015,1A2
3185.1

gl 7073

ஸ்ரீகணேசாயநம

ஐந்தாம்வேதமாகிய

வசனகாவியம்

ஆதிபர்வம் - சபாபர்வம்.

இவை
முன்னரச்சிட்டிருக்கும் பிரதிகளில் பலவழூஉக்கள் குழூஉக்கொண்டிருத்தலைப்
பரிகரித்துத் தரவேண்டுமென்று

தஞ்சாவூர்

அவர்கள்கேட்டுக்கொள்ள,

உபசுப்பிரமணியர்மரபினரும் - சிவாத்துவிதசித்தாந்தியுமாகிய
திருமழிசை
ஸ்ரீமத் - வயித்தியலிங்கதேவர்குமாரர்

அவர்களால்
ஒருவாறுதிருத்தியும் - விளக்கியும் - கூட்டியும் - புதுக்கித்தர,

அஜ்ஜி - இலிங்கப்ப செட்டியார் குமாரர்

ளால்
சென்னபட்டணம்
எம்பிரஸ் ஆவ் இந்டியா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1885.

Registered Copy Right.

முதற்புத்தகம்.

ஸ்ரீகணேசாயநம:

விளம்பரப்பத்திரிகை.

இதனால் அறிவொழுக்கங்களிற்சிறந்த நல்லோர்யாவர்க்கும் வ

இவ்வுலகின்கணுள்ள ஆன்மாக்களுக்குள்ளே அறிவினாற்சிறந்த மானிடர்கள் இ
ம் - மறுமைப்பிரயோசனங்களையும் - அறிந்து, இவ்விருமைப் பிரயோசனங்களுக்கு ே
த்தம் - காமம் - மோக்ஷம் - என்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களி னிலக்கணங்களையு
ங்களையும், அவற்றைக் காப்பாற்று முபாயங்களையும், அவற்றை யநுபவிக்கும் ... நலை
ணிபோல ஸந்தேகம் - விபரீதம் - அறியாமை - என்னும் மூன்றுகுற்றங்களுமறத் தெரிவிப்
நன், ஸ்ரீமஹாபாரதமென்னும் மிதிகாசத்தைப் பஞ்சமவேதமாகச் சிறப்பித்து ஸ்ரீ வியாச
நனிசெய்தனர். அதனைமநுஜர்க்கணத்தவருளொருவராகியபெருந்தேவனாராதிய பு
ற ப ...ப்ரியருபமாகத் தொகுத்தும் விரித்தும் மொழிபெயர்த்தனர். அம்மொழிபெயர்ப்
...ஸ்பாதாரத்தியருபமாகச்செய்யப்பட்டுகிடந்ததை, (இரும் பனல்குடைந்து வாலாவ
...ந்து - லேலாவளள லினிதினனைந்தாயது.) என்ற புனரோநுவாகருச் சான்றுக
...வைகள பின்னும் விரித்துவரையக்கருதி, வடமொழிப் பாரதத்தோடு மாறுகை உள்ள
...ன்னது எனத் தெரியாமலும், கதைதாளவிட்டுப்போன இடம் இன்னது விளங்கவே
னவறியாமலும், இப்பாரதகாவியத்தைச் சேர்ந்த கதைகளுஞ் சருக்கங்களும் இன்னவ
நம் உபகதைகளும் இன்னவையென உணராமலும், தங்கள் தங்கள் கருத்துக்கியைந்த
து; யாவருந் துதிசெய்து சிந்திக்கவும் உபயோகமாதற்பொருட்டு தோத்திரரூபமா
ருள்ள செய்யுட்களையொழியாது அத்துதித்தற்குஞ் சிந்தித்தற்கும் உபயோகம் ஆ
ள்ள செய்யுட்களையுங் கற்று வல்லார்க்கும் கற்றுவல்லோரல்லார்க்கும் வெறுப்பினையுண
பெரும்பாலும் இடையிடையே நுழைக்கவமைத்து அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறச்சிட்டிருக்கும் பிரதிகளில் இவ்வகைத்தான பலவழுக்கள் குழுஉக்கே
னறுற்று, முன்னம் உபபுராணம் பதினெட்டினுள்ளுஞ் சிறந்த பார்க்கவபுராணத்தில் ...லமறை
...சாரூபத்திய மகத்துவத்தை யாவருக்கும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கி வெளியிட்டு உல
...செய்து கீர்த்திபடைத்தவரும், உபசுப்பிரமணியர் கோத்திரரும் சிவாத்துவித சித்தாந்தியுமாகி
...யிகதேவர்குமாரரும், ஆகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, முத்துச்சாமி முதலியாரவர்களால் ஒருவாறு
...ப்படுவனவும் - முறைப்படுத்தப்படுவனவும் - திருத்தப்படுவனவும் - தள்ளப்படுவனவுமாகிய ...
...றயோ... த்தும் - முறைபடுத்தியும் - திருத்தியும் - தள்ளியும் - புகுக்கி, முன்னர் சிலவித்துவான்கள
...ப்பாடல்கடோறும் விருத்தி செய்திருந்த கருத்துக்கிணங்கப் பின்னும் அவ்விருத்திசெய்து, பெரும்
...திவ்விகாரங்களின்றி, சிறுபான்மை ஆவசியகமாகிய திசைச்சொற்களையும் வடசொற்களையும் பிரயோகித்து
...மையையே கலந்த உடைய வெள்ளறிவினர்க்கும் எளிதில் விளங்குமாறு சருக்கமாதிய கிரமங்கள்வகு
...யெத் தலைவர்களுடைய உற்பவமாதி முக்கிய லீலைகட்கு அவ்வவ்விடங்கடோறும் அவ்வவ்வமையங்க...
ஓவியத்துறையிற கைபோய ஒருவரால் உயர்ந்த சித்திரப்படங்கள் எழுதுவித்து அச்சியற்றினேன்.

இப்புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் சென்னப்பட்டணம் பெத்துநாயகன்பேட்டை பாபம்ஸ்பிராட்டே
...ஷ - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் ஸ்தாபித்திருக்கும் " ...ப்ரெஸ் ஆவ் இண்டியா ". என்னும் அச்சுக
...ல விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இஃதன்றியும் - என்னால் சில தமிழ் - தெலுங்கு - கிரந்தம் - இவ்
புத்தகங்களும் விற்கப்படும். இவற்றை வேண்டுபவர் முன்பணமனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளப்படுவர்.
...முதலானவை வாங்கப்பட்டவர்களுக் குரியன. கடிதத்திற்குப் பதில்வேண்டுபவர்கள், (ஸ்டாம்ப்)
...து (ரிடான்போஸ்ட்கார்ட்) அனுப்பவேண்டும். பணமனுப்பும் விஷயத்தில், (மணியார்டர்) அல்ல
...லபில) அனுப்பவேண்டும். இந்த வேபில அனுப்பும்பக்ஷத்தில் ரூபாய்க்கு ஒரு அணா வட்டமு ே
வண்டும்.

இங்ஙனம்,

தஞ்சாவூர் - சின்னகண்ணைய

[illegible]க்கங்களுமவற்றினுட்[illegible]ம்.	பக்கம்.	சருக்கங்களுமவற்றினுட்பிரிவுகளும்.	பக்கம்.
[illegible]பத்திரைமணம்.	உகரு	கிருஷ்ணார்ச்சுனரை அக்கினிதேவன்கண்டு ஆகாரங்கேட்குதல்.	உஉச
அருச்சுனன்சுபத்திரை[illegible]ஸ்தினபுரங்கொண்டுபோகுதல்.	உகஎ	அக்கினிபகவான் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்குத்தேர்-குதிரை-வில் - அம்பறாத்தூணி - முதலியவைகொடுத்தல்.	உஉரு
அருச்சுனனை விரிந்து[illegible]மறித்துப்போர்செய்தல்.	உகஅ	அக்கினிதேவன் காண்டவதகனஞ்செய்யக்கருதியதைப்பற்றிக்கூறிய சுவேதகிராஜன்சரித்திரம்.	உஉசு
அருச்சுனனோடு ப[illegible]தெழுந்த யாதவவீரர்[illegible] ஸ்ரீகிருஷ்[illegible]தேவர்சமாதானப்படுத்துதல்.	உகசு	தேவர்கட்கும் அருச்சுனனுக்கும்நடந்த யுத்தம்	உஉஅ
அருச்சுனன்சுபத்திராதேவியோடு இந்திரப்பிரஸ்தம்சேர்தல்.	உஉக	காண்டவ தகனத்திற் றப்பிய சார்ங்கர் என்னும் பக்ஷிகள்கதை.	உஙக
சுபத்திரைக்குக்கிருஷ்ணன்வரிசைகொண்டுவருதல்.	உஉஉ	கிருஷ்ணார்ச்சுனர் தேவேந்திரனிடத்தில் வரம்பெற்றுமீளுதல்.	உ[illegible]
அபிமன்யு உற்பவம்.	உஉங		
[illegible]ண்டவதகனச்சருக்கம்.	உஉச		

சபாபர்வம்.

சருக்கங்களுமவற்றினுட்பிரிவுகளும்.	பக்கம்.	சருக்கங்களுமவற்றினுட்பிரிவுகளும்.	பக்[illegible]
ராஜசூயச்சருக்கம்.	உ	அருச்சுனன் உத்தரதிக்குவிஜயம்.	ங
பாண்டவர்களுக்குமயன் சபாமண்டபஞ்சமைத்துத்தரல.	,,	வீமன் இந்திரதிக்குவிஜயம்	ங
நாரதமுனிவர் தருமராஜன் சபைக்குவருதல்.	ச	சகாதேவன் தக்ஷணதிக்குவிஜயம்.	ச
இந்திரன்சபைச்சிறப்பு.	ரு	நகுலன்வாருணதிக்குவிஜயம்.	ரு
யமன்சபைச்சிறப்பு.	,,	ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கெழுந்தருளல.	
வருணன்சபைச்சிறப்பு.	சு	வேதவியாசர்முன்னிலையில்தருமராஜன் யாகதீக்ஷைபெறுதல்.	
குபேரன்சபைச்சிறப்பு.	எ	அக்கிரபூஜை கொண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தியைச்சிசுபாலன்தூஷித்தல்.	
பிரமன்சபைச்சிறப்பு.	அ	ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சற்கிருத்தியமகிமை.	
அரிச்சந்திரன் இந்திரசபைக்குரியனானகாரணமுரைத்தல்.	கூ	ஸ்ரீவராக அவதாரமகிமை.	
[illegible]சபையிற்கண்டபாண்டுவின்கருத்து[illegible]த்தல்.	ய	ஸ்ரீநரசிம்மாவதாரமகிமை.	
[illegible]ன்னனையழைப்பித்து இராஜசூ[illegible]றித்துஆலோசித்த[illegible].	யக	ஸ்ரீவாமன அவதாரமகிமை.	
[illegible]	யங	ஸ்ரீபரசுராம அவதாரமகிமை.	
[illegible] அருச்சுன[illegible]		ஸ்ரீ இராமாவதாரமகிமை.	
[illegible]ம்பெறு[illegible]	உ[illegible]	ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமகிமை.	
		நரகாசுரன்வதை.	
		துவாரகாபுரிச்சிறப்பு.	
		பாணாசுரன்வதை.	
		சிசுபாலன்வீஷ்மனைத்தூஷித்தல்.	
		[illegible]ன்வீஷ்மனைநிந்தித்துக்கூ[illegible]	
		[illegible]கலானவைசா[illegible]	
		[illegible]ச்சி[illegible]	

சருக்கமுதலானவற்றினுட்பிரிவுகளும்.	பக்கம்.
நாரதமுனிவர் [illegible] பாண்டு [illegible]	[illegible]
சிசுபாலவதை.	[illegible]
யாகசமாப்தம்.	[illegible]
தருமராஜனுக்கு வேதவியாசமுனிவர் பின்வருமுற்பாதங்களை [illegible]த்தல்.	[illegible]
சூதுபோர்ச்சருக்கம்.	[illegible]
துரியோதனன் பாண்டவர்செல்வத்தைக் கண்டு பொறாது சகுனியோடு முறையிடுதல்.	[illegible]
துரியோதனனுஞ்சகுனியுந்திருதராட்டிர [illegible]	[illegible]
திருதராட்டிரன் [illegible] துரியோதனனுக்கு [illegible]	[illegible]
துரியோதனன் [illegible]	[illegible]
[illegible] துரியோதனனை [illegible] அவனைத்தக்க [illegible]த்தல்.	[illegible]
திருதராட்டிரன் விதுரனைக்கொண்டு பாண்டவரையழைப்பித்தல்.	[illegible]
பாண்டவர் அஸ்தினாபுரம் வருதல்.	[illegible]
தருமராஜனோடு துரியோதனனுஞ்சகுனியுஞ் சூதாடவோசித்தல்.	[illegible]
தருமராஜனுஞ்சகுனியுஞ்சூதாடுதல்.	[illegible]
[illegible] விதுரன் [illegible]	[illegible]
[illegible] துரியோதனனைக் [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible] துரியோதனனைக் கண்டித்தல்.	[illegible]
[illegible] துரியோதனன் [illegible]	[illegible]
[illegible] திரௌபதியை [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible] தருமராஜன் [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

சருக்கமுதலானவற்றினுட்பிரிவுகளும்.
விதுரராஜன் விரோசனனுக்குஞ் சுதன்வாவுக்கும் நடந்த சமவாதங்கூறல்.
திரௌபதி சபையாரைப்பணிந்து கேட்டவைகளுக்கு [illegible] விகர்ணன் விடைதரல்.
துரியோதனன் தன்தொடையைக் காட்டித் திரௌபதியையழைத்தல்.
திரௌபதிசபதம்.
வீமசேனசபதம்.
அருச்சுனசபதம்.
நகுலசகாதேவசபதம்.
தருமராஜன் அருச்சுனனை கோபமடங்கச் சமாதானஞ்சொல்லுதல். [illegible]த்தல்.
திருதராட்டிரன் திரௌபதிக்கு [illegible] அருச்சுனன் வீமசேனனைக் கோபமடங்கச் சமாதானஞ்சொல்லுதல்.
திருதராட்டிரன் தருமனைச் சமாதானப்படுத்தி [illegible]
துரியோதனன் திருதராட்டிரனிடஞ்சென்று முறையிடல்.
அருச்சுனனது பராக்கிரமத்தைப் பற்றித் துரியோதனன் திருதராட்டிரனுக்கு [illegible] சரித்திரம்.
திருதராட்டிரன் மறுசூதாடத் தருமனை வரவழைத்தல்.
தருமராஜனிடம் அத்தினாபுரம் வந்து [illegible]
[illegible] சருக்கு.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
திருதராட்டிரன் [illegible]
[illegible]
துரியோதனன் [illegible]
[illegible]

முகவுரை.

யாது, அந்நூலிற்றற்கும் சந்திதற்கும் உபயோகமாகாத விலலாத கதாரூபமாயுள்ள செய்யுட்களைக் கற்று வல்லோர்க்கும் கல்லாதவர்க்கும் வெறுப்பினையுண்டாக்கத் தக்கனவாயப் பெரும்பாலும் இடையிடையே தழையவமைந்து அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.

இயாமோ வப்படிக்கின்றி, ஆங்காங்கு சேர்க்கப்பட்டனவும்-முறைபிறழ்ந்தப் பன்னவும் - திருத்தப்படவேண்டியனவும்-தள்ளப்படவேண்டியனவுமாகிய இவைகளை, முறையே சேர்த்தும், முறைபடுத்தியும், திருத்தியும், தள்ளியும்; முன்னர்ப் பதிப்பித்தவர்களால் அவ்வப் பருவங்களிலே தோறும் விருத்திசெய்திருந்த கருத்துக் கிணங்கப் பின்னும் மபிவிருத்தி செய்து, பெரும்பான்மை சந்தி விகாரங்களின்றி, சிறுபான்மை ஆவசியகமாகிய திசைச்சொற்களையும் வடசொற்களையும் பிரயோகித்து, கல்வியின்மையையே கலனாகவுடைய வெள்ளறிவினார்க்கும் மனளிதில் விளங்குமாறு மிகவுஞ் சீர்திருத்தி, ஆங்காங்கு சுருக்கமாகிய பிரயங்களைவகுத்து அச்சிட்டனம்.

முகவுரை - முற்றிற்று.

உ

வாசுதேவாயநம

ஸ்ரீமகாபாரத காவியத்தைப் படிப்பவர்க்கு ஸ்ரீவேதவியாச முனிவராற் கூறிய அநுஷ்டிப்பையும் பயனையுங்காட்டும்

அட்டவணை.

ஆதிபர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பாயசத்தினால் திருப்தி செய்வித்தால், அவர்களுக்குப் புத்திரசந்தானம் உண்டாம்.

சபாபர்வத்தைப் பூரணமாகப் பக்தியோடுபடித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பக்ஷினபாலால் திருப்தி பண்ணுவித்தால், அதிகபாக்கியமுண்டாம்.

ஆரண்யபர்வத்தை மனம் புறம்பே செல்லாமற் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்கு வாழைக்கனி முதலிய கனிகளால் திருப்தி ஆக்குவித்தால், வெற்றியுண்டாம்.

விராடபர்வத்தை விசுவாசத்தோடு முற்றும்படித்து வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணைத்தானத்தால் திருப்தி செய்வித்தால், இஷ்டபலசித்தியாகும்.

உத்தியோகபர்வத்தை முழுதும் விசுவாசத்துடன் படித்துப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தனப்புஷ்ப ஆதிவஸ்திர தானஞ் செய்தால், இஷ்டகாரிய சித்தியுண்டாம்.

வீஷ்மபர்வத்தை உள்ளன்போடு முடியவாசித்துப் பிராமணர்களுக்குக் குருபக்ஷ சம்பிரதிபத்தை தக்ஷிணைகளால் திருப்திசெய்வித்தால், பாபமொழிந்து நற்கதியைப் பெறுவர்.

துரோணபர்வத்தைப் பிரீதியோடுபடித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கோதானஞ் செய்தால், காரியசித்தியுண்டாம்.

கர்ணபர்வத்தை அன்போடு முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பூதானம் பண்ணினால், சித்தியுண்டாம்.

சல்லியபர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர்களுக்கு ஷட்ருசிரான்னங்களால் திருப்திசெய்வித்தால், பக்திமுத்தியுண்டாம்.

சௌப்திகபர்வத்தைப் படித்து நிறைவேற்றிப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப அலங்காரங்களால் திருப்தி செய்வித்தால், திரவியலாபமுண்டாம்.

ஸ்திரீபர்வத்தை உள்ளன்போடு படித்துமுடித்துப் பிராமணர்களுக்குத் திவ்விய போஜனஞ் செய்வித்தால், துக்கநிவாரணமாகும்.

சாந்திபர்வத்தை முழுதும்படித்து வைதிக பிராமணர்களுக்குத் திவ்வியபோஜனஞ் செய்வித்துத் தட்சிணை கொடுத்தால், வாகனலாபமுண்டாம்.

அநுசாசனிகபர்வத்தைப் பக்திபூர்வமாகப் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கந்தபுஷ்ப சத்திரதானஞ் செய்தால், மகைசுவரியமுண்டாம்.

அசுவமேதபர்வத்தைச் சம்பூரணமாகப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசனதிருப்திசெய்தால், பெரும்பொருளுண்டாம்.

ஆசிரமவாசபர்வத்தைப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சேட்சதானஞ் செய்தால், இஷ்டசித்தியுண்டாம்.

மௌசலபர்வத்தைப் படித்து முற்றுவித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசனதிருப்தி செய்தால், பாபநிவர்த்தியுண்டாம்.

மகாபிரஸ்தானிகபர்வத்தைப் பிரீதியாக முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பட்டாடை தானஞ்செய்தால், பெருஞ்செல்வமுண்டாம்.

சுவர்க்காரோகண பர்வத்தைப் பக்திபூர்வமாகப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்பதாம்பூல போசன வஸ்திர தட்சிணைகளால் திருப்தி பண்ணினால், அஷ்டைசுவரியமுமுண்டாம்.

அநுஷ்டிப்பும்பயனும் - முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீகிருஷ்ணாயநம:

முகவுரை.

ஸ்ரீயப்பதியாய், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகானந்தராய், ஜ்ஞானானந்தைக ஸ்வரூபராய், ஜ்ஞான சக்தியாதி கல்யாண குணகணநிலயராய், சகல ஜகத்ஸர்க்க ஸ்திதிஸம்ஹார கர்த்தராய், ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞானீ என்னுஞ் சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆஸ்ரயணீயராய், தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதராய், விலக்ஷண விக்ரஹரா யிருந்தும்; தான் அடியார்கள் பக்கல் சௌலப்யகுண முடைமையை வெளிப்படுத்தியருளிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையை ..றத்தை விளக்குகின்ற ஐந்தாம்வேதமாகிய ஸ்ரீமத் ஆரிய மகாபாரதத்தை ஸ்ரீபகவதம்ச பூதராகிய ஸ்ரீ வேத வியாசபகவான் அருளிச்செய்தானபின்னர், தம்முடைய சிஷியவர்க்கத்தில் ஒருவராகிய வைசம்பாயனரை நோக்கி ஜெனமேஜெய மகாராஜனுக்குச் சொல்லியருளும்படி ஆஞ்ஞாபித் தருளினர். ஸ்ரீவேத வியாச முனிசிரேஷ்டருடைய கட்டளையின்படி வைசம்பாயனர் ஜெனமேஜெய மகாராஜனுடைய சபாமத்தியில் உசிதாசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லியருளினர்.

அநந்தரம் சூதபுராணிகர் நைமிசாரண்ணியத்தில்சத்திரயாகத்தில்சௌனகாதிமகாரிஷிகளுக்குமுற்றும் அருளிச்செய்தனர். வடமொழியில ஆதிபர்வமுதல்அரிவம்ஸம்இறுதியாகியஸ்ரீமத்மகாபாரதம்சுலோகரூபமாய் இலட்சத் திருபத்தையாயிரங் கிரந்தத் தொகை யுள்ளதாயும், ஆதிபஞ்சகம்- யுத்தபஞ்சகம்- சாந்தித்திரயம் - அந்தியபஞ்சகம் - அரிவம்சம்- என்னு மைவகையுடையதாயும் இருக்கின்றது. இந்தவகை ஐந்துள் ஆதிபஞ்சகம் ஆதிபர்வம் - சபாபர்வம் - ஆரண்யபர்வம் - விராடபர்வம் - உத்தியோகபர்வம்- என்னும் ஐந்துபிரிவாகவும், யுத்தபஞ்சகம் வீஷ்மபர்வம் - துரோணபர்வம் - கர்னபர்வம் - சல்லியபர்வம் - சவுத்திகபர்வம் - என்னும் ஐந்துபிரிவாகவும், சாந்தித்திரயம் ஸ்ரீபர்வம் - சாந்திபர்வம் - அநுசாசனிகபர்வம் - எனனும் மூனறுபிரிவாகவும், அந்தியபஞ்சகம் அசுவமேதபர்வம்-ஆச்ரமவாசபர்வம்- மௌசலவம் - மகாப்பிரஸ்தானிகபர்வம் சுவர்ககாரோகணபர்வம் - என்னும் ஐந்துபிரிவாகவும், அரிவம்சம் ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய அதிமானுஷ சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவதில பூர்வபாகம் - உத்தரபாகம்-என்னும் இரண்டுபிரிவாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சேதனகோடிகள் உஜ்ஜீவனார்த்தமாகத் தமதுக ருணையினால வேதவேதாந்த வைதிகசதுர்வர்க்க புராண தர்மசாஸ்திர சாரங்களையும், இராஜவம்ச சரிதங்களையும், வருணாச்சிரம தருமங்களையும், இராஜநீதி ராஜதண்டனைகளையும், சதுர்வித உபாயங்களையும், மந்திர தந்திர நித்தியநைமித்திக விரதாதிகளையும், சத்தியாசத்திய விவரணங்களையும், தீர்த்த ஸ்நான புண்ணிய க்ஷேத்திரவாச பலங்களையும், தேவதா தரிசன ஆச்சிரமவாச ரிஷிதரிசன சோடச மகாதான விவரங்களையும், மற்றும் பலசத்விஷயங்களையும் அடக்க அருளிச்செய்த இதிகாச சிரேஷ்டமாகிய இந்தஸ்ரீமத் மகாபாரதத்தைத் தமது சிஷர்களாகிய பைலவமுனிவர்-வைசம்பாயனர்-சுமந்தர்-ஜயமுனிவர் - என்பவர்களுக்குப் பிரசாதித்தருளி; பைலவமுனிவரைச் சுவர்க்க லோகத்துக்கும், வைசம்பாயனரைப் பூலோகத்துக்கும், சுமந்தரை நாகலோகத்துக்கும், ஜயமுனிவரைப் பாதாளலோகத்துக்கும் உபந்நியசிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தருளினர் வேதவியாசமுனிவர்.

மதுரைச் சங்கத்தாரில் சிறந்தவராகிய பெருந்தேவனாரெனபவர் திராவிடபாஷையில் எண்பதினாயிரம் பாக்களாக அருளிச்செய்தனர். எண்பதினாயிரம் பா என்பதை அறுபதினாயிரம்பா எனவும், இன்னும் குறைந்த தொகையாகவும் சிலர் கூறுவர். இந்நூல் பெரும்பாலும் வெண்பாக்களால் அமைந்திருத்தல் பற்றிப் பாரதவெண்பாவெனறு பெயர் வழங்குகின்றது. அதில உத்தியோகபர்வ மொன்றுமாத்திரமே நடக்கத்தக்க நிலைமையில் இருக்கிறது. பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்க்குப் பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவராகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரா ரென்னும் ஒரு மகாவித்துவான் பதினெட்டுபருவமாக விருத்தச்செய்யுளால் அருளிச் செய்தனர். அஃது மிகச்சுருக்கமாக இருக்கிறதெனக் கருதிச் சிலநாள்களுக்கு முனனிருந்த மதலம்பேட்டை நல்லாபிள்ளை என்னும் ஒருவித்துவான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார் பாரதத்துக் கிடையிடையே கதைகளை விரித்துப் பாடினர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார் பாரதமும் நல்லாபிள்ளை பாரதமும் இப்பிரதேசத்தில வழங்குகின்றன. பின நல்லாபிள்ளையவர்கள்செய்த ... இயற்றத் தொடங்க அவரையனராகிய ஒருவர் மேற்படி பாரத செய்யுள்களுக்கிணங்கத் தமிழில வசனகாவியமொன்று செயதனர்.

இந்த வசனகாவியத்தை அச்சியந்திர சாலையவர்கள் சிற்சில இடங்களில் வடமொழிப்பதோர் முறையாக உள்ளது இன்னது-முறையாக உள்ளது எனத் தெரியாமலும், கதைகள விரிப்பட்டனவிடம் இன்னது- விளங்கவேண்டியவிடம் இன்ன தெனவறியாமலும், இப்பாரத காவியத்தைக் கதைகளுஞ் சருக்கங்களு மின்னவை-இவற்றின் பிரிவுகளும் உபகதைகளு மின்னவையென அறியாமலும், தங்கடங்கள் கருத்துக்கியைந்த வண்ணமெலாம் வரைந்து; யாவருந் துதிக்கவுஞ்சிந்தியோக யாதற்பொருட்டுத் தோத்திரரூபமாகவு மிருக்கினற செய்யு

ஸ்ரீகணேசாயநம:

முதற்புத்தகத்தின்சருக்க அட்டவணை.

ஸ்ரீ மஹாபாரதவரலாறு

சருக்கம்.	பக்கம்.	சருக்கம்.
...மேஜெயன் அரசியற்சருக்கம்.	உ	அமுதங்கொணர்ந்தசருக்கம்.
...முனிச் சருக்கம்.	௩	சலற்காரமுனிச்சருக்கம்.
...முனிச்சருக்கம்.	௭	பரிக்ஷித்துமகாராஜன்சருக்கம்.
பகவானசருக்கம்.	௰	சர்ப்பயாகச்சருக்கம்.
...தனச்சருக்கம்.	௰௩	ஜெனமேஜெயனைப்பிரமஹத்தி

ஆதிபர்வம். 5664

சருக்கங்களுமவற்றினுட்பிரிவுகளும்.	பக்கம்.	சருக்கங்களுமவற்றினுட்பிரிவு
வியாசர் உற்பவச்சருக்கம்.	உ	துரியோதனாதியருற்பவம்.
...பஞ்சர் உற்பவச்சருக்கம்.	௩	வீமனுற்பவம்.
பாரதவீரர் உற்பவச்சருக்கம்.	௪	அருச்சுனனுற்பவம்.
குருகுலச்சருக்கம்.	௰	நகுலசகாதேவருற்பவம்.
யயாதிராஜன்சரித்திரம். *	௰உ	பாண்டுமரணம்.
துஷ்யந்தராஜன்சரித்திரம்.	௰௩	வாரணாவதச்சருக்கம்.
சவ்வருணராஜன்சரித்திரம்.	௰௭	வீமனைகங்கையில் விழ்த்தல்
...பவச்சருக்கம்.	௰௯	சர்ப்பத்தால்வீமனைக்கடிப்பித்
சந்தனுராஜன்சரித்திரம்.	௨௰	வீமனைவிஷமூட்டி கங்கையிற்றள்ளுத்
வீஷ்மர் உற்பவம்.	௨௰	வீமனுக்குஞ்ஞவிருந்திடல்.
வீஷ்மர் வைராக்கியஞ்செய்து கொள்ளு தல்.*	௨௰௩	வீமன் நாகலோகஞ்சென்று ... னஞ்செய்தல்.
வீஷ்மர் சித்திராங்கதனுக்கு விவாகஞ்செய்வித்தல்.*	௨௰	கிருபாசாரிவரலாறு.
பாண்டவருக்கும்வீஷ்மருக்கும்போர்.	௨௰	துரோணசாரிவரலாறு.
பீமனைநந்திக்கு விஷ்மர் தருமசந்தான விதியுரைத்தல்.	௨௰	அஸ்வத்தாமாவரலாறு.
திருதராஷ்டிரனபாண்டுவிதுரருற்பவம்.	௨௰	துருபதனுக்குந்துரோணருக்குந்த... ம்.
விதுரருற்பவம்.	௨௰	வில்லாசிரியர்... த்தல்.
விதுரனுற்பவத்தைப்பற்றி ... முனி மாண்டவியர்சரித்திரம்.	௩௰	...புத்திரர் ... வில்வித்தை பயிறல்
காந்தாரிமணம்.	...	துரோணபாலனாய வில்வித்தை...
கர்னனுற்பவம்.		...நைவேனைகதை.
...மணம்.	௩௰	துரியோதனாதியர் ஆசாரிய... தல்.
...தேவிமணசாபம்பெற்றது.	௩௰	துரோணர் முதல்வாய...
...ம்.	௩௰	குருபுத்திரர் வித்தைப...
...தன்மணம்.	,,	குருபுத்திரர் விற்பனை...
...கிரிமுனிவரால் பாண்டுசாபம்பெ		கர்னன்வரவு.
	௩௰	கர்னன் மகுடாபிஷேகம்பெ
...முனிவர்கள் தருமசக் ...னைத்தல்.	௩௰	பாஞ்சாலனைக்கொண்டு...
	௩௰	

* இவைகள் அகரவரிசைப்படியமைந்த அவ்வப்பக்க ... புதுப்பாகங்கள்

ஸ்ரீ

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்புலமைநடாத்திய

கோமளபுரம்,

இராசகோபால பிள்ளையவர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பொன்மலி குவட்டுப் புறமலை புல்லிதழ்
நன்மலி யெண்கிரி நறும்பொலந் தாது
அலைகட னருநில னடர்பூம் பராகம்
வலிதவ லருந்திறன் மணிகெழு செஞ்சுட்
டராவர சொருதனி யடல்சா லளப்
பராவரு கனகப் பரணைப் பொருப்புப்
[illegible]குட்டிலுண் மேய புதுமழலைசெய்ய
[illegible]பபகி லியன்பொரு ளோதுநன் குணகரும்
செயயா முதுமறை தெறமெனத் தெருளுமா
றையுற திரிபோ டணுகுறு தொணணிலாத்
தெறுவெள் ளொளிமிமிர் செந்தோ லடித்துணை
பெறுபொலஞ் சுடிகை யுறுமெகி னம்புள்
உருத்தனைப் பொறுக்கரு ளுவட்டெழீஇ முனனர்
விரித்த பாருசுடர் விழ்நாள் படாதுபார்
நலங்கிளர் ஞானந் தலைப்பெய் துய்வான
உராய்வரும் புந்திப் பராசர வடிகள
தருந்தகை சாலுந் தவப்பிறங கடையாய்ப்
பெருங்கவுட் சிறுவிழிப் பெய்மத வாரணம்
ஒற்றை மருப்பிற் பொற்றமா லிககலின
பண்டைநாள் பொறிப்பப் பளகிலா ரீண்டும்
எண்டகு [illegible] மிமையவர் குழாமும்
உலகிய லெழுகரு முளங்களி துவனறி
அலைகறு வினப வருநடங் குனிபபச்
செப்புறு [illegible] செனறவ னேற்ற
மெய்ப்பொதிக் துணைதொழு [illegible], [illegible]ாயம் பயந்து
நாரதந் தோனறப் பாரதம் பகர்ந்தனன்
ஆங்கது வடமொழி யமைதலை கண்ணுறு
பொயயிலா வாலரு முயர்தமிழ்ப் பெளவம்
[illegible] தெருட்சி [illegible] விடுத்தருள்
தகைமை சால் [illegible] தமிழ்பெருந் தேவனுர்
[illegible] பெறப்பா வகுத்த விருநான்கு
தலையகி பதினெ யிரம்மெனச் சாற்றுபு
[illegible] விளங்கிய [illegible] சித்திப்
பி[illegible] த்தலின சுருக்கு [illegible]
[illegible] பெருமான [illegible]
[illegible] புலவர் பெருமான
[illegible] கடலனை [illegible]
[illegible] முறைப் [illegible]
[illegible] குப் [illegible] விழுந்துலக [illegible]
பொருளகை விரியல போம்வகை பொருசனத
[illegible] பெழ்வாய்த் தழுாணவெரு [illegible]
ஆமென வுலக [illegible] புகழ்வுறும்
[illegible] கோதை தோற்றறுசெய் வில்லி
[illegible] ழ்வான புகலுகாப் பியவியல்
வைத்த பெருநூல வழக்குச செயயுள்
மரீஇய வியற்றமிழ் வல்லுந ரல்லார்க

கொருஉவகைத் தானு முணர்தரப் படாமை
தன்னுட் பன்முறை தான்மிக் குள்ளி
இந்நூல் கிடக்க விரும்புனல் குடைந்து
வாலாமை போக்குவான் வல்லே விரைந்துடல்
ஏலாவெள்ள லினிதி னளைந்தாங்
கெழுத்து வழுச்சொ லின்வழு வேனைய
வழுத்தமக் கிடனாய் வசனகாவியம்
பதித்தனர் சிலரவை பருவந்து நோக்குபு
மதித்தின் மொழிபல வழங்கியந் தில்வளன்
விஞ்சிப் பல்கிய வீறுகா டதெனும்
தஞ்சைமா நகரத் தணப்பில்செல் வத்தன
நவவங்க வீரா கமநெறி நண்ணுறு
சிவலிங்கப் பெயரோன் செய்தவத் துதித்த
சின்ன கன்னைய சிவாசார விற்பனன்
நின்ன கடனென நீடித் தகைநூல்
திருத்தித் தருகென வருத்திய னுறைய
மருமலி பொழில்சூழ் திருமழி சைப்பதிச்
சிவாத்து விதத்துச் சித்தாந்தி யாய்ப்புலன
தவாத்து வாதத்தான் றணித்துற வெய்திய
இயற்பெயர் வயித்திய லிங்க தேவன்
செயற்கருந் தவத்துழைச் செனித்த செம்மல
செருக்கிய ருனவர்ச் செகுக்குமா முயலும்
அருக்கனி லொளிசெய்வே லறுமுகக் கடவுட்
குறுதுணை புரிந்த வொன்பான வயவராம்
மறுவொரு சிறிதும் வயங்குத லொல்லார்
தங்குலஞ் சிறப்பத் தரணியிற் றரணியின்
எங்குலப் புறுமென விருங்கிலம் புகல்சீர்
முத்துச் சாமியம் பெருமுத்துச் சாமியாம்
பெயர்புனை செந்தமி[illegible]ருந்தகை நாவலன
[illegible] டவத்திற் பிருகுமா முனிவன
[illegible]தாறும்பதி பசுபா சத்தியல
[illegible] வருட்டுந் தெளிபொருட பார்க்கவ
புராணம் வடசொலிற் புரிந்தன னந்நாள்
மெய்த்தவப் பயன்கொளுங் கச்சியப் பக்கவி
தெனுது மொழியிற் றெரித்தன னன்னது
விரிவுத லின்றி விளங்கமாட் டாமையால்
கற்றறி ஞானமின மற்றவ ருந்தெரிந்
துணருமா தன்குலக் குரிமைசே ரன்னவன்
இயம்பிய யாப்பி னிடுபொருள் வழாமே
கயங்கலில காணு பத்திய வொழுக்கிம்
தெனவிசைத் தேற்ற மெய்தியாங் குலகர்
கற்குந் தொறுமுளங் கசிந்தமு தூற
சொற்றொடர் செவிப்புலன் றொடாதொறுஞ் சுவையுற
விழுச்சொற் புணர்த்து விழுமிதா வரைந்தனன
விச்சைகொள் வீரமா யேசர் விழைவுறும்
அச்சி லிங்கப்ப வண்ணல் பயந்த
ஒண்முக மதிபுரை சண்முகப் பககோன்
நிலையா நிலமிசை நிலவுறத் தோற்றம்
உலையா வண்ண முனுற்றி
பொறியா வெழுத்திற் பொருத்தியீந் தனனே.

ஸ்ரீ கணேசாய நம:

ஸ்ரீ ருக்மணி சத்தியபாமாசமேத ஸ்ரீவேணுகோபால பரப்பிரம்மணே நம

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

சிறப்புப்பாயிரம்.

கணபதிதுதி.

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலோ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராஜன் மாபாரதஞ்சொன்னநாள்
ஏடாக வடமேரு வெற்பாகவங்கூ ரெழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பி ரானைப்பணிந் தன்பு கூர்வாமரோ.

மும்மூர்த்திகள் துதி.

உலகமாக்கலுங் காக்கலு மொண்மையால், இலகீக்கலு மென்றுங் கவிகலார்
நிலைவானமலர்த் தாள்களென் னெஞ்சினு, நிலவுசென்னி யினுநிலை யாமரோ.

கலைமகள் துதி.

கருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வைகை யாற்றிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளருகின்றாள்.

வேதவியாசர் துதி.

வேதமாதி விளங்கிய நூலெலாம், ஓதியாரு முளந்தெளி வெய்திட
போதியநின்ற புங்கவ னன்புடை, வாதராயண னைத்தனை வழுத்துவாம்.

அவையடக்கம்.

முன்சொலாகிய சொல்லெலா முழுதுணர் முனிவன், தன்சொலாகிய மாபெருங் காப்பியந் தன்னைத்
தென்சொலாலுரை செய்தலிற் செழுஞ்சுவை யிலைப், புன்சொலாயினும் பொறுத்தருள் புரிவரோ புலவோர்.

இந்நூல்செய்ததற்குக்காரணம்.

அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொ லாரணங் கமைந்ததென, முகத்தினில் வாழுமந்த மொய்குழ லருளினாலே
பலக்கதெதிர் பொருந்த தெய்வப் பாரதக்கவியை நக்கீர சேகத்தினிற் கதையநாக செய்கென செய்தனனே.

வாழ்த்துகவி.

ஏழ் பெருங்கடனு மாநில மெங்குநல் லறமே, சூழ்க வண்டமி ழோங்குக தேங்குக சுருதி
வீழ்க பைம்புயல் விளங்குக வளங்கெழு மனுநூல், வாழ்க வன்புடை யடியவா ரனந்தமா தவமே.

சிறப்புப்பாயிரம்

முற்றிற்று

கணபதிதுணை.

ஸ்ரீமஹாபாரதவரலாறு.

சூதபுராணிகர்நைமிசாரணியம்வருதல்.

நெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில், தவத்துக் குபயோகமாக விருக்கின்ற திவ்ய க்ஷேத்திரங்களெவற்றினு மிகவுஞ் சிறப்புற்றோங்கி விளங்குகின்ற நைமிசாரண்யத்தில், சௌனகர் முதலாகிய இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுங்கூடி இருக்கிற தருணத்தில், சூதமுனிவர் வந்தார். அவரை அந்த இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுங் கண்டவுடன் எழுந்தெதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து, அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொடுத்துப், பிரம்மாசனம் போட்டுச், சோடச உபசாரமுஞ் செய்து இருக்கச்சொல்லி, யோகக்ஷேமங் கேட்டபின்பு ஒரு வசனஞ் சொல்லுவதானார்கள். ஓ மஹா நிலைபெற்ற தபோநிதியான சூதமுனிவரே! ஓ சகல புராணங்களையும் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த மஹானுபாவா! நீர் இவ்விடத்திற்கு வந்தது, நாங்களெல்லாம் கடைத்தேறுவதற்கு மூலகாரணமேயன்றி வேறொன்றில்லை. ஆனால் உம்மை ஒரு மனுவுகேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். அஃதென்னெனில்-முன்னந் தங்களுடைய வாக்கினாலே, மச்சியம் - கூர்மம் - வராகம் - வாமனம் - பிரமம் - வைணவம் - பாகவதம் - சைவம் - இலிங்கம் - பௌடிகம் - நாரதீயம் - காருடம் - பிரமகைவர்த்தம் - காந்தம் - மார்க்கண்டேயம் - ஆக்கினேயம் - பிரமாண்டம் - பதுமம் - ஆகிய பதினெண் புராணங்களையும் கேட்டுணர்ந்தோம். இனி ஐந்தாம் வேதமென்று கூறப்பட்ட பாரதகதையைக் கேட்க விருப்புற் றிருக்கின்றோமென; அதைச் சூதமுனிவர்கேட்டு, ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் கேட்ட பாரதகதையை முன்னம் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் கேட்டுப் பாபரகிதனானான். அவ்வளவு சிலாக்கியமான பாரதகதையை நீங்களுங் கேட்டு ஆனந்த மடையும்படியாக யாம் சொல்லுகிறோம் கேளுங்களென; அதற்கம்முனிவர் சூதமுனிவரை வணங்கி, இப்பாரதக் கதையைக்கேட்ட அவ்வரசன் யாவன். முறைவழுவாமல் இக்கதையை அவ்வரசனுக்குக் கூறினவர் எவர். யாதுகாரணத்தால் அக்கதையைக் கூறவுங் கேட்கவும் அவர்க்கேது உண்டாயின. இவைகளை யெல்லாங் கிருபைசெய்து சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்னலும், சூதமுனிவர் கூறத்தொடங்கினார்.

முதலாவது,

மேஜெயன்அரசியற்சருக்கம்.

முருகார் மலர்த்தாம முடியோனை யடியார் முயற்சித்திறந்
திருகாமல் விளைக்கு மதயானை வதனச் செழுங்குன்றினைப்
புருகூதன் முதலாய முப்பத்து முக்கோடி புத்தேளிரும்
ஒருகோடி பூதே வருங்கை தொழுங்கோனை யுறவுன்னுவாம்.

ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! மலர்மிசை வீற்றிருக்குநான்முகனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தவுலகம் ஏழுபிரிவாகி, அவ்வப்பிரிவில் சிறந்த பொருள்களாகிய, நாவல் - இறலி - குசை - கிறவுஞ்சம் - புட்கரம் - தெங்கு - கமுகு - என்பனவற்றின் அபிதானத்தால் ஏழுதீவுகளாகி இருக்கின்றன. அவற்றுள் நாவலந்தீவாகிய இஃது, அங்கம் - அருணம் - அவந்தி - ஆந்திரம் - இலாடம் - யவனம் - ஒட்டியம் - கருசம் - கலிங்கம் - கன்னடம் - கன்னடம் - காசம் - காஸ்மீரம் - காந்தாரம் - காம்போசம் - கிராடம் - குருகு - குடகம் - குந்தளம் - குரு - குலிந்தம் - கூர்ச்சரம் - கேகயம் - கேரளம் - கொங்கணம் - கொல்லம் - கோசலம் - சகம் - சவ்வீரம் - சாலவம் - சிங்களம் - சிந்து - சீனம் - சூரசேனம் - சோழம் - சோனகம் - திராவிடம் - துளுவம் - தெங்கணம் - நிடதம் - நேபாளம் - பாஞ்சாலம் - பப்பரம் - பல்லவம் - பாண்டியம் - புலிந்தம் - போடம் - மகதம் - மச்சம் - மராடம் - மலையாளம் - மாளவ யுகந்தரம் - வங்கம் - வங்காளம் - விதற்பம் - [illegible] ஐம்பத்தாறு தேசத்தை யுடைத்தாகி, இகபரசுகத்துக்கு உபயோகப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தீவிலிருக்கும் நாடெல்லாவற்றிலும் மிகவுஞ் சிறப்புற்றுப், பரமனிடப் பாகத்து விளங்கும் பார்வதியைப் பெற்று வளர்த்த இமயமலையையும், அப்பரமன் சடாடவியில் வாழ்ந்திருக்கும் மந்தாகினியையு முடைத்தாகி, அறிவுடைமை - அன்புடைமை - அருளுடைமை - பொருளுடைமை - பொறையுடைமை - வலியுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - முதலியவற்றைப் பெற்றுத், தருமாதிகளை வழுவாது வளர்த்து வருவதில் சிலாக்கியப்பட்டிருக்கின்

றது குருக்ஷேத்திரம். அக்குருக்ஷேத்திரத்தில்அஸ்தினபுரமென்றொரு நகருண்டு. அந்நகரோ சந்திரகுலத் தரசருக்கு அரசு செலுத்தும் நகராகிச், சொர்க்க-மத்திய - பாதாள-லோகங்களி லிருக்கிற நகரங்களைத் தன் வளப்பத்தினால் வென்று, அந்த மூன்றுலோகங்களில் சஞ்சரிப்பவர்கள் நிரந்தரந் தன்னைவிட்டு நீங்காம லிருக்கத்தக்க மங்கல வோசையையும் வேதகோஷத்தையும் பெற்றிருக்கின்றது. அந்நகரத்துக்கு ஓரரசனுண்டு. அவன் யாரென்றால், சந்திரவம்ச பரம்பரையிற் றோன்றிச், சக்ரவா[illegible]யந்தம் தன்னாணையைச் செலுத்திச், சத்துருக்களை நாசஞ்செய்து, மித்துருக்களைப் பரிபாலித்து, நல்லொழுக்கத்தினின்றோர்க்கெல்லாம் யாதொரு குறைவுவராமல் வேண்டியவற்றை யுதவித், தன்னுயிர்போலக் காப்பாற்றுந் தயாநிதியாகிய பரீட்சித்து மஹாராஜனுடைய புத்திரன் ஜெனமேஜெய மஹாராஜன். அந்த ஜெனமேஜெயன், தன் தந்தையிலும் எண்மடங் கதிகமாக நன்மையை விளைத்து அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் சத்திர யாகஞ் செய்ய யத்தனித்து, அந்த யாகத்துக்குச் சமைத்தசாலையி லினிதுவீற்றிருக்கிற தருணத்தில், தேவ குலத்திற் பிறந்த குக்குரன் மனைவி சரமை யென்பவள் பெற்ற சிறுவர்களில் சார்மேய னென்பவன், அந்த யாகசாலையிற் புகுந்தான். அவன் புகுந்ததை அந்த ஜெனமேஜெயமஹாராஜன் சகோதரர்களாகிய சுதசேனன் - பீமசேனன் - உக்கிரசேனன் - இம்மூவருங்கண்டு, அச்சார்மேய னென்பவனை யடித்துத் துரத்திவிட்டார்கள். அச்சார்மேயன் மிகுந்த துயரத்தை யடைந்து, தன் தாயாகிய சரமையினிடத்துச் சொல்லித் துக்கித்தா[illegible] அவை[illegible] [illegible]மாத்திரத்தில் அந்தச்சரமை அதிவேகமாய்வந்து, யாகசாலையிலிருந்த ஜெனமேஜெய மஹாராஜனைக் கண்டு, ஓ அரசனே! யான் பெற்ற மக்களில் மிகுந்த இளமைப்பருவத்தை யுடைய சார்மேயனென்பவனை யாதொரு காரணமுமின்றி உனது தம்பிமார் அடித்தார்களாம். அது தருமமா! தருமசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து என்போலிய ஏழைகளைப் பாதுகாக்கின்ற மஹாராஜனேயென்று முறையிட்டு, பொறுமையைப் பூஷணமாக உடைய அந்தச்சரமை அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டாள். உடனே அரசன் திகிலடைந்து, இதென்ன ஆச்சரியமென் றேங்கி, விரைவில் அந்தச்சத்திரயாகத்தை நிறைவேற்றித், தன்னகரமாகிய அஸ்தினபுரத்திற்குவந்து, பழையபடி சிலநாள் அரசுசெய்து, ஒருநாள் சரமைசொல்லிய வாக்கியத்தை நினைத்து புத்தி மயங்கி, இந்தப் பொல்லாங்குக்கு என்னசெய்கிறது; அந்த அம்மனிருந்தால் அவளிஷ்டப்படி நிறைவேற்றிவிடலாம்; அதற்கு அந்த அம்மன் அந்தர்த்தானமாய்ப் போய்விட்டனள். இனி இதற்கு யென்னசெய்யலாமென் றேங்கித், தனது மந்திரிமுதலானவர்களை நோக்கி, நான்வருகிறபரியந்தம் சகல ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் யாதொரு குறைவும்வராமல் விசாரணைசெய்துக்கொண் டிருங்களென்று கட்டளையிட்டுத், தான்காட்டுக்குப்போய்ச் சிலநாளிருந்து, பின்பு சோமாசிரவசுவென்னும் முனிவனைக்கண்டு, மிகுந்த அன்புடனே வணங்கி எழுந்துநின்று, சரமையென்பவளால் தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற குறையையும் யாக விக்கினத்தையுஞ் சொல்லி முறையிட, அம்முனிவர் சாந்தியாகஞ் செய்தால் உன்மனக்குறை நீங்குமென, அவ்வாறே அரசன் அம்முனியைக் குருவாகக்கொண்டு, அந்த யாகத்தை அவ்வனத்திலேயே நிறைவேற்றி, அனேக தான தருமங் [illegible] தன்மனக்குறை நீங்கி, எப்போதும் போல நற்குண[illegible]வனாய்த் தன்னகரத்தில்வந்து அரசாட்சி செய்துகொ[illegible]ந்தான்.

ஜெனமேஜெயன் அரசியற்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது,

உதங்கமுனிச்சருக்கம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வரசனிவ்வாறிருக்க உதங்கனென்னும் பெயரையுடைய பிரமசாரிப் பிராமணனொருவன் சகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகி ஞானசுரூபியாய் விளங்குகின்ற பயிலவமுனிவரிடத்தில், நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைக்கியானம்-முதலாகிய சாஸ்திரங்களைக் கற்க விரும்பி, அவரையடுத்து, அந்தமுனிவர் தன்மேல் அன்புடையவரா யிருக்கும்பொருட்டுப் பயபத்தியுடனே வழிபட்டுவருகிறநாளில், அம்முனிவர் இந்த உதங்கன் நினைத்துவந்தகருத்தின்படி, ஐயந்திரிபில்லாமலிருக்க எல்லா நூல்களையு முணர்த்தினார். அதனமேல் அவ்வுதங்கன் மகிழ்ந்து, குருவாகிய பயிலவமுனிவரை வணங்கி, என்னிடத்தில் தா[illegible]லெடுத்துக் கொண்ட பிரயாசைக்கு[illegible]க்க விரும்புகிறேன்; அதற்கு[illegible] வெளியிட வேண்டுமென்று பி[illegible]முனிவர் உதங்கனை நோக்கி, [illegible]யுந் தேவையில்லை யென்று மறுத்தார். மறுபடி[illegible] உதங்கன் வேண்டினன். அம்முனிவர் உதங்கனைப்பார்த்து, அப்பா! எனக்கொன்றும் வேண்டுவதில்லை என்றாலும் உன்மனந் திருப்தியாகாமையால், என் பத்தினியிடத்திற் சென்று கேள்; உன் தாயாகிய என்பத்தினி எதைக்கேட்பாளோ அதைக்கொண்டுவந்து கொடுவென்று கட்டளையிட்டார். அவ்வுதங்கன் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்

சென்று, குருபத்தினியானாக்கண்டு வணங்கிக்,குருவினிடத்து நிகழ்ந்தவைகளைச் சொல்லிப், பயபக்தியுடனே யெதிர்நின்று, அம்மணி! இதற்குத் தங்கள் கருத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று கேட்க; அந்த அம்மன் இந்த உதங்கர் பக்தி விசுவாசத்துக்கு மகிழ்ந்து, ஓ உதங்கா! மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமற் செங்கோல் செலுத்தித், தன்னுயிர்போல மன்னுயிரனைத்தையும் புரக்கும் பௌடியந்த மஹாராஜனுடைய மனைவி செவியிலணிந்திருக்கிற கோடி சூரியப் பிரகாசமாகிய நாகாத்தினக் கம்மலைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பாயாகில், அதுதான் குருதக்ஷிணையென்று சொல்ல; உதங்கன்கேட்டு மிகுந்த களிப்படைந்து, அந்தக் கம்மலை இத்தனை நாளிற் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன் என்று கெடுவிட்டு வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பௌடியந்த மகாராஜன் நகரத்தைக்குறித்து வருகிறபோது, தாவள்யமான வெள்ளை எருதின்மேல் ஒரு திவ்வியபுருஷன் வந்து இவனை விழிமறிக்க; அதுகண்டு உதங்கன் அப்புருஷனுக்கு வந்தனைசெய்து, குருதக்ஷிணை நிமித்தம் பௌடியந்த மஹாராஜன் நகரத்திற்குப் போகின்றேன். நீர் ஏன் என்னை மறிக்கின்றீரென; அப்புருஷன் இந்த வழியில் என்னுத்தரவில்லாமற் செல்லொண்ணாது. நீ குருதட்சணை நிமித்தம் செல்லுகிறபடியால், இவ்வெருதின் கோமயம் அருந்துவாயாகில், உன்னை இவ்வழியிற செல்ல விடைகொடுப்பேனென; அவ்வாறே அவ்வுதங்கன் அவ்வெருதினது கோமயத்தையருந்தி, அந்தப்புருஷனுடைய உத்தரவுபெற்று, மலையைப்போலத் திரண்ட தோளையும், அளவற்ற புகழையுமுடைத்தாகிய பௌடியந்தமஹாராஜன் அரண்மனைக்குச் [illegible]
க்காவலாளர்களால் அவ்வர[illegible]
வரசன் வந்தனை வழி [illegible] வ
வரசனுக்குப் பல [illegible] தரிவித்து, அவ்
னிட்ட போற்றி [illegible] அதனையேற்று, அவ்
குக் கல்வி [illegible] ஆசீர்வசனங்கள் சொல்லி, அவ்வரச
சனை [illegible] த்திலிருந்து, ஓ மகாராஜனே! எனக்
[illegible] பயிற்றிய பயிலவமுனிவருக்குக் குருதட்
[illegible] கொடுக்க யத்தனித்து வணங்கிநிற்க; அதற்கம்
முனிவர் நமது ப[illegible]த்தினியார் கருத்துக் கிசைந்ததைக்
கொடுவென்றார் [illegible] னே அந்த அம்மனைக்கண்டு
வணங்கி, எ[illegible] கூறி, தாயே தங்கட்கு
என்னவேண [illegible] கேட்டதற்கு உமது நாமத்
தைக் கூ[illegible] யணிந்திருக்குங் கம்மலைக்
கொண்டுவ[illegible] ட்டார். அந்த அம்ம
னுக்கு இத்தனை [illegible] வந்து கொடுக்கிறே
னென்று கெடுவிட்டு, உம[illegible] வந்தேனென;
அதை அவ்வரசன்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, அந்தப் புரத்தில் என்மனைவியிருக்கிறாள், நீர்போய் நான் கொடுக்கச் சொன்னேனென்று சொல்லி அக் கம்மலை வாங்கிக் கொள்ளுமென்று அனுப்ப, அவ்வுதங்கன் அந்தப் புரத்திற்சென்று எங்குந்தேடி, அந்தராஜன் மனைவியாளைக்காணமல் மறுபடியும் இராஜனிடத்தில் வந்து, ஓ மஹாராஜனே! உமது மனைவியார் அந்தப் புரத்திலில்லையென; அரசன்கேட்டு, ஓ மஹானுபாவா! என் மனைவி அசுசியாயிருக்கிறவர்கள் கண்களுக்குத் தோற்றாள். நீர் அசுசியா யிருக்கிறதாய்த் தோற்றுகிறது. சுசியாய்ச் செல்லுவீராகில் உமது கண்களுக்குத் தோற்றி நீர்கருதிய பொருளைக் கொடுப்பாளென; உதங்கன் ஆ! ஆ! நான் வெளிதிரிந்து வந்தவனாதலால் அசுசியாக விருக்கலாமென்று ஒப்புக்கொண்டு, தீர்த்தக் கரைக்குப்போய், ஸ்தான - சந்தி-ஜப - தபமுதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு, சுசியாய்மட்டு மவ்வரணமனையிற் சென்றான். உடனே அந்த மஹாபதிவிரதை எதிரில் வந்து வணங்கி, அவ்வுதங்கன் கேட்காததற்கு முன்னமே தானணிந்திருக்கிற கம்மலைக் கையிலேந்தி, இதோ வாங்கிக் கொள்ளுமென்று கொடுத்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

சொர்க்கவாசியாகிய ஒரு பெரியவர் ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாய் நாகலோகத்திற்குச் சென்று, ஆதிசேஷனைக்கண்டு திரும்பிவருகிற தருணத்தில், அந்த ஆதிசேஷன் அந்தப் பெரியவர்க்குக் காணிக்கையாகத் தனது சிரோரத்தினங்களில் சிலது கொடுத்தான். அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்பெரியவர் சொர்க்கத்துக்குப் போகிறபோது, எனது அரசனது நல்லொழுக்கத்தைக் கேள்விப்பட்டுக் காணவந்தார். அப்போது நானும் என்னரசனும் சிங்கார வனத்திலிருந்தோம். அந்த விடத்திற்கு அவர்வந்து, எங்களால் செய்யப்பட்ட வந்தனை வழிபாடுகளைப் பெற்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, என்னைப்பார்த்து, ஓ அம்மா! மகாலட்சுமியைப் போலே ரூபவதியாகி அருந்ததியைப்போ[illegible]
[illegible] பாகிலும்
மேல க[illegible] தாயிரு[illegible]ன். [illegible]
பார்ப்பாராகில் உமது ரூபத்துக்கு இச்சைகொள்வார்கள். அதனால் ஏதாகிலும் விக்கினித்து வருத்தம் நேரிடும். அவ்வகைப்பட்ட வருத்த முனக்கு நேரிடாதிருக்கும்படி இதோ இந்த இரத்தினத்தைக் கொடுக்கிறேன். இந்த ரத்தினத்தைக் கம்மலிலழுத்தி செவியில் அணிந்துகொள். நல்லொழுக்கத்தின்கண் நின்ற மகத்துக்களுக்கும் உன்புருஷனுக்குமே யன்றி, மற்ற துராத்துமாக்கள் கண்ணுக்கும் விசேஷித்து அசுசியாயிருக்கிறவர்களுக்கும், உன்ரூபந் தெரியாது. அதனாலே உன் கற்புஞ் சிறிவு வராதென்று வாழ்த்திக் கொடுத்துப் போயினார். அப்படியே நானு அந்த நாகரத்தினத்தை ஓராபரணமாக்கிக் காதிலணிந்திருந்தேன். பின்பு ஆதிசேஷன் இந்தச் சேதிதெரிந்து நமது லோகத்துப்பொருள் சொர்க்கலோகத்திலன்றிப் பூலோகத்திலிருக்கிறது தகுதியல்லவே; இதற்கென்ன செய்வோமென்று தனது மந்திரிகளோடு யோசிக்கும்போது, தக்ஷகன் எழுந்து வணங்கி, யான் எவ்விதத்திலும் அந்த இரத்தினத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேனென்று உறுதிகூறிவந்து, இந்த நகையைக் கொண்டுபோக இங்ஙனே தானே வெகு சாக்கிரதையாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் இந்த உடைமையை மற

தியா யெங்கேயாகிலுந் தலையில் வைக்கப்போகிறீர். அப்படி வைப்பீராகில் மோசம்வருமென்று சொன்னேன். மேலும் இக்கம்மலை அணிந்துகொள்ளப்போகிற பயிலவமுனியின் மனைவியோ மிகுந்த கற்புடையவளாயிருந்தபோதிலும், இப்போது நான்சொல்லிய சங்கதியையும் கிருபித்துத் தெரியப்படுத்துமென்றுசொல்லி அந்தநகையைக்கொடுத்தாள். இந்த உதங்கன் அந்தக்கம்மலைப்பெற்றதைவிட அந்த அரசன் மனைவியாருடைய கற்புடைமைக்கு அதிகமகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய் அரசனிடத்துவந்து, கம்மலைப் பெற்றுக்கொண்டேன விடைதரவேண்டும் அரசனேயென, அரசன் இந்த உதங்கனை நோக்கி, ஓமஹாநுபாவா! இன்றையத்தினம் எனமனையிற் புசித்துப் பின்பு உமதிடத்திற்குச் செல்லுமென்று அன்புடனே கேட்டுக்கொள்ள, உதங்கன் ஒத்துக்கொண்டு, அவ்வரசனோடு அந்தப்புரத்திற்சென்று அவ்வரசனுந் தானும் உண்கிறபோது, அந்தச் சாதத்தில் ஓர்மயிரிருக்கக்கண்டு, அவ்வுதங்கனுக்குக் கோபம்பிறந்து அரசனைநோக்கிக், கலத்திற்சோற்றையிட்டுக் கழுத்தையறுத்ததுபோல அசுசியாயிருக்கிற அன்னத்தைப்படைப்பித்து என்னைப் பரிதிருக்கச் செய்தனையே! இந்தக்குற்றத்தினா லுனதுகண்ணொளி இழந்துபோகக்கடவதென்று சாபமிட, அரசன் ஐயா! இக்குற்றம் என்னாலேநேரிட்டதல்ல. அப்படியல்லவென்று அக்குற்றத்தை என்னதாகப் பாவித்தாலும், குற்றத்துக்குத் தகுந்த சாபமிடாமல் விபரீதசாப மிடலாமா? யோசிக்காமல் சினங்கொண்டு எனக்குச்சாபமிட்டினால், நீர் கலியாணமின்றித் தேசசஞ்சாரியாயிருக்கக்கடவீரென்று அந்த உதங்கனுக்கு அரசன் மறுசாபமிட, அதற்குக் கோபமாறிய உதங்கன் [illegible]க்கி, எனக்குக்கொடுத்தசாபம் என்னை [illegible]யாதிருக்கக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அரசன் நகைத்து, ஐயனே! உலகத்தையாளும் அரசர்கள் இட்டசாபத்திற்கு மறுசாபங்கொடுப்பதை எங்கேயாகிலும் கேட்டதுண்டா? இல்லையே! ஆதலாலநானிட்டசாபத்திற்கு மறுசாபமில்லை. தேவரீர் எல்லாநூல்களையுங் கற்றுணர்ந்து சித்தசாந்தமடைந்த பரமாத்மாவாகையால் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து, நீரிட்டசாபத்தை நீக்கவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொள்ள, உதங்கன் மகிழ்ந்து, தான் அவ்வரசனுக்கிட்ட சாபத்தை நீக்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அந்தநகையைக் கைசோரவிடாமல், மிகுந்த சாக்கிரதையுடன் தனது குருவாகிய பயிலவமுனிவர் ஆசிர[illegible] நோக்கிச் செல்லுகையில், [illegible] அநுஷ்டானஞ்செய்ய [illegible] தருகில்வந்து. அந்நகையைப் பூமியில் வைத்துச் சந்தியானுஷ்டானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் துஷ்டனாகிய தக்ஷகன் ஒருதிகம்பர[illegible] த்துவந்து அந்நகையை யெடுத்துக்கொண்டு போக. அதனைக்கண்ட உதங்கன் அந்தத்தக்ஷகனைப் பின்றொடர்ந்து பற்றி அதிவேகமாய்ச் செல்லுகையில், அந்தத்தக்ஷகன் தனது லோகத்திற்குச் சென்றான். இந்த உதங்கனும் அந்தநாகலோகத்திற்குச்சென்றான் இதனையுணர்ந்து தக்ஷகன் நாகலோகத்திலிருக்கிறவர்களில் ஒருவனாகியும் இம்முனிவன்கண்ணுக்குத்தோன்றாமலிருக்க மாயஞ்செய்து மறைய, இம்முனிவன்மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து, எரிந்த கோபத்தைக்கொண்டிருப்பதைவிட அதிகமகிழ்ச்சியில் மறதியைக்கொண்டிருக்கிறது கெடுதிக்கெல்லா மேலான கெடுதியென்று நூல்களாலறிந்திருக்கிறதுமன்றி, இந்நகையைக்கொடுத்த அந்த அம்மையும் நமக்குக்ஞாபகப்படுத்தியிருந்தும் (விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் வீழ்ந்தவர்போல) ஆனேமேயென்று பலவாறு தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு, அந்த நாகலோகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறபோது, பார்த்தவிடமெல்லாம் ரத்நமயமாகிய மாடமாளிகைகளும், சிங்காரவனங்களும், தாமரைத்தடாகங்களுமேயன்றி, வேறொருவருந் தனது கண்ணுக்குத்தோன்றவில்லை. ஆனால் ஒருபக்கத்தில் இரண்டுஸ்திரீகள் பவளம்போன்ற தமது விரல்களில் கறுப்புநூலையும் வெள்ளைநூலையும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறதையும், அதற்கப்புறம் பன்னிரண்டு டிதமுடன் கூடி அறுகோணம்போலிருக்கிற ஒரு பீடத்தையும், அப்பீடத்தின் கோணங்கடோறும் பொருந்திய ஆறு குமாரர்களையும்பார்த்து வியந்து, பின்பு நாகலோகத்திலிருக்கிறவர்களைத் துதித்தாலல்லது நமதுகுறை நீங்காதென்றுகருதி, அவ்வுலகத்தாரைத் துதிக்கயத்தனித்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ மஹா தபோநிதியான காசிபமுனிவருடைய புத்திரரே! பார்வதி சமேதனாய் விளங்கும் ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய பரமன்கைவில்லுக்கு நாணியாகித், திருமகள்மார்பனாகிய திருமாலுக்குப்பாயலாகி, இந்த பூமிலோகத்தையும்பணாமுடியிற் றாங்கி, தேவர்களுக்கு அமுதத[illegible]க்கொடுத்து விளங்குகின்ற உபகாரிகளே! என் குருபத்தினியார்க்காகக்கொண்டுவந்த நகையைக்கொடுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்தும் (அபாத்திரத்திற் பிச்சையிட்டதுபோலப்) பயன்படாமலிருக்கக்கண்டு மிகுந்த வல்லமையையுடைய இந்த உதங்கன் [illegible] லங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் விட்டுவிடுவோமென்று நிற்கிற தருணத்தில் வாயுகதியோடுகலந்த திவ்ய அஸ்வத்தின்மேல் ஆரோ[illegible] ருமியாகிய ஒருதேவபுருஷன் இவ்வுதங்கனுக்குத் தோற்றப்பட்டான். உடனே அவ்வுதங்கன் [illegible] தக்ஷகன் [illegible] அப்படியே [illegible] வணங்கித், தான் குருபத்தினிக்காக வந்ததையும் [illegible] நடந்ததையுஞ்சொல்லி [illegible]. அந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நாகலோகத்தார் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]கேட்டுக்கொண்டான்; ஆனலிந்த அஸ்வத்தின்செவியில் ஊதுவாயாகில் [illegible] [illegible] உதங்கன் [illegible] அஸ்வத்தின்செவியில் [illegible]

றான். உடனே ஒரு அழற்சி யுண்டாயிற்று. அதனால் பஞ்சாயுதங்களுடைய திருமால் செய்யுஞ் சங்கத்தொனியைக்கேட்ட அசுரரைப்போல, பாதாளலோகத்திலிருக்கிற யாவரும் துடிதுடித்துப் பதைபதைத்து நடுநடுங்கிக்கலங்கித்து விடவிடத்து நெஞ்சுலர்ந்து, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். இந்தச்சத்தமும் அழற்சியும் ஒருநாளும் கண்டதில்லையே! இன்றையதினம் இவ்வகைப்பட்ட செய்தி நேரிட்டது என்னகாரணம் ஐயோ! வைதிகநிலைமைபூண்ட ஒரு மஹாத்மாவைநம்மினத்திலொருவனாகிய தக்ஷகனசெய்த கடூரமானவஞ்சனையே இப்படி கருவந்து நேர்ந்ததென்று பலவாறுநினைந்துருகி, அந்நாகலோகத்திலிருக்கிற யாவருமொருமிக்ககூடி, எடுத்துவந்த கம்மலை அந்தத்தக்ஷகனாலேயே யம்முனிக்குக் கொடுப்பித்தார்கள். அவ்வுதங்கன் கம்மலை வாங்கிக்கொண்டு, பரமானந்தத்தை யடைந்து, இந்நகையை நமது குருபத்தினிக்குச்சேர்ப்பிக்கவேண்டுமே, நாமோ நாகலோகத்திலிருக்கிறோம் இனி இதற்கென்னசெய்வோமென்று இடிவிழுந்த மரம்போலேங்கிநிற்கிற தருணத்தில், மறுபடியும் முனை குறித்த மஹாபுருஷன் பின்னும் அஸ்வத்துடன்தோன்றி, ஓ பிர்மசாரி! இன்னும் நீ கிலேசப்படவேண்டிய காரணமென்னென்று வினவ, ஆண்டவனே! இத்தனை நாளில இந்தநகையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேனென்று என் குருபத்தினிக்குக் கெடுவிட்டு வந்தேன. நான் அந்தகெடுவுதப்பாமல் நகையைச் சேர்க்கவேணுமென்று யோசித்து வருந்துகிறேனென்று உதங்கமுனிகூற; அப்புருஷன் இதோ இந்தக்குதிரையின்மேலேறு, ஒருநொடியில் உன்குருபத்தினியாரிடத்தில் கொண்டுபோய்விடுமென; இவ்வுதங்கன் [illegible] படைந்து அக்குதிரையின்மேலேறி [illegible] பிலவமுனிவர் ஆசிரமத்[illegible] ா. அங்கணப்ப வஸ்வம்மறைந்துபோ[illegible] கொண்டுவந்துவிட்டு அவ்

அப்பால[illegible] பாயது.

[illegible] வணங்கி[illegible] ந்த உதங்கன் குருபத்தினியைக்கண்டு [illegible] கம்மலைக்கொடுத்தான. அந்தஅம்மன உ[illegible] ன வாழ்த்தருளி, அப்பாமகனே! இந்நகை நமவுசிரியாரைப்பட்டுக்கொண்டுவந்த உன்பத்திக்கு மெச்சினேனென்று வாழ்த்த, உடனே உதங்கன்அந்த அம்மன் உத்தரவுபெற[illegible], குருவாகியபைலமுனிவரிடத்துவந்து வணங்கிப்பயபக்தியுடனே எதிர்நின்றான். அப்பொழுதுஅவனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! தருவிசுவாசத்தில உன்னைப்போல இவ்வுலகிலொருவருமில்லையென்று அவனைத்தழுவி, [illegible] அன்புடனே நோக்கியொருவசனஞ்சொல்லுகிறார் ஓ[illegible] சாஸ்திரங்களை கற்றுணர்ந்தவர்களிலும் சால பற்றி[illegible] மகாத்மாக்களிலும் சிறந்த[illegible] [illegible]ரனே! பௌடியந்தமஹாராஜன் மனைவிகாதிலிருக்கும் கம்மலைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கப்போயின நீ, இத்தனைநாள்வரைக்கும் தாமசப்பட்டு வராதிருந்ததற்குக் காரணமென்னவெனக்கேட்க; உதங்கன் அரசனிடத்திற்சென்று கம்மலைப்பெற்று நாகலோகம்போய் இவடம்வந்துசேர்ந்த விர்த்தாந்தத்தை ஆதியோடந்தமாகச்சொல்லி, மறுபடியும் உதங்கன் குருவைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான். ஓ ஐயனே! நான் இவவிடம்விட்டுப்பௌடியந்த மஹாராஜன் பட்டணத்தை நோக்கிச்செல்லுகையில, வெள்ளைஎருதின்மேலேறி ஒருதிவ்யபுருஷன்வந்து என்னைமறித்து இவ்வழியே போகிறதற்கு உனக்குமனமிருந்தால் இந்தஎருதின் கோமயத்தைப்புசித்தால்போகலாம் இல்லாவிட்டால் நான் உன்னைப்போகவொட்டேனென்று மறித்தான. பின்புநாகலோகத்திற்செல்லுகையில், இரண்டு ஸ்திரீகள் தமதுவிரல்களில் கறுப்புநூலையும் வெள்ளைநூலையும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றோரிடத்தில அறுகோணமிடமும் கோணத்துக்கு இரண்டிதமும் ஆறுகுமாரருமிருந்தார்கள். நான்அந்தநாகலோகத்திற்சென்று திகருந்திசைதெரியாமல் இருக்கிறதருணத்தில் அஸ்வத்தின்மேல் ஒருசௌந்தரிய புருஷன் வந்து என்னைஇவிடத்துக்குவரும்படி செய்வித்தான். இவர்களெல்லாம் எனக்குக்கூடியமட்டும்யோசித்துப் பார்த்தும், அவர்களின்னாரென்று என்கருத்துக்குத் தோன்றவில்லை. ஆண்டவனே! கிருபைபுரிந்து அவர்களை இன்னாரென்றுயான் உணர்ந்துகொள்ளப்போதிக்கவேணுமென; பயிலவமுனிவர் உதங்கனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

தம்பிஉதங்கா! பௌடிகராஜனைக் காணப்போகிற போதுவழியில வெள்ளைஎருதின்மேலேறிவந்து மறித்தவனிந்திரன அவ்வெருதோ வெள்ளையானை. கோமயமோ அமுதம் [illegible] கறுப்புநூலும் வெள்ளைநூலும் விரலிற்சுற்றிக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீகளிருந்தார்களே, அவர்களில் ஒருத்திதாதை. மற்றொருத்தி விதாதை. கறுப்புநூலும் வெள்ளைநூலும் இராவும்பகலுமாம். அறுகோணமும் கோணங்கடோறும் இரண்டிதமும் ஆறுகுமாரருமென்னவென்றால், அறுகோணம் பூமி. கோணங்கடோறும் இரண்டிதமிருந்தது பன்னிரண்டுமாதம். அந்த ஆறுகுமாரரும் ஆறு இருதுக்களே. உன்முனகுதிரையோடு தோன்றினபுருஷனை ஈசனே. அக்குதிரையோ அக்கினிபகவான. [illegible] கேட்கவேண்டும் அவன்[illegible] [illegible] கள். உன்னைப்போலொருவன் இவ்வுலகத்திலேயாவருமில்லை. இனிநீ தவசிலேசேர்ந்து [illegible] பயிலவமுனிவர்சொல்ல, அதற்கு உதங்கன் மகிழ்ச்சியடைந்து குருவாக்கியத்தைசிரமேற்கொண்டு [illegible] ந்து, தன்னைவருத்தப்படுத்திய தக்ஷகனுக்கு ஒருகெடுதிசெய்யவேணுமென்றுமனதிலெண்ணிக்கொண்டு, சந்திரவம்சசிரோமணியாகிய ஜனமேஜயமஹாராஜன் சபைக்குவந்தான். உடனே அரசனகண்டு எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, சோடசஉபசாரஞ்செய்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லி, யோகக்ஷேமமும் கேட்டு, ஓ முனிசிரேஷ்டராகிய ஐயனே! தேவரீர்இவ்விடத்தி

ற்கு எழுந்தருளிய காரணமென்னமோ எளியேனுக்குத் தெரியவில்லையென்று மிகுந்தபயபத்தியுடனே வினவ, உதங்கமுனிசொல்லுகிறார்: ஓமஹாராஜனே! எனக்குக்கல்விபயிற்றிய பயிலவமுனிவர்க்குக் குருதட்சணையாகப் பௌடியந்தமஹாராஜன் மனைவிதரித்திருந்த கம்மலைவாங்கி வருகிறபோது, என்னைவஞ்சித்து அந்தநகையைக்கொண்டுபோய, எனக்குமிகுந்த வருத்தத்தையுங்கொடுத்த தட்சகனையுமஅவனோடுசம்பந்தப்பட்டவர்களையுந் தண்டிக்கவேண்டி, சர்ப்பயாகஞ்செய்ய உம்மைநாடி வந்தேனென்ன; அரசன்முனிவனைநோக்கி, ஐயனே! சிறியோர்செய்தபிழைபொறுப்பதுபெரியோர் தன்மை; அப்படியல்லவென்று தண்டிக்கப்புகுந்தால் குற்றவாளியைத் தண்டிக்கவேண்டுமேயன்றி, அவர்களின் இனத்தாரையுந்தண்டிப்பது தகுதியாமோவென; உதங்கன் அம்மொழியைக்கேட்டுக், குலத்திலொருவன் சிறப்படைந்தால் அச்சிறப்பு அக்குலமுழுதும் அடையும். அதுபோலக் குலத்திலொருவன் குற்றவாளியானால் அக்குலமுழுதுங்குற்றமாகும். இது திருஷ்டாந்தமாகப்படி இங்ஙனம் ஒருகதைசொல்லுகிறேன்கேளென்று உதங்கமஹாரிஷி சொல்லுகிறார்.

உதங்கமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது,

பிருகுமுனிச்சருக்கம்

ஓ அரசனே! ஒருவனத்தில்பிருகுமுனி தன்மனைவிபுலோமிசையோடுகூடிக் குலாவிவாழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறநாளில், புலோமிசைகர்ப்பவதியாயினள். அப்படியிருக்க அம்முனிவன வழக்கப்படி ஔபாசனாக்கினிபூசித்துவந்தான். ஒருநாள்சூரியன் அஸ்தமனமடையக்கண்டு தன்மனைவியையழைத்து, நான்வருகிறவரையுந் இந்தஓமத்தை நடத்திவாவென்று கட்டளையிட்டுத், தான்சந்தியாவந்தனஞ்செய்யப்போயினன். அந்தஅம்மன்பூரணகர்ப்பமாயிருந்தபோதிலும், கணவனிட்ட கட்டளையைத்தள்ளாமல் அந்தஓமத்தைப் பூசித்துவந்தாள். அப்படிசெய்கிறதருணத்தில், ஓமகுண்டத்தமர்ந்த அக்கினிதேவன் பிரசன்னமாகி, அந்தஅம்மன் கொடுக்கிற ஆகுதியையேற்று, அக்குண்டத்தின் மத்தியிலிருந்தான். அந்தவேளையில ஒருஅரக்கன் அவ்வனத்திற் பிரவேசித்து, இந்தஓமவெளிச்சத்தைக்கண்டுவந்து, ஓமஞ்செய்கிற முனிபத்தினியைப்பார்த்து, துராத்மாவாகையால் கெடுதியானநினைப்பை மனதில்வைத்து, அந்தஓமகுண்டத்தில் விளங்கும் அக்கினிதேவனை நோக்கி, அடா அக்கினி! உனக்குமுன்னிருக்கிறப் பெண்யார்? உனக்குத்தெரியுமாவென்றுவினவினான். அக்கினிதேவன இவன்யாரோ அரக்கனென்று மதித்து, ஓ அரக்கனே! இந்தஅம்மன்பிருகுமுனிபத்தினியான புலோமிசையென்று சொல்ல, அரக்கன் கேட்டு, இந்தப்பெண் பிருகுமுனிமனைவியா? ஓ! நான்சொல்லுகிறதைக் கேளாய். நான்முன்னாலேயே இவளை விவாகஞ்செய்ய நினைத்தேன். [illegible] முனிவனிவளைத் [illegible] கலியாணஞ்செய்து கொண்டான். இவளைத் [illegible] போய்விட்டது. இப்போதுகண்டேன். இனிவிடப்போகிறதில்லையென்று சொல்லி, அதிவேகமாய்வந்து அந்தஅம்மனைத் [illegible] சென்றான். அந்தஅம்மன் [illegible] கூக்குரலிட்டு அலறிக்கொண்டு போகிறபோது, பூர்ணகர்ப்பவதியாகையால் அவ்வரக்கன்தோளிலேயே புத்திரனைப்பெற்றாள். அப்புத்திரன்ஞானசிகாமணியாய், தன்தாய்க்குக் கெடுதிநினைத்த துராத்மாவைக் கோபித்து நோக்கினான். அந்தநோக்கத்தில்இரண்டுஅக்கினிப்பொறிகளுண்டாகி, அவனுடலைப் பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டன. இந்த மகத்துவத்தைக்கண்ட புலோமிசை புத்திரன்மேலிருந்த அன்புடையவளாய் வாரித்தழுவியெடுத்துக்கொண்டு தன்னாசிரமத்துக்குவந்தாள்.

உடனே, பிருகுமுனி சந்தியாநுஷ்டானத்தைமுடித்துக்கொண்டுவர, அவனைப் புலோமிசைகண்டு அலறிக்கூக்குரலிட்டழுது சொல்லுகிறாள்: ஆண்டவனே! ஓமஞ்செய்யச்சொல்லி எனக்குக் கட்டளையிட்டுப்போனபின்பு அவ்வாறுநான் அந்தஓமத்தைநடத்த, அக்கினிபகவான்பிரசன்னமாகிஅக்குண்டத்தின்மத்தியிலிருந்து, நான்கொடுக்கும் ஆகுதியையேற்று நிற்கிறதருணத்தில், ஒருஅரக்கன்வந்து என்னைஎடுத்துக்கொண்டுபோயினன. அப்போதுநான்பயந்து அலறிக்கூக்குரலிட்டழுதுகொண்டு அவன்தோள்மேற் செல்லுகையில், இக்குமாரனைப்பெற்றேன். இக்குமாரன் அந்தத்துராத்மாவைக்கோபித்து நோக்கினன். அந்தவேளையில் இவனதுநேத்திரத்திலுண்டாகிய நெருப்பால் அவ்வரக்கனுடல் சாம்பலாயிற்று. உடனே குமாரனை அணைத்துக்கொண்டு இவண்வந்துசேர்ந்தேனென்ன; பிருகுமுனிகோபித்து, ஓ பெண்ணே! [illegible] அவ்வரக்கன் [illegible] அக்கினிதேவன் [illegible] அந்தஅரக்கன் [illegible] அக்கினிதேவனை [illegible] அவன்மேல் [illegible] பிருகுமுனி அந்தஅக்கினிதேவனை [illegible] அரக்கனுக்குக் காண்பித்து [illegible] பாத்திரம் [illegible] இனிமேல் [illegible] அக்கினிதேவன் [illegible] வருத்தத்தையடைந்து, ஓ முனிநாதா! அவ்வரக்கன் உன்

பத்தினியைப்பார்த்து இவள்யாரென்று என்னைக்கேட்டான். உண்மைகூறுவதே பரலோகத்திற்கிடமென்று பெரியோருரைத்திருக்கிறபடியாலும், நான்எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியானபடியாலும், உண்மையைச் சொன்னேன். அதற்காகஎனக்கு இவ்வகைப்பட்ட சாபமிடலாமா? பிராமணனுகையால் என்னகுற்றஞ்செய்தபோதிலும் பொறுப்பதுஎன்போலியர் கடமையென்று பெரியோர்கள் விதித்திருக்கிறார்களாதலால், உனக்குமறுசாபங்கொடாமல் பொறுத்தேனென்றுசொல்லி, உலகமுழுதும் நிறைந்திருக்குந் தன்அம்சையைச் சுருக்கிக்கொண்டு ஓரிடத்திலடங்கியிருந்தான். பின்புஉலகத்தில்அக்கினியில்லாமையால்யாகாதிக்கிரமங்கள்யாதொன்றும் நிறைவேறாமல், எல்லாஉலகத்தார்களும்வருத்தமடைந்து இந்திரனிடத்துவந்து முறையிட, இந்திரன் பிரமனிடத்துச்செல்ல, பிரமன்யாவரையுமழைத்துக்கொண்டுஅக்கினிதேவனிருக்கிறவிடத்துக்குவந்து அவனையழைத்து, ஓஅக்கினிதேவனே பிருகுமுனிகொடுத்தசாபத்துக்கு மறுசாபங்கொடுக்கிறேன். அஃதென்னவென்றால்-பிருகுமுனியிட்ட சாபத்தின்படி துர்க்கந்தத்தைப் புசித்தாலும் அதனால்வருங்குற்றம் உன்னையடையாதிருக்கக்கடவது. மேலும் நீ இப்போதிருக்கிறவிதத்திலும்மேலாகஇனி விர்த்தியாகவேண்டுவது. நீவந்துமுன்போல உலகங்களில்நிறைந்திருவென்று கட்டளையிட்டு, அந்தப்பிருகுமுனி பத்தினியழுதகண்ணீர் வீணாகப்போகவொட்டாமல் ஒரு நதியாக்கி, அதற்குவதுசராவென்று பெயரிட்டுதனது லோகத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். பின்புபிருகுமுனி தன்குமாரனுக்குச் சௌனகனென்றுபெயரிட்டு, அக்கினிருப்பத்துடனே வளர்த்து, நாலுவேதங்கள் அறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலையான முதலியவற்றை உபதேசித்தான். அப்புத்திரனும் அவைகளைக்கற்று, நல்லஞானஸ்தனாய் ஒருவனத்திற்சென்று தவத்திலிருந்தான்.

அந்தச் சவனமுனி நெடுங்காலந் தவத்திலிருந்தமையால், அம்முனிவரைப் புற்றுமூடிக்கொண்டது. [illegible] சர்யாதிமகாராஜன் வேட்டையாடப் புறப்பட்டு, மந்திரி முதலானவர்களோடு பற்பலவகைத் தளமுடன் [illegible] சூழ்ந்துவர, தனமகளாகிய சுகன்னியோடும் பிரயாணப்பட்டு ஒருவனத்தில்வந்து, விலங்கினங்களை வேட்டையாடிப்போது [illegible] வேட்டையாடி, அவ்வேட்டையினாலுண்டான இளைப்பாற நிழலுத்தமாயுள்ள சோலைகளுள்ள இந்தச்சவனமுனி தவஞ்செய்யும் வனத்தில்வந்து, தன் துணைவர்களைவிட்டு இறங்கியிருந்தான். அந்தவேளையில் அவ்வரசன்குமாரத்தியாகிய சுகன்னி, தன் தோழியர்களுடனே அவ்வனத்திலுள்ள சோலைகளைப் பார்க்கச்சென்றனள். அப்படிசெல்லும்வழியில் இந்தச்சவனமுனியை மூடியிருக்கிறபுற்றிருந்தது. அதில் முனிவன்கண்ணொளிபாய்ந்திருந்ததை யறியாமல், இதென்ன இந்தப்புற்றில் இரண்டு ஒளிஉண்டாகியிருக்கிறதென்று அந்தச்சுகன்னி ஒருசுப்பலெடுத்து, அவ்வொளிவழியாகக் குத்திவிட்டுவந்துவிட்டாள். சுப்பலாற் குத்தினகுத்து இந்தச்சவனமுனி கண்ணிற்பட்டது. அதனாலேஅம்முனிவனுக்குக் கோபமுண்டாகி, முனிவரிருக்கிறஇடத்துக்கு ஒருவர்வரக்கூடாது. வந்தும் இவ்வகைப்பட்டதுஷ்டத்தனஞ்செய்கிறதாவென்றுகோபித்து, அந்தயயாதிமகாராஜனும்அவன்மந்திரியுந்தவிர மற்றவர்களெல்லாம் கண்ணொளிமழுங்கச் சாபமிட்டான். உடனேஅவ்வரசன்சேனைகளனைத்தும் தத்தித்தடுமாறிக் குருடாகி இதென்ன ஆச்சரியமென்று கூக்குரலிட, அதனை அரசன்கண்டு, ஓமந்திரி! இதென்னவிந்தை. நமதுசேனைகள்கண்ணொளிமழுங்கி வருந்தப்படுகின்றது. ஐயோ! இதுபெரிய நிந்தையாதலால் இதனையுணர்ந்துசொல்லென, மந்திரி சற்றுநேரம் ஆலோசித்து-ஓஅரசனே! இந்தவனம் முனீஸ்வரர்களுடையதாயிருக்கவேண்டும். நமது சேனைகளாலே ஏதோஒருகுற்றம் நேரிட்டிருக்கவேண்டும். அதனாலேஇத்துன்பம்வந்ததாய்த் தோன்றுகின்றதென, அரசன் தனதுதளத்தைநோக்கி, இவ்வனத்தில் யாராவது துஷ்டத்தனஞ்செய்திருந்தால் தெரிவிக்கிறதென்று பறைசாற்றுவித்தான். அப்பறையோசையைச் சுகன்னிகேள்விப்பட்டுத், தன்தந்தையினிடம்வந்துவணங்கி, ஒருபுற்றில் இரண்டொளி உண்டாயிருந்ததுகண்டு அவைகளைச்சுப்பலால் குத்தினேனென, அரசன்கேட்டுத் திகிலடைந்து, அப்புற்றைக் காட்டச்சொல்லி, அந்தஇடத்துக்குப்போய் அப்புற்றை நீக்கிப்போதுகுருடுபோல, சவனமுனிவர் தோற்றப்பட்டார். அம்முனிவரை அரசன்கண்டு, மிகுந்தபயபத்தியுடனேவணங்கி, அநேகவிதமாய்த் தோத்திரஞ்செய்து, என்புத்திரிசெய்தபிழையைப்பொறுத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்றுவேண்ட, அம்முனிவர்மகிழ்ந்து முன்னிட்டசாபத்தைநீக்கி, அவ்வரசனுக்கும் பல ஆசீர்வாதஞ்செய்தார். அதன்மேல்அரசனுந்தமக்குண்டான மகிழ்ச்சியுண்டாகி, ஓமுனிநாதா! இந்தக்கன்னிஎன் புத்திரி. இவள்செய்தகுற்றத்தைமன்னித்து, தேவரீர் இப்பெண்ணை யுமக்குக்கலியாணஞ்செய்துகொடுக்க விரும்புகிறேனென, அம்முனிவர் அவ்வரசன்கருத்தின்படி சம்மதிக்க, உடனேஅரசன் அவ்விடத்திலேயே கல்யாணமண்டபமியற்றித், தன்குமாரத்தியைக் கன்னிகாதானமாகக்கொடுத்து, அம்முனிவரிடத்துவிடை பெற்றுத் தனதுநகரத்திற்குப்போய்ச் சேர்ந்தான். பின்பு இந்தச்சுகன்னியை அம்முனிவர் பணிவிடைசெய்யவைத்துக்கொண்டார். இப்படி சிலகாலஞ்சென்றபின்பு, ஒருநாள் அந்தச்சுகன்னி தனது கணவன்பூசைக்குச் சலந்திரட்டிவரச்சென்றாள்.

அப்போது அவ்வழியில் அஸ்வினிதேவர்கள் இருவரும் எதிர்வந்து, ஓபெண்ணே நீயார்? உனதுபெய

யென்ன? உனது கணவன் யார்? அவன் பெயரென்னவென்றுகேட்க, அதற்கு அந்த சுகன்னி யான் சர்யாதிராஜனபெண். என் கணவன் சவுநகமுனிவர். என் பெயர் சுகன்னியென, அஸ்வனி தேவர்கள் அப்பெண்ணின் கற்பினிலையையறிய ஒருவாறு சொல்லுகிறார்கள். ஓ பெண்கள் நாயகமே! உன்னிளமைப் பருவத்துக்குத் தகுந்த கணவனைத் தேடிக் கொள்ளாமல், மிகுந்த கிழத்தனத்தையுடையவராய் ஐம்புலனும் மெலிந்தவராய் விளங்குகின்ற, சவுநகமுனிவரைக் கணவனாகக் கொண்டதில் நீ கண்ட பலனென்ன ஒன்றுமில்லையே; ஆகலால் எங்களிருவர்களில் யார்மேலுனக்கிச்சை யிருக்கிறதோ அவர்களைக் கணவனாகக் கொள். அதனாலே நீ பெற்ற அழகுக்குப் பயனடைவாயென இக்கன்னிகை மறுமொழி சொல்லாமல், மவுனமாய்த் தனது கணவனிடத்து வந்து வணங்கித், தன்னை இருவர் வந்து மதித்துக் கூறிய வசனங்களைப் பிசகில்லாமல் சொல்லினாள். முனிவர் தமது ஞானதிருஷ்டியினால் அஸ்வனி தேவர்களென உணர்ந்து, ஓ பெண்ணே! நீ அவர்களிடத்திற் சென்று, உங்களிலொருவனை மணஞ்செய்துகொள்ளுகிறேன். நீவிர் ஏறும்படிக்கென்று சொல்லு. அவ்விருவருக்கும் வழக்குண்டாகும்; அதன் பின்பு என்னிடத்துக்கு வருவார்கள். அதன்மேல் பேசவேண்டியதைப் பேசிக்கொள்ளலாமென்று அனுப்ப, அந்தசுகன்னி மகா பதிவிரதையாதலால், கணவன் கூறியபடி அஸ்வனிதேவர்களிடத்து வந்து, உங்களிருவரில் ஒருவனைக் கணவனாகக் கொள்ளுகிறேன் ஏறும்படிங்களென, அதைக்கேட்ட அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் வழக்கிட்டு, இவ்வழக்குக்கு [illegible] சவுனக முனிவர்தான் [illegible] கூறி. அப்பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு [illegible] வயிடத்துக்குப்போய், தங்கள் வழக்கைச் சொன்னார்கள். அச்சவுனகர் அவ்விருவரையும் பார்த்து, அப்பெண்ணுக்கு நானுமோர் பாத்தியனல்லவா, உங்களைப்போல எனக்கும் வழக்கிருக்கின்றதெனக் கூற; அதற்கு முனிவரே! நாமெல்லோரு மறைந்திருக்குமிடத்திற்சென்று வழக்கைத் தீர்த்துக்கொண்டு, மூவரிலொருவர் இந்தச் சுகன்னியை மணஞ்செய்து கொள்வோமென்று பேசிக்கொண்டு போகிறபோது, ஓர் சுனையைக் கண்டு, தங்களுக்குள் ஒரு தீர்ப்புச்செய்து, அக்கன்னிகையைப்பார்த்து, ஓ பெண்ணே! இச்சுனையில் மூவரும் மூழ்கியெழுந்து வருகிறோம்; உனக்கு இஷ்டமானவரைத் தெரிந்தெடுவெனச்சொல்லி, இம்மூவரும் அந்தச்சுனையில் மூழ்கி வெளிப்பட்டார்கள். அதில் கிழத்தனத்தையுடைய சவுனகரும் அந்த அஸ்வனி தேவர்கள் போல உருவந்தோற்றி வெளிப்பட்டார்களே அவ்வுருவத்தைக்கொண்டு, மூவரும் ஒருரூபமாய் நின்றார்கள். அதுகண்டு இக்கன்னிகைதன் கணவனைத் தெரியாதிருந்து தெய்வகடாக்ஷமெப்படியோவென்று மனதில் நினைத்து, கடவுளைச் சாஷ்டாங்கமாய் வணங்கியெழுந்து, ஒருவனைத் தொட்டாள். அப்படித் தொட்டவர் சவுனகமுனிவராயிருக்கக் கண்டு, அஸ்வனி தேவர்கள் மகா பதிவிரதையென்று மதித்து வாழ்த்தி, அவ்விருவரும் விடைபெற்றுத் தமது லோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு சவுனகமுனியும் அந்தசுகன்னியும் இரதியும் மதனும்போலக் கூடிக்குலாவி வாழ்ந்து, ஒருபுத்திரனைப்பெற்று, அப்புத்திரனுக்குச் சனகனென்று பெயரிட்டார்கள். அச்சனகன் சகலகலைகளியானரூபியாய் மகாகீர்த்திபெற்ற தவயோக்கியனாகி, ஒருமகாமுனி புத்திரியை விவாகஞ்செய்து உருருவனைப்பெற்றான். அவ்வுருருவன் ஒரு முனிபுத்திரியை விவாகஞ்செய்து பிரியாவிடையாயிருக்கிறநாளில், ஒருநாள் சந்தியானுஷ்டானஞ் செய்யப்போயினன். அப்படி அவன்போய் வருகிறதற்குள், ஆசிரமத்திலிருந்த அவன்மனைவி பாம்பினாற் கடியுண்டு விஷந்தலைக்கேறி, கைகால்களையுதறிக்கொண்டு [illegible]யிருந்தாள். அந்த உருருவன்வந்து கண்டு, இடிவிழுந்த மரம்போலேங்கி மதிமயங்கி, யாதொன்றுந் தோன்றாமல் பிரமைகொண்டு நின்று, சற்றுநேரத்திற்குப்பின் ஒருவிதமாய்த் தேறி, அவ்விஷத்துக்குத் தகுந்த சிகிச்சைகள் செய்தும் பயன்படாமல் மனைவி யிறக்கக்கண்டு, [illegible] மூர்ச்சையடைந்து, பின்பெழுந்து அழுது, ஐயோ! பெண்ணே! இதுவரைக்கும் பூவும் மணமும் போலும் பாலும் நீரும்போலும் வேற்றுமையின்றிக் கூடிக்கலந்திருந்த உன்னை, இப்போதிறக்கவிட்டுத் தனியே பிரிந்திருக்க என்றனால் சக்தியில்லையே! என்ன செய்வேனென்று பலவாறு துக்கித்து, தன்னுயிரையும் விடயத்தனித்தபோது, ஆகாயவாணி அதட்டினாள். உருருவன் இந்தசத்தமேதென்று நாலுதிசையும் நோக்குகிறபோது, மறுபடியும் ஆகாயவாணி ஓ உருருவாவென்று அழைத்தாள். அது [illegible] ஆகாயவாணியென்றறிந்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து நின்றான். அப்போது ஆகாயவாணி சொல்லுகிறாள் ஓ உருருவா! உன்மனைவி விதிகிழிந்து பாம்பின்வாயிற் பட்டாள். அவளுக்காக நீயும் உயிர்விடயத்தனிப்பது தகுதியல்ல. அந்த மனைவியின்மேலிருந்த அன்பு உனக்கு உண்டாயிருந்தால், உனது ஆயுளில் பாதிகொடுத்தால் அவள்முன்போல் உயிர்பெறுவாளென்று உரைத்திட, இந்த உருருவன் அக்கணம் தனதாயுளில்பாதி தத்தஞ்செய்தான். உடனே மனைவி உயிர்பெற்று, நித்திரைசெய்து எழுந்ததுபோல எழுந்தாள். உருருவன் [illegible] யடைந்தவனாய் அவளை வாரித் தழுவி, [illegible] தானந்தத்தைக் கூறி, இவளை வருத்த [illegible] பாம்பல்லவோ? அப்பாம்பின் குலத்தையெல்லாம் நிர்மூலப்படுத்துகிறேனென்று சபதஞ்செய்து, ஒருதண்டினையேந்தி, யமனைப்போலக் காட்டிற்பிரவேசித்து, பாம்பினத்தைவதைத்து, நித்தம் நித்தம் ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி இப்படியாகக் கொன்றுவருகிறநாளில். ஒருநாள் காட்டில் பெரும்பாம்பிருக்க

து. உருருவன் அதனைப்பார்த்து, அதிவேகமாகஓடி கையிலிருக்கிற தண்டை வீசி அடிக்கப் போமபோது, அந்தப்பாம்பு ஹரிஹரி! கோவிந்தா! பரந்தாமா! சர்ப்பசயநா! என்று ஓலமிட்டது. அதைப்பார்த்து அதிசயப்பட்டு, ஓ நாகமே! நீயேன் கடவுளைத் தியானித்தாயென்று உருருவன்கேட்க, நாகம்- ஓ பகா நிலைப்பற்ற தவசிரேஷ்டரே! யாதொரு குற்றமுஞ்செய்யாத என்னை அடித்துக் கொல்லவந்தீர். அவ்வடி கருத்தப்பிப் பிழைத்துப்போக என்றால் கூடியமட்டும் இப்புற்றில் நுழையலாமென்று அதிவேகமாக ஓடிவந்து, உமதுகைதந்த இறையாகப் போய்விட்டோமேயென்று கருதிக் கடவுளை நினைத்தேனென்று சொல்லிப், பின்னும் உருருவனைப்பார்த்து, ஓ முனிவரே! நீர் இவ்வகைப்பட்ட கொடுமையான செய்கையில் பிரவேசித்த காரண மென்னென்று நாகம் கேட்டது. உருருவன் நாகத்தினால் தன் மனைவிக்கு நேரிட்ட அபாயத்தை விளம்பி, அன்றுமுதல் இந்த விரதங்கொண்டு பாம்பினத்தை நாசப்படுத்தி வருகிறேனென்று சொல்லி, பிட்டுங் கதையினால் மோதுகிற சமயத்தில், அந்நாகமறைந்து, காவி காம்பர சடாடவி தண்டு கமண்டலதாரியாய் எதிரில் ஒரு முனிபோல் தோன்றிற்று. உருருவன்பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவனாய் நிற்கிற தருணத்தில், அம்முனிவன் உருருவனை வணங்க, உருருவனும் அம்முனிவனை வணங்கி, ஒருவர்க்கொருவர் வந்தன வழிபாடுகள் செய்தபின்பு, உருருவன் அம்முனிவனைநோக்கி, அகஸ்மாத்தாய் இந்த இடத்தில் தோன்றின உமது விருத்தாந்த மென்னவென்று கேட்க, அம்முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ முனிநாதா! முன்னம் நான பிராமண[illegible] மேனி. எனக்கு ஆயிரபாதனென்[illegible] ஒரு மகாமுனிவர் தவ[illegible] [illegible]பர். ஒருநாள் அவர்போல் ஒருநா[illegible] யிருந்விடத்திற் புகுபோய், [illegible]பாம்பு என் [illegible]மைப எடுத்துப்போட்டுப் பாம் அம்முனி [illegible] பரியாசஞ்செய்தேன். அதன்பேல் [illegible] கோபமிகுந்து, பாம்பாம்பு என

மு பரியாசஞ்செய்த படியால், நீ பாம்பாய்ப்போகக் கடவதென்று சபித்தார். உடனே நான் பயந்து நடுங்கி, அவரைவணங்கி, இச்சாபம் என்றைக்குத் தொலையுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். தேவரீருடைய நாமதேயத்தைச் சொல்லி, உமது தரிசன மானவுடன் சாபவிமோசன மாமென்று அருளினர். இன்றையதினம் உமது தரிசனத்தைக் கண்டு என்சாபத்தை நீக்கிக்கொண்டேன். இனி தமக்கொரு விண்ணப்பம். அதேதென்னவென்றால்- இப்போது கொண்டிருக்கிற விரதம் தாங்கள் பூண்டிருக்கிற தவவேடத்துக்குத் தகுதியானதல்ல. அப்படியல்லவென்று தவவேடத்தை மதிக்காமல், அவ்விரதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று துணிவுகொண்டாலும், மகாசத்துருவாகிய நாகங்களைப் பற்றற செய்வதற்கு உம்மால் கூடுமா? ஏனென்றால், அவைகள் இந்தப் பூலோகத்தில் மாத்திரமன்றி, சொர்க்கலோகத்திலும் அண்டங்களிலும் நாகலோகங்களிலும் நிலைநிறுத்திருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் எவ்விதத்தில் நாசஞ்செய்வீர்? ஆதலால்- ஓ முனிசிரேஷ்டரே! பாம்பினத்துக்கெல்லாம் அப்பாம்பினத்தைப்பெற்ற மாதாவால் இட்டசாப மொன்றிருக்கின்றது. அதேதென்னவென்றால்- சந்திரவம்சத்தில் ஜனமேஜயனென்னொருவரசன் உதிப்பான். அவன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் எல்லாரும் மடிவார்களென்று சாபமிட்டிருக்கிறள். அதனால் நீ ரென்விரதத்தை விடுத்துக் கொள்ளுந்திறென, உருருவனை அதனைக் கேட்டுத் தனது கோபத்தை யடக்கி, தனது சிர[illegible] சேர்ந்து ம[illegible] [illegible]வாழ்ந்திருந்தானென்[illegible] ஓ ஜனமேஜ[illegible] [illegible]ராஜனே! [illegible] [illegible]ருருவன [illegible] [illegible] அன்பப்பட்டுமென்று உதங்கமுனி[illegible] [illegible]மென்றான அவ்வுதங்கமுனிவரை வணங்கி, ஓ முனிநாதா! பெற்ற மாதாவானவள் பிள்ளைகள்போல இரங்காமல் சாபமிடவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, உதங்கமுனி சொல்லுவதானார்.

பிருகுமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று

நாலாவது,

கருடபகவான்சருக்கம்

ஓ அரசனே! சாபாநுக்கிரக சாமர்த்தியத்தை யுடைய காசிபமுனிவர்க்குப் பதின்மூன்று மனைவியருண்டு. அவர்களில் விநதை - கத்துருவை யென்ப இருவரும் புத்திரபிக்ஷையென்று மிகுந்த அன்பத்தை யடைந்து, நமது கணவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தோமாகில் அவர்களிருவருக்கும் புத்திரசந்தான முண்டாகுமென்று கருதி, அவர் தவஞ்செய்யும் சந்தியாதனமென்பின சாலிக்கிரேடத்திலவர் தவஞ்செய்தார்கள். இப்படி இவர்கள் தவஞ்செய்கிறதைக் காசிபர் உணர்ந்து, அவ்விருவர்களும் பிரசன்னமாகி, உங்கள் கருத் தென்னவென்று வினவ, விநதையென்பவள் வணங்கி, ஆண்டவனே! யாவராலும் வெல்லக்கூடாத வல்லமையுடைய இரண்டு புத்திரரை யான்பெறக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள். மற்றொருத்தியாகிய கத்துருவை வணங்கி, பராக்கிரமமுள்ள ஆயிரம் புத்திரரும் [illegible] யான பெறத் தயைசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டாள். அவ்விருவர்களுக்கும் மகிழ்வெய்தப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து, அதிற்கிடைத்த பிண்டத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத், தான் எப்போதும் போல்கர

தமாதனத்தில் வந்து தவஞ்செய்திருந்தார். பின்பு இவ்விரண்டு ஸதிகளும் அநேகநாள் கர்ப்பவதிகளாக இருந்து, விநதையென்பவள் இரண்டு முட்டையும், கத்ருவையென்பவள் நூற்றைந்து முட்டையும் பெற்றார்கள். இம்முட்டைகளில் கத்ருவையின் நூற்றைந்து முட்டைகளும் ஐந்நூறு வருஷங்கள் சென்றபின்பு தனக்குத்தானே விரிந்து, [illegible]ன் - வாசுகி - தக்ஷன் - [illegible] - காளியன் - நாகராஜன் - [illegible] - [illegible] - வாமனன் - [illegible] - கல்மாஷன் - [illegible] - [illegible] - விமலன் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - அவியாகன் - [illegible] - [illegible] [illegible]

[illegible] வெளிப்பட்டன [illegible].

அப்புத்திரர்கள் [illegible] [illegible] விநதையென்பவள் [illegible] தன்பெற்ற முட்டை [illegible] [illegible] இம்முட்டையை [illegible] [illegible] ஒரு முட்டையை [illegible] [illegible] கூடி வருகிற [illegible] [illegible] முட்டையுடைத்து விட்டையே; [illegible] சாலியாயிருந்தும் [illegible]

ன். ஆதலால் [illegible] இச்சாபத் [illegible] [illegible] (புத்திர [illegible]) [illegible] அம்மணி! [illegible] [illegible] [illegible]

பின்பு விநதையானவள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

வாய் மலர்ந்தார். இந்திரன் முதலான தேவாசுரர்களைச் சேர்த்த மாத்திரத்தில், ஆ! அந்த மந்தரகிரியென்ன பெரியது! இவ்வளவு பெருந்துள்ள எல்லா கிரிகளிலும் மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறதே; அதைக் கொண்டு வருகிறவர் யாவரிருக்கிறார்களென்று திகைத்து நின்றார்கள். அப்போது மந்தரமலையின் மூத்த குமாரனான ஆதிசேஷன் இந்திரனைப் பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? இதோ நானேபோய் மந்தரகிரியைக் கொண்டு வருகிறேனென்று கூறி சேஷன் அதிவேகமாய்ச் சென்று, அந்த மந்தரகிரியை வேரோடு பெயர்த்துக் கொண்டுவந்தான். அதைக்கண்ட இந்திரன் முதலானவர்கள் ஆதிசேஷன் பராக்கிரமத்தைக் கொண்டாடிப் பலவாறு புகழ்ந்து, பின்பு திருமாலை வணங்கி, இதோ மந்தரகிரி வந்திருப்பதால், நாங்கள் கொண்ட கருத்து நிறைவேறக் கிருபைசெய்து திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் பெறுமென்று வேண்ட, உடனே திருமால் திருப்பாற்கடலிற்சென்று, மந்தரகிரியை மத்தாக்கி, சந்திரனைத் தறியாக்கி, ஆதிசேஷனைக் கயிறாக்கி வாசுகியைத் தாம்பாக்கி, ஒருபக்கத்தில் அசுரரும் மற்றொரு பக்கத்தில் அமரரும் அந்நாகத்தைப் பற்றிக் கடையப் பண்ணிவிட்டார். அப்படியே இந்திராதியரும் அசுரரும் வலித்துக் கடைந்தார்கள். இப்படிச் சிலநாள் கடைந்தபோது, வாசுகி நொந்து வருந்தித் தன் விஷத்தைக் கக்கிவிட்டான். அவ்விஷம் வடவையைப் போலச் சீறி, யாவரையும் பயமுறப் பரந்து வெளிப்பட்டது. அதனால் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திகைத்து நடுநடுங்கி, இதென்ன விபரீதமென்று அம்பிகாபதியிடம், ஓடி வெள்ளியிற் பரமனை வந்து தாழ்ந்து இதற்குப் பரிகரிக்கவேண்டுமென்று, ஓ கயிலாசவாசா! ஓ பார்வதி சமேதா! ஓ பன்னகாபரணா! ஓ சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார திரோபவானுக்கிரகா! ஓ அகண்டித அலங்கிருத சர்வ பூதாதி திரிநேத்திர பஞ்சவக்திர சாம்பசிவ ஸ்தோத்திர பூஜிதாவென்று பலவாறு துதிக்க, அன்பர்க்கெளியவனாகிய பரமசிவமூர்த்தி அங்ஙனம் எழுந்தருளி அவ்விஷத்தை உண்டு, பிரசன்னமாகித் துயரத்தை நீக்கிக் கயிலைக்கு எழுந்தருளினார். பின்பு தேவாசுரர்கள் மனமகிழ்ந்து மெதுவாய் முன்போலக் கடலைக் கடைகிற தருணத்தில், சங்கநிதி பதுமநிதி - சந்திரன் - ஸ்ரீ - இலக்குமி - அலிகை - சித்ரணி அறுபத்தாறாயிரம் அப்ஸரஸ்கள் - காமதேனு - கற்பகவிருக்ஷம் - உச்சைசிரவம் - ஐராவதம் இவைமுதலிய பலவும் தோன்றின. அதன்பின்பு அமுதமும் பிறந்தது. அமுதத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் தமக்குத் தமக்கு வேண்டுமென்று சண்டையிட்டனர். திருமால் அவர்களைப் பலவாறு தேற்றியும் கேளாதிருந்தனர். திருமால் பாற்கடலிற் பிறந்த பண்டங்களை யெல்லாம் நோக்கி, இரதியை - மாயையை - காமதேனு - காமவிருக்ஷம் - வெள்ளை யானை - வெண்ணிறக் குதிரை - வாருணி - அப்ஸரஸ்திரீகள் - சங்கநிதி - பதுமநிதி - இவைமுதலாகிய வஸ்துக்களை இந்திரனுக்கும், அசுரர்களுக்கும் பகுத்துக் கொடுத்து, இலக்குமியையும் - கவுஸ்துவ மணியையும் - தனக்குரியதாகக் கொண்டு, அந்த அமிர்தத்தை யாவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கக் கருதி, தமக்குள் ஒன்றை நினைத்துக் கொண்டார்.

அந்நேரத்தில் - அசுரர்களுக்குத் தம் பாவத்தினாலே அதிக வலிமையும் ஆட்டத்தையும் கொண்டார். பலர் திரைப்பிணி முதலிய வற்றை நீக்குகின்ற இந்த அமுதத்தையும் பெறுவாரென, மந்திரோபாயமொன்றை விட்டுப் போல அதிரூபத்தைப் புனைய வாய்ப்பாள். அதன்மேல் கைத்துப் போ செந்திரகம். இதுவொரு தந்திரம் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, தமது அம்சமாயின ஒருமோகினியை உண்டாக்க நினைத்தார். அப்படி நினைத்த மாத்திரத்தில் கண்பார்வை போலும் செம்பொன் போலுமாயிலிருக்கின்ற தேகத்தையும், முகிலையொத்த குழலையும், மூன்றாம்பிறை போன்ற நெற்றியையும், விற்போன்ற புருவத்தையும், வேலைப்போலும் கண்களையும், எள்ளுப்போன்ற நாசியையும், இலவம்பூ நிகர்த்த வாயையும், முல்லையன்ன பற்களையும் பவளச் சங்கையும் பெருகின காதுகளையும், சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும், சங்கையொத்த கழுத்தையும், மூங்கையொத்த புயத்தையும், செய்யவேய் தோள்களையும், பரியாழ் நிகர்த்த முலைகளையும் ஈகைபொறுத்த அங்கையையும், மின்னுக்கிணைபோன்ற இடையையும், கிளிமூக்கினை நிகர்த்த நகங்களையும், மலையை நிகர்த்த முலையையும், வடபத்திரம் போன்ற வயிற்றையும், பாம்புபோன்ற ரோமவரிகையும், பிடியினடை போன்ற நடையினையும், சக்கரவாகமொத்த நிலையையும், அரவப்படம் போன்ற அல்குலையும், வாழையொத்த தொடையையும், திரண்டுபோன்ற முழந்தாள்களையும், மீனையொத்த கணைக்கால்களையும், ஆமையொத்த புறவடியையும் தாமரையொத்த பாதங்களையும், பவளத் துண்டினைய விரல்களையும், முத்துப்போன்ற நகத்தையும், தாமரைமலர் போன்ற பாதத்தையுமுடையதாய், திவ்ய பரிமள சுகந்தங் கொண்டு மென்மையாகத் தழுவப் படர்ந்த திருமுலைகளையுமுடையாள், அன்னநடை போல நடந்து, பரவையிடையே அசுரர்களிடத்தில் வந்தனள். அவளைக் கண்ட அசுரர்கள் மயங்கி, எல்லா மகத்துவமும் நீங்கப் பரிசுத்தமான திவ்வமாது நம்மவரென்று தமக்குள் பலவாறு நினைத்துத் தியானித்தனர். இவ்வாறாக தேவாசுரர் மாத்திரம் அன்றை மோகஞ்செய்ய நமது திருமாலே ஜெகன்மோகினியாய்த் தோன்றினதாகத் தோற்றுகின்றது. எல்லாம் இன்னும் சற்றுநேரத்தில் வெளிப்

குமென்று சருமித்து தமது கருத்தைக் [illegible] வழிசெல்ல வொட்டாமல் அடக்கியிருந்தார்கள். அ [illegible] யார் [illegible] அவயவங்களை [illegible] களோ, அவ்வவ வயவங்களிலேயே தங்கள் [illegible] சரோத்திர, சித்திரப் பிரதிமையைப்போலவும் [illegible] வைத்த சவம்போலவும் [illegible] பெருமையைத் [illegible] ருந்தார்கள்.

அந்தவேளையில் [illegible] தேவர்கள் [illegible] [illegible] அமிர்தத்தைப் பட்ட ஒருவர் [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] தேவர்கள் [illegible] போல வேடம் [illegible] தேவர்களோடே சேர்ந்தால் தான் அமிர்தம் [illegible] இராவிட்டால் [illegible] என்று [illegible] [illegible] தேவர்களுக்கு அமிர்தம் [illegible] [illegible] உடனே அவ [illegible] [illegible] அந்த அருகிலிருக்கிற [illegible] [illegible] [illegible] தேவராயிருந்த [illegible] அசுரர் [illegible]

[illegible]

[illegible] ஒருவன் [illegible] [illegible] உடம்பும் [illegible] [illegible] ஆகவே [illegible] [illegible] [illegible] என்றும் [illegible] [illegible] பிறகு [illegible] அமிர்தத்தை ஒருபொழுதும் [illegible] தேவர்களையும் [illegible] வைத்து, திருமால் முதலான [illegible] போமளவும் [illegible] அவரவர் [illegible] சென்றார்கள்.

[illegible] உடைய [illegible] [illegible] [illegible] பிறகு [illegible] அமிர்தம் [illegible]

[illegible] முதலான தேவர்களோடு [illegible] [illegible] [illegible] பிறகு இறந்த அசுரர் [illegible] இனி [illegible] அடிக்கடி அப்படி [illegible] பாதாள லோகத்திற் சென்று [illegible] இருந்தார்கள். அப்பால் [illegible] முதலான தேவர்களெல்லாம் [illegible] [illegible] இப்படி யிருக்கிற காலத்தில் [illegible] [illegible] இந்திரனுடைய [illegible] அயிராவதம் உச்சைசிரவ முதலிய [illegible] [illegible] ஒருநாள் [illegible] லோகத்தில் [illegible] அப்போது [illegible] முதலான [illegible] [illegible] அருணனைப் பெற்ற [illegible]

[illegible]

யைக் கேட்ட கத்துருவை, ஓ அக்கா! இக்குதிரை நீ கூறியபடி முழுவதும் வெண்மையா யிருந்தால் நான் உனக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணா யிருக்கிறேன். நானுரைத்தபடி வாற்புறத்துக் கறுப் பிருந்தால் நீ யெனக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணா யிருக்கிறாயா வென்றாள். விநுதை யொத்துக் கொண்டு, அக்குதிரையை நெருங்கிப் பார்ப்போம் வாவென்று கத்துருவையை அழைக்கக், கத்துருவை நாம்வந்து வெகு நேரமாயிற்று நாளைய தினம் பார்ப்போம் வாவென்ன, விநுதை அதையும் ஒத்துக்கொண்டு, இருவரும் தமதிருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு கத்துருவை தன்பிள்ளை யாகிய ஆதிசேஷன் முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ புத்திரர்களே! நானும் என்தமக்கை விநுதையும், கடலோரத்திற் சென்ற போது, உச்சைசிரவ மென்கிற வெள்ளைக் குதிரையைக் கண்டோம். என்தமக்கை சுத்த வெள்ளை இக்குதிரை யென்றாள். நான் அக்குதிரைக்கு வாற்புறத்துக் கறுப் பிருக்கிறதென்று சொன்னேன். என்வாக்குப் பழுதாகாமல் அக்குதிரையின் வாற்புறத்தில் சுற்றித்துக் கறுப் புண்டாக்குங்கள். அப்படிச் செய்தீர்களாகில் என்தமக்கையைப் பணிவிடைப் பெண்ணாக்கிக் கொள்வேன். இல்லாவிட்டால் நான் அவளுக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாக வேண்டுமென்று சொன்னாள். ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஆ! தாயே! அந்த உச்சைசிரவ மென்கிற குதிரை பாற்கடலிற் பிறந்தது. அதற் கொரு மறுவுண்டா? மறுவற்ற குதிரைக்கு ஒருமறு உண்டாக்குவ மாகில் மிகுந்த பாவத்துக் காளாவோம். மேலும் தாயினாவிலேயா சூதிழைப்பது. நாங்கள் அச்செய்கைக்குப் பாத்தியப் படோமென்று மறுத்தார்கள். உடனே கத்துருவை கோபங்கொண்டு, ஜநமேஜய மகாராஜன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் நீங்களெல்லாம் மடியக் கடவதென்று சாபமிட்டாள். இதைக்கேட்ட புத்திரர்களில் ஒருவன் அச்சாபத்துக்குப் பயந்து, அந்தக் குதிரையின் வாற்புறத்தில் சுற்றித்துக் கறுப்புத் தோன்ற ஒன்றியிருந்தான். மறுநாள் கத்துருவை விநுதையை அழைத்துக் கொண்டு, அக்குதிரை இருக்கிற இடத்தில் வந்து, ஓ அக்கா! இதோ பார்த்தையா வாற்புறத்தில் கறுப் பிருக்கிறதென்று காட்ட; விநுதை சரி நான் முன்சொன்ன வண்ணம் உனக்குத் தாதியாகிறேனென்று ஒத்துக்கொண்டு, அவளுக்குள் அடக்கமாயிருந்து, அவளிட்ட வேலையைச் செய்து வந்தாள்.

இப்படி சிலநாட்சென்ற பின்பு, இந்தவிநுதை உயிர்த்த மற்றொரு முட்டை பருவகாலம் வந்து, தனக்குத் தானே விரிந்தது. அப்படி விரிந்த மாத்திரத்தில் அழகிய சிறகினையும், பழகிய ஆற்றலையும், இளஞாயிறு போன்ற தேககாந்தியையும் பெற்று, இரணியனை வதைக்கத் தூணில் நின்று வெளிப்பட்ட நரசிங்க மூர்த்தி போல் ஒருபுத்திரன் உற்பத்தியானான். அந்தப் புத்திரன் உடனே ஆகாயத்தி லெழும்பிப் பறந்து, தன்தாயாகிய விநுதையிடத்து வந்துவணங்கி நின்றான். அதைவிநுதை பார்த்து, இன்றல்லவோ பெண்ணாற பெறும் பேறு பெற்றேமென்று மிகமகிழ்ச்சியாய்ப் பரமானந்தத்தை யடைந்திருந்தாள். கத்துருவை யென்பவள் இந்தப் புத்திரனது புஜபல பராக்கிரமத்தையும் சவுந்தரியத்தையும் கண்டு, பெற்றாலும் இவ்வண்ணமான புத்திரனைப் பெறவேண்டுமே யல்லாமல், பன்றி பலகுட்டி போட்டது போல் பலபுத்திரர்களைப் பெற்றென்ன பயனென்று, தனக்குள் தானே வருத்தப்பட்டு, அப்புத்திரனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஓ கருடனே! நீ என் தாதி வயிற்றிற் பிறந்தவனாதலால், என்வயிற்றிற் பிறந்த மக்களுக்குப் பணிவிடைக் காரனா யிருக்கவேணுமென்று கூற, இப்புத்திரன் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, ஆதிசேஷன் முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண் டிருந்தான். இவன் செய்து வருகிற பணிவிடை யென்னெனில், ஆதிசேஷன முதலான நூற்று நால்வரையும் தீவு தீவாந்திரங்களில் எடுத்துப் போய், அவ்விடத்தி லுண்டாகிய விநோதங்களையும், இமயம் - மந்தரம் - விந்தம் - நிடதம் - ஹேமகூடம் - கந்தமாதனம் - நீலகிரி - முதலாகிய பர்வதாலயங்களையும் காண்பித்து வருகிறது.

இப்படி இடைவிடாமல் ஆதிசேஷன முதலானவர்களைச் சுமந்து சுமந்து வருந்தி, மனநொந்து, ஒருநாள் தன் தாயினிடத்து வந்து பணிந்து, ஓ அம்மா! என்னுடைய ஆற்றல் முதலாகியவற்றை அஷ்டாக்ஷர சுரூபி யாகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியே யல்லது மற்றொருவராலும் அளவிடக் கூடாது. அவ்வளவு ஆற்றலைப் பெற்றும், சகலகலைகளை [illegible] மெய் [illegible] கல்வியும், [illegible] பேசுகிற [illegible] சொல்லும், பிறர்க்கு உதவியில்லாத செல்வமும், [illegible] அழகும், நற்குணம் நற்செய்கை யில்லாத இல்லாளை உடையவன் செய்யும் இல்லறதருமமும், [illegible] பயன்படாது வாயுபோல், யான் யாதொரு பயனு மடையாமல், எனக்குப் பணிவிடை செய்பவர்க்கு நானே பணிவிடை செய்பவனாகி, [illegible] தோள்களெல்லாம் ஆதிசேஷன முதலானவர்களைச் சுமந்து சுமந்து காய்த்துப் போயின. இதை யுயர்ந்து நோக்க நோக்க மனது புண்ணாகிறது. இது என்தலைவிதியென்று நிர்மாணித்திருந்தாலும், படுகிற அவஸ்தையைப் பார்த்தால் (உயிர்ச்சுற்றின் போல் அம்பிலிருந்தது போல) அதிகதுன்பத்தைக் கொடுக்கின்றது. ஆதலால் - தாயே! அந்தக் கத்துருவைக்கு நீ சுபாவத்தில் பணிவிடைப் பெண்ணானாயா? அல்லது ஏதோ ஒரு காரணத்தினாலே பணிவிடைப் பெண்ணானாயா? எனக்கு விளங்க உரை

க்கவேண்டுமென்று கேட்க, விநதைகேட்டு, அனலி டு மெழுகுபோல மனமது உருகி, அப்பா மகனே! நான் அந்தக் கத்துருவைக்குக் கூடமக்கை இன்னும் என்னு டனே பிறந்தவர்கள் பதின்மூன்று பெண்கள். நாங்கள் பதின்மூன்று பெயரும் காசிப முனியின் மனைவியர். ஒரு காரணத்தினாலே என் சகோதரி யாகிய இந்தக் கத்துருவைக்குத் தாசியானேன். அக்காரண மென் னவென்றால், உன் தமையனாகிய அருணனிட்ட சாபம். அஃது யாதெனில் - அவ்வருணனிருந்த முட்டை யைப் பருவமாகாத தருணமுன்னமே உடைத்தேன். அப்போது உன் தமையனுக்கெல்லா அவயவமுங் கூடி க் காலமாத்திரங் கூடாமலிருந்தது. அதன்மேல் அவன் கோபங்கொண்டு உன் தமக்கைக்குத் தாசியா கக் கடவதென்று எனக்குச் சாபமிட்டான். நான் அந் தச் சாபத்துக்கு வருந்தப் படாமல், அவயவங் குறை தாயிற்றே என்று துன்பப் படும்போது, உன் தமைய யன் கண்டு, என்னைப் பாவப் பரித்தின இதற் சபி த்தேன். இந்தச் சாபம் என் தம்பியால் நீங்குமென் கூறிச் சூரியனுக்குத் தேர்ப்பாகனாய்ப் போய் விட் டானென்று சொல்லி, அச்சாபப்படி தாசியான வி ருத்தாந்தத்தையும் விளங்க உரைக்க, கருடன்கேட் டு வியப்படைந்து, தாயை வணங்கி விடை பெற்று, முன்போலவே ஆதிசேஷன் முதலானவர்களுக்குப் பணிவிடைகாரனாகியிருந்தான்.

இப்படி இருக்கிற நாளில் ஒருநாள் ஆதிசேஷ ன் முதலானவர்கள் கருடனைப் பார்த்து, ஓ கருட னே! மாலியபர்வதம் விநோதமாயிருக்கிறதென் று கேள்வியாதலால் அதனைப் பார்க்கவேண்டுமெ ன்றார்கள். கருடன் நல்லது வாருங்கள் கொண்டு போய்க் காண்பிக்கிறேனென்று சொல்லி, யாவரையும் தனது தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு போய், அப்பருவ தத்தில் விட்டுத் தானும் அம்மலைச்சருவிலொருபக்கத்தி லிருந்து, அடா!! இதென்ன விதிவசம். கத்துருவை தான் பெற்றுத் தேவர் இகழப் பலமல்லாமல் அடிக்கடி நமது தாய்க்கு வேலை யிடுகிறாள். இந்தப் புத்திரர் கள் மூடர்களல்லவோ! சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந் தவர்கள். இவர்களில் ஆதிசேஷனோ மகா பண்டிதனா ன். இப்படியிருந்தும் என்னைத் தம்பியென்றெண்ணா மல், என் தாயைப் போலப் பணிவிடைகளைச் செய்யச் சொல்லுகிறான். நல்லது பராக்கிரமத்தினாலே இவர் களை அதமாக்குவோமென்றால், தாய் சொல் தவறு கின்றது. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று தனக்குள் தானே நினைத்து வருந்தப் படுகிற தருணத்தில், நாரதர் அக்கருடனைக் கண்டு முன் தோன்றினார். அவரைக் கண்டு யாரோ ஒரு மகாத்துமா வருகிறாரென்று விரைவில் எழுந்து, எதிர்கொண்டுபோய் வணங்குகிற க. நாரதர் கருடனுக்குப் பல ஆசீர்வாதஞ் செய்து ஒரு வசனஞ் சொல்லுகிறார். ஓ கருடனே! உன்னைக் கண்டு தரிசிப்பவர்களுக்கெல்லாம் யாதொரு துன்ப மு மடையாது. நீ துன்பப் படுகிற முகத்துடனிருக் கிறதை நோக்கினால், மிகுந்த ஆச்சரியமாயிருக்கிற து. ஆனதால் உன் மனவருத்தத்தைச் சொல்லென்று வினவ, கருடன் தன் தாய்க்குத் தன் தமையனிட்ட சா பமும், அச்சாபம் வந்தடைந்த விதத்தையும் சொல் லி, ஐயா! இச்சாப மென்கிற வெள்ளைக் கடலை நீந் து வாறு புறத்துக் கருப புணை யாதென்று வினவ, நா ரதர் ஓ கருடனே! அந்த உச்சைசிரவம் என்கிற வெ ள்ளையானது தான். அதற்கு வாற றத்தாக கறுப் புண்டானது, உன் சிறிய தாயாகிய கத்துருவை செய் த சூழ்ச்சியால், அந்தக் குதிரை விஷமாயிருந்த நா கங்களால் தீமையாக்கி விட்டார். அதற்குள் ஆதிசேஷன் முத லானவர்கள் அம்மாலிய பர்வதத்தின் விநோதங்களை ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். அவர்களை முன் போலவே யெடுத்து வந்து இருப்பிடத்திற் சேர்த் து, கத்துருவையும் அவள் புத்திரரும் தாயையும் தன்னையும் செய்கிற தூர்நடத்தைகளை மனதில் நினை த்து, நமது வல்லமையை அவர்களுக்குத் தெரிவிப் போமாகில், அப்போது அவர்களுக்கு நம்மிடத்தில் மிகுந்த பயமுண்டாகி, அதிக வருத்தஞ் செய்யமாட ார்களென்று கருதிக் காலம்பார்த்துக் கொண்டிருக்கி ற தருணத்தில், ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் இந் தக் கருடனையழைத்து, ஓ கருடனே! கடல் சூழ்ந் த நெடிய வுலகத்திலிருக்கிற எல்லா விநோதங்களை யுங் கண்டோம். இனி ஆகாயத்திலிருக்கிற - வாயும ண்டலம் - வருண மண்டலம் - சந்திர மண்டலம் - சூரிய மண்டலம் - நக்ஷத்திர மண்டலம் - அக்கினி மண்டலம் - திசைகளு மண்டலம் - முதலாகிய வற்றி ன் அலங்காரத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்க, கருடன் அப்படியே பார்ப்பீர்களாக வாருங்களென்று அவர்களை யெடுத்துக்கொண்டு மேலே பறந்து போய்த் திருப்பி, ஒவ்வொரு மண்டலமாகக் காண்பித்து, தானொன்றை கருதி அறிவு மறைப்பது போல் சூரிய மண் டலத்தில் தாவினான்.

அப்படியே ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அந்தச் சூரிய அழலாயிருக்கும் கார்முகத் தனல்களால் மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்து, ஓ கருடனே! (பழைமை போல ந்ததில் தாமே மனம்போட்டுக் கொள்வது போ வெங்களெல்லோரையும் எங்களுக்கு வருத்தஞ் தோன்றுகிற டோம். சூரிய வெப்பமிகுதியாலே பிராணன் வெந்து போகி றோம். எங்களிருப்பிடத்துக்குக் கொண்டுபோய் வி ட்டுவிடு என்று பலவாறு இனிய வசனஞ் சொல்லி மன்றாடி விட் டார்கள். அதைக் கருடன் கேட்டு, இவ்வளவு தானோ உங்கள் வல்லமை யென்று பின்னும் மேலேயே கொ ண்டுபோய், அவர்கள் கேட்கக் கேளாதபடி இருப் பிடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அப்போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்களெல்லாம் சூரிய அழற் சியினாலே நொந்து, பிராண வஸ்தையிலிருந்தார் கள். அதைக் கத்துருவை கண்டு ஓ கருடனே! என்

மகனை இவ்வண்ண மாகத் தேடியே இதென்ன அபாத்தமென்று வினவ; கருழன்- ஓ அம்மா! நானென்ன செய்வேன். அவர்கள் ஆகாயத்தி லிருக்கிற மண்டலங்களின் விநோதங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென் றார்கள். அவர்கள் கட்டளைப்படி கொண்டு போய்க் காண்பித்து வந்தேனென்ன. கத்துருவை கேட்டு வருத்தப் பட்டு, வருண மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். உடனே பெருந்த மழை பெய்தது. அதனாலே அந்த ஆதிசேடன் முதலானவர்கள் சூரிய அழற்சியா லுண்டாகிய வருத்தத்தை நீங்கி முன் போலானார்கள். அது முதல் இந்தக் கருழனிடத் தில் [illegible] நடப்பார்கள். இப்படி இருக்கிற காலத்தில், ஒருநாள் கருழன் கத்துருவையை நோக்கி, ஓ அம்ம! இப்போது என் தாயும் நானும் உனக்கு அடிமையா யிருக்கிறோம். இந்த அடிமையை நீக் கிக்கொள்ள மனம் [illegible]. இதற்காக நீ [illegible] கேட்ட பொருளைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன் கேள் அம்மா என்று வினவ; கத்துருவை இதைக்கேட்டு, என் [illegible] அடிமைத் தனம் நீங்க வேண்டுமானால் தேவா மிர்தத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உனக்கு அடிமைநீங்கு மென, கருழன் அதற்குச் சம்மதித்துக் கொண்டு, தன் தாயிடத்தில் வந்து, கத்துருவைக் கூறினதைக் கூறி, மகிழ்ந்த தாயைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ அம்ம! கத்துருவை சொன்னபடி அமிர்தத்தைக் கொண்டுவர ஆசிர்வாதஞ் செய்து, நான் தங்கியிருக்கிற இடத்தைக் [illegible] யிருக்கிற பசியோடிருக்கச் [illegible]

டலையிட வேண்டுமென்று வினவ, விநதை கருழனைப் பார்த்து, அப்பா மகனே! உன் தந்தையாகிய காசிபர் கந்த மாதன பர்வதத்தி லிருக்கிறார். நீ கொண்ட பசிக்கு இந்த வடகிழக்குச் சமுத்திரத்தின் மூலையி லொரு திட்டிருக்கின்றது. அதில் மகாபாதகர்களாகிய வேடர்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் புசி. ஆனால் அவர்களில் ஒரு பிராமண னிருக்கிறான். அவனைப் புசியாதே யென்று கூறிப் பல ஆசிர்வாதஞ் செய்தாள். உடனே கருழன் மகிழ்ந்து, வேடர்களோடு வேடனாயிருக்கிற பிராமணனை எப்படி யறிந்து கொள்ளுகிறதென்று கேட்க, அப்பா மகனே! அந்தப் பிராமணனை விழுங்குகிற போது தொண்டையில் அழற்சி உண்டாயிருக்கும். அதைக் கண்டு அவனை நீக்கென்றுகூற. கருழன் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, போய் மார்க்கத்திலெழும்பி, அந்த வடகிழக்கு மூலையை நோக்கிப் பார்க்கும்போது, அவ்வேடர் கூடியிருக்கிற திட்டுத் தோன்றிற்று. உடனே அங்கு சென்று, அவர்களையெல்லாம் பூப்பழத்தை விழுங்குகிறது போல விழுங்கத் தலைப்பட்டான். இப்படி விழுங்கி வருகிற தருணத்தில் தொண்டையில் அழற்சியுண்டாயிருந்தது. அதுகண்டு பிராமணனென்று கருதி, அப்பிராமணனை வெளியில் வாவென் றழைத்தான். அப்பிராமணன் எனது மனைவி வந்தாலன்றி வெளியில் வருவே னென்று கூற, கருழன் அப்படியே அவன் மனைவியையும் அவனையும் கக்கி, அவர்களைத் தப்பி போகவிட்டு, மற்றவர்களையெல்லாம் புசித்த பின்பு தன் தந்தையிருக்கிற கந்தமாதனத்திலே வந்து சேர்ந்தான்.

கருடபகவான்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது,

கந்தமாதனச்சருக்கம்.

சந்தனம் - அகில் - மந்தாரம் - பாரிசாதம் - கற்பகம் - எனவும் ஐந்து தருக்களை யொத்திருக்கின்ற சந்தனம் - அகில் - பாதிரி - மகிழம் - கோங்கு - நாரத்தை - குருக்கத்தி - வாழை - வாகை - செருந்தி - அதிரல் - குங்குமம் - அனிச்சை - சம்பகம் - பலா - தேமா - புளிமா - கருவிளம் - கூவிளம் - அசோகம் - [illegible] - தேக்கு - இலந்தை - கொன்றை - [illegible] - வேம்பு - அத்தி - தேக்கு - விளா - [illegible] - [illegible] - [illegible] - புன்னை - மருதம் - வெட்பாலை - வேங்கை - வெள்ளால் - இத்தி - இலவம் - இருப்பை [illegible] - [illegible] - [illegible] - தென்னை - பனை [illegible] கற்பூரம் - வன்னி - குருந்தம் - ஆல் - அரசு - நறுவிலி முதலாகிய மரங்களையும், வனமல்லிகை - மல்லிகை - கொடிமல்லிகை - முல்லை - இருவாட்சி - வெட்சி - அலரி - செவ்வந்தி - நந்தியாவர்த்தம் - குறிஞ்சி - [illegible] - [illegible] - முதலாகிய செடிகளையும், வெண்டாமரை - செந்தாமரை - அல்லி - ஆம்பல் - குவளை - காந்தள் - நீலோற்பலம் - முதலிய வைகள் நிறைந்த தடாகங்களையும், சிங்கம் - யாளி - புலி - யானை - குதிரை - [illegible] - [illegible] - [illegible] கவரியான புள்ளிமான் வேசரி [illegible] [illegible] இறுகை [illegible] [illegible] [illegible] - செம்போத்து [illegible] [illegible] - காடை - [illegible] முதலிய [illegible] மயில் - அன்னம் [illegible] - [illegible] அன்னம் [illegible] - [illegible] வலியன் [illegible] - [illegible] கோழி காடை [illegible] - [illegible] [illegible] - முதலாகிய பறவைகளையும், பரமன் [illegible] யில் நின்றிழியும் கங்கையொத்த அருவிகளையும் உடைத்தாகி, வேதாகமங்களை யுணர்ந்து நல்லொழுக்கத் தின்கண் நின்றோர்க்கெல்லாம் ஆதரவாகிநிற்றின்பத்

ஆகையாற் காரணம் ஸ்திரிகளுடைய கந்தமாதன மென்று சொல்லுவது போலப் பேர்பெற்றதற்குக் காரணம் இந்தக் கந்தமாதனந் தானென்று யாவரும் சொல்ல உயர்ந்து பருத்து விளங்கியிருந்தது. வினதையின் புத்திரனாகிய கருடன் அந்தக் கந்தமாதனத்தின் சிகரத்தை யெல்லாம் பார்வையிட்டு, முனிவர்களையும் முனிவர்களிருக்கிற ஆசிரமங்களையும் கண்டு பலவாறு புகழ்ந்து, பின்பு தன் தந்தையாகிய காசிப முனிவரிருக்கிற ஆசிரமத்தைக் கண்டு, மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி - வழியாகிய - சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தமென்னும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, அறிவைப் பிரமத்தி னிடத்திற் செலுத்தித் தியானஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் காசிபரைக் கண்டு, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தான். உடனே காசிபர் மனமகிழ்ந்து புத்திரன் வலிமையுடைய தேகத்தினையும் முகத்தையும் நோக்கி, [illegible] கருடனை வாழ்த்தி, அப்பா மகனே! தாமதம் [illegible] னிடத்தில் [illegible] கருடன் [illegible] காரணத்தைக் கேட்க, [illegible] தொழி [illegible] அமுதம் கொண்டுவரும் - தவச விடத்தில் [illegible] பெறவும் - [illegible] வந்தேன், [illegible] வந்தது, நீ [illegible] பெற்று அமுதத்தைக் கொண்டுபோக வேண்டும். [illegible] அதனையும் [illegible] சொல்லக் கடவீர்.

அனந்தரம் [illegible] கந்தமாதனத்தில் [illegible] என்னும் [illegible] அவர்கள் இருவர் [illegible] சகோதரர்கள். ஒருநாள் [illegible] [illegible] பாகம் [illegible] அதனாலே இருவர் [illegible] பகையால் [illegible] அந்த [illegible] மகனே! [illegible] நீ ஆறுயோசனை [illegible] பார்த்து [illegible] ஒரு [illegible] யோசனை [illegible] தங்களைக் [illegible] தான். அப்படியே இருவரும் அவ்வுருவங்கொண்டு [illegible] யானையும் [illegible] கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனாலே அநேக ஜீவன்கள் வருந்தப் படுகின்றன. ஆகையால் நீ அவ்விருவரையும் புசிப்பாயென்று கட்டளையிட, கருடன் மறந்தா பாக்கியமென்று அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு விடைபெற்று, ஆகாயத்தி லெழும்பிப் பறந்து, வடமேற்குச் சமுத்திர மூலையை நோக்கும்போது, யானையும் ஆமையும் தோன்றப்பட்டன. அவைகளைக் கருடன் கண்டு, உடனே அவைகளின்மேற் பாய்ந்து, அவ்விரண்டையும் தமது கால்களாற் பற்றிக்கொண்டு கேசரமார்க்கத்தி லெழும்பி; இவ்விரண்டையும் ஓரிடத்தில் வைத்துப் புசிக்கவெண்ணி, [illegible] நாலுதிசையும் பார்த்துப் பார்க்கும்போது, நூறுயோசனை விஸ்தீரண முள்ள அநேக கிளைகளையுடைத்தாய் உயர்ந்து பெருத்திருக்கிற ஒரு ஆலமரத்தைக் கண்டு, அதனிடத்திற் சென்று, அந்த கிளையில் அந்த இரண்டு ஜந்துக்களையும் வைத்துத் தானு முட்கார்ந்தான். உடனே அக்கிளைகளும் பொறுக்காமல் முறிந்தது. கருடன் முறிந்து விழுகிற கிளையைப் பார்த்தான். அதில் [illegible] பிரமாணமுள்ள வாலகில்லியரென்கிற முனிவர்கள் [illegible] தன், இந்தச் சொல்லொணாத [illegible] தவஞ்செய்வதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு அடடா!! மோசம்வந்தது. பெருமையென்று நாம் வந்தோம்; இதில் மகா மகிமைபொருந்திய தபசிகளிருக்கிறார்கள். இக்கிளை பூமியில் விழுந்தால், இவர்கள் தலைக்கு ஹானி நேரிடும். அதனால் மகாபாபம் [illegible]. ஆதலால் இவர்கள் தலைக்கு ஹானிவராமல் இக்கிளையைக் காலினாலே பிடித்துக்கொண்டு, தமது தந்தையிடத்திற் சென்று வினவினால் கவலை தீரும்; இவைகளை விட்டால் பழுதாகுமென்று யோசித்து. அந்த இரண்டு ஜந்துக்களோடே அக்கிளையையும் எடுத்துக்கொண்டு, காசிபரிடத்தில் வந்து வணங்கி இதனைச் சொல்லுவான்.

ஓ ஐயனே! தாங்கள் இட்ட கட்டளைப்படி போனேன். அந்த இரண்டு ஜந்துக்களையும் பற்றிக்கொண்டு போய் ஒரு ஆலமரத்தின் கிளையில் உட்கார்ந்திருக்கையில், [illegible] கிளை முறிந்தது. அக்கிளையைப் பார்த்தேன். அதில் [illegible] பிரமாணமுள்ள முனிவர் [illegible]. இக்கிளையை பூமியில் விட்டால் அவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அம்மரத்தின் [illegible] கிளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ரன் பெரிய எங்களுக்குக் கோபமில்லை, எங்களைப் பூமியிலே விடுவாளாகில் எங்கள் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் செல்கிறோமென, காசிபர் மகிழ்ந்து கலுழனைப்பார்த்து, அப்பா மகனே! மேருவாய்க் கிளையைப் பூமியில் விடுவாயாக, என்று, கலுழன் மகிழ்ச்சியடைந்து கிளையைப் பூமியில் விடுத்தான். உடனே வாலகில்லியர் பூமியிலிறங்கி, காசிபரையும் கலுழனையும் வாழ்த்திப் போயினார்கள், போயினபின்பு கலுழன் காசிபரை நோக்கி, இக்கிளையை எந்தவிடத்திற் சேர்க்கிறது. இந்த செந்துக்களை எந்தவிடத்தில் வைத்துப் புசிக்கிறதென்று வினவ, காசிபர் கலுழனைப்பார்த்து, ஓ புத்திர சிகாமணியே! இந்தக் கிளையை இமயமலைக்கு அருகிலிருக்கிற நரமேதபர்வதத்தில் வைத்துவிட்டு, நீ இமயமலையின்மேலிருந்து இச்செந்துக்களைப் புசித்து, தெய்வலோகத்திற்சென்று அமுதம் கொண்டு போவென்று கட்டளையிட, கலுழன் அவ்வாறே அக்கிளையை நரமேத பர்வதத்தில் வைத்துவிட்டு, இமயமலையிலேவந்து அந்த இரண்டு செந்துக்களையும் புசித்துப் பசியாறினான்.

கந்தமாதனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது.

அமுதங்கொணர்ந்த சருக்கம்.

கலுழன் அமுதத்தைக் கொண்டுவர யத்தனித்து, தன்தாயையும் தந்தையையும் மனதிலே தியானித்து உயர எழும்பி, அமுதமிருக்கும் நாட்டை நாடி வருகிறான் இப்படி வருகிறபோது, தனது செட்டை காற்றினாலே பூமியிலுள்ள யாவும் கிடுகிடுத்து, இவ்வகைப்பட்ட கோரமான காற்றை எப்போதும் கண்டதில்லை யாதலால், சுரர்கோமான் இந்திரனாகிலும் நின்றவிடந் தெரியாமற் போவோமோ வென்று நினைத்துத், தானும் அண்டநாட்டிற் சென்றடைந்தன. மேகங்களெல்லாம் வேறாயின. வாயுபகவானும் திடுக்கிட்டுக், காற்றுக்குத் தலைவனாகிய நாமிருந்தும், இக்காற்று யாது? வருகின்றதோ வென்று மேலை மறைந்து ஒளித்தான். இப்படியாக கலுழன் மகா உக்கிரத்துடனே வருகிற தருணத்தில். இந்திரனவன் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் - நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் - கின்னரர் - கிம்புருடர். சித்தர் - வித்தியாதரர் - முதலானவர்களோடு கொலுவிருக்கிறபோது, அவன்முன் பல துர்நிமித்தங்கள் தோன்றின. அந்தத் துர்நிமித்தத்தை இந்திரன் கண்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! முந்நாளுமகா வுற்பாதமாகிய இத்துர்நிமித்தங்களை கண்டோமே. இதனால் என்ன விளையுமோ வென்று திகிலடைந்து, தனது குருவாகிய வியாழபகவானை யடைந்து சொல்லவே வணங்கி வினவினான், தானடைந்த துர்நிமித்தத்தை யுரைக்க, வியாழபகவான் ஞானதிருஷ்டியினாற் பார்த்து, இந்திரனை நோக்கி, ஓ தேவராஜனே! அந்த துர்நிமித்தத்துக்குக் காரணம் என்னவெனில், காசிபருக்கு விநதையினிடத்து உதித்த புத்திரன் கலுழன். அவன் தனதாயின் அடிமைத்தொழிலைத் தீர்க்க, உனதிடத்திலிருக்கிற அமுதத்தைக் கொண்டுபோக வருகிறான். அதனால்தான் இத்துர்நிமித்தந் தோன்றியது என்றுரைக்க, இந்திரன், ஓ ஆசிரியனே! ஒருபறவை என்னுடைய வாகினத்திலிருக்கிற அமுதத்தை எடுத்துப்போகுமா? நானென்ன அவ்வளவு பேதையா? எனக்குத்தெய்வப் படையில்லையா? இதென்ன ஆச்சரியமென்று கூற, வியாழபகவான் நகைத்து, ஓ தேவராஜனே! பன்னீ மறந்துபோகிறாய். முன்னம் காசிபர் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தபோது நாமெல்லோரும்போயிருந்தோம். அங்கப் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்கு வாலகில்லியரென்னு முனிவர்கள் தாங்கள் சமித்துக்களைச் சுமந்து கொண்டு வருகையில், நீ அவர்களைப் பார்த்து, ஆ! இவர்களென்ன அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களென்று [illegible] நகைத்தாய். அதனால் அந்த வாலகில்லியர் [illegible] ந்து, இந்தத் தேவேந்திரனைக் [illegible] [illegible] [illegible] புத்திரனாக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] த்தார்கள். அதனால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மந்திரத்துக்கு [illegible] [illegible] புத்திரனானான் கலுழன். அவன் [illegible] அமுதத்தை எடுக்க வருகிறான். அந்த வாலகில்லியர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பேசு. அவனது பராக்கிரமத்தை [illegible] [illegible] [illegible] யாவன் வருகிறான். அவன் எப்படியும் அமுதத்தை [illegible] [illegible] போவானென, அதற்கு [illegible] [illegible] னங்களும் தெய்வப்படைகளைக் கொண்டு [illegible] அமுதத்தை எவ்வாறு எடுத்துப் போவான் பார்ப்போமென்று சொல்லி, [illegible] [illegible] [illegible] தனது சேனையிற் சேர்ந்து, தன் சேனைகளைத் தயார் வைக்கும்படி, கலுழன் அமுதத்தை எடுக்க வருகிறானால், பெருந்த [illegible] [illegible] [illegible] ருங்களென்று கட்டளையிட்டு, தானும் போர்க்கோலங்கொண்டிருந்தான்.

கலுழன் யுகாந்தகாலங்களில் பிரசண்ட மாருதம் வெளிப்பட்டாலெப்படியோ, அப்படியே சொற்ப

லோகமெல்லாந் தத்தித்தெட்டுத் தடுமாறப் பெருங்கா ற்றைத் தனது சிறகினால் உண்டாக்கிப், பாம்பெல்லா மெல்லாம் மனந் திடுக்கிட்டுக் கலங்கச் செய்து பருப்பதம் போல் அசைவற்று நிற்கத் தனது பராக்கிரமத் தைக் காட்டி, மஹாவேகத்துடன் அமுதம்வைத்திருந்த தானத்தில் வந்தான். அந்த அமுதத்தைக் காவ லாளிகளாயிருக்கிறவர்களெல்லாம், இந்திரன்கட்ட ளைப்படி வந்திருக்கிற அஷ்டவசுக்களுடைய மற்றுந்தேவ கணங்களும் பெருங்கூட்டமாய்த் தங்கள் தங்கள் கையி லிருக்கிற - வேல் - வாள் - ஈட்டி - சூலம் - தோமர - பரசு - சக்கரம் - தோமரம் இருப்புலக்கை - பட்டி - பாசம் - பட்டிசம் - சுதர்சனம் - இவை முதலாகிய ஆயுதங்களைக் கருடன் மேலெறிந்து எதிர்த்து அட்ட காசஞ்செய்து நின்றார்கள். கருடன் கண்டு குருத்தெ ழுந்து கோபங்கொண்டு, தனது சிறகினாலே அப்படையெல் லாம் சிதற அடித்து, அகன்ற சிறகின் காற் றினாலும் - காலினாலும் - கால் நகத்தினாலும் - மூக்கி னாலும், [illegible] பலரையும் அடைவொட்டாமற் பாய்ந் து [illegible], தேவகணங்களையெல்லாந் திக்கு திசை தெரியாமல் [illegible] ஓடும்படியாகத் துரத்தினான். அதன்மேல் தேவர்களெல்லாம் ஒருவர் போனவழி ஒருவர் போகாமல் ஓடினார்கள். அதுகண்ட அவன் - [illegible] - [illegible] - சோமன் - [illegible] - [illegible] - பாவகன் - [illegible] அ ஷ்டவசுக்களும் வந்தெதிர்த்து, தங்கள் கையிலிருக் கிற [illegible] சொரிந்து [illegible] [illegible] அக்கருடன் [illegible] [illegible] [illegible] தன்னுடைய [illegible] அந்த வசுக்க ளிருவரும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அஸ்திரங்களைத் தொடுத்துப் பெய்த இந்திராஸ்திர [illegible] - [illegible] - அக்கினியாஸ்திர - வாயுவாஸ்திரம் - மாயாஸ்திரம் - [illegible] வ [illegible] - [illegible] - [illegible] - இ [illegible] [illegible] பிரமாஸ்திரம் முதலான திவ்யாஸ் திரங்களை [illegible] விட்டார்கள். அவைகளைக் கண் டு [illegible] [illegible] [illegible], இந்த அ ஸ்திரங்களும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அவ்வசுக்களைத் தன் காலால் [illegible] [illegible]. அவ்வசுக்களை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. கருடனப்பால் அமுதகலசத்தி னருகில் [illegible]. அந்த அமுதகலசத்தி னருகில் [illegible] [illegible] அக்கினிக் கனலிருந்தது. அதைக் [illegible], ஆடா!! இதுவென்னசெய்கிற [illegible] போலேயென்று, உடனே ஆகாயத்தில் எழும்பி, வானநதி யின் [illegible], சலத்தைச் சிறகிலேந்தி வந்து அந்த அக்கினியை [illegible], மைனாகத்தில் அவித்து அப் பால் சென்றவிடத்தில், ஒரு சக்கரம் சுழன்றுகொண்டு மேல்வந்தது. அதைக்கண்டு விரைவில் தன் உடலைச்

சருக்கி, அச்சக்கரத்தினிடையிற் தப்பித்துக் கொண்டு, அமுத கலசத்தை எடுக்கிறபோது. அந்த அமுதகல சத்தைப் பின்னிக்கொண்டிருந்த இரண்டு நாகங்கள் சீறி எழுந்தன. அந்நாகங்களை அவ்வாயுநாகத் தன்கா ல் நகத்தால் அரைத்து உடலைப் பிளந்துவிட்டு, அமு தகலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மிகுந்த மகிழ்ச்சியு டன் திரும்பினான். இந்தச் சேதியைத் தேவர்களால் இந்திரன் கேட்டு, அதிவேகமாய் வந்து, தனது கையி லி ருக்கிற வச்சிராயுதத்தை விட்டெறிந்தான். அந்த வச் சிராயுதம் வந்து கருடன்மேல் விழுந்து, ஓர் இறகைப் பறித்துக்கொண்டு போயிற்று. அப்போது கருடன் இந்திரனைப் பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! நீயார்? தா னோ வெறுங்கருவமல்லவோ. [illegible] காப்பாற்றுமடையாய்க் கின்றாய். அதனால் நீ பெருத்தவன். நீயே என்மேல் வச் சிராயுதத்தை எறிந்து அதைப் பழுதாக்கலாமா? அதற்காக இறகை ஒன்றீந்தேன். இனிமேல் என்னைச் செயிக்கலாமென்றும் நூசலைக்காதே யென்று சொ ல்லி, அமுதகலசத்தை எடுத்துக்கொண்டு கேசிமார் க்கத்திற் சென்றான்.

இந்திரன் பார்த்து, இனிமேல் இக்கருடனை வெல்லப் படாது. பயங்கரமான அமுதத்தை [illegible] [illegible], பூனையும் இந்த அமுத த்தைத் தனக்கு கொடுத்த முனிவன் பூர்த்தி [illegible] [illegible] [illegible] புனைந்துமென்று நினைந்து, ஓ வினதைபுத்திரா! கோவிந்தா! வைகுந்தவாசா! அ [illegible]! அன்பாகவிளங்கியவனேயென்று இந்தி ரன் பலவாறு தோத்திரஞ் செய்கிறபோது, மிகுந் தி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அமுதகலசத்தை எடுத்துச் செல்கின்ற கருடன் [illegible] [illegible] - சக்கரம் [illegible] - [illegible] - [illegible] தனை பாணியாய்த் தோன்றினர். கருடன் அவரை [illegible] [illegible] [illegible], ஓ பரம காளா! ஓ பரமதயாளா! ஓ பக்தவத்சலா! ஓ பன்னகசய னா! ஓ [illegible]! ஓ [illegible]! [illegible]! என்று துதி [illegible], [illegible] மகிழ்ந்து, ஓ கருடனே! அருளுடை மை - அன்புடைமை - ஒழுக்கமுடைமை வலியுடைமை முதலியவைகளை பெறுதலையாலும் நீ மகாவீரனாகிய [illegible]. அதனால் உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்று, கருடன் மகிழ்ந்து, [illegible]! நான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], திருமால் அவ்வாறு வாகனமாகத் [illegible] இரு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]! நீ எனக்கு வாகனமாயிருக்க [illegible] [illegible] வேண் மென்று கூற, கருடன் மகிழ்ந்து அப்படியே ஆகி றேனென்று கூற, உடனே [illegible] வைகுந்தத்தி லெழுந்தருளினர். அக்காலையில் இந்திரன் கருட னை நெருங்கி, ஓ பன்னகாரி! நீயும் நானும்வேறல்

ன். நான் காசிபர் மனைவிகளில் அதிதி பெற்ற புத்திரன். நீயோ விநதை பெற்ற புத்திரன். ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரர்கள் தான். அதனாலெங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற அமுதத்தைக் கொடுத்தால், உன்றல் அமுதம் கிடைத்ததென்று நினைத்துக்கொள்வோம் இதைச் செய்யென்றுகூற, கருடன் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! எனது அன்னை உனது அன்னை யல்லவா? அவள் ஒருவர்க் கடிமையாயிருக்கிறது நல்லதா? அம் மாதா அவ்வடிமையை நீக்கக் கொண்டுபோகிறதை நீ யேன் மறுக்கிறா யென்றுகூற, இந்திரன் அதைக்கேட்டு கருடனே! உன்னிஷ்டப்படி நீ கொண்டுபோ. ஆனால் எனக்கொரு வாக்குதத்தஞ் செய். அவ்விடத்தினின்று அமுதத்தைக் கொண்டுபோய்க் கத்துருவையிடத்திற் சேர்த்து, மக்கள் அடிமைத் தொழில் நீங்கிற்றென்று கேட்டுக்கொண்டு, உன் தாயும் நீயும் வெளிப்படுங்கள். அப்போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அமுதத்தைப் புசிக்கஅதக் குடத்தைப் பெயர்த்துக் கொள்ளுவார்கள். அந்த வேளையில் நீ ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைப் பார்த்து. இது தேவாமுத மாயிருக்கிறது; ஸ்நானஞ்செய்து சுசியாய்ப் புசியுங்களென்று கூறினால், அவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்யப் போவார்கள். அப்போது நான் ஒருமாயஞ்செய்து, அமுதத்தைக் கொண்டுபோகிறேனென; கருடன் அதற்குச் சம்மதித்து, அவ்வாறு சொல்லுகிறேன். நீ எனக்கொரு வரங்கொடுக்க வேண்டும். அதென்னவென்றால்-என்னை மதியாமல் எனக்கு அதிகவேதனையிட்ட ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் எனக்கிரையாக வரங்கொடுக்கவென்று வினவ, இந்திரன் அந்தவரத்தைக் கொடுத்து. ஒருவித மாயவேடங்கொண்டு அக்கருடனுடன் சென்றான். கருடன் அமுதகலசத்தைக் கத்துருவையிடத்தில் சேர்த்து, அம்மா! இ[illegible] அமுத கலசங் கொண்டுவந்தேன். இதைப்பெற்று[illegible] எங்கள் அடிமைத் தொழிலை நீக்க[illegible] கத்துருவை ஒருவர்க்கும் அகப்படாத அமுதத்தைப் பார்த்து பாத்திரத்தில் அதிக மகிழ்ச்சி[illegible] கருடனே! இன் றமுதம் கிடைத்ததால் [illegible] தொழிலென்று கூற[illegible] தன் தாயை அழைத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டான். அப்போது ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அமுதத்தைக் கண்டு, [illegible] பெயர்த்துக்கொண்டார்கள். கருடன் அவர்களைப் பார்த்து, புத்திரர்களே! இதென்ன இதுவா? தேவாமுதமல்லவா? இதை அசுசியாய்ப் புசிக்கலாமா? சுசியாய்ப் புசியுங்களென்று சொல்லி, தனதாயும் தானும் வைகுந்தம் போய்ச் சேர்ந்து, ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்திக்கு வாகனமாயும் அமைந்தனன். இந்தக் கருடனுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகும்.

இவ்விதம் ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் கருடன் கூறியபடி சுசியாய்ப் புசிப்பது நலமென றெண்ணி, ஸ்நானஞ்செய்ய யாவரும் சென்றார்கள். அந்த வேளையில் இந்திரன் ஒருவித மாயவேடங்கொண்டு, அந்த அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனது லோகத்திற்சென்று, அந்த அமுத கலசத்துக்குமுன்னிருந்த காவலைவிட அதிக காவலைவைத்து, மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடனிருந்தான். ஸ்நானஞ்செய்யப்போயிருந்த ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் அதைமுடித்து, மகா ஆசையுடனே அமுதகலசம் வைத்திருந்த விடத்தைக் குறுகிப்பார்த்தார்கள். அவ்விடத்தில் அமுதகலசத்தைக் காணாமல் திகைத்து, தாயாகிய கத்துருவையிடத்திற் சென்று, தாயே! அமுதகலச மெங்கேயென்று கேட்டார்கள். ஐயோ மக்களே! அங்கிருந்ததே யெங்கேபோயிற்றென்று அவள் அகலைய நோக்கிக் கொண்டு பார்த்தாள். அங்கு அமுதகலசமில்லாமையைக் கண்டு, ஆ! புத்திரர்களே! உங்களைப் போல உலகத்தில் அபாக்கியவான்களில்லை. கைக்குக் கிட்டின பொருள் வாய்க்குக் கிட்டாமற்போயிற்று. இனி அதற்காகத் துயரப்படுவதில் ஒருபயனுமில்லை. மகாபலவானான கருடன் அடிமையும் நீங்கிற்று. (கிலேசப்பட்டுக் கட்டியிருந்த விலங்கை வெட்டிவிட்டான) என்கிற பழமொழிக் கொக்க நிருவுடாக்கு மாயிற்றென்றுகூறி மனையிற் சென்றாள். ஆதிசேஷன் முதலானவரும் ஏங்கி, ஐயோ! மகா பாக்கியசாலியாகிய கருடனால் கிடைத்த அமுதம் நமக்குப் புசிக்கிறதற்குப் பிராப்தியில்லையென்று வருந்தியபடி, அமுதகலசத்தை வைத்திருந்த தர்ப்பை மணைக்கிரைதப்பார்த்து, இந்தத் தருப்பையில் கொஞ்சம் அமுதம் சிந்தினதாயிருக்குமென்று நினைத்து, யாவரும் ஒன்றுகூடி, அத்தருப்பையை நாக்கினால் நக்கினார்கள். அப்படி நக்கின மாத்திரத்தில் அவர்கள் நாக்குகளெல்லாம் இரண்டு பிளவாய்ப் பிளந்தன. அதனாலே ஆதிசேஷன் முதலானவர்கள் ஈனமுற்று இருந்தார்கள். விநதை சென்றபின்பு, ஆதிசேஷன் தனக்குத்தனியே இருந்து, கருடன் பெற்ற வரங்களையும்-திருமாலுக்கு வாகனமாய்ப் பெற்ற சிறப்பையும் நினைத்து, இனிமேல் [illegible] போகிறதில்லை. [illegible] இந்தத் [illegible] வழியைத் தேட [illegible] நினைத்து, அநேககாலம் தவஞ்செய்திருந்தான். பிரமன் அந்தஆதிசேஷனுக்குப் பிரசன்னமாய், ஓ அனந்தனே! உனக்கு வேண்டிய வரமென்ன கேள் தருகிறேனென்றான். ஆதிசேஷன் அநேகவிதமாய்த் துதித்து, ஐயனே! ஜநமேஜய மகாராஜன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் மடியும்படி எனக்கு நேரிடுகிற அன்னையின் சாபத்தை நீக்க ஒருவழியும், கருடனால் ஆபத்தில்லாமலிருக்கவும், என்சகோதரர்களின் சம்பந்தம் எனக்கில்

லாம லிருக்கவும் கிருபை புரியுமென்று வேண்ட, பிரமன்சொல்லுகிறான், ஓ ஆதிசேஷா! உன் சகோதரியின வயிற்றில் ஒரு புத்திரன் உதிக்கப் போகிறான். அவனால் சர்ப்பயாகத்தின் இம்சை நீங்கும். நீ பாதாள லோகத்திற் சென்று, அங்கிருக்கிற சர்ப்பங்களுக்கெல்லாந் தலைவனாகி, இந்தப் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிரு. கருடன் பயமும் உனசகோதரர்களின் தொடர்ச்சியு மில்லாமலிருக்குமென்று கட்டளையிட்டுப், பிரமன் தனது லோகத்திற் சென்றான். பின்பு ஆதிசேஷன் பிரமனிட்ட கட்டளைப்படி பாதாள லோகத்திற் சென்று, இவ்வுலகத்தைத் தாங்கி, அங்கிருக்கும் பாம்புகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகி இனிது வீற்றிருந்தான். இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கத்துருவையின் புத்திரர்கள் கேள்விப் பட்டு, மிகுந்த வருத்தத்தை யடைந்து, தாயிட்ட சாபத்தை நினைத்துத் துன்பப்படுகிறவர்களா யிருந்தார்கள். அதன்பின்பு நடந்த விருத்தாந்த மென்னவெனில்.

அமுதங்கொணர்ந்தசருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது.

சலற்காரமுனிச் சருக்கம்

சலற்காரனென்று பெயருடைய ஒரு முனியுண்டு. அவன் இளமையிலே எல்லா வறமுறையும் நீக்கி, இல்லறம் கெட்டதென்று விலக்கித், துறவறத்தையே அநுசரித்து, மனம் - புத்தி - சித்தம - காயம் - என்பன வற்றை ஒரு வழிப்படுத்தி, சுத்தத் தியான சொரூபியாய் விளங்கிப், பிரமசாரியத்தின ஒழுக்க நெறி பிசகாமல் தனக் கிசைசயான வனங்களில் சஞ்சரித்து வருகிறநாளில், ஒருநாள் ஒருவனத்திற் சென்றான். அவ்வனத்தில் உயர்ந்து பருத்துத் தழைத்திருக்கிற ஒரு ஆலமரந் தோன்றிற்று. இந்த சலற்காரமுனி அந்த மரத்தருகிற் சென்று, அந்த மரத்தைநோக்கினான். அதில் அறக்கடவுளாகிய இயமன கட்டளையின படி இருபத் தொரு புருஷர் அம்மரத்திற் பொருந்தி, வெளவால் போல தலைகீழாய்த் தொங்கித் துன்பப் பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதைக் கண்டு, அடடா!! இவர்கள் யாரோ மகா முனிவர்கள். மிகுந்த வருத்தமான தவஞ்செய்கிறார்கள். இப்படி தவஞ்செய்கிறது நாம எந்த நூலிலும் கண்டதில்லை. கலியுகமாயில்லை யாதலால், இப்படியுந் தவஞ்செய்ய சாஸ்திரங்கள கூறியிருக்கின்றனவோ? என்னமோ! எல்லாம் இவர்களைக் கண்டு வணங்கி வினவினால் தெரியுமென்று மதித்து, மரத்தடியிற்சென்று, அவர்களைப் பார்த்துவணங்கி. ஓ மகாத்மாக்களே! இவ்வளவுபட்ட வருத்தத்தோடு தவஞ்செய்கிற காரண மென்னவென்று வினவினன். இந்த வசனத்தை அந்த இருபத்தொருபுருஷரும் கேட்டு, ஓ மகாத்மாவே! நாங்கள் தலைகீழாகத் தொங்குகிறதே யொழிய தவஞ்செய்ய வில்லை. எங்கள் மரபில் சலற்காரனென்று ஒரு புத்திரன் பிறந்திருக்கிறான். அவன் இளமையிலேயே இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவறத்தை யனுசரித்து, பிரமசாரியா யிருக்கிறான். அதனாலே யமன் கோபங்கொண்டு, உங்கள் மரபு விளங்கவில்லை யாதலால் நீங்களெல்லாம் நரகவேதனைக் குள்ளாகுங்களென்று, இந்த மரத்தில தலைகீழா யிருக்கக் கட்டளை யிட்டான். அக்கட்டளைப்படி நாங்கள் தொங்குகிறோ மென்றார்கள். சலற்காரன் இதைக்கேட்டு, நடுநடுங்கி, சிரம் வெயர்த்து, மொழிகுளறிச, சாஷ்டாங்கமாக அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஐயமீர்! சலற்கார னென்பவன நானதான. கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். இல்லறம் கலையென க் கொடியதென்று கருதித் துறவறத்தை மேற்கொண்டேன. இனி உங்கள் நிமித்தம் இசைகிறேன். ஆனால் எனக்கு ஒருவரங் கொடுக்கவேண்டும். அஃதென்னெனில் - என்பெயர் கொண்ட ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன். அப்படி சித்திக்கும்படி கிருபை செய்யுங்களென்று வேண்ட, அவர்கள அவ்வாறு வரங்கொடுக்க, அவ்வரத்தைப் பெற்ற சலற்காரன அவர்களை வணங்கி விடைபெற்றுக், கிரகஸ்தனாகக் கருதித், தன்பெயர் கொண்ட ஸ்திரீயை நாடி எங்குந் தேடி, இந்தக் கத்துருவைக்குச் சலற்காரை யெனனும் பெயரால் ஒருபெண் ணிருப்பதாய்க் கேள்விப்பட்டு, அவர்கள இருக்கிற இடத்துக்கு வந்தான.

கத்துருவையும் தக்ஷகன முதலான புத்திரர்களும், விரைவிலெழுந் தெதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித்து அதிலிருக்கச் செய்வித்து, பக்தியை வழிபாடு செய்தார்கள். அப்போது கத்துருவை பெற்ற சலற்காரை யெனனும் பெண்ணும் அவனை வணங்கி நின்றாள். இந்த சலற்காரன் அப்பெண்ணைப் பல முறைகள் பார்த்து, தக்ஷகன முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ நாககுமாரர்களே! இதோ நிற்கிற பெண்ணார்! இவள் பெயரென்ன! இவளை யாருக்காவது விவாகஞ் செய்து கொடுத்தீர்களா சொல்லுங்களென்று வினவ, தக்ஷகன ஓ ஐயனே! இந்தப்பெண் எங்கள் தங்கை. இவள்பெயர் சலற்காரை. இன்னும் விவாகமில்லையென்று கூற, சலற்காரன மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்து, தன விருத்தாந்தத்தை விளம்பி, இப்பெண்ணை யெனக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுங்களென்று கேட்டான. தக்ஷகன முதலானவர்கள் இதைக்கேட்டு, இதென்ன ஆச்சரியம நமது தங்கையை விவாகஞ்செய்து கொடுப்பேன்

று இந்த மகாத்மா கேட்கிறார். மறுத்தோமாகில் அன்னையிட்ட சாபத்துக்கே அவலித்துக்கொண்டிருக்கிற நமக்கு என்னசாபம் நேரிடுமோவென்று பயந்து, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கிறபோது, அதிலொரு நாகம் தேனில் விழுந்த ஈயைப்போல மயங்குஞ் சகோதரர்களை நோக்கி, ஒருவசனஞ் சொல்லுகின்றது. ஓ சகோதரர்களே! நீங்களென் மயங்குகிறீர்கள். சில நாளுக்குமுன் நான், நமக்குவந்த சாபத்தையும் கத்ருமுன் பெற்ற வரத்தையும் நினைத்து நித்திரைசெய்கிறபோது, ஜநமேஜய மகாராஜன் சர்ப்ப யாகஞ்செய்யவும், அந்த யாகத்தில் நாமெல்லாம் இறக்கவும், நமக்காகத் தேவர்களெல்லாம் பிரமனிடத்து முறையிடவும், அப்பிரமன் தேவர்களே நீங்களேன் வருத்தப்படுகிறீர்கள், தக்ஷகன் முதலானவர்களோடு ஒரு பெண்பிறந்திருக்கிறாள், அவளை ஒருமுனி விவாகஞ்செய்கிறார், அவர் கிருபையினாலே அவளிடத்தில் ஒருபுத்திரன் உதிக்கிறான், அதனாலே நாகங்களுக்கு நேரிடும் துன்பம் நீங்குமென்று சொல்லக் கனவுகண்டேன்; அக்கனவை நினைவென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது திருஷ்டாந்தமாயிற்று. இந்தமுனி கருத்தின்படி நமது தங்கையை விவாகஞ்செய்து கொடுக்கிறதே நமக்கெல்லாம் நலமென்றுகூற, தக்ஷகன் முதலானவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து, அம்முனிவனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! உமது நினைப்பின்படி எங்கள் சகோதரியாகிய சலர்க்காரையை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளுமென் றுரைத்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அம்முனிவனுக்குச் சலர்க்காரையை மணஞ்செய்வித்துக் களிப்படைந்தார்கள்.

சலர்க்காரமுனி தன்மனைவியாகிய சலர்க்காரையை அழைத்துக்கொண்டு, ஓர்வனத்திற் சென்று, பன்னசாலை யொன்று இயற்றி அதிலிருந்து, மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான் தவத்திலிருந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, ஒருநாள் சலர்க்காரமுனி தன்னு மனைவி செய்துவருகிற பணிவிடைக்கு மகிழ்ச்சியடைந்து, மனைவியை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! மணம்புரிந்த காலமுதல் இதுவரைக்கும் நீ செய்துவந்த உபசாரங்களினால், உன்மீது எனக்கு மகிழ்வுண்டாயிற்று. இனி இருவருங்கூடிச் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனாலொன்று சொல்லுகிறேன். அதென்னவெனில்-நீ எனக்கொரு குற்றஞ்செய்வையாகில், அன்றையத்தினமே உனக்கும் எனக்குஞ் சம்பந்தமில்லை. இந்தச்சொல்லை உறுதியாய் நினைத்துக்கொள் என்றுகூறி, அன்றுமுதல் இரதியும் மதனும்போலக் கலந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, ஒருநாள் அந்திவேளையில் இந்த சலர்க்காரமுனி நித்திரை செய்திருந்தான். அந்தவேளையில் சலர்க்காரை ஓ! ஓ! சூரியன் அஸ்தமிக்கிறானே, முனிவர்களெல்லாம் சந்தியானுஷ்டானஞ் செய்கிறார்களே, நமது கணவனார் நித்திரை செய்கிறாரே, இந்தவேளையில் நமதுகணவனை நாம் எழுப்பவேண்டுமென்று கருதி, கணவனிடத்து வந்து நின்று, இவனை எழுப்பினால் ஒருவேளை கோபங்கொள்ளுவார். எழுப்பா விட்டாலும் குற்றங்கூறுவார். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று நினைத்துத், தெய்வசெயலெப்படியோ அறியேனென்று சஞ்சலப்பட்டுக் கணவனது பாதத்தைப் பிடிப்பதுபோலப் பற்றினாள். உடனே சலர்க்காரமுனி நித்திரைவிட்டு எழுந்து கோபங்கொண்டு, ஓ பெண்ணே! நீ நித்திரைபங்கஞ் செய்ததினால், இனி உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து, தன்கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குப் போக யத்தனித்தான். அந்தவேளையில் சலர்க்காரை கணவன் காலில் விழுந்து வணங்கி, ஓ ஐயா! சந்தியானுஷ்டான காலமாயிற்றே. இன்னும் நித்திரை செய்கிறீர்களே யென்று எழுப்பினேன். (வேண்டாப் பெண்டீர் கைபட்டாற் குற்றம் கால்பட்டாற் குற்றம்) என்று சொல்லும் பழமொழிபோல, குற்றமல்லாத வற்றைக் குற்றமாகப் பாவித்து என்னைத் துறந்துவெளிப்பட்டீர். எனக்கொருவழி காட்டவேண்டுமென்று மிகுந்த ஆதுரமையோடு வேண்ட, ஓ பெண்ணே! நீ யேன் வருந்தப்படுகிறாய். உன்வயிற்றில் ஒருபுத்திரனிருக்கிறான். அவனாலே உனக்கும் உன்சுற்றத்தாருக்கும் நலமுண்டாகும். ஆனதால் உன்தாய்வீடு போய்ச்சேரென்று கட்டளையிட்டுச், சலர்க்காரன் தனக்கிஷ்டமான விடத்துக்குச்சென்று தவத்திலிருந்துவிட்டான். பின்பு சலர்க்காரை தாய் வீட்டையடைந்து, தன் விருத்தாந்தத்தைத் தாய்க்கும் சகோதரர்களுக்குஞ் சொல்ல, அவர்கள் கலங்காதமைந்து, இனி என்ன செய்கிறது; வருந்தப்படாமல் சுகமாயிருவென்று ஆதரித்து வந்தார்கள். சிலநாள் சென்றபின்பு சலர்க்காரை பிரசவவேதனைப்பட்டு, பானுவைப்போல் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். தக்ஷகன் முதலானவர்கள் அப்புத்திரனை மிகுந்த அன்புடனே வளர்த்து, அவனுக்கு அத்திகனென்று பெயரிட்டு அழைத்து வந்தார்கள். அப்புத்திரன் பாலபருவமுதல் தகப்பனாகிய சலர்க்காரமுனி வழியாகத் தோன்றினவனாதலால் ஞானசொரூபியாகி, இலௌகீகத்திலும் அளவிடப்படாத தவசிரேஷ்டனாயிருந்தான்.

கேட்டீரோ ஓ ஜநமேஜய மகாராஜனே! காரணங்கள் இப்படியிருக்க, நீர் ஏன் சர்ப்பயாகஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கிறீர். விரைவில் யாகத்தை நிறுத்துமென்று உதங்கமுனிகூற, அரசன் உதங்கமுனிவனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! தாங்கள் இதுவரைக்குங் கூறினது சரிதான். ஆனால் அந்தத் தக்ஷகனெனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லையோ, நானெப்படி யாகத்தைச் செய்கிறதென்று ஆக்ஷேபித்தான். அதற்கு உதங்கமுனி, ஓ அரசனே! அந்தத்தக்ஷகனெனக்குச் செய்த குற்றம் பெரிதல்ல. உமக்குச் செய்த குற்றந்தான் பெரிது. இதுவரைக்கும் அந்த விருத்தாந்தம் உமக்குத் தெரியாதா? ஆ! ஆ! இதென்ன

ஆச்சரியமெனறுரர். அரசனே ஐயனே! அத்தவசிகனெனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை. யான் அறியேன். அப்படி யேதாகிலும் ஒரு குற்றம்அத்தவசிகன் செய்திருந்தால் விவரித்துச் சொல்லுமெனறுவினவ. ஓ அரசனே! அவன் உமக்குச்செய்த குற்றத்தைக் கூறுகின்றேன் கேளெனறு உதங்கமுனி சொல்லத் தொடங்கினர்.

சலற்காரமுனிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது.

பரிச்சித்து மகாராஜன் சருக்கம்.

கேளும் ஜெநமேஜெய மஹாராஜனே! குருகுல திலகனான உன்பிதா பரிசித்து மஹாராஜன் இந்த அத்தினபுரவாசியாயிருந்து, ஐம்பத்தாறு தேசங்களையுந் தனதாணையில் நடாத்தி, நீதியுடன் அரசாட்சி செய்து வருகிறநாளில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரி முதலாகிய ஜனங்களுடனே காட்டிற் சென்று, மான் - சிங்கம் - புலி - கரடி - யானை - செந்நாய - முதலாகிய மிருகங்களை நாசப்படுத்தி வருகிறபோது, ஒருவேங்கையானது வேடர்கள் போட்ட வலையைத்தாண்டி ஓடிற்று. அதனைக்கண்டு வேடர்கள் ஓடிவந்து அரசனுக்குக் கூற, அரசன் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, ஆ! வலையுங் கடந்ததா? எதோ அந்தப் புலி எனறு வாயுவேகமனோவேகங் கலந்த குதிரையின் மேலேறிப், புலியைத்தேடிப் புறப்பட்டான். அப்புலி அதிவேகமாய்க் காடுமலை முதலியவற்றில் விழுந்து ஓடிற்று. அரசனும் விடாமற் பின்சென்று புலியைத் துரத்துகிறபோது, புலி ஒரு பெரிய மலையிலேறி, அருகிலிருந்த குகையில் மறைந்துவிட்டது. புலிமறையவே அரசன் காடு மலைகளெல்லாஞ் சுற்றித் தேடியுங்காணாமல், பசி உண்டாகி அம்மலையை விட்டிறங்கி வருகிறான். அப்படி வருகிறபோது, பயிரவமுனி யென்பவர் அவ்வழியில் ஓரிடத்தில் விழித்த கண்ணுடனே தவஞ் செய்கிறதைக் கண்டான். அவரை அரசன்கண்டு வணங்கி, ஓ முனிவரே! இவ்வழியாய் ஒரு புலிபோயிற்று சொல்லுமென்று கேட்டான். அம்முனி மௌனத்திலிருக்கிறவராதலால், ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்துவிட்டார். அதனைமேல் அரசனுக்கு கோபமுண்டாகி, பக்கத்தில் இறந்துகிடக்கிற சர்ப்பத்தை வில்லினாலெடுத்து, அவர் கழுத்தில் போட்டுவிட்டுப், பின்பு அப்புலிபோயின சாலையிற் சென்று தேடியுங் காணாமல், மறுபடியுந் தன்சேனைகளோடு கலந்து, முன்போலவே அந்த அத்தினபுரத்தில் வந்து அரசு செலுத்தியிருந்தான். அங்கே தவஞ்செய்திருந்த பயிரவமுனிக்கருகில் மற்றொரு பெரியவர் தவஞ் செய்திருந்தார். அவர் உன் தந்தையாகிய பரிசித்து மஹாராஜன் அம்முனிவர் கழுத்தில் இறந்த பாம்பை யெடுத்துச் சுற்றும்போது பார்த்திருந்தார். உடனே அந்தப் பயிரவமுனிவர் புத்திரனாகிய சிருங்கிமுனி தவஞ்செய்கிற இடத்துக்குப் போய், நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல, அந்தச் சிருங்கிமுனி கோபங்கொண்டு, என் தந்தைகழுத்தில் இறந்தபாம்பைப் போட்ட அரசனை இன்றைக்கு ஏழாநாள் தக்ஷகனென்கிற பாம்பு கொல்லக்கடவதென்று சபித்துத், தன் தந்தை இடத்துவந்து, கழுத்தில் சுற்றியிருக்கிற பாம்பை யெடுத்தெறிந்து வணங்கினான். பயிரவமுனிவர் மௌனநிலையினின்று பிரிந்து, ஐம்பொறிகளின் வழியாய் ஐம்புலன்களைச் செலுத்தி நோக்கினர். எதிரே புத்திரன் இருப்பதைக்கண்டு, ஓ மகனே! நீ தவஞ்செய்திருக்கிறவனை இவ்விடத்துக் கென்னவந்தாய் என்று வினவ, சிருங்கிமுனி ஓ ஐயா! யாரோ ஓரரசன் புலியைத் தேடிவந்து தங்களைக்கண்டு, இந்த வழியாய்ப் புலிபோயிற்றோவென்று வினவினதாகவும், அதற்குத் தாங்கள் உத்தரவு கொடாதிருந்ததாகவும், அதனாலே அவ்வரசன் கோபங்கொண்டு அங்கேகிடந்த இறந்த சர்ப்பத்தைத் தங்கள் கழுத்தில் சுற்றிப் போய்விட்டதாகவும், இம்முனிவர் வந்துசொன்னார். உடனே கோபங்கொண்டு, இன்றைக்கு ஏழாநாள் தக்ஷகனென்கிற பாம்பு அந்த அரசனைக் கொல்லக் கடவதென்று சபித்துவிட்டுத், தங்களிடத்து வந்து பார்த்தேன். இம்முனிவர் கூறியபடி கழுத்தில் பாம்பிருந்தது. அதை யெடுத்தெறிந்து வணங்கினேனென்றார். பயிரவமுனிவர் அதனை இருசெவியாலுங் கேட்டு, வந்த வினையினின்றென்னுணர்ந்து, மிகுந்த வருத்தத்தையடைந்து, புத்திரனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்.

அப்பா மகனே! காமம் முதலியவற்றை வெறுத்தும், உயிர்க்கொடுமை செய்யாதிருத்தலுமாகிய இவ்விரண்டுந்தானே தவத்துக்கு உருவம். இதனையுணர்ந்திருந்தும், உலகத்தில் குருகுலதிலகனாகிய அரசனையாளான சாபத்தைக் கொடுத்தாய். ஐயோ! அந்த பரிசித்து மகாராஜன் இருக்கிறதினாலல்லவா தருமதேவதை நாலு பாதத்தில் நடக்கின்றது. அவ்வரசன் இறந்துவிட்டால் இனி என்ன கதியாமோ! உலகமெல்லாம் முழுகுமோ? "மழையின்றிப் பயிர்களுக்கில்லை மழை, அவரவர் அறநெறியில்லை தவமும், அரசனில்லை வழியில்லை யாகும், இவ்வாழ்வார் இல்வழியில்" என்றுசொல்லு மேலோர் வாக்கியத்தின்படி, உலகிலிருப்பவர்களுக்கு எல்லாநலமும் மழையினாலுண்டாகவேண்டும். அம்மழை தவத்தினாற் பெருகும். அத்தவம்

அரசனுல் நிலைபெறும். எல்லா நூல்களையும் கற்று, மநு சாஸ்திர விதிபிசகாமல் செங்கோல் செலுத்தி, நம் போலியர்க்கெல்லாம் யாதொரு குறைவும் வாராமலிருக்கப் பாதுகாத்துவரும் அரசன் ஏதோ இருசித்துப் பிசகிப் போனாலும், நாயபிசகி விபரீத சாபமிட்டனமாவென்று சொல்லி வருத்தப்பட, சிருங்கிமுனி தந்தையை வணங்கி, கோபத்தினுல் முன்பின்யோசிக்காமல் கடினசாபமிட்டுவிட்டேன். இனி அச்சாபத்தை நீக்க மறுசாபம் கொடுப்போமென்றால், இன்னும் அவ்வளவு தவம் நான் அடையவில்லை. இதற்கென்னசெய்வேனென்று தந்தையோடு தானும் வருந்தப்பட, பயிரவமுனிவர் தம்மருகிலிருக்கிறவர்களில் சிலரை நோக்கி, ஓ முனிவர்களே! நீங்கள் பரிசித்து மகாராஜனிடத்திற் சென்று அவனைக்கண்டு, சாபம்வந்தவரலாற்றைச் சாற்றி, ஏழுநாளைக்கு மாத்திரம் பாம்புவாராதிருக்கிற இடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளச் சொல்லுங்களென்று சொல்லி அனுப்புவித்தார். அம்முனிவர்கள் அவ்வாறே உனது தந்தையைக்கண்டு, சாபம்வந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி, ஏழுநாளைக்கு மாத்திரம் பாம்பு வாராதிருக்கிற இடத்திலிருக்குமென்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர்கள். அவர்கள்போயின பின்பு, உனது தந்தை மந்திரி முதலாகிய புத்திமான்களிடத்தில் ஆலோசித்து, அவர்கள் கூறிய யுக்தியின்படி கடலில் ஒருபெரிய ஸ்தம்பத்தை நாட்டி, அந்த ஸ்தம்பத்தின்மேல் ஒரு திவ்ய மண்டபமியற்றி, அதில் உனது தந்தை அரவின் விஷத்தை அடக்கும் மருத்துவர் மந்திரவாதிகளோடு, இன்னும் சிலகாவலாளிகள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க, ஆறுநாள் பயந்தும் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் இனிதுவீற்றிருந்தான்.

ஏழாநாள் தக்ஷகனென்பவன் சிருங்கிமுனி இட்ட சாபத்தை நிறைவேற்றக் கருதிப், பாதாளலோகத்தைக் கடந்து, பூலோகத்தில் வந்து, இங்கே உனது தந்தை இருக்கிற ஸ்தானத்தை அநேகர் சொல்லிக் கொள்ளுகிறதை அறிந்துகொண்டு, ஓராலமரத் தடியில் வந்திருந்து, மகா பராக்கிரமசாலியாயிருக்கிற அரசனை எவனோ கொல்லுகிறது. இந்த ராத்திரியான சேதத்தைச் சொல்லுவோமாகில் ஒருவேளை நம்மை கொன்றுவிடுவான். அப்படி யல்லவென்று அரசனிட்டுப் போவோமென்றால் சமுத்திரம் ஆயிரம் யோசனைப் பிராந்தியமானது போமோ. இதற்கென்னசெய்கிறதென்று யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், காசிபனென்று பெயருடைய ஒருபிராமணன் அதிவேகமாய் அவ்விடத்தைக் கடந்தான். அப்பிராமணனைப் பேரவருகிறதற்கு முன்னமே தனது தேகத்தை மறைத்துத், தானும் ஒருபிராமணனைப்போல் வேஷங்கொண்டு நடந்துவருகிறான். பின்பு அந்தப் பிராமணன் அருகே வந்தான். அந்தப் பிராமணனைத் தக்ஷகன் கண்டு, ஓ ஐயனே! அதிவேகமாய் வருகிற நீர் எவ்விடத்துக்குப் போகவேண்டும். நீர் நினைத்துவந்த காரியமென்ன சொல்லுமையாவென்று வினவ, காசிபன் - ஓ பிராமணா! சந்திரகுலதிலகனை பரிசித்து மகாராஜனை அரவு தீண்டச் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறதாயும், அதற்கு மருத்துவர்களையும் மந்திரவாதிகளையும் அழைப்பிக்கிறதாயும் கேள்வி. அதற்காக அந்த அரசனிடத்திற் சென்று என மந்திரவன்மையைக் காண்பித்து, என்னை யடிமையாகக்கொண்டிருக்கிற தரித்திரத்தை அதமாகக் கருதி, அச்சாபம் நிறைவேறுகிறது இன்றைக்குத்தானே யாதலால், அரசன் சமூகம் காணவிரைவாகச் செல்லுகிறேனென, தக்ஷகன் - ஓ பிராமணா! அந்த அரசனைக்கொல்ல வருகிற சர்ப்பமென்ன எளிதா? சொர்க்க மத்திய பாதாளலோகங்களிலிருக்கிற சர்ப்பங்களுக்கெல்லாம் தலைமையான சர்ப்பம். அதுகடிக்கிறதே இல்லை. ஒருமுனியிட்ட சாபங்காட்டினைப் படி கடித்துக்கொல்ல வருகிறது. அந்தவிஷம் சந்திரசடாதராகிய பரமன் ஒருவன்தவிர, மற்றவர்களுக்கு அசாத்தியமாயிருக்கும். அதை நீ யடக்குகிறேனென்று நினைத்துவந்ததை யோசிக்கும்போது, தரித்திரக்கொடுமையென்று தோற்றுகின்றதே யன்றி, மந்திரசக்தி இருக்கிறவனென்று தோற்றவில்லையென்றான். அச்சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் காசிபனுக்குக் கோபம்பிறந்து, ஓ பிராமணா! நீ என்னசொன்னீர்? அனந்தன் - தக்ஷகன் - முதலான பெரோகெல்லாப்பாம்புகளும் ஒன்றாகக்கூடி ஒருவனைத் தீண்டினாலும், க்ஷணப்பொழுதில் அவனிறக்குமுன் விஷத்தை நீக்கிச் சுகப்படுத்துவேனென்று உறுதியாய்க்கூற, தக்ஷகன் பார்த்துச் சிரித்து, ஓ பிராமணா! நான்தான் தக்ஷகன். இதோயிருக்கிற ஆலமரத்தை என் விஷாக்கினியாலே பஸ்மீகரப்படுத்துகிறேன். உன் மந்திரபலத்தினால் முன்போல மரந்தளிர்க்கிறபடி செய்வாயாவென்று கேட்க, பிராமணன் நல்லது அப்படியே என்மந்திர பலத்தைக் காண்பிக்கிறேனென, உடனே தக்ஷகன் தனது தேகத்தைக் கொண்டு, அந்த ஆலமரத்தைக் கடித்து விஷத்தைக் கக்கினான். அந்த ஆலமரம் பஸ்மீகரமாயிற்று. பிராமணன் பஸ்மாசத்தைச் சேர்த்து கலந்த சஞ்சீவிமந்திரத்தை ஓதித் தெளித்தான். அந்த ஆலமரம் முன்போல் தளிர்த்துத் தழைத்துநின்றது. தக்ஷகன் இதைப் பார்த்து, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது. இதென்ன விபரீதம். இந்தப் பார்ப்பான் அரசனிடத்துச் செல்லுவானாகில், நாம் கடித்ததனால் பலன். இந்தப் பார்ப்பானை அரசனிடத்துச் செல்லாதிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து, ஓ மகாத்மாவே! இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு வருகிறது தரித்திரத்தைப் போக்கத்தானே! இருமையினாக்கிற்று நாரணன் திரவியமாதலால் உமக்குவேண்டிய திரவியத்தைக் கொடுக்கிறேன், அரசனிடத்துச் செல்லாமல் இவ்விடத்துத் திரும்பிச் செல்லுகிறீராவென்று தக்ஷகன் கேட்கக், காசிபன் எனக்குவேண்டிய பொருளைக் கொடுத்தால் போய்விடுகிறேனென்று சம்மதிக்க, தக்ஷகன், அந்தக் காசிபனுக்குத் திருப்தியடைய திரவியத்தைக்கொ

டுத்து அனுப்பிவிட்டான். அக்காசிபன் தன்னிடத்துக்குப் போய்ச் சுகப்பட்டான்.

கேட்டீரோ ஜெநமேஜெய மகாராஜனே! இந்தச்சேதி தக்ஷகனும் அந்தக்காசிபனும் அறிந்ததேயன்றி வேறொருவரும் அறியார்களே இச்செய்தி எப்படி வெளிப்பட்டதென்றால், அந்த ஆலமரத்தில் இரண்டு பிராமணப்பிள்ளைகள் இலைபறித்திருந்தார்கள். மரம் பஸ்மீகரமாகிறபோது தாங்களும் பஸ்மீகரமாகி, மரந்தளிர்த்தபோது தாங்களும் முன்போலாகியிருந்து, காசிபனென்கிற பிராமணனும் தக்ஷகனும் சென்றபின்பு அம்மரத்தை விட்டுவந்து, நாடுநகரங்களிற் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். இப்படி தக்ஷகனானவன் தனது தேகத்தோடு சென்றால் சாபம் நிறைவேறாதென்று கருதிப், பிராமணனைப்போல் வேஷங்கொண்டு, தனது தேகத்தை ஒரு எலுமிச்சங்கனியாகக் கையிலேந்தி, கடலருகில் வந்து, அரசனிருக்கும் எச்சரிக்கையைக் கண்டு வியந்து, அந்த மண்டபத்துக்குச் சென்றான். அங்கிருக்கிற காவலாளிகள் யாரோ ஒருபிராமணனென்றெண்ணி மறிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். தக்ஷகன் காலதாமசஞ்செய்யாமல் விரைவிற்சென்று, உன்தந்தையைக் கண்டான். உடனே உன்தந்தை எழுந்து வந்தவனை வழிபாடுசெய்து, ஒருபொற்பீடமளித்து இருக்க வேண்டிக்கொண்டான். அத்தக்ஷகனாகிய பிராமணன் அப்போதாயினும் மனம்பொறுக்காமல், தான் கொண்டுவந்த எலுமிச்சங்கனியைக் கொடுத்தான். அதனை உன்தந்தை வாங்கி, அதில் வாசனை இருப்பதை நோக்கி ஆக்கிராணித்தான். உடனே இந்தத் தக்ஷகனாகிய பாவி பிராமணவேஷத்தை நீக்கிப், புருஷாகாரத்தைப்போலுருவங்கொண்டு, உன்தந்தையைக் காயத்திற் கவ்வி மறைந்தான். தக்ஷனால் உன்தந்தையுடைய விஷந்தலைக்கேறி, ஒருநிமிஷமாத்திரத்தில் பஸ்பமாய்ச் சொந்தான். இந்தச்சேதி மந்திரி முதலாகிய யாவரும் அறிந்துவந்துபார்த்து, அதிக கூக்குரலிட்டுப் புலம்பி, அரசனுக்குச் செய்யும் கிரியைகளை நடத்தி அடக்கஞ்செய்து, பின்பு நகரத்திற்குவந்து, உன்னைப் பட்டங்கட்டினார்கள். மகாபாதகனாகிய தக்ஷகன்செய்த குற்றந் தோன்றிற்றா? இவ்வகைப்பட்ட துராத்மாவையும் அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் பஸ்மீகரிப்பதில் குற்றமா? ஓ அரசனே! இனி தடையில்லாமல் சர்ப்பயாகஞ்செய்ய யத்தனியுமென்று உதங்கமுனி கூற, ஜெநமேஜெய மகாராஜன் இந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுக், கண்களில் ருத்திராகாரமேறி, ஓ ஐயனே! மகாபாதகனாகிய தக்ஷகனையும், அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும், இன்றைய தினத்திலேயே பஸ்மீகரிப்பிக்கிறேன். அந்தச் சர்ப்பயாகத்தின் விதியென்ன? அதற்கு என்ன வேண்டுமென்று சொல்லவேணுமென்று வேண்ட, உதங்கமுனி சொல்லுகிறார்.

பரிசித்து மகாராஜன்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது.

சர்ப்பயாகச் சருக்கம்

ஓ அரசனே! வேதாகமங்களில் வல்ல பிராமணர்களையும், தவசிரேஷ்டராகிய முனிவர்களையும் வருவிக்கவேண்டும். விசாலமான இடத்தில் பெரிய யாகசாலையொன்று இயற்றி, அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த [illegible] ஓமத்திரவிய முதலானவையும் அமைப்பியுமென்று சொல்ல, அரசன் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட, மந்திரிகள் ஐம்பத்தாறுதேச அரசர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் விண்ணப்பப்பத்திரிகை எழுதி, அவர்கள் கையிற் கொடுத்தனுப்பி, யாகசாலையைச் சாஸ்திரவிதிப்படி இயற்றி, அதற்குவேண்டிய வஸ்துக்களையும் சேகரித்து வைத்து, அரசனிடத்தில் வந்து வணங்கி, ஆண்டவனே! தங்கள் கட்டளைப்படி எல்லாவஸ்துக்களும் சேகரமாயிற்று. அரசர்களும் முனிவர்களும் விண்ணப்பப் பத்திரிகை பெற்று [illegible]. அரசன் முனிவர் வருகிறவழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அத்தருணத்தில் அரசர் [illegible] நாடு - தேசம் காடு - மலை - முதலியவற்றிற் சென்று, விண்ணப்பப் பத்திரிகைகளை அவ்வவ்விடத்திலிருக்கிற அரசருக்கும் முனிவருக்கும் கொடுத்தார்கள். கொடுத்த க்ஷணம் விண்ணப்பத்தின் கருத்தையுணர்ந்து, அரசர்களெல்லாம் வந்து ஜெநமேஜெயராஜனைக்கண்டு வணங்கி, அரசன் இட்ட கட்டளையின்படி அவரவர்களுக்குத் தகுந்த இடத்திலிருந்தார்கள். பின்பு அகஸ்தியமுனி - அத்திரிமுனி - ஆங்கிரசமுனி இரணியமுனி - [illegible]முனி - கௌண்டமுனி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முதலான முனிவர்களெல்லாம் [illegible] யாகத்திற்கு [illegible] வந்தார்கள். அரசன் எதிர்கொண்டுபோய் [illegible] வந்தவர்களை வழிபாடுசெய்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச் சொல்லி, [illegible] பயபத்தியுடனே எதிர்நின்றான். முனிவர்கள் [illegible] மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, பல ஆசீர்வாதங்கள் வழங்கி, ஓ மகாராஜ

ஜனே! இனி தாமசஞ்செய்யாமல் யாகத்தை நிறைவேற்றுமென்று நவில, அரசன் வியாசர் - வசிஷ்டர் - கலைக்கோட்டு முனி - இவர்களைக் குருவாகக் கொண்டு, தாயும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து, யாகதீட்சை பெற்று, பீடத்திலிருந்து, வேதவேதியர்கள் மந்திரங்களை யுச்சரிக்கவும் யாகத்தை வளர்த்தினன். மந்திரங்களை உச்சரிக்க உச்சரிக்க, சொர்க்க மத்தியபாதாள லோகங்களிலிருக்கின்ற சர்ப்பங்களெல்லாம் திரண்டுவந்து, யாகத்தில் விழுந்து மடிந்தன. கத்துருவையின் புத்திரர்களின் சந்ததிகளெல்லாம் வெந்து சாம்பராயினது மன்றி, அவள் புத்திரர்கள் அக்நியின் உஷ்ணத்தினால் உடனே மூர்ச்சித்து தளர்ந்து மிகுந்த வருத்தத்துக் குள்ளாயினர்கள். அதில் ஆதிசேஷன் - தக்ஷகன் - அனந்தன் - வாசுகி - இவர்கள் தவிர, மற்றவர்களெல்லாம் யாகத்தில்வந்து விழுந்து மடிந்தார்கள். அரசன் வேதவியாசரை நோக்கி, தக்ஷகன் முதலானவர்கள் இன்னம் வரவில்லை யாதலால், விரைவில் வரும்படி செய்யுங்களென்று விதித்தான். அவர்கள் மந்திர தேவதைகளை அதிகமாகத் துதிக்கலாயினார்கள். அம்மந்திர தேவதைகள் உடனேபோய், ஆதிசேஷன் முதலானவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு இழுக்க ஆரம்பித்தது. அதனாலே அவர்கள்மனங் கலங்கி, நிலைதளர்ந்து, நெஞ்சுலர்ந்து, திகிலடைந்து, மாதா சாபத்தை நினைத்து வருந்தித் துன்பப்பட்டார்கள். இவர்களில் தக்ஷகன் இந்திரபதவியிற் சென்று இந்திரனை வணங்கி, முறையோ! முறையோ! வென்று கூவி, என்னை ஜெநமேஜய மஹாராஜன் கொல்லாமலிருக்கக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பணிய, இந்திரன் தக்ஷகன் முறையைக் கேட்டு, எப்போதும் உலகிலுள்ள அரசர்கள் அபயமென்று வந்து சரணடைந்தவனைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். நாம் அவ்வரசர்களுக்கு மேலான அரசனாயிருந்தும், இந்தத் தக்ஷகன் நமக்குத் தோழனாயிருந்தும், இவனைக் காப்பாற்றாமற்போனால் நமது பெருமை என்னவென்று, தனக்குள் தானே மதித்து, ஓ தக்ஷகா! நீ அஞ்சாதே. என்னருகிலிரு. அந்த ஜெநமேஜய மஹாராஜனால் உனக்குக் கெடுதி வராமல் காப்பாற்றுகிறேனென்று கூறினான், தக்ஷகன் இருந்து மகிழ்ந்து இந்திரனிடத்திலிருந்தான்.

இரண்டாயிரம் யோஜனை யுயரமிருக்கிற மந்திர கிரியை இரண்டாயிரந்தரஞ் சுற்றி எடுத்து வந்து தேவர்களுக்கு அமுதம் கொடுத்த ஆதிசேஷன் மந்திர தேவதைகளின் கொடுமைக் குள்ளாகிச், சிந்தைநொந்து, மிகுந்த துன்பமடைந்து, யாக வித்தத்தில் தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறோமென்று மனங் கலங்கி, தன்னைப்பெற்ற தாயாகிய கத்துருவையிடத்துக்கு வந்து வணங்கி, அம்மா! நீ முன்பின் யோசிக்காமல் சாபமிட்டதுமே, அந்தச் சாபம்நிறைவேறுகிற காலம் வந்து, என்னுடன் பிறந்தவர்களு மடிந்தார்கள். இதோ இறக்க நானுஞ் செல்லுகிறேனென்று கோவென்று கதறித் துக்கித்தான். இதனைப்பார்த்து கத்துருவையும் - சலர்க்காவையும் - கையைநெரித்து, இனியென்ன செய்யப்போகின்றோம்: எல்லாரும் மடிந்தார்களேயென்று கூக்குரலிட்டுப் புலம்பினார்கள். ஆதிசேஷன் சலர்க்காவையைப் பார்த்து, ஓ அம்மா! நீ யேன் வருத்தப்படுகிறாய். இந்தவேளையில் உன புத்திரனாகிய அத்திகனை ஜெனமேஜய மகாராஜனிடத்தி லனுப்புவித்தால், அவனாலே மடிந்தவர்கள் போக மற்றவர்கள் பிழைப்பார்களாதலால், அவ்வண்ணம் உபகாரஞ்செய் அம்மணியென்று சொல்ல, சலர்க்காவை களிப்படைந்து, தன் புத்திரனிடத்திற் சென்று, அப்பா மகனே! உனமாமன்மா ரெல்லாம் ஜெனமேஜய மஹாராஜன் செய்கிற சர்ப்பயாகத்தில் மடிந்தார்கள். இன்னும் நாலைந்துபேர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களு மடிவதற்கு முன்னமே ஜெநமேஜய மஹாராஜனிடத்திற் சென்று, அந்த யாகத்தை நிறுத்தும்படி கேட்டுக்கொள் ளென்றாள். அத்திகன் மகிழ்ந்து தாயையன்பு வணங்கி, தாயிடத்தில் உத்தரவுபெற்றுக், காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாய், அநேக முனிவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர ஜெநமேஜய மகாராஜன் யாகஞ்செய்கிற இடத்துக்குவந்து, தன்வரவைக் காவலாளிகளால் தெரிவித்து, அரசனுத்தரவின்மேல் யாகமண்டபத்திற் சென்று, அங்கிருக்கும் முனிவர்களுக்கு வந்தனை செய்து நின்றான். உடனே அரசன் எழுந்து வணங்கிப், பொற்பீடமளித்து இராஜ சோபசார, சோடச உபசாரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே யெதிரில் நின்றான். அத்திகமுனி அரசனைப் பல ஆசிகள்வழங்கி ஒருவசனங் கூறுகிறார் ஓ அரசனே! இவ்வுலகத்தில் ராம கோபாலகிய நிகளைக் கொடுப்பதிலும், புகழிலும், ஞானம் பராக்கிரமத்திலும், வல்லமைகளிலும், அருளுக்கும், தருமத்துக்கும், யாகத்துக்கும், தானத்துக்கும், அரசர்க்கும், செல்வத்திற்கும், அழகுக்கும், பக்திக்கும், நீ யொருவனே யன்றி உனக்கு ஒப்பானவர்கள் வேறொருவருமில்லை. மேலும் - ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியாகிய வியாசரென்னும் குருவையடைந்தபோது, உனக்கு நிகரெவனோ? நீ இந்த யாகத்தையும் தக்கபடி நடத்தியும் அப்படியே செய்வாய். அவ்வளவுமல்லாமல் வசிஷ்ட முதலிய முனிவர்களையும் அருகிருக்க பராக்கிரமத்தையும் பெற்றிருக்கிறாய், உனது முன்னோர்களான பாண்டவர்களைக் கொல்லக் கருதிய சர்ப்பங்களை யெல்லாம் வதைத்தாய். இனி உனக்கு ஒப்பவர் யாவருமில்லை. எங்கள் முன்னோர்களில் ஒருவனான விஜயன். அபிமன்னனைக் கொன்ற சயிந்தவனைக் கொல்லுகிறேனென்று உறுதிகூறி, மறுநாள் அந்திவேளையிற் கொன்றான். அதுபோல நீயும் செய்தாய். உன்னைப்போல பராக்கிரமசாலி இவ்வுலகத்தி லில்லை. ஆதலால் - ஒரு காரியத்திற்காக உன்னிடத்தில் வந்தேனென, அரசன் இத்துதியைக் கேட்டுத் தனக்குள்தானே வருந்

தழுற்று, இவர்யாரோ மஹாமுனிவர். யாதுகாரியத்தைப்பற்றி வந்தாரோவென்று நினைத்து, என்னிடத்துக்கு வந்தகாரியத்தைத் தெரிவித்தால் அக்காரியம் என்னுயிராயிருந்தபோதிலும் கொடுப்பேனென்று கூற, அத்திகமுனி - ஓ அரசனே! தற்காலத்தில் யாகத்திலகப்பட்டிருக்கிற கோலத்தைநீக்கி, யாகத்தை நிறுத்தவேண்டும். அதுதான் நான் நாடிவந்த காரியமென்றார். அந்த யாகமண்டபத்திலிருக்கிற முனிவர்களும் அரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! இம்முனிவர் கருத்தின்படி யாகத்தை நிறுத்தும். இம்முனிவர் யாரென்றால், சரத்கார முனிவருடைய புத்திரன். இவர் மகாதவசி. திரிபுத்தியுள்ள எல்லாம் அறிகின்ற மகத்துவத்தையுடையவர். ஆகையால் இவர்வார்த்தைக்கு எதிர்வார்த்தை இல்லையென்ன, அவ்வரசன் அத்திகமுனிவரை வணங்கி, ஓ ஐயனே! தங்கள் கருத்தின்படி யாகத்தை நிறுத்தினேனென்று சொல்லி, வேதவேதியர்களை நோக்கி யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்யுமென்று சொல்ல, அந்தவேளையில் இந்திரனுடனிருந்த தட்சகனை மந்திரதேவதைகள் போய் எழுப்ப, தட்சகனையும் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று உறுதிகூறிய இந்திரனையும் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு, யாககுண்டத்துக்குச் சமீபமாய அந்தரத்தானத்தில் வந்தன. இங்கே அரசன் கட்டளைப்படி வேதவேதியர்கள் யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்யவே, மந்திரதேவதைகள் [illegible] வந்த இந்திரனையும் தட்சகனையும் விட்டுவிட்டன. உடனே இந்திரனும் தட்சகனும் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அரசன் யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்து, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாம் திருப்தியடையும்படியான [illegible], கோதானம் - பூதானம் - கன்னிகாதானம் - முதலானவைகளைக் கொடுத்து, முனிவர்களுக்கு வேண்டியவற்றையுதவி, அவரவர்களை இருப்பிடத்திற்கு வணங்கி விடைகொடுத்து. வந்த அரசர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக வேண்டியவற்றை விசேஷமாயக் கொடுத்து நின்றான். அத்திகமுனிவர் அரசனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! எனக்கு நீ கொடுத்த வரத்தினால், நான் மகா சதுர்ப்புஜ [illegible] பரமன் பூஜையில் பெற்றேன். [illegible] திருமால சயனம் பெற்றான். நீயும் பெருமை பெற்றாய். [illegible] இந்திரன் உயிர் பெற்றான். தேவர்கள் அமுதம் கடைந்த மத்தாகுந் [illegible] பெற்றார்கள். உலகிலுள்ளோர் ஆதரவுபெற்றார்கள். என்னுடைய பெற்ற புகழுக்கு அளவில்லை. இனி உனக்கொரு குறைவில்லையென்று வாழ்த்தி, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன் தாயினிடத்திற் சென்று, நடந்த விருத்தாந்தத்தை கூறி வணங்கி விடைபெற்று, அத்திகமுனிவர் தவநிலையைச் சேர்ந்தார்.

சர்ப்பயாகச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது.

ஜனமேஜயன்பிரமஹத்தியடைந்த சருக்கம்.

கேளுங்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இப்பால் அரசன் உதங்கமுனிவரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! என் தந்தை [illegible] செய்திருந்தாரென்று வினவ, உதங்கமுனி ஓ அரசனே! உன் தந்தை [illegible] ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்டிருந்தாரென [illegible] மகிழ்ச்சியடைந்து, அவ்வுதங்கமுனிவரை வணங்கி விடைகொடுத்தனுப்ப, பின்பு அரசன் [illegible] சிங்காசனத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்து, பிரமசாரி - கிரகஸ்தன் - வானப்பிரஸ்தன் - சந்நியாசி - ஆதுலர் - தெய்வம் பிதிரர் - விருந்தினர் - சுற்றத்தார் - முதலானவர்களுக்கு, யாதொரு குறையுமில்லாமலிருக்க அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி வேண்டியவற்றையுதவி, தன் உயிர்போல மன்னுயிர்களைக் காப்பாற்றி வருகின்றநாளில், ஒருநாள் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழச் சிங்காசனத்தி லிருக்கின்ற தருணத்தில், பயிலவமுனி - வைசம்பாயனமுனி - ஜைமினிமுனி - சுமந்துமுனி - நாரதமுனி - தேவலமுனி - சுகமுனி - முதலாகிய மாணாக்கர்களுடனே வேதவியாசர் வந்து, தமது வரவைச் சேவகர்களால் தெரிவித்தார். உடனே அரசன் பார்த்து, எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி அழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித்து இருக்கச் சொல்லி, [illegible] வணங்கி எதிரே நின்றான். [illegible] அரசனை [illegible] இருக்க [illegible] முனிவரை நோக்கி, ஐயனே! [illegible] பாண்டவர்களும் [illegible] முதலாகிய [illegible] விட்டார்களே; அக்காலத்தில் தாங்கள் [illegible] (தெருக்சனை [illegible]) [illegible] பார்த்திருந்தீர்களோ? தாங்கள் [illegible] இருக்க. அவர்களை [illegible] தகுமோ [illegible] வியாசர் [illegible] ஓ அரசனே! நீ [illegible]. என்னசொன்னபோதிலும் எனக்கு மகிழ்வேயன்றி இகழ்வில்லை. நீ இப்போது உரைத்த சங்கதிக்கு அந்

தத் திரிமூர்த்திகள் வந்து தடுத்தபோதிலும், பாண்டவர்களும் சுயோதனர் முதலானவர்களும் கேளார்கள். ஏனென்றால் வினைப்பயன் யாரைவிட்டது. அதை நீக்க ஒருவராலுங் கூடாது. காலகதி அப்படியிருந்தது. அதற்காக என்னை நீ தூஷித்துக்கொள்வது தருமமல்லவென் றிசைக்க, அரசன் சிரித்து, ஓ ஸ்வாமி! சுயோதனன் முதலானவர்கள் ஒருவர் வார்த்தையைக் கேளாதவர்களாயிருந்தபோதிலும், பாண்டவர்களென்ன சொற்புத்திகேளாதவர்களா? நீங்கள் தடுத்தால் அவர்கள் மீறுவார்களா? இது ஒரு உத்தரவாமென்றேன். வியாசர் ஓ அரசனே! நீ வீண் வழக்கிடுகிறாய். உனக்கு அது திருஷ்டாந்தப்பட ஒன்றுசொல்லுகிறேன், அதைமாத்திரம் தப்பித்துக்கொள்வையேயாயின், அப் பாண்டவர்களுக்கு சுயோதனனுக்கும் நடந்த குற்றத்தை என்பேரில் வைக்கலாம். அதைத்தப்பித்துக் கொள்ளாவிட்டால், காலகதியென உணர்ந்து கொள்ளுமென்று கூற, அரசன் மகிழ்ந்து, ஓ ஐயனே! அஃதென்னவென, வியாசர் ஓ அரசனே! இன்றைக்குப் பத்தாநாள் உனக்கொரு பிரமஹத்தி வருகிறது. அதைமாத்திரம் தப்பித்துக்கொள்ளும் பார்ப்போமென்று சொல்லி, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத், தமது ஆசிரமத்துக்கு மாணாக்கருடனெழுந்தருளினார். அரசன் சகலசாஸ்திர நிபுணராகிய வேதவேதியர்களையும் பண்டிதர்களையும் அழைப்பிக்கத், தனது மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள் அக்கட்டளைப்படி அந்தக்ஷணம் வேதவேதியர்களையும் சாஸ்திரிகளையும் அழைப்பித்து, அரசனுக்கு அறிவித்தார்கள். அரசன் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வந்தனை வழிபாடுசெய்து, பொற்பீடமளித் திருக்கச்சொல்லி, அவர்களைப்பார்த்து, ஸ்வாமிகளே! இன்றைய பத்தாநாளில் எனக்கொரு பிரமஹத்தி வருகிறதாயிருக்கிறது. அது வராமலிருக்க ஒரு உபாயஞ் சொல்லுங்களென்றுவினவ, வேத வேதியர்களும் சாஸ்திரிகளும் யோசித்து, ஓ அரசனே! ஓமங்களினாலும் யாகங்களினாலும் சகலபாவமும் நிவர்த்தியாதலால், அவற்றில் ஒன்றை இராப்பகல் ஒழிவில்லாமல் இந்தப் பத்துநாளுஞ் செய்தால், அந்தப்பிரமஹத்தி வந்தடையாதென்றார்கள், அரசன்கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அப்படியே செய்வோமென்று, அதற்கு வேண்டிய கருவிகளை வருவிக்க மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள் வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை வருவித்து, ஓமகுண்டம் ஏற்படுத்தி அரசனுக்கறிவித்தார்கள். அரசன் அதற்குமேல் [illegible] (பத்துநாள் வரைக்கும் இராப்பகலும் ஒழிவின்றி மந்திர புரசரித்து ஓமஞ்செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கிறது. இதற்குச் சம்மதித்தவர்கள் வருகிறது.) என்று பறைசாற்றுவித்தான். இவ்வோசையைக் கேட்டவர்கள் யாவரும் பத்துநாள் கண்விழிக்கவேண்டி வருமென, ஏன்வந்த தும்பான வேலையென்று சும்மா இருந்து விட்டார்கள். அத்தருணத்தில் பிறவித் தரித்திரனாகிய ஒரு கிழப்பிராமணன் இவ்வோசையைக் கேட்டு, நமது தாரித்திரம் அகலுங் காலம் இதுதானென்று நிர்மாணித்து, அரசனிடத்துக்குவந்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து, ஓ இராஜனே! நான் உமது கருத்தின்படி இரவும் பகலுமாகப் பத்துநாளும் இருந்து ஓமத்தை நிறைவேற்றுகிறேனென, அரசன் மகிழ்ந்து, அவ்வேதியனைக் குருவாகக்கொண்டு, தானும் தனமனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து ஓமமண்டபத்திற் சென்று, வேதியனை மந்திர புரசரணஞ் செய்ய [illegible] செய்துவந்தான். பத்தாநாள் இராத்திரி ஓமத்தை நடத்தும் வேதியன் [illegible] வயதுசென்றவனாதலாலும், ஒன்பதுநாளும் கண்விழித்திருந்ததினாலும், மிகுந்த தளர்ச்சியுடையவனாய், [illegible] மந்திரத்தை புரசரித்துக்கொண்டே நித்திரை போயினான். அந்த நித்திரையால் [illegible] சென்றதாகவும், அந்த வீட்டில் தனக்கு ஒரு [illegible] திருப்பதாகவுங் கனவுகண்டு கொண்டிருக்கையில், அரசன் இத்தனை மந்திரத்தை புரசரித்துக்கொண்டே வேதியன் நித்திரைபோய்விட்டானென்று, தனக்கெதிரே [illegible] தருப்பையினால் அவ்வேதியனைத் தட்டினான். உடனே வேதியன் பயந்து அக்கினிகுண்டத்தில் விழுந்தான். உடனே அந்த ஓமத்தீ வேதியனைப் பஸ்மீகரமாக்கிவிட்டது. அதனால் வியாசர் இட்டகட்டளைப்படி தப்பாமல் பிரமஹத்தி வந்தடைந்தது. அரசன் பிரமைகொண்டவனாய், ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! நாம் தருப்பையால் வேதியனைத் தட்டவும், அவ்வேதியன் திடுக்கிட்டு ஓமத்தில் விழுந்திறக்கவும் நேரிட்டதே இது விதிப்பயனே: இதைத்தெய்வத்தாலும் தடுக்க ஒருவராலும் கூடாது. நமது குருவாகிய வியாசமாமுனி கூறியதே சரி. இனி நாமடைந்த பிரமஹத்தியை அவ்வியாச மாமுனிவர்தான் அகற்றவேண்டுமென்று கருதி, அவ்வியாசரைப் பலவாறு துதித்தான். [illegible]

உடனே வியாச [illegible]

[illegible] பூசைசெய்து [illegible] மந்திரமோதுதல் [illegible] ஓ ஐயனே! தங்கள் மகிமையையறியாமல் தங்களைத் தூஷித்தேனென்று [illegible]

காமல் கிருபை கூர்ந்து, என்னைப் பற்றிய பிரமஹத்தி நீங்க ஒருவழி காட்டவேண்டுவது மன்றி, இந்தப் பிரமஹத்திவந்த விதத்தையும் கூறுமென்று வேண்ட, வியாசர் நகைத்து, ஓ அரசனே! ஓமஞ்செய்தவேதியன் நித்திரையில் தன்னைப் புலிஅடிக்க யத்தனித்து இருப்பதாகக் கனவுகண்டான். அந்தவேளையில் நீ தருப்பையால தட்டவே, வேதியன் திடுக்கிட்டுப் பயந்திறந்தானென்றுகூறி, இதுவினைப்பயன். இதை ஒருவராலும் வெல்லப் போகாது. ஆதலால் - ஐந்தாம் வேதமாகிய ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தைக்கேள். அதனாலே இந்தப் பிரமஹத்தி நீங்குவதுமன்றி, உங்கள் முன்னோர்களின் சரித்திரமும் இன்னதென்று விளங்கும். இந்தப் பாரதம் நமது முதாதைகளுடைய சரித்திரந்தானே யென்று இலேசாகநினைக்காதே. இது மஹா மேலாகியமானது. நான்குவேதங்களோடு ஒப்புமைப் பட்டு, ஐந்தாம் வேதமென்று கூறப்பட்டது. இப்பாரதத்திலடங்கியுள்ள பர்வங்கள் பதினெட்டினுள், ஆதிபர்வத்தை முற்றும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பாயசத்தினால் திருப்தி செய்வித்தால், அவர்களுக்குப் புத்திர சந்தானம் உண்டாகும். சபா பர்வத்தைப் பூரணமாகப் பக்தியோடு படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பக்ஷண பலகாரங்களால் திருப்தி பண்ணுவித்தால், அதிபாக்கிய முண்டாம். ஆரண்ய பர்வத்தை மனம் பூரிக்கச் சொன்னமுறைப்படி படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்கு வாழைக்கனி முதலிய கனிகளால் திருப்தி ஆக்குவித்தால், கீர்த்தியுண்டாம். விராடபர்வத்தை விசுவாசத்தோடு முற்றும் படித்து வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களுக்குத் ததியோதனத்தால் திருப்தி செய்வித்தால், இஷ்ட பலன்கள் சித்திக்கும். உத்தியோக பர்வத்தை முழுதும் விசுவாசித்துப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குச் சந்தர்ப்பணஞ் செய்து நூதன வஸ்திர தானஞ் செய்தால், இஷ்ட காரிய சித்தியுண்டாம். பீஷ்மபர்வத்தை உள்ளன்போடு முடியப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கருப்பஞ்சாற்றினால் (அதாவது கருப்பங்கழிகளைத் தந்து) திருப்தி செய்வித்தால், ஆடையாபரணங்கள் குறைவின்றிப் பெருகும். துரோணபர்வத்தைப் பிரீதியோடு படித்துப் பிராமணர்களுக்கு வேண்டுமட்டும் கொடுத்தால், தானிய சம்பத்துண்டாகும். கர்ணபர்வத்தை அன்போடு முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குச் சுவர்ண தானம் பண்ணினால், புகழ் விருத்தியுண்டாம். சல்லிய பர்வத்தை முற்றும்படித்துப் பிராமணர்களுக்கு ஷட்ருசிரான்னங்களால் திருப்தி செய்வித்தால், பயிர்விர்த்தி யுண்டாம். சௌப்திக பர்வத்தைப் படித்து நிறைவேற்றிய பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப பலகாரங்களால் திருப்தி செய்வித்தால், திரவிய லாபமுண்டாம். ஸ்திரீபர்வத்தை உள்ளன்போடு படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குத் திவ்யபோசனஞ்செய்வித்தால், துக்க நிவாரணமாகும். சாந்திபர்வத்தை முழுதும்படித்து வைதிக பிராமணர்களுக்குத் திவ்விய போஜனஞ் செய்வித்துத் தட்சணை கொடுத்தால், வாகனலாபமுண்டாம். அநுசாசனிக பர்வத்தைப் பக்தி பூர்வகமாகப் படித்து முடித்துப்பிராமணர்களுக்குக் கந்தபுஷ்ப சந்திர தானஞ் செய்தால், மகைசுவரியமுண்டாம். அசுவமேதபர்வத்தைச் சம்பூரணமாகப் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசன திருப்தி செய்தால், பெருமபொருளுண்டாம். ஆசிரமவாச பர்வத்தைப் படித்து முடிந்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சோடச தானஞ் செய்தால், இஷ்ட சித்தியுண்டாம். மௌசல பர்வத்தைப் படித்து முடித்துப் பிராமணர்களுக்குப் போசன திருப்தி செய்தால், பாபநிவர்த்தியுண்டாம். மகா பிரஸ்தானிக பர்வத்தைப் பிரீதியாக முழுமையும் படித்துப் பிராமணர்களுக்குப் பட்டுடை தானஞ் செய்தால், பெருஞ் செல்வமுண்டாம். சுவர்க்காரோகண பர்வத்தைப் பக்தி பூர்வமாகப் படித்து முடித்தபின் பிராமணர்களுக்குச் சந்தன புஷ்ப தாம்பூல போசன வஸ்திர தட்சணைகளால் திருப்தி பண்ணினால் அஷ்டைசுவரியமு முண்டாம். ஆகையால் - இதின் மகத்துவம் உனக்குத்தோன்றவேண்டுமானால், ஒருகரிய வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்து பெட்டியிலடக்கிவைத்து இந்தப்பாரதக்கதையைக் கேட்பாயாகில், கதைநிறைவேற நிறைவேற அந்தக் கரியவஸ்திரம் வெள்ளை வஸ்திரமாகிவரும். கரியவஸ்திரமே வெள்ளை வஸ்திரமானால், அக்கதையைக் கேட்பவர்கள் அடையும் பயனுக்கு அளவுண்டாமோவென்று சொல்ல, அரசன் - ஓ ஐயனே! தேவரீர் கருத்தின்படி அந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தைக் கேட்டிறேனென்றனன். வியாசர் தமக்குருகிலிருக்கிற வைசம்பாயனரை நோக்கி, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! ஸ்ரீமகாபாரதத்தை இந்த அரசனுக்கு விளங்கச் சொல்லுமென்று கட்டளையிட்டு, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தமது ஆசிரமத்திற்சென்றார். பின்பு வைசம்பாயனர் அரசன் செய்த வந்தனை முதலியவற்றை பெற்றுப் பல ஆசிகள் வழங்கி, ஓ அரசனே! நீயும் உன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து சுசியாய் வருவீர்களென்று விதித்தார். அரசன் அவ்வாறு தானும் தன்மனைவியும் ஸ்நானஞ்செய்து ஆசாரநியமத்துடனேயும் வந்து வைசம்பாயனரை வணங்கி, அவர் உத்தரவின்படி நல்ல சுசியான இடத்திலிருந்து, ஓ ஸ்வாமி! இனி ஸ்ரீமஹாபாரதக் கதையை அடியேனுக்கு விளங்க உரைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, வைசம்பாயனர் அப்பாரதக் கதாப்பிரசங்கத்தைக் குறித்துச் சங்கற்பாதி சமஸ்த பூஜைகளை யெல்லாம் கிரமப்படி நடாத்தி, தமது ஆசாரிய மூர்த்தியை அகத்திலமர்த்தி தியானமாயிருந்து, தமதெதிரில் அரசனரசியராய் நிறைமதி இருவரையும் ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, அவர்களும் கேட்போராதலால் ஆசாரியசம்பாவிதங்களை அவர்களால் நடப்பிக்கப்பெற்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, ஓ அரசனே! இந்த பாரத காவியத்தை யாவராயினும் சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் சகலபுவ

ஞாதார ஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பூசித்துவந்தனைவழிபாடுசெய்து திரிகரணங்களும்ஒருமிக்கவிருந்து கேட்பாராயின், அவர்களுக்குச்-சனனம்-மரணம்-இடர்-வறுமை-வியாதி-துக்கம்-சோகம்-மோகம்-பாவம் - அரிட்டம் - பகை - பயம் - இடையூறு - முதலிய துன்பங்களில் ஒன்றேனும் நெருங்காது. அன்றியும் - சூரியகிரகணமுஞ் சந்திர கிரகணமு மாகின்றகாலத்தில் உருத்திர பூமியிற்சென்று, ஆயிரபாரம் பொன்னைக் கிரமப்படி சற்பாத்திரமறிந்து தானஞ்செய்த பயனும், போர் முகத்தினின்றுஞ் சயம்பெற்று வெற்றிமாலை சூடிவந்தவர்கள் பெறத்தக்க பயனு மடைவார்கள். வெள்ளி முன்னிலையில யானைமுதலிய சகலபொருள்களையுந் தக்ஷிணையோடு தானங்கொடுத்தவர்கள அடையும்பயன், இக்காவியத்தை ஒருதரம் வாசிக்கின்றவர்கள் அடையும் பயனுக்குச் சரியாகாது. மேலும் - இக்காவியத்தைத் தன்கரத்தாலெழுதினவனும், ஒருவனுக்குத் திரவியந் தந்து எழுதுவித்தவனும், கோடி கன்னிகா தானங்களையுங் கோடி கோதானங்களையும் நல்ல நியமத்தோடு செய்தவன் அடையும் பயன்யாதோ, அதனைத் தடையின்றி யடைவன். இக்காவியத்தை யெழுதி வைத்திருக்கின்ற வீட்டில், அஷ்ட ஐசுவரியமும்வந்து குடிகொள்ளும். அன்றியும் - பூதங்கள் - பிரேதங்கள் - பேய்கள் - பாலக்கிரகங்கள் - முதலானவை நெருங்கா வண்ணமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சதாகாலமுங் குடியாயிருந்து, அவ்வீட்டி லுள்ளோர்கட் கெல்லாம் எத்துன்பமும் அணுகவொட்டாமற் பாதுகாத்து வருவார். இக்காவியத்தை அனுதினம் பாராயணஞ் செய்கிற புண்ணிய சிலர்கள, பிரமனாதி தேவர்களாலும் அகத்தியராதி முனிவர்களாலுந் தொழற்குரியவர்கள். அவர்கட்கே, அணிமா - மகிமா - கரிமா - இலகிமா - பிராப்தி - பிராகாமியம் - ஈசத்துவம் - வசித்துவம் - என்கிற அட்டமா சித்திகளுங் கைகூடும். அவர்கட்கே, கற்பக விருட்சம் - காமதேனு - சங்கநிதி - பதுமநிதி - சிந்தாமணி - முதலானவைகள் எதிரின் றேவல்புரியும். அவர்களே - அக்கர விலக்கணம் - இலிகிதம் - கணிதம் - வேதம் - புராணம் - வியாகரணம் - நீதிசாத்திரம் - சோதிட சாத்திரம் - தருமசாத்திரம் - யோக சாத்திரம் - மந்திரசாத்திரம் - சகுனசாத்திரம் - சிற்பசாத்திரம் - வைத்திய சாத்திரம - உருவசாத்திரம் - இதியாசம் - காவியம் - அலங்காரம் - மதுரபாடணம் - நாடகம் - நிருத்தம் - சத்தப்பிரமம் வீணை - வேணு - மிருதங்கம் - தாளம் - அத்திரபரீக்ஷை - கனகபரீக்ஷை - இரதபரீக்ஷை - கஜபரீக்ஷை - அசுவபரீக்ஷை - இரத்தினபரீக்ஷை - பூமிபரீக்ஷை - சங்கிராம விலக்கணம் - மல்லயுத்தம் - ஆகருடணம் - உச்சாடனம் - வித்துவேடணம் - மதனசாஸ்திரம் - மோகனம் - வசீகரணம் - இரசவாதம் - காந்தருவவாதம் - பைபீலவாதம் - கவுத்துகவாதம் - தாதுவாதம் - காருடம் - நட்டம் - முட்டி - ஆகாயப் பிரவேசம் - ஆகாயகமனம் - பரகாயப் பிரவேசம் - அதிரிசியம் - இந்திரசாலம் - மகேந்திரசாலம் - அக்கினித்தம்பம் - சலத்தம்பம் - வாயுத்தம்பம் - திட்டித்தம்பம் - வாக்குத்தம்பம் - சுக்கிலத் தம்பம் - கனனத் தம்பம் - கட்கத் தம்பம் - அவத்தைப் பிரயோகம் - என்கிற அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களிலும் வல்லவராவார்கள. அன்றியும் - இக்காவியத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சந்நிதியின் முன்னிருந்து அன்புடன் கேட்பார்களாயின், அவர்கள கொலை - களவு - கள் - குருநிந்தை - பொய் - ஆகிய பஞ்சமா பாதகங்களும், ஸ்திரிஹத்தி - கோஹத்தி - சிசுஹத்தி - முதலாகிய அளவற்ற தீவினைகளு நீங்கப்பெற்று, அழகு - குணம் - ஆயுள் - குலம் - சம்பத்து - வித்தை - விவேகம் - தனம் - என்கின்ற அஷ்டபாக்கியங்களையும் அடைந்து, கிடைத்தற்கரிய இந்திரபதவியையும் பெற்றுவாழ்வார்கள். மேலும் இக்காவியத்தை இம்மையிற் சூத்திரர் கேட்டால், மறுமையில் வைசியராவார்கள். வைசியர் கேட்டால், க்ஷத்திரியராவார்கள். க்ஷத்திரியர் கேட்டால, பிராமணராவார்கள். பிராமணர்கேட்டால், தேவராவார்கள். தேவர்கேட்டால, ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தை யடைவார்கள். ஆசாரவீனர்களாயினும் இக்காவியத்தை ஆவலோடுங் கேட்பார்களாயின, பின்னர் தமக்கொருவர் நிகரில்லாத ஆசார சீலராவார்கள். இக்காவியத்தைக் கன்னிகை கேட்டால், நல்லகணவனைச்சேருவள். மலடி கேட்டால், அழகியமக்களைப்பெறுவள். தரித்திரன் கேட்டால், சகபாக்கிய முடையவனாவன். வித்தையில்லாதவன் கேட்டால், சிறந்த வித்துவானாவன். அன்றியும் - எவனெவன் எந்தெந்தப்பொருள்களை யடைய விச்சைகொண்டிருக்கின்றானோ, அவனவன் அந்தந்தப் பொருளை யடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய கிருபையையும் பெற்று வாழ்ந்திருப்பான். இக்காவியத்தின் கேள்விமகத்துவத்தால், குறள் - கூன - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - உறுப்புமயக்கம் - உறுப்பில் பிண்டம் - ஆகிய எண்வகையுடற் குறைகளு நீங்கும். பதினெண் புராணங்களை முழுவதுங் கேட்ட பயனும், சகல தீர்த்தங்களிலுஞ் சென்றாடிய பயனும், இவ்வொரு பாரதகதைகளைக்கேட்பதினாலுண்டாகும். ஆதலாலெனது குருசுவாமிகள் இட்டருளிய கட்டளையின்படி அந்த மகாசிலாக்கிய முன்னீ பாரதக்கதையைச் சாங்கோபாங்கமாகக் கூறுகிறேன்; நீங்க ளிருவரும் ஒருமனதாயிருந்து கேளுங்களென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஜனமேஜெயனைப்பிரமஹத்தியடைந்த சருக்கத்தோடு,

ஸ்ரீமகாபாரதவரலாறு முற்றிற்று.

ஸ்ரீராதா ருக்மணி ஸமேத ஸ்ரீகிருஷ்ண பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

முதலாவது,

ஆதிபர்வம்.

கண்ணன் துதி.

ஆரணனை யாரணத்துட் பொருளையணட மளந்தானை யளக்கரியவாடலானைக்
காரணனைக் காரணங்களாகடந்தோன் றன்னைக் கண்பணியையக் கண்மணிக்கு ளொளியாய் நின்ற
பூரணனைப் பூரணப்பொற் கலசக் கொங்கைப் பூமாது நாயகனைப் பொருவிற் செங்கை
வாரணனை வாரணமுன் வந்து தோன்று மாதவனைக் காதலுடன் வணங்கி வாழ்வாம்.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! சந்திரகுல சிகாமணியாகிய ஜெனமேஜெய மஹாராஜனை வைசம்பாயனர் பார்த்து, ஓ அரசனே! இந்த ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஆதிபஞ்சகம் - உயுத்தபஞ்சகம் - சாந்தித்திரயம் - அந்தியபஞ்சகம் - என நான்குவகுப்புகளாய், இந்தநான்கும் ஆதிபர்வம் - சபாபர்வம் - ஆரணணியபர்வம் - விராடபர்வம் - உத்தியோகபர்வம் - வீஷ்மபர்வம் - துரோணபர்வம் கர்நபர்வம் - சலலியபர்வம் - சவுத்திகபர்வம் - ஸ்ரீபர்வம் - சாந்திபர்வம் - அநுசாசநிகபர்வம் - அஸ்வமேதபர்வம் - ஆசிரமவாசபர்வம் - மௌசலபர்வம்-மஹாபிரஸ்தானிகபர்வம் - சொர்க்காரோகணபர்வம் - ஆகிய பதினெட்டு பர்வமாக இருக்கும். இருதிறத்தார் சேனைகளும், ௧௮ - அக்குரோணி. ஒரு அக்குரோணிக்குத் தொகை என்னெனில், தேர்-௧, யானை-௧, குதிரை-௩, காலாள்-௫, இது ஒரு பந்தி. இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௩, யானை-௩, குதிரை-௯, காலாள்-௰௫, இது சேனாமுகம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௯ யானை-௯, குதிரை-௨௰௭, காலாள்-௪௰௫, இது குமுதம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௨௰௭, யானை-௨௰௭, குதிரை-௮௰௧, காலாள்-௱௩௰௫, இதுகணகம் இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௮௰௧, யானை-௮௰௧, குதிரை-௨௱௪௰௩, காலாள்-௪௱௫, இதுவாகினி. இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௨௱௪௰௩, யானை-௨௱௪௰௩, குதிரை-௭௱௨௰௯, காலாள்-௲௨௱௰௫, இது ப்ருதம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௭௱௨௰௯, யானை-௭௱௨௰௯, குதிரை-௨௲௱௮௰௭, காலாள்-௩௲௬௱௪௰௫. இது சமுத்திரம். இப்படி மூன்றுகொண்டது, தேர்-௨௲௱௮௰௭, யானை-௨௲௱௮௰௭, குதிரை-௬௲௫௱௬௰௧, காலாள்-௰௲௯௱௩௰௫, இது சமாக்கியம். இப்படி பத்துகொண்டது, தேர்-௨௰௲௮௱௭௰, யானை-௨௰௲௮௱௭௰, குதிரை-௬௰௫௲௬௱௰, காலாள்-௱௯௲௩௱௫௰, இது அக்குரோணித்தொகை. பாண்டவர் இப்படி ஏழு அக்குரோணியும், சுயோதனன் முதலானவர் பதினொரு-அக்குரோணியுமுடைத்தாகி, இருதிறத்தாரும் போர்செய்தது பதினெட்டுநாள். இந்தப்பதினெட்டு நாளில் சேனாதிபதியாயிருந்தவர்களாரெனில, பத்துநாள் வரைக்கும் காங்கேயன். ஐந்துநாள் வரைக்கும் துரோணாசாரி. இரண்டு நாள் வரைக்கும் கர்னன். மற்ற ஒருநாள் உதயாதி பதினைந்து நாழிகைவரைக்கும் சல்லியன். மற்றப் பதினைந்து நாழிகை வரைக்கும் சுயோதனன். முடிவில் பாண்டவர்கள் வெற்றிபெற்று, உலகமுழுமையுங் கைக்கொண்டு அரசுசெலுத்திப், பரமபதம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இதுகாலகதி. இந்தக் காலகதியை யாவருமுணரும்படியாக அந்த ஸ்ரீமஹா பாரதத்தை இலக்ஷத்திருபத்தை யாயிரம கிரந்தமாகச்செய்து வெளிப்படுத்தினவர் எனதுகுருவாகிய வேதவியாசர் ஆதலால்; அவர் பிறப்பை முன்னங் கூறுகிறேன் கேட்பாயாகவென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.]

கைவிலாழி யெடுத்தருள் கண்ணனை, மையுலாமழை வண்ணனைப் பாண்டவர்
உய்யவந்துதயாஞ் செய்தபாருவை, வையமுண்டசெவ் வாயனைவாழ்த்துவாம்.

முதலாவது,

வேதவியாசர் உற்பவச்சருக்கம்

கடல்சூழ்ந்த நெடிய உலகத்தில், நீர்வளம் - நிலவளம்பெற்றுக, குடிவளமுதலிய யாவும் விளங்குகின்ற நாடெவற்றிலும் சிறப்புற்றிருக்கின்றது சோதிநாடு. அந்தச சோதிநாட்டிலிருந்து உலகமுழுதும் தன்னைவணங்கச் செங்கோல நடாத்திவருகின்றவன் இரவிகுலதிலகனான வசுவென்பவன். அவ்வசு மந்திரிமுதலானவர்கள் தன்னைச்சூழ்ந்துவர வெளிப்பட்டுக், காட்டிற சென்று வேட்டையாடி, இளைப்பாற முனிவர்கள் தவஞ்செய்கிற ஒரு பெரிய சோலையில் வந்தான. அச்சோலையில் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிற முனிவர்களை அவ்வரசன் பார்த்துத், தவத்துக்கு மிஞ்சினபொருள் யாதொன்றுமில்லை ஆதலால், நாமும் தவஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து, ஓ அன்பினர்களே! இதுவரைக்கும் நான் அரசுசெய்து வந்ததுபோல் யாவர்க்கும் ஒருகுறைவு வராமல் அரசுசெலுத்துங்க ளென்றுகூறி, தனது முத்திரா மோதிரத்தைக்கொடுத்துவிட்டான். மந்திரிமுதலானவர்கள் அரசன் முகக்குறியைக் கண்டு, தடுத்துப் பேசச் சக்தியில்லாதவர்களாய், அரசன் கட்டளைப்படி சோதிநாட்டில்வந்து, யாதொருகுறைவும்வராமல் அரசுசெலுத்தி வந்தார்கள். இங்கே வசுவென்பவன் முனிவர்களிடத்திற் சென்று வணங்கி, அவர்கள் திருவருளினால் தவநிலைசேர்ந்து அநேக நாள் தவஞ்செய்திருந்தான். இப்படி அருமையான தவஞ்செய்கிற வசுராஜனுக்கு முன் இந்திரன் வந்து, ஓ வசுராஜனே! உலகிலுள்ள எல்லா அரசர்களிலும் நீ மநுசாஸ்திரநீதி பிசகாமல் செங்கோல்நடாத்திக், தருமதேவதையை நாலுபாதத்தில நடக்கச்செய்து, குடிகளைக் காப்பாற்றி வருகிறவன். அப்படிப்பட்ட நீ தவநிலைசேர்ந்து தவஞ்செய்கிற காரண மென்னவென்று வினவ, வசுராஜன இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஐயனே! தவத்துக்குமிஞ்சின பொருள் வேறொன்றுமில்லையென்று நினைத்து, சமுசாரத்திற் கிடமாகிய உலகத்தைநீங்கி இத்தவத்தைச் செய்யக் கருதினேனென்றான. இந்திரன ஓ வசுராஜனே! தவத்துக்குயர்ந்த பொருள் வேறொன்றுமில்லை என்பது உண்மைதான. அத்தவம் அரசனால் பெறுக வேண்டுவதாதலால், அத்தவத்தினு முயர்ந்தது அரசன்றோ? அந்த அரசை மநுநெறி வழுவாமல நடாத்தி வந்தால், அதைவிட மேலான பயன என்னயிருக்கின்றது. ஆதலால் உனக்கென்னவரம் வேண்டுமோ அந்தவரத்தைக் கொடுக்கிறேன. அதைப்பெற்று முன்போலவே அரசு செலுத்திவா வென்று கூற, வசுராஜன், ஓ ஐயனே! எந்தெந்தலோகங்களைக் காண நான் விரும்புகிறேனோ அந்தந்த லோகங்களைக் காணவேண்டுமென்று சொல்ல, இந்திரன் அவ்வரசன் கருத்தின்படி ஒரு திவ்யவிமானங் கொடுத்து, சத்துருவை நாசஞ்செய்ய ஒரு காலதண்டமும் கமலமாலையும் சொர்ணநிறமும் பாலித்து, இந்திரன் தனதிருப்பிடத்திற் சென்றான். வசுராஜன் அவ்வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, தவநிலைவிட்டுத் தன்னாட்டிற்சென்று, காவிகாம்பர சடாதார தண்டு கமண்டலங்களை நீக்கி, கங்கை முதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்து, நல்லவஸ்திரங்களை யுடுத்தி, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கணமுதலான ஆபரணங்களை அணிந்து, மல்லிகைமுல்லை முதலாகிய பரிமளமிகுந்த நறுமலர் மாலைகள்சூடி, சந்தனம் புநுகு கஸ்தூரி கற்பூரசவ்வாதுபூசி, நவரத்நம்பட்டிழைத்த சிங்காதனத்தில் இனிது வீற்றிருந்து, தேசத்தரசர்களெல்லாம் வணங்க, வேதவேதியர்கள் பலஆசிகள்கூற, மகுடாபிஷேகமாகி, மநுசாஸ்திரநீதி பிசகாமல் முன்போலவே அரசுசெலுத்தித், தனக்கு நாலுவரங் கொடுத்த இந்திரனுக்கு மகிழ்வுண்டாகச் சிறந்த திருவிழா நடாத்திவந்தான். அதனாலே நீர்வளம் நிலவளம் மிகுதியாகி, குடிவளமிகுந்தது. இச்செய்கையை மற்ற அரசர்கள்கண்டுங் கேட்டும் அவரவர்கள் தனித்தனியே இந்திரனுக்குத் திருவிழா நடத்தினார்கள். அதனாலே இந்திரனுக்கு அதிக மகிழ்ச்சியுண்டாகி, எல்லாவளமும் பெருகும்படி நீர் வளத்தைப் பெருகச்செய்தான். இப்படி உலகமுழுதுஞ் சுகமடைந்தது.

இப்பால் அந்த வசுராஜன இந்திரன கொடுத்த விமானத்தின் மீதிலேறித், தனகருத்தில் நினைத்த லோகங்களுக்கெல்லாம் சென்று, அவ்விடத்திலிருக்கும் அதிசயங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழ வேடிக்கைபார்த்தபடி வெளிப்பட்டுத், தனநகரத்தின் அருகில் இருக்கிற மிகவும் குளிர்ச்சியையுடைய சுத்தமதியென்னும் பெயர்பெற்ற நதியருகில்வந்து, அவ்விடத்திலிருக்கிற விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோது, தனது பராக்கிரமத்தை மந்திரிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அறிவிக்க வேண்டி, அங்கே உயர்ந்து பருத்திருந்த கோலாகலமென்கிற வெற்பைத் தன்காலினால் எற்றி, அந்நதியில் தள்ளித் தன்னகரத்திற்சென்றான். பின்பு சுத்தமதியென்கிற நதி போகத்தை யனுபவிக்கக்கருதி ஒரு பெண் ரூபந்தரித்துக், கோலாகலமென்னும் வெற்பைக் கணவனாகக் கொண்டு கூடி, வசுபதத்தனென்று ஒரு புத்திரனையும், கிரிகை என்று ஒரு புத்திரியையும் பெற்றாள்.

அந்த இரண்டுமக்களையும் மிகுந்த அன்புடன்வளர்த்துவருகிறநாளில். கிரியையென்பவள் பேதைப்பருவம் பெதும்பைப்பருவங்கடந்து மங்கைப்பருவமான காலத்தில், ஒருநாள் தன்னந்தனியே அந்நதியினருகில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தத்தருணத்தில் முன்போல வசுராஜன் வேடிக்கையார்த்தமாய் அந்நதியருகில்வந்து விநோதங்களைப் பார்த்து வருகிறபோது, நதியருகில் விளையாடித் திரிகிற கிரியை யென்பவளைக்கண்டு, இந்தக்கன்னிகையார் ? மன்மதரூபவதியாய் இரதியைப்போல பிரகாசிக்கிறாள். இவள்வதனமோ சந்திரவிம்பம். குழலோ முகில். நெற்றியோ மூன்றாம்பிறை. புருவமோ கருப்புவில். கண்ணோ கருவிளமலர். நாசியோ குமிழம்பூ. கன்னமோ கண்ணாடி. வாயோ செதாம்பல். பல்லோ முல்லை. கழுத்தோ கமுகு. முலையோ மலை. தோளோ வேணு. முன்கையோ மகரயாழ். அங்கையோ தாமரை. இடையோ அந்தரம். அல்குலோ அரவப்படம். தொடையோ வாழைத்தம்பம். முழந்தாளோ ஞெண்டு. கணைக்காலோ வரால். பாதமோ புத்தகம். இவளுக்கொப்பு இவளேயன்றி வேறொருவரில்லையென்று அதிகமையலாகிப்பிரமைகொண்டு, அந்தக்கிரியை விளையாடுகிறதைப் பார்த்து அரசன் சித்திரப்பிரதிமைபோலநிற்கிறதை மந்திரிகள் அறிந்து, ஓ! ஓ! நமது அரசன் அக்கன்னிகையின் மேல் மையலாகினனென்று குறிப்பினாலுணர்ந்து, அக்கன்னிகை இடத்திற்சென்று, ஓ அம்மணீ! நீயார்? உன்பெயரென்னவென்று வினவ, கிரியை-ஓ புண்ணியவான்களே! நான் இந்தநதியின் புத்திரி. என்பெயர் கிரியையென்று கூறி அந்நதியிலிறங்கி விட்டாள். மந்திரிகள் அரசனிடத்தில்வந்து, ஓ அரசனே! அப்பெண் இந்த நதியின்புத்திரியாம். அந்த அம்மைக்குக் கிரியை என்னும் பெயராம் என்று கூறினார்கள். அரசன்கேட்டு, அந்நதியருகிற்சென்று சொல்லுகிறான். உலகத்துக்குத்தாயாகி எவர்களையும் பாதுகாக்கின்ற தேவதாசுரூபீ! அடியேன் மனங்களிக்க நின்னிடமாயிருக்கிற கிரியை யென்னும் கன்னிகையை மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டும் அம்மணீயென்று பிரார்த்தித்தான். அந்தச்சுத்தமதியென்னும் நதி ஒருபெண்ணுருவந்தரித்து, இரண்டு மக்களுடன் அரசன்முன் தோன்றி, இரண்டுமக்கள் வந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ் சொல்லி ஓ அரசனே! நீ மகா புண்ணியவானாயும் ஐலோகாதிபதியுமாதலால், உன் ஸ்துதிக்கு மகிழ்ந்து இந்த இரண்டு மக்களையும் உனக்குக் கொடுத்தேன். கன்னிகையாகிய கிரியையை நீ மணம்புரிந்து, இந்தப் புத்திரனைச் சேனாபதியாய் வைத்துக்கொள்ளென்று கட்டளையிட்டு, முன்போல் நதி உருவமாயினள். அரசன் கிரியையென்னுங் கன்னிகையை ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் அறிய, வேதவேதியர் ஆசிகள்பகர, மங்கலம்புனைந்து, வசுபதத்தவனுக்குச் சேனாபதித்தியங்கொடுத்துப், பின்பு கிரியையோடு பள்ளியறைசேர்ந்து பஞ்சணைமஞ்சத்திலிருந்து, தாம்பூலந் தரித்து, ௫-வித ஆலிங்கனமும், ௧௬-வித அதரபானமும், ௭-வித நகக்குறியும், ௭-விதத் தொழிலும், ௮-வித தந்தக்குறியும் புரிந்து, அமுதமிருக்கும் ௯-தானத்தையுமுணர்ந்து, ௮-வித தாடனமும், ௮-வித புட்குரலுமுண்டாக, ௬௰௪-வித கரணங்களைப்புரிந்து, சுவிப்போரிலுண்டாகும் ௯௬-வித நயமும்பயிற்றி, ஆகமுமாகமும் ஆவியுமாவியும் ஒன்றெனக்கட்டி முத்தமிட்டு, அவளது வட்டமிட்ட செப்புத்தனத்தைக் கைத்தலத்திற் பற்றிப் பிடித்துக் குழைத்துச் சுகித்து, இரதியுமதனுமெனக் கூடிக் கலந்து, அப்பருவக்கிரியை மகிழ்வுறச்சிறந்த லீலைகள் புரிந்து, சரசவைபோக சையோக சம்போகமடைந்து வாழ்ந்துவருகிறநாளில், கிரியையென்பவள் கர்ப்பவதியாயினள். அரசன் கர்ப்பங்கொண்ட தன்மனைவிக்கு நல்லமாமிசங்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்கக் கருதி, மந்திரிமார்கள்-இரதகஜதுரகபதாதிகள் வேடர்கள்-நாய்கள்-வில்லோர்-முதலானவர்கள் புடைசூழ வெளிப்பட்டுக் காட்டிற்சென்று, யானை-காடி-சிங்க-முதலான பெரியமிருகங்களை அதமஞ்செய்து, நல்லருசியுள்ள மாமிசமிருகங்களை வதைத்து, அதனமாமிசத்தை யெடுத்து அரண்மனைக்கு அனுப்பிவித்துச், சேனைகளோடு மகாவிநோதமுள்ள ஒருசோலையில் வந்திறங்கி, அவ்விடத்தில் பெரியமாளிகையைப்போல் வஸ்திரங்களினா லியற்றி, அக்கூடார மாளிகையில் சப்ரகூடமஞ்சமிட்டு, அன்றிரவில் சயனித்திருந்தான். அப்போது சந்திரோதயமாயிற்று. இளந்தென்றல் வீசிற்று. புஷ்பங்களெல்லாம் பரிமளித்தன. அரசன் அதனால் மிகுந்த காமங்கொண்டு, கிரியையினது உருவத்தை மனதில் நினைத்துத் தன்னந்தனியே புரண்டு அயர்ந்து நித்திரை செய்தான். அப்படி நித்திரை செய்கிறபோது, கிரியைவந்து தன்னைக்கூடிக் கலந்ததுபோல் கனவுகண்டு, வீரியம் ஸ்கலிதமாயிற்று. உடனே அரசன் விழித்து, ஓ! ஓ! மோசம்வந்தது. நாம் காமவெறிகொண்டு நித்திரைசெய்ததினால் வீரியம் வெளிப்பட்டது. இது வீணாய்ப்போனால் மகாகுற்றம் நேரிடும். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சற்றுநேரம் ஆலோசித்துத், தன்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற வல்லூறென்கிற பக்ஷியைச் சமீபத்தழைத்து, ஓ பக்ஷிஅரசே! இதோ என்னிடத்தில் விழுந்திருக்கிற வீரியத்தைக் கொண்டுபோய் என்மனைவிக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு, ஒரு இலையைப்பறித்து வட்டிலைப்போலத் தைத்து, அவ்வீரியத்தை அதிற்கொட்டி அந்தவல்லூறினிடத்திற்கொடுத்து அனுப்பினான். அந்தவல்லூறு அவ்வட்டிலை மூக்கிலேற்றுக்கொண்டு, கிரியையினிடத்துவரக்கருதி யமுனையாற்றுவழியாகவும் வந்தது. அங்கு ஒருஆலமரத்தில் பசியினால் கனவருத்தமடைந்து, ஒரு இராஜாளி இருந்தது. இந்த வல்லூறு செல்கிற அரவந்தெரிந்து பறந்துவந்து பார்த்து, இது இரையெடுத்துப் போகின்றதால், இதைமறித்து அதைப்பறித்துப் புசிக்கலாமென்று கருதி வல்லூறைத்தடுத்தது. இந்தவல்லூறு

இராஜாளியை நோக்கி, நீயேன் என்னை மறிக்கிறாய்? நான் அரசன் அநுவலாகச் செல்கிறேன். வீணாய் வருத்தத்துக் கிடம் வைத்துக்கொள்ளாமே வழிவிடென்று கூற, இராஜாளி சீ - சீ - நானென்ன உன்னைவிடுவேனா? உன் மூக்கிலிருக்கிற இரையை நான் புசிக்காமற் போகிறதில்லையென்று எழும்பிப் பறந்துவந்தடித்தது. வல்லூர் அதுகண்டு, அடடா - நீ எனக்கொரு அணு மாத்திரமென்று இகழ்ந்து, இதுவும் எழும்பிப்பறந்து, அந்த இராஜாளியை அடித்தது. இப்படி இவ்விரண்டு பக்ஷிகளும் போராடுகிறபோது, இராஜாளியினது மூக்கு அந்த வீரியமிருக்கிற வட்டிலிறப்பட்டு இலைகிழியவே, வீரியம் யமுனையாற்றில் இரண்டு துளியாய் விழுந்தது. உடனே வல்லூர் இராஜாளியை விட்டுவிட்டு அரசனிடத்துவந்து, நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறிற்று. அரசன்கேட்டுக் கனவருத்தமடைந்து, அன்றிராத்திரி அங்கிருந்து, மறுநாள் காலமே தன்னகரம் வந்து சேர்ந்து, மனைவியைக்கண்டு மகிழ்ந்து, முன்போல அரசுசெலுத்தி இருந்தான்.

இங்கே யமுனையாற்றில் அப்சரஸ்திரீகளிலொருத்தி, பிரமன் சாபத்தினாலே மச்சமாகி சஞ்சரித்திருந்தாள். அவள் இரண்டுபிரிவாக விழுந்த அந்த வீரியத்தைப் புசித்தாள். அன்று முதல் அவள் கெர்ப்பவதியாகிப், பிரசவகாலம் சமீபித்திருக்கிற தருணத்தில், மீன்பிடிக்கிற வலைஞர்வந்து அந்த யமுனையாற்றில் வலையை வீசினார்கள். அவ்வலையில மீனமாயிருக்கிற அப்சரஸ்திரீ அகப்பட்டாள். வலைஞர்பார்த்து, இந்தமீன் மிகவும் பெரிதாயிருக்கிறது மன்றி இதன்வயிறும் பெருத்திருக்கின்றது. இதை நமது அரசனிடத்தில் சேர்க்கவேண்டுமென்று கருதி, அதைத் தாசராஜன் இடத்திற் சேர்த்துவிட்டார்கள். தாசராஜன அந்த மீனத்தின் வயிற்றைப் பக்குவமாய்க் கிழித்துப் பார்த்தான். அதில் ஒரு புத்திரனும் ஒரு புத்திரியு மிருந்தார்கள். புத்திரர்களில்லையென்று கனவருத்த மடைந்திருக்கிற தாசராஜன்கண்டு பரமானந்தத்தை யடைந்தவனாய், விழித்தகண் விழித்தபடி பார்த்திருக்கிற தருணத்தில், மீனமாயிருந்த அப்சரஸ்திரீ அந்தரத்தில் ஒருதிவ்ய விமானத்திற்றோன்றி, ஓ தாசராஜனே என்று அழைத்து, அதோ உன்னருகிலிருக்கிற மீனவடிவு நான்தான. அப்புத்திரர்களோ உலகமுழுதும் அரசுசெலுத்தும் வசுராஜன வீரியத்தினால் வந்தவர்களென்று அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிப், பின்னும் மவ்வரசனைப் பார்த்து, ஓ தாசராஜனே! என்வரலாற்றைக் கூறுகிறேன கேள், அந்தரவாசிகளாகிய அப்சரஸ்திரீகளில் நானுமொருத்தி பிரமனிடத்தில் பூசைக்குரிய பணிவிடைப் பெண்ணாயிருந்தேன். ஒருநாள் பூசைக்குச் சலந்திரட்ட யமுனையாற்றுக்கு வந்து அந்த ஆற்றி லிருக்கிற மீன்களின் விநோதங்களைப் பார்த்திருந்து, அதனால் பூசைவேளை தப்பினபின்பு பிரமனிடத்திற் சென்றேன். பிரமன் என்னைப்பார்த்து ஓ பெண்ணே! இந்நேரவரையில் என்னசெய்தா யென்று கேட்டதின்பேரில் உண்மையைக் கூறினேன். அதன்மேல் பிரமன் சினங்கொண்டு, நீ மீன் விநோதங்களைப் பார்த்திருந்தமையால் அவ்வாற்றிலேயே மீனமாகி இருவென்று சாபமிட்டார். அதன்மேல் மிகுந்த துன்பமடைந்து பிரமனை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டேன். பிரமன் மகிழ்ந்து, வசுராஜன் வீரியம் யமுனையாற்றில் விழப் போகிறது. அதை நீ புசிப்பாய். வலைஞர்கள் பிடித்துத் தாசராஜனுக்குக் கொடுப்பார்கள். தாசராஜன் உன்வயிற்றைக் கிழிப்பான. அப்போது நீ பெற்ற சாபந் தீருமென்று கூறினார். அப்படியே இன்றையதினம் அச்சாபந் தீர்ந்ததென்று கூறி முன்போலப் பிரமனிடத்திற் சென்றாள். அதைக்கேட்ட தாசராஜன் திடுக்கிட்டு, இம்மக்கள் நமதரசனாகிய வசுராஜன் புத்திரர்கள். இனிநாம் வைத்திருக்கிறது தகுதியல்ல. அரசனிடத்திற் சேர்த்து அரசனிட்ட கட்டளையின்படி நடப்பது உத்தமமென்று கருதி, அம்மக்களைப் பொற்றட்டிலேந்தி அரசனிடத்திற் கொணடுவந்து வைத்து, அப்சரஸ்திரீ கூறியவற்றைத் தெரிவித்து நின்றான். அரசனமகிழ்ந்து மக்களை எடுத்துக்கொண்டு, அவனுட் புத்திரனுக்கு மச்சராசன் என்று பெயரிட்டுவளர்த்துத் தன்சேனைக்குத் தலைவனாய் வைத்துக்கொண்டு, புத்திரியைத் தாசராஜனுக்குக் கொடுத்து அனுப்பினான. தாசராஜன பெருங்களிப்புடன் அந்தப்புத்திரிக்கு மச்சகந்தி என்று பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தான. அந்த மச்சகந்தி பேதைபருவங்கடந்து பெதும்பைப் பருவத்தை அடைந்து, தந்தையாகிய தாசராஜனிடத்திற் சென்று வணங்கி, ஐயா! எனக்கு ஒரு படவுகொடுத்தால் நமது குலாசாரப்படி யமுனையாற்றில இருந்து, வருகிற பெரியோர்களுக்குப் படவுவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேனென்ன, தாசராஜன அவ்வாறே சிறியபடவொன்றுசெய்து கொடுத்தான். மச்சகந்தி அப்படவை சிலபோது எடுத்து யமுனையில் விட்டு, வருகிற பெரியோர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் படவுவிட்டிருந்தாள். இப்படி சிலநாள் சென்றபின்பு, ஒருநாளில் பிரமன் மைந்தன் வசிட்டன். வசிட்டன் மைந்தன் சத்தி. சத்தியின்மைந்தன பராசரன. அந்தப் பராசர மகாமுனி தனதுள்ளே நினைந்து நாமம் உண்டாக வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஒரு புத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்றும் கருதி, இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களில் ஒருநக்ஷத்திரம் உச்சமாகிறது. அந்த நக்ஷத்திரம் உச்சமாகிற காலத்தில் ஒருபுத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று யோசித்து, அந்தக்காலம் வருகிறவரையில் தம் தவத்திலிருந்தார். அந்தக்காலம் சமீபித்தது. அது கண்டு தவநிலைவிட்டெழுந்து, நகரங்களுக்குச் செல்ல அதிவேகமாய் வந்தார். குறுக்கே யமுனையைக் கண்டார். அந்தயமுனையோ மிகவும் பெருக்கெடுத்திருந்தது. பராசர் அதையறிந்து, அவ்வாற்றங்கரையில் படவோடிருக்கு மச்சகந்தி யருகில்வந்து, ஓ பெண்ணே! நானொரு சோலிக்கையை உட்கொண்டு நகரங்க

க்குப்போக வந்தேன். வழியில் இந்த ஆறு தோன்றது. இதைக்கடந்து போவோமென்றால் பெருகியிருக்கின்றது. தயவுசெய்து படகு விடுவையாகில் இந்நதியைக்கடந்து என் காரியத்தை முடித்துக்கொள்வேனென, மச்சகந்தி-ஓ ஐயா பெரியவரே! நதி பெருகியிருக்கின்றது. [illegible] படகேற்றிச் செல்வேனோ. படகு [illegible] ஒருவேளை படகு கவிழ்ந்தால் [illegible]. [illegible] யாராவது இன்னும் [illegible] வருவார்கள். அப்போது தடையின்றி உம்மை அக்கரையிற் சேர்க்கிறேனென, பராசர் மச்சகந்தியைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! படகுக்குத் தருகிற பணம் எவ்வளவோ அவ்வளவுக்கு [illegible] பணமாயிருப்பேன். நீ சந்தேகப்படாமல் படகை விடுவென்று கூற, மச்சகந்தி இவர் யாரோ மகாத்மாவென்று நினைத்து, ஓ ஐயா! வாரும் படகில் [illegible]. பராசர் மகிழ்ந்து நடந்து, தமது தவமகிமையால் படகை [illegible] படகிலேறினார். மச்சகந்தி படகை யாற்றிற்செலுத்தி [illegible], படகு [illegible]திருக்கிறது [illegible]. [illegible] தகுதியென்று மனதில் நினைத்து, [illegible] படகைத் [illegible] வருகிறாள். படகிலிருந்த பராசர் ஆகாயத்தைநோக்கினார். அப்போது [illegible] நக்ஷத்திரம் உச்சத்தில் வந்திருந்தமையா யிருந்தது. அதைப் பார்த்துக் கவலை [illegible], ஓ! ஓ! காமமோகம் [illegible] தருணமாயிருக்கிற தினியென்னசெய்யப்போகிறோமென்று வருத்தப்பட்டு, இனி இந்தப் படகைத் தள்ளும் பெண்ணினிடத்தாவது காலத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, மச்சகந்தியைப் பார்த்து, ஓ பெண்கள் நாயகியே! [illegible] வருத்தப்பட்டு வந்தாய், நான் [illegible] [illegible] தருணம் [illegible]. நான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

அந்தமொழியைக் [illegible] மச்சகந்தி [illegible] நாணமுற்று, ஆ! பெரியவராயிருக்கிறவர் [illegible] அழைக்கிறாரென்று மனதில் நினைத்து, ஓ ஐயனே! நீர் மகாத்மா. நானோ இளம்பருவமுடையவள். என்னைப் பார்த்து உம்மைக் கூடென்று சொல்வது தகுதியா? அரும்பைக் கசக்கி

முகர்ந்தால் பயமிருக்குமா! அதுபோல் பருவகால மனைத்து [illegible] கூடவேண்டுமென்று [illegible] [illegible]? அப்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. பராசர் [illegible] பார்த்து, ஓ பெண்ணே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] பார்த்து, ஓ! ஓ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பராசர் [illegible] [illegible] அதுவும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அப்போது பராசர் மச்சகந்தியைப் பார்த்து, ஓ பெண்கள் நாயகமே! [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] இடத்தையும் காலத்தையும் [illegible]. இனி [illegible] [illegible]. மச்சகந்தி அங்கு [illegible] [illegible]. அந்த [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] சென்று, [illegible] [illegible]. அப்போ [illegible] வேதவியா [illegible] [illegible].

மாயுபட்டிருந்தன. அந்தவேதத்தை அவ்வேதவியாசர் சிக்கறுத்து, இருக்கு - யஜுர் - சாமம் - அதர்வணம்-என்று நான்கு வகையாகப் பிரித்து, பதினெண் புராணங்களை வெளிப்படுத்திப், பின்பு யாவர்களும் புண்ணியலோகத்தை யடையவிந்த ஸ்ரீமஹா பாரதத்தை நான்குவேதங்களோடு ஐந்தாம் வேதமென்று யாவரு மேற்றுக்கொள்ள, ஸ்ரீமஹா கணபதி தனது கொம்பை எழுத்தாணியாகவும் மஹாமேருவை ஏடாகவுங் கொண்டெழுத முடித்தார்.

ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தி இம்மஹாபாரதத்தை யெழுத வேண்டிய காரண மென்னெனில், பராசரும் வேத வியாசரும் இதற்கு முன்னம் கைலாசபதியைத் தரிசிக்கச் சென்றார்கள். அப்போது கைலாசபதி பராசரை நோக்கி உமக்குப் பிள்ளைபிறந்ததோ வென்று வினவ; பராசர் - ஓ ஸ்வாமி! என்னால் உலகத்துக்கு நலமுண்டாக வேண்டுமென்று கருதி இப்புத்திரனைப் பெற்றேன். இவனுக்கு வியாசனெனப் பெயரிட்டேனென்று கூற, சாம்பமூர்த்தி மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓ-பராசரே! இந்த வியாசனால் உலகத்துக்கு உண்டாகு [illegible] வினவ, பராசர் - ஓ ஸ்வாமி ! இப் [illegible]க்கிற நாலுவேதமும் சேர்ப்பட் [illegible] போகிறது மன்றி. நாலுவே [illegible] [illegible]ளாதி [illegible] வழாத அந்த வியத்த [illegible] ாள். அவ [illegible] கப்பிக்தாள். அன்றி ஐந்தாம் வேதமென்றுபெயர் வருகைப் போகிற ஸ்ரீமஹா பாரதத்தையென் ஒரு செயப்போகிறான். அதனாலே உலகத்தில் தாமார்த்த காமமோக்ஷம் என்கிற புருஷார்த்தங்கள் நானும் பரிஷ்காரமாய் விளங்கப்போகிறது என்று கூற, சாம்பமூர்த்தி மகிழ்ந்து, இனிமேல் நடக்கப்போகிற ஸ்ரீமஹா பாரதத்தை இப்போதே எழுதுகிறதாய நீர் கூறிய படியால், நமது குமாரனாகிய விநாயக மூர்த்தியை யெழுதச் சொல்லுகின்றேன் உமது புத்திரனைச் சொல்லச் சொல்லுமென வுரைக்க, பராசர் அதற்கொத்துக்கொண்டு வியாசனை நோக்கினர். வியாசர் அக்குறிப்புணர்ந்து, ஸ்ரீமஹா பாரதத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். விநாயகர் எழுதினர். அதுதான் ஆதிபாரதம். பின்பு வியாசர் கூறியதற்கும் பாரதம் நிறைவேறினதற்கும் ஒத்திருந்தது. அதனால்தான் இந்த ஸ்ரீமஹாபாரதம் எல்லாநூலிலும் மேலான சிறப்படைந்தது. பின்பு வியாசர் அந்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தைச் சபையேறுங் கிரந்தமாக்கி, எனக்கும், நாரதர் - சுகர் - தேவலன் - சுமந்தர் முதலானவர்களுக்கும் கற்பித்து, சொர்க்க லோகத்துக்கு நாரதரையும், யக்ஷர்களுக்கு சுகரையும், பிதுர்த் தேவதைகளுக்குத் தேவலனையும், பூலோகத்துக்குச் சுமந்தரையும் நியமித்து; உமக்குச் சொல்ல இப்போது எனக்குக் கட்டளையிட்டார். அந்த ஸ்ரீமஹா பாரதம் வேதமென்று கொள்வதற்குக் காரண மென்னெனில், அந்த பாரதவீரர்களை திருமால் முதலாகிய தேவர்களாதலால், அப்பாரதத்தை வேதமென்றுகூறப் பட்டது என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜநமேஜய மஹாராஜன் கேட்டு வைசம்பாயனரை வணங்கி [illegible] ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறேன் ஓஸ்வாமி! பாரதவீரர்களை மனுஷர்களாயிருக்கத் தேவர்களென்று உரைத்தீர்கள். அந்தக்காரணத்தை எனக்கு விளங்க உரைக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். கேளும் மஹாராஜனே! பிரபந்தர் உற்பவஞ் சொல்லி அதன்மேல் பாரதவீரர் உற்பவஞ் சொன்னால் விளங்கும் ஆதலால், பிரபந்தர் உற்பவம் முன்னஞ் சொல்லுகிறேனென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வேதவியாசர்உற்பவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது.

பிரபந்தருற்பவச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

உருவ மாயரு வாயாம் பரத்திய மூலமும்
ஒருவன வுயர் சோதி யளந்திர வடிவன்
வருவ தாயும் போவதா யிருந்தி யாவு
கருவ யம்பெருங் கடற்கண் யோகிய வன்றே.

திரேதாயுகத்தில் சூரியவம்ச திலகரெகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஜமதக்கினியினது பசுவைக் கவர்ந்த காலத்தில், அந்த ஜமதக்கினி மனைவி இருபத்தொரு தரம் தன்மார்பில் புடைத்தழுதாள். இதைச்சேதியை தக்கினதுமூத்த குமாரனான பரசுராமர் கேள்விப்பட்டு, தாயிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! நீவருத்தமுறாமலிரு. நீ அடைந்த வருத்தத்துக்கு எண்மடங்கான வருத்தம் அந்தச் சூரியவம்ச ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் அடையவும், சூரியவம்சம் இல்லையில்லையாமற் போகவும் சங்கரித்து, அந்த அரசரக்த வெள்ளப் பிரவாகத்தில் எனபிதாவுக்குச் செய்யுஞ் சாயமுதலியவைகளை முடிக்கிறேன். அப்படியே என்று கூறி யாம போர்க்கோலங்கொண்டு இருபத்தொருதரங் குல அரசர்களையெல்லாம் அழித்து, அவர்கள் உதிரப் பிரவாகத்தில் தந்தைக்குச் செய்யுங் கடனை நிறைவேற்றி, உலகத்தைக் காசிபருக்குத் தத்தஞ்செ

ய்து, தான் தவத்திலிருந்தார். காசிபர் உலகமுழுவதையுங் கைப்பற்றி, மநுசாஸ்திர விதி பிசகாமல் செங்கோலைச் செலுத்தி வருகிறநாளில், சூரியவம்ச ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் ஒருங்கக்கூடி, இனிநாம் பூமியிலிருந்து பயனென்ன? கணவனிறந்தபோது மனைவியுமிறக்கவேண்டும். எக்காலத்தும் கணவனை விட்டிருக்கலாகாது. நமக்குக் கணவருமில்லை. புத்திரருமில்லை. ஆகையால் நாமெல்லோரும் அக்னிப்பிரவேசமாகிறதே உத்தமமென்று ஆலோசித்து, யாவரும் அக்னிப்பிரவேசமாக யத்தனித்தபோது, காசிபர் அறிந்து, ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. நீதிதெரியாமல் சூரியவம்ச ஸ்திரீகளெல்லாம் அக்னிப்பிரவேசமாகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தர்மநியாயஞ் சொல்லி, முன்போல் சூரியவம்சத்தைத் தழைக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று அந்தப் பட்டஸ்திரீகளிடத்திற் சென்று, ஓ ராஜஸ்திரீகளே! நானுரைக்குஞ் சொற்களின்படி நின்று உலகத்தைப் பரிபாலியுங்கள். அதனால் இம்மை மறுமை லாபம் கிடைக்கும். வீணாய் நெருப்பில் விழுந்திறந்தால், இம்மை மறுமை லாபங்கெட்டுப் பாபிகளாவீர்கள். ஆதலாற் சாகுதலை யொழியுங்களென்று தடுத்தார். அந்த ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் காசிபரை நோக்கி நமஸ்காரஞ்செய்து, ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயனே! நாங்கள் இப்பூமியிலிருந்து என்னபயன். கணவனிறந்தபோதே மனையாளும் இறக்கவேண்டியது தருமம். ஆதலால் எங்களுடைய கணவர்களையிழந்த பின்பு நாங்கள் இருந்தென்ன லாபம். உங்கள் கருத்தின்படி உத்தம ஸ்திரீகளைப்போல் நாங்களே அக்னிப்பிரவேசமாகிறோமென்றுகூற, காசிபர் சொல்லுகிறார். ஓ பட்டஸ்திரீகளே! ஸ்திரீகளுக்கு முக்கியமான தன்மை என்னெனில், புத்திரனைப் பெற்றுக் குலத்தைப் பெருகச்செய்வது. அதைவிட்டு இறக்கிறது தருமமல்ல. ஆதலால் நான் வேதத்திற் கூறிய விதியைச் சொல்லுகிறேன். அவ்வாறு நீங்கள் சம்மதித்துப் புத்திரனைப் பெற்றுக் குலத்தை விர்த்தியாக்குங்களென்று கூற, பட்டஸ்திரீகள் காசிபரை நோக்கி, ஓ முனிவரே! எங்களைக் குறித்து வேதத்தில் என்ன சொல்லுகின்றது சொல்லுமென்று கேட்க, காசிபர் சொல்லுகிறார்.

ஓ பட்டஸ்திரீகளே! புருஷனிறந்தாலும் புத்திரனில்லாமற் போனால், பட்டஸ்திரீகள் அந்தந்தப் பட்டத்து ஆசாரியனைச் சேர்ந்து புத்திரனைப்பெற்று, குலத்தை விர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று வேதத்தில் முறையிடுகிறது. ஆகையால் நீங்களெல்லாம் உங்களுடைய ஆசாரியனைச்சேர்ந்து புத்திரர்களைப் பெற்று, குலத்தை விர்த்தியாக்குங்கள். இதனாலே ஒரு தீங்குமில்லை. நீங்கள்யாவரும் நெருப்பில் விழுந்து மடிவது தருமமல்ல. இனி விருப்பமுடன் நான்சொன்னபடி செய்யுங்களென்று கட்டளையிட, பட்டஸ்திரீகள் சற்றுநேரம் யோசித்து, இந்தக் காசிபரோ பிரமனுடைய புத்திரர். இவர் சொல்லுக்குப் பழுதுவரக் கூடாது. இவரும் பொய்மை கூறினாரென்று நிந்திக்கொண்டு, யாவரும் காசிபரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மகா பாவா! வேதமே ஸ்வரூபமாக இருக்கிறீர். நீர் கட்டளையிட்டால் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் மட்டுமாட்டார்களென்றால், பூலோகத்து ஸ்திரீ ஜாதிகளாகிய நாங்கள் கடக்கப்போவோமோ? தங்கள் கருத்தின்படி நடக்கிறோமென்றுகூறி, அவரவர்கள் தங்கள் குல ஆசாரியனை அழைப்பித்து, காசிபர்கூறிய கட்டளையைத் தெரிவித்துக் கூடிக் கலந்து, ஸ்வெட்டப் புத்திரர்களையும் இரண்டையும் புத்திரிகளையும் பெற்று வளர்த்து, சூரிய குலத்தை விர்த்தியாக்கினார்கள். அப்போது காசிபர் தமது வசத்திலிருக்கிற பூமியை அந்தந்தப் பட்டஸ்திரீகளுடைய புத்திரர்களுக்குப் பகுத்துக்கொடுத்து முடிசூட்டி, அரசுசெய்யக் கட்டளையிட்டார். அந்தந்தப் பட்டத்துப் புத்திரர்கள் மநுசாஸ்திர விதி பிசகாமல் அரசு செலுத்தி வருகையில், பிணிபயம் - கள்ளர்பயம் - சத்துருபயம் - விஷபயம் - ஜந்துபயம் - முதலான பயங்களை நீங்கி, தருமதேவதை நாலு பாதத்தினாலேயும் நடந்தது. அதனாலே எல்லா பிரஜைகள் பெருகினார்கள். அப்பால் பூமிதேவி பிரஜாபாரத்தைச் சுமக்கச் சக்தியில்லாமல் வருத்தமடைந்து, இந்தப் பிரஜாபாரங்களைத் திரிமூர்த்திகள் நீக்கவேண்டுமே யொழிய மற்றொருவராலாகாதென்று கருதி, அந்தத் திரிமூர்த்திகள் ஒன்றாக்கூடியிருக்கிற சமயத்தைப் பார்த்து வந்து, அந்த மும்மூர்த்திகளையும் வணங்கி வணங்கிக் கூறுகிறாள். ஓ மகா மூர்த்திகளே! பூமியில் அரசர்கள் மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் அரசு செலுத்துகிறார்கள். அதனால் பிரஜைகள் விர்த்தியாகி எனக்குப் பாரமாயிற்று. அவர்களைச் சுமக்க என்னால் சக்தியில்லையென்று முறையிட்டாள். மும்மூர்த்திகளும் ஆலோசித்துப், பூமிதேவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ பூமாதேவி! நீ வருந்தப்படவேண்டாம். இந்த ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியும் - தேவர்களும் - அசுரர்களும் - மனுஷ தேவயோனியில் வந்து, உனது பாரத்தை நீக்குவார்கள். அஞ்சவேண்டாம். உனது இருப்பிடத்துக்கு நீ போய்ச்சேரென்று கட்டளையிட்டு, பின்பு ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியும் தேவர் அசுரர் முதலானவர்களும் பல ஜாதிகளில் ஜெனித்துப், பூபாரத்தை நீக்கப் பூமிதேவியை ஆதரித்தார்கள். அந்த விருத்தாந்தத்தை விவரமாகக் கூறுகிறேனென்று வைசம்பாயன மகாமுனி சொல்லுவதாயினர்.

சிருஷ்டித் தலைவனாகிய பிரமனிடமிருந்து, அத்திரி - அங்கிர - புலத்தியன் - கிரது - புலகன் - என்பவர் ஆறு புத்திரரும், அப்பிரமன் வலது பாதத்தின் பெருவிரலில் - தக்கனும், இடது பாதத்துப் பெருவிரலில் - தரணியென்னும் ஒருபெண்ணும் உதி

த்தனர். அந்தப் பிரமன் உடலில் உதித்த ஆறு புத்திரர்களில், அரிசியின் புத்திரன் காசிபர். அவனால் [illegible] இவ்வுலகம் விர்த்தியாயிற்று. அது எவ்வகை யெனில்- பிரமன் வலதுபாதத்தின் பெருவிரலில் பிறந்த தக்கனென்பவன், பிரமன் இடதுகாற்பெருவிரலிற் பிறந்த தரணி யென்பவளைக் கூடி ஆயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றான். அப்புத்திரர்கள் பிரமஞானத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு தவஞ்செய்து, மோக்ஷமடைந்தார்கள். அதைத் தக்கன்கேட்டு, மறுபடியும் தரணியென்பவளைக்கூடி ஐம்பது பெண்களைப் பெற்றான். அந்த ஐம்பது பெண்களில் கீர்த்தி - லக்ஷ்மி - திருதி - மேதா - புஷ்டி - சிரத்தை - கிரியை - புத்தி - லஜ்ஜா மதி - என்னும் பதின்மரைத் தருமனென்கிற யமதருமனுக்கும், அசுவனி - பரணி - கார்த்திகை - ரோகணி - மிருகசீரிடம் - திருவாதிரை - புனர்பூசம் - பூசம் - ஆயிலியம் - மகம் - பூரம் - உத்திரம் - அஸ்தம் - சித்திரை - சுவாதி - விசாகம் - அநுஷம் - கேட்டை - மூலம் - பூராடம் - உத்திராடம் - திருவோணம் - அவிட்டம் - சதயம் - பூரட்டாதி - உத்திரட்டாதி - இரேவதி - என்னும் இருபத்தேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கும், அதிதி - திதி - தநு - காலை - ஆயு - சிம்ஹிகை - மநு - கபிலை - முனி - குரோதவசை - அநலை - விநதை - கத்துருவை - யென்னும் பதின்மூன்று பெண்களைக் காசிபருக்கும் [illegible] விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். அதிதிக்கு [illegible]. அம்சன் - [illegible] இவர்களின் [illegible] [illegible] - அரியமான் - சக்கிரன் - வருணன் - அம்சபகன் - [illegible] - [illegible] - பூஷன் - சவித்திரன் - துவஷ்டா - விஷ்ணு [illegible] பன்னிரண்டு சூரியர் பிறந்தார்கள். திதி யென்பவளுக்கு. இரணியன் பிறந்தான். அந்த இரணியனுக்கு, பிரகலாதனென பிறந்தான். பிரகலாதனுக்கு, [illegible]ன - கிருபன - விரோசனன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் விரோசனனுக்குப், பலிசக்கிரவர்த்தி பிறந்தான். பலிக்குப், பாணாசுரன் பிறந்தான். தநுவென்பவளுக்கு, விப்பிரசித்தி - [illegible] வருணன் - புலோமன் - விரோசனன் - முதலிய [illegible]பது குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த தாநவ[illegible]ருக்கும் சந்ததி விர்த்தியாகி, அனேக[illegible]த்தார்கள். காலை யென்பவளுக்கு, [illegible]தன முதலாகிய [illegible] புத்திரர்கள் பிறந்து [illegible] விர்த்தியாயினார்கள். [illegible], விஜயன் - [illegible] வீரன் - விருத்திரன் - என்னும் நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்து விர்த்தியாயினார்கள். சிம்ஹிகை யென்பவளுக்கு, இராகு பிறந்தான். மநுவென்பவளுக்கு, [illegible]ளன் - [illegible] - முதலிய [illegible] வர் பிறந்தார்கள். கபிலையென்பவளுக்கு, [illegible] முதலாகிய அப்சரஸ்களும் தேவ[illegible] [illegible]தன. முனியென்பவளுக்கு, [illegible] பிறந்தான். [illegible] குரோதவசைக்கு, [illegible] பிறந்தான். அநலை யென்பவளுக்கு, வித்தகணங்கள் பிறந்தார்கள். விநதைக்குக், அருணனும் - கருடனும் பிறந்தார்கள். அ[illegible]

னையருக்கும் அவன் மனைவி சேதிகரும், சம்பாதி - சடாடாயு பிறந்தார்கள். கத்துருவுக்கு, ஆதிசேஷன் வாசுகி முதலாகிய ஆயிரம் [illegible]களும் - சலர்க[illegible] ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். இது காசிபர் சந்ததி.

இப்பாலும் அப்பிரமன புத்திரர்களாயும் அப்புத்திர[illegible] உடனே [illegible] [illegible] பிரஜாபதி முதலிய புத்திரர்களும் [illegible] யென்னும் ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். அதில் பிரஜாபதி தே[illegible]. [illegible] [illegible]யருக்கும்- [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] முதலிய [illegible] பிறந்தார்கள். அதில் [illegible] பிறந்தான். [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] தேவ[illegible] பிறந்தான். அந்தப் பிரஜாபதிக்குத் [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] பெயர் [illegible]. அவர்களில் [illegible], [illegible]யும், [illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] [illegible] பிறந்தான். [illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] [illegible] அம்பிரா[illegible] [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] பிறந்தார்[illegible]

கள். பிரமன்மார்பிலே பிருகுமுனிவர் பிறந்தார். அந்தப் பிருகுக்குச், சுக்கிரன் பிறந்தான். அந்தச்சுக்கிரன், அசுரர்குருவாயிருந்தான். சுக்கிரனுக்கு, [illegible] - தாத்திரி - பத்திரன் - கனனன் - என்கிற நாலுபுத்திரர்கள் பிறந்து, அசுரருக்குப் புரோகிதர்களாயினார்கள். பிருகுமுனிக்குச், சயவனன் பிறந்தான். அந்தச்சயவனனுக்கு நம் மநுவாகிய [illegible] புத்திரி கன்னிகையிடம், ஞானகன - உருசிகன் - முதலாகிய ஆறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். உருசிகனுக்குச், சமதக்கினி பிறந்தான். சமதக்கினிக்கும் ரேணுகைக்கும், புத்திரரும் புத்திரிகளுமாக ஐவர் பிறந்தார்கள். அவர்களில் முந்த [illegible]. மறுபடியும் பிரமனுக்கு, தாதா - விதாதா - [illegible] - என்று மூன்று [illegible]கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் [illegible] அனேகம் புத்திரர்களைப் பெற்றான். வருணனென்பவனுக்கும் [illegible], சுக்கிரனென்ற ஒருபுத்திரனும் - [illegible] பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அதர்மனுக்கும் நிருதி யென்பவளுக்கும், பயமென்ற - பயான - பிரதிஷ்டை - என்கிற மூவரும் பிறந்தார்கள். மற்றும் [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - சுகி - என்கிற [illegible] பெண்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் காகி யென்பவளுக்குக், காகங்கள் பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்குப் [illegible]கள் பிறந்தன. [illegible]

[illegible], விசாலிகள் பிறந்தன. பாசனி யென்பவளுக்குப், பருந்துகளும் ஆந்தைகளும் பிறந்தன. சுகியென்பவளுக்கு, கிளிகள் பிறந்தன. முன்சொன்ன காசிப முனி பத்தினியாகிய முனி யென்பவளுக்கு மறுபடியும், [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - சார்த்தூலி - [illegible] - [illegible] - என்கிற பெண்களும் பிறந்தார்கள். இவர்களில் [illegible] யென்பவளுக்குப் [illegible] முதலாகிய [illegible]கள் பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்கு [illegible] பிறந்தன. [illegible] பிறந்தன. [illegible], [illegible] பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்கு, [illegible] பிறந்தன. சார்த்தூலி யென்பவளுக்கு, [illegible] புலிகளும் பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்குக், [illegible] பிறந்தன. [illegible] யென்பவளுக்கு, [illegible] - [illegible] - என்கிற [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] பிறந்தன. [illegible] பிறந்தன. [illegible] பிறந்தன. இதுவே பிரபஞ்சருற்பத்தி. இனி [illegible] [illegible] சொல்லுகிறோமென்று வைசம்பாயன மகாமுனிவர் [illegible] மற்றோரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

பிரபஞ்சருற்பவச்சருக்கம் முற்றும்.

ஸ்ரீ | சிவ.

பாரதவிலாஸ. | ஆதி [illegible] சருக்கம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

தான். சங்கன் - ககன மூர்த்தி - வேசவந்தன் முதலானவர்கள், கேகயராஜர்களாகப் பிறந்தார்கள். கேதுவந்தனென்பவன் அம்சையால், சுதேசினன் பிறந்தான். சுவர்ப்பாநு என்பவன் அம்சையால், உக்கிரசேனன் பிறந்தான். சங்கமன் அம்சையால், சோமகன் பிறந்தான். அஸ்வபதி அம்சையால், கிருதவன்மன் பிறந்தான். உருஷபாவன் அம்சையால், தீர்க்கபிரக்கியன் பிறந்தான். நஜரன் அம்சையால், மல்லன் பிறந்தான். அஸ்வக்கிரீபன் அம்சையால், உரோசமானன் பிறந்தான். சூக்குமனென்பவன் அம்சையால், பிருகத் திருது பிறந்தான். துருவென்பவன் அம்சையால், சேனாபிந்தன் பிறந்தான். சகரன் அம்சையால், பிரதிவிந்தியன் பிறந்தான். விருபாக்ஷன் அம்சையால், சித்திரவன்மன் பிறந்தான். பவுத்திரன் - அசாயகன் - அம்சையால், கிருபபாக்கிவீகர் பிறந்தார்கள். சந்திரவகசரன் அம்சையால், சூசிரவன் பிறந்தான். நிருமிபன் அம்சையால், ருஷிகன் பிறந்தான். மயூரன் அம்சையால், விசுவன் பிறந்தான். சுபாரன் அம்சையால், குரோதகீர்த்தி பிறந்தான். அந்தக் குரோதகீர்த்திக்கு, நந்தகன் - கண்டகன் - வேறின - சித்திராக்தசேதன் - சுவீரியபாகு - மஹாவீரியன் - குதான - சித்திராதன் - நீலன - விரதாமன - தந்தவக்தரன - துரஜெயன - ஜெநமேஜெயன - ஏகல்வயன் - என்பவ அரசர்கள் பிறந்தார்கள். பகதாஸ்தன் அம்சையால், நந்தகன் பிறந்தான். தீர்க்க சிகவன் அம்சையால், காசிராஜன் பிறந்தான். விஜயன் அம்சையால், விசித்திரன் பிறந்தான். சிதசேதன்பவன் அம்சையால், பாஞ்சாலிடரன் பிறந்தான். வீரன் அம்சையால், தண்டிரமச்சன பிறந்தான். உருத்திரன் அம்சையால், மணிமந்தன் பிறந்தான். காலகேந்திரர் அம்சையால், ஜெயசேனன் - பராசிதன் - [illegible] - [illegible] ஸ்ரீமக் மகோதன் - மத்தியன - சமுத்திரசேனன - [illegible]தன் - என பட்ட அரசர்கள் பிறந்தார்கள். [illegible] தமனசமுத்திரஜிய கணன் அம்சையால், கஜுதந்தின பிறந்தான். அவ் என்றும் அரக்கன அம்சையால் [illegible] கண்டி பிறந்தான். பிரகஸ்பதி அம்சையால், [illegible] [illegible] பிறந்தான். [illegible]

சையால், பாருசாலன - விராடன் - சாத்தகி - பிறந்தார்கள். திரிகுணன அம்சையால், விதுரன் பிறந்தான். யக்ஷக அரசன் அம்சையால், பாண்டுராஜன் பிறந்தான். சித்தி - புத்தி - என்கிற தேவதைகள் அம்சையால், குந்தி - மத்திரை - இரண்டுபேர் பிறந்து, அந்தப் பாண்டு ராஜனுக்கு மனைவியாயினர். யமன் அம்சையால், தருமராஜன் பிறந்தான். வாயு அம்சையால், வீமன் பிறந்தான். இந்திரன் அம்சையால், விஜயன் பிறந்தான். அஸ்வனிதேவர்கள் அம்சையால், நகுலன - சாதேவன் - பிறந்தார்கள். ஸ்ரீதேவி அம்சையால், திரௌபதி பிறந்தாள். அக்கினி அம்சையால், திருஷ்டத்துய்மன் பிறந்தான்.

இது பாரதவீரர் உற்பத்தி. இவர்கள் உலகத்திற் பிறந்து, பலிகப் பெருகி, முடிவில் போர்க்கோலங் கொண்டு, பூபாரத்தைத் தீர்த்து, அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இந்த உற்பத்தியைக் கேட்டவர்கள் யாவராலும் மனிடப்படாத பிரமானந்தத்தை அடைவரென்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜெநமேஜெய மஹாராஜன் கேட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, வைசம்பாயனரை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஐயனே! தேவர்களும் - அசுரர்களும் - இவ்வுலகத்தில் அரசர்களாகப் பிறந்தார்களென்று உரைத்தீர்கள். இவ்வுலகத்தில் பிரம்ம - க்ஷத்திரிய - வைசிய - சூத்திரர் - என்கிற நாலுவருணம் வந்த வரலாற்றையும், அவர்கள் வம்ச பரம்பரையையும் விளங்க உரைத்திடவேண்டுமென வேண்ட, ஓ அரசனே! தக்கனுக்கு மகளான அதிதிக்கும் காசிபருக்கும், சூரியன் பிறந்தான். சூரியனுக்கும் [illegible] தேவிக்கும், வைவஸ்வதன் - யமன் - [illegible] என்கிற [illegible] பிறந்தார்கள். [illegible] பிரம்ம - க்ஷத்திரிய - வைசிய - சூத்திர - என்கிற நாலுவருணமுண்டாயிற்று. [illegible] அரசர்கள் [illegible] சொல்லுகிறேன் [illegible] சொல்லத்தொடங்கினார்.

பாரதவீரர் உற்பத்திச் சருக்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

—— குருகுலச் சருக்கம் ——

உ கண்ணன் துதி.

[illegible] திருமாலின் [illegible] செங்கமலமுடையான் [illegible] [illegible] மரபினர் வழிவழும் வகை [illegible] பயப் [illegible] பாரதம் பாடுவோம்.

ஆதியில் திருமாலும் தேவருக்கடிந் திருப் பாற்கடலில் கடைகிறபோது, மந்தரகிரியாகிய மத்துச் சுழலத் தானே தறியாகிஇருந்தாம் [illegible] தோன்றின போது, அவ்விருத்தின் அவாலே அடங்க அவயவருக்குத் திரிமூர்த்தியும், உலகம் களிர்ச்சி பெறத்தனது சோடசகலைகளை விரியும், எங்கும் பிரகாசிக்கப் பரிமண்டல

டவியி லினிது வீற்றிருந்தும், சகல லோகங்களிலும் மிகவும் சிறப்புற்றோங்கிய சந்திரன் - புதனென்கிற ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். புதன் புரூருவனைப் பெற்றான். அப்புரூருவ ராஜன் ஆயுசாஸ்திரம் - நாலுவேதம் - அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலானவைகளை யுணர்ந்து, தருமதேவதை நாலுபாதத்தினாலேயும் நடக்க அறத்தை நடாத்தி, மநுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் செங்கோல் செலுத்திச், சக்கரவர்த்தி யென்கிற பெயரை வகித்து, மஹாசிறப்புடன் அரசுசெய்திருந்தான். இப்படி சிலநாள் அரசுசெலுத்தி வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் சொர்க்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுடைய நாடகசாலைப் பெண்களில் ஊர்வசி யென்பவள், மலர்கொய்து விளையாடப் பூங்காவனத்திற் சென்றாள். அவளை அசுரர்கள் மறித்துத், துராக்கிரதமாகத் தங்கள் தேரிலேற்றித், தங்களிருப்பிடத்துக் கழைத்துக்கொண்டுபோகிறார்கள். அப்போது அந்த ஊர்வசி பயமும் நடுக்கமும், என்னை யாதரிப்பவ ரில்லையாவென்று ஓலமிட்டழைத்தாள். அந்த ஓசையை இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் கேட்டு, அவ்வசுரரோடு போராடச் சக்தியற்றவராய்ச் சும்மாயிருந்து விட்டார்கள். இந்தஓசையைப் புரூருவச் சக்கரவர்த்தி கேட்டுத், தன்னருகலிருக்கிற சாரதியை அழைத்து, ஓ சாரதி! தெய்வப்புரவியைப் பூட்டி என் இரதத்தைக் கொண்டுவா வென்று கட்டளையிட்டான். அச்சாரதி அரசன் கட்டளைப்படி தெய்வப் புரவியைப் பூட்டி இரதத்தைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினான். புரூருவச் சக்கரவர்த்தி அந்த இரதத்திலேறி ஆகாயத்திற்சென்று, அந்த ஊர்வசியைக் கொண்டுபோகிற அசுரர்களைப் பார்த்துத், தன்வில்லினைத் [illegible] அவர் [illegible] விருக்கிற [illegible] பண்டங்களை முறித்து அந்த [illegible] அசுரர்களைத் துரத்திவிட்டு, அந்த ஊர்வசியைத் தன்னிரதத்தி லேற்றி, அவள் [illegible] விட்டான். அந்த ஊர்வசி தான் வந்த [illegible]யும், வந்த இடத்தில் அசுரர் பிடித்ததையும் [illegible], தனக்கு நடந்ததையும் கூறினாள். அரசன் அந்த ஊர்வசியை [illegible] தனது [illegible]. இந்த [illegible] சொர்க்கலோகத்துக் கதிபதியாகிய இந்திரனுடைய நாடகசாலைப் பெண்ணாதலால், இந்திரனது [illegible] இல்லாமல் [illegible] நினைத்துத், தன் இரதத்தை இந்திரலோகத்திற் செலுத்தி, இந்திரனிடத்திற்சென்று, இந்த ஊர்வசியைக் கொடுத்து இந்திரனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவேந்திரனே! இதோ நிற்கிற ஊர்வசியை அசுரர் பிடித்துப்போயினர். இவள் முறையிட்டுச் சென்றாள். இவள் முறையிட்டதைக் கேட்டு அவ்வசுரரை அடித்துத் துரத்திவிட்டு இவளை மீட்டுவந்தேன். இவள் தங்களுடைய நாடகசாலைப் பெண்ணாதலால், என்மனதில் ஆசைகொள்ளாமல் கருதித் தங்களிடத்துக் கழைத்துவந்தேனென்று கூற, இந்

திரன் கேட்டு மகிழ்ந்து, ஓ புரூருவச் சக்கரவர்த்தி! நீ மகா நீதியையுடையவன். பெரும் [illegible] தருமதேவதையை நாலுபாதத்தில் [illegible] நடாத்துகிற குணவான். அன்றியும் [illegible] த அசுரரை வென்று, இந்த ஊர்வசியை மீட்டுவந்த மகாபராக்கிரமசாலியாகிய நீ [illegible] வேறுயார் போதுவார்? [illegible] யென்று கேட்க, புரூருவச் சக்கரவர்த்தி இந்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ ஐயனே! இந்த ஊர்வசி [illegible] தாய் [illegible] கிறாள். இவளை [illegible] யான் [illegible] மனமகிழ்ச்சி [illegible] றேன். இவளோ தங்கள் [illegible] தலால் தங்கருத்தின்படி [illegible] யென்று மதித்துத், தங்களிடத்தில் அழைத்துவந்தேன். இது தான் [illegible]. தங்கள் [illegible] என்ன கட்டளை இருக்கிறதோ அக்கட்டளைப்படி [illegible] கிறேனென்றான். இந்திரன் மகிழ்ந்து அரசனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே! இந்த ஊர்வசியை அசுரர் கொண்டுபோனதற்கு முன்னமே இவள் [illegible] அசுரர் கொண்டு போனபோது இவள் அவ்வசுரர் [illegible]. அவ்வசுரரை வென்று நீ இவளை மீட்டுக்கொண்டுபோது இவள் [illegible]. இதுமுதல் [illegible] இந்த [illegible] இவளை [illegible] கொண்டு வந்து விட்ட [illegible] நீ தருமத்தை [illegible] பிரயாசைப்பட்டு அவளை மீட்ட [illegible] தெய்வயானையை [illegible] மலர்கொய்து விளையா [illegible] த்தில் [illegible]

[illegible]

மனி! நீ அநுசரித்தே. உன்னிடத்துவந் தழைக்கிற தாதருக்கு ஒரு உத்திரவு சொல்லு. அப்பொழுதென்னை விட்டபழைய இந்திரன் என்னிடத்துக்கேவலாய் வரு வானே. அவ்வாறு உபகள் அப [illegible] னால், அந்தப் புதிய இந்திரன [illegible] முனிவர்களால் சமக்கப்பட்ட பூந்தாசிவிகையில் வருவான. அப்போது அவன் [illegible] சொலுவான. அதினிமேல் [illegible] முனிவர் [illegible] முனையாகிய [illegible]. பின் [illegible] உமையத்துயாம் நீயதுமென்று [illegible] மனதில [illegible] தேவதை [illegible] வஞ்சகா! [illegible] அரசனாகிய இந்திரனை என் விட்டி [illegible] இந்திரன் [illegible] வருவானே அவ்வாறு [illegible] என்றனர். [illegible] நகுஷன் [illegible] மெல்லிதாக [illegible] உடனே [illegible] அகஸ்தியர் அத்திரி - ஆங்கிரசர் - கஸ்யபர் - [illegible] - [illegible] - [illegible] வசிஷ்டர் - என்னும் பல முனிவர்களையும் அழைப்பித்து சிவிகையைத் தோளிற் [illegible], அச்சிவிகையில் ஏறிச் செல்லுகிறபோது [illegible] விளையாட்டாக [illegible] வேதங்களை [illegible] தேவர் [illegible] மொழிய அவன் [illegible] அகஸ்தியர் [illegible] [illegible] சொன்னபடி [illegible] ஆசைப்பட்டு [illegible] [illegible] பிறந்தான். [illegible] மணிமந்தன் பிறந்தான். [illegible] ஜெயசேனன் - பராசிதன் - [illegible] - [illegible] ஸ்ரீமந் மகோதன் [illegible]. [illegible] [illegible] பிறந்தது [illegible] [illegible]

[illegible]

என்னும் அறுவகைப் பொருளையு மடைந்து, காவல் - இரலி - குசை - கிராஞ்சம் - புஷ்கரம் - தெங்கு - கமுகு - என்னும் பல தீவுகளும் தன் ஆணையில் நடக்க, இரா ஜாங்கம் - மாகன் - சுற்றம் - பொன் - மணி - நெல் - வாகனம் - அடிமை - என்னும் அஷ்ட ஐஸ்வரியத்தை பெற்று, [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] என்னும் [illegible]. அன்னதான முதலிய தான [illegible]

[illegible]

வெற்றி பெற்றான். விடப்பன்மன் தன்சேனை முறிந்த
தையும் இந்திரன்வெற்றி பெற்றதையும் மனதில்நினை
த்து அதிகதுன்பத்தை அடைந்து, தன்குருவாகிய
சுக்கிர பகவானிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே!
என்சத்துருவாகிய இந்திரன் என்சேனைகளை அதமா
க்கி என்னையும் பதாதியாக்கினான். உங்களைப்போலொ
த்த மகாத்மா எனக்கு சொந்தமாயிருந்தும், நான்
அபஜயப்பட்டால் உலகம் உங்களைப் பழிக்குமேயன்றி
என்னைப் பழிக்காது. ஆகையால் யான்வெற்றி யடை
யும்படி ஒரு உபாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று வே
ண்ட, சுக்கிரபகவான் சிரித்து, விடப்பன்மனைப் பார்த்
துச் சொல்லுகிறார். ஓ விடப்பன்மனே! நானென்ன
யுத்தரங்கத்துக்கு யோக்கியனோ? நான உன்கருத்தின்
படி யுத்தரங்கத்தை மேற்கொண்டால் எனக்குக் கு
ருவென்கிற பட்டமேது? நீயென்னிடத்து வந்து மு
றையிட்டதால் உனக்கு நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லு
கிறேன். அதென்னெனில் - இப்பொழுது மடிந்த உன
சேனைகளெல்லாவற்றையும் இனிமடிகிறசேனைகளையும் எழு
ப்பித் தருகிறேன். அதனால் நீ தேவர்களை வெற்றிபெ
றுவாயென்று விளம்ப, விடப்பன்மன பரமானந்தத்
தையடைந்து, ஓ ஐயனே! இவ்விதவு சகாயஞ் செய்
தால் இந்திராதி தேவர்களையெல்லாம் சண்டமாரு
தத்தைக் கண்ட மேகம்பறப்பதுபோல் இறக்க அடி
த்து வெற்றிபெறுகிறேனென்று வணங்க, சுக்கிரபக
வான் காணப்படாத இறந்த சேனைகளைச் சஞ்சீவி
மந்திரத்தைச் சொல்லி எழுப்பிவிட்டார். விடப்பன்மன்
அந்தச் சேனைகளைக் கொண்டு இந்திரனை எதிர்த்து,
தேவப்படைகளை முறிய அடித்து வெற்றிபெறவு
இனிது [illegible]. இந்திரன் மிகுந்த வருத்த
மடைந்து, சுக்கிரபகவான் ஒருவனோ விடப்பனமனை
வெற்றிபெற்றனனாகும் [illegible] நாமவெற்றி யடைய
வேண்டுமென நினைத்து தன் குருவாகிய வியாழ
பகவானிடத்தில் சென்று வணங்கி, ஓ ஐயனே! என
து சத்துருவாகிய விடப்பன்மன் சுக்கிராசாரியரால் என
னை வெற்றி பெறு[illegible] சஞ்சீவி சப்பவபூர்த்
தி[illegible] தானென்னைக்கு நீ குருவாயிருந்தும்,
நான் வெற்றி யடையாதிருக்க [illegible]
கதும். ஐயனே! [illegible] வெற்றியடைய
இடத்தை [illegible] வியாழபகவா
[illegible] வருத்தத்தை [illegible] தேவராஜனே
[illegible]
[illegible]
[illegible]
பெற்றான். [illegible] தேவர்களை வெ
[illegible] அதனால் விடப்பன்மனை
வெற்றியடைந்தான். அந்த[illegible] சுக்கிரபகவான் கு
ருவாக[illegible]
ங்களி லிருப்பவர்களில் இல்லை. நானென்ன செய்ய
வேணுமென்ன. இந்திரன் கேட்க, சுக்கிராசாரியார் தற்கு
கிற மந்திரத்தை [illegible]

ண்டுவரத்தக்க சாமர்த்தியத்தை யுடையவர் விண்
ணுலகத்தி லில்லையா மென்று, அங்கிருப்பவர்கள் வத
னத்தை நோக்கினான். அங்கிருந்தவர்களில் வியாழப
கவானுடைய புத்திரனாகிய - கசன் - இந்திரன முகத்
தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ தேவராஜனே!
நீ வருத்தப்படவேண்டியதில்லை. அந்தச் சுக்கிரா
சாரியாரிடத்திற் சென்று பணிசெய்பவனா யிருந்து,
அவரது என்மேல் கிருபை வரும்படி நடந்து, அந்
த மந்திரத்தை அவர் அநுக்கிரகஞ் செய்ய யான்கற்
றுக்கொண்டு வருகிறேனென்று உறுதிகூற, சுக்கிரா
சாரியாரிடத்துக்கு வந்து அவரைக்கண்டு வணங்கி,
ஓ ஐயனே! உமதிடத்தில் பணிவிடைக்காரனா யிருக்
கிறேன். என்மேல் எனக்கு மிகுந்த அன்பு கூரு
கிறீர்களோ அவைறயைத் தினத்தில் மகா அருமை
யான தவத்தைச் செய்து சப்பவபூர்த்தி யிடத்துப்
பெற்ற சஞ்சீவி மந்திரத்தை எனக்கு கிருபைசெய்ய
வேணுமென்று புகல, சுக்கிராசார் தனமனதில் கன
வருத்த மடைந்து, நாம் அந்தச் சஞ்சீவி மந்திரத்
தை அருமையான தவஞ்செய்து பெற்றோம். அம்ம
ந்திரத்தினை வல்லவா அசுரர்கள நமதிடத்தில் அன
புடையவரா யிருக்கிறார்கள். அந்த மந்திரத்தை இ
வனுக்குச் சொல்லி விட்டால், அதன்மேல் அந்த
மந்திரம் நமக்குப் பலிக்காது. அந்த மந்திரத்தை
ச்சொல்லா திருப்பயாமென்றால் எப்படி யாவது
[illegible] பணிவிடைக் காரத்தில் [illegible] படவரும். அந்
தக் காலத்திருந்தாடல் - கூடியாடல் - [illegible]
ன. இவ்விதம் விளையாட்டுத் தொழில்களில் பிரியாமல்
தருமசாடி வருவாள். அந்நாள் தெய்வயானையும் சன-
வாறு [illegible]யும் சொல்லியபசனமும் மகிழ்கொய்து விளையா
சொல்லு சோலையி லிருக்கும் நடக்கத்தில் [illegible]
புத்திரன். [illegible] காற்று [illegible] [illegible]
னென்றால், நான [illegible]
தான. ஆனால் நீ எனக்கு [illegible]
னம் [illegible] அவையைத் [illegible]
மடிப்பாட செய்கிறனென்று சொல்ல, அ[illegible]
னோ பணிவிடைகார னுமனைத்து [illegible].

அப்படி [illegible] அந்தச [illegible]
[illegible] பணிவிடையுஞ் செய்து வந்[illegible]. அ[illegible]
[illegible] புத்திரியாகிய [illegible]
[illegible]
[illegible] இப்படிச்செய்து வருநாள் [illegible]
[illegible] யுடையவனை [illegible] பிருக்கிறதென [illegible]
[illegible] தெய்வயானை [illegible]
[illegible] பணிவிடைக்காரனா [illegible]. அசுர
[illegible] அந்த [illegible]
[illegible] சஞ்சீவி மந்திரத்தை [illegible] போக
[illegible] என்கிறவன் பணிவிடை [illegible] சுக்கிராசா

ரியிடத்தி லிருக்கிறான். ஆகையால் நீங்கள் அந்தச் சுக்கிராசாரிக்குத் தெரியாமல் அந்தக்கஜனைக் கொன்றுவிடுங்கள் என்று உறுதியான கட்டளையிட்டான். தூதர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, கஜனைக் கொலைசெய்யச் சமயம்பார்த்திருந்தார்கள். ஒருநாள் கஜன் தருப்பை சமித்தை முதலானவைகளைக் கொய்துவரக் காட்டிற் சென்றான். அந்தச் சமயம் பார்த்து அரக்கர்வந்து கஜனைச் சூழ்ந்து கழுத்தை யறுத்துப் பூமியிற் புதைத்துப் போயினார். பின்பு தெய்வயானை க்ஷணப்போதாயினும் கஜனைக் காணாமல் இருக்கமாட்டாள். அன்றையத் தினம் வருகிறவேளை தப்பியும் கஜன் வராதிருக்கவே மிகுந்த வருத்த மடைந்து, தன் தந்தையாகிய சுக்கிராசாரியரிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! தங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்திருக்கிற வேலைபோக மற்றவேளை யன்றிருந்து வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்துவருகிற கஜன் இன்றையத் தினம் இன்னும் வரவில்லை. அந்தக்கஜனை யெங்கேயாவது புவித்தீர்களென்று வினவி, அந்தக் கஜனை விரைவில் வரும்படிக் கிருபைகூருமையா வென்று வேண்ட, சுக்கிராசாரி தனது ஞான திருஷ்டியினாலே நோக்கி, கஜன் அடைந்த கதியையுணர்ந்து மனவருத்த முற்று, சஞ்சீவி மந்திரத்தை யுச்சரித்து இறந்தகஜனை யெழுப்பினார். உடனே கஜன் நித்திரையிலிருந்து எழுந்தவன்போலெழுந்து, சுக்கிராசாரியரிடத்து வந்துவணங்கித் தெய்வயானை யிடத்திற் சென்றான். தெய்வயானை மிகுந்த [illegible] போக்கடம் தேவகுரு புத்[illegible] மட, அப்பிரீதியை [illegible] ருமிருந்த [illegible] நேரம்வலா [illegible] அகஸ்தினை வணங்கி, ஓ ஐயனே! இந்தன்றுவின [illegible] ஜெனிப்பிறந்தான். [illegible] னாநித்தி பணிமந்தன் [illegible]. [illegible]! [illegible] சந்தி, முன் ஜெயசேனன் - பராஜிதன் - [illegible] - [illegible] - டிலநா ஸ்ரீமந் [illegible] விடப்பனமன [illegible] புத்தன்-என [illegible] யதைக் கேட்டு, கொலைத்தொ[illegible] அழைத்து, ஓ அசுரரே! [illegible] வில்லை யிகழ்ந்து [illegible] களால் இறந்த கஜன் நமது குரு[illegible] ந்த தெரியாமல் [illegible] க்கிறான். நீங்கள்சென்று நமது குரு[illegible] செய்து, மதுவோ[illegible]ம் அந்தக் கஜனைப் பிடித்துக் கொ[illegible]டு சேர்த்து, நமது குருவுக்கே அந்த மதுவைக் கொ[illegible]த்து பானஞ் செய்யச்செய்வித்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அசுரர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு சென்று, சமயம்பார்த்து அக்கஜனைப் பிடித்துக் கொலைசெய்து மதுவிற்கலந்து, அந்த மதுக்குடத்தைச் சுக்கிராசாரியரிடத்துக் கொடுத்து, ஓ ஐயனே! இது தமது திவ்யமானது. தங்க[illegible]ருக்குப் பாதகாணிக்கையாகக் கொண்டுவந்த எங்களை [illegible] போல கிருபை கூர்ந்து இந்தமதுவைத் தாங்கள் உட்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்ட, குடியருக்குக் கள்வலியுங் கிடைத்தால் பிரமானந்தத்தை யடைந்தவனைப் போல் அதிகமகிழ்ச்சியைக் கொண்டு முன்பின் யோசிக்காமல் புசிப்பது வழக்கமாதலால், இந்தச் சுக்கிராசாரியு முன்பின் யோசிக்காமல் அந்தமதுக்குடத்தை யெடுத்து மடமடவென்று வாயில் விட்டுக்கொண்டார். பின்பு அசுரர்சென்று தமது இறைவனுக்கு நடந்ததைக் கூறினார்கள்.

இங்கே சுக்கிரபகவான் மதுவினால் அதிகமயக்கமடைந்திருந்தார். தெய்வயானை கஜன் வராதிருப்பதைக் கண்டு தன்தந்தை யிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஐயனே! கஜன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? அவன் எங்கு சென்றானோ விரைவில் அழைப்பியுமையாவென்று வேண்ட, சுக்கிராசாரி தெய்வயானையைப் பார்த்துக் கள்வெறியினாற் சொல்லுகிறார். ஓ அம்மணி! பணிவிடை செய்யவந்த கஜனை நீ ஏன் அடிக்கடி வந்து கேட்கிறாய்? போனவன் வருகிறான். உனக்கென்ன நீ போய் வீட்டிலிரு வென்று கடிந்துரைத்தார். தெய்வயானை மறுபடியுந் தந்தையை வணங்கி, ஓ ஐயனே! சொர்க்க மத்திய பாதாளலோகத்திலிருக்கிறவர்களில் உங்களைச் சகலகலை வல்லவரென்று மும்மூர்த்திகளும் மதித்திருக்கத், தாங்கள் இப்போது மதுவையுண்டதனாற் கஜனை நோக்கிறதில ஏதோ கிருபை மிகுந்து இருக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றது. [illegible] பொருள்களிலும் சிறந்தது உயிர். அந்த உயிரினும் சிறந்தது சிநேகம். அந்தச் சிநேகத்தினும் எனக்குக் கஜன பாலிய சிநேகம். அவனைப்பிரிந்திருக்க என் மனமென்ன கல்லாவென்று மிகுந்த சோகத்தோடு இனியவசனங் கூறக், சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து தெய்வயானையைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! நீ வருத்தப்பட வேண்டாம். அந்தக் கஜன் எங்கிருந்தாலும் அழைப்பிக்கிறேன் நீ வீட்டிற்செல்லென்று விடைகொடுத்துக், கஜனெங்கிருக்கின்றானென்று தனது ஞானதிருஷ்டியில் நோக்கினார். அப்படி நோக்கும்போது சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்று தலங்களிலும் கஜனைக் காணாமல், [illegible] யுள்நோக்கினார். கஜன் தன்வயிற்றில் அடங்கியிருக்கிறதை நோக்கிக், கள்வெறியினைத் [illegible] முன்பின் யோசியாமல் சஞ்சீவி மந்திரத்தை யுச்சரித்தார். உடனே கஜன் அவர் வயிற்றினுள்ளே உயிர்பெற்றெழுந்தான். அதனால் [illegible] அடைந்திருந்த களிப்படைந்திருந்த [illegible] அடைந்து, வயிற்றில் [illegible] நோக்கி, ஆ! மோசம் வந்தது. நமது [illegible] விடப்பனமன தனக்கு [illegible] என்று நினைத்தான். அவனுக்குக் [illegible] அந்த [illegible] கெட்டிய [illegible] கெட்டது. இனி என்ன செய்கிறதென்று [illegible], வயிற்றிலிருக்கும் கஜனுக்குச் சொல்லுகிறார் ஓ கஜனே! உன் கருத்தின்படி சஞ்சீவி மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறேன் எனக்கொரு உபகாரஞ்செய். அதைக் கொண்டு என் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு நீ வெளியில் வரவேண்டும். நீ வெளியில்வந்து சஞ்சீவி மந்தி

ரத்தைச் சொல்லி மறுபடியும் என்னை எழுப்பிவிடு. அதுதான் எனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரமென்றுகூற, கஜன் அங்கிருந்த வண்ணம் சஞ்சீவி மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு, சுக்கிராசாரியின் வயிற்றைக் கீறி வெளியில் வந்து, முன்போலவே சுக்கிராசாரியை எழுப்பி, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து தெய்வயானையிடத்துச் சென்றான். தெய்வயானை மிகுந்த மகிழ்வடைந்து எதிர்வந்து, ஓ தேவகுரு புத்திரா! இந்நேரம் எங்குற்றாயென்று வினவ, கஜன் தெய்வயானையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ கன்னிகையே! நான் சென்றவிடத்தில் இருந்து நேரஞ்சென்றதென்று ஒரு போக்காய் விடை கொடுத்துவிட்டுச், சில காலம் பணிவிடைக்காரனாயிருந்து, ஒருநாள் சுக்கிராசாரியை வணங்கி, ஓ நாதனே! நான் உத்தேசித்துவந்த பொருள் தங்கள் கிருபையினால் கிடைத்தது. இனி என்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்ல விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்ட, சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து, அப்பா கஜனே! நீ சுகமாக உன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லென்று விடைகொடுக்க, கஜன் சுக்கிராசாரியை வணங்கித், தெய்வயானையிடத்தில் வந்து, ஓ கன்னிகையே! நான் நாடிவந்த பொருள் சித்தியாயிற்று. இனி என்னிருப்பிடத்துச் செல்கிறேன் மகிழ்வுடன் விடைகொடென்றானாக, தெய்வயானை திடுக்கிட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். நாம் நினைத்திருக்கிற நினைப்பென்ன? இந்தக் கஜன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்கிறேனென்று நம்மிடத்தில் வந்து விடைகேட்கிறான். நமது கருத்தை வெளியிட்டால் அதன்மேல் இந்தக் கஜன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லானென்று மனதில் மதித்துக், கஜனைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்.

ஓ கஜனே! நீ தேவர்குரு புத்திரன். நான் அசுரர்குரு புத்திரி. நாமிருவரும் சமம். என்னை விவாகஞ்செய்து இவ்விடத்திலேயே இருந்து எல்லா சுகமும் அனுபவியும். ஒருவேளை இவ்விடத்திலிருக்க உனக்கு விருப்பமில்லாதிருந்தால், என் தந்தையோடு சொல்லி உன் தந்தையும் அனுமதிக்க என்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, பின்பு உன் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லென்று மந்தஹாசத்துடனே இனிய வசனங்களினால் வேண்டிக்கொண்டாள். கஜன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இரண்டு கரங்களினாலும் செவிகளை மூடிச் சொல்லுகிறான். ஓ அம்மணி! வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து என்னிலும் எவ்வளவோ அதிகமான விவேகத்தைப் பெற்றிருந்தும், நீ என்ன பித்தமடைந்தவர் போல மொழிகிறாய். உன் தந்தையிடத்து அநேக வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்ததுமன்றி, யாவரும் பெறுதற்கருமையாயிருக்கின்ற சஞ்சீவி மந்திரத்தையும் பெற்றேன். உலகத்தில் மக்களைப் பெற்றோன் - இடர்களைத் தீர்த்தோன் - அன்புடன் அன்னம் அளித்து இரக்ஷித்தோன் - நூலைக் கற்பித்தோன் - ஒன்றை யுபதேசித்தோன் - ஆகிய இந்த ஐந்துபேரும் தந்தையென்று வேதங்களில் முறையிட்டிருக்க, அதை யுணர்ந்தும் உன்னை விவாகஞ்செய்கிறது தகுதியா? என் குருபுத்திரியாகையால் நீ எனக்குத் தங்கையாயிற்றே என்று கூற, தெய்வயானை அடடா!! மோசம்வந்தது. நாம் இலவுகாத்த கிளிபோலாயினமேயென் றேங்கி, அனலிடு மெழுகுபோல மனமது உருகி, நமது மொழியை மறுத்தானென்று கோபங்கொண்டு கஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ கஜனே! என் கருத்துக்கு விரோதப்பட்டு என் மொழியை மறுத்தமையால், நீ விசுவாசகாதகன். ஆகையால் நீ என் தந்தையிடத்திற்கற்ற சஞ்சீவி மந்திரம் உனக்குப் பலிக்காமற் போகக்கடவதென்று சாபமிட, கஜன் இந்தச் சாபத்தைக்கேட்டு, ஓ குருபுத்திரியே! நீ இட்ட சாபப்படிக்கு மந்திரம் எனக்குப் பலியாமற் போனாற் போகட்டும். என்னிடத்தில் கற்றுக்கொண்டவர்க்குப் பலிக்குமே அதுபோதும். நீ தருமசாஸ்திர முதலியவற்றைக் கற்றுணர்ந்தும், அந்தச் சாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக என்னைச் சபித்தபடியால், உன்னை மறையவர் மணம்புரியாமல் பூலோகத்தரசர் மணம்புரியக் கடவதென்று சபித்துவிட்டுத், தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்று தந்தைதாளில் வணங்கி, சஞ்சீவி மந்திரத்தை அவர்க்கு உபதேசஞ்செய்து, அவரால் இந்திரனுக்கு வெற்றியடைவித்தான்.

இங்கே தெய்வயானை அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடபன்மன் புத்திரி சன்மிஷ்டையிடத்தில் சிநேகஞ்செய்து, பந்தாடல் - கழங்காடல் - மலர்கொய்தல் - முதலாகிய விளையாட்டுத் தொழில்களில் பிரியாமல் விளையாடிவருவாள். ஒருநாள் தெய்வயானையும் சன்மிஷ்டையும் சோலையிற்சென்று மலர்கொய்து விளையாடி, அச்சோலையிலிருக்கும் தடாகத்தில் நீராடினார்கள். அப்போது ஒரு சுழற்காற்றுத் தோன்றி, கரையில்வைத்திருக்கும் வஸ்திரங்களை யெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலக்கச் செய்தது. அதனால் சன்மிஷ்டையின் [illegible] தோழிகள் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஆடைகளை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டார்கள். சன்மிஷ்டையென்பவள் தெய்வயானையின் வஸ்திரத்தை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டாள். தெய்வயானைக்கு அத்தோழிகள் சன்மிஷ்டையின் வஸ்திரத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அதைப்பார்த்து என்வஸ்திரமல்ல [illegible] சன்மிஷ்டையின் வஸ்திரமென்று கூறி, இவ்வஸ்திரத்தை [illegible] வைத்து என்வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவாருங்களென்று தோழிகளுக்குக் கட்டளையிட்டாள். தோழிகள் தெய்வயானையை வணங்கி, ஓ அம்மணி! உன்வஸ்திரத்தைச் சன்மிஷ்டை உடுத்திக்கொண்டாளென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு இந்த வஸ்திரத்தை நான் கையினாலும் தொடேனென்று மறுத்தாள். இந்தச்செய்தியைச் சன்மிஷ்டை கேட்டுத் தெய்வயானை யருகில்வந்து, ஓ குருபுத்திரியே! அற்பமாகிய உன் வஸ்திரத்தை நான் உடுத்து என்னுடைய உயர்ந்த வஸ்தி

த்தைக் கொடுத்தால் ஏன் வெறுக்கிறாயென்று வினவ தெய்வயானை சன்மிஷ்டையைப் பார்த்து, ஓ சன்மிஷ்டாய்! எப்படி யிருந்தபோதிலும் நீ ராஜபுத்திரிதானே. நான் உன்தந்தையின் குருபுத்திரி. மேலும் நான் பார்ப்பனி. நீ யுடுத்திய அழுக்கு வஸ்திரத்தை நான் உடுத்திக்கொள்வேனோ வென்ன, சன்மிஷ்டை இந்த வசனங்களைக் கேட்டுப் பெருந்த சினங்கொண்டு, ஓ குருபுத்திரியே! நோடிவித்தைகற்றும் உன்தந்தை எனது தந்தையிடத்துவந்து கையேந்துகிறது, நீ என்ன இவ்வளவு இறுமாப்படைந்து என்னை அற்பமாக எண்ணி என்வஸ்திரத்தை இகழ்ந்தாய். உனக்கு அவ்வளவு வாயாவென்று கடுகடுத்துச் சீறி, தன் தாதியரோடு தானும் அந்தத் தெய்வயானையைப் பிடித்து ஒரு பாழுங்கிணற்றில் விழுத்திவிட்டுப் போனார்கள். இங்கே கிணற்றில் விழுந்த தெய்வயானை அக்கிணற்றின் அருகில் முளைத்துப் படர்ந்திருக்கும் ஒரு கொடியைப் பற்றிக்கொண்டு, பிராணபயமில்லாமல் தப்பி, மிகுந்த பயத்தையடைந்து, உள்ள நடுங்கித் துக்கித்துக்கொண் டிருந்தாள். அந்தச்சமயத்தில் யயாதிமஹாராஜன் வேட்டைக்குவந்து நல்ல ஜலந்தேடி, இந்தத் தெய்வயானை விழுந்திருக்கிற கிணற்றை எட்டிப்பார்த்து, அக்கிணற்றி லிருக்கிற தெய்வயானையைக் கண்டு திடுக்கிட்டு, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீயார்? உன்னிருப்பிடம் எது? உன் தந்தையாவர்? இக்கிணற்றில் விழுந்திருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று கேட்க, தெய்வயானை அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்: ஓ அரசனே! நான் சுக்கிராசாரியின் புத்திரியாகிய தெய்வயானை யென்று சொல்லி, சன்மிஷ்டை தன்னைக் கிணற்றில் விழுத்திப்போயின விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாமல் வேறொருவிதத்தைச்சொல்லி என்னைக் கரையேற்றுமென்று வேண்ட, அரசன் வியப்படைந்து, [illegible] தன்கரத்தால் தெய்வயானையினது [illegible] என்ற கரத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கரையி லேற்றி, உன்னிருப்பிடத்துக்கு நீ செல்லென்று விடைகொடுத்துவிட்டு, நாலுவகைச் சேனையோடு நடந்து தன்னகரம்வந்து போந்தான்.

இங்கே தெய்வயானை ஒருசோலையில் வந்து, தனக்குத் தனியே நேர்ந்த பெருந்த துன்பத்தை அடைந்தவளாய், நாம் [illegible] புத்திரியாயிருந்தும், அசேதனனாகிய அசுரன்மகள் சன்மிஷ்டை நம்மைக் கிணற்றில் தள்ளவும் நம் பூர்வகர்ம தோஷங்களோ யாதோ ஒரு மஹாராஜனால் [illegible] யாயிற்றே. நாம் [illegible] ட்டறியோம். அப்படி [illegible] நம்மைத் தொட்டான். இனி அந்த அரசனைத்தான் மணம்புரிய வேண்டும். அவனைவிட்டு மற்றொருவனை மணம்புரிந்தால் கற்புக்கழிவுவரும். இதோ! நாம் பிராமணஸ்திரீயாயிருந்தும் நமக்கு இவ்வாறு ஏற்பட்ட வினைவாய்த்தது. இதுவெல்லாம் வியாழபகவானுடைய புத்திரனாகிய கசனிட்டசாபமே அன்றி வேறொரு காரணமு மல்லவென்று தீர்மானித்து, பின்பு சன்மிஷ்டைசெய்த செய்கையை நினைத்து கவலருத்த மடைந்து ஓர் மரத்தருகி லிருக்கிறபோது, சன்மிஷ்டையின் தந்தையாகிய விடப்பன்ம னுடைய சாரதி ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாய் அச்சோலையில்வந்து, இந்தத் தெய்வயானையைக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவனாய், அந்த அம்மனைவணங்கி, அம்மணி! நீ எங்கள் ராஜனுடைய குருபுத்திரி யல்லவா? இந்த இடத்தில் தனியே இருக்கிறகாரண மென்னவென்று வினவினான். தெய்வயானை அந்தச் சாரதியைப்பார்த்து, ஓ சாரதி! உன் அரசன் மகளும் யானும் நீராட இவ்வனத்துக்கு வந்தோம். வந்தவிடத்தில் என்சேலையை உன்னரசன்மகள் உடுத்திக்கொண்டு தன்சேலையை எனக்குக் கொடுத்தாள். அதையுடுத்திக்கொள்ள மனமிசைக்காமல் அச்சேலையை வேண்டாமென்று மறுத்தேன். அதன்மேல் கோபங்கொண்டு என்னை இந்தக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டாள். இந்தச்சேதியை என்தந்தைக்கு மாத்திரம்தெரியப்படுத்துவையாகில், இப்போது நானடைந்திருக்கிற துன்பத்தை நீக்கினபலன் உன்னைச்சேரும். இவ்வளவு உபகாரஞ் செய்யென்று சொல்ல, சாரதி சம்மதித்து விடைபெற்றுச் சுக்கிராசாரிய ரிடத்துச்சென்று வணங்கி, தெய்வயானை கூறியவற்றை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லித் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். சுக்கிராசாரி திடுக்கிட்டு, நமதுபுத்திரியைச் சன்மிஷ்டை கிணற்றில்தள்ளிவிட்டாளா! ஐயோ! நாம் தவஞ்செய்து பெற்ற புத்திரி யாயிற்றே. அவளுக்கு இந்தக்கதி வந்ததை யோசித்தால் இதைவிட ஆச்சரியமென்ன இருக்கின்றதென்று வருத்தமடைந்து, அதிவேகமாய் அந்தத் தெய்வயானையிருக்கும் சோலையில்வந்து, புத்திரியைக் கண்டு மிகுந்த காதலோடு தழுவி, ஓ அம்மணி! உனக்கும் இவ்வகைப்பட்ட துன்பம் வருமா? நீயும் சன்மிஷ்டையோடு விளையாடி வருகிறவளாதலால், இன்றைய தினமும் அப்படியே விளையாடி வந்தாயென்று எண்ணி உன்னைத் தேடாமலிருந்துவிட்டேன். என்மேற் சினங்கொள்ளாமல் இரு அம்மா என்று பின்பு வாஞ்சையுடன் பேச, தெய்வயானை தந்தைதாளில் விழுந்து, ஐயோ [illegible] அழுது சொல்லுகிறாள்: சன்மிஷ்டை அசுரன் புத்திரி என்வஸ்திரத்தை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டது மன்றி, என்னையும் [illegible], என் உயிர் [illegible] கிணற்றில் விழுத்திப் போயினள். இனி என்ன நமது பிழைப்பு. [illegible] அருமை தெரியாதவிடத்து இருந்து நித்தம் கோடிகோடி பொருள்தேடி [illegible] செய்வதனிலும், விவேகிகளிடத்தும் அருமை அறிகிறவரிடத்தும் சிறுமைபட்டுக்கொண்டு சொல்ப சீவனஞ் செய்வது மேலான தன்மையென்று நூல்களால் அறிந்திருக்கிறோம். ஆதலால்-இனி மஹாபாதகனாகிய விடப்பன்மனிடத்தில்

அனாதாழிகையுமிருக்கக்கூடாது என்று முறையிட்டாள். சுக்கிராசாரி தெய்வயானையின் கண்ணீரைத் துடைத்துத் தழுவி, ஓ அம்மா! நீயும் பெண். என்னுடைய பெண். ஒருவர் மேலொருவர் சாராரப்பட்டபோது சன்மிஷ்டை பாவியபுத்தியாகையால் இந்த யாமத்? கெடுதியைச் செய்தாள். அதற்காக அந்த சன்மிஷ்டையின் தகப்பனை வெறுப்பது தகுதியல்ல. இப்போது உன் கருத்தின்படி இந்த இடத்திலேயே சௌக்கியமான இடமாய் ஒன்றைப் பார்த்து இருப்போம் வாரும் அம்மணி யென்று இனியவசனங் கூறி, இருவரும் ஒரு சோலையிற் போய் பன்னசாலையொன்றியற்றி அதில் இருந்தார்கள்.

இப்படி இரண்டொரு தினஞ் சென்றபின், விடப்பன்மன் [illegible] சுக்கிராசாரியார் வராதிருப்பதை நோக்கி, மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஓ அமைச்சர்கள்! [illegible]

[illegible]

கொண்டு அருந்துதியைக் கிணற்றில் வீழ்த்தினதாகவும், அப்போது பூலோகத்து அரசரொருவர் அவ்வனத்தில் வந்து அந்தக் கருந்துதியை யெடுத்ததாகவும், அந்தக் குருபுத்திரியுடன் சொல்லி இந்தச் செய்தியைத் தன் தகப்பனுக்கு மந்திரியைத் தெரிவிக்கக் கட்டளையிட்டாள். [illegible] அந்தச் சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தேன். அவள் புத்திரியிடத்தில் போயிருக்கிறார். இப்போது அவளைத் தேடிப் புறப்பட்டவராக, அந்த [illegible] இருந்தவனைக் [illegible].

விடப்பன்மன் [illegible] நத்தமடைந்து, [illegible] அந்த [illegible] அழைத்துக்கொண்டு [illegible] இருந்த சோலையில் வந்து, அவ்விடத்தில் தெய்வயானையும் குரு [illegible]

[illegible]

நெருப்புப் பொறிபறக்க விடப்பன்மனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ விடப்பன்மா! உன் புத்திரி செய்த குற்றத்திற்கு எவ்வளவேனும் தாக்ஷண்யமின்றி உயிர்க்கொலை செய்யவேண்டும். நீ பெருந்த தவப்பயனாற் பெற்று அருமையாய் வளர்த்து வருகின்றதினாலும், பெருந்த வினயத்துடன் நீ வேண்டிக் கொள்வதினாலும், நானொரு தண்டனை செய்ய சொல்லுகிறேன். அஃதென்னவெனில்-உன் புத்திரியும் உன் புத்திரியின் தாதிகளுமெனக்குப் பணிவிடைப் பெண்களாகச்செய். அவ்வாறு செய்வையாகில் அதுவே உயிர்க் கொலை செய்யுந் தண்டனையைவிட எண்மடங்கு அதிகமான தண்டனையா யிருக்கும் என்றாள். அதற்கு விடப்பன்மன் ஒத்துக்கொண்டு, அம்மணி! அவ்வாறு என் புத்திரியை உனக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாக்குகிறேன். முன்போல எனதுநகரத்துக்கு எழுந்தருளவேண்டுமென்று மிகுந்த ஆவலுடனே கூற, தெய்வயானை சம்மதித்து, தன் தந்தையோடு விடப்பன்மனும் தானும் முன்போல இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தாள். விடப்பன்மன் தன்புத்திரியை அழைத்து, நீ குருபுத்திரியின் மனதுடன் அந்த அம்மணியை கிணற்றில்விழத் தள்ளினதினால், நீ அந்த அம்மணிக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாயிருவென்று கட்டளையிட்டுத், தெய்வயானையிடத்து அழைத்துவந்து, தன் புத்திரியை விட்டுத் திட்டஞ் செய்துப் போய் விட்டான். அன்றுமுதல் சன்மிஷ்டை தெய்வயானைக்குப் பணிவிடைப் பெண்ணாயிருந்து பலவற்றேவல்களைச் செய்து வந்தாள்.

இப்படி சிலநாட் சென்றபின்பு, ஒருநாள் தெய்வயானை யானவள் தன் தாதியாகிய சன்மிஷ்டையோடு மலர்கொய்து விளையாட ஒரு பூஞ்சோலையிற் சென்று, அங்கிருக்கும் மலர்களைக் கொய்து வேடிக்கையாயிருக்கிற தருணத்தில், யயாதி மகாராஜன் முன்போல வேடிக்கை பார்த்தவனாய் அந்தப் பூங்காவிற்கு வந்து, தெனறலினது சைத்யத்தையும் புஷ்பத்தின் பரிமளயின்பத்தையும் உணர்ந்து, மகா சளிப்புடன் அச்சோலையைச் சுற்றிப்பார்த்து வருகிற போது, இந்தத் தெய்வயானையையும் சன்மிஷ்டையையும் கண்டான். கண்டவுடனே சித்தம் மயங்கி, ஆ! இவர்கள் பூலோகஸ்திரீகளோ? அல்லது சுவர்க்கலோகஸ்திரீகளோ? மற்றயாவரோ அறியேனே யென்று அவர்களை நெருங்கி, முன் கிணற்றிலிருந்து எடுத்த ஸ்திரீயென்று தோன்ற மகிழ்ந்து, ஓ பெண்மணிகளே! நீங்கள் யாரென்று வினவினான். முன்னமே தெய்வயானை இந்த அரசனோடே விவாகஞ் செய்யக்கருதி, உமாமகேசுவரியைத் தியானித்திருக்கிறவளாகையால் விகசித்தெழுந்து, அரசனுக்கு ஆசனமளித்து, அதிவிருத்தச் சொல்லி, பற்பல உபசாரங்களைச் செய்து கூறுகிறாள்: ஓ அரசனே! நீரென்னை அறியீரோ? முன்னம் நான் கிணற்றில் விழுந்த போது கமலம்போன்ற என்வலக்கரத்தைப் புயமெனும் உமது வலக்கரத்தினாற் பற்றிக் கரைசேர்த்தவரல்லவா? அரசர்க்கு இவ்வளவு மறதியாவென்று மறுபடியும் கூறுகிறாள்: ஓ அரசனே! நான் சுக்கிராசாரியார் புத்திரி. இதோ நிற்கிறவள் அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடப்பன்மன் புத்திரி. இவள்தான் முன்னம் என்னைக் கிணற்றில் வீழ்த்தினவள். அந்தக் குற்றத்துக்காக இப்போது இவள் எனக்குத் தாதியாயிருக்கிறாள். நான் பிழைத்ததும், தேவர்களை நடுங்கத் தக்க பராக்கிரமத்தை உடைத்தாகிய விடப்பன்மன் புத்திரியாகிய இந்தச் சன்மிஷ்டையை நான் தாதியாகப் பெற்றதும், தமது கிருபையாலல்லவோ? அன்றைத் தினம் கிணற்றில் விழுந்திருந்த என்னைக் கரம்பற்றிக் கரைசேர்த்து ரக்ஷித்ததுபோல, இன்றையதினம் என்னை மணம்புரிந்து இன்பசுகத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென வேண்டினாள். அரசன் இந்த வசனங்களைக் கேட்டுத், திகைத்துச் சொல்லுகிறான். ஓ பெண்கள் சிரோமணியே! பிராமணர் மாத்திரம் க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ஸ்திரீகளை மணம்புரியலாமென்றும், மற்ற மூவரும் அப்படி பிராமண ஸ்திரீயை மணம்புரியலாகாதென்றும் வேதங்களிற் கூறியிருக்கிறது; ஆகையால் மனுமுதலிய ஸ்மிருதிகளில் விதித்தபடி அறிந்திருக்கின்ற நானுன்னை மணம்புரிவது தகுதியல்லவென்று மறுத்தான். தெய்வயானை அந்த அரசனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, ஓ அரசனே! பிராமணஸ்திரீகளை க்ஷத்திரியர் மணந்ததில்லையா? முன்னாளில் [illegible] அந்த அநுலோமப் பிரதிலோம விவாகங்கள் நடந்திருக்கின்றன. நான் உம்மை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன். நீர் இனி மறுக்கவேண்டாமென்று கூற, அரசன்- ஓ பெண்கள் நாயகியே! உனது தந்தை நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலை முதலியவற்றை யுணர்ந்தவர். அவர் சம்மதித்து விவாகஞ் செய்வித்தால் அவ்வாறே மணம்புரிவேனென்று கூற, தெய்வயானை கேட்டு மகிழ்ந்து, தன்னருகில் நிற்கிற ஒரு தாதியைப் பார்த்து, தந்தையை அழைத்துவாவென்று கட்டளையிட்டாள்.

உடனே அத்தாதி [illegible] சொன்னவுடனே, ஐயா! தங்கள் புத்திரி தங்களை அழைத்து [illegible] உடனே [illegible] எழுந்து, மகிழ்ந்து [illegible] வந்தார். தெய்வயானை எழுந்து எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, ஓர் ஆசனமளித்து இருக்கச்செய்து, ஆவலுடனே [illegible] ஓ தந்தையே! முன்னம் நான் கிணற்றில் விழுந்திருந்த போது இதோ நிற்கிற மகாராஜன்தான் என்னைக் கரத்தைப்பற்றிக் கரைசேர்த்தவன். இந்தப் புண்ணியவானையே யான் மணம்புரிவேனேயன்றி, மற்றொருவர் என்னை மணம்புரிவது தகுதியல்ல. தாங்கள் திருவுளங்கூர்ந்து என்கருத்தின்படி விவாகத்

தை நிறைவேற்றுமென்று நிகழ்த்த, சுக்கிராசாரி மகிழ்ந்து அரசனைநோக்க, அரசன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து பயபக்தியுடனே நின்றான். சுக்கிராசாரி அரசனுக்குப் பல ஆசிகள்வழங்கி, ஓ அரசனே! இவள் என்புத்திரிதான். இவளை நீ விவாகஞ் செய்துகொள். மறையோர்பெண்ணை மன்னர் விவாகஞ்செய்தல் தருமமல்ல வாயினும், இவளுக்கு வியாழபகவான் புத்திரனாகிய கசனும் மறையவர் மணம்புரியாமல் உலக மன்னவர் மணம்புரிய இவளுக்குச் சாபங்கொடுத்திருக்கின்றான் அச்சாபத்தின்வரலாற்றையெடுத்துச்சாற்ற, அரசன் சுக்கிராசாரியார் மொழியை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டு, தேவயானையை மணம்புரியச் சம்மதித்தான். உடனே எல்லாவல்லமையுமுடைய சுக்கிராசாரி அந்த இடத்திலேயே விவாகத்துக்குத் தகுந்த பலவஸ்துக்களையும் அமைப்பித்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் மங்கலதாரணம் செய்வித்து, சாஸ்திரவிதி பிரகாரம் முடிப்பித்து, எல்லா நலமும்பெறப்பல ஆசிகள் வழங்கி, நீங்களிருவரும் சுகசீவனர்களாய் வாழ்ந்திருங்களென்று வாழ்த்தி ஒருவசனஞ் சொல்லுகின்றேன் ஓ அரசனே! என் பெண் பார்ப்பினி. இவளைக் கூடி வேறு ஸ்திரீயைக் கூடி [illegible] யாதலால், உனக்கு இந்த உறுதி இருப்பதோடுகூட, இதோ இருக்கிறபெண் அசுரர் தலைவன் புத்திரி. அவள் பெயர் சன்மிஷ்டை. அவளுக்குப் புருஷபோகம் உன்முதலாய் பற்றப்போகமெல்லா வறையுமுதல், அவளையும் இந்தத் தாதிகளையும் காப்பாற்றுமென வுரைத்து, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தனனிருப்பிடத்துக்கு ஏகினர். பின்பு அரசன் தேவயானையோடு சன்மிஷ்டையை அழைத்துக்கொண்டு தன் நகரத்துக்கு வந்து, சகல ஜனங்களும் களிப்புற விருந்து முதலானவைகளை இயற்றி, சன்மிஷ்டைக்கு அந்தப்புரத்தில் ஒருமாளிகை கொடுத்து, அதில் அவளை வைத்துத், தானும் தன்மனைவியாகிய தேவயானையும் இந்திரனும் இந்திராணியும்போல அ[illegible] கூடிக்கலந்து [illegible] இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்று வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளில், ஒருநாள் [illegible] அரசன் தனமனைவியாகிய தேவயானையோடு பள்ளியறைசேர்ந்து [illegible] சயனித்தான். உடனே தேவயானை நித்திரை போய்விட்டாள். அரசன் மாத்திரம் நித்திரைவாராமல் [illegible] தேகம் [illegible] நித்திரை வருமளவும் அந்தப்புரத்திலிருந்து சோலையில் உலாவுவோமென்று எழுந்துவந்தான்.

அசோகு - மாதவி - சம்பங்கி - அதிமதுரம் - பலா - குருந்து - ஆல் - அரசு - வேம்பு - வாழை - [illegible] லாகிய மரங்கள் செறிந்து இருக்கின்றதும், மல்லிகை - முல்லை - இருவாட்சி - முதலாகிய செடிகள் பூத்து மிகுந்த பரிமளத்தைக் கொடுப்பதினாலும், இளந்தென்றல் வீசுவதினாலும், சந்திரோதயத்தினாலும், அரசனுக்கு மகிழ்வுண்டாகி, அசோகசோலையில் அங்கங்கும் இருக்கிற விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறான். இப்படி வருகிற தருணத்தில், அசோகசோலையின் மத்தியில் சந்திரகாந்தக் கல்லினால் செய்த மாளிகையில், நல்ல பருவத்தையும் சிறந்த செல்வத்தையுமடைந்து புருஷனில்லாமலிருக்கிற சன்மிஷ்டையானவள் தான் தன்னந்தனியே இருக்கிறதைத் தன்மனதில் நினைத்து, நமக்கு எல்லாப் பாக்கியமுமிருந்தும் ஒரு புருஷனில்லாமையால் தாமரையில்லாத தடாகம்போலவும், சந்திரனில்லாத இராப்போலவும், பயன்படாமலிருக்கிறோம். இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம் நமது குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியின் புத்திரியைக் கிணற்றில் விழுத்தின அந்நடத்தையேயாம். இதற்கு [illegible] தோன்றுகிறது. இது நமது தலைவிதியென்று தன்மனத்தினைத் தேற்றிக்கொண்டு, பள்ளியறையை விட்டு மேன்மாடியில் வந்து, சந்திரோதயத்தின் விநோதத்தையும் தென்றல் வீசுகிற திறத்தையும் பூத்திருக்கிற பூஞ்சோலையின் பரிமளத்தின் சுகத்தையும் உணர்ந்து, ஆ! ஆ! நாம் பெற்ற பருவத்துக்குச் சாரம் இதுதான். ஆனால் புருஷ பாக்கியமில்லையே. ஐயோ! இந்தவேளையில் புருஷனிருப்பானாகில், சுவர்க்கலோகத்தின் பதத்துக்கும் மேலான இன்பத்தை இவ்விடத்திலேயே அநுபவிக்கலாமே. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று மிகுந்த காமவேதனையுடனே உலாவிவந்தாள். இப்படி உலாவிவருகிற தருணத்தில் சோலையில் ஓர் ஆள் அரவந் தோற்றக்கண்டு, ஓ! ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம். இந்த இடத்தில் அரசனைத் தவிர மற்றொருவர் வரக்கூடாது. இந்நேரத்தில் அரசன் வருகிறதற்குக் காரணமென்ன? ஏதோ நாம்செய்த புண்ணியத்தின் பிரமையோ? உண்மையாக அரசன்தானா தெரியவில்லையே? [illegible] வந்து உலாவுகிறானே? நாம் சென்று கோக்கலை [illegible] தெரியுமென்றெண்ணி, உப்பரிகையை விட்டிறங்கி அரசன் உலாவும் இடத்திற்வந்து பார்த்தாள். பார்த்த[illegible] அரசன் [illegible] ஓ மன்னவனே! நான் அசுரர்க்குத் தலைவன் மகளாயிருந்தும் [illegible] புத்திரியாகிய உனது மனைவியாகிய [illegible] தாதியாய் [illegible] [illegible] தாதியாயினேன். [illegible] தேவயானை அரசன் [illegible] [illegible] இருந்து [illegible] [illegible] சன்மிஷ்டை [illegible] சொன்னாள். இதைக்கேட்டு [illegible] வியப்பெய்த [illegible] [illegible] தோன்றி[illegible]. அரசன் [illegible] அன்புக்கு மகிழ்ந்து, ஓ பெண்மணியே! நீ கூறியபடி உன்னைக் கூடிக்கலந்து வாழ்வதற்குக் கூடாது. ஏனென்றால்

...திரியில் தெய்வயானையை பணிந்துசெய்து வருகிறபோது, சுக்கிராசாரி உன்னை எனக்கடிமையாகக் கொடுத்து, பருவு போகம் ஒன்றுதவிர மற்ற உண்டி வஸ்திராபரண முதலியவற்றைக் கொடுவென்று கட்டளையிட்டிருக்க, அக்கட்டளையை மீறி உன்னோடு கூடுவது நான் செய்யும அரசுக்குத் தகுதியல்லவென மறுத்தான். சன்மிஷ்டை வருத்தமடைந்து, மறுபடியும் அரசனை மதித்து ஒரு வசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! சொல்லியசொல பிசகி நடக்கிறது அரசர்க்கு உசிதமல்லவென்று கூறுகிறீர். அது சரிதான. ஆனால் அந்தரங்கத்தில் வேதியர் முன்னிலைக்கும், பசுமுனிவர்க்கும், ஒருவருயிர்க்கு இடையூறு வருகிறபோதும், ஆசைப் பெருக்கத்தினால் பெண்களை ம[illegible] புணரும்போதும், அசத்தியம் பிசகினால் தோஷமில்லை. மேலும் நீர் உலகாதிபர். சகல ஜனங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறவர். உமது திருவடியைச் சரணமடைந்து எனக்கு நேரிட்டிருக்கிற சத்துருபயத்தைக் கூறுகிறேன். நீர் ஆதரித்து அச்சத்துருவை நீக்கி என்னை இரட்சியும். எனக்குச் சத்துருவாகிய [illegible] தெய்வயானையைப்போலச் சோலித்து வருகிற [illegible], கருப்பவதியாய்ப் புத்திரபாக்கியத்தை அடைந்து பூரித்து இனையும் அனாதையாய்த் தனியாகச் சொன்னதாகிய [illegible] பதித்திருக்கும் பாக்கியமாம். இவ்விருவரையும் அடைந்து என்னை யாதரியும் அனைவரும் பணிய, அரசனைத் துணையாகச் சொல்லுகிறேன் [illegible]. என்னுடைய பின்பும் அரசனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! [illegible] ...யாக்கிறீர்? உமக்குத் தகுதி [illegible] [illegible]. இப்போது நான் [illegible] அரசன் [illegible] அவ்வாறு சொல்லுமளவுடன், ஓ பெண்களை நாயகமே! கேட்கிறவரம் [illegible] தருகிறேனென்றான். உடனே சன்மிஷ்டை [illegible] வணங்கி, ஓ ஐயா! என் சிநேகியாகிய தெய்வயானை புத்திரபாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறாள். நானும் புத்திர பாக்கியத்தை அடையவேண்டும். எனக்கொரு புத்திர சந்தானம் உண்டாகும்படியான வரத்தைத் தரவேண்டுமென்று கேட்க, அரசன் இரங்கி, அடா! மோசம் வந்தது. இவள் கேட்டவரத்தைக் கொடாவிட்டால் தருமத்துக்கு விரோதம். [illegible] பிரகாரம் வரங்கொடுத்தால் சுக்கிராசாரியரால் நமக்கு [illegible] நேரும். இதற்கென்ன செய்வது. எப்போதும் [illegible] மேலோர்களால் [illegible] கேட்டவர்கள் [illegible], அவர்கள் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து [illegible] பெற்றனர். ஒருவருடைய [illegible] தாங்கொணாத வருத்தத்தை [illegible], வாக்குபரிபாலனமாகிய மகாதருமத்தை நீக்கி, அடங்கா [illegible] நேர்ந்திருக்கிறது. அப்படிக்கேட்டவன் [illegible] கொடாதவன மஹா காதகன். அவன் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன! அவனால் எவர்க்கும் ஒரு பயனில்லை. நாம் அரசனாக இருந்து நம்மைவந்து வணங்கி இவள் கேட்ட கர்ப்பதான வரத்தைக் கொடுக்காமற் போவோமாகில், சுக்கிராசாரியரால் இனிவரும் கெடுதியை விட மேலான கெடுதியாமென்று நிர்மானித்து, ஓ பெண்களை நாயகமே! என்னை இந்த வேளைவந்து வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்ட வரத்தைக் கொடுத்தேன். நீ சந்தோஷத்தோடு என்னுடன் கூடவா வென்று அழைத்துக்கொண்டு, அச்சோலையிலிருக்கும் சந்திரகாந்த கல்லினாலியற்றிய மாளிகையிற்சென்று, குழலுக்கு மலர்சூடி, நெற்றிக்குத் திலகமிட்டு, கண்ணுக்கு மையெழுதி, கனத்த தனத்துக்குச் சந்தனத்தை யணிந்து, பஞ்சணை மஞ்சத்தில் வந்தியோடு சேர்ந்து, அவளுடனுறவுகொண்டு இணங்கி, அவ்வரசனுடைய சிறந்த மதனகலை இன்பத்தைப் பொருந்த மகிழ்ச்சியோடு அணைத்து, விளையாடிப் பிரிந்து, அரண்மனையில் வந்து, தன் மனைவி ஐயப்படாதிருக்கப் பக்ஷத்திருந்தான.

இப்படியே நித்தம் நித்தம் சன்மிஷ்டையிடத்திற் சென்று கலந்து மகிழ்ந்து சுகானுபவித்துக்கொண்டு வந்தான். (அதுமுதற்கொண்டு அவளிடத்தில் வருதல்.) என்கிற பழமொழிபோல, அரசன் களவுப் புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தச் சன்மிஷ்டை கர்ப்பவதியாயினள். இதை அறிந்த அரசன் அடடா!! இவள் கர்ப்பவதியாயினளே. நம்மையா மதியாளானால் எனக்கென்ன கெடுதி நேருமோ. [illegible] தந்தையாகிய அசுரர் [illegible] [illegible] இவர். இந்தச் சன்மிஷ்டை கர்ப்ப வதியானதை [illegible] அவனால் என்ன அவமதிப்பு நேரிடுமோவென்று [illegible] கலங்கிக்கொண்டு [illegible] ஆயிருந்தான். சன்மிஷ்டை பூரண கர்ப்பவதியாகி [illegible] மாதத்தில் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். இதைக் [illegible] தெய்வயானை அறிந்து, அப்புத்திரனைக் [illegible] பார்க்கவேண்டுமென்று, பின்பு தான் தனியாயிருந்து, நமது தாதியாகிய சன்மிஷ்டைக்குப் புத்திரனுதித்ததாரணமென்ன? அவளோ அப்பாவையாளவள். மஹாகற்புடையாள். அதற்குத் தகுதியாகவே அவளிருக்கத் [illegible] புத்திரன் பிறந்திருக்கின்றது. இது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! இதனை நேரிலேபோயறியவேண்டுமென்று எண்ணி, தன்தாதிமார்களோடு சன்மிஷ்டை இடத்துக்கு வந்தாள். சன்மிஷ்டை [illegible] வந்ததைச் [illegible] எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கினாள், [illegible] அழைத்துச் சென்று பொற்பீடமளித்து இருக்கச்செய்து கொண்டாள், தெய்வயானை அவ்விடத்து பொற்பீடத்திலிருந்து, ஓ சன்மிஷ்டை! அதிசயமானபடியுடைய அங்கப்பிரத்துச் சோலையில் இருக்கிற நீ புத்திரனை எவ்விதத்திற் பெற்றாய்? அதனை எனக்கு ஒளியாமற் சொல்லவேண்டுமென்ன, சன்மிஷ்டை உண்மையை வெளிப்படுத்தினால் அரச...

யைக்குக் கெடுதிவரும் ஆதலால், தன்னைக் கேட்ட இந்தப் பட்டத்தரசர்க்கு ஒருபோக்குக் காட்டவேண் டுமென்று கருதிக் கூறுகிறான். ஓ அம்பணி! ஒருநாள் இரவில் நித்திரைவாராமல் மேலுப்பரிகையில் நிலவி லுலாவித் திரிகிறபோது, நமது நாரதமுனிவர் அந்தரத் திலிருந்து உப்பரிகையி லிறங்கினார். அவரைக் கண்டு இவர்யாரோ பெரியவரென்று மதித்து சென்று வண ங்கினேன். அவர் என்னை ஆசீர்வதித்து, உனக்கு என் னவரம் வேண்டுமென்று கேட்டார். நான் புத்திர ச ந்தானம் வேண்டுமென்று கேட்டேன்: அவர் [illegible] இந்தத் [illegible] [illegible]

தெய்வயானை இவ்வசனங்களைக் கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு, ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தனதாதிகளை அழைத்துக்கொண்டு [illegible]. அதிலே நின்று தன் தந்தையாகிய சுக்கிராசாரியரிடத்திற்சென்று அவர் திருவடியில் விழுந்து அழு தாள். சுக்கிராசாரி திருவடிக்கு, ஓ அம்மணி! உனக்கு வந்ததென்ன [illegible] தெய்வயா னை ஓ [illegible]! [illegible]

யடைகிறபரியந்தம் அநுபவியும். அதன்பின்பு உன் வார்த்திக தசையை அப்புத்திரர்களில் ஒருவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, உமக்கு இஷ்டமானவைகளை யநுபவித்து, மறுபடியும் எந்தப்புத்திரனிடத்தில் உமது வார்த்திக தசையைக் கொடுக்கிறீரோ, அப்புத்திரனுக்கே அந்த வாலிப தசையையும் அரசையும் கொடுத்துவிட்டு, வார்த்திக தசையோடு காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்து பரமபதஞ் சேரும்மென்று மறுசாபங்கொடுத்து, புத்திரியைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! கணவன தான் [illegible]னாலும் அதை மனதிலடக்காமல் எனக்கு வெளி[illegible]த்தினாய். அதனால் யோசிக்காமல் சாபத்தைக் [illegible]த்துவிட்டேன். இதனாலே உனக்குத்தான் [illegible] இனியாகிலும் பொறையுடைமையையே [illegible]மையாகத் தரித்திருவென்று புத்திசொல்[illegible]ராசாரி மகளிடத்து விடைபெற்றுத் தமது [illegible]க்குக்கு வந்துசேர்ந்தார்.

அரசனுக்குச் சுக்கிராசாரி இட்ட சாபம் [illegible], உடலமுழுவதும் தளர்ந்து, நரை தி[illegible]ராகி, இருமல் வாதிக்கக் குழறுமொழி உமி[illegible]பாது, வழவழென ஒழுகிய கோழைகள் மார்பிலு[illegible]ற்றிலும் விழக, சடல் சூழ்ந்த நெடிய உலகத்[illegible] ஒருகோலினிற் றூங்கிய தன்னை சிலர் எடுக்கவும் சிலர் பிடிக்கவுமா யிருந்து, பலவகை இம்சையடைந்து, புத்திரர்கள வாலிப தசையையே இதற்கு அவுஷதமென்று நினைத்து, அப்புத்திரர்கள் வாலிபதசை எப்போ தடைவார்க ளென்று கருதி யிருந்தான். இப்படி சிலகாட் சென்றபின்பு, தேவயானை வயிற்றிற் பிறந்த இரண்டு புத்திரர்களும் சன்மிஷ்டை இடத்துதித்த மூன்று பிள்ளைகளும் வாலிப தசையை அடைந்தார்கள். அரசன் சோகநாயகியாகிய தெய்வயானையின் புத்திரர்களை அழைத்து, அப்பா மக்களே! உங்களில் ஒருவருடைய வாலிப தசையை எனக்குக் கொடுத்து, என்வார்த்திகத்தைக் கைக்கொண்டு வருத்தத்தை நீக்குங்கள். சிலநாட் சென்றபின் உங்கள வாலிப தசையை உங்களுக்குக் கொடுப்பதன்றி, இவ்வரசையுங்கொடுத்து, என்வார்த்திகத்தை வாங்கிக்கொண்டு தவத்துக்குச்செல்கிறேனென்று சொல்ல, புத்திரர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து, அரசன் படுகிற அவஸ்தையையும் நோக்கி, அரசன கருத்தின்படி நமது வாலிபத்தைக் கொடுத்து வார்த்திகத்தை நாமேற்றுக் கொண்டு துன்பப்படுகிறதைவிட, அரசனிடம் சாபத்தை யேற்று வருத்தப்படுதல் நன்மையென்று மதித்துச் சொல்லுகிறார்கள் ஓ ஐயனே! நீர் எல்லா பாக்கியங்களையும் அநுபவித்திருக்கிறீர். நீரோ இன்னும் இம்மை இன்பத்தைக் கருதி எங்கள் வாலிபத்தைக் கேட்கிறீர். நாங்களோ இன்னும் யாதொரு சுகத்தையும் அறியோம். அதனால் கிருபை கூர்ந்து எங்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கூற, அரசன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, புத்திரருக்குக் கடமை தந்தைவாக்கை நிறைவேற்றல். அந்த தருமத்தை யுணராமல் என்வாக்கை மறுத்தீர்கள். அதனாலே நீங்களிருவரும் அரசிற் பிறந்தும் கிராதர் தன்மையை யேற்றதனால் மகாபாவிகளாகி, எனது அரசினையு மிழந்து வேடராகக் கடவீர்களென்று சபிக்க, புத்திரர்கள் அச்சாபத்தை யேற்றுக் கிராதராகிக், காட்டிற் சென்று அங்கிருக்கும் கிராதருக் கெல்லாம் அரசரா யிருந்தார்கள்.

அப்பால் அரசன் அசுரர் குலத் தலைவன்பெற்ற சன்மிஷ்டையினிடத்து உதித்த மூன்று புத்திரர்களையும் அழைப்பித்து, ஓ புத்திரர்களே! உங்களில் ஒருவருடைய வாலிபத்தை எனக்குக்கொடுத்து என் வார்த்திகத்தைக் கைக்கொள்ளுங்க ளென்று வேண்ட, மூவரிலிருவர் மனமில்லாமல் பின்னிடைந்தார்கள். அவ்விருவர்க்கு மூத்தவனாகிய பூருவென்பவன பார்த்து, ஆ! ஆ! உலகத்தில் தந்தையின்சொல்வழிநடப்பதே புத்திரர்களுக்குக் கடமையென்று வேதாகமங்கள் முறையிடுகின்றன. நம்மைப் பெற்றுவளர்த்த பிதாயானைக்கு இந்த உபகாரந்தானா செய்கிறது. இன்னும் அதிகமான உபகாரஞ் செய்யவேண்டும். இந்த அல்பமான உபகாரத்துக்கு நாம் சம்மதப்படாமற் போவோமாகில் நாமெடுத்த யாக்கைக்குப் பயனென்னவென்று யோசித்து, அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ ஐயனே! இப்போது தாங்கள் கேட்ட கருத்தின்படி என்வாலிபத்தைக் கொடுத்தேன். உமது வார்த்திகத்தைக் கொடுமையா னென்று வேண்ட, அரசன் மகிழ்ந்து, தன்வார்த்திகத்தைப் பூருவுக்குக் கொடுத்து, அவனது வாலிபத்தைத் தானேற்று, மற்ற இரண்டு புத்திரர்களை நோக்கி, ஓ துரோகமுற்ற புத்திரர்களே! தந்தை வழிநிற்றல் மைந்தர்களுடைய கடமை. அதை நீங்கி என்னை வெறுத்தபடியால் ஒருவன மதுவுண்கிறவனாகவும், மற்றொருவன மச்சமுண்கிறவனாகவும் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டு, தனக்குத்தக்கவாறு [illegible] இன்பத்தை யநுபவித்து, சிலநாள் சென்றபின்பு, தனக்கு வாலிபத்தைக் கொடுத்த பூருவை அழைத்து, அவன் பெற்றிருந்த வார்த்திகத்தைத் தானேற்று, வாலிபத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து, மந்திரிமுதலாகிய பலரையும் அழைப்பித்து, யாவருமறியத் தன்னரசை அப்புத்திரனுக்குக் கொடுத்து, பட்டாபிஷேகஞ்செய்து ஆசீர்வதித்து, அப்புத்திரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அப்பா மகனே! நானிருந்து அரசுசெலுத்தினதுபோல நீ அரசாளச் செலுத்து. இனி நான் தவஞ்செய்து மறுமையின்பத்தை யடையவனத்துக்குப்போகிறேன். நீசாக்கிரதையா யிருவென்று கூறிப் புத்திரனிடத்து விடைபெற்று, அவ்விராணிகளிருவரையும் நீக்கி, மரவுரிதரித்துக் காட்டிற்சென்று, முனிவர்களாசிரமத்திலே தவநிலைசேர்ந்து, அநேககாலம் ஒற்றைக்காலினின்றும், அநேககாலம் சலத்தில் நின்றும், அநேககாலம் சலபானஞ்செய்யாமலும், தவ

சிரேஷ்டர்களெல்லாம் ஆச்சரியப்படத் தக்கதாகப்பிரமதேவனைக் கருதி ஓரோ நிலையாய்த் தவஞ்செய்தான். இப்படிசெய்த தவத்துக்குப் பிரமன்வியந்து, அரசனுக்குமுன் பிரசன்னமாகி, ஓ அரசனே! நீ மிகவும் அருமையான தவத்தைச் செய்தாயாதலால் உன்கருத்தென்னவென்று வினவ, அரசன் பிரமனை வணங்கி, அநேகவிதமாய்த் துதித்து, ஆண்டவனே! உமது சத்தியலோக வின்பத்துக்குப் பாத்திரனாகவும், நான் எந்தலோகம் நினைக்கிறேனோ அந்த லோகங்களுக்கெல்லாம் செல்லவும், அவணிருக்கும் விநோதங்களையறியவும், ஒரு திவ்விய விமானம் உதவவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க; பிரமன் அரசன் கருத்துக் கிசைந்தபடி ஒருதிவ்ய விமானமும் மற்ற இரண்டுவரமும் கொடுத்துத், தனதிருப்பிடத்திற்குச் சென்றான்.

உடனே அரசன் பிரமன்கொடுத்த திவ்வியவிமானத்திலேறிச் சத்தியலோகஞ்சேர்ந்து, அவணிருக்கும் இன்பங்களைத்துய்த்து, தனக்கு எந்தலோகம் பார்க்கவிருப்பமோ அந்த லோகங்களிற் சென்று, அவ்விநோதங்களையெல்லாம் நோக்கி இனிது வீற்றிருக்கிற நாளில், ஒருநாள் அரசன் இந்திரலோகம் பார்க்கக்கருதி விமானத்திலேறித், தேவேந்திர லோகத்துக்குவந்தான். அதை இந்திரனறிந்து, மற்ற தவமேற்கொண்ட [illegible] கிய அரசன்வருகிறான். நாமவனை மிகுந்த [illegible] கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்து, அரசனுக்கு முன்வந்து, தகுந்த மரியாதைகளை நடத்தி, தனது சிங்காதனத்துக்கு ஒப்பான சிங்காதனம் ஒன்றமைப்பித்து, அதிலிருக்கச்செய்து, ஓ யயாதிமகாராஜனே! உனக்குத் திருப்தியுண்டாகுமட்டும் இந்த லோகத்திலிருக்கலாமென்று கூறித், தனதருகே யிருப்பாக வைத்திருந்தான். இப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் இந்திரன் அரசனைச் சோதிக்கக்கருதி, ஓ மகாராஜனே! நீயா [illegible] யிருந்தும், அசுரர்குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியருக்கு மகளாகிய தேவயானியையும், அசுரராஜன் மகளாகிய சர்மிஷ்டையையும் மணந்து, முடிவில் பிரமதேவன் கிருபையை அடைந்து சத்தியலோக வாழ்வைப்பெற்று, மற்ற எல்லாலோகங்களின இன்பத்தையுமடைந்தாய். உன்னைப்போல தனவான சொற்பமத்திய மாதர் லோகங்களிலுமில்லை. தவமென்பது உன்னிடத்தில்தான் உதித்தது என்று புகழ்ந்துரைக்க, அரசன் இந்திரன் கருத்தறியாமல், ஓ தேவராஜனே! தவத்திலென்போல் உயர்ந்தவர் மூன்றுலோகங்களிலும் உண்டோ? அப்படி இருப்பவர்களை ஒருவரைக் காணேனென்று களிப்படைந்தான். இந்திரன் சினங்கொண்டு அரசனைப்பார்த்து, ஓ யயாதி! எப்போதும் ஒருவன் தன்னைத்தானே புகழலாகாது. அப்படிப் புகழுவானாகில் அன்றையதினமே அவன் செய்த எல்லா நலமுங்குன்றி, இல்லாமையை மேற்கொண்ட பொல்லாதவன்போல் ஆவானென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றது. அதையுணர்ந்தும் உணராதவர்போல் உன்னை நீயே புகழ்ந்தமையால், இனி இந்தச் சொற்கலோக வாழ்வைவிட்டுப் பூலோகத்திற் செல்லென்று கட்டளையிட்டுத், தனதருகிலிருக்கிற தூதரை நோக்கினான். உடனே தேவதூதர்கள் அரசனிடத்து நெருங்கினார்கள். அரசன்கண்டு திகைத்து, ஆ! ஆ! மோசம்போனேன். தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்ளுகிற ஒருவன் தண்ணீர்வார்த்து ஏற்றிய விளக்கைப்போலாவானென்று நூல்களால் அறிந்திருந்தும், மறந்து நம்மைநாமே புகழ்ந்தோமே. அதனால் இந்திரன் பூலோகத்திற் செல்லக் கட்டளை யிட்டான். தூதர்களும் நெருங்கினார்கள். இனிக்ஷணப்பொழுதும் இந்தலோகத்தில் நம்மை வைக்கார்களென்று நடுங்கிக்கொண்டு, இந்திரன் அடிமேல் விழுந்து, ஓ தேவராஜனே! நான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்து, பூலோகத்தினகண் அனுப்பிவிக்காமல் அந்தரத்திலாவது மற்ற எந்தலோகத்திலாவது இருக்கக் கிருபைபுரியுமையாவென்று மிகுந்த ஆசையோடு பலவாறு புகழ்ந்தான்.

அதன்மேல் இந்திரன் மகிழ்ந்து, தூதர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ தூதர்களே! (தன்வாய சுபிதேவி தன்னையழித்தது.) என்கிற வாக்கியம்போல் தனவாயினால் தனக்குக் கெடுதி தேடிக்கொண்ட இந்த அரசனைச் சொர்க்கத்துக்கும் பூலோகத்துக்கும் மத்தியிலிருக்கின்ற அந்தரலோகத்திற் சேர்த்து விடுங்களென்று கட்டளையிட, தூதர்கள் அவ்வாறே அரசனை அந்தரலோகத்தில் விட்டுவிட்டார்கள். அரசன் அந்தர லோகத்திலிருந்து, ஒருநாள் அந்த லோகத்தின் விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறபோது, ஓரிடத்தில் இரண்டுபேர் தோன்றக்கண்டு, அவர்களிடத்திற் சென்று சொல்லுகிறான்: ஓ தனவான்களே! நீங்கள்யார்? நீங்கள் என்னதவஞ்செய்து இந்த அந்தரலோகத்தை அடைந்தீர்கள்? அதை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவ, அவ்விருவரும் அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மகாத்மாவே! நாங்கள் பூலோகத்தில் குருநாடென்றொரு நாடுண்டு. அந்நாட்டில் ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசர்களும் வணங்கச் செங்கோல்நடாத்திய யயாதிமஹாராஜனுடைய புத்திரர் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்கள். எங்களுக்குக் கந்தபதி சுமாரர்களென்று பெயர். நாங்கள் [illegible] பகுதித் தவஞ்செய்தோம். அதனால் இந்த லோகங் கிடைத்ததென்றுரைத்தார்கள். அரசன் மகிழ்ந்து, அப்பா மக்களே! அந்த யயாதியென்பவன் நானே தான். என்பேரன்மார் நீங்கள். உங்களைக் காணப்பெற்றது எனதுப்பயனாகுமென்று அம்மக்களை வாரித்தழுவி யாதரித்தான். அம்மக்கள் [illegible] தாயாகிய யயாதியை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ ஐயா! எங்களுக்கு முன்னமே நீர் தவஞ்செய்ய வனத்திற் சென்றவர் இதுவரைக்கும் எந்தலோகத்திலிருந்தீர்? அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறவேண்டுமென்று வேண்ட, யயாதி தான்

தவஞ்செய்ததும், சத்தியலோக மடைந்ததும், பின்பு இந்திரனால் அந்தரலோக மடைந்ததும் ஆகியோ டந்தமாகச்சொல்ல, தபஸ்விபுத்திரர்கள் கேட்டு ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஐயா! புண்ணியமெது? பாவமெது? பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சன்யாசி-என்கிற நால்வர்களின் ஒழுக்க மென்னை? சர்ப்ப உற்பத்தி எவ்வாறாயிற்று! இவைகளை யாங்கள் உணர அதிகங்காள் கருதியிருக்கிறோம். இன்றையதினம் எங்கள் பொருட்டுக் கிருபைசெய்து, அவற்றைவிளக்கமாகச்சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். யயாதி மகிழ்ந்து பேரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மக்களே! புண்ணியமென்பது யாதெனில், பொறுமையும் - பொறாமையும்- கோபமும்-கடுஞ்சொல்லும்-ஆகிய நான்கினை நீக்குதல். அதனுடனே அவரவர்க்கிசைந்த மந்திரம் தருமத்தைப் புரிந்து, மனம் வாக்குக் காயங்களிருமேல் உபகாரங்களைச்செய்து, அவ்வுபகாரங்களைத் தானவித்துக் கொள்ளாமல், தங்கள் தங்கள் பகவதார்ப்பிதம் பண்ணுவது புண்ணியம். பகவதார்ப்பிதஞ் செய்யாமல் [illegible] வித்துக் கொள்ளுவாராகில், அப்புண்ணியந்தன்னாலுண்டாம் பலன்களை அனுபவிக்கவேண்டும். பாவமென்பதென்னவெனில், பொறுமையின்மை-பொறாமை - கோபம் - கடுஞ்சொல் - இந் நான்கினையடைதல். அதனிலையிற் [illegible] செய்யாதிருத்தலும் - தன் [illegible] தாமற் கொண்டு [illegible] பொய்யை [illegible] சாதியாசாரங் கெடுதலும் முதலாகியவைகளும் பாவமாம். பிரமசாரியானவன் [illegible] வயதில் வேதவித்தியை [illegible] சேர்ந்து, [illegible] [illegible]

நீர்க்கடனும் திருப்திசெய்வித்து, வந்த விருந்தினரைப் பாதுகாத்து, இனிவரும் விருந்துக் கெதிர்பார்த்து, சுற்றத்தார்க்கு மகிழ்வுண்டாக வேண்டியவற்றையுதவி, தானும் தன்மனைவியும் ஒருவழிப்பட்டு, நல்லொழுக்கத்தை அனுசரித்து, அன்புடைமை- அடக்கமுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - பொறையுடைமை- இவையுற்று, பிறர்பொருளிச்சித்தலையும் - புறங்கூறுதலையும் - பயனிலாதனவற்றை அனுசரித்தலையும் - பாவச்செயல்களையும் - கைவிட்டு, உலக நடையிலமைந்து நடந்து, புகழுடையனாகி, யாவர்க்கும் அன்புடையவனாய் இனியவசனங்களை வசனித்துப் புத்திர பாக்கிய முதலியவற்றைப் பெறுதல்; இம்மையிலே தானே அதிக இன்பத்தை யனுபவித்து, மறுமையிலும் தேவர்களோடு அதிகப் பாக்கியத்தை அடைவது கிரகஸ்தவம். வானப்பிரஸ்தமென்பது என்னவெனில்- மனைவியோடாவது அல்லது மனைவியை மகனிடத்தில் வைத்துவிட்டாவது தான் வனத்திலிருந்து, பயம்- காய் - [illegible] [illegible]

[illegible]

பாட்டை வைத்து இடமுழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து அங்குலிவிரித்து நாசியைப்பார்த்திருத்தல். பத்திரமென்பது, பீசத்தின் கீழ் சீவனியிடத்திலிரு காற்பரட்டையும் வைத்து அவ்விருபதத்தையு மிரு கையாலிறுகப் பிடித்து அசையாதிருத்தல். முத்த மென்பது, இடக்காற் பரட்டாற் சீவனியை யழுத்தி வலக்காற் பரட்டின்கீ ழூந்தவிருத்தல். மயூரமென்பது, முழங்கை யிரண்டு மூந்திப் புறத்திலழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கால் நீட்டித் தலைநிமிர்ந் திருத்தல். சுகமென்பது, சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கி னெய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாம். பிராணாயாமமென்பது, பிராணவாயுவை இரேசகபூரக கும்பகஞ் செய்தலாம். பிரத்தியாகாரமென்பது, உபாதியைநீக்கி உண்ணோக்கலாம். தாரணை யென்பது, கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபி - இவற்றிலொன்றிற் சந்ததம் சித்தைவைத்தலாம். தியானமென்பது, ஐம்புலனடக்கிச்சிவயோகஞ் சேர்தலாம். சமாதியென்பது, இந்திரியமுதலிய தத்துவச் சேட்டைகட் கேதுவாய் யாக்கையுணின்று அவற்றைச் செலுத்துவதும் அதிற் பற்றியிருக்கும் ஆன்மாவாகிய தன்னைத்தான் காணுதலாம்.

தத்துவம் - கூ௬ - அவை, ஆன்மதத்துவம் - ௨௪. நாடி - ௰. அவத்தை - ரு. மலம் - ங. குணம் - ங. மண்டலம் - ங. பிணி - ங. விகாரம் - அ. ஆதாரம் - சா. தாது - எ. வாயு - ௰. கோசம் - ரு. வாயில் - கூ. ஆக [illegible]. இவற்றுள் - ஆன்மதத்துவமாவன. பூதம் - ரு. புலன் - ரு. ஞானேந்திரியம் - ரு. கன்மேந்திரியம் - ரு. கரணம் - ச. அவற்றுள் பூதம், ரு. நிலம் - நீர் - தீ - காற்று - விசும்பு. புலன், ரு. சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தம். ஞானேந்திரியம், ரு. மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி. கன்மேந்திரியம், ரு. வாக்கு - பாதம் - பாணி - பாயு - உபத்தம். கரணம், ச. மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம். நாடி, ௰ - எனபவை சுழுமுனை - இடை - பிங்கலை - காந்தாரி - அத்தி - [illegible] - அலம்புடை - புருடன் - குரு - சங்கினி. இவற்றுள் சுழுமுனை யென்பது, ஆதாரமாயிருப்பது [illegible]. இடை பிங்கலை - எனவும் இரண்டும், [illegible] காற்போற பின்னப்பிற்பன. காந்தாரி யென்பது, நாபியிற் [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible]. அவை [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible]. மலம் - ங - ஆணவம், கன்மம் - மாயை - [illegible]. குணம் - ங - சாத்துவிகம் - இராஜதம் - தாமதம். இவற்றுள் சாத்துவிக மென்பது, ஞானம் - அருள் - தவம் - பொறுமை - வாய்மை - மேன்மை - மோனம் - ஐம்பொறியடக்கல் - இவையுற்றிருக்கும். இராசத மென்பது, மனவூக்கம் - ஞானம் - வீரம் - தவம் - தருமம் - தானம் - கல்வி - கேள்வி - இவையுற்றிருக்கும். தாமதமென்பது, பேருண்டி - நெடுந்துயில் - சோம்பு - நீதிவழு - ஒழுக்கவழு - வஞ்சகம் - மறதி - பொய் - கோபம் - காமங் கொலை - இவையுற்றிருக்கும். இந்த மூன்றுகுணங்களில் ஒவ்வொன்று மூன்றையு மேற்றிருக்கும். ஆனல் - எந்தக்குணம் அதிக சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றதோ அக்குணத்தினியல்பு பெருகி மற்றைக் குணங்களின் தன்மை குறைந்திருக்கும். மண்டலம் - ங, அக்கினி மண்டலம் - ஆதித்த மண்டலம் - சந்திர மண்டலம். பிணி - ங, வாதம் - பித்தம் - சிலேஷ்மம். விகாரம் - அ, காமம் - குரோதம் - லோபம் - மோகம் - மதம் - மாச்சரியம் - இடும்பை - அசூயை. ஆதாரம் - சா, மூலாதாரம் - சுவாதிஷ்டானம் - மணிபூரகம் - அநாகதம் - விசுத்தி - ஆக்ஞை. இவற்றிற் கிடம் முறையே, குதம் - குய்யம் - நாபி - இதயம் - அடிநா - நெற்றி. தாது - எ, இரதம் - இரத்தம் - மாமிசம் - மூளை - தசை - எலும்பு - மேதை. வாயு - ௰, பிராணன் - அபானன் - சமானன் - உதானன் - வியானன் - நாகன் - கூர்மன் - கிருகரன் - தேவதத்தன் - தனஞ்சயன். இவற்றுள் - பிராணன். இதயத்திருக்கும். அபானன், உச்சர்க்கத்தலத்திலிருக்கும். சமானன், தொண்டையின் சந்திலிருக்கும். உதானன், நாபியில் நிற்கும். வியானன், சரீர முழுதும் வியாபித் திருக்கும். நாகன், நீட்டலும் முடக்கலும் செய்துகொண்டிருக்கும். கூர்மன், உரோம புளகத்தில் இருக்கும். கிருகரன், முகத்திடைநின்று தும்மலும் இருமலும் [illegible] விளக்கும். தேவதத்தன், ஓட்டமும் [illegible] வியர்த்தலும் செய்யும். தனஞ்சயன், உயிர்போகினும் போகாது உடலை வீங்கச் செய்திருக்கும். இனி கோசம் - ரு, அன்னமயம் - பிராணமயம் - மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் - ஆனந்தமயம். இவற்றுள் - உடல், அன்னமயகோசம். கன்மேந்திரியமும் - பிராணனும், பிராணமயகோசம். ஞானேந்திரியமும் - மனமும், மனோமயகோசம். ஞானேந்திரியமும் - புத்தியும், விஞ்ஞான மயகோசம். அவித்தை, ஆனந்தமய கோசம். வாயில் - கூ, கண் - காது - மூக்கு - வாய - குதம் - குய்யம். ஓ மன்னர்தமைப் பொருத்திரர்களே! இவ்வாறு [illegible], தவத்தால் [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] அவா [illegible] [illegible], அதனால் [illegible] சனிக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பே [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அன்றை யதினம் [illegible] [illegible] [illegible]. அன்றுமுத லேழுநாளில் ஒருநாள் [illegible] [illegible]. அக்கரு உருவாக, அவ்வுருவுக்குத் [illegible] [illegible]வாயு கொஞ்சம்

கொஞ்சமாய்ப் பொருந்தி உருவைவளர்த்துவரும். கர்த்தர் விதித்தநாள் நெருங்கினவுடனே தாயினதுபிராண வாயுவே அக்கருவுருவை வெளிப்படுத்தும். அவ்வுரு பூமியில் வந்தபின்பு ஐம்பொறியாலேயும் பயனைப் பெறுமென்று சொல்லிவரும்போது, தபதி புத்திரர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்து, ஓ ஐயா! அருமையாயிருக்கிற எவற்றிலும் அதிக அருமையாயிருக்கிற இந்தத் துறவறநெறி எங்களுக்குக் கிடைக்குமோசொல்லுமையா வென்று வினவ, ஓ பௌத்திரரே! ஒருவர் ஒருகாரியத்தை உட்கொண்டு அதனை அடையவேண்டுமென்று உறுதியாய நம்பி முயற்சி செய்வாராகில், அக்காரியம் கைகூடுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. தாம் கருதியகாரியத்தில அதிக முயற்சியாயிருந்து வரவர இலேசாக முயற்சி செய்வாராகில், அதனாலே சாகத்தகுந்த கெடுதி நேரிடும். ஆதலால் - உயிர்க்கொரு இடுக்கண் வந்தபோதிலும் தாம்கருதிய காரியம் நிறைவேறுகிற வரைக்கும் சரீர அவஸ்தையையும் பசிநோவையும் நித்திரையையும் நீக்கி, யார்யார் என்னநிந்தை செய்தபோதிலும் அதனை நினைக்காமல், இது இழிவு இதுசிறப்பு என்று மனதில் கொள்ளாமல், துணிவுடைமையைப் பூண்டு, மேலான விநோதங்கள் தன்கண்முன் நேரினபோதிலும் அதன்மேல் கருத்தைச் செலுத்தாமல், மலையைப்போல சலனமில்லாமையாயிருக்கவேண்டும். அப்படி நீங்களும் இருப்பீர்களாகில் பெரும்பயனடைதலுமன்றி, உங்கள் முன்னோர்களும் பெறுதற்கரிய பேறுபெறுவார்களென்றுபேசித் தனதிருப்பிடத்தில் வந்திருந்தான். அம்மக்கள் அந்தரலோகத்தில் சிலநாள் அருமையான நன்முயற்சியிலிருந்தார்கள்.

இந்திரன் இவர்கள் செய்துவருகிற நன்முயற்சியை அறிந்து, தன்னருகிலிருக்கிற தூதுவர்களைப் பார்த்து, ஓ தூதர்களே! ஒரு திவ்ய விமானத்தைக் கொண்டுபோய் அந்தரலோகத்திலிருக்கிற சந்திரவம்ச தபதி புத்திரர்களை அழைத்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். தூதர்கள் தேவ விமானத்தோடு அந்தரலோகத்திற் சென்று, தபதிபுத்திரர்களை அழைத்தார்கள். தபதி புத்திரர்கள் எங்கள் மூதாதை இந்த அந்தரலோகத்திலிருக்க, நாங்கள்மாத்திரம் சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிறது தகுதியல்ல. ஆதலால் எங்கள் மூதாதையும் கொண்டுபோகிறதாயிருந்தால் வருகிறோமென்றார்கள். தூதர்கள் இந்தச்சேதியை இந்திரனுக்கு அறிவித்தார்கள். இந்திரன் யோசித்து அப்புத்திரர்களையும் அப்புத்திரர் மூதாதையையும் விமானத்திலேற்றி வாருங்களென்று தூதர்க்குரைத்தான். தூதர்கள் அக்கட்டளைப்படி மூவரையும் விமானத்திலேறிச் சொர்க்கத்திற்சேர்த்தார்கள். குலத்திலொருவன் பெரும்பயனடைந்தால் அக்குலமுழுதும் பெரும்பயனடையுமென்ற வேதவிதி யயாதிக்குக் கிடைத்தது என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜெனமேஜயமஹாராஜன் பேரானந்த மடைந்தவர்போல் மகிழ்ச்சிகொண்டு, வைசம்பாயனரை வணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! யயாதி சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். இனி யயாதி முதலுண்டாகிய சந்திரவம்ச அரசரது மாக்ஷிமையையும், அவரவர்மரபின்முறைகளையும் புகலவேண்டுமென்று வினவ, வைசம்பாயனர் மகிழ்ந்துரைக்கின்றார்.

துஷ்டியந்தராஜன்சரித்திரம்.

ஓ அரசனே! யயாதிக்குச் சன்மிஷ்டையினிடமாயுதித்த புருவென்பவன் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைகளியானங்களைக் கற்றுணர்ந்து, மனுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசுசெலுத்திவருகிறநாளில், கேகயராஜன புத்திரியான கவுசலையை மணம்புரிந்து, இரதியு மதனும்போற் கூடிக்கலந்து, ஜனமேஜயனென்னொரு புத்திரனைப் பெற்றான். ஜனமேஜயன் நந்தையென்னும் கன்னிகையைப் புணர்ந்து, பிராசீனன் என்கிற புத்திரனைப் பெற்றான். பிராசீனன சத்தியென்கிற கன்னிகையை மணந்து, சயாதியைப் பெற்றான். சய்யாதி பானுமதி யென்கிற கன்னிகையைச்சேர்ந்து, சார்வபூமனைப் பெற்றான். சார்வபூமன கேகயன் புத்திரியாகிய சுநந்தையைக் கூடி, ஜயசேனனைப் பெற்றான். ஜயசேனன் விதற்பதேசத்தரசன் புத்திரியாகிய சுபத்திரையைக் கைப்பற்றி, நயுதனைப் பெற்றான். நயுதன் வசுமதி வசுபுத்திரியாகிய சுவேதையை வேட்டு, புரோதனைப் பெற்றான். புரோதன் கரந்துவையைக் கலியாணம்புரிந்து, தேவாபியைப் பெற்றான். தேவாபி ஒருகன்னிகையை மணந்து, உருசகனைப் பெற்றான். உருசகன் தேவையென்னுங் கன்னிகையினால், அர்சகனைப் பெற்றான். அர்சகன் தக்ஷகன் புதல்வியாகிய சுவாலாதேவியைத் தழுவி, மதிவானைப்பெற்றான. மதிவான கோதானம் - பூதானம் - கன்னியாதானம் - வஸ்திரதானம - அன்னதான முதலியவற்றைச் செய்து, அநேக சத்திரயாகங்களை நிறைவேற்றினான். இப்படியிருக்கையில் சரஸ்வதியென்னும் நதி ஒருபெண்ணுருவந் தரித்து வந்து அவனமேல் மயல்கொண்டு கூடி, அவனாலுண்டான இடனென்னும் ஒரு புத்திரனைப் பெற்று வைத்துப்போய் விட்டாள். இடனென்பவன காளிந்தியைக் கலந்து, நீலனைப் பெற்றான். நீலன் இரத்தினமாலையைப் பரிணயஞ்செய்து, துஷ்டியந்தனைப் பெற்றான. அந்தத் துஷ்டியந்தன் மஹா பராக்கிரமசாலியாய் விளங்கியிருந்தான். அவனாலே இந்தச் சந்திரவம்சம் மிகவுஞ் சிறப்புற்றது.

அஃதெவ்வாறெனில்—அந்தத் துஷ்டியந்தமஹாராஜன் இளமையிலேயே தன்பூமியில் விளைநிலத்தில் உயர்ந்து பருத்து விளங்கியிருக்கும் பெரிய மலைகளையெல்லாம், பார்த்தவர்கள் திடுக்கிடத் தன் கைகளினு

லெடுத்தெறிந்து, குடிகளுக்கு யாதொரு குறைவும் வராமற் பாதுகாக்குந் தன்மையையுடையவனாயிருப்பான். மகுடாபிஷேக மாயினபின்பு தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையும் இரக்ஷிக்கும் கருத்தையுடையவனாய், மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் செங்கோல் செலுத்திவருகிறநாளில், ஒருநாள் பதினெண்ணாயிர மந்திரிகளும்-ஆறுலக்ஷத் தறுபத்தாறாயிரம் பட்டவர்த்தனரும்-மூன்றுலக்ஷத்து மூப்பத்தீராயிர மகுடவர்த்தனரும்-இமையபண்டிதர் இராஜபுரோகிதர் முதலானவர்கள் சூழக், கோடிசூரியப் பிரகாசமான சிங்காதனமேறிவீற்றிருக்கிற தருணத்தில், குடிகள் யாவரும் திரண்டு கொலுமுகவாசலில் வந்து, தங்கள் வரவைக் காவலாளிகளால் அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அரசன் உத்திரவின்மேல் கொலுவிற் சென்று அரசனைவணங்கி நின்றார்கள். அரசன் குடிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையைச்செய்து, யோகக்ஷேமமும் கேட்டான். குடிகள் கும்பிட்டுச் சொன்னார்கள். ஓ அரசனே! நல்ல குலஸ்திரீகட்குக் கணவன் தெய்வமென்றும், அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த புத்திரர்க்குத் தெய்வம் தந்தை தாயென்றும், முற்றுந்துறந்த மகத்துக்களுக்கு ஆசிரியனே தெய்வமென்றும், மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அரசனே தெய்வமென்றும், நூல்கள் முறையிடுகின்றன. அவ்வாறே எங்களுக்கு யாதொருகுறைவும் வராதிருக்கத் தாங்களே தெய்வமாயிருக்கிறதினால் தாழ்ச்சியில்லை. ஆனால் நாங்களிடும் பயிர்களைப் பன்றிமுதலிய மிருகங்கள் அதமாக்குகின்றன. அஃதொன்றேயன்றி மற்றொன்றுமில்லை யென்று சொன்னார்கள். அரசன் குடிகள் மகிழ்வடைய நல்ல பரிசளித்து, நீங்கள் உங்கள் ஸ்தானத்திற்குச் செல்லுங்கள். மிருகபயமில்லாதிருக்க நான் தகுந்த முயற்சி செய்கிறேனென்று உத்திரவுகொடுக்க, குடிகள் அரசனை வணங்கி அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்கள்.

பின்பு அரசன் மந்திரி முதலானவர்களைப் பார்த்து, நாம் வேட்டைக்குப்போக வேண்டும். வேடர்-வில்லோர்-முதலியவர்களை வருவியுங்கள். நீங்களும் பிரயாண மாகுங்களென்று கட்டளையிட்டு, அந்தப்புரத்திற்சென்று, வேட்டை மகுடமணிந்து, பல ஆபரணங்களைத் தரித்து, வில் - அம்பு - வாள் - கதை - முதலியவற்றைத் தாங்கி, நவ மதனனைப்போல் வாயுநந்தியோகி கலந்த புரவியின்மேலேறி வெளிப்பட்டான். இதற்குள் மந்திரி முதலானவர்கள் ரதகஜதுரக பதாதிகளையும், வேடர்-வில்லோர்-முதலியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, விரைவில் வெளிப்பட்டு அரசனோடு கலந்தார்கள். அப்பால் யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, முரசு-பேரிகை - டங்கா-டமாரம் - சிறுபறை - பெரும்பறை-தம்பட்டம்-மத்தளம் - மிருதங்கம்-டமாகம்-எக்காளம்-காளம்-சின்னம் - துத்தாரி-முதலாகிய வாத்தியங்கள் கடல்போலொலிக்க, மிகுந்த களிப்புடன் பிரயாணமாய்க்காட்டிற்சென்றார்கள். வேடர்கள்முன்னதாகச்சென்று, காடுமுழுவதும்வலைகட்டி, அங்கிருக்கு மிருகங்களெல்லாம் ஒருமுகமாய் வரும்படிச்செய்தார்கள். அப்படி ஒருமுகமாக வரும்-சிங்கம் - புலி-கரடி-செந்நாய்-மான் - முதலியவற்றை நோக்கித், தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற வில்லைவளைத்து, நாணியேற்றிக் குணத்தொனிசெய்து, அர்த்த சந்திரபாணம் - முள்ளம்பு - முதலியவற்றைத் தொடுத்து, வருகிறமிருகங்களையெல்லாம் இரண்டிரண்டு துண்டாகக் கண்டித்து, யானை - வரையாடு-பன்றி - முள்ளம்பன்றி-முதலியவற்றைப் பல்லயங்களினாற் குத்திப் பூமியில்வீழ்த்தி, கண்டபேரண்ட முதலிய பக்ஷிகளையெல்லாம் சரத்தினாற் சிறகை யறுத்துத்தள்ளி, இப்படி பலவாறு தங்கள்தங்கள் கருத்துக்குத் தோன்றியபடி வேட்டை செய்தார்கள். இதில் அரசன் கையினாலிறந்த சிங்கம்-யானை - புலி-கரடி - செந்நாய்-கண்டபேரண்ட முதலாகிய ஜெந்துக்கள் அளவில்லை.

இவ்வாறு வேட்டைசெய்து வருகிறபோது ஒரு மானானது சந்நிதியில் அரசன் பார்வைக்கு அகப்பட்டது. உடனே அரசன் ஓர்சரத்தை அதன்மேற்றொடுத்தான். அஃததச்சரத்தைத் தன்னுடலிலேற்றுக் கொண்டு வருத்தமடைந்து ஓடிற்று. அதனை அரசன்கண்டு, தானும் தன்மந்திரியும் அந்தமானைத் துரத்தினார்கள். அம்மான் அதிவேகமாய் நெடுந்தூரஞ்சென்று, பாலைநிலத்தைக்கடந்து மறைந்தது. அரசன் பாலைநிலத்தில் வந்தமாத்திரத்தில் அந்நிலத்தின் வெம்மையினால் மெய்முழுதும் வெயர்த்துத் தாகங்களைத் தாங்கிப் பக்கத்திலிருக்கும் ஓர் மந்திரியைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓ மந்திரி! இதோபார்த்தாயா எலிகளுக்குப் பாம்பின் படத்தி னிழலேயன்றி வேறொரு நிழலில்லை. இவ்வகைப்பட்டவனத்தில் வந்து சிக்கிக்கொண்டோம். நமக்கோ தாகவிடாய் அதிகரிக்கின்றது. சரீரத்திலரும்பும் வியர்வை நீரேயன்றி வேறே ஜலமில்லை. இதற்கென்ன செய்வதென்று வினவ, அம்மந்திரி இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டுச் சற்று ஆலோசித்திருக்கிற தருணத்தில், ஒருபக்கத்திலிருந்து குளிர்ச்சியான காற்று வந்தது. அதனை அம்மந்திரி அறிந்து, அரசனை அழைத்துக்கொண்டு அக்காற்றுவந்த முகமாகச் சென்றான். அங்கு சகலபாபங்களையும் நீக்கி நலமாதாவாய் விளங்குகின்ற கங்காநதி தோன்றிற்று. அந்தக்கங்கையைக் கண்டமாத்திரத்தில் இருவினைத்தொடர்ப்பற்றுப் பரமபதத்திற் சென்றவர்கள் அடைந்த ஆனந்தத்தைப்போல மகிழ்வடைந்து, அரசனும் மந்திரியும் அக்கங்கையிற்படிந்து, தாகவெப்பத்தை நீக்கிக்கொண்டு, அங்கிருக்கும் விருக்ஷத்தின் நிழலிற் சற்றுநேரந் தங்கியிளைப்பாறியிருந்து, அந்நதியின் தருமிகும் வனவிநோதங்களைப் பார்வையிட்டு மந்திரியோடு தானும்சென்று உலாவிவருகிறான். இப்படி வருகிறபோது ஒரு சூதவனந்தோன்றிற்று. அவ்வனத்திலிருக்கிற மாவிருக்ஷங்கள் இலக்குமியின் மேனியையொத்த இளந்தளிர்க

ளையும், சரஸ்வதியின் மேனியையனைய சற்றுவெளுத்த தளிர்களையும், உமைமேனி போன்ற முதிர்ந்த தழைகளையும் உடைத்தாகி; அன்னவர் விழிபோன்ற வடுக்களையும், அன்னவர் தனம்போன்ற காய்களையும், அன்னவர் மாதுரியவசனமொத்த கனிகளையுங்கொண்டு; காமசரங்களை அநேகம் வகித்து மூன்று ஸ்திரீகள் நிற்கிறதுபோலத் தோன்றிற்று. அத்தோற்றத்தை அரசன்கண்டு வியப்படைந்து, அவ்வனத்திலுள்ள வளப்பங்களைப் பார்வையிட்டு வருகிறபோது எதிரிற் சிலமுனிவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அரசன் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களால் ஆசிகளேற்று, ஓ ஸ்வாமிகளே ! இந்தவனம் மஹாவிந்தையாயிருக்கின்றது. இவ்வனம் எவர்களுடையது? அவர்கள் நாமமென்னவென்று வினவ, முனிவர்கள்- ஓ அரசனே! இந்தவனம் பிரமசாரியாகிய கண்ணுவமஹா முனிவரிருக்கிற ஆசிரமமென்றனர். அரசன் திடுக்கிட்டு, ஓ ஸ்வாமிகளே ! நான் சந்திரவம்சராஜன். என்பெயர் துஷ்டியந்தன். வேட்டையாட வெளிப்பட்டு வழிதப்பி இம்மார்க்கமாக வந்துவிட்டேன். முனிவர்களிருக்கிற வனத்துக்கு அரசர்கள் வரக்கூடாது. ஒருவேளை இந்தச்சேதிகண்ணுவருணர்ந்தால் சினங்கொள்ளுவாரோ அல்லது போகட்டுமென்று மனங்கொள்ளுவாரோவென்றுபயபக்தியுடனே வினவ, முனிவர்கள்- ஓ அரசனே! அந்தக் கண்ணுவ மஹாமுனிவர் யாவரிடத்தும் நீடிய சாந்தமும், அரசர்களிடத்தில் ஏகாந்தமும் மிகுந்த அன்புமுடையவர். மேலும் உம்மிடத்தில் அதிகப் பிரியமுள்ளவர். ஆகையால் உம்முடைய விஷயத்தில் சினங்கொள்ளாமல் அகமகிழ்ந்து ஆசிர்வதிப்பார். நீர் சஞ்சலப்படாமற் சென்று அவரைத் தரிசித்துப் போமென்று உத்திரங்கொடுத்து, அவர்கள் கங்கா ஸ்நானத்துக்கெழுந்தருளினார்கள்.

அரசன் தன்னுடன்வந்த மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ அமைச்சர்களே ! இது கண்ணுவர் ஆசிரமமாம். நான் மாத்திரம் சென்றுபார்த்து அவரைத் தரிசித்து வருகிறேன். நான்வருகிற பரியந்தம் இவ்விடத்தி லிருங்களென்று சொல்லி நிறுத்தி, அரசன் அவ்வனத்திலுட்சென்றான். மயில்களாடுவனவும் - குயில்கள்பாடுவனவும் - வண்டுகள் ஒலிப்பனவும் - யாதுபோலிருந்ததென்னில், அரசனைக்கண்ட அவ்வனதேவதை நட்டுவப்பட்டு நாடகசாலைப் பெண்களைக்கொண்டு எதிர்கொண்டதல் போலிருந்தது. அதனைக்கண்ட அரசன்மகிழ்ந்து செல்லுகிறபோது, பூங்கொம்புகள் அதிர்ந்திருந்ததையும் - மாந்தளிர்களை மாமரங்கள் நோக்குந்திருந்ததையும் - அத்தளிர்கள் தென்றலுக்கசைந்திருந்ததையும் கண்டான். அது எப்படியிருந்ததென்றால், அந்த வனப்பெண் சாமரமுதலிய பொடிகளைத் தூவி, காணிக்கையாகக் கனியை ஒருகையிலேந்தி, ஒருகையினால் வாரும் வாரும் அரசனேயென்று பிரியவசனம் பேசியழைப்பதுபோலுமிருந்தது. இந்த வேடிக்கைகளைப் பார்வையிட்டு வருகிறபோது, அங்கங்கு யாகசாலைகளும் - ஓமகுண்டங்களும் - வேதகோஷ்டங்களும் - மஹாமுனிவர்கள் திருக்கூட்டங்களும் - தோன்றிற்று. அவைகளை அரசன் கண்ணுற்றுக் கண்ணுவ மஹாமுனிவரிருக்கிற ஆசிரமத்திற் சென்றான். அங்கே அல்குலைத் தேராகவும் - இரண்டு தனங்களை யானையாகவும்-இடையைச் சிங்கமாகவும் - புருவத்தை வில்லாகவும் - இரண்டுகண்களைச் சரமாகவுங்கொண்ட இரதிதேவியானவள், விரகட்கம்புனைந்து, மதன்மேல் யுத்தஞ்செய்ய எதிர்த்து வருவதுபோல் ஒரு கன்னிகை அரசன கண்முன் தோன்றினாள். பெண்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்தினம்போல் பிரகாசிக்கின்ற பெருமாட்டியை அரசன்கண்டு மையலாகித், திப்பிரமைகொண்டு, அசைவில்லாமற் சித்திரப் பிரதிமைபோல் சற்றுநேரம் நின்று, தன் கல்வியின் திறத்தால் மனத்தைக் காமத்தின்வழி செல்லவொட்டாமல் நிறுத்தி, இது முனிவர்களிருக்கிற ஆசிரமம். இந்தக் கன்னிகையைக் கண்டு மயங்குவது நமக்குத் தகுதியல்ல. இக்கன்னிகையை நெருங்கிவாய்மொழியறிந்து, அதன்மேல் நமது கருத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று அக்கன்னிகையின் அருகிற் குறுகினான். அக்கன்னிகையும் தற்குமுன்னமே தானே அக்கண்ணுவராலும் அக்கண்ணுவரிடத்துவரு முனிவர்களாலும் இவ்வரசனது பெருமையையும் திருவுருவத் திறத்தினையும் கேட்டிருக்கின்றவளாதலால் - அதனாலும், பிராரத்துவ சம்பந்தத்தினாலும், வந்த அரசனை துஷ்டியந்த மஹாராஜனென்று தன் புத்தியாலுணர்ந்து, ஆசிரமத்தில் இடுக்கணபடுந்து, ஒரு பொற்பீடமளித்து இருக்கச்சொல்லி, நாணத்தோடு ஆணமறைவில் நின்றாள். அரசன் அவள்கொடுத்த பீடத்திலிருந்து, கண்ணுவங்கருத்தும் அக்கன்னிகையின அழகாகிய கடலில ஆழ்ந்திருந்தபோதிலும், பெரியோர்களின பழக்கவாசனையினால் கருத்தைக் காமத்தின்வழியிற் செல்லவொட்டாமல அக்கன்னிகையைப் பார்த்து, ஓ தோகைமயிலே! தொனிக்குங் குயிலே ! இவ்வாசிரமத்துக்குத் தலைவராகிய கண்ணுவமஹாமுனிவர் எங்குற்றாரென்று வினவ, அக்கன்னிகை- ஓ மஹாராஜாவே! இந்நேர வெயிலில் இவ்விடத்திலே தானிருந்தார். திவ்யமாகிய ஆனந்தவனுபவியாகிய சதானந்தர்வந்து அழைத்துப் போயினார். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாழிகையில வருவாரென்று கூற, அரசன் ஓ பெண்களின் நாயகமே! முனிவர்களில் மிகவுஞ் சிறப்புற்றிருப்பவர் கண்ணுவர். இக்கண்ணுவருடைய ஆசிரமத்தில் நீ இருக்க வேண்டிய காரணமென்ன? நீயார்? உன்பெயர் என்னவென்று கேட்க, கன்னிகை - ஓ அரசனே ! நான் கண்ணுவருடைய புத்திரி. என்பெயர் சகுந்தலையென்றாள். அதனைக்கேட்டுத் திகைத்திட்டு, ஆ ! பெண்ணரசே! ஆனாலுமையாமிய மென்கிற மும்மலத்தை அடக்கினவர் மிகவுஞ்சிறப்புற்றுப் பிரமசாரியத்துவத்தைப் பெற்ற பரிசுத்தமனத்தையுடைய கண்ணுவ மஹாரிஷிக்குப் புத்திரியான

விருத்தாந்தத்தையும், உனக்கு நாமதேயம் வந்த வரலாற்றையும் விளங்க உரைக்கவேண்டுமென்ன, அச்சகுந்தலை-ஓ அரசனே! சிலநாளுக்குமுன் இவ்விடத்துக்குச் சதானந்தர் வந்தார். நான் அவரைத் தாழ்ந்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து இந்தக்கன்னிகையார் என்று கண்ணுவமுனிவரைக் கேட்டார். கண்ணுவமுனிவர் என்விருத்தாந்தத்தையெல்லாம் சதானந்தருக்கு அறிவித்தார். அப்போது அருகிலிருந்து கேட்டிருந்தேன். அக்கண்ணுவர் கூறியபடி சொல்லஎனக்குச் சக்தியில்லாவிட்டாலும், தெரிந்த மாத்திரம் பிரித்துத் தெரிந்துரைக்கிறேனென்று சொல்லுகின்றாள்.

கேளும் ராஜராஜேஸ்வரா! தேவர்களும் முனிவர்களும் மற்றுமுண்டான பிரஜைகளும் ஸ்துதிக்கின்ற சிறப்புற்ற தவமேன்மையுடையவரும், பிரமருஷிப் பதத்தை [illegible] செய்த பெருந்த பராக்கிரம பாக்கியமுடையவருமாகிய விஸ்வாமித்திரர் இமயமலைச்சாரலில்வந்து, ஐம்பொறிவழி செல்லும் புலன்களை ஒருவழிப்படுத்தி, அறிவைப் பிரமத்தினிடத்தில் செலுத்தி, அநேககாலம் அருமையான தவஞ்செய்திருந்தார். அத்தவத்தில் எழுந்த அக்கினி திரிலோகங்களையும் தகிக்கத் தலைப்பட்டது. சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிற இந்திரன் இந்த அக்கினியினால் கவலையுற்றுப் பயந்து, முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களையும், நாரதர் முதலிய தேவருஷி முனிவர்களையும், கிம்புருடர் - கருடர் - கந்தருவர் - சித்தர் - வித்தியாதரர் - முதலாகிய யாவரையும் அழைப்பித்து, வியாழபகவானுடன் சிங்காதனத்திலிருந்து, வந்த பேர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவர்களே! ஓ முனிவர்களே! எக்காலத்திலும் கண்டறியாத இந்த அழற்சி எவ்விடத்திலிருந்து உதித்தது. இதனால் சொர்க்கலோகமெல்லாம் கருகிப்போவதை வருந்துகிறபோது, பூலோகம் எவ்வாறு அவஸ்தைப்படும். இந்த அழற்சியோ வடவையையும் வாட்ட வல்லதாயிருக்கின்றதே [illegible] அழற்சியுண்டான விதத்தை எனக்கு உரையுங்களென வினவ, தேவர்கள் முதலானவர்கள் இந்திரனை வணங்கி நடுக்கமுற்றார்கள். ஓ அண்டவனே! இமயமலைச்சாரலில் விஸ்வாமித்திரமுனி அகோரமான தவஞ்செய்கிறார். இந்த அத்தவத்தில் எழுந்த தபாக்கினி [illegible]. இதைத் தணிக்க யாவராலும் கூடாது. [illegible] ஒருபத்திரமில்லை [illegible] என்று கூற, இந்திரன் அதுகேட்டு, அந்த விஸ்வாமித்திர முனிவர் [illegible] பிரமருஷிப் பதவிக்கு [illegible] பட்டவர். அவர் தவத்தை [illegible] கொண்டு [illegible] பலிக்கிறதாயிருந்தால் [illegible] கொள்ளுவான். [illegible] மேகங்களையும் மண்டலத்தையும் விட்டால் அனேகங்களை அரைநொடியில் தபாக்கினியால் கொளுத்திப் போடுவான். இந்த அண்டாண்ட பிரமாண்டங்களெல்லாம் இடிந்துவிழுந்தாலும், பூலோகம் சொர்க்கலோகமாய் சொர்க்கலோகம் பூலோகமாய்ச் சிதைபட்டாலும், அசாத உறுதியான மனத்தையுடையவன். இவன் தவத்தை யழிக்கிறதற்கு ஸ்திரீகளையன்றி வேறொரு யத்தனங்களினால் அழிக்கக் கூடாதென்று நிர்மாணித்து, மேனகையை அழைத்துவரத் தேவதூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தூதர் மேனகையிடத்தில் சென்று தேவராஜன் கூறிய வார்த்தையைச் சொல்ல, மேனகை அதுகேட்டு, அதிசீக்கிரமாய் வந்து இந்திரனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! என்னை அழைப்பித்த காரணத்தைத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென, இந்திரன் அம்மேனகையைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! இமயமலைச்சாரலில் விஸ்வாமித்திரன் அகோரமான தவஞ்செய்கிறான். அத்தவத்தில் எழுந்த அக்கினி பூலோகத்தாரையும் சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிறவர்களையும் வருத்துகின்றது. நீ விரைவாய்ச்சென்று அந்த விஸ்வாமித்திரன் தவத்தை அழித்து வரவேண்டுமென்று கூற, மேனகை கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஓ ஐயா! அந்த விஸ்வாமித்திரருடைய தவமகிமையை [illegible] தேவரீர் அறிந்திருந்தும், புலியிடத்து மானை அனுப்புவிப்பதுபோல் என்னை அனுப்புவிக்க யத்தனிப்பதைக் கோபமென்று [illegible] நான் என்ன குற்றஞ்செய்ததாகவும், அதற்குப் பயந்திருக்கிறேன் [illegible] கிட்ட நயத்திற் செய்யுந் தவமேயாகவிருக்கின்றது. ஓ ஸ்வாமி! எமனைமதியாத தவமுடைய அவருக்கு [illegible] செய்ததில் [illegible] இந்திரன் கேட்டு, ஓ பெண்ணே! நீ [illegible] செய்யவில்லை. [illegible] அதை அரசன் [illegible] இப்போது விஸ்வாமித்திரன் [illegible] நீ [illegible] தேவர் [illegible] - [illegible] - [illegible] - தவத்தை [illegible] பார்கள் [illegible] பெண் [illegible] ஆதலால் இந்த [illegible] அந்த [illegible] அவர்க [illegible] தவத் [illegible] பெறு [illegible] செய்து. [illegible] பட்டிருக்கு [illegible]

டவர்கள் காமவெறி கொண்டு திப்பிரமையுற்றுப் பின் தொடர்ந்துவர, இமயமலைச் சாரலில் விஸ்வாமித்திர முனிவர் தவஞ்செய்கிற இடத்தில வந்து தென்றற் காற்று வாடையிலங்கினாள்.

இப்படி இவள் நின்றமாத்திரத்தில், வனசம்-சூதம்-அசோகு-முல்லை-நீலம்-என்கிற ஐந்து பாணத்துக்குத் தலைவனாகிய மதனராஜன் கருப்பு ராஜ்யமாகிய விஸ்வாமித்திரனை எதிர்த்துக், கருப்பு வில்லையுவளைத்து, வண்டு நாணியேற்றிக், கணை தொடுத்துச் செய்து, முன்னம் இச்சையை விளைவிக்கிற தாமரைமலர்க் கணையை எடுத்து அவ்விஸ்வாமித்திரன் மேற் செலுத்தினான். அப்போது விஸ்வாமித்திரன் கவனிக்கவிட்டுக் கண்ணை விழித்துப் பார்க்கும்போது, மேனகை யணிந்திருக்கிற சந்தனம் - புழுகு - கஸ்தூரி - கர்ப்பூரம் - ஜவ்வாது - குங்கும முதலான பரிமளங்களின், அளியினமிருந்த நறுமலர்க்காற்றினை யுணர்ந்தான். அதுபோது மதனராஜனைக்கண்டு, இதுதான் சமயம் [illegible] பரப்பாகக் காமவெம்மையை யுண்டாக்கும் [illegible] த் தொடுத்தான். உடனே விஸ்வாமித்திரன் விருதாக் கொட்டப்பட்ட [illegible] தவநிலை விட்டெழுந்து, அப்படியே காற்றினைப்பிடித்துச் சென்றான். அங்கே ஒரு சந்தனமரத் தடியிலிருக்கிற மேனகை (இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா?) என்கிற பழமொழிபோலக் கடைக்கண்ணைக் கொண்டு விஸ்வாமித்திரன் மேலொருக்கால் வைத்து, மற்றொரு பொருளை நோக்குவதுபோலும் [illegible] கமாயிருந்தாள். இவளை விஸ்வாமித்திரன் பார்த்தவளவில் மதனராஜன் [illegible] மித்திரன் கண்டமாத்திரமாகச் சிரித்து, மனம் [illegible] படாமற் செலுத்தக் கூடாத வருத்தத்தைக் கொண்டு உத்ஸாகமலர்க் கணையைத் தொடுத்தான். வில் கொடுத்தான் அதனால் மனமயக்கமாகி, அவனருகிற் சென்று [illegible] யனாயசி! முனிவர்க்கு விரோதியாயிருந்த [illegible] [illegible] அவனை வென்று வெற்றிபெறுவதற்கு சக்தியில்லாம, அவன் பாணத்தினால் அடிபட்டுப் பிடிபட்டுவிழுந்து பட்டுவெளிப்பட்டு வந்தேன். தெய்வ கடாக்ஷத்தினால் [illegible] [illegible] அது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மதனராஜன் பாணத்தால் [illegible] அதனால் [illegible] [illegible] மனவேதனை நீக்கத்து. இதற்கு [illegible] இனி யவனைக் [illegible] மேனகை விஸ்வாமித்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ ஸ்வாமி! நீரோ காமம் - குரோதம் - [illegible] வற்றை நீக்கி, கருத்தைப் பிரமத்திலடக்கிச் செலுத்தி, சற்றும் சலிப்பில்லாமல் தவத்திலிருக்கிறவர். உமக்கு இந்தக் கருத்துண்டானதை நோக்கும்போது மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ஆயினும் அபயமென்று வந்தவர்களை யாதரிப்பது முறைமை. அம்முறைமைப்படி தேவரீர் கருத்து மகிழ என்மனக்கோட்டையை உமது வசமாக்கி, மூலவேதுமொழிந்து, இதழ்மருந்தளித்துக் காமநோயை மாற்றுவேன். ஆனால் ஒரு சந்தேகம். அதென்னவென்றால் - முனிவர்களென்றாலே அவர்களெல்லாம் ஸ்திரீவிரோதிகள். நீரு முனிவரானபடியால் உமமை அதிசயப்பதற்கு [illegible] அருகேயுண்டா [illegible] றென்றாள். விஸ்வாமித்திரன் சிரித்து, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீ சொல்லியது சரிதான். விரோதியாயிருந்தபோதிலும் அவ்விரோதி தமக்கொருத் [illegible] பமடைந்து வந்து முறையிட்டு அபயமென்று விழுந்தால், அவர்களைக் காப்பாற்றுவது முக்கியமானதே. மேலும் உபகாரஞ் செய்கிறவரிலே அவைப்பவரிறந்தவரில்லை. எக்காலும் உபகாரஞ் செய்யாதவர்களில் மூன்று முறையிடுகின்றனர். ஆதலால் இதுவிஷயமாக [illegible] யாதொரு [illegible] வேண்டாம், மேனகை மகிழ்ந்து, விஸ்வாமித்திரன் களிப்புற மனக்கோட்டையை அவன் வசப்படுத்தி, அம்முனிவனை யுடைய காமநோயை மாற்றினாள். விஸ்வாமித்திரன் விவாகித்தியால் மேனகை பட்டமாக நாளைக் கடத்தினான். மேனகை தெய்வ லோகப்பெண்களுள், பிறந்த பெண் பிள்ளையை இடத்திலே வைத்துப் போனாள். [illegible] [illegible] [illegible] தாங்கவொட்டாதவளாக, யன்மேல அன்புகூடாமல் அதை [illegible] டந்து சென்றாள்.

பின்பு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சகுந்தலைப் பக்ஷிகள் வந்து தமது இறகுகளால் நிழல் செய்து பாதுகாத்துவந்தன. அவ்வழியாக முனிசிரேஷ்டராகிய கண்ணுவர் வந்து, காலையில் [illegible] மேனகைக்கும் பிறந்தவள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஓ பெண்கள் நாயகியே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ந்த நாமம் புகழ், முகத்தைத் தொட்டுக், காலைப்பிடித்துத் தூக்கிப், பூர்வபுண்ணியத்தால் வளர்த்துச் சொல்லுகிறான். ஐயா! இது முழுதும் தூரந்த மஹாத்மாக்களில் ஸ்ரேஷ்டராகிய கண்ணுவர் ஆசிரமம்.

இதிலவர்தும்விரக்தியைப்பாராட்டாமலென்னைக்கூடு மென்று சொல்லுவது அரசருக்குத் தகுதியல்ல. அவ்வாறு கூடுவோமென்றாலும், அருமைபாராட்டி வளர்த்த என்பிதாவாகிய கண்ணுவர் மனதுக்கு அருவருப் புண்டாகும். உம்மையே நேற்கண்டு [illegible]ம் வினவுவாராயின், அதற் [illegible] த்தரவென்ன சொன்று கொடுக்கவல்லேனென்று கேட்கவும்; அரசன மகிழ்ந்து, ஓ பெண்ணரசி! நீயேன அஞ்சுகிறாய்! பெண்மையாகப் பூமியிற் பிறந்தபோதே ஒருவனுக்குரியளமே பிறந்திருப்பாள். மேலும் பெண்களைப் பெற்றவர்கள் ஒருவனுக்கு அப்பெண்ணை விவாகம் செய்வித்துக் கொடுப்பார்களேயன்றி, மனையில் வைத்திருக்கப் போகிற தில்லை. கண்ணுவரோ மகா தவசிரேஷ்டர். மேலும் பிரமசாரி. அவரிடத்தில் வருகிறவர்களும் ஸ்திரீவிரோதிகள். ஆதலால் உன்னை எந்த அரசர்களாவது மணஞ்செய்விக்கப் போகின்றர். (அப்பிடத்தியவம் (ருஷிகளுக்குரியதாக) அரசர்களில் ஒருவருமே காணவுமாட்டேன். நீ இருப்ப இடம் [illegible] யாதொன்று விரும்பியதைத் தீர்த்தால், கண்ணுவர் [illegible] கிறார். ஆதலால் இருவரை என்னை [illegible] படிவந்த [illegible] செய்யவேண்டா. சகுந்தலை அரசன் கூறிய வார்த்தைகளைக் [illegible] த்து [illegible], ஒருத்தரவு சொல்லுகிறாள்.

[illegible] பெண்கள் [illegible] ஒருவனைக்கூடி [illegible]. அப்பெண்ணை [illegible] பிதா [illegible]. [illegible] எனது தந்தையாகிய கண்ணுவர் வருதலுடன் [illegible] வாகத்தைத் [illegible]. அப்பால் எனது [illegible] தந்தை [illegible] கொடுத்து [illegible]. அரசன் [illegible] பெண்களை [illegible]! [illegible] தகின்றதில்லை. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அந்த விவாகம் [illegible]. அவையாவன பிரமம்-பிரசாபத்தியம்-ஆருடம்-தெய்வம்-காந்தருவம்-அசுரம்-இராக்கதம்-பைசாசம். இவற்றுட் பிரமசாரிக்குக் கன்னிகையைத் திருமணஞ்செய்துகொடுப்பது பிரமமணம். தலமகனினத்தார் வேண்டத் தலமகளினத்தார் குட்

டு அவளை ஓமத்திற்முன்னர்க்கொடுப்பது, பிரசாபத்தியமணம். ஒன்றிரண்டு பசுவோடு கூடும் வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகையைத் திருமணஞ்செய்துகொடுப்பது ஆருடமணம். வேள்வியாவ வந்தபெண்ணை அங்கே புரோகிதர்க் கொடுப்பது, தெய்வமணம். கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவருந் தனியிடத்தே சேர்ந்து காமமே கூடுவது, காந்தருவமணம். பெண்ணையும் [illegible] த்தாருக்குப் பொன் [illegible] கொடுத்துக் கொள்வது, அசுரமணம். பெண்ணையும் பெண்ணினத்தாரையும் [illegible] வலியிற்கொள்வது, இராக்கதமணம். [illegible] பைசாசமணம். இவற்றுள் - [illegible] இருவரும் தனித்தவிடத்து [illegible] காமமுற்ற [illegible] இந்த [illegible]. இருவரும் [illegible] அரசன் [illegible]: இப்போது நீர் [illegible] தரு [illegible] இனியவசன [illegible] கயின் [illegible] [illegible] [illegible] அத்தியமணம் [illegible]; [illegible] அமையுமென, [illegible] மாகாவென இதற்கென்ன [illegible]. அரசன் நகைத்து, ஓ பெண்களி நாயகியே! உலகத்தில் அரசராயினும் [illegible] வேறியும் பாக்கியமும [illegible]. அவ்வியமையப் [illegible] கள், [illegible] ஆகயாதவரு [illegible] யாவுதிரகாலையும் பெற [illegible]. அது [illegible] எல்லாம் காப்பத்தி [illegible] [illegible] உமது புத்திரன். [illegible] அரசர் [illegible] மான சத்தியம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வருத்தம் [illegible] [illegible] க்கு [illegible]

மறுத்துக்கூறுவது தகுதியல்ல. ஆதலால் உமது இஷ்டப்படி நடக்கவும். ஆனால் என்னை மாத்திரம் மறக்காதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறேனென்று மிகுந்த அருமையோடு விடைகொடுக்க, அரசன் அவ்விடையைப் பெற்று மீண்டு, மந்திரிகளோடு கலந்து, காட்டிற் கலந்திருந்த சேனைகளெல்லாம் ஒன்றுபடக்கூடித் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, முன்போல் நகரம்வந்து சேர்ந்து அரசுசெய்திருந்தான்.

இங்கே சகுந்தலையானவள் கணவன் பிரிந்த வருத்தத்தோடு திவ்யஞானியாகிய கண்ணுவர்க்கு என்ன உத்தரவு சொல்லப் போகிறோம் என்று மிகவும் கலக்கப்பட்டவளாய், ஐயோ! குற்றமில்லா தபஸ்விஜனங்களுக்கே கவிக்குறிகள் தெரியுமென்றால், சகலகலைவல்லவராகி உண்மைஞானத்தைப் பெற்றவர்க்குத் தெரியாமற்போகுமா! நாம் என்னகாரியம் செய்துவிட்டோம். காரியங்கள் யாவற்றுக்கும் பச்சாத்தாபங்களென்கிறது நமக்குத் திருஷ்டாந்தமாயிற்றே. இனி நாம் என்னசெய்யப்போகிறோமென்று பயந்திருக்கிற தருணத்தில், திரிகாலஞானியாகிய கண்ணுவமுனிவர் வந்துவிட்டார். அவர்வரவே கவலையால் வெளுத்த இதழையும், வியர்வையால் நிறைந்த முகத்தையும், வேகத்தினாற் சிவந்த விழியையும், பல்லாதிகளாற் பட்ட குறியையும், ஆலிங்கனாதிகளாற் கலைந்த அளகத்தையும், புத்திரனுக்கும் ஆலிலைபோன்ற வயிற்றையுமுடைத்தாகிய சகுந்தலை திக்கென்றெழுந்து, நமது முகக்குறியினாலும் அயர்வுத் திறத்தாலும் நாம் முடித்துக்கொண்ட காரியத்தை அறிந்துகொண்டிருப்பாரோ என நாணமேற்கொண்டு [illegible] நடந்து, கல்விப்பிரவாக [illegible] கூடாத வருத்தமின் [illegible] யத்தில் [illegible] யாகிய கவிதையைத் [illegible] திவ்யசாக்ஷும் [illegible] சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! "பெண் [illegible] புத்தியினபுத்தியாதர்ச்சனீகம்" என்பதறியா [illegible] சுவாமிகளுக்கறிக்கையிடாமல் ஓர்நொடிப்போதில் ஊழின்வசத்தினளாகி மயங்கி, எளியாள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றிரந்தாள். அதுகேட்டுத் தாம் வெளியிற் சென்றது முதல் அதுகாறுநடந்த காரியங்களைத் தமது ஞானதிருஷ்டியாற் கண்டுணர்ந்த கண்ணுவர் அதற்கு மகிழ்ச்சியடைந்து, சகுந்தலையை முகம்நோக்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ அம்மணி! உன் உதரத்திலிருக்கிற புத்திரன் இந்த சமுத்திரமுடுத்த உலகத்தையெல்லாம் ஆளும்படியான வல்லமையையுடையவன். உன்னைக்கூடின அரசன் துஷ்யந்தமகாராஜனே. நீ நல்லகாரியஞ் செய்தாய். அதற்கு உன்மேல் மனமறிக்கோபமில்லை. நீ அவ்வாறாக நடந்த விருத்தாந்தத்தைக் கூறும் அவசியமென்று சொல்ல, சகுந்தலை அரசன் வந்ததையும், தான் அவ்வரசனுக்குப் பணிவிடை செய்ததையும், அரசன் தன்னை யாசித்துப் பெற்றதற்குச் சொன்ன வரலாற்றையும், அதன்மேல் அரசன் விரகதாபப்பட்டு ஆகாயவாணியைப் பூமிதேவியைச் சாக்ஷிவைத்துக் காந்தருவமணம் புரிந்து கூடிப், பின்பு மந்திரிகளால் அழைத்துக் கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லியவற்றையும் விளங்க உரைத்தாள். கண்ணுவர் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, ஓ அம்மணி! உலகத்தில் பெண்கள் பெறும்பேறு என்னவென்றால்-கல்வியையும் வல்லமையையும் அழகினையும் வாலிபத்தையும் செல்வத்தையும் பெற்ற புருஷனையுடைத்தாய், புத்திரபாக்கியத்தையும் பெறுவது மிகுந்த அருமையானபேறு. இந்தப்பேறு எல்லாப் பெண்களுக்கும் கிடைக்காது. நீ தவஸ்ரேஷ்ட சிகாமணியாகிய விஸ்வாமித்திர முனிவருக்கும் மேனகைக்கும் பிறந்தவளாதலால், அவர்கள் வழியால் நீ சகலபாக்கியமும் பெற்றாய். இனி உனக்கு ஒருகுறைவுமில்லை. சுகமாயிரு அம்மாவென்று வாழ்த்தினார். சகுந்தலை பரமானந்தத்தை யடைந்தவளாய், கண்ணுவரை வணங்கி அந்தப்புரத்திற் சென்றிருந்தாள். இவ்வாறு சென்றபின்பு முதல்மாதத்தில் வெறுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களில் விருப்பமும் குறைவற்ற பசியும் உணவில் வெறுப்பும் புளி ஏப்பமுமுடைத்தாகி, இரண்டாமாதத்தில் அடிவயிறு கருக்குழியைச்சார்ந்து ஒட்டி உள்ளடங்கி, மூன்றாமாதத்தில் மார்பின் நரம்புகளெழுந்து, நான்காமாதத்தில் முகம் வெளுத்து முலைக்கறுத்து மசக்கையெனும் நோயுற்று, ஐந்தாமாதத்தில் கருக்குநோயும் வயிற்றுப்புரட்டலுமுண்டாகி, ஆறாமாதத்தில் கண்களின் அடிக்கடைக்கருத்த நரம்புப்பிரகாசமாகவும் கண்களின் நிறம்பேதமாகவும் காணப்பட்டு, ஏழாமாதத்தில் உட்காரும்போதும் எழுந்திருக்கும்போதும் புத்திரக்கருவாதலால் வலதுகையை அடிக்கடியூன்றி, எட்டாமாதத்தில் முலையிற் சிறுதுளிப் பாலுண்டாகி, ஒன்பதாமாதத்தில் அதிகவருத்தமும் இளைப்புமின்றி வலப்பாகத்திற் கிடைபடுக்கின்றது முதலிய தன்மையையுடைத்தாகி, பத்தாமாதத்தில் கருப்பவேதனைப்பட்டு, யாவரும் விருப்புறத்தக்க சிறப்பினை வகிக்கப்போகிற புத்திரரத்தினமணியைப் பெற்றாள்.

அப்புத்திரனுக்குக் கண்ணுவர் பல ஆசீர்வாதங்கூறி, செய்யுஞ் சடங்குகளெல்லாஞ் செய்யப்பட்டு நிறைவேறிய, பரதனென்று பெயரிட்டு, ஐந்து வயதுக்குமேல் வேதங்களை அறுபத்துநாலு கலைகளையாகியவைகளை முதலியவற்றைப் போதித்து, பூமியைக் காக்கத்தக்க வில்வித்தை - அம்புவித்தை - யானையேற்றம் - குதிரையேற்றம் முதலியவைகளையும் கற்பித்து, மறுவின்றிப் படப் பார்த்து வந்தார். அப்புத்திரனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது நடக்கின்ற காலத்தில் கண்ணுவர் சகுந்தலையை அழைப்பித்து, ஓ அம்மணி! இனி நீ உன் கணவனாகிய துஷ்யந்த மகாராஜனிடத்துச் சென்று வாழ்ந்திருக்கவேண்டிய முறைமை. உன்னை மந்திரிகளால் அழைப்பிக்கிறேன் என்றுசொல்லிப்போயின அரசன், இதுவரைக்கும் உன்னை அழைப்பிக்கவில்லை. இராச்சிய சம்

பத்திஞலே மறந்து விட்டாற் போற் காணுகின்றது. இதோ நமது சீஷர்களிற் பலரை அனுப்பிவிக்கிறேன். அவர்களைத் துணையாகக்கொண்டு நீ அத்தினபுரத்திற்குச் செல்லென்று கட்டளையிட்டுச், சீஷர்களை அழைத்து, ஓ சீஷர்களே! இந்தச்சகுந்தலையை அத்தினபுரத்தில் விட்டு வாருங்களென்று சொன்னார். சகுந்தலை கணவனுக்கு மடைந்து, கண்ணுவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமி! இது வரைக்கும் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் என்னைப் பாதுகாத்தீர்கள். எனக்கு மாதா-பிதா - குரு-தெய்வம்-தாங்களேயன்றி வேறில்லை. எப்போதும் ஸ்திரீசாதிகளுக்குக் கணவனைவிட்டு [illegible] தாய்வீட்டிலிருத்தல் தகுமல்ல. [illegible] ஸ்திரீயாகவே [illegible] தங்கள் கட்டளையை [illegible] செல்லுகின்றேன். இது வரைக்கும் எப்படி என்னைத் [illegible] இருந்தீர்களோ, அப்படியே இனிமேலும் [illegible] கிருபைகூர வேண்டுமென்று இனிய வசனங்களுடன் வணங்கி விடைபெற்றுச், சீஷர்களைத் துணையாகக்கொண்டு, புத்திரனோடுந் [illegible] நடந்து, அத்தினபுரந் தருகில் வந்து சீஷர்களை அனுப்பிவிட்டுத், தான்தன புத்திரனோடு நகரத்துட்சென்றனள். அப்போது அந்நகரத்திலிருப்பவர்கள் இந்தச் சகுந்தலையையும் இராஜ [illegible] பாலனையும் பார்த்து, மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து, ஆ! ஆ! இந்த அம்மையைப்பார்த்தால் ஸ்ரீமகாலட்சுமியைப்போலிருக்கின்றனள். அருகிற்செல்லுமிந்த பாலனைப்பார்த்தால் மன்மதனைப்போலிருக்கின்றான். இவ்வளவு [illegible] இவர்கள் [illegible] இந்நகரத்துட் பிரவேசித்த காரணமென்னவென்று [illegible] சகுந்தலை இராஜ [illegible] காவலாளிகளைக் கண்டு தன்வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அரசனது [illegible] சென்று, [illegible]

[illegible]

பலரால் அழைத்துப் பெண்ணென்று [illegible] வந்துவிட்டது. இதுவரைக்கும் நாம் அழைக்காதிருந்ததினால் இவளே வந்துவிட்டாள். இனிநாம் இவளை கருத்துக்கு விரோதமில்லாமல் அழைத்துக் கொள்ள

டோமாகில், இதோயிருக்கிற நமது புத்திரனுக்கு நமக்குப்பின் நமது மந்திரி முதலானவர்கள் பட்டங்கட்டுவிக்கமாட்டார்கள். அல்லது நீயே வந்தாயாகில், இவள் மனம்நோகும். அதனால் நமது அரசாட்சிக்குக் கெடுதி நேரிடும். இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சற்று நேரம் ஆலோசித்து, இவளை நிராகரிப்போம். அப்போது நாம் [illegible] ஆகாயவாணி [illegible]. இந்த சபையிலிருக்கிறவர்கள் யாவரும் [illegible] அசரீரி நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லும். அப்போது அரசர் முன்னிலையில் அழைத்துக் [illegible], நமக்கு அவள் அடைந்த வருத்தத்தை மாற்றுவோமென மனதிற் றீர்மானித்துச் சகுந்தலையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ பெண்ணே! நீ யார்? உன்பேரென்ன? உன்னை [illegible] அம்மையே! [illegible] யாது? நீ இந்த இராஜசபைக்கு [illegible] என்ன வேண்டு மென்று வினவ, சகுந்தலை யானவள் [illegible] திடுக்கிட்டு, ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம். அரசன் நம்மையாரென்று வினவுகிறார். இவர் நம்மைப் [illegible] [illegible] இப்படி [illegible] [illegible] [illegible] நம்மை அவமானப்படுத்[illegible] [illegible] மறந்துவிட்டாரோ? என்னமோ [illegible] [illegible] நாம் [illegible] [illegible] [illegible] தாயாகத் [illegible] [illegible] அரசனை [illegible] நான் [illegible] இதோயிருக்கிற [illegible] உமது புத்திரன். [illegible]

[illegible]

[illegible] அரசன். [illegible] [illegible]? அப்படி [illegible]

தனித்துவருவளு? இதென்ன விந்தை? நானுன்னைக் கூடினதெப்படி? அந்தவரலாற்றை யாவர்க்குந்தெரிய உரையென்றுகூற, சகுந்தலை கனவருத்த மடைந்து சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! நீர்வேட்டைகருவந்தபோது வெளியே யாவரையும் நீக்கி ஒருவராயத் தனித்துக் கண்ணுவமுனிவர் ஆசிரமத்துக்குவர, நான்கண்டு எழுந்து மரியாதைசெய்து பொற்பீடமளித் திருக்கச் சொல்ல இருந்து, என்வரலாறனைத்கேட்டு மையலாகி, பூமிதேவி ஆகாயவாணி இவர்களைசசாக்ஷிவைத்து, நாம் நடத்திக் கொள்ளப்போகிற காந்தருவ விவாகத்திலுற் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு முடிசூட்டுகிறேனென்று உறுதிமொழிபேசி, அக்காந்தருவ விவாகஞ்செய்து என்னைக்கூடி, உடனே மந்திரிகளால் உன்னை வரவழைத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்து வந்து, கூறியஅவவாக்குத்தத்தத்தை யெப்போதுமறந்துவிட்டீர். பின்புநான் கருப்பவதியாகி ஒரு புத்திரனைப்பெற்றேன். கண்ணுவர் அப்புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயரிட்டு, ஜாதகர்மாதி முதலிய சடங்குமுநடாத்தி, நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலுகலைகளியான முதலாகிய சாஸ்திரங்களும், அரசாக்ஷுரிய வில்வித்தை முதலியதுகளும் அப்பியாசஞ்செய்வித்து, என்னையும் இப்புத்திரனையும் உமது நகரத்தில் விட்டுவரச்சொல்லித்தமது சிஷ்யர்களை யனுப்பிட, அச்சிஷ்யர் அவ்வாறு உமதுநகரத்திற் கொணர்ந்துவிட்டுப் போயினர். நானுமது சபைக்குவந்தேன் என்றாள். அரசன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, இதெல்லாம் பொய்மையென்று தோற்றப்பட்டும் தன கருத்து நிறைவேற்றுங்கருதி முகம் வேறுபட்டு, மஹா உக்கிரத்தோடாங்காரித்த பேச்சினால் தன முத்துக்களைகாட்டிப் பொன்மலை இடி இடித்தாலெப்படியோ அப்படியே பேசி அதட்டிச் சொல்லுகிறான்: ஆ! ஆ! பெண்ணே! நானென்ன அரசனல்லவா? நான வேட்டைக்குப் புறப்பட்டால் ஒருவனாகப் புறப்படுவேனோ? அலைந்து வேட்டையாடுகிற தருணத்தில் ஏதாவதொரு மிருகத்தின் பின் தொடர்ந்தால், அப்போது சேனைகளை விட்டுப்பிரியலாம். அப்படி பிரிந்தகாலத்தும் உயிர்க்குயிராயிருக்கிற மந்திரிமார் பிரிவார்களா? நான் எவ்விடத்துச்சென்றாலும் அவரிடத்துக்குத் தெரியாதொருதடையுமின்றி உடனிருப்பார்களே. நான் தனித்து வருகிறதென்ன? அப்படிநான தனித்து வந்தாலும், முனிவர் ஆசிரமத்திற் செல்லவேண்டிய காரணமென்ன? வழிதப்பி முனிவர் ஆசிரமத்துக்கு வந்தாலும், அந்த இடத்தில் ஒருஸ்திரீயிருந்தால் போகிக்கக் கூடுமோ? இதையெல்லாம் யோசித்தால் சுத்தப் பொய்யையாயிருக்கின்றதேயன்றி, மெய்மையென்று உன்னருகிலிருக்கிற சிறுவனும் நம்பமாட்டான். இதுவுமன்றி நீ சொல்லுகிறது என்னவென்றால் ஆகாயவாணி பூமிதேவியுமிய என்னைக் காந்தருவமணம் புரிந்தாயென்கிறாய். அது சபைக்குதவுமா? (முழுப் பூசினிக்காயைச் சோற்றோடு மறைத்தவள்.) என்று உலகத்தார் சொல்லக் கேட்டிருந்தேனே யன்றிக் கண்டறியேன். இன்றையதினம் உன்னை யோசித்தால் உகைகொடிபதுன என்பேபிலேயே வழக்காடத் துணிந்து வந்த நீ (யானையைச்சோறால்மறைத்த கதைபோல) இன்னும் சற்றுநேரம் இச்சபையில் வைத்திருந்தால், எல்லாமே என்னதென்று கைக்கொள்வாய் போலிருக்கின்றதே. உன்னைப்போல் ஸ்திரீகளைக் கண்டதில்லை. இனி அனாவேடிப்போதாகிலும் இவண் நிற்கவேண்டுவதில்லை. வந்தவழியே போகச்செல்லென்று இவ்வாறு கடிந்துரைக்கமட்டற, சகுந்தலை இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு, கனவருத்தமுற்று, ஆ! ஆ! தெய்வமே! ஆதியில் இந்த அரசனைக்கண்டபோது பெண்கள் பெறும்பேறு இன்று பெற்றேமென்று விருப்புற்று, அரசனை கூடி மகிழ்ந்து களிப்படைந் திருந்தேனே. இன்றையதினம் இவ்வரசன்சொல் அவ்வற்றையெல்லாம் அநியாயமாகிச், சங்கடபடாத துன்பத்தைக் கொடுத்ததே. இதற்கென்ன செய்வேன். ஐயோ! இன்னும் சற்றுநேரமிருந்து நடந்த தவறுகளை விவரித்துக் கூறுவோமென்றால், இவ்வரசன் தள்ளிவிடுவார் போலத் தோற்றுகின்றது. இனிநாம் என்னசெய்யப் போகிறோமென்று தனக்குத்தானே மனதில் நினைத்து, அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! உலகத்தில் யாராவதொருவர் கொலை-களவு-காமம்-சூது-வாது - முதலான அக்கிரமங்களில் ஒன்றைச் செய்தால், அவர்களை அரசன் தண்டிக்கிறது. அவ்வரசனே சூது வாது அக்கிரமத்துக்குப் பாத்தியப்பட்டால், அவனைத் தண்டிப்பவர் யார்! ஒருவருமில்லை. நீர் உலகாதிபன. உமதுவாக்குக்கெதிர் வார்க்குண்டோ? இல்லை. ஆதலால் (வேலி பயிரை மேய்ந்தால் யாரிடம் முறையிடுவது. அவ்வேலி தானே பயிரை மேய்ந்தால் விளைவுயாதெப்படி.) மலைபோன்ற பெருமையுடைய மன்னனே! என்னைக் கண்டபோது சத்திய வாக்குத்தத்தஞ்செய்தது அறிவுடையோய் இனிசொல்லுவதற்கு. என்னை மறந்து பிரிந்த பிற்பாடு அவ்வப்போதெல்லாம் மனதும் சங்கடமுற்று, இப்போது இப்படி பேசுவதனாலும் அப்போதுபேசுதலையாதெல்லாம் அறியாமற் போயினை. மாமேரு போற் பொறுமையுடையவர் பிறந்தவரே! உலகம் உயிரும் போலவும், மலரும்மணமும்போலவும், இரத்தினமும் அதனொளியும்போலவும், சடையுடனாஸ்திரீ நாயகரும் பொருந்தி வாழ்வதல்லாது, அன்னியனைப் போல் ஒருவர் கொருவர் பிறந்ததுன்பத்தால வருந்தித் துயரப்படாநின்ற தோஷமாயினும் எப்போதும் முண்டோ! இறைவனே! தனக்கு வழிபடு கடவுள்-தனக்குண்டாகிய இன்பம்-தனக்குள்ள வலிமை-தனக்கிசைந்த அழகு-இன்னமுள்ள பயன்களியாவும்தனது நாயகனென்றே வந்தித்துச் சிந்திக்கும் பதிவிரதைகளை மனநோவச் செய்வது விவேக

மோ? நீதியோ? தருமமோ? ஐயோ! அன்னீதியும் அசத்தியமும் உம்மிடத்தி லிருக்குமாகில், நன்னீதியும் சத்தியமு மிருக்குமிட மெங்கே? ராஜனே! அரசருக் குண்டாகிய பெருமை - கீர்த்தி - இன்பம் - பெரு-யாகம் - வெற்றி முதலிய சகல கருமங்களுங் கற்புடைய மனைவியைப் படைத்தவர்க ளுண்டென்றும், அவர்கட்கே உரிமையென்றும் வேதத்திற் சொல்லி யிருப்பதை அறிந்திருந்தும், என்னையும் அருமைமகனையும் அவமதித்துத் தள்ளிவிடுவது ஞாயமோ? அண்ணலே! தனது தலைவராயினோர் வாழ்வைப் பெற்றாலும் தாழ்வைப் பெற்றாலும், இருந்தாலும் இறந்தாலும் கூடப் பொருந்தி அநுபவிப்பவளாகிய குலநாயகியின் மனந் தளரும்படிக்கு (மேலிருந்து [illegible] உள்ளிருந்த மீனை வெளிப்படுத்தி வீழ்ந்து [illegible] கொண்டு தேகத்திற் ஜலம் படாமல் உதறிவிட்டுப் போகின்ற மீன்கொத்திக் குருவியைப்போல்) [illegible] யற்றும் பற்றற்றும் போகின்ற புருஷனையத்தால் அவர் அவளைக் காப்பரோ? ராஜனே! ஒரு புத்திரனைப் பிறக்கவேண்டுமென்று புத்திரகாமேஷ்டி யாகமும் - தருமமும் - விரதமும் - கோயிலுஞ் செய்து, சத்திரம் - [illegible] - மடம் - குடம் - [illegible] தேவப் பிரார்த்தனை மந்திரம் - யந்திரம் - தந்திரம் அவுஷதம் - முதலிய முயற்சிகளை நடத்திப் பிள்ளையைப் பெறுகிறார்கள். இவ்வியமான [illegible] கண்டும் [illegible] நானோ வேறு வெறுத்த பேர்களை [illegible] இல கேட்டறியேன். [illegible] கண்டறியேன். ஓ சந்திரவமிசோத் தமனே! இவ்விடத்தில் சந்ததியைக் [illegible] கொண்டேன். மேலும் கொடுப்பதென் [illegible] காட்டிய வஸ்துவைக் காட்டுங் கண்ணாடி [illegible] வெவ்வேறு பெயரைப் பெற்றாலும், பொருளொன்றே யல்லது வேறில்லை. அதுபோல் தந்தையின் [illegible] புத்திர ஸ்வரூபமென்று [illegible] சொல்லுவது பொய்யாகுமோ? ஐயா! [illegible] இச்சிறுவனை [illegible] அதனால், அந்த அரசே! [illegible] இறைவனே! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தோன்றலே! [illegible] இராஜர்களுக்கு முக்கியமாயிருக்க வேண்டிய [illegible] இல்லறம், சொல்லுதற் கருமையான யாகங்களும், சத்தியமும், நன்றியும், [illegible] இவைகளை யோசித்து [illegible] என்னையும் இப்புத்திரனையும் மனைவியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுவீராயில், மற்ற சத்திய முதலிய யாவும் உமக்கெளிதி லுண்டாகும். ஓ இராஜ

சிங்கமே! உம்முடைய புத்திரன் பிறந்த அன்றைக்கு கினைத்தற்கரிய யாகங்களெல்லாஞ் செய்தபோது, ஆழ்ந்த அம்ருதத்தும் ஒரு [illegible] அசரீரிவாக்கும் பிறந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட மகனை ஆதரித்தருள் செய்யக்கடவை யென்றாள்.

இவ்விதமாகச் சகுந்தலை சொன்ன மொழியினைத் துஷ்யந்தன் [illegible] கேட்ட [illegible] [illegible] மகாராஜன், ஓ [illegible] போன்ற நெறியையுடைய மின்னே! முன்னே உன்னை இன்னதென்று அறியமாட்டேனே. [illegible] பனிப்பனிப் பேசுகிறாய். நீ அன்னம் போல நடந்து [illegible] இடம்போய்ச் சேர [illegible] அணங்கு [illegible] அரசன் வெறுவெளியிலிருப்பவன் போல [illegible] வந்தான். அப்போது சகுந்தலை [illegible] [illegible] மன்னனை நோக்கி, ஓ அரசனே! நீர் பூர்வத்தில் கண்ணுவமகரிஷியின் ஆசிரமத்திற்கு வந்து, சமீபத்தில் [illegible] புணர்ந்து, சத்தியம் ஒருவருக்குந் தப்பேனென்று [illegible] இருவருமாகக் கலந்து, [illegible] அநுபவித்திருந்தனை. அப்போது பெயரைச் [illegible] இப்போது மறந்து சொல்லுகிறீர். [illegible] அல்லது தாயோ? எனக்கு [illegible] போற முறையில்லை. என்னுடைய [illegible]. [illegible] அவ்விதமாக தாயுந் தந்தையும் நானபிறந்தபோதே துறந்துவிட்டார்கள். இப்போது [illegible] பிறந்தவனென்று [illegible] இந்த நாயகன் மறந்துவிட்டார். [illegible] [illegible] மறந்த [illegible] பெண்களும் பெறாதபிறந்தும். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பாலைச் [illegible] ராஜசபையை விட்டு [illegible] இருக்கவைத்தான். இதற்குள் அரசவைக்கு [illegible], இன்னும் ஆகாய

வாணி பூமிதேவி என் வசமில்லை. நாம்பொய்முதலாகிய குற்றங்களை நீக்கி அரசுசெய்தாலும், தற்காலத்தில் இந்தச் சகுந்தலைக்காக இச்சபையிலிய நடந்ததை இல்லையென்று மறுத்தோமே, அதனாற்றான் வரவில்லையோ? அல்லது இன்னும் என்னநேரிடப்போகின்றதோ! கண்ணுவர் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியராயிருக்கிறார். அவர் இவ்விருத்தாந்தத்தை அறிந்தால் [illegible] அடைவர். ஐயோ! இதற்கென்னசெய்வேன் என்று பலவாறு மனதில் நினைத்து, தன் கண்ணையும் கருத்தையும் சகுந்தலைமீது வைத்து வாடியிருந்தான்.

அந்தசமயத்தில் ஆகாயவாணி சபையார் அறிய அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறது: ஓ அரசனே! இந்தச் சகுந்தலை மகா பதிவிரதை. ஆதியில் இவளைக் கூடிப்போது [illegible] சாக்ஷியைத் [illegible]. இவள் சொல்லியவையெல்லாம் உண்மைதான். இனித் தடையின்றி அவளை மனைவியாகக்கொண்டு, அரசுவையத் [illegible] பட்டமாட்டுக. அப்படிச்செய்தால் உனக்கு எல்லாம் பெருமை கிடைக்கப்போகிறது. [illegible] சகுந்தலையை ஆதரியாமற்போனதால், அரசன் [illegible] அடைந்து, ஓடோடிவந்து, சகுந்தலையினது இரண்டு கைகளையும் பற்றி அழைத்துவந்து, [illegible] சபையைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்: மேன்மைகள் சபையார்களே! சிலகாலத்துக்கு முன்னம் வேட்டையாடக் காட்டிற் சென்றபோது, ஒருபாலைத்து [illegible] ஆசிரமத்திலும் யாமுந் தனித்து ஒருசோலையிற்போய், அதிலிருக்கும் தடாகத்திற் ஸ்நானஞ்செய்து, [illegible] ஓர் மரத்தடியிலிருந்து, சிறுநேரம் சென்றபின்பு தனியே அவ்வன விநோதத்தைப் பார்க்கச்சென்றேன். கண்ணுவருடைய ஆசிரமந் தோற்றது. அதில் சென்றபோது இப்படியாகவன்றி, ஆகாயவாணி முதலானவர்களைச் சாக்ஷியாக்கிக் [illegible] விவாகஞ்செய்து கூடினது உண்மைதான். [illegible] அழைப்பித்துக் கொள்ளுகிறேனென்று [illegible] [illegible] அதனாலே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சாக்ஷிகளாக [illegible] முதலானவர்கள் [illegible] வெளிப்படுத்தாதிருக்க [illegible] [illegible]. இப்போது [illegible] கோர்க்கை [illegible] - [illegible] - [illegible] நடந்த காரியங்களைத்தையும் அரசர் கூறியபடியால், இனி இப்புத்திரனை எனக்குப் [illegible] அவனிட [illegible]. நடந்ததெல்லா முண்மைதான். இவ ளையும் இப்புத்திரனையும் நான் ஒப்புக்கொண்டேனென்று சொல்ல, மந்திரிமுதலானவர்கள் கிடுக்கென்றெழுந்து, சகுந்தலைக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறார்கள்: ஓ லோகமாதாவே! எங்களை யாதரிப்பது தங்கள் கடமை. எளியேங்கள் மீது விரோதம்வைக்காமல் [illegible] வேணுமென்று வேண்டி வணங்கிய மந்திரிமுதலானவர்களைச், சகுந்தலை யாசீர்வதித்துச் சொல்லுகின்றாள்: ஓ மந்திரிகளே! ஜலஜூடத்திற் பட்ட [illegible] அரசன் [illegible] முதலாக, அரசன் [illegible] இரும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] செய்வித்தது, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சேர்த்தான்.

இப்போது [illegible] [illegible] செய்கொற்றத்தில், [illegible] பெற்றான். [illegible] [illegible] அஸ்தினாபுரமென்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ளைப் பிடித்திழுத்தான். அதனால் அஸ்திநாபுரமென்று இந்நகரத்துக்குப் பெயராயிற்று. அந்நகரத்துக்கு இருக்கும்

பன்பிறந்தான். ருக்ஷன் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து சுதேவையை மணந்து, அவளிடமாய் அரசர்பீளி யென்றொரு புத்திரனைப்பெற்றான். அரசர்பீளி மகுடாபிஷேகஞ்செய்து உருக்காதேவி கவுசல்யாதேவி விசாலாதேவி என்கிறவர்களை மணந்து, நூற்றிருபத்து நாலு புத்திரர்களைப் பெற்றான். அப்புத்திரர்களில் சவ்வருணனென்பவன் மாத்திரம் அரசுக்கு யோக்கியனாயிருந்தான். அரசர்பீளி சவ்வருணனுக்குப் பட்டங்கட்டித், தான் பரபதமடைந்தான்.

சவ்வருணராஜன்சரித்திரம்.

சவ்வருணன் ஏகாதிபத்தியமாய் அரசு செலுத்தி வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரிகள் வேடர் முதலானவர்கள் புடைசூழக் காட்டிற் சென்று, யானை - சிங்கம் - புலி - கரடி - சார்த்தூலம் முதலிய பெரிய மிருகங்களை நாசஞ்செய்தான். அதனால் அவனுக்குத் தாகமுண்டாகி, ஒருவனத்திற்சென்று, அதிலிருந்த தடாகத்திற் சலபானஞ்செய்து களையாறி, ஒருமரத்தின் நிழலிற் சற்றுநேரமிருந்து, அவ்வனவினோதங்களைப் பார்க்க யத்தனித்து உலாவுகிறபோது, சூரியன் மகளான தபதி அங்கிருந்தாள். அவளைச் சவ்வருணன் கண்டு, அவளுடைய அழகுக்கு மகிழ்ந்து மையலாகி, அவளருகிற் சென்று, ஓ பெண்கள் நாயகியே! நீ மகா ரூபவதியாயிருக்கிறாய். எனக்கு உன்மேல் மனம் இருக்கின்றது. என்னை விவாகஞ்செய்துகொள்ளென்றுகூற, தபதி புன்னகைகாட்டி மறைந்தாள். சவ்வருணன் திக்கிட்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? நமது கண்முன் தோன்றியமாது எப்படி மறைந்தாள்? இவளைக் காணப் பெருவனமென்று சவ்வருணன் அவ்வன முழுதுந்தேடி, [illegible] காமவேதனையினால் திகைக்கிறதைத் தபதி கண்டு மனமிரங்கி, அவன் முன்றோன்றி, ஓ அரசனே! நீ ஏன் வீணாக வருந்தப் பார்க்கிறாய்! நான் சூரியன் புத்திரி. என் தந்தையாகிய [illegible] விவாகஞ்செய்துகொள் [illegible] என்று [illegible] மறைந்தாள். சவ்வருணன் இப்படிச் [illegible] சூரியனை நாம் காணப் [illegible] வருத்த மடைந்து, [illegible] தபதிமேற் காதலை [illegible] யிருந்தான். இப்படி யிருக்கும் [illegible] குருவாகிய வசிஷ்டர் [illegible] குருவாதலால், அவனைப் பார்க்க [illegible] சவ்வருணனை [illegible] பொற்சிம்மாசனத்தி [illegible] செய்து [illegible] வசிஷ்டர் சவ்வருணனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கி, அவனுடைய [illegible] தேஜசோடு கூடிய தேகம் [illegible] தம் [illegible] பார்த்தார். சூரியன் குமா

ரத்தியாகிய தபதியால் நேரிட்ட விரகநோயென்று அறிந்து, நாம் குருவாயிருந்தும் இந்தச் சவ்வருணன் வருத்தமடைகிறதா? இக்கணம் இந்நோயைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று கருதித் திடீரென்றெழுந்தார். சவ்வருணன் அதனைக்கண்டு திகிலிட்டுப்பயந்து, குருவின் அருகே வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமீ! அடியேனுக்கு அநேககாலம் தரிசனம் கொடுக்காமலிருந்து இப்போது தரிசனம் கொடுத்தும், ஒன்றும் வசனியாமலே திடீரென்றெழுந்து செல்கிறதை நோக்கினால், எளியேன்மீது தங்கள் சித்தம் வெறுப்புற்றிருக்கின்றதாகத் தோற்றுகின்றது. தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டால் தாங்கள் மகிழும்படி நடந்துகொள்ளுகிறேனென்றுரைக்க, வசிஷ்டர் சவ்வருணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவ்வருணா! இடம் - பொருள் - ஏவல் - முதலியவற்றைப் பெற்ற நீ வாடியிருப்பதென்ன? சூரியன் புத்திரியாகிய தபதியின்மேல் மோகங்கொண்டு, அதனால் நீ வாடியிருக்கிறாயென்கிறதாக எனக்குத் தோற்றப்பட்டது. அதற்காகச் சூரியனிடத்துச் செல்லுகிறேன். நீ அஞ்சாமலிருவென்று வாழ்த்தி விடைபெறுக, ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள் [illegible] திருப்பத்தையாயிரம் யோசனை தூரம் போகின்ற சப்தயாதி [illegible] பூட்டிய ரதத்திற் செல்லுகிற சூரியனை வசிஷ்டர் கண்டார். சூரியன் அதிக பயபத்தியுடன் அவரை வழிபட்டுச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயனே! அதிவேகத்தோடிய படியுள்ள இதன் ரதத்துக்கு முன் வருகின்ற காரணமென்ன? அதனை எளியேன்மீது கிருபைவைத்துத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்று கூற, வசிஷ்டர் சூரியனைப் பார்த்து, ஓ அதிதிதனயனே! உன் [illegible] சந்திர [illegible] திலக [illegible] குருவாக [illegible] சவ்வருணன், உன் புத்திரியாகிய தபதியின் [illegible] காதலால் [illegible] யாரொருவரையும் [illegible] நான் [illegible] குருவாதலால், அவன் வருத்தம் [illegible]. ஆதலால் [illegible] சவ்வருணனுக்கு விவாகஞ்செய்விக்கவேண்டுமென்று [illegible]. அதிதிதனயன் மகிழ்ந்து [illegible] சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமீ! தங்களிடம் [illegible] யோக்கியன் சவ்வருணனென்று [illegible] தேவி [illegible] நான் செய்யுந் தொழில் தங்களை [illegible] வரக்கூடாது. தாங்களே [illegible] மகிழ்ந்து கொள்ளும்போது [illegible] என்று [illegible] விடைபெற்றுத், தனது [illegible] சென்றான். வசிஷ்டர் தபதியோடு, அவள்செய்த பணிகளைக் கைக்கொண்டு, நடந்த விருத் தாந்தத்

னது செயலில் அழுக்குக் கொண்டவனாது, ஐம்பத் தாறு தேசத்து அரசர்களும் வேதவேதியர்களும் மற் றுமுள்ள ஜனங்களுமறிய விவாகத்தை நிறைவேற்றி [illegible]. அவ்வதுஷ்யந்தன் [illegible] நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஆண்டவனே! நான் [illegible] த்தை வெளிப்படுத்தாததற்கு [illegible] அதைஅறிந்து, அவ்வேலைனைத்தையும் நிறைவேற்றிச் சந்திர வம்சத்தை ப்பரதன் [illegible] [illegible] [illegible] இங்ஙனம் துஷ்யந் தன் [illegible] ஒரு புத்திரனைப் பெற்று, அப்புத்திரனை [illegible] பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தான்.

அவனால் இந்த சந்திரவம்சத்துக்கு குருகுலமென் று பெயராயிற்று. அப்புத்திரன் [illegible], தன் தந்தையினும் மேன்மையாகத் தருமத்தை நடாத்தி, அநேக யாகங்களைச் செய்து, தன் தாயினைப் போல மனவாயினையுங் காப்பாற்றி, மாதவதேசாதிப தி புத்திரியாகிய [illegible] மணம்புரிந்துகொண்டு வாழ் ந்திருந்தான். அவன் செய்த யாகத்தின் இடத்துக்கு குருக்ஷேத்திரமென்றும் பெயராயிற்று. அவ்வளவு பி [illegible] அரசுசெய்து ஒரு புத்திரனைப் பெற் று, அவனைப் [illegible] பொருட்டுத், தன் [illegible] கூட்டிப் பரமபதம் சேர்ந் தான்.

குருகுலச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது.

சம்பவச்சருக்கம்.

கணனாந்துதி.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அப்பரீக்ஷித்து மகாராஜன் கேகய தேசாதிபதி புத்திரியாகிய [illegible] மணந்து, பிரத்தியும்னனுடைய ஒரு புத்திரனைப் பெற்று. [illegible] பரமபதமடைந் தான். பிரத்தியும்ன [illegible] தேவாபி-சந்தனு-[illegible] புத்திரர்களைப் பெற்றனன். இவ்விருவர்களில் [illegible] தேவாபி காட்டிற் சென்று தவஞ்செய்திருந் தான். [illegible] இம் [illegible] [illegible] [illegible] புத்திரனைப்பெற்றனன். இனிமேல் [illegible] ராஜன் சுக்தி-மாத்து [illegible] [illegible] மணந்து, குந்தியினிடமாய்த் தருமா

ஜன-பீம-அர்ச்சுனன்-என் [illegible] [illegible] [illegible] நகுல-சகாதேவன்-என் [illegible] [illegible] பெற்றனன். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பெற்றனன். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பெற்றனன். [illegible] [illegible] புத்திரனைப் பெற்றனன். [illegible] தேவன் [illegible] மணந்து, [illegible] புத்திரனைப் பெற் றனன். [illegible] [illegible] [illegible] புத்திரர் களில் அர்ச்சுனனாற் புத்திரனாகிய அபிமன்னனென் பவன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பரீக்ஷித்து மகாராஜனைப் பெற்றனன். அப்பரீ க்ஷு மகாராஜனை [illegible] கன்னிகையைக் கூடி, ஜன மேஜய னென்னும் பெயருடைய அரசனே! உன்னைப் பெற்றனன். [illegible] இவ்வரலாற்றைக்கூடிச்

சதாநிகனைப் பெற்றாள். சதாநிகன் வைதேகியை மண ந்து அஸ்வமேதனைப் பெற்றான். இனி அஸ்வமேத னுக்கு யார்பிறப்பார்களோ தெரியாது. இதுதான்சந் திரவம்ச பரம்பரை. சந்திரன் முதல் அஸ்வமேதன் வ ரை - ௬௰ - தலைமுறையாயின. ஓ அரசனே! சந்திர குல அரசர்களின் சரித்திரத்தை சொல்ல யாவரால் மு டியும். ஒன்றிய பரப்பிரம ஸ்வரூபி ஸ்ரீமந் நாராய ணராகிய வேதவியாசரது அநுக்கிரகத்தினால் சிறுத் த்துச் சொன்னேனென்று வேதவியாசரைத் தியானி த்து அஞ்சலிசெய்தார். இவ்வளவையும் கேட்ட ஜனமேஜயன் பிரமானந்தத்தை யடைந்து, இர ண்டு கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப இ ரண்டு கைகளையும் சிரமேற் கொண்டு, வேதவியாசரைத் தியானித்து, வைசம்பாயனரை வணங்கி, ஓ சு வாமி! தாங்கள் கூறிய வற்றைப் பக்தியொடு கேட்டுமகிழ் ந்தேன். அவ்வம்சத்தில் ஒருவனாகிய [illegible] கின்றது. அதிலே தான் [illegible] சந்தனுமகாரா ஜன் பாகீரதியைக்கூடி வீஷ்மாசாரியைப் பெற்றதும், வேதவியாசரால் திருதராட்டிரன் முதலானவர்கள் பிறந்ததும், அவர்களால் நாற்புருஷார்த்தியோர் வந்த தும், இவையெல்லாம் விளங்கச் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்ட, வைசம்பாயனர் ஜனமேஜயமகாராஜனை நோக்கி, விவேகத்திற் சிறந்த ஓ அரசனே! முன்னம் சந்தனுராஜன் சரித்திரத்தை சொல்லுகிறேனென் றுசொல்லத் தொடங்கினார்.

சந்தனுராஜன்சரித்திரம்

பிரதீபன் இளைய குமாரனாகிய சந்தனு வென்ப வன், இளமையிலேயே நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைகளியாவை - முதலியவற்றைக் கற்றுணர்ந்து, வில்வித்தை யானையேற்ற முதலியவற் றைப் பயிற்சி செய்து, எல்லாவற்றிலும் [illegible] னாயிருந்தான். இவனது நற்குண நற் செய்கைகளைக் கண்டு பிரதீபன் மனமகிழ்ந்து, தன் பட்டத்தை [illegible] கொடுத்து, வேத வேள்விகளையும் [illegible] தேவர்களையும் அழைப்பித்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் அழகியவர் ந்த அரசுக்கு [illegible] முடிசூட்டி, தான் தவம் [illegible] காட்டிற்சென்று அருமை யான தவத்தைச்செய்து பரபதமடைந்தான். அந் நாள்முதல் அவன் [illegible] சந்தனுமகாரா ஜன் அரசுபாரங்களைச்செய்து, தேவர்களைத் திரு ப்தி செய்வித்து, பிராமணர் [illegible] வானப்பிர ஸ்தர் - சன்னியாசிகள் - முதலாமறுத் துறந்தப்பட்ட வர்-ஆகியவர் தம்மிடத்துவந் திருந்தவர்-விருந்தினர் சுற்றத்தார் - முதலானவரைப் பாதுகாத்துத், தன் னுயிர்போல் மன்னுயிரைத்தையுங் கருதி, எவர்க்கும் யாதொருகுறை முறாதிருக்கச் செய்கோல் செலுத்தி வருகிற நாளில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனி த்து, மந்திரிகள்-சேனைகள்-முதலாகிய தளத்தோடு நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு, காட்டிற்சென்று வே ட்டையாடி, மந்திரிமுதலானவர்களைப்பிரிந்து தனித் துவிடாய்ப்பட்டு, கங்காநதி தீரத்துக்கு வந்தான். அங்கே கங்காநதி முயல்போலும் [illegible] சேவலைத் தைப்போல் நெருங்கி, [illegible] காயப்போல் நீ ண்டு, தருமனைப்போல் சொலித்து விளங்குகின்ற குழலையும், [illegible] கிரகிகளும் [illegible] டைத்தாகிய [illegible] சிறந்த [illegible] அதற்கொப்பா றுப்பதான நெற்றியையும்; மதனைக் கரும் வில் போன்ற கரும் புருவத்தையும்; [illegible] கண் களையும், சந்திரபிம்பத்தை [illegible] வதனத்தையும்; வள்ளைபோன்ற [illegible] இதழை யும்; [illegible] கழுத்தையும், [illegible] பொருப்ப னைய இருதனத்தையும், [illegible] அர வப்படம் போன்ற அல்குலையும்; கமலமொத்த அடி யையு முடைத்தாகிய [illegible] பெண்ணுருவந்தரி த்து, சந்தனுராஜன் அருகிலிருக்க விரும்புறவளாத லால், தனக்குரிய இருமல் சந்தனமாகத் தருவில் நருந்தாள். அவளைவிடாய்ப்பட்டு கங்கைநதியைத்தேடிச் செல்லுகிற சந்தனுமகாராஜன் கண்டு பிரமித்தான் [illegible] விடாய்த்தணியும் படியாக கங்கை வெள்ளத் திற்படியவந்த கருத்தைவிட்டு, இம்மங்கையின் வன ப்பென்னுங் கடலிலாழ்ந்து, அகாடஇட்பூத்த முக மாகிய கமலத்தினிடத்து தன்னிருகண்ணாகிய வண் டினைப் படியவைத்து, அவ்விடத்துத் தோன்றிய [illegible] விடாய்நீங்கி, சாயனி டாய் சொன்னாள், ஆ! இப்பங்கை தலமங்கையோ? [illegible] மங்கையோ? [illegible] மங்கையோ? [illegible] மங்கையோ? [illegible] மங்கையோ? [illegible] வானுலகத்திலும் - [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] அவனருகில் சென்று. ஓ பெண்ணரசே! நீயாருடைய புத் திரி? [illegible] இதுவரைக்கும் [illegible] [illegible] ஓ அரசனே! [illegible] பிரமா [illegible] [illegible] [illegible] சந்த னுராஜன் அவளைக் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஓ [illegible] மணி! பிரமசாபத்தினால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. மேலும் எனக்குப் பட்டத்தரசி [illegible]. அத [illegible] [illegible] இனி மங்கையரிலை வேண்டா. [illegible] இவ்வசனங் களைக் கேட்டு [illegible] சந்தனம்

பொருந்திய தனது தனத்தின் முகத்தைப் பார்க்கச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ சந்திர குலோத் தாரகனான மகாராஜனே! நீர் இப்போ துரைத்த சத்தியத்தின்படி நடக்கிறேன். ஆனால் ஒரு உறுதி கூறுகிறேன், அவ்வுறுதிக்கு எப்போது கேடுவருமோ, அப்போதே ஒருவர்க்கொருவர் சம்பந்தமில்லை. அவ்வுறுதியென்னவென்றால் என் வயிற்றில் பிறக்கும் பெண்களைப் பாம்பவர்களாக குலை நடுங்கும்படி கொடிய கொலைசெய்து விடுவேன். அதற்கு நீர் தடைசொல்லாமலிருக்கிறதுதான். அப்படிச் சம்மதித்தால் நான் உனது சேடி, இதைக் கேட்ட அரசன் அதிக காமவெறிகொண்டவனாதலால் அதற்குடன்பட்டு மணம் செய்துகொண்டு, சந்தோஷமாக விசை நகரத்திற் கொண்டுவந்து, நகரத்தாருடைய அரசர்களும் வேத வேதியர்களும் முழு அதிசயங்கூடி யாய மணம் பார்த்து, இராஜப்பதவி உடையவருக்கு தாமென்று யாவரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கூடியிருந்து வாழ்ந்து வருகிறகாலத்தில், பாகீரதி கர்ப்பந்தரித்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்று, உடனே அப்புத்திரனைத் தூக்கி கங்கைநதியாற்றங்கரையில் எறிந்துவிட்டாள். இந்தச் சேதி அரசன் கேள்விப்பட்டு, மனவருத்தமடைந்து, முன்சொல்லிய வாக்குத்தத்தத்தை நினைத்து, ஒன்றுமறியாதவனைப்போலிருந்துவிட்டான். இந்தப் பாகீரதியோ புத்திரனைப் பெறுகிறது. கங்கையிலெறிகிறது. இவ்வாறு ஏழு புத்திரர்களையில் நடத்திவந்து கெடுத்து, மறுபடியும் கருப்பவதியாயினாள். இந்தப்பாகீரதி செய்துவருகிற துர்ச்செய்கையைக் கண்டு கேட்கிருக்கிற பிரஜைகள் பலவாறு இகழ்ந்து வியந்தும், சத்தியந்தப்பமல் அரசாட்சி செய்துவருகிற அரசனையும் நிந்தித்தார்கள். இந்தச்சேதி தனக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதுகாறும் பொறுத்திருந்த அரசன், எட்டாவது புத்திரனைப் பாகீரதி எப்போது பெறுவாளென்று பார்த்த சாக்கிரதையோடு காலம்பார்த்திருந்தான்.

வீஷ்மஉற்பவம்

இப்படியிருக்கையில் கருவுற்றிருந்த பாகீரதி பத்து மாதமும் நிறைவேற, எட்டாவது புத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தச் சேதியை அரசன் கேள்வியுற்று, அதிக விரைவில் அந்தப் பிரசவித்த இடத்தில் அப்பாலகனைப் பார்த்துச், குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு, கங்கைநதியின் பக்கத்தில் சாவடாயமாக நடந்துபோகிற பாகீரதி! என்றழைத்து சந்திரவம்சம் விர்த்தியாக இப்புத்திரனை எனக்குத் தானமாகக் கொடு. அதியக்கண்டு புத்திரர்களைப் பறித்த கதையை மறந்தவனைப்போலச் கேட்கிறேன். இந்தப் பாலகனை விட்டுவிடு, என்று வேண்ட, பாகீரதி நகைத்து, மகா உக்கிரத்தோடு அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். ஓ அரசனே! இவ்வுலகத்திலுள்ள நீ கூறியகட்டளை மறந்து, என் விரதத்துக்குக் கேடு நினைத்தபடியால், இன்றுமுதல் உனக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து செல்ல யத்தனித்தாள். அரசன் அதுகண்டு, ஆ! பெண்கள் பெருமாட்டி! உன்னைப்பிரிந்து அரைநொடிப்போதாவது உயிர்தரித்திருப்பேனோ. நீ எங்குறைந்தாலும் அங்கு வந்து பணிவிடைக்காரனாயிருப்பேன் என்று மறிக்க, பாகீரதி நகைத்து, ஓ அரசனே! இனி நீ என்னை நம்பாதே. நான்கொண்டகருத்து நிறைவேறிற்று. நான் வந்ததும் உன்னிடமாய் எட்டுப் புத்திரரைப் பெற்றதும் வினைவசம். நீயும் வினைவசத்தால் சந்திரவம்ச அரசனாய்ப் பிறந்தாயென்று சொல்ல, இதைக்கேட்ட அரசன் திகைத்து, ஓ பெண்ணரசியே! முன்னம் உன்னைக் கண்டு யாரென்று கேட்டபோது, பிரமசாபத்தால் இங்குவந்திருக்கிறேனென்று உரைத்தாய். அந்தவேளையில் நான் காமவெறியால் அச்சாபத்தின் வரலாற்றைக் கேளாமலும், நீ கூறிய கட்டளையின்படி சகலவிஷயமும் வாக்குத்தத்தஞ் செய்து உன்னை மணம் புரிந்தேன். இன்றையதினம் அந்தச்சாபத்தின் வரலாற்றையும், என்னிடமாய் எட்டுப்புத்திரர்களைப் பெற்றெறிந்ததையும், எனக்குப் பயம் விளங்க உரைக்க வேண்டும். பாகீரதி அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ அரசனே! முன்னம் சத்தியலோகத்திலே பிரமதேவனவன் இந்திரன் அக்கினி-யமன் நிருதி-வருணன் வாயு குபேரன் ஈசானன் முதலியவர்கள் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்கள் கின்னரர்-கிம்புருடர்-சாத்தியர்-கந்தர்வர்-வித்தியாதரர்-முதலானவர்கள் புடைசூழ சபையில் இருக்கிற தருணத்தில், வானதியாகிய கங்கையும் அச்சபைக்குச் சென்றாள். அங்கே அந்நேரம் காற்றடிக்க, கங்கை அணிந்திருக்கிற வஸ்திரம் தவறி விழுந்தது. அதனால் கங்கையினது அவயவங்கள் தோன்றின. அப்போது அச்சபையிலிருக்கிற யாவரும் பதிவிரதையாகிய கங்கையினது மானபங்கம் வந்ததென்று மனவருத்தமடைந்து, அவர்கள் அந்நியமாய் அவயவத்தைப் பாராமல் தலைகுனிந்து, தங்கள் தங்கள் கண்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டார்கள். அங்கு வந்திருந்த மேருவின் மகாவலியாகிய வருணனைப்போன்ற மகாபிஷனென்னும் அரசன் அவயவத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்திருந்தான். பிரமன் அதுகண்டு, மகாராஜனைக் கோபித்து வருணனை அழைத்து. ஓ வருணா! நீ தேவர்களுக்கு ஒவ்வாத பட்டத்திலிருந்து, பூலோகம் புகுந்து போய் அசேதனப்பித்தியம்பிடித்து, மகாராஜனாகிய அவன் அவயவத்தைக் கண்ணுற்றாய். கண்ணுற்றபோதே காதல் முன்னமே தோன்றிற்று. காதலுற்றபோதே ஜன்னமுண்டாயிற்று. ஆதலால் நீ இப்போதிருக்கிற ஸ்தானத்தை நீங்கி, பூலோகத்தில் சந்திரவம்சராஜ

பரம்பரையிற்றோன்றி, நெடுநாள் ராச்சிய சம்பன்னனாய் நீ காதல்கொண்ட கங்கையைமணந்து, சில புத்திரரைப்பெற்றுப் பின்பு சிலகாலமிருந்து, மறுபடியும் முன்போல் உன்பிடத்தைச் சேரக்கடவையென்று சாபமிட்டுக், கங்கையை நோக்கி, ஓ லோகமாதாவே! இத்தேவசபையில் உன்னையவன் நோக்கின படியால், நீயும் பூலோகத்திற்சென்று மங்கைப்பருவமா யுதித்துச், சந்திரவம்ச ராஜனைக்கூடிச் சில புத்திரரைப் பெற்று, முன்போல் நதி உருவமாகென்று சாற்றினிட்டான். அவ்வருணன் அச்சாபத்தை ஏற்றுச் சந்திரவம்சபாரம்பரையிற்றோன்றி, குருகுல சிகாமணியாயிருக்கும் பிரதீபனுக்குப் புத்திரனாய்ப்பிறந்து, சந்தனுவென்னும் காரணப்பெயர் வகித்தான். அவன் தான் நீ. பின்பு கங்கையாகியயான் அச்சாபத்தை நிறைவேற்றக் கருதிப் பூலோகத்தை நோக்கிவருகிறபோது, அனலன்-அநிலன்-ஆபன்-சைவன்-சோமன்-தரன்-துருவன்-பிரத்தியூசன்-பிரபாசன்-என்கிற அஷ்டவசுக்களும் வாடினமுகத்துடனெதிர்ப்பட்டு, எனக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள். நான் அவர்களை வாழ்த்தி, ஓ அஷ்டவசுக்களே! நானோ பிரமன் சாபத்தினாலே பூலோகத்திற் சென்று பெண்ணாகப் பிறக்கப் போகிறேன். அதற்காக என்முகம் வாடவேண்டியது. நீங்களேன் முகம்வாடியிருக்கிறீர்கள் என்று வினவினேன். அவர்கள் எனக்கு மறுபடியும் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ அம்மணீ! (தேடிப்போன பதார்த்தம் இருப்பிடத்தில் அகப்பட்டது.) என்கிறபழமொழிபோல, வசிஷ்டர்சாபத்தினால் பூலோகத்தில் மானிடராய்ப் பிறக்கப்போகிறோம். அதனால் முகம் வாடிச் செல்கிறபோது உம்மைக் கண்டோம். இனி எங்களுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. எங்கள் சாபத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறோம் அதனைக் கேட்டு, அவ்வாறு எங்களைக் கிருபைகூர்ந்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, ஓ பாகீரதி! முன்னம் தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய வசிஷ்டரைத் தரிசிக்கத் தேவர்களெல்லாரும் சென்றார்கள். அவர்களோடு நாங்களும் போய் வசிஷ்டருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தோம். வசிஷ்டர் வந்தவர்களையெல்லாம் ஆதரித்து உபசாரஞ்செய்து, இன்றையதினம் யாவரும் நமதாச்சிரமத்தில் அன்னம் புசிக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். அவர்வாக்குக்கு அழிவுவரக் கூடாதென்று யாவரும் ஒத்துக்கொண்டோம். வசிஷ்டர் காமதேனுவை அழைத்து, இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிற யாவருக்கும் அன்னமிட உத்திரவு செய்தார். அது அவர் கட்டளைப்படி சிற்றுண்டி - முப்பழம் - பொரிக்கறி - முதலிய வற்றோடு அன்னமிட்டு, யாவரும் புசித்தபின்பு - சந்தனம் - புஷ்பம் - தாம்பூலமுதலியவற்றைக் குறைவின்றிக் கொடுத்துப் போய் விட்டது. பின்பு நாங்களியாவரும் அவரவரிருப்பிடத்துக்குச் சென்றோம்.

இப்பால் எங்களில் ஒருவராயிருக்கிற பிரபாசன் தன்மனைவியோடு வசிஷ்டரிடத்திற் சென்றதையும், காமதேனு விருந்திட்டதையும் சொன்னனம். அதனைக்கேட்ட இவன் மனைவி அக்காமதேனுவின் மேல் இச்சைகொண்டு, அதனை எனக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் தான் உன்னோடு இணங்குவேன். இல்லாவிட்டால் இணங்கேனென்று பிணங்கினாள். அதற்கு இந்தப் பிரபாசன் மறுத்துக்கூறச் சக்தியில்லாதவனாய், அவள் மேற்கொண்ட காதலினால் அக்காமதேனுவைக் கொண்டுவருகிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து, எங்களிடத்தில்வந்து சங்கதியைத் தெரிவித்து, எங்களையும் துணைபடச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கு நாங்கள் வசிஷ்டருடைய மகத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டி மறுத்தோம். அதன்மேல் இவன் நீங்கள் என்னுடன் கூடத் துணையாகவந்திருங்கள்; அக்காமதேனுவை நான் கொண்டுவந்து விடுகிறேனென்று வேண்டிக் கொண்டான். விதிவழி மனஞ்செல்லுகிற தன்மையாதலால், மறுத்த நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டு வசிஷ்டர் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றோம். அப்போது இவன் தனியேசென்று, அக்காமதேனுவைப் பற்றிப் பிடித்து வந்து, மனையாள்களிக்க விட்டுச்சேர்த்தான். பின்பு வழக்கமாகவந்து அக்காமதேனுவினிடத்துத் தருப்பை சமித்து முதலியவற்றைப் பெற்று ஓமஞ்செய்கிற முனிவர்கள், அன்று போய் மறுநாள் உதயத்தில் வந்து காமதேனுவை அழைத்தார்கள். அப்போது காமதேனு வராதிருப்பதைக்கண்டு, வசிஷ்டரிடத்துச்சென்று வணங்கிக், காமதேனு எங்குற்றதையாவென்று வினவ, வசிஷ்டர் ஆச்சரியப்பட்டு, நமது காமதேனுவை அசுரர்கள் பற்றமாட்டார்கள். இந்தப்பூலோகத்தார் பற்றுவது மகா அசம்பவம். மற்றத் தேவர் முதலானவர்கள் நினைக்கவே மாட்டார்கள். ஆயினும் காமதேனு எங்குற்றது? சுபாவத்தில் அக்காமதேனு மிகுந்த பராக்கிரமத்தையுடையதாயிற்றேயென்று பலவாறு நினைத்து, தமது ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கினார். காமதேனுபோய்ச் சேர்ந்திருக்கிற இடம் தெரிந்து, மிகுந்த சினங்கொண்டு, இந்த அஷ்டவசுக்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலகருக்கிணையானவராயிருந்தும், நம்மை மதிக்காமல் காமதேனுவைக் களவு செய்தாரென்று கர்ச்சித்து, ஒருமந்திரத்தை யுச்சரித்தார். அந்தமந்திர தேவதைகள் ஓடோடியும்வந்து, எங்கள் எட்டுப்பேரையும் பற்றி இழுத்துக்கொண்டுபோய் வசிஷ்டர் பாதத்தில் வீழ்த்தின. நாங்கள் மனங்கலங்கி, அநேக உபசார வழிபாடுகளைச் செய்து; பயபத்தியுடனே நமஸ்கரித்தோம். வசிஷ்டர் எங்களை உற்றுநோக்கி, அடா! துராத்மாக்களே! என்னைச் சற்றும் மதியாமல் காமதேனுவைக் களவு செய்தமையால், நீங்கள் பூலோகத்தில் மானிட யோனியிற் பிறக்கவென்று சபித்தார். நாங்கள் மனவருத்தமடைந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஸ்வாமி! நாங்கள் தங்களுடைய காமதேனுவைப் பற்

ற உண்மையான கருத்தைக் கொண்டவர்களல்ல. எங்களிலொருவனாகிய பிரபாசன் மாத்திரமே அக்கருத்தை யுடையவன். அது [illegible] நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். ஆகவே யாவருக்கும் ஒரே சாபம் கொடுப்பது தகுதியல்ல. ஆகையால் எளியேங்கள்மீது சுவாமிகள் கிருபைகூர்ந்து பாதுகாக்கவேண்டு மென்றார்கள். அதனால் வசிஷ்டர்கொண்ட கோபம் சிறிது தணிந்து, ஓ அஷ்டவசுக்களே! உங்களில் எழுவர் இந்தத் துற்செய்கைக்கு அதிகமாகப் பாத்தியப் படாமையால், அவ்வேழு பேரும் என்சாபப்படி மானிடயோனியிற் பிறந்தாலும், உடனே கருவைவிட்டு வெளிப்பட்டிறந்து பழைய தேவபதவியை யடைவார்கள். அதிகமாகப் பாத்தியப் பட்ட பிரபாசன் மாத்திரம் மானிடயோனியிற் பிறந்து, ([illegible]) வயது வரைக்கும் பூலோகத்திலிருக்கக்கடவன். அப்படியிருந்தாலும் இவன் மனைவி முன்னிலையில் இந்தத் துற்செய்கையைச் செய்தபடியால், பூலோகத்தில் இவன் மனைவியின்றி, மற்றப் பூலோக இன்பங்களையும் அநுபவியாமலு மிருக்கக்கடவனென்று சாபங் கொடுத்தார்.

அச்சாபத்தை யாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு, நம்மைப் பெற்றவுடன் கொல்லச் செய்பவர்கள் யார்! பூலோகஸ்திரீகள் செய்யமாட்டார்களே யென்று ஏக்கங்கொண்டு வருகிற எங்கள் முன்னே, தங்களைக் கண்டோம். எங்கள் குறையையும் விண்டோம். தாங்கள் பிரமன் சாபத்தினால் பூலோக ஸ்திரீயாகப் போகின்றபடியால், உங்கள் கர்ப்பத்தில் யாங்கள் ஜனிக்கிறோம். ஜனித்தவுடன் எங்கள்மீது கிருபைகூர்ந்து, சொற்படி கங்கையிலெறிந்து விடும் படியென்று பிரார்த்திக்க, நான் அதற்கொத்துக் கொண்டு, ஓ வசுக்களே! நான் சந்தனு மகாராஜன் மனைவியாகப் போகிறேன். வருஷத்துக் கொருவராக நீர் பிறவுங்களென்று கட்டளையிட்டு, கங்காநதி யருகில் வந்து, பூலோக ஸ்திரீ போல உருவங் கொண்டேன். [illegible] இப்படி யிருந்தபடியால், உன்னிடத்தில் மாயமாக வாக்குத் தத்தம் பெற்றுக்கொண்டு, இதுவரைக்கும் அவ்வாறு நடந்தேன். இனியாயினும் [illegible] உனக்கு மனைவியாய் [illegible] என்று சாற்ற, அரசன் மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்து, ஓ! பாகீரதி! உன்னை [illegible] பூலோக ஸ்திரீயென்றே இதுவரையில் நினைத்தேன். இனியாயினும் உன [illegible], என்னை முறையுடன் [illegible]. இதோ இருக்கிற [illegible] வயதள [illegible] என்று கூறி [illegible] அதனையும் அருள வேண்டுமென்று வேண்ட [illegible] கேட்கிறேன். ஓ அரசனே! வசிஷ்டர் சாபப்படி இச்சிறுவன் மனைவியின்றி மற்றப்பூலோக இன்பங்களெல்லாம் அடைந்து, இராஜராஜர்களெல்லாம் வணங்கிப் பணியும் பராக்கிரம வீரனாய்ப் போதுமினிது [illegible] வீற்றிருந்து, சந்திரகுல மூதாதையாய் விளங்குவனென்று பகர, அரசன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக் கங்கையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ பாகீரதி! இச்சிறுவன் மனைவியின்றி இருப்பானென்றபோது, இப்புத்திரனோடு சந்திர வமிசம் அறுமாகுமே. ஆதலால் இன்னம் சிலகாலம் நீயும் நானும் கூடிவாழ்ந்து, ஒரு புத்திரனைப் பெற்று வைத்து, இருவரும் அமரவாசகர் யதாஸ்தானம் போய்ச்சேருவோமென்று வேண்ட; பாகீரதி அரசனைப் பார்த்துச் சிரித்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ அரசனே! ஸ்திரீகளுக்கு புருஷ இன்பம் ஒன்றே யன்றி மற்றவின்பங்களில் இச்சையில்லை. புருஷர்களுக்கோ வென்றால் ஸ்திரீ இன்பத்தோடு பலவித இன்பங்களுமுண்டு. அதுபோல நீரும் புருஷ [illegible] பூலோக இன்பம் [illegible]. இனியும் சிலகாலம் நீர் அரசு செலுத்த வேண்டும். அப்போது [illegible] மான ஒரு மாதை மணம் [illegible]. அவள் வயிற்றிற் சந்திரகுல [illegible] புத்திர [illegible]. நீர் வருத்தப்படாமல் எனக்கு உத்தரவு கொடும். மேலும் இப்புத்திரனைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பது உமக்கு அதிக வருத்தமாயிருக்கும். ஆனபடியால் [illegible]. [illegible] வயது வரைக்கும் வளர்த்து, சகல [illegible] ஸ்ருதி [illegible], வில்வித்தை முதலிய [illegible] கற்பித்து உன்னிடத்திற் சேர்க்கிறேன். [illegible] கங்கையருகில் வந்தால் அவ்விடத்தில் [illegible] றென்று உரைத்து, புத்திரனை [illegible] அரசனை [illegible] அனுப்பினாள். அதற்கு அரசன் [illegible] காணாதவனாய், அதிக மனவருத்தத்தோடு [illegible] போய் [illegible], [illegible] பாராமல் போயினன். அரசன் [illegible] முதல் [illegible] காதலைக் கொண்டவனைப் பலகாலத்து [illegible], பின்பு [illegible] அனுபவித்து, [illegible] பார்த்து [illegible]. [illegible] கங்கை [illegible] கூறிய வாக்கியத்தை நினைத்து, [illegible] - [illegible] - [illegible]. [illegible] இருந்தானவர்களை நோக்கி, [illegible] வேண்டு [illegible] என்றுபோய். [illegible] பார்த்தவர்களோடு அனைவரும் [illegible] கிரகம் [illegible]. [illegible], ஒரு திவ்வியப் பரிமளம் வெளிப்பட்டது. இதற்குள் இங்கே மந்திரி முதலானவர்கள் [illegible] களோடு வெளிப்பட்டு அரசனை [illegible]. அரசன் காட்டிற் சென்று, யானை - சிங்கம் - கரடி - [illegible] செந்நாய் - காண்டா மிருக முதலிய பலமிருகங்களை கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்துப் பிறகு கொன்ற

வந்த மந்திரி முதலானவர்களும் அநேகமிருகங்களை வதைத்தார்கள்.

இப்படி அவரவர்கள் காட்டிலேயிருந்து சென்று மனம்போனபடி வேட்டையாடும்போது, அரசன் மந்திரி முதலானவர்களைப் பிரிந்து, தனி வேட்டையாடி விடாய்ப்பட்டு, முன்போல கங்கா நதியைத் தேடிச்சென்று, இவ்விடத்திலேதானே முன்னம் கங்கையென்னும் பெண்ணைக் கண்டது என்று நிதானித்து, இப்போது முன்போலவே அந்தப் பெண் வந்திருப்பாளா. அப்படி வந்தால் சமீபத்திலாயினும் பார்க்கலாம். மேலும் நமது புத்திரனையும் காணுகிற தருணமான நாளென்று மனதில் நினைத்து, அவளிருக்கும் சோலையை நோக்கும்போது, அச்சோலையில் கங்கையினது தேக காந்தியைப் போலச் [illegible], தனத்தைப் போலக் [illegible], [illegible] போல முலை [illegible] களும், இடையைப் போல வல்லிக்கொடி யசைதலும் கண்டு, கங்கை வந்திருக்கிறதுபோல அரசன் கண்டு மகத்தான அதிசயமுள்ளவனாகி, அருகில் நோக்கும்போது சந்நிதியில் [illegible] ஒருவன் [illegible], அந்த [illegible] பார்த்து [illegible] கங்காநதியை [illegible] வருகிற ஜலத்தை [illegible] போது, தாயைப் பிரிந்த [illegible] அரசனைக் [illegible], புஷ்பங்களைச் செவ்வாய் அனேக [illegible] நாளிற்று. அதனைக் கண்டு [illegible] அரசன் அப்பால் [illegible] போது, [illegible] யாவராலும் [illegible] நதியை [illegible] நின்றன. அப்போது அக்கரையாற்றின் மத்தியில் [illegible] அம்பு தொடுத்துவிளையாடத் தொடங்கினான். அரசன் அவனைக் கண்டு, மனம் [illegible] இவன் [illegible] சாம்பவனைத் [illegible] முன்னைக் கண்ட [illegible] வேறுபடுத்திப் [illegible] தெரிந்து, அப்பால் [illegible] கங்கையில் [illegible], இப்படி [illegible] அரசனை நோக்கி, ஓ! ஓ! [illegible] நான் [illegible] மோகத்திலே [illegible]. வேட்டையாடி [illegible] [illegible] இவனது [illegible] தொடுத்திருக்கிற மோகனாஸ்திரத்தை விட்டான். அவ்வஸ்திரம் [illegible] அரசன் மார்பிற் பட்டது. உடனே [illegible] அரசனுக்கு மோகனாஸ்திரம் பட்டவே மோகமடைந்து, தாப

சோபத்துடனே ஸ்மரணையற்றுப் பூமியிலிருந்தான். அரசன் விழுந்த செய்கையை [illegible] திகிலடைந்து, (இளம்பிள்ளைப்பாம்பறியாது.) என்பதுபோல் பாலிய சேஷ்டையால் பயப்படாமல் [illegible] தொடுத்துவிட்டோம். அரசன் [illegible] விழுந்தான். இனியென்ன செய்கிறதென்று அதி [illegible] மாதாவாகிய கங்கையிடத்திற்குச் சென்று, பயந்தவனாய் [illegible] ஒளித்தான். [illegible] அனேக [illegible] தனது [illegible] கண்டு, [illegible] என்ன வெறுப்பட்டிருக்கின்றது. [illegible] ன. இவையறிந்தும் போயின உடனே [illegible] மனதிற் பயந்து [illegible] பார்த்தான். அதனைக் கண்ட மஹாராஜனும் வந்தனம். அவன் தனபேற்கால [illegible] தனையனை [illegible], அந்த [illegible] போகத் [illegible] தத்தையும், அந்த [illegible] [illegible] பார்த்தவன் [illegible], இந்த [illegible] புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு, அதிசயமாய கங்கையானவள் வெளியில் வந்து, அரசன் அங்கிருக்கிற [illegible], தானே தாயாயிருந்தாலும் [illegible] [illegible] அனேகம் [illegible] மகத்தான [illegible] அரசன் [illegible] வந்து, அவ்வரசன ஸ்மரணை தப்பிக் கிடப்பதைக் கண்டு, அவனை எடுத்து மடியில் வைத்து அநேக சகித்திய உபசாரங்களைச் செய்தாள். அதனால் அரசனுக்கு ஸ்மரணை வருகிற தருணத்தில், ஓ அரசனேயென்று [illegible] [illegible] அழைத்தாள். கங்கையினது [illegible] அரசனும் [illegible] அவளை [illegible] முகத்தைக் [illegible], [illegible] அரசனே [illegible].

ஓ அரசனே! [illegible] பூர்வ [illegible] அந்தக் [illegible] இனிமேல் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆனபடி [illegible] [illegible] அப்படி [illegible] [illegible] ஸ்திரம். அதுபத்து [illegible] முதலியவற்றைக் கற்பித்துக், [illegible] மகாரிஷியாகிய பரசுராமர் [illegible] முனிவரிடம் [illegible] வில்வித்தை முதலியவற்றைப் பயிற்சி, [illegible] கொப்ப

கிய சனகாதியோகீஸ்வரர்கள் முன்னிலையிற் கியானோபதேசஞ் செய்வித்து, ஆண் பிள்ளைகளுக்குரித்தாகிய சகலலக்ஷணங்களில் ஒன்றிலுங் குறைவிலலாமல் ஓங்கச் செய்திருக்கிறேன். இவனாலே சந்திர குலம் மஹாசிறப்படையும். இனி இவனை நீர் கைப்பற்றிக் கொள்ளும். ஆகுல் நானிவனை வளர்த்தமையால் காங்கேயனென்னப் பெயரிடுமென்று சொல்லி, அருகிலிருக்கிற புத்திரனைப் பார்த்து, அப்பா மகனே! இதோ இருக்கிற அரசன் தான் உன் தந்தையென்று விளம்பினாள். அச்சிறுவன முன்னம் தான மோகனஸ்திரமெறிந்த குற்றத்தை மனதினினைத்து நடுக்குற்று, விரைவில் தந்தைதாளில் வணங்கி, ஓ ஐயனே! அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று அநேகவிதமாகத் துதித்தான். புத்திரனில்லாமல் வருத்தமடைந்திருக்கிற அரசன தரித்திரனுக்குத் தனப் புதையல் கிடைத்தாலெப்படியோ அப்படி மகிழ்ந்து, கங்கைமீது கொண்ட காதலைமறந்து, பாதத்தில் வணங்கிய புத்திரனைவாரித்தழுவி ஆசீர்வதித்து, உச்சிமோந்து, உடல் பூரித்து, இந்திரபதவி வாய்க்கக்கிடைத்தவன்போல மகிழ்வடைந்து, புத்திரனை அருகில வைத்துக் கங்கையை நோக்கினான். கங்கை அரசனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே! இனி என்னை நாடி வருத்தப்படாமலிருமென்று விடைபெற்றுக், கங்காசலத்தில் மறைந்தாள். அரசன் புத்திரனை அழைத்துக் கொண்டு, மந்திரி முதலாகிய தளத்தோடு சேர்ந்து, சந்திரனும் புதனும்போல் ஒரு இரதத்தின்மேற் புத்திரனும் தானுமேறி, அத்தினபுரத்துக்கு வந்து, ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களையும் வேத வேதியர்களையும் பற்றக்குடிகளையும் அழைப்பித்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் - கங்கை - யமுனை - சரஸ்வதி - முதலாகிய தீர்த்தங்களினாற் புத்திரனுக் கபிஷேகஞ்செய்து, இன்றுமுதல் இந்தப்புத்திரன்விதித்த விதிப்படி யாவரும் நடக்கிறதென்று இளவரசுபட்டத்துக்குரிய முடி சூட்டிக், கங்கைசொல்லிய கருத்தின்படி காங்கேயனென்றுபெயரிட்டான். அன்றுமுதல் அச்சிறுவன காங்கேயனென்று பெயர்கொண்டு, தந்தையிலும் சதமடங்கதிகமாகப் பிரஜைகளுக்கு நன்மையை விளைத்துத், தன்னுயிர்போல் யாவரையும் பாதுகாத்து வந்தான்.

இப்புத்திரனுடைய நற்செய்கைகளைத் தந்தையாகிய சந்தனுமஹாராஜன கண்டு, சிறந்தமகிழ்வைக் கொண்டு, இன்றுமுதல் நமது ராஜ்யபரிபாலனத்தைக் குறித்து நாம் வருந்தப்பட வேண்டியதில்லையெனவும், எல்லாக் காரியங்களையும் புத்திரனிடத்து ஒப்பித்து விட்டோம் இனி நமக்கொரு குறைவில்லையென்றும் மகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்து வருகிற நாளில், ஒருநாள்வேட்டையாட யத்தனித்து, சேனை மந்திரியர் தந்திரியர் முதலானவர்கள் புடைசூழ பெருங்காட்டிற்சென்று, சிறந்த பலமிருகங்களை வெட்டியும்-சில மிருகங்களையோட்டியும்-சிலமிருகங்களை வதைத்தும் வருகிறபோது, அரசன விடாய்ப்பட்டு, அவ்விடாயைத் தணிக்கத் தானும் தன்சாரதியுந் தனித்து யமுனாநதிக்குச்சென்று, தாகவிடாய் தணிய ஜலபானஞ்செய்து, அங்கிருக்கும் விநோதங்களை ஆயாசந்தீரப்பார்த்து வருகிறபோது, சிறந்த பரிமள வாடை வீசிற்று. அதனை அரசன் அறிந்து வியப்படைந்து, சாரதியைப்பார்த்து, ஓ சாரதி! இவ்வனத்தில் புஷ்பித்திருக்கிற புஷ்பசாதி வாசனையல்லாமல் வேறே ஒரு சிறந்தபரிமள வாடைவீசுகிறது. அதனை அறியவேண்டும். நமது ரதத்தை மேற்றிசையிற்செலுத்தென்று கட்டளையிட, பாகன அரசன் கட்டளைப்படி ரதத்தை உந்தினான். சிலதூரம் சென்றபின்பு, யமுனாநதியருகில பராசரராற் பரிமளகந்தியென்று பெயர்பெற்ற மச்சகந்தியெனனும் ஓர் பெண் ஒருமரத்தடியிலிருந்தாள். அரசன் அவளைக்கண்டு பிரமைகொண்டு, அப்பால் சிறிது தெளிந்து, யாம் இதுகாறும் இவ்வளவு சுந்தரத்தையுடைய மாதரைக் கண்டதில்லை. இம்மாதோ மற்றொருவருடைய ஸ்வாதீனத்துக் குட்படாதவளாயிருக்கிறாளென்று குறிப்பினாலறிந்து, இவளை நாம் மணம்புரியலாமென்று மனதில் நினைத்து, முன்னம் இவள் வரலாற்றைக் கேட்டறிவோமென்று தேரைவிட்டுப் பூமியிலிறங்கி, அவளருகிற்சென்று, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீயார்? இந்நதியருகிலிருக்க வேண்டியதென்னவென்று வினவ, பரிமளகந்தி அரசனைநோக்கி, ஆ! இவர்யாரோ இராஜனென்று வியந்து நாணமுற்று, பயபக்தியுடனே அஞ்சலி செய்து சொல்லுகிறாள்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நான் நெய்தநிலத்துக்குரிய பரதவராஜனாகிய தாசராஜன் புத்திரி. குலாசாரப்படி நான் இந்நதியில் ஓடம்வைத்துக்கொண்டு வருவோர்க்குப் படவுவிடுகிறது. நமமை வெய்யில்வேளையாதலால் இம்மரத்தின் நிழலில் இருக்கிறேனென்றுரைக்க, அரசன இந்தவசனங்களைக்கேட்டு, இவள் தந்தை அறியாமல் நம்மை மணம்புரியாளென்று நிதானித்து, தாசராஜனிடம் நாம் செல்வோமென்றுகருதி, ரதத்திலேறிச் சாரதியைத் தாசராஜன் நகரத்துக்குச் செலுத்தச்சொன்னான். சாரதி அவ்வாறு ரதத்தைச் செலுத்தித் தாசராஜன் நகரருகில நிறுத்த, அரசன் சாரதியால் தனவரவைத் தாசராஜனுக்குத் தெரிவித்தான். தாசராஜன அரசன வரவைக்கேட்டு, மண்டலேஸ்வரனாகிய மஹாராஜன நம்மை அழைக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று ஒருபயமும், நம்மை ஒருபொருளாயெண்ணி அழைத்துவரச் சாரதியை விட்டாரேயென்று ஒரு மகிழ்வுமுடையனாகி, விரைவில் அரசனுக்குக் காணிக்கை முதலானவைகளைக்கொண்டு வெளிப்பட்டு, அரசனிடத்து வந்து, தானகொண்டுவந்த காணிக்கையை வைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே வாய்பொத்தி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! எளியேனை ஒருபொருளாயெண்ணி வரவழைத்த காரணத்தைத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்துடனே கேட்க, அரசன்

[illegible] [redacted] [illegible] [redacted] [illegible]

னவயிற்றிற்பிறந்தபுத்திரனுக்குப் பட்டங்கட்டுகிறதா யிருந்தால், உங்கள்கருத்தின்படி நடக்கிறேனென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட அரசன் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல்நகரத்திற்கு வந்துவிட்டார். இது தான் எனக்குத் தெரியும் உபாயமென்று சொல்லி வணங்கினான். காங்கேயன் மனச்சஞ்சலமடைந்து, இனி என் தந்தைக்கு வந்த மனவியாதியை நீக்கும் பொருட்டு நிவாரணவிதிக்கிறேனென்று நிர்மானித்து, மந்திரிமார் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - மற்றுமுள்ளபிரதானிகள் தன்னைச்சூழ்ந்து வர அச்சாரநியை அழைத்துக்கொண்டு, தாசராஜன் நகரத்திற்குச் சென்று, அந்தத் தாசராஜனை அழைப்பித்து, ஓ தாசராசனே! உனது குமாரத்தியை என் தந்தைக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதற்கு உன்கருத்திலிருக்கிற குறை யென்னவென்றுவினவ, தாசராஜன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மஹாராஜனே! எங்கள் குலம் மழிகுலம். உங்கள்குலமோ மகா லட்சுமியுடன் பிறந்த சந்திரகுலம். அக்குலத்தரசர் என்புத்திரியை மணம் புரிவது தகுதியல்ல. அவர்களே இழிவுநோக்காமல் மணம்புரிய யத்தனித்தால் தடை சொல்லுகிறதற்கு யாவரால் முடியும். ஆகிலுமொரு தடையிருக்கின்றது. அஃதென்னவென்ன - அவள் வயிற்றிற் பிறந்தபுத்திரன் பட்டத்துக்குரியவனாவானோ? அரசன் தான் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாலும் மற்றவர் சம்மதிப்பார்களா? இதரர்கள் சம்மதித்தாலும் இப்பட்டத்துக்குத் தாங்கள் தலைமையாளியா யிருக்க என்பெண்வயிற்றுப் புத்திரர்களுக்குப் பட்டங்கிடைக்குமா? இதற்கு ஒரு ஒப்பனை கூற, என்மகளை அரசனுக்கு மணஞ்செய்விப்பேனென்று புகன்றான். காங்கேயன் இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, கலகலவென்றுநகைத்துத் தாசராஜனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ தாசராஜனே! நீ என்ன அரசனாயிருந்தும் இராஜதருமம் தெரியாதவனைப்போல வசனிக்கிறாய். வித்துசம்பந்தமேயன்றி நிலம் சம்பந்தமல்ல. அதுபோல எக்குலத்து ஸ்திரீயாயிருந்த போதிலும் அரசனுக்குதித்த புத்திரனாயிருப்பானாகில் அப்புத்திரனுக்குப் பட்டமுதலாகிய எல்லாநலமுமுண்டு. ஆனால் நான் பட்டத்துக்குடையவனாயிருக்கிறபடியால், உன்மகள் வயிற்றுப் புத்திரனுக்குப் பட்டங்கிடைப்பது அருமையென்பாய். என் தந்தைக்கு மனவியாதி உண்டாய் நீங்கப் போகிறபடியால், என்பட்டத்தை உன்பேரனுக்குக் கட்டுகிறேன். மேலும் எனக்குப்பின் யாதொரு வழக்குமில்லாமற்போக, இன்றுமுதல் ஒரு வைராக்கிய விரதங் கைக்கொள்ளுகிறேன். அஃதென்னவென்ன - நான் ஒரு கன்னிகையை மணம்புரிவதில்லை எனக்குப் பிறக்கும் புத்திரர்கள் என் காலத்துக்குப்பின் வழக்கிடுவார்கள். ஆதலால் - சந்திர சூரியர் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் ஆகாயவாணி முதலானவர்களும், ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியுமறியநான் ஒருஸ்திரீயை மணம்புரிகிறதில்லை என்று உறுதியாக யாவருங் கேட்கக்கூறி, இவ்வாக்கியத்திற்குப் பூது தேடுவேனுகில் தாய்தந்தையரைப் போற்றுதவரும், கன்னி நம்பின வருக்கு இடையூறு செய்தவரும், ஜ——யில்லாம லிராங்கினவரும், பெரியவர்களை [illegible] காம லூட்கார்ந்திருந்தவரும், தருமஞ் செய்பவரைத் தடுப்பவரும், பிச்சையிட்டுப் புரியாதவரும், இவர்களுக்கு வரு நரகத்தை யானேவேண்டு அடைவேனென்று சபதஞ்செய்தான். இதைக்கேட்ட மந்திரி முதலானவர்கள் திகைத்து, காங்கேயனை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ தருமமூர்த்தி! பட்டத்தைத்தான் கொடுத்துவிட்டது தகுதி. மணம்புரிகிறதில்லையென்று சபதஞ்செய்கிறது தருமமா? புத்திரனில்லாதவர்களுக்குப் புண்ணியலோகமில்லையென்று வேதமுறையிடுகின்றதே: இதென்னசெய்கிறதென்று வினவ, அதற்கு காங்கேயன் இது தந்தைமூலமாயவந்ததேயாதலால், இந்த யாகத்தால் தந்தை மனதுக்கு வருத்தம் நேரிடாமலிருந்தால் அதுசெய்கையே புண்ணியலோகத்தைக் கொடுக்குமென்று விடைகொடுத்தான். இந்தக் காங்கேயன் கூறியவற்றை அந்தரத்திலே முன்னமே வந்திருக்கிற இந்திரன் - அக்கினி-யமன்-நிருதி-வாயு-குபேரன்-ஈசானன்-முதலான திக்குப்பாலகரும், அனலன்-அனிலன் - ஆபவத்சன் - சோமன் - தரன் - துருவன் - பிரத்தியூசன் - முதலான வசுக்களும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், கின்னரர் - கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர் - முதலானவர்களுங் கேட்டு, காங்கேயனுடைய மனவுறுதிக்கு மெச்சியருந்த மகிழ்வடைந்து, பாரிசாத புஷ்பங்களை வருஷித்துத், தேவதுந்துமி முழங்க, அரம்பையூர்வசி முதலியோர் நடனஞ்செய்ய, அப்சர ஸ்திரிகளெல்லா மங்களம்பாட, அவ்விந்திரன் முதலானவர்கள் காங்கேயனை வாழ்த்தி, அவனுக்கு வந்திருக்கும் நாமங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ பிரஜைகளே! இந்தக் காங்கேயன் தந்தை முன்னிலைதப் பட்டாபிஷேகத்தை நிராகரித்தது முமன்றி, மனைவியையும் வெறுத்து விஷமாஞ்செய்தபடியால், இன்றுமுதல் இவனுக்கு விஷ்மாசாரியனென அம்பரமாத்தினைக் கூறிப்பல்முகன்றுவருகின்றதேவர்களெல்லாம நம்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு தாசராஜன் முதலானவர்களும் காங்கேயனாராஜனை அநேகவிதமாகத் துதித்து, தேவர்கள்கூறிய நாமதேயத்தைக் கொண்டு யாவரும் ஒருதரம் கூவி நமஸ்காரஞ்செய்து, பேரானந்தம் பெற்றவர்போல் அதிக மகிழவை அடைந்தார்கள். வீஷ்மாசாரி தாசராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ தாசராஜனே! என் தந்தைக்கு உன்புத்திரியை மணம்புரிய இன்னும் தடையென்னவென்று வினவ, தாசராசன் விஷ்மாசாரியின மனவுறுதியை நன்குமதித்து, இனித் தாமசஞ்செய்தால் மனதுக்கு விரோதம் வருமென்று கருதிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! என்

புத்திரியை அழைத்து வருகிற தடையேயன்றி வேறொரு தடையுமில்லையென்று வணங்கி விடைபெற்றுத், தன் அரண்மனைக்குச் சென்று, சில தாதிமார்களாற் புத்திரியை அழைப்பித்து ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்கள் அழகுபெற அலங்கரிக்கத் தரிப்பித்து, முத்துச் சிவிகையிலேற்றித், தானும் தன் சுற்றத்தார் முதலானவர்களுமாக வியாசாரியிடத்து வந்து வணங்கி நின்றார்கள். வியாசாரி பரிமளவாடை வீசுகிறதைத் தெரிந்து அதிசயப்பட்டு, தானும் மந்திரி முதலானவர்கள் புடைசூழப் பரிமளகந்தியை அழைத்துக்கொண்டு, விரைவில் அத்தினபுரம் வந்துசேர்ந்து, அந்தப் புரத்திற்சென்று தந்தை தாளில் வணங்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ ஸ்வாமி! தற்காலத்தில் தாங்கள் கொண்டிருக்கிற கருத்தை நிறைவேறத், தாங்கள் நாடிய கன்னிகையைக்கொண்டுவந்தேன். தாங்களெழுந்துவந்து அக்கன்னிகையைமணம்புரிந்து மனைவியாகிய இவளைச் சேர்ந்தருளுமென்று வேண்ட, அரசன் இவ்வசனங்கேட்டுச் சிறந்த மகிழ்வை அடைந்து, புத்திரனை வாழ்த்தித் தழுவி, உச்சியை முகந்து முத்தமிட்டு, அப்பா புத்திரசிகாமணியே! எனக்குத்தில நாடியபொருளை உனக்கு எவ்வாறு தானறிந்தாய் அதனைக் கூறுகவென்று வினவ, வியாசாரி வணங்கி, ஓ எந்தையே! தங்கள் சாரதியினால் தங்கட்கு நேர்ந்திருக்கும் மனவியாகூலத்தை அறிந்து, தாசராஜனிடத்துச் சென்று, அவன் கேட்ட கேள்விக்கு உடன்பட்டு அக்கன்னிகையைக் கொண்டுவந்தேனென்று சொன்னவுடன், மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்து அவர்களைப்பார்த்து, ஓ மந்திரிமார்களே! தாசராஜன் கேட்ட கேள்வி என்ன? அதற்கு என் புத்திரன் சொன்ன சமாதானமென்ன? அதனை ஒளியாமற் சொல்லுங்களென்று வினவ, மந்திரிகள் அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமது புத்திரனது மன உறுதியை எங்கள் நாவினாற் சொல்லவசமல்ல. ஆயினும் எங்களால் இயன்றமட்டுங் கூறுகின்றோம் அதனைக் கேட்பீர்கள். தாங்கள் மனவியாகுலங்கொண்டிருப்பதை அந்தப் புத்திரருக்குக் குறிக்கையிட்டோம். அவர் சாரதியை அழைத்து, அவனால் தாங்கள் வாடியிருக்கிற காரணத்தை அறிந்து, உடனே தாசராஜனிடத்துச் சென்று, என் தந்தைக்கு உன் கன்னிகையைக் கொடுக்கிறதற்குத் தடையென்னவென்று வினவ, தாசராஜன் என் புத்திரி வயிற்றுப் புத்திரனுக்குப் பட்டங் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் என் கன்னிகையைத் தருகிறேனென்று சாற்ற, நமது புத்திரன் அவ்வார்த்தைக்கு ஒத்துக்கொண்டு, உமது புத்திரி வயிற்றின் புத்திரனுடைய பட்டமே இந்தப் பட்டமென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்து, எனக்குப் பிற்காலத்தும் ஒருவழக்கில்லாதிருக்க நானும் விவாகம் செய்துக்கொள்ளுகிறதில்லை என்று சகல தேவர்களும் அறியச் சபதஞ்செய்தார். அதனைக் கேட்டிருந்த தேவர்களெல்லாம் புஷ்பமாரி பொழிந்து, உமது புத்திரனைப் புகழ்ந்து, இனிமுதல் நீ வீஷ்மாசாரியென்று இவர்க்கு வேறுபெயர் கொடுத்தார்கள். அதன்பின்பு தாசராஜன் யாதொரு தடையுங் கூறாமல், தனது புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டு உமது வாயிலில் வந்திருக்கிறானென்று விடைகூற, அரசன் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து, மூத்தகுமாரனாயிருந்தும் பட்டத்துக்குரியவனாதலை நீக்கினனென்று, ஒரு விதத்தில் வருத்தத்தையும், தந்தைக்குப் புத்திரர் செய்யுங் கடமைக்கு எண்ணமனங்கதிகமான கடமையை இயற்றினனென்று ஒரு விதத்தில் மகிழ்வையுங்கொண்டு, புத்திரனை வாழ்த்தித் தழுவி, ஓ என்னருமைச் செல்வனே! என் முன்னிலையில் நீ புண்ணியலோகத்துக்குக் கேதுவாகிய மகாவிரதத்தை நிறைவேற்றினபடியால், நானிரண்டு வரங் கொடுக்கிறேன். அஃதென்னவெனில்— புண்ணியலோகம் உனக்குச் சித்திக்கக் கடவது. மேலும் உனக்கு யமவாதையில்லாமல் நீ எப்போது உயிர்விட நினைக்கின்றாயோ, அப்போது உயிர் நீங்கக் கடவது. என்று இரண்டு வரத்தைக் கொடுத்துப், பஞ்சணை மெத்தையை விட்டெழுந்து, கொலுமண்டபவாசலில் வந்து மந்திரிகளை நோக்கினன். உடனே மந்திரிகள் பார்வையினறிப்புணர்ந்து, நிஜ - தேசத் தரசர்களுக்கு மண ஓலை போக்கி, வேதவேதியர்களை அழைப்பித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் பந்தற்கால் நாட்டி, நகரமுழுவதும் அலங்காரஞ் செய்யச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டு, கலியாணத்துக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் சேகரித்தார்கள். இதற்குள் - நிஜ - தேசத் தரசரும் மற்றபந்து ஜனங்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கெல்லாம் மந்திரிகள் தகுந்த மரியாதையைச் செய்து விடுதி விட்டார்கள். நகரத்திலிருப்பவர்களும் மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்து, மாடமாளிகை கூடகோபுரம் வீதி முதலியவற்றை நன்றாக அலங்கரித்து, இலக்குமி சமேதனாகிய நாராயண மூர்த்தியின் நகரத்தைப் போலச் செய்தார்கள். பின்பு மந்திரிகளும் பெரியோர்களும் அரசனிடத்து வந்து வணங்கி, மாரன் இடைவிடாமல் மணக்கோலஞ்செய்து வருத்திவந்த அரசனைத் தாங்கள் மணக்கோலஞ்செய்து அவ்வருத்தத்தைத் தணிக்க யத்தனித்து, கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடையாபரணங்களினால் அலங்காரஞ் செய்து அழைத்துவந்து, மணவறையில் வீற்றிருக்கச் செய்து, தாசராஜனிடத்துச் சென்று, அவன் புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியை அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் மாதர்களால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்காரஞ்செய்வித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அரசனருகு மணவறையில் இருக்கச் செய்தார்கள். அப்போது வேதவேதியர்களும் மற்றுமுள்ள பெரியோர்களும் கலியாண மண்டபத்தில் எய்தி, வேதமந்திரங்களை யுச்சரித்தார்கள். அச்சமயத்தில் தாசராஜன் எழுந்து, மன்னர் மன்னர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த மரி

[illegible] செய்து அச்சமயமே [illegible]

ஓ மஹாராஜனே! [illegible]

[illegible]

ளாய், வந்த [illegible] முதலான சகலரும் விஸ்மயச் [illegible] இவ்வளவும் [illegible]

[illegible]

ரியனுக்கு-உ௰-வயதாயிற்று. பரிமளகந்தி ஜேஷ்டகுமா ரனுகிய வீஷ்மரிடத்துவந்து, இவனுக்கு மணம்பு ரியவேண்டுமே அதற்குத் தகுந்த முயற்சிசெய் மக னேயென்று கூற, வீஷ்மர் அன்னைவாக்கியத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து, அவ்வாறே மணஞ்செய்விக்கிறே னென்று உறுதிகூறி, அந்த அம்மனை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பிவித்துத், தான் தனியேயிருந்து விவாகவி ஷயத்தைக்குறித்து யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், ஒற்றர்கள் விரைவுடனே வந்து வணங்கிப், பய பக்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிர்நின்று சொல்லு கிறார்கள்.

ஓ ஸ்வாமி! காசிதேசத்தரசன் அருமையான தவஞ்செய்து, அம்பா - அம்பிகை - அம்பாலிகை - என்று மூன்றுபுத்திரிகளைப்பெற்று, மிகுந்தகாதலோடு வளர்த்து வந்தான். அப்புத்திரிகள் பருவகாலத்தை அ டைந்தார்கள். அரசன் அதுகண்டு சுயம்வரஞ் சாட்டி, ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களுக்கும் தூதுவர்க ளால் தெரிவித்தான். தங்களுக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவிக்க வந்தோமென்ன, வீஷ்மர் இவ்வசனங்களை க்கேட்டு, நாம் ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களுக்கும் தலைவராக இருக்க, இந்த காசிராசன் ஏன் நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. தாசராஜனிடம் சபதஞ்செய்த தை மனதில் வைத்திருந்தனன்போலும். நல்ல தருணமேயென்று நமது தம்பிக்கு அம்மூன்று கன்னி கைகளையு மணஞ்செய்விப்போம். யாராவது தடுத்த போதிலே அவர்களையெல்லாம் யமபுரத்துக்கனுப்பி விடுவோமென்று மனதில் நினைத்து, தம்பியாகிய விசித்திரவீரியனை அழைத்து, இவ்வாறு கூறி, அநந்தரம் கவசமுதலியவற்றைத் தரித்து [illegible] ளம் பூட்டி, ஆயுதங்களை அதில் அலங்கரித்து ரதத் தில் திருமணக்கோலஞ் செய்வித்து, மந்திரி முத லானவர்களை அழைத்து, [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] யாவும் [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நமது [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] வீஷ்மர் [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] மயமான [illegible]

[illegible]

தப்போய், மணப் பந்தலில ஒரு திவ்ய சிங்காதனத் திலிருத்திச், செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைக் குறை வின்றி நிறைவேற்றினன். வீஷ்மர் தமது தம்பியுட னிருக்கத் தாம் பின்னிருந்தார். வீஷ்மரைக் கண்ட அரசர்கள் முகமெல்லாம் சந்திரனைக் கண்ட தாமரை யைப்போல் வாடியிருந்தன. பின்பு காசிராஜன் தாதி களை அழைத்து, என் புத்திரிகளை அலங்கரித்துச் செய் து கொண்டுவாருங்களென்று கட்டளையிட்டான். தா திகள் அவ்வாறு அம்மூன்று புத்திரிகளையும் ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்துச்செய்து, முகவர்ஷை யிலும் மூன்று பார்வையைக் கொடுத்து அரசர்கள் நிறைந் திருக்கிற மணப்பந்தலில் அழைத்துவந்தார்கள். அப் பொழுது தாதிகள் அம்மூன்று கன்னிகைகளுக்கும் வந் திருக்கிற அரசர்களுடைய பேர் ஊர் குலமுதலியவ ற்றைக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு கூறிவ ருகிறபோது சந்திரகுலமணியாகிய சந்தனு மகா ராஜன் புத்திரன் விசித்திரவீரியன் இருக்கிற இடத்து அம்மூன்று கன்னிகைகளும் வந்துநின்றார்கள். தாதி கள் அவ்வரசனது நாடு நகர முதலிய சிறப்புகளையெடுத் தோதி, மறுபடியும் அத்தாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ காசிராஜன் தவத்தாலுதித்த கன்னியர்களே! இவ்வரசன் பரதகுலத்துக்கு அதிபதியாகுந் தாசராஜன புத்திரியாகிய பரிமளகந்தியின் குமாரனென்று கூறி னார்கள். அக்கன்னிகைகள் இவ்வசனங்களைக் கேட்டு அ [illegible] மாலையிடத் தனித்தபோது, பக்கத்திலிருக்கிற அர சர்களெல்லாம் இழிந்த [illegible] மாலையிடுகிறது தகுதியாமோவென்று கூறத்தொடங்கினார்கள். அந்தச்ச த்தம் [illegible] சபையிலிருக்கும் அரசர்கள் செவியிற் பட்டது [illegible]. வீஷ்மருடைய [illegible] [illegible] பட்டது. உடனே. தம்பி விசித்திரவீரியன் [illegible] [illegible] முதலானவர்களும் [illegible] செய்தார்கள். வீஷ்மர் [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible]

[illegible] வைத்துத் [illegible] தார்கள். அரசர்கள் [illegible] வசன [illegible]

தைக் கண்டும் மானத்தைக் கொள்ள வெகுந்து போர்க்களத்தை கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ரதங்களிலேறிச் சேனைகளோடு கலந்து, வீரர்களெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் ஜய சங்கத்தைச் சப்தித்து, விற்களைத்துக் குணத்தொனி செய்தார்கள். வியாஸ தன்சேனைகளை யச்சரித்து ரதத்திலேறி அரசர்களெதிர் சென்றிருந்தார். மற்ற அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளை யச்சரித்து வீராவேசமாக வில்லைப் பிடித்து நிறுத்தியிருந்தார்கள். அப்போது [illegible] காலாட்களும்-குதிரைவீரரோடு குதிரை வீரரும்-யானை வீரரோடு யானைவீரரும்-தேர்வீரரோடு தேர்வீரரும்-வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகளும் எதிர்த்து, ஒருவரை யொருவர் வென்றிபெற [illegible], வாள் - [illegible] - இருப்புலக்கை - [illegible] - வேல் - சக்கரம் - தோமரம் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - கடாரி - [illegible] - பல்லயம் - கத்தி - [illegible] சத்தி - சூலம் - [illegible] - [illegible] முதலிய படைகளால், வெட்டியும் குத்தியும் தள்ளியும் [illegible] உதைத்தும் அடித்தும் இவைகளாக இருதிறத்தாருடைய சேனைகளும் போர்செய்தபோது, வியாஸனும் சத்திய விரதத்தை யணிந்திருக்கிற [illegible] அநேக திவ்யாஸ்திரங்களை [illegible] வருஷித்ததுபோல் வருஷித்தான். அதனாலெதிர்த்த அரசர்களுடைய சேனைகள் அனேகமாய் [illegible] பின்னமாகி, மரண மடைந்தவர்போக மற்ற சேனைகளின் அவயவம் பழுதாகுதலாயின. இதைக் கோபித்த அரசர்கள் [illegible] மடைந்து, [illegible] இடைப்பட்டது போலிருக்கிற [illegible] யுடைப்பட்டதுபோல சேனைகளுடைய [illegible] [illegible] மாய் [illegible], [illegible] அரசர்களும் [illegible] வியாஸனையும் [illegible] அடிக்கையும [illegible] [illegible], [illegible] அரசர்களும் [illegible] தங்கள் [illegible] விடுத்தபடி பிடித்திருக்கிற [illegible] [illegible] போர்புரிந்து [illegible] கூறிய பாணங்களை [illegible] [illegible] விட்டு [illegible] சேனைகளை அதனால் பந்தப்படுத்தினபோது, வியாஸன் [illegible] [illegible], அனைவரையும் பொருதபடி. அப்போது [illegible] [illegible] குவளைகளை [illegible] [illegible] திவ்ய பாணங்களைத் தொடுத்து, தம்பியரோடு [illegible] [illegible] [illegible] அனைவரையும் [illegible] [illegible] [illegible] இவ்வித அர்த்தசந்திரபாணங்களை அனேகமாகத் தொடுத்து, சில அரசர்களுடைய ரதங்களை [illegible], சில அரசர்களுடைய சாரதிகளையும் [illegible] [illegible], சில அரசர்களின் அங்கங்களைப் பழுதாக்கி, சில அரசர்களின் மகுடத்தைத் தகர்த்து மார்பைப் பிளந்து. சில அரசர்களின் வில்லை முறித்துக் கொடியைப் பொடியாக்கிச், பல அரசர்களின் உயிரைக் கொள்ளைகொண்டு, கனருகப் புஷ்பித்திருக்கிற தாமரைத் தடாகத்தில் யானைகள் இறங்கி கலக்கிறது எப்படியோ அப்படியே போலச் சேனைகளிற் புகுந்து சகல தளத்தையும் நாசப்படுத்துகிறபோது, உயிர்விட்ட அரசரும் உயிரின்மேல் ஆசை வைத்த அரசரும்போக மற்ற அரசர்கள் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடி, மறுபடியும் எதிர்த்து வில்லை வளைத்து, இந்திராஸ்திரம் - வருணாஸ்திரம் - வாயவ்யாஸ்திரம் - குபேராஸ்திரம் - ஆக்நேயாஸ்திரம் - யாமாஸ்திரம் - முதலிய அஸ்திரங்களைத் தொடுத்து, மகா உக்கிரத்துடனே விடுத்தார்கள். வியாஸ அப்பகைவர் தொடுத்த அஸ்திரங்களை வருகிற வழியிலே [illegible] இவ்விதம் அஸ்திரங்களை [illegible], [illegible] அஸ்திரங்களுக்குத் தக்க [illegible] அஸ்திரங்களைத் தொடுத்தால் அதற்குள் அஸ்திரங்களை வந்து [illegible], [illegible] அஸ்திரங்களையும் சமனிக்கச் செய்யத் தக்க [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] செய்து தொடுத்து விட்டார். இந்த அஸ்திரம் விடுவிட்டு வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஆகாயம் [illegible] [illegible] [illegible] இவை முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தி, அட்டதிக்குப் பாலகர்களையும் அஷ்டவாசுகளையும் அவரவர்களையும் [illegible] [illegible]. அந்த [illegible] எதிரிகள் விட்ட அஸ்திரங்களெல்லாம் நாசமாயின. உடனே வியாஸ தன்னையே [illegible], அநேக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. இவையெல்லாம் அரசர்கள் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அப்பா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அழுது, ஓ தாதி! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வியாஸ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்பா [illegible] [illegible], வியாஸ அந்த அப்பா [illegible] [illegible] மணத்தைச் செய்து கொள்ளாமலிருக்க [illegible] தாமது காவலாளிகளிற் [illegible] [illegible] [illegible] அவளைவிட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டு, மற்ற இராஜகன்னிகைகளை அழை

த்துவந்து, தமது நகரத்தை அலங்கரித்து, நல்ல முகூர்த்தத்திற் சித்திரசேனியனுக்கு அவ்விரண்டு கன்னிகைகளுக்கும் மங்கலநாண் சூட்டுவித்து, அனேக தானதருமங்கள் செய்து, வேத வேதியர்கள் மங்கள கோஷ வரும்பொழிந்து, நகரத்திலுள்ளவர்க்கெல்லாம் விருந்துசெய்து, [illegible] கலியாணத்தை நிறைவேற்றினார்.

பூமிப்பிராட்டி கமலப்பிராட்டி சமேதனாகிய திருமால்போல [illegible] அம்பாலிகை அம்பிகை என்னும் [illegible] இரண்டு [illegible] மதனும்போல [illegible] மகிழ்ந்திருந்தார்கள். [illegible]

[illegible]

ஒரு புருஷனைத் தேடிவந்து [illegible]. ஆகையால் உனக்கு இச்சையான இடத்திற்போய் [illegible] அம்பா [illegible] நமது [illegible]

[illegible]

பாத தரிசனத்துக்காகக் கடைவாயலில் வந்திருக்கிறுளென்று பரசுராமமூர்த்திகருக்குத் தெரிவியுங்களென்று கூற, அவ்வாயிலோர் அவ்வாறுசென்று பரசுராமமூர்த்தியை வணங்கிச் சொல்ல, பரசுராமமூர்த்தி வியப்புற்று உள்ளே வரக்கட்டளையிட்டார். வாயிலோர் அம்பாவைக்கண்டு ஆசிர்வதித்து உள்ளேவர உத்தரவாயிற்றென்ருர்கள். அம்பா ஆசிரமத்துட்சென்று, சந்திரசடாதரசாம்பவமூர்த்திக்கொப்பாகவிளங்குகின்ற பரசுராமமூர்த்தியைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனே வாய்பொத்தி எதிரே நின்ருள். பரசுராமர் அம்பாவை ஆசிர்வதித்து, ஓ அம்மணி! நீயார்? இவ்விடத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன சொல்லென்றுகேட்க, அம்பா சொல்லுகிறுள்.

பரசுராமருக்கும் வீஷ்மருக்கும்போர்.

ஓஸ்வாமீ! நான் காசிராஜனுடைய சிரேஷ்டபுத்திரி. நானும் எனசகோதரிகள் இருவரும் பக்குவகாலமடைந்ததை எனதுதந்தை அறிந்து சுயம்வரஞ்சாட்டினுர். அச்சமயம் வரத்திற சந்திரவமிச சிகாமணியாகிய சந்தனுமகாராஜனுடைய புத்திரனுகிய வீஷ்மாசாரி வெற்றிபெற்று எங்கள் மூவரையும் தன்தம்பிக்கு மணம்புரியக்கொண்டுபோகிறபோது, நான் சாளுவராஜன்மீது காதலாகி, அக்காதலை வீஷ்மாசாரிக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் என் கருத்தின்படி என்னை விட்டுவிட்டார். சாளுவனிடத்துச்சென்றபோது அச்சாளுவன் ஒருவர்கைக்குள்ளாகிய உன்னை மணம்புரியேனென்று மறுத்தான். மறுபடியும் வீஷ்மாசாரியிடத்துச்சென்று, நாணமடம் அச்சம்பயிர்ப்பென்கிற நான்கையும்விட்டு என்னை மணம்புரியுமென்று அநேகவிதமாக வேண்டிக்கொண்டும், அவர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் மறுத்துவிட்டார். தங்களிடத்து முறையிட்டுக்கொண்டால் அவ்வீஷ்மாசாரிக்குச்சொல்லி எனமனக்குறையை முடிப்பீரென்று தங்களை நாடிவந்தேன். இப்பால் தங்களிஷ்டம் எனபாக்கியம் என்று ஓதினுள். அதற்குப் பரசுராமமூர்த்தி மகிழ்வடைந்து, ஓ அம்பா! உன்கருத்தின்படியே செய்கிறேனென்று பக்கத்திலிருந்த [illegible] சீடனை நோக்கி, [illegible] வீஷ்மனை [illegible] [illegible] [illegible] ஆகிய [illegible] பரசுராமமூர்த்தி அம்பாவோடு தானும் [illegible] [illegible] வந்து, [illegible] [illegible]. வீஷ்மாசாரி இவ்வண்ணம் [illegible] உடனே திக்கென்றிருந்தும், புஷ்பம் அக்ஷதை முதலிய வற்றை எடுத்துக்கொண்டு [illegible] அதிவேகமாக வந்து, பரசுராமமூர்த்தியைக்கண்டு வலம்வந்து, ஷோடச உபசாரங்களோடு சாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ்செய்து, பயபக்தியுடனேவாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஓ குருஸ்வாமீ! எங்கள்குலத்தோர் செய்தமாதவமோ? நான்செய்த பூசாபலமோ? தேவரீர் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து இந்நகரத்துக்கெழுந்தருளியது என்று அநேகவிதமாகத் துதித்தார். பரசுராமமூர்த்தி மகிழ்வடைந்து ஆசிர்வதித்து, வீஷ்மனை நோக்கிச்சொல்லுகிருர்: அப்பா வீஷ்மா! நீ சந்திரவமிசசிகாமணியாக இருந்தும்விவாகமில்லாமலிருக்கிறது தகுதியல்ல. இதோ இருக்கிற அம்பாவை மணம்புரி. அதனாலே இம்மை இன்பமடைதலோடு மறுமை இன்பமுமடைவாய். எனவாக்கைத் தட்டாமல் ஏற்றுக்கொள்ளென்றுகூற. வீஷ்மாசாரி இவ்வசனங்களைக்கேட்டு, இரண்டு செவியிலுங் கரத்தைவைத்துப்பொத்தி, நாஞ்செய்திருக்கிற சபதம் குருஸ்வாமிக்குத்தெரியாததனால் இவ்வசனங்களைக்கூறினர். அறிவித்தாற் பின்பு இவ்விஷயத்தைக்குறித்து வசனியாரென்றுகருதி, பரசுராமமூர்த்தியை வணங்கி, தந்தைதியாகஞ்செய்தகாலம் நிருமபோருட்டுச்செய்த சபதத்தை ஆதியோடந்தமாகத்தெரிவித்து, நான் மணம்புரியேனென்று பரசுராமமூர்த்தியின் வாக்கைமறுத்தார். பரசுராமமூர்த்தி நமது வாக்கைத் தட்டினனே என்று சினங்கொண்டு, கண்களில்நெருப்பெழநோக்கி, அடா வீஷ்மா! எனவாக்கைத் திரிமூர்த்திகளுந் தட்டமாட்டார்கள். நீயாருராஜன் என சொல்லைத் தட்டத்தாயலைவா! என வாக்கின்படி அம்பாவை மணம்புரிந்துகொள். இல்லாவிட்டால் வில்லெடுத்துப்போர்செய்யவா. உன்னேய்ய சூரியவமிச ராஜர்கள் தலைபோடுகிருட்கிறேனென்று வீராவேசங்கொண்டு மகா உக்கிரத்துடனே அழைக்க, வீஷ்மர் சற்றுயோசித்து, தேவர்களையுங்கூறிய சபதத்தைக்கெடுப்பதைவிட நமது குருமூர்த்தியிலே தேகத்தைத்தவிர்த்தல் சிறப்பும்புகழுமுடைத்தென்று நிர்மாணித்து, பரசுராமனை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓஸ்வாமீ! உமது வில்வணங்கியெல் மொரிமுத்திய பாதாளலோகமும் வணங்கும். நான் ஒருவனா வணங்காதிருப்பேன்? ஆகிலும் நான்கூறிய சபதத்தைமாத்திரம் தப்பேன். அது முனிவனை [illegible] போர்ப்பேன். இதுவென் உறுதி. அப்பால் தங்களிஷ்டம் என்றார். பரசுராமமூர்த்தி இவ்வசனங்களைக் கேட்டுக்கேட்டுத் [illegible] அடா வீஷ்மா! [illegible] (பால்) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பரசுராமனைப் போலத் [illegible] போர்க்கோலங் கொண்டு [illegible] நின்றனர்.

அப்போது பரசுராமரும் தமது ரதத்தையுந்த பூமியிற் செலுத்தி வீஷ்மனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்:

அடா விஷ்மா! இனி என்ன தாமசம்? ஒழிவில்லே. தொடு சரத்தை என்றுரைக்க, விஷ்மர் தேரிலிருந்தபடி பரசுராமமூர்த்திக்கு அநுசரிசெய்து சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! நான் முதலிப்பாணம் தொடுக்கிறது தருமமல்ல. தாங்களே முன்னம் பாணம் தொடுக்க வேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்கப், பரசுராமமூர்த்தி கோபங்கொண்டு, கலகலவென்று நகைத்து, கண்களில் நெருப்புப் பொறிபறக்கக் கோபித்து, அடா விஷ்மா! உன்கருத்தின்படியே இதோ தொடுக்கிறேன் பாணத்தை என்று சொல்லி, [illegible] நாசப்படுத்தின கோதண்டத்தை [illegible] நாணியேற்றித் தேவர்கள் செவிடுபடத்தக்கதாகக் குணத்தொனிசெய்து, அண்டமெங்கும் அதிர சங்கத்தொனி காட்டி, (௫) ஐந்து சங்கிரபாணங்களைத் தொடுத்துச், சாரதியையும் குதிரைகளையும் இரண்டு பாணத்தினால் நாசஞ்செய்து, மூன்று பாணத்தால் விஷ்மனைக் கலங்கப்படுத்தினார். அவ்விஷ்மர் அந்த ஐந்து பாணத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு, தாமதுபோர் முகத்துக்குரிய காரியத்தை விளக்கி, நாணி பூட்டிக் குணத்தொனிசெய்தார். அதுகண்டு பரசுராமமூர்த்தி தனவில்லில் [illegible] மின்னல்போல் பளீர்பளீரென்று ஜொலிக்கும் திவ்ய கணைகளில் நூறு கணைகளைத் தொடுத்தார். விஷ்மர் அந்த நூறு கணைகளும் தன்னிடத்து வருவதற்கு முன் சிலகணைகளைவிட்டுத் தடுத்தார். பரசுராமமூர்த்தி கணைகள் பட்டிடைந்த கோபங்கொண்டு, பருத்த வல்லமையைப் பெற்றிருக்கிற பிறைமுகஅம்பு - முள்ளம்பு - கூரம்பு - முதலியவைகளைக் கோடிகோடியாகச் சோனைவருஷம் சொரிந்தாற்போல் ஓயாமல் தொடுத்தார். விஷ்மர் எவ்வளவுகணைகள் தன்னிடத்துக்கு வருகின்றனவோ அவ்வளவு கணைகட்கு வெவ்வேறு கணைகளைத் தொடுத்து அறுத்துப் பூமியிற் றள்ளினார். பரசுராமமூர்த்தி விஷ்மர் ஆண்மைச் சாதுரியத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இவனொடு ஜாக்கிரதையாயிருந்து போராடவேணும். என்னாலே - [illegible] இதுவரைக்கும் தெய்வம் [illegible] அதுபோல விஷ்மனை [illegible] நம்மை விட வல்லமை [illegible] பத்து - நூறு - பதினாயிரம் - லக்ஷம் - பத்து லக்ஷம் - கோடி - சதகோடி - சங்கமாகச் சரங்களைத் தொடுத்து, விஷ்மருடைய ரதத்தை அப்படி இப்படி அசையவொட்டாமற் சரக்கூடம் போட்டார்.

விஷ்மர் அநேக பாணங்களை விடுத்துத் தனதிரதத்தைக் கவிந்திருக்கிற பாணங்களைக் கண்டித்து, இனிநாம் சும்மாயிருக்கிறது தருமமல்லவென்று பரசுராமமூர்த்திக்கும் சாரதிக்கும் குதிரைகளுக்கும் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து நோவச் செய்து, பரசுராம மூர்த்தியினுடைய ரதத்தை அப்பால் போகவொட்டாமற் றானும் சரக்கூடம் போட்டார். பரசுராமருக்கு மிகுந்த கோபாக்கினி மூண்டு, கண்களை நெருப்பெழ நோக்கி, பிரமதண்டம் - காலதண்டம் - சக்தி - முதலியவற்றை விடுத்ததுமன்றி, திவ்யாஸ்திரங்களையும் தொடுத்துச் சரக்கூடம் அதுசெய்துவிட்டார். விஷ்மர் தன்மேல் வருகிற காலதண்ட முதலியவற்றையெல்லாம் அவ்வவற்றால் கொண்டு துணித்துப், பரசுராம மூர்த்தியை நோவச் செய்தார். பரசுராமர் கைநொந்து சில கணைகளைவிட்டு விஷ்மர் மார்பைப் பிளந்தார். விஷ்மர் சற்றுநேரம் மூர்ச்சையாயிருந்து எழுந்து வில்லை வளைத்து, அநேக திவ்ய பாணங்களைத் தொடுத்துக், குதிரைகளை ரத்தமயமாக்கிச், சாரதியைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்துப், பரசுராமர் சரீரத்தைச் சக்கை சக்கையாகப் பிளந்தார். பரசுராமர் மனங்கலங்கி மூர்ச்சையடைந்து எழுந்து, மறுபடியும் வில்லை வளைத்து, அதிக தீக்ஷணியமான பாணங்களைத் தொடுத்து, விஷ்மர் தன்னைத் துன்பப்படுத்தினது போலத் தான் அவ்விஷ்மனைத் துன்பப் படுத்தினார். அதற்கு விஷ்மர் அஞ்சாமல் சஞ்சலப் படாமல் எதிர்நின்று, திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுத்துப் பரசுராம மூர்த்தியை வருத்தப் படுத்தினார். இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் விரோதப் பட்டுத் தேவர்களெல்லாம் அஞ்ச திவ்வியாஸ்திரங்களையும் திவ்விய பாணங்களையும் தொடுத்து, அன்னந் தண்ணீர் ஆகாரமில்லாமல் பத்துநாளிரவும் பகலுமாகப் போராடினார்கள். முடிவில் விஷ்மர் கைமேலாய்ப் பரசுராமருடைய கைவில்லை யொடித்துக், கவசத்தைப் பிளந்து, கொடியை அறுத்துக், குதிரைகளைக் கொன்று, தேரைச் சிதறச்சிதறலாய்ப் பேர்த்தெறிந்தார். பரசுராம மூர்த்தி இங்கு நின்றோமாகில் மானத்திற்குச் சேதம் வருமென்று யோசித்து, இனி அரசருக்கு ஆக்கினை செய்கிறதில்லையென்று சபதஞ்செய்து, தேரைவிட்டுப் பூமியிற் குதித்துப் பாதசாரியாக ஓடிப்போயினார். விஷ்மர் அதுகண்டு ஜெயசங்கத்தைத் தொனித்துத், தேவர்கள் அதிசயிக்க நகரத்திற் சென்றார்.

இப்பால் விஷ்மனை மணம்புரியவந்த அம்பா பரசுராமர் செய்கையைக் கண்டு மிகவருத்தமடைந்து, தபஸ்விகளோடு செல்லுகிறபோது பரசுராமர் பிரமசரிய விரதத்தை விஷ்மனுக்குத் [illegible] இவ்வளவு அவமானம் வந்தது. அதுமன்றிப் பரசுராம மூர்த்தியும் போர்முகத்தில் முதுகிட்டோடினார். இனிநாம் செய்வதென்னவென்று தனக்குள் தானே யோசித்து, இவ்வளவு வருத்தத்துக்குக் காரணம் விஷ்மனே. நான் அவனைக் கொல்லாமல் விடுகிறதில்லையென்று நிர்மாணித்து, அவனைக் கொல்ல நாமொரு புருஷனாக வேண்டுமென்று அதற்குத் தகுந்தபலம் சித்திக்

க நல்லதவஞ் செய்வோமெனக் கருதி, அப்பெண்ணுரு
ருவத்தைத் தவவுருவாகக் கொண்டு, ஒருவனத்திலே
வந்து தவத்தை இயற்றி, அநேககாலம் பத்மாசனத்தி
லிருந்தும், அநேககாலம் ஓரே நிலையாய் நின்றும், அ
நேககாலம் ஒருபாதத்தைத் தரையிலூன்றியும், அநேககாலம்
ஒருகாலின்மீது மற்றொருகாலை மடக்கிவைத்தும், அ
நேககாலம் இரண்டுகரங்களையும் தலைமீது குவித்துவை
த்துக்கொண்டும், இவ்வாறு விழித்தகண் விழித்தபடி
காளியைநோக்கி அருமையான தவஞ்செய்தாள். காளி
அம்பா செய்கிற தவத்துக்கு மகிழ்ந்து, பிரசன்னமா
க எதிரில் வந்து நின்றாள். அம்பா அநேகவிதமாகத்
துதித்து, இரண்டுகண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வ
டிய நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். எளியேன் செய்த தவ
த்துக்கு மகிழ்ந்து என்னை யொரு பொருட்டாக எண்
ணிவந்த தாயே! உன்கிருபைக்கு என்ன உவமான மி
ருக்கிறதென்று புகழ்ந்தாள். காளி அம்பாவை
நோக்கி, ஓ அம்பா! உனக்குத் தவத்திலே நாடியிருக்கிற
பொருளென்ன கேள் தருகிறேனென்று சாற்ற, அம்
பா வணங்கி, ஓ அம்மா! என்னை யாதொருபயனு மி
லையாமலிருக்கச் செய்த வீஷ்மனைக் கொல்லவேண்
டும்; அதுதான் நான்நாடியிருக்கிறேனென்று சொல்ல,
காளி அம்பாவை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். ஓ அம்
பா! நீ இந்த ஜென்மத்திலே அந்த வீஷ்மனைக் கொல்ல
மாட்டாய். இந்தவடிவத்தை நீக்கி யாகசேனனிடத்
தில் அலியாகப் பிறந்து, அதன்மேல் அவன் உன்னை
ப் பிள்ளையென்று பாராட்டி மணமுதலிய வற்றைச்
செய்யப் போகிறான். அப்பால் பாரதப் போர்வரும்.
அப்போதுக்கு நீயும் சேருகிறாய். அக்காலத்திலே உ
ன்னால் வீஷ்மனிறக்கப் போகிறானென்று விளம்பிக்
காளி மறைந்தாள். பின்பு அம்பா ஒரு நெருப்பு வளர்த்
தி, அதை வலமாகவந்து வணங்கி, நான் வீஷ்மனைக்
கொல்லக் கடவேனென்று அக்கினியில் விழுந்து அவ்வு
ருவத்தை நீக்கி, யாகசேனனிடமாய்ப் பிறந்து வளர்
கிறாள்.

இங்கே அம்பிகை அம்பாலிகை என்னு மிரண்டு
மனைவிகள்மீது மிகுந்த காதலாகி, இரவும் பகலும்பிரி
யாமற் கூடிக் காமக்கடலி லாழ்ந்த விசித்திரவீரியன்;
தன் வயிற்றிற் பிறந்தும் சொல்லொணாதேயுலகப் பூ
மையும் வசப்படுத்தி, மாறுபட்ட ராஜராஜாக்களை யெ
ல்லாம் போர் விரட்டி முதுகிட்டோடச் செய்
து, எல்லாப் பகைகளையும் கடந்து மிகுந்த சிறப்பு
டன் செங்கோல் நடத்துகிறவனுமிருந்தும்; அப்ப
டியாகிய காமப் பகைதனை மாத்திரம் வெல்லாதிருந்
தான். அதனாற் சந்திர வம்சம் விர்த்தியாவதற்குப்
புத்திரபாக்கியம் அடையப்பெறாமல், மற்றப்பா
க்கியங்களும் அவ்வாறாய்ப் பெருகத்திலுறாமற்போய்,
பலவியாதி கட்குந் தலைமையாகிய பெருவியாதியோ தா
ன்றி, இம்பரி லிருக்கும் சகல வைபோகங்களையும் பற
றச் செய்வித்து, உம்பரி லிருக்கும் பரமபதத்துக்

காளாக்கி விட்டது. இந்தச்செய்தி வீஷ்மரறிந்து,
இரண்டு கண்களிலும் நீர் பெருகக் கோவென் றலறி,
அன்னை சத்தியவதி மந்திரிகள் நகரத்தார் முதலான
வர்கள் கதறி தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கத், தான் அச்சி
த்திரவீரியனுக்குச் செய்யுங் கடனை நிறைவேறிய
டக்கஞ்செய்து, பின்பு அன்னைக்குத் தேறுதல் சொ
ல்லித், தனது தனியே யிருந்து, ஆ! தெய்வமே!
சந்திர வம்சம் புதன் முதல் சந்தனுமகாராஜன் வ
ரைக்கும் வழுவாத வரிசையாக விர்த்தியாக வந்து,
என்னாலிலே விர்த்தி இல்லாமல் என்றைக்கு முறைமையாகி
அறுபட்டுப் போயிற்றே. நானோ தந்தைக்
காக மணம் புரியேனென்று தேவர்களறிய விரதத்து
க்கொண்டேனே. தேவர்களும் அப்படியே என்னைக்
காட்டினார். இனிநான் என்னசெய்வேனென்று த
னக்குள் தானே நினைந்து, தாயையழைக்கலாமோ
வென்று சிந்தித்து மனவருத்த மடைந்திருந்தார்.

பரிமளகந்திக்கு வீஷ்மர் தருமசந்தான விதியுரைத்தல்.

அதுகாலத்தில் சந்தனுமகாராஜன் பத்தினியா
கிய பரிமளகந்தி தன் [illegible] புத்திரர்கள் பரமபதத்
திற் சேர்ந்ததற்கு [illegible] திருப்பத்
தேத், தம் விர்த்தியற்றுப் போயிற்றே [illegible]
தனைத்தருமடைந்து, [illegible] வந்தாள். வீ
ஷ்மர் [illegible] ஓ அம்மா! எளி
யேனிடத்து வந்த [illegible]
னக்குத்தந்த [illegible]. அம்
பாள் வீஷ்மா! [illegible]
[illegible] சந்தானம்
பெறுக்கொள்ளவேண்டும். [illegible]
[illegible] வந்
து [illegible] மனம்
[illegible]
கூடிய புத்திர சந்தான [illegible]. அதனால்
[illegible] போல்
[illegible]
இருக்கின்றனை. நீ என்னை [illegible] தக்கபடி
துக்கொண்டு [illegible], வீஷ்மர் நிலைநிறுத்தி
மனந்துயரமடைந்தாயே, [illegible] இ
ரண்ட காரியங்களை [illegible]
து, [illegible] ஓ அம்மணி!
என் தகப்பனார் மனம் [illegible] தேவர்களறிய. ம
ணம்புரியேனென்று சபதஞ் செய்திருக்கிற என்னைப்
பார்த்து இந்த வார்த்தை [illegible]. பட்
டக்குழந்தைப் புத்திரனில்லாவிட்டால் தருமசந்தா
னம் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று நீர் அது உண்மை
தான். மேலும்வேதங்களிலும் அவ்வாறே கூறுகின்றது.
அதற்கொப்பாக அநேக அபயவாறும் உண்டு. அவ்

வாறு செய்து தருமசந்தானம் பெற்றால், எனக்குமாத்திர மல்ல என்னோடொத்த அரசருக்கும்சம்பவிக்குமென். ஆதலால் அந்தவிதிப்படியேசெய்யென்றுவிடைபெற்றபின்னுஞ்சொல்லுகிறார் ஓ அம்மணி! முற்காலத்தில் பவ்வியமான்று ஒரு முனிவரிருந்தார். அவர் [illegible] சடாதர சாம்பவமூர்த்திக்கு ஒப்பான சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்தை யுடையவர். அவர்மனைவி [illegible] கன்னிகையைமணந்து, அவளிடத்தில் [illegible] ள்ளவளாயிருந்ததினால் அவளைப்பிரியாமலிருந்தார். சொற்ப காலத்துக்குள் [illegible] ருவாகி விளங்கும் வியாழபகவான் இந்த மனைவியினது திருவுருவத்தைக் கண்டு, [illegible] காதலையுடையவராகி, இப்படிப்பட்டதுவே [illegible] இருந்து காலத்தைக் கழித்து, நாளுக்குநாளுடல்வாடி, மனைத் யினிடத்து நிலைத்து மனதிலடைந்து உருகி, தனது இருப்பிடமாகிய அமராவதி [illegible] அவளைச் [illegible] சமய [illegible] லப்பட்டிருந்தவர். இப்படி இருக்கு [illegible] காலத்தில் அந்த மனைவி கர்ப்பவதியாயினள். ஒருநாள் அந்த மனைவி கர்ப்பமுடையவளாயிருக்கும் [illegible] போய்விட்டனர். [illegible] செய்திருந்து, இவ்வாறு [illegible] முனிவரும் [illegible] தடாகத்திற்கு [illegible] அந்தவேளையில் வியாழபகவான் அந்த மனைவியிடத்து வந்து, இவளை [illegible] தொடும்பொருட்டுக் [illegible] கொண்டான். பின் [illegible] சாபம் [illegible] தன் [illegible] [illegible] புணர்ந்தார். அப்படிப் புணர்கிற தருணத்தில் அந்த மனைவியின் வயிற்றிலிருக்கிற [illegible] வலிமையுடைய குழந்தை [illegible] இருந்தது. அது இந்த வியாழபகவான் செய்கிற பாதகத்தைக் [illegible] பொறுக்காமல், கர்ப்பத்திலிருந்தபடியே வியாழபகவானைக் கடிந்துரைக்கின்றது. ஓ [illegible] வருவீர்! [illegible] தகுதியாயிருக்கின்றவர். [illegible] விளங்குகின்றது. அவ்வாறு [illegible] [illegible] செய்கையை நடத்துகின்றீர். இது [illegible] வியாழபகவானை இவ்வசனங்களைக் கேட்டுத் திகைத்து, [illegible] [illegible] [illegible] அறிந்து, அசரீரியைப்பார்த்து அதிகோபத்தோடு சொல்லுகிறார் ஓ பேயே! அநேகநாளாக [illegible] ருந்த என்னுடைய [illegible] [illegible] பங்கப் படுத்தினதினால், உனக்குக் கண்ணும் தெரியாமற் போகக்கடவதென்று சபித்துப் போய் விட்டார். இந்தசபிப்பு தனக்கிரண்டு கண்ணும் மோசமி

யிழந்துபிறந்து [illegible] மௌனமாயிருந்து விட்டது. பின்பு மனைவி [illegible] எப்போதும்போல் தனக்கணவரோடு கூடி வாழ்ந்து வருகிறவளாம்; பிரசவ காலம்வந்து, [illegible] இரு [illegible] பிரசவித்து புத்திரனைப் பெற்றனள். தாய்தந்தையர் இப்புத்திரனுடைய அழகினைப் பார்த்துப், பிரதானமான [illegible] [illegible] பொழுதிலும், அப்புத்திரனை வளர்ப்பதில் அதிகப்ரியமுடையவளாயிருந்தார்கள், அப்புத்திரனுக்குத் தமென்று பெயரிட்டு, [illegible] [illegible] [illegible] கண் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு விருந்து [illegible] பெற்று, [illegible] சென்று [illegible] [illegible] வருவார். இப்படி வருங்காலத்தில் ஒருநாள் [illegible] முனிவர் [illegible] சென்றபொழுது, அவர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கேட்டுப், பின்பு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] முதலியவற்றைப் போதித்தார். அப்பொழுது சகலகலைவல்லவராகி, [illegible] வணங்கி விடைபெற்று, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வருகின்றனர், அனேக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பின்பு [illegible] [illegible] [illegible] ஆ! ஆ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கண்ணிழந்து, அவரது [illegible] [illegible] தன்புத்திரனைப்போலப் [illegible] தன்து [illegible] கண்வென்றி [illegible] காலத்தில்

தன்குமாரத்தியை அத்தீர்க்கதமருக்கு மணஞ்செய்வி
த்தும், சிலநாள் வைத்திருந்து, பின்பு மருகராகிய
தீர்க்கதமனை நோக்கி, ஐயா! இனி உமது மனைவியோ
டு நீர் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்று நன்மை
யை அனுபவியுங்க ளென்றுகூற, தீர்க்கதமர் சம்மதி
த்துத், தன்மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு, ஒரு
திவ்ய க்ஷேத்திரத்திற் பர்ணசாலை யொன்றியற்றி,
மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான் நல்ல தவம்புரிந்தி
ருந்தார். இப்படி யிருக்கிறநாளில் ஒருநாள் அக்கன்
னிகை பிரதோஷகாலத்தில் தன் கணவனாகிய தீர்க்க
தமனைவணங்கி, ஓ மகாத்மாவே! இன்றையதினம்
இந்த வேளையில் என்னைக் கூடிக் கலந்தாற்றான் என்
மனங்களிக்கும். இல்லாவிட்டால் அதிகபாவம் உமக்
[illegible] ந் தென்றுகூற, தீர்க்கதமர் ஆ! ஆ! பெ
[illegible] லகத்திற் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களுக்
[illegible]ம் ஒன்றேயன்றி வேறொரு இன்பமில்லை.
அது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆயினும் கலவித்
தொழிலுக்குத் தகுதியான காலமல்லாத பிரதோஷகா
லத்தில் வந்துகூடென்று சொல்வது தகுதியல்ல. அப்
படி அல்லவென்றுகூடினால் அதிகபாவம் நேரிடுகிறதுமன்
றி, கருப்பந்தரித்தால் அக்கரு பிறத்தோஷத்துக்கெல்
லாம் பாத்திரமாயிருக்குமாதலால், இந்தவேளை அக்க
ருத்தை மறந்தால் மற்றொருவேளையில் உன்மீதெதிர்த்
து மலர்க்கணையைத் தொடுத்து வருத்துகின்ற அந்
தவேளையென்று, உனக்கு இன்பத்தைப்பெருக்குவிக்கி
றேனென்று மறுக்க, கன்னிகை கணவன்கூறிய வசன
ங்களை ஆற்றிறக்கணித்துப் புளிபோலாக்கி, காமவெறி
கொண்டு மேல்விழுந்து, கலவித்தொழிலை இயற்றச்
சொல்லிப் பலவிதமாகத் தொந்தனைசெய்தாள். உலக
த்திற் புருஷர்களுக்குப் பேதைப்பருவமென்றும்-பாலப்ப
ருவமென்றும்-யௌவனப் பருவமென்றும்-வார்த்திக
ப்பருவமென்றும்-நால்வகைப்படும். அவற்றுள், ௫-வ
யதளவும் பேதைப்பருவம். ௰௬-வயதளவும் பாலப்ப
ருவம். ௪௨ - வயதளவும் யௌவனப்பருவம். அதற்
குமேல் வார்த்திகப்பருவம். யௌவனதசையடைந்
தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களை அறிந்து அதன் பயனை
யுணர்ந்து அந்நெறியைக் கைவிடாது பற்றிநடக்கும்
தீர அறிவை யுடையோரா யிருந்தாலும், மாயைய
பொந்தில் ஒளித்திருக்கும் காமமென்னும் பாம்பால்
அறையுண்டு திப்பிரமைகொண்டு, சகலமும் மறந்து
லியவற்றை மறந்தவராகி, காமமயக்கத்து ஜலத்தைப்
போலத் தெளிவின்றி அகங்காரத்தின்வழி செல்லுதல்
யௌவனதசையின் வலிமையாதலால், அந்தயௌவ
னதசை அடைந்த இந்தத் தீர்க்கதமன் தன்மனைவிம
கிழ்வெய்தக்கலந்தான். அப்பொழுதுண்டான வீரிய
த்தியினின்றும் அக்கன்னிகை காலபேதத்தினாற் கொடி
யகிராதத்தன்மைபூண்ட நூறுபுத்திரர்களைப் பெற்று
ள். இல்லறத்திலிருந்து சகல பாக்கியத்தையும் சம்பாதி
த்து இனிது வீற்றிருக்கிற சிரேஷ்டரும் ஒருபுத்தி
ரனை வளர்ப்பதற்கு அதிகவருத்தப் படுவதொன்றல்,
துறவற ஆசிரமத்திலிருந்து அதிலும் கண்ணில்லாத
கணவனைப்பெற்ற அக்கன்னிகை தான் பெற்ற நூறு
பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு அதிகவருத்த மெடுத்து
க்கொள்ள வேண்டுமாதலால், அப்புத்திரரை வளர்ப்
பதில் அக்கன்னிகை அதிக சிரத்தையுடையவளாகி,
கணவன்மீது அன்பில்லாதவளா யிருந்தாள். அதனை
த் தீர்க்கதமர்கண்டு மனைவியை அழைத்து, ஓ பெண்
ணே! என்னன்மீது எள்ளளவேனும் உள்ளன்பில்லா
திருக்கிறாயென்றுகூற, அக்கன்னிகைக்குக் கோபமு
ண்டாகி, இரவும்பகலும் உமதுபுத்திரரைப் பாதுகாத்
து வருகிறதே பெரிய ஊழியமாயிருக்க, நீர் இப்படி
சொல்வது தகுதியாமென்றுகூறி, என்னை நிந்தித்த
படியால இனி உமக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் வேண்
டியதில்லை யென்று கடுகடுத்தாள். தீர்க்கதமர் இவ்வ
சனங்களைக்கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு, அவளுக்கு
சில துர்வசனங்களை வழங்க, அதன்மேல் ஒருவர்க்
கொருவர் கலகப்பட்டார்கள். இதில அக்கன்னிகை
சினங்கொண்டு, முன்பின் யோசிக்காமல் தன்புத்திரர்
களை அழைத்து, ஓ புத்திரர்களே! இந்தக் கண்ணி
ல்லாதவனைத் தூரத்தி லழைத்துப்போய் உயிர்க்குச்
சேதம் வாராமல் நன்றாயடித்து, ஒரு தெப்பங் கட்டி
அதில் இவனைவைத்து விலங்கு பூட்டி ஆற்றில் வி
ட்டு வாருங்களென்று கட்டளை இட்டாள். அன்னை
யின் ஆதரவி லிருக்கிறவர்களாதலால் எள்ளளவே
னுந் தாக்ஷண்யமில்லாமற் கண்ணில்லாத தந்தையை
இழுத்துப்போய் ஒருவனத்தில் நிறுத்தி நன்றாயடி
த்து, மாதாசொற்படி அந்தத் தீர்க்கதமனைத் தெப்பத்
திலேற்றிக் கங்கையில் விட்டுப் போயினர். தீர்க்கதமர்
அதிக துன்பத்தை அடைந்து, ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்
த்தியை மனதில் நினைத்து, எந்தெந்தக் காலத்தில்
எந்தெந்த வேதனைப் படவேண்டுமோ அந்தந்த
வேதனையை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். இது
பூர்வஜன்மாந்திர பாவமென்று நிர்மாணித்து, எல்லா
ப் பாவத்துக்கும் மருந்தாகி யிருக்கிற வேதத்தை
யோதிக்கொண்டு கங்கையிற் செல்லும்போது, கங்
கை இந்த மகாபுருஷரது மகிமையை அறிந்து இர
க்கமுற்று, இந்தத் தீர்க்கதமருக்கு யாதொருகெடுதியும்
நேரிடாதிருக்கப் பாதுகாத்து, நல்ல துறையருகில்
அத்தெப்பத்தை யொதுக்கினள். அத்தெப்பம் கரை
யருகில் வந்தது. அப்போதும்பிறவிக்கடலைக் கடந்த இ
ந்தத் தீர்க்கதமர் வேதபாராயணஞ் செய்வதிற்சோ
ர்வடையாமலிருந்தார். இப்படி இருக்கிறசமயத்தில்
இராஜரிஷி திலகனான பலிச் சக்கிரவர்த்தி தனக்
குப் புத்திரசந்தான மில்லாமையாற் கனவருத்தம
டைந்து, கொலுவில வீற்றிருந்து, மந்திரிமார்களை
நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! நானோ தருமதே
வதை நாலுபாதத்தில நடக்கக் கூடியபடிக்கு அனே
கதான தருமங்களைச் செய்தும், யாகாதிகளால் தே
வர்களுக்குத் திருப்திபண்ணியும், எனக்குப் புத்திர
சந்தான மில்லாதிருக்கின்றது. உலகத்தில் மானிட

ருக்குப் புத்திரசந்தான மில்லாவிட்டாற் புண்ணிய லோகமில்லையென்று வேதமுறை இயம்புகின்றது. ஆதலால்-நான் எல்லாப் பாக்கியத்தையும் பெற்றும் புத்திர பாக்கியத்தைப் பெறாதிருக்கிறது எனக்குக் கவலையாயிருக்கின்றது. அது பற்றிப் புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கக் கடவுளைநோக்கி அருமையான தவஞ்செய்யவேண்டும். தவஞ் செய்கிறதினால் புத்திர சந்தானங் கிடைத்தால் இம்மை மறுமையடைந்தேன். புத்திர சந்தானம் பெறவிட்டால் புண்ணிய லோக மடைகிறேன். நீங்கள் ... அரசாட்சி ... பாதுகாத்து ... செய்யவேண்டுமென்று, தனது ... கொண்டு, தவஞ்செய்யப் புறப்பட்டான்.

அப்படி ... [illegible]

[illegible]

ஒரு புத்திரனைப் பாலிப்பையாமென்று மிகுந்த அன்புடன் வேண்ட, தீர்க்கதமன் அரசனை நடத்திக்கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

அரசன் தீர்க்கதமனுக்கு நல்ல விருந்தொன்று விட்டு, ... அரசன் ... [illegible]

[illegible]

ஸ்திருக்கும் பள்ளியறையிற் சென்று அவர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! "பேதைமையென்பது மாதர்க் கணிகலம்" என்னு நீதிவாக்கியத்திற் கிணங்க, முன்னமே நான் வராமல் தாதியை அனுப்பிவித்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். தீர்க்கதமன் அக்குற்றத்தை மனதில் நினைக்காமல் மகிழ்ந்து, அரசன் மனைவியைத் தழுவி, உனக்கு ஒரு புத்திரனுண்டாகக்கடவதென்று மறைந்தான். அப்படியே புத்திரனுண்டானான். இந்தச்சேதி அரசனறிந்து, புத்திரன் பிறந்தானென்று மகிழ்வை அடைந்து, பள்ளியறைக்குள்வந்து பார்க்கும்போது பெரியவரில்லாமையைக்கண்டு மனவருத்தமடைந்து, இப்பெரியவர் துறவியாதலால் வெறுந்துறவோவென்று கருதி, அப்பால் ஒருவிதமாகத் தேறி, அப்புத்திரனை அதிக காதலோடு வளர்த்து, அங்கராஜனென்று பெயரிட்டுப் பட்டத்துக்கு உரித்தாக்கிக் கொண்டான்.

மேலும்-முன்னம் பரசுராம மூர்த்தியாற் சூரிய வம்சம் நாசமடைய, அச்சூரியவம்சப் பட்டத்தரசிகள் அக்கினிப் பிரவேசமாக யத்தனித்தபோது, அச்செய்கையைக் காசிபருணர்ந்து, அவர்களுக்குச் சிலநீதிகளையெடுத்தோதிச் சம்மதிக்கச் செய்து, அந்தந்தப் பட்டத்தரசிகள் அவ்வவர்களுடைய ஆசிரியர்களைப் புணர்ந்து புத்திரர்களைப்பெற்றுச் சூரியகுலத்தை விர்த்தி செய்யக் கட்டளையிட்டார். அந்தப் பட்டத்தரசிகள் அவ்வாறே அந்தந்த ஆசிரியர்களைப்புணர்ந்து புத்திரர்களைப்பெற்றுச் சூரிய வம்சத்தைப் பெருகச்செய்தார்கள். இருவமனதி - கல்மாஷபாதமகாராஜன் தனது மனைவியாகிய மதயந்தியைச் சாபத்தினாற் கூடக்கூடாதவனாயினபடியால் வசிட்டனைக்கொண்டு புத்திரபாக்கியத்தையடைந்தான். வேதமும் சந்தானமில்லாதவர்கள் இவ்வாறு காப்பதானம் பண்ணிக்கொள்ளச்சொல்லி முறையிடுகின்றது. ஆதலால் - தாயே! நீ ஐயப்படாமல் எந்தப் பெரியவனைக்கொண்டாவது இப்போது கணவனில்லாதிருக்கிறபட்டத்தரசிகளிடமாக புத்திரனைப்பெற்றால் எனக்குச்சம்மதிதான். அவ்வாறு செய்ய யத்தனியென்று வீஷ்மர் அறைய, பரிமளகந்தி - அப்பா மகனே! நான பேதைப்பருவமடைந்திருக்கிற காலத்தில், நான் பிறந்த வலைச்சாதிப் பழைய வழக்கத்தின்படி வருகிற பெரியோர்களுக்குப் படகு விட்டுவந்தேன். அந்தக் காலத்தில் தவச்சிரேஷ்டராமுனியாகிய பராசர அவ்விடத்திலே வந்து என்னைப் படகுவிடச்சொன்னார். அப்படியே நான் அவர் ஆஞ்ஞாமாத்திரம் படகுவிட்டுச் செல்லுகையில், அவர் என்னை மெய்ச்செய்கைகளாற் கண்டு, மிகுந்த மயக்கத்துடனே படகைச் செலுத்துகிறபோது, பராசர் வானத்தை நோக்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! யான் நாடிவந்த நக்ஷத்திரம் உச்சியில் வருகிற தருணமாயிற்று. அத்தருணத்தில் ஒரு ஸ்திரீயைக் கூடவேண்டுமென்று விரதங்கொண்டு வந்தேன். நீயில்லையால் தடைநேரிட்டது. நீயாகிலும் அவ்விரதத்தைப் பாதுகாப்பையாகிற் சந்திர சூரியரிருக்கிறவரையில் உலகத்தில் உன்பெயரிருக்கும். ஆனதால் என்னைக் கூடென்று கூறிக்க, நான நாணமுற்று, சுவாமி! நான மங்கைப்பருவ மடையாதவள். மேலும் மச்சகந்தத்தை யுடையவள். இனிமேல ஒருவர்க்கு மணமாலை சூடப்பட்டவள். ஆதலால் உமது கருத்துக் கிசைவது எவ்வாறென்று மறுமொழி கூறினேன். உடனே அம்முனிவர் எனக்குண்டாயிருந்த மச்சகந்தத்தை நீக்கிப் பரிமளகந்தத்தைக் கொடுத்து, என்னை மங்கைப் பருவமாக்கி, ஓ பெண்ணே! என்னோடு சேர்ந்தாலும் நீ கன்னிகையாக இருக்கக் கடவதென்று ஆசீர்வதித்தார். அதனால் நான் மிகுந்த வியப்பையும் மகிழ்வையுங் கொண்டு, அவர் கருத்தின்படி களிப்பெய்தக் கூடினேன். அவருடைய வீரிய விர்த்தியால அக்கணம் காவிகாப்பர தண்டு கமண்டல தாரியாய் வேதத்தைக் கையிலேந்தியபடி, ஒருபுத்திரன் என்னிடமாகப் பிறந்தான். அப்புத்திரனுக்கு வேதவியாசனென்று பெயர். அப்புத்திரன் என்னைவிட்டுப் பிரியும்போது, தாயே! நீ எப்போது நினைக்கின்றாயோ அப்போது நான் வருகிறேனென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்து போயிருக்கிறான். அந்த மகாத்மாவாலே அம்பிகை அம்பாலிகை இடத்தும் புத்திரனை யுண்டாக்கிக் கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன். அதற்கு உனக்குச் சம்மதிதானோவென்று வினவ, வீஷ்மர் அதிக மகிழ்வையடைந்து, அன்னையை வணங்கித், தாயே! அவ்வாறு செய்தால் (பொங்கியும் பாலுமாம் போதகாரிருந்தது.) எனகிற பழமொழிபோல் அவர் புத்திரராக இருக்கிறபடியால், அச்செய்கை எனக்கு மாத்திரமல்ல மறையாவருக்கும் பொருத்தமாகவே இருக்கும். அவ்வாறுசெய் அம்மனியென்று உத்திரவு கொடுக்கப், பரிமளகந்தி அந்தப் புத்திரனை நினைத்து, தனது மருமக்களாகிய அம்பிகை அம்பாலிகையை அழைப்பித்து, ஓ பெண்களே! உங்கள் வம்சம் விருத்தியாகும்படிக்குப் புத்திரன் வேண்டும். அதற்காக நான் ஒரு ஆலோசனைசெய்திருக்கின்றது. அவ்வாறு நீங்கள் நடந்துகொண்டு குலத்தை விருத்தி பண்ணவேண்டியவர்கள் என்று அவ்வாலோசனையை வெளிப்படுத்தி, சகல நீதிகளையுந்தெளிவித்து, இருவரையும் சம்மதிக்கச்செய்து, அவரவர்களை அலங்கிருதமாக இருக்கச்சொல்லி, தான் எனக்குருவாகிய வேதவியாசரை வரும்படி மனதில் நினைத்தாள்.

திரிதராட்டிரன் பாண்டு இவர்கள் உற்பவம்.

-➾ஃ⇜-

இப்படி நினைத்தமாத்திரத்தில் திவ்யஞானசுரூபியாகிய வேதவியாச முனிவர் உணர்ந்து, கணப்பொழுதில் தன்மாதாவாகிய பரிமளகந்தி யிருக்கிறவிடத்

துக்குவந்து, தமது நெற்றியிலிருக்குந் திருநீற்றுப் பாதத்தைத் துலக்கி, அன்பின் ஆறுமையினாலே உண்டாகிய தமது கண்ணீரால் சுத்திசெய்து, மந்திரபுஷ்பா சூஜைகளால் அருச்சனை புரிந்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாங்காதி நமஸ்காரங்களால் வணங்கித், தாயே! அடியேனை நினைத்த காரணமென்னவென்று வினவப், பரிமளகந்தி அப்பா புத்திர சிகாமணியே! உன்னைப் பெற்றதின் பின்பு சந்திரவம்ச சிரேஷ்டனென சந்தனு மகாராஜனுக்கு பன்னியாகி இரண்டு புத்திரரைப் பெற்றேன். அவர்களில் ஒருவன் கந்தருவனால் இறந்தான். மற்றொருவன் அம்பிகை அம்பாலிகை என்னும் இரண்டு ஸ்திரீகளை மணந்து, புத்திரபாக்கியம் ஒன்றுதவிர மற்றப்பாக்கியங்களை யெல்லாம் அநுபவித்து இறந்தான். புத்திரனில்லாமையால் பிரமமாக விளங்கிவந்த சந்திரவம்சம் பனிபெய்யும் சர்வ்வாரமேகம்போலாயினதுமன்றி, என் புத்திரசோகம் அடங்காத்தது. ஆகையால் என்மேல் இரக்கம்வைத்து, என் சொற்படி இழிவுவாராமலிருக்கவும் சந்திரவம்சம் விர்த்தியாகவும் உன் சகோதரனாகிய விசித்திரவீரியன் பன்னிகளைக் கூடிப் புத்திர சந்தானப்பாலித்தருளென்று [illegible] கூறியவாக்கியம் வேதவாக்கிய மாதலால் [illegible] வேதவியாசர் அன்னை கூறியதற் கிசைந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ அம்மணி! உமது கருத்தின்படி நடக்கிறேனென்று சொல்லப், பரிமளகந்தி அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மகிழ்வையடைந்து, உடனே மருமக்களிடத்துச் சென்று அவர்களை அலங்கரித்து வந்து, புத்திரனாகிய வேதவியாசமுனிவரைப் பார்த்து [illegible] த்துக்குச் செல்லக் கட்டளையிட்டாள்.

அது கேட்ட வேதவியாசர் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று அம்பிகையின் சயனமாளிகையிற் புகுந்தார். அம்பிகை அம்முனிவரைக் கண்டு, எதிர்கொண்டு வந்து [illegible], பஞ்சணையிலிருத்தி, [illegible] கண்களை [illegible] பார்த்து பயந்தவள், [illegible] தாயின் [illegible] கண்ணை மூடிக்கொண்டு சயனித்தாள். முனிவர் தமது வாக்கியத்தை நிறைவேற்ற [illegible] அம்பிகை இருந்த கோலத்தைக் கண்டும் அவளைப் புணர்ந்து எழுந்து, தாயிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! உமது கருத்தின்படி [illegible] செய்தேன். புணருங் காலத்து அம்பிகை கண்ணை மூடியிருந்ததினாலே, பிறக்கும் புத்திரன் [illegible] உலகத்திலிருக்கும் அரசர்களெல்லாம் பணிய ஆயிரம் யானை வலிமையை யுடையவனாயிருந்தாலும், நேத்திரமாத்திரமில்லா திருப்பானென்று விளம்பினார். பின்னும் பரிமளகந்தி வேதவியாசனைப் பார்த்து, அப்பா மகனே! அரசருக்கு நேத்திர மில்லாவிட்டால் யோக்கியதை யல்ல. ஆதலால் அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து ஒருபுத்திரனைப் பாலியென இரந்தாள். முனிவர் அதற்கும் ஒத்துக்கொண்டு அம்பாலிகை இடத்துச் சென்றார். அம்பாலிகை எழுந் தெதிர்வந்து வணங்கி, அழைத்துப்போய்ப் பஞ்சணை மஞ்சத்திலிருத்தி, அம்முனிவரைக் கண்ணுற நோக்கின மாத்திரத்தில் பயந்தேங்கி நொந்து, சரீரம் வியர்ப்ப வஸ்திரத்தால் மூடிச் சயனித்தாள். அம்பாலிகை அவ்வாறிருக்குங் கோலத்தைக் கண்டும் வாக்கு தத்தத்தின்படி முனிவர் அந்த அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து எழுந்து, தாயிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ அம்மணி! அம்பாலிகை என்னைக் கண்டு மெய்நடுங்கி நொந்து சரீரம் வியர்த்து விளர்த்தாள். அவளிடமாகப் பிறக்கும் புத்திரன் மன்னர் மன்னனாக இருந்தபோதிலும், வியாதியை யுடையவனாய் வெளுத்திருப்பானென்று சொல்லி விடைபெற்றுத், தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

விதுரனுற்பவம்.

இங்ஙனம் அம்பிகை ஒரு புத்திரனையும் அம்பாலிகை ஒரு புத்திரனையும் பெற்றார்கள். அம்பிகைபெற்ற புத்திரனுக்குத் திருதராஷ்டிரனென்றும், அம்பாலிகைபெற்ற புத்திரனுக்குப் பாண்டு என்றும் பெயரிட்டு மிகுந்த காதலோடு வளர்த்து வருகிற காலத்தில், பரிமளகந்தி அச்சிசுவர்களைக் கண்டு, ஒரு புத்திரன் பலவர்க்கு அந்தகனா யிருந்த போதிலும் பார்க்கிறவருக்கும் அந்தகனாக இருக்கிறான். மற்றொரு புத்திரன் நல்ல விவேக வியாபகனா யிருந்தும் வியாதியை யுடையவனா யிருக்கிறான். ஆ! ஆ! இத்தனை குறைவந்து கேட்டதா? இது தகுதியல்ல. இனி ஒரு நல்ல புத்திரனை அடையவேண்டுமென்று யோசித்து, அம்பாலிகையை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! மறுபடியும் ஒருதரம் என் புத்திரனாகிய முனிவனை உன்னிடத்து [illegible] அனுப்புகிறேன்; நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்னும் நான்கையும் நீக்கி களங்கமற்றுக் கூடு [illegible] பின்பு பரிமளகந்தி [illegible] வேதவியாசனை வரும்படி நினைத்தாள். அம்முனிவர் அக்கணமே வந்து அன்னையை வணங்கி, ஓ அம்மணி! என்னை நினைத்த காரணமென்னவென வினவ, அன்னை - அப்பா மகனே! [illegible] இரண்டு புத்திரரும் அரசாளுஞ் சிறப்பில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். முன்போல் மறுபடியும் ஒருதரம் அம்பாலிகையைப் புணர்ந்து நல்ல புத்திரனைப் பாலித்தருளென்று பகர்ந்தாள். முனிவர் அதற்கிசைந்து அம்பாலிகை இடத்துச் சென்றார். அம்பாலிகை தனது அன்னையையொத்த [illegible] ஆடை ஆபரணங்களினால் [illegible] பணிவிடைக்கு அ [illegible]

வியாசருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அழைத்துப்போய் பள்ளியறையிலிருத்திந, தானேமுந்தியதனக்குவிதிப்படி ஆலிங்கன முதலியவற்றைப் புரிந்து, முற்றுந் துறந்த முனிவருள்ளம் புகிரப் புணர்ந்தாள். அம்முனிவரு மகிழ்ந்து, அவளை அன்போடு தழுவியணைந்து எழுந்து வந்து, அவளையணைநங்கி, ஓ அம்மணி! இப்பொழுது பிறந்த புத்திரன் தென்றிசைக் கடவுளின் அம்சமாயிவ் வருவான். மேலும் சகலர்க்கு மெல்லவனாகி, [illegible] பாக்கியமுற்றும், பாக்கியமில்லாதவர்க்கு [illegible] ஞானவானாகவும் இருப்பான். [illegible] இடப்பெற்றது. அதுதான் ஒரு சூதாங்கியின் [illegible] தாளும் வணங்கி, ஓ அய்யனே! இனி நீ எனக்கு இவ்வகைப்பட்ட [illegible] விதேகவேண்டும். இனி என்னிடைசேயிருக்க [illegible] விடைபெற்றுத், தமது இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். இங்கே தாதியானவள் தென்றிசைக் கடவுளாகிய தருமன் அம்சமாகப் பெற்ற ஒரு புத்திரனைப் பெற்று, விதுரனென்று அப்புத்திரனுக்குப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தாள்.

ஆணிமாண்டவியர் சரித்திரம்.

ஜனமேஜய மகாராஜன் வைசம்பாயனரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமனுடைய அம்சம் பூலோகத்தில் வரவேண்டிய காரணமென்ன? அதனை வெளியிடவேண்டு மென்று வினவ வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! மாண்டவியரென்னும் முனிவர் மௌனம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்து ஆசிரமத்திலிருக்க வேண்டுமென்று கருதி, சாருவதேசத்தருகிலிருந்த ஓர்வனத்தில் பர்ணசாலை யொன்றியற்றி அதிலிருந்து, சத்தம் - ஸ்பர்சம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தம் என்னும் ஐம்புலன்களையுமடக்கி, அவைகளை மனத்தினிடத்திற் செலுத்தி, விழித்த கண் விழித்தபடி யோகத்திலிருந்தார். சில திருடர் ஒன்றுகூடி, [illegible] அரசன் [illegible] பொருள்களை [illegible] வந்தபடியால், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அதனால் [illegible]. அவ்விடத்து [illegible] [illegible] அவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] (ஏகாந்தமான [illegible] [illegible] இருந்த [illegible] என்பர்.) [illegible] [illegible]

ருர்கள். ஆகையால் அப்படி செய்வோம் வாருங்களென்று ஒருவரை ஒருவர் வினவியபோது, அவர்களில் உயிர்மேல ஆசையுற்றவர்போக மற்றவர் துணிந்து, சாருவராஜன அரண்மனையிற் புகுந்து, தங்கள்நேர்ப்பிறல் அங்கிருக்கும் காவலாளிகளின கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்திருந்து, அன்றிரவு நடுநிசியில் அரசன் பொக்கிஷ அறையின் கதவைப் பிளந்து உட்புகுந்து, நல்ல கருத்துக் கிசைந்தபடி திரவியத்தை எடுத்துச் சிப்பமாகக்கட்டிக்கொண்டு வெளிப்பட்டார்கள். அதற்குள் அரசனுக்கு ஒரு சொப்பனந்தோன்றி, திடுக்கென விழித்து, அருகில் காவலிருந்த சேவகரை நோக்கி, நமது பொக்கிஷத்தினருகில் பரபரப்புந் தோன்றுகிற படியால் அங்கே என்ன சம்பவித்தது பாருங்களென்று கட்டளையிட, சேவகர் பொக்கிஷமிருக்கிற அறைக்குப் போய்க் கண்டு, மறுபடியும் அரசனிடத்துக்கு வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! நமது பொக்கிஷத்துக்குக் கள்ளர் உடைப்பெடுத்திருக்கிறார்களென்று சொல்லுகிறதற்குத் தோன்றுகிறதென்றனர். அரசன் உடனே எழுந்து, ஆ! நாம் உயிருள்ள மட்டும் களவுபோனதில்லையே! நமது அரண்மனைக்குக் கள்ளர் வருகிறதாயிருந்தால், நாம் நடத்திய செங்கோலும் காவலும் என்னாயிற்றென்று தனக்குத் தானே நிந்தித்துக் கொண்டு, காவலாளிகளாகிய தலையாரிகளை அழைப்பித்து, ஓ தலையாரிகளே! கள்ளர் நமது பொக்கிஷ அறையின் பூட்டை யுடைத்துத் திரவியத்தைக் கொள்ளையிட்டுப் போயினர். அவர்களைப் பிடித்து வருவதால் உங்கள் தலை தப்பும். இல்லாவிட்டால் உங்கள் தலை உடனே போயிற்றென்று மகா உக்கிரத்தோடு கட்டளையிட்டான்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட தலையாரிகள் நடுநடுங்கி, அரசனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, பொக்கிஷத்துக்கு [illegible] அங்கிருந்த காலடிச் சுவடுகளை நோக்கிக்கொண்டு அதன்வழியே தொடர்ந்தனர். மாண்டவியர் யோகஞ்செய்கிற [illegible] இருந்தார்கள். கள்ளர்களும் தலையாரிகள் வருகிறதைக் கண்டு, ஆ! ஆடா! இப்போது சமயம் வந்தது. நம்மைப் பிடிக்கத் தலையாரிகள் வருகிறார்கள். நாம் [illegible] அப்பர்ணசாலையிலிருக்கிற முனிவரிடம் [illegible] கொள்வோமென்று, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அந்த மாண்டவியர் [illegible] [illegible] [illegible]. தலையாரிகள் அங்கே வந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] விழித்த [illegible] [illegible] யோகத்திலிருக்கிற மாண்டவியர் [illegible] [illegible] [illegible] அழைத்து, ஓ ஐயா! இவ்வழியாக யாராவது [illegible] கள்ளர் [illegible] வந்தனரா என்று [illegible] [illegible] [illegible] மௌன யோகத்திலிருக்கிற படியால் [illegible] அவர்கள் கேள்விக்கு உத்தரஞ் சொல்லாம லிருந்துவிட்டார்.

தலையாரிகள் பெரியவா பேசப்போகிறதில்லை. இந்தப் பன்னசாலையையாவது சோதிப்போமென்று சிலதலையாரிகள் உள்ளே பிரவேசித்துக் கையாற்றடவிப் பார்க்கும்போது, ஒளித்திருந்த கள்ளர்கள் எடுத்து வந்த திரவியத்தோடு தலையாரிகளின் கைக்குள்ளாயினார்கள். உடனே தலையாரிகள் பாவிகளை யமதூதர் பாசக்கயிற்றாற்கட்டி இழுத்துப் போவதுபோலக் கள்ளரைக்கட்டி இழுத்துக்கொண்டு, விழித்தகண் விழித்தபடி யோகத்திலிருக்கும் மாண்டவியரிடத்து வந்து, இவன் வெகுநாளாய்த் திருடரைக் கள்ளருக்கெல்லாம் குருவாயிருந்ததனால், நாம் கேட்ட கேள்விக்கு விடைகொடுக்காமல் யோகத்திலிருப்பவனைப்போல வேடங்காட்டி மௌனமாயிருந்தான். இவனையுங்கட்டிப் பிடித்துப் போகவேண்டுமென்று ஒருவர்க்கொருவர் கலந்துபேசி, மாண்டவியரையுங் கட்டிப் பிடித்துப்போய் அரசன்சபையில் விட்டனர். அரசன் இக்கள்ளர்களைச் சிரச்சேதஞ் செய்யுங்களென்று கட்டளையிட்டு, மாண்டவியரை முற்றுநோக்கித், தலையாரிகளைப்பார்த்து, ஓ காவலாளிகளே! இதோ நிற்கிற பெரியவர் யார்? இவரை ஏன் கட்டி வந்தீர்களென்று வினவ, தலையாரிகள் அரசனை வணங்கி, ஓ வேந்தே! இவன் திருடர்களுக்கெல்லாம் முதற்பாதம். இவனுடைய பன்னசாலையில்தான் இந்தக் கள்ளரிருந்தார்கள். முன்னம் நாங்கள் இவனைப் பெரியவனென்றெண்ணி வணங்கி இவ்வழியாக யாராவது போயினாரோவென்று வினவினதற்கு, விழித்த கண்ணுடனிருந்த இவன் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருந்தான். பின்பு பன்னசாலையைச் சோதனை செய்யும்போது அகப்பட்டார்கள். ஆகையால் இவனையுங் கட்டிவந்தோம். இவனை விட்டுவிட்டால் இன்னமு ஜாதிக்கட்டுவானென்றுசாதிக்க, இதைக்கேட்ட அரசன் சித்தம் மருண்டு நிலையிலிருக்கிற வனையிருந்தும், மாண்டவியருக்கிருக்கிற பிராரத்துவ வினை வலியையால் கருத்துமயங்கி, அப்படியானால் இவனைக் கழுவிலேற்றுமென்று கட்டளையிட்டான். காவலாளிகள் அக்கள்ளர்களைச் சிரச்சேதஞ் செய்து, மாண்டவியரைக் கழுவிலேற்றி அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசன் காவலாளிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான், ஓ காவலாளிகளே! கள்ளர்களெல்லாம் [illegible] யிருக்கிறவரை [illegible] பார்க்கவாருங்கள். [illegible] களெல்லாம் [illegible] அப்படி வருகிற கள்ளரையும் பிடித்து வருகவென்று கட்டளையிட்டனன். காவலாளிகள் அவ்வாறு கழுமரத்தடியிற் பதுங்கினார்கள். மாண்டவியர் தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தை நோக்கி, எல்லாங் கடவுள் செயலேயன்றி வேறில்லையென்று துணிந்து, முன்புபோலவே யோகத்திலிருந்தாரோ அவ்வாறு கழுமரத்திலகப்பட்டுமே யாதொரு அன்ப

ருமில்லாமல் விழித்தகண் விழித்தபடி யோகத்திலிருந்தார். சிலநாட் சென்றபின்பு பலதேவர்களும் அநேகமுனிவர்களும் அவ்வழியாய் அந்தரத்தானத்திற் செல்லும்போது, மாண்டவியரிருக்கிற கோலத்தைக்கண்டு பூமியிலிறங்கி, அவரை நோக்கி மனவருத்தமுற்றவராகிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ தபசிரேஷ்டசிகாமணியாகிய மாண்டவியரே! நீர் முழுதுந் துறந்தவராயிருந்தும் உமக்கு இவ்வகைப்பட்ட துன்பம் நேரிட்டு வந்தகாரணமென்ன? உலகத்தில் அநேகனாயும் இழிகுலத்தாயுமிருந்தாலும், ஜனமாந்திர புண்ணியமேலிட்டுத் தவவுருவம் அமைந்தாற் சகலபாவமும் நிவர்த்தியாம். அத்துடன் அகப்பற்று புறப்பற்றுகள் நீக்கியிருப்பாராகில், அப்போதே பழவினையென்கிற பெயர் அற்றுப்போம். நீர் விவேகியாகியும், சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவராகியும், முழுதுந் துறந்தவராகியுமிருக்கிறவர். உமக்கு இந்தத் துன்பம் வந்ததை நோக்கினால் எங்களுக்கே மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ஐயோ! நீர் இப்போதிருக்கிற இக்கொடுமை ராஜனால் நேரிட்ட இம்சையாயிருக்கின்றதே! அவ்வரசனென்ன மௌடிகனோ? உருவத்தைப் பார்க்கும்போதே யோக்கியா யோக்கியதையறிந்துகொள்ளவேண்டுமே. "கண்ணுறு கண்ணிக்கல்லை கண்ணோட்டம் அஃதின்றேல், புண்ணென்றுணரப்படும்" என்று நீதிவாக்கியமிருக்க, உமது உருவத்தைக் கண்டும் உம்மை இவ்வளவு இம்சைக்குள்ளாக்கின அரசன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறானோ? தருமதேவதை இல்லையா! கழுவிலேற்றிய போது சுவாமிகள் எப்படி சகித்ததோ! இப்போது என்ன வேதனையைக் கொடுக்கின்றதோ! என்று [illegible] அறநெறியோர் பலவாறு வருத்தப்பட [illegible] மாண்டவியருணர்ந்து சொல்லுகிறார்.

ஓ தேவர்களே! ஓ முனிவர்களே! இந்தச் சாருவாதனை மற்ற ராஜாக்களுக்குள் நீதியவன். அவனை வெறுக்கவேண்டுவதில்லை. பிராரத்துவ சம்பந்தமிருந்தாலன்றோ அவன் என்னை செய்யான் [illegible] அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து, முன்போல [illegible] யோகத்திலிருந்தார். [illegible]

சனுயினேன் தனக்குத் தூதுவர்களா லறிக்கையிடப் பட்ட ஒன்றை உடனே அங்கீகாரஞ்செய்யாமல், தான் ஒருவிதவேடம் பூண்டு தனித்துச்சென்று, அது உண்மையோ பொய்மையோவென்று ஆராய்ந் துணர்ந்து, அதன்மேல் அச்செய்கைக்குச் சம்பந்தப் பட்டவருடைய குறைநிசயத்தை அகம் பக்கங்களி லிருப்பவர்களாலறிந்து, அதனமேல் தீர்க்காலோசனை செய்து ஒரு தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் செங்கோலென்றும் மநுசாஸ்திர முறைமையென்று மிருக்க, அதனை மறந்து காவலாளிகள் சொல்லை நம்பிப்பெரியவனைக் கழுவிலேற்றினேம். இக்குற்றம் நமதேயன்றிக் காவலாளிகளால் நேரிட்ட தல்லவென்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டு, சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கி, மந்திரிமுதலானவர்கள் பின்வர அதிவேகமாக வந்து, மாண்டவியிருக்கும் கழுமரத்தடியில் விழுந்து, ஓவென்றலறி, ஓ ஸ்வாமி! உமது மகிமையை யறியாமற் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து என்னை பாதுகாக்க வேண்டும். அரசுக்குரியவன் உலகத்தி லுள்ளவர்க்குத் தந்தையும் தெய்வமுமாம். அவ் வரசனுக்குத் தந்தையும் தெய்வமும் தங்களையொத்த மஹாத்மாக்களாதலால், எளியேன் செய்த குற்றத்தை க்ஷமித்து என்னை இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பலவாறு துதித்துக், கழுமரத்தை மெதுவாய்ப் பூமியிற்சாய்த்து, அவருக்கு வருத்தமுண்ட நெஞ்சி லிருக்கும் சூலத்தை வாங்க யத்தனித்த போது, நெஞ்சி லிருக்கிற கழுமுனை வருந்துமாதலால் அதனைக்கண்டு அரசன் சகிக்காமல், அரத்தால் அச்சூலத்தை இருபுறமும் ஊராவிடக் கட்டளை யிட்டான். கம்மியன் அவ்வாறு ஊராவிப் போட்டான். அவ்வாறு ஊராவியும் நெஞ்சிற் கழுவாணி மாத்திரம் நின்றுவிட்டமையால் அன்றுமுதல அணி மாண்டவிய ரென்று அவர்க்குப் பெயர் வந்தது.

பின்பு அரசன் மாண்டவியர்க்கு நமஸ்கார உபசாரமுஞ்செய்து பலவாறு துதித்தான். மாண்டவியர் மகிழ்ந்து, ஓ அரசனே! நீ நீதிமான். எனக்குவந்த துன்பம் பிராரத்துவ மாதலால் உன்மேல் எனக்குக் கோபமில்லை. நீ க்ஷேமமாக இருவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்து, கழுமரத்தடியை விட்டு நீங்கி, முனபோல் தவஞ்செய்து கொண்டு யோகத்திலிருந்து, ஒருநாள் தனக்கு கழுமர நேரிட்டதைக்குறித்து யோசித்து, இவ்வளவு பாட்ட ஆக்கினை நமக்கு வரவேண்டியதென்ன? இந்தச் சந்தேகம் உலகிலுள்ள சீவகோடிகளுக்கு நன்மை தீமையளிக்கிற நடுவனாகிய யமனிடத்துச் சென்று கேட்போமென்று தெளிந்து, சில முனிவர்களுடனே யமபுரத்திற் சென்றார். யமபுரத்துக்குப் பதியாகி அறக்கடவுளென்று பெயர் பெற்ற யமன், எதிர்வந்து வணங்கி அழைத்துப்போய் ஓராசனமளித்து இருக்கச் செய்தான். முனிவர் யமனை நோக்கி, ஓ தென்றிசைத்தலைவனே! யான் கழுவால் வருந்தவந்த காரண மென்ன? அதனைக் கூறென்று வினவ, யமன் வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! வாலப்பருவமாக இருக்குங்காலத்தில் தும்பிகளைப்பிடித்து அவற்றின் வால்களில் முட்களைக் குத்தித் தூண்டிவிட்டீர். அவ்வினைதான் உமக்கு நேரிட்டதென்றான். அதைக்கேட்டமாண்டவியர் யமனை நோக்கி, ஓ தென்றிசைத்தேவே! அவ்வகைப் பட்டபாவம் புரிந்தபோதிலும் பின்பு வேதமோதினேன். வேதவிதிப்படி நடந்து துறவியாகித் தவஞ்செய்தேன். விளக்கொளி பாய்ந்த விடத்து இருள்மாய்வதுபோலத் தருமமேலிட்ட விடத்துப் பாவமாய்ந்து போமென்று வேதமுறையிட்டிருக்க, இதனை நோக்காமற் சகிக்கக் கூடாத இம்சையைஎன் எனக்குக் கட்டளை யிட்டாயென்று கடுகடுத்துக் கேட்க, யமன் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! அதிக செல்வத்தைப் பெற்றவருக்கும் அரசுரிமை பெற்றவருக்கும் மமதை மேற்கொண்டிருக்கும். அதனால் உயிர்க்குக்கெடுதி நேரிடும். அக்கெடுதி நீங்கச்செல்வான்களுக்குப்பெரியோர்களும், அரசர்களுக்குப் பெரியோர்களோடு மந்திரிகளும் இருந்து, அவ் விருதிறத்தார் வேதாகமவிதி தப்புங் காலத்துத் தக்கபுத்திசொல்ல வேண்டும். இது மநுசாஸ்திரம். பெரியோர்களையும் மந்திரிகளையும் அடையாத செல்வ வான்களும் அரசரும் உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கு இடையூறு செய்யுங் கருவியாக இருக்கின்றது மன்றி, அவ்விருவரும் எல்லாக் கேடுகளுக்கும் உள்ளாவார்கள். ஆகையால் கடவுள் எனக்கொரு நியமஞ் செய்திருக்கிறார். அஃதென்னெனில்-பெரியோர்களுக்குப்பதிலா மலையையும், மந்திரிகளுக்குப் பதில அக்கினி யாற்றையும்வைத்து, ஓ தருமனே! நீ இவ்விருவரையுமிகழ்ந்தால் உன தலையில் விழும். அப்பால் நீ அக்கினி யாற்றிற் பிரவேசிப்பாயென்று பேசியிருக்கிறார். இதோபாரும் ஒரு மயிர்ப் பெரியமலை தொங்குகின்றது. அதன்கீழ் என் சிங்காதனம் இருக்கின்றது. இச்சிங்காதனத்தின்கீழ் அக்கினியா றிருக்கின்றது. சிறிதாவது பிசகுவேனெனில் மலையுமுந்து என்தலைமேல் விழும். அப்பால் அடியேன் சிங்காதனத்தோடு அக்கினியாற்றிற் பிரவேசிப்பேன். தங்களுக்கு நேரிட்டதனைப் நீதிப்படியான முறையிருந்ததால் என்னைக் கோபிப்பது முறைமையோ? நீங்கள் வருமுன்னமே அக்கினியாற்றிற் பிரவேசமாயிருப்பேனென்றான். இவையனைத்தையுங் கேட்ட மாண்டவிய முனிவர் அதிககோபங்கொண்டு, ஓ தெனதிசைத்தலைவனே! பதினான்கு வயதுக்குள் அறியாது செய்த பாவ புண்ணியம் பிள்ளைகளுக்கு நீக்கத்தகும். அதனைப் பாவமென்று யார் சொல்லுகிறார்களோ அவர்களைச் சேரும். ஆதலால் நீ இன்றுமுதல் இப்படி நீதி நடத்தவேண்டியதென்று நிகழ்த்திப், பதினாறுவயதுக்குள் செய்ததீவினை யெனக்கு நேரியபடியால் நீ பூலோகத்திற் சந்திரவம்ச ராஜஸ்திரீகளின் தாதிவயிற்றிற் பிறந்து, விதுரனென்று பெயர் கொண்டு, அரசர்துதிக்கச் சிறப்புற்றிருவென்று சபித்

துவிட்டுத், தமக்கிசைந்த விடத்துச் சென்றார். யமன அச்சாபத்தை ஏற்று, அச்சாபப்படி தாசிவயிற்றிலுதித்தானென்றுவைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜெயன் மகிழ்ந்து உள்ளம் பூரித்துவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தென்றிசைக் கடவுளுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இனி மூன்று தனயர்களின் சரித்திரத்தைக் கூறுமையா வென்று வேண்ட வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

கேளும் ராஜ ராஜேஸ்வரா! எனது குருவாகிய வேதவியாசர் அநுக்கிரகத்தினால் அம்பிகை யிடமாகப் பிறந்த திருதராட்டிரனையும், அம்பாலிகை யிடமாகப் பிறந்த பாண்டுவையும், தாசியிடமாகப் பிறந்த விதுரனையும், பரிமளகந்தி வீஷ்மாசாரி இவ்விருவருந் தங்காதலோடு எடுத்து வளர்த்தார்கள். இம்மூன்று பிள்ளைகட்கும் இம்மூவரைப் பெயர் யாரால் யாதுகாரணத்தா லிடப்பட்டதெனில், வியாசமுனிவர் கூறியபடி அந்தச் சந்திரவம்சத்தாருக்கு ஆதிக்கம் மூன்று தேசமாதலால், அதுபற்றி அம்பிகையிடத்துப் பிறந்தவனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் என்றுபெயரிட்டு, அம்பாலிகை யிடத்துப் பிறந்தவனுக்குப் பண்டு பற்றிப் பாண்டுவென்று பெயரிட்டுத், தாசியிடத்துப் பிறந்தவனுக்கு விவேகத்தைப்பற்றி விதுர னென்று பெயரிட்டு, அரசர்க்குரிய உபநயனமுதலாகிய கடனை இயற்றி, நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்து நாலு கலைகளியான முதலிய வற்றை வீஷ்மர் போதித்து, வில்வித்தை யானை ஏற்றும் குதிரை ஏற்ற முதலியவற்றையுங் கற்பித்து வந்தார். இவர்கள் வாலைப் பருவமடைந்த காலத்தில் பாண்டு ராஜ்யத்துப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமென்று நினைத்த பரிமளகந்தியும் வீஷ்மரும் அவனிடத்துச் சொல்ல, அப்பாண்டு தன் தமயனாகிய திருதராட்டிரனுக்குப் பட்ட முரிய தென்று தடுத்துவர, ஒருநாள் வீஷ்மர் சிங்காதனத்தில் வந்திருந்து, மந்திரிமார் சேனைத் தலைவர் யூகத்தலைவர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் முடித்தனக்காரர் முதலியவர்களை அழைப்பித்து, அவர்களை நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! இப்பொழுது நான் பெற்றிருக்கிற பட்டத்தை மூன்று குமாரர்களில் யாருக்குக்கொடுக்கலாமென்று யோசித்துச் சொல்லுமென்றார். மந்திரி முதலானவர்கள் சிந்தனை செய்து, அரசிற்குப் பெருந்தன்மை வேண்டியது. ஆகையால் மூத்தகுமாரனாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்கு இப்பட்டத்தைக்கொடுக்கலாமென்று யாவருஞ் சொல்ல, அதனைக் கேட்ட வீஷ்மர் அதிக மகிழ்வையடைந்து நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தி லெல்லா தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்துத், திருதராஷ்டிரன் முதலான மூவர்களையும் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களினால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடையாபரண அலங்கிர்தஞ் செய்து, வேத வேதியர்கள் ஆசிகள்கூறத், திருதராஷ்டிரனைச் சிங்காதனத்தி லிருத்தி, யாவரும் மங்களங்கூறி ஜெயாசீ ஜீபவாவென்று வாழ்த்தவீஷ்மர் மகுடாபிஷேகஞ் செய்து, பாண்டு மஹாராஜனுக்கு இளவரசு பட்டங்கட்டி, விதுரனை எல்லாமந்திரிகட்குந் தலைமையான மந்திரியாக்கி, வந்தஜனங்களுக்குச் சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூல முதலியவற்றைக்குறைவராமலியற்றி, அநேக தானங்களுஞ்செய்து, மந்திரிகள்தவிர மற்றவர்களுக்கு விடை கொடுத்து, வீஷ்மர் பூர்த்த மகிழ்வடைந்து இனிதுவீற்றிருந்தார்.

காந்தாரிமணம்.

திருதராஷ்டிரன் மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமல் தானதருமமுதலியவற்றைச்செய்து செங்கோல் செலுத்திவந்தான். பாண்டு மஹாராஜன் அரசர்கள் பேரிலே யெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்து பல தேசங்களைத் தன் தமயன்வசப்படுத்தினன். விதுரன் காலத்துக்குத்தக்கந்த யுக்தி முதலியவற்றைச் சொல்லித் தருமம் வழுவாமலிருக்கச் செய்து வந்தான். இப்படி நடந்து வருங்காலத்தில் பரிமளகந்தி வீஷ்மரிடத்துவந்து, இவர்கள் யௌவனதிசையை அடைந்திருக்கிறார்கள். விவாகஞ்செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய் மகனேயென்று வார்த்தையாடிப் போயினள். வீஷ்மர் பாண்டுவுக்கும் விதுரனுக்கும் பெண்கிடைக்கும். திருதராஷ்டிரனுக்குப் பெண்கிடைப்பது அருமை. இதற்கென்ன செய்யலாம்? உலகத்திற் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அப்பெண்ணை ஒருவர்க்குக் கொடுக்க யத்தனித்தகாலத்து, தந்தை கல்வியைநோக்குவன். தாய் செல்வத்தை நோக்குவள். பெண்ணோ (கைநிறைந்த பொன்னை விடக் கண்ணிறைந்த கணவனே யினிது) என்கிறபழமொழிபோல் அழகைநோக்குவள். இம்மூவர்களுக்குள் முற்கூறிய இருவர்களுக்குக்கிசைந்தபடி கல்வியிலும் செல்வத்திலும் நமது புத்திரன் பெற்றிருக்கிறான், பின்கூறிய பெண் கருத்தின்படி அழகை யுடையானல்ல அந்தனா யிருக்கிறான். ஆனால் பெண்கூறிய கருத்து அதமம். ஏனென்றால் அழகு நிலையல்ல. செல்வமுமப்படியே. தந்தைகருதிய கருத்து எப்போதும் நிலைபெற்றிருக்கும். இதனையறிந்தவர்தான் இவனுக்குப் பெண்கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வலியப்போர்செய்து பெண் கொண்டுவரவேண்டுமென்று யோசித்துச், சிலதூதர்களை அனுப்பி, எந்தெந்த தேசத்து அரசருக்குப் பெண்ணிருக்கிறதோ அந்தத் தேசத்தின் பெயரையும் அரசன் பெயரையும் பெண்ணின் குணத்தையும் அறிந்து வந்து சொல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டார். தூதர்கள் அக்கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, தேசங்கள் தோறும் போய் ஆராய்ந்து, எங்குந் திரிந்தலைந்தவர்களாய் முடிவிற்காந்தாரதேசத்திற் சென்று, அத்தேசத்தை யாளும் சுபல மஹாராஜனுக்கு ஓர் பெண்ணிருப்பதாகக் கேட்டு, அப்பெண்ணின் குணாதிசயத்தையும் விசாரித்தறிந்து, வீஷ்மரிடத்துவந்து சாஷ்டாங்க

கமாகத் தெண்டனிட்டு, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் கூறியகட்டளைப்படி தேசங்கள் தோறுஞ் செல்லும்போது காந்தாரதேசத்துக்குஞ்சென்றோம். அத்தேசத்துக்கு அரசன் சுவேத மஹாராஜன். அவனுக்கு ஒரு புத்திரி உண்டு. அப்புத்திரியோ மஹாலட்சுமியைப்போல் ரூபவதியாகி அருந்ததிபோற் கற்புடைத்தாயிருக்கிறாள் என்றுரைக்க, உடனே வீஷ்மர் சாம பேததான தண்டமென்னு நான்கு சதுர்வித உபாயத்தை நன்றாயறிந்த சில மந்திரிகளையும் வேதியர்களையும் அழைத்து, அத்தூதுவரோடுகூட்டி, நீங்கள்போய் சுவேத மஹாராஜனைக் கண்டு பெண்கேட்டு வாருங்களென்று இட்டருசெய்து அனுப்பினார். அம்மந்திரிமுதலானவர்கள் வீஷ்மர் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, காந்தார தேசத் தரசனிடத்துச் சென்று, தங்கள் வரவைக் காவலாளிகளால் தெரிவிக்க, அரசன் அவர்களை அழைத்துத் தகுந்த மரியாதையைச்செய்து இருக்கச்சொல்லி வந்தகாரண மென்னென்று வினவ, மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ காந்தாரதேசத் தலைவனே! பூமண்டலாதிபதியாயிருந்த சந்தனு மஹாராஜனுடைய ஜேஷ்ட புத்திர சிகாமணியான வீஷ்மாச்சாரியார் ஒருகாரியார்த்தமாக எங்களைத் தங்களிடத் தனுப்பிவித்தார். அஃது என்னகாரியமென்றால், அந்த மஹா மூர்த்தியின் சகோதரரின் மனைவிகளில் அம்பிகை இடமாகப் பிறந்து உலகமுழுதையும் ஒருகுடையிற் காத்துவரும் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு மணம்புரியக்கருதி, உமது குமாரத்தியைக் கேட்டு வரச்சொன்னார். அதற்காகத்தான் நாங்கள் வந்தோம். அதற்கு உமது கருத்தென்னவென்று வினவ, அரசன் மிகமகிழ்வடைந்து, ஓ மந்திரியார்களே! இதுநாளும் என் பெண்ணைக்குறித்து நான் கொண்டிருந்த எண்ணந்திர்ந்தது நீங்கள் வந்து கேட்டது, பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததெப்படியோ அப்படிபோலாயிற்று. எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சிதான். வீஷ்மர்க்குபாகவந்த என் புத்திரியைத் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுக்கு மணஞ்செய்துகொள்ளட்டுமென்று சொல்ல, பக்கத்திலிருக்கிற அரசர்களும் மந்திரிகளும் அவனை வணங்கி, ஓ ராஜராஜேஸ்வரா! தாங்களென்ன [illegible] யோசனையுமில்லாமலிருந்து [illegible] தங்கள் குமாரத்தியைப் பாணிக்கிரகணம் [illegible] கொடுக்கிறீரென்று சொல்லுகிறார்கள். திருதராஷ்டிரன் [illegible] அறியீர்களோ வென்றுவினவ, அரசன அம் மந்திரிமுதலானவர்களைப் பார்த்து, திருதராஷ்டிரன குறையென்னவென் [illegible], சபையிலிருந்து [illegible] மடைந்து, விஷ்மரிடத்திலிருந்து வந்த மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: மந்திரிமார்களே! உங்களரசனவன் முறையை நோக்குமிடத்து ஒருதீங்கில் குற்றமாயிருக்கின்றது. அக்குற்றத்தை [illegible] யென்று [illegible] கூடியவாக்கைப் பார்த்தபோ மென்றாலும், உங்கள் அரசனுக்குக் கண்ணில்லை. மேலும் கன்னிகைகள் கைநிறைந்த பொன்னை விடக் கண்ணிறைந்த கணவனே இனிதென்று சொல்லுவார்கள். ஆதலால் உமது அரசனுக்குப் பெண்கொடுப்பது தகுதியல்ல வென்று தடுக்க, மந்திரிகள் அரசன வாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கலகலவென்று நகைத்துச்சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ அரசர்சிகாமணியே! உலகத்தில் மேகம் நல்லஜலத்தைக் கொடுக்கிறது. அச்சலம் எங்கே தங்கும் நிலத்திற்படியுமோ அந்தந்த நிலத்தியல படைந்து வேறுபடுகிறது. அதுபோல தாங்கள் நீடிய ஆலோசனை செய்து பெண்ணைக் கொடுக்கிறோமென ஒப்பிக்கொண்டு, மந்திரிகளுடைய துர்ப்போதனையால் இப்போது மாறுபட்டு முன்சொல்லிய வாக்கை மறுக்கிறீர். அதனாற் கெடுதியில்லையும். அக்கெடுதி என்னவெனறல்- முதலாவது செங்கோல் செலுத்தும் அரசர்கள் ஒன்றைக் கொடுக்கிறோமென்று வாக்கு தத்தஞ்செய்தால், பின்பு அவ்வாக்கு தத்தத்திற்கு எனகெடுதி வந்த போதிலும் அக்கெடுதிகளை நீக்கித் தாம் கூறிய வாக்கு தத்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படி நிறைவேற்றாமல் விட்டு விட்டால், அரசர்க்கு யோக்கியதையல்ல. மேலும் ஒருவிஷயம் சொல்ப காரியமாக இருந்தபோதிலும் அதனை நன்றாய் நிதானித்து, அதனால் வரும் பலாபலனை அறிந்து கொண்டு, பெரியோர்களோடு யோசித்து, மந்திரிகளோடும் உசாவி, அதன்பேல் அக்காரியம் யோக்கியதையா யிருந்தால் அங்கீகாரஞ்செய்ய வேண்டும். யோக்கியதையல்லாமையா யிருந்தால் (பட்டுக்கட்ட தூரைவிட்டது.) என்கிறபழமொழிக் கிணங்க கிணற்றிற் கல்போட்டதுபோல் சும்மா யிருக்க வேண்டும். இது அரசாதருமம். தாங்கள் அவ்விதமாய்விட்டு, முன்னம் எங்கள் கருத்துக்கு ஒத்துப் பேசிவிட்டதால் உமதுவாக்குக் கற்புவந்ததுமென்மை. இந்த வார்த்தைகளை எங்கள் தலைவர் [illegible] கேட்டபோது அவர்க்கு அதிக [illegible] வருவார். அப்பால் [illegible] பிரம்மா [illegible] விஷ்ணு [illegible] கிறார். [illegible] ருத்திரன் [illegible] முமமூர்த்திகள் முதலான [illegible] பகுதிகளின் றது. பூமண்டலத்திற் [illegible] யில்லை. ஆதலால் மந்திரி முதலானவர்களின் அப்போதனைக் கேட்டபாயல், முன்கூறியபடி உமது குமாரத்தியை எங்களரசனுக்கு மணம்புரியப் பாரும். அப்பால் உமதிஷ்டம். மேல்வருவதை நீர் தானே அனுபவிக்க வேண்டுமென்று நயபயமாய்ப் பேசினார்கள். அரசன் மனங்கலங்கிச் சற்றுநேரம் மவுனமாயிருந்து, பின்பு

வந்த மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ புண்ணியவான்களே! வருவதெல்லாம் வரட்டும். திருதராட்டிர இராஜனுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுக்கிறதில்லையென்று கூறித், தகுந்த மரியாதை செய்து அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். மந்திரிகள் வீஷ்மரிடத்து வந்து, சுவேத மகாராஜனிடத்துச் சென்றதையும் அங்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தையும் கூற, வீஷ்மர் கேட்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு, சகலசாஸ்திர நிபுணரியாதலாற் சற்று நிதானித்து, ஆ! ஆ! நமது குமாரன் என்ன சாமர்த்திய முடையவனா யிருந்தபோதிலும் சரீர முழுதிற்குப் பிரதானமான கண்ணில்லாதவனா யிருக்கிறான். இவனுக்குப் பெண் கொடுப்பதற்கு யார்தான் சம்மதிப்பார்கள். (மூக்கிற் புண்ணிருக்கிறவன் செடியில் நுழைவானா?) என்னும் வாக்கியம் பொய்யாகுமா? ஆயினும் இவ்விஷயத்திற் பின்னிட்டு நமக்கிற் காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று யோசனை செய்திருந்தனர்.

இப்பால் காந்தாரதேசத் தரசன் வீஷ்மரால் என்ன விபத்து நேரிடுமோவென்று பலவாறு யோசித்திருக்கிற தருணத்தில், அந்தப் பட்டணத்திலிருக்கும் காந்தாரியைச் சகோதரிகள் கண்டு சொல்லுவார்கள் ஓ அம்மணி! இன்றைய தினம் இராஜசபையில் ஒரு சங்கதி நடந்தது. அஃதென்னவெனில் — அஸ்தினாபுரத்துக் கதிபதியான திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு மணஞ் செய்யவேண்டுமென்று மந்திரிகள் வந்து உமது தந்தையைக் கேட்டபோது, அவர்கள் கருத்துக்கு சம்மதித்து உமது தந்தை யாதுங் கொண்டு, பின்பு அந்தத் திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்குக் கண்ணில்லா திருப்பதை மந்திரிகளால் அறிந்து, முன்கூறிய வார்த்தையுந் தப்பப் பெண் கொடுக்கிறதில்லையென்று கூறினார். பெண்கேட்க வந்தவர்கள் வெகுவாய்ச் சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். இந்தச் சங்கதி உமது த் தெய்வசங்கதியின என்றார்கள். காந்தாரி சகோதரிகளைக் கூப்பிட்டு, அவர்களாற் றந்தையைத் தன்னாலயத்துக் கழைப்பித்து, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடு செய்து ஒருபொழுது இருக்கச் சொல்லி, ஓ ஐயா! உமது வாக்கிலே என்னை ஒருவனுக்கு நியமித்தபோதே அவர்தான் எனக்குக் கணவர். நீர் நியமித்தபின்பு அவருக்குக் கண்ணில்லையென்று நீக்குவது தருமமல்ல. இக்கணம் நீர் கூறிய வாக்குத் தத்திலபடி [illegible] யும். ஒருவேளை [illegible] ராமல் அதற்கு [illegible] டென் [illegible] இல்லை [illegible] புரிய [illegible] லாம் பத்தினி [illegible] தரியத்தை [illegible] றுவார்கள். அதனைநான் இச்சியேன். இனிவேறொரு புருஷனை விரும்பேன். முனிபுங்கவர்கள் குறித்தரு த்தின்படிக்கு நிறைவேறுமையாவென்று வேண்ட, அரசன் அதிக மகிழ்வடைந்து கொலுவுக்கு வந்து, மந்திரி முதலானவர்களை யழைத்து இதனைக் கூறுவதாயினான்.

ஓ மந்திரிகளே! திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கே நமது குமாரத்தியைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொடுக்கப்போகிறோம். நமது நகரத்தார்களாதிகளோடு யாவரும் பிரயாண மாகுங்களென்று கட்டளையிட்டு, அரண்மனைக்குட் சென்று, ஸ்நானஞ் செய்து போசனங்கொண்டு, ஆடை ஆபரணங்களை யணிந்து, நான்குரதமேறி, குமாரத்தியை அலங்கரித்துச் செய்து முத்துச்சிவிகையிலேற்றித், தனது சகல பரிசனங்களோடும் நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டான். இதற்குள் மந்திரி முதலிய சேனைகளும் வந்து கலந்தார்கள். இப்பால் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடிக் கடலொலி போல் வாத்தியங்களை முழக்க அதிகமகிழ்வோடு சென்று, அஸ்தினாபுரத்தை யடைந்து, தனது வரவைச் சாரர்களால் வீஷ்மருக்குத் தெரிவித்தான். அந்தச் சாரர் கலியாண விஷயத்தைக் குறித்துப் பலவாறுயோசித்தும் ஒன்றும் தெரியாமல் மீதனில் விழுந்த ஈயைப் போல மயங்கியிருக்கிற வீஷ்மரைவணங்கி, ஐய்யா! நமது குமாரனுக்கு விவாகஞ்செய்யத் தன்குமாரத்தியோடு காந்தாரதேசத் தரசனாகிய சுவேத மகாராஜா வந்தார். இந்தச் செய்தியைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க வந்தோமென்று கூற, வீஷ்மர் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இம்மைப்பயன் யாவும் பெற்றவர்போல மகிழ்வுற்று, மந்திரிகளையழைத்து, ஓ மந்திரிகளே! திருதராஷ்டிரனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுக்கத் தன் குமாரத்தியோடு சுவேத மகாராஜன் நமது பட்டணத்தில் வந்திருக்கிறான். நீங்கள் எதிர்கொண்டு போய்த் தகுந்த மரியாதை செய்து அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டார். உடனே அம்மந்திரிகள் சுவேத மகாராஜனைக் கண்டு, தகுந்த மரியாதை செய்து அழைத்து வந்தார்கள். சுவேத மகாராஜன் வீஷ்மரிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ மகாத்மாவே! தாங்களனுப்பிவித்த மந்திரிகள் கூறிய கருத்துக்கு யானிசைந்து பிறகு [illegible] குமாரத்தியாலுணர்ந்தவன் [illegible] [illegible] மந்திரிகளை [illegible] செய்தி [illegible] அக்கணத்திற் [illegible] களைச் சேகரித்து,

நாடுநகரங்களுக்கெல்லாம் பணவோலை போக்கி, அந்த [illegible] கட்டளையிட்டு, விதுரன் [illegible] வந்து வணங்கி, ஓ வாமே! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி [illegible] [illegible] விண்ணப்பம் [illegible] [illegible] நமது [illegible] விருத்தியாக விவாஹ கலியாணத்தை [illegible] என்றாள்.

[illegible]

[illegible] ஆவாழ்த்தும் [illegible] இன்னும் செய்

யவேண்டிய முறைமைகளையு முடித்தார்கள். பின்பு விதுர [illegible] [illegible] முறைவும் வராமல் தாம்பூல முதலியவற்றை நடாத்தி, அவரவர்களுக்கு வேண்டிய [illegible] அன்னதானம் - கோதானம் பூதானம் [illegible] முதலியவற்றைச் செய்து, [illegible] [illegible] [illegible] பின்பு [illegible] [illegible]

பாண்டு மஹாராஜன் இளவரசு பட்டம் [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] இப்பணி [illegible] [illegible] இல்லை. இப்பணியில் யாதொரு குறைவும் வராமற் பணிவிடை செய்துவருகிறாள். இவளது குணநிசயத்

தை இன்னும் சிலநாளிருந்து பார்ப்போம் என்று பின்னும் பலநாளிருந்தார்.

கர்ணனுற்பவம்

அப்போது இக்கன்னிகை கழங்காடல் நீராடல் பூக்கொய்தல் முதலிய விளையாட்டுத் தொழில்களை விட்டுவிட்டு, அதிக ஜாக்கிரதையாய் நாளுக்கு நாள் விசேஷப்பணிவிடை களைச் செய்துவந்தாள். அதற்கு முனிவர் அதிமகிழ்வை அடைந்து, அக்கன்னிகையை அருகில் அழைத்து, ஓ அம்மணி! இவ்வுலகத்தில் எனக்குப் பணிவிடை செய்தவர்கள் சாபத்தை அடைந்தார்களேயன்றி வரத்தை அடைந்ததுவில்லை. இப்போது நீ ஒருத்திதான் என்மனம் மகிழும்படி பணிவிடை செய்து வந்தாய். அதனால் உனக்கு என் அருள் உண்டாயிற்று. இப்பஞ்ச மந்திரங்கள் சொல்லுகிறேன், அவைகளைக் கற்றுக்கொள். அதன்பெருமை என்னவெனில் - அந்த மந்திரங்களை உச்சரித்தவுடன் அந்தந்த மந்திரங்களுக்குரிய தேவர்கள் பிரசன்னமாகி உன்னைக் கூடிக் கலந்து, தங்களைப்போன்ற புத்திரர்களைக் கொடுத்துப் போவார்கள். இதனைப் பத்திரமாக மனதில் வைத்திருவென்று திட்டஞ்செய்து, அவள் செவியில் அந்த மந்திரத்தை உபதேசித்து ஆசீர்வதித்துத், தமது தபோவனத்துக்குச் சென்றார். இக்கன்னிகை அம்மந்திரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு அரண்மனையின் [illegible] கட்டியிருக்கிற கன்னிமாடத்தில் [illegible] இருக்கிற நாளில், ஒரு நாள் [illegible] தனது தனியே அம்மாடத்தின் [illegible] பிரதேயானவர் முனிவர் [illegible] தைப், பெரும் [illegible] பரீட்சித்தேயும் பார்ப்போமென்று [illegible] மந்திரத்தை உச்சரித்தாள். அந்த க்ஷணமே [illegible] உச்சரித்தவுடனே அந்தந்த மந்திர தேவதை தோன்றிப் [illegible] கன்னிகை [illegible] இருக்க, ஆதித்யன் [illegible], ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? [illegible] கன்னிகை நம்மை அழைக்க வேண்டிய தென்ன! [illegible] இதென்ன [illegible] யான [illegible] போது கன்னிகை இன்னும் ஒன்றும் அக்கன்னிகைக்கு மந்திரங்கிடைத்த காரணம் இன்னதென்றும் [illegible] விளங்கவே, இப்பெண்ணுக்கு [illegible] நாம் அனுக்கிரகித்தான வேண்டும். போகா விட்டால் இந்த மந்திரோபதேசஞ் செய்த முனிவருடைய சாபமே நேரிடுமென்றெண்ணி, நமது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினால் இது காலம் பேதைப்பெண்ணும் நமது வரவையாவரும் அறிவார்களென்று நினைத்துத், தனது ஸ்வரூபத்தை மாற்றி வேதியர் வேடங்கொண்டு, அதிவேகமாக அந்தமந்திர தேவதையோடு கூடக் கன்னிகையிடத்துக்கு வந்தான்.

கன்னிகை வேதியவுருவந்த சூரியனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, உள்ளம் நடுங்க, சரீரம் வெயர்த்து, மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்து, தன்னைத்தானே மறந்து, சற்றுநேரம் அயர்ந்து, பின்பு தெளிந்து, ஆ! தெய்வமே! நானிருக்கும் கன்னிமாடத்தினுள்ளே ஆண் பக்ஷிகளும் பறக்கமாட்டாதென்றால், இதோ கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல ஒளிவீசும் தேகத்தையுடைய ஒரு மனிதர் கன்னிமாடத்துக்கு வருகிறது மன்றி, என்னையே பார்த்து வருகிறார். இவர் யாவர்? பூலோகவாசியாகில் நமது தந்தை வைத்திருக்கிற காவலைக் கடப்பது அரிது. [illegible] பூலோகத்து ஸ்திரீகளை [illegible]. ஆதலால் வருகிறவர் யாரோவென்று ஆலோசிக்கும்போது, சூரியபகவான் வந்து நின்று கன்னிகையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ கன்னிகையே! நானே கடல்சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ள இருளை நீக்கிப் பலபொருளையும் விளங்க வைக்கிற பானு. இரவுக்கு விரோதியாகிய என்னை இந்த இரவில் நீ அழைக்க வேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, கன்னிகை கரங்குவித்து நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஸ்வாமீ! அடியேன் சிறுவயதாயிருக்கும் காலத்துத் தவசிகாமணியாகிய துருவாச முனிவர் வந்தார். அவருக்குப் பணிவிடை செய்தேன். அவர்களிசைந்து என்னை யருகிலழைத்து அநேக மந்திரத்தை யுபதேசித்தார், அவைகளின் பெருமைகளையும் எடுத்துக்கூறி ஆசீர்வதித்துப் போயினார். அவைகளிலொரு மந்திரத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தேன். தாங்கள் வந்தீர்களென்று பதில் பகர்ந்தனள். சூரியன் கன்னிகையை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! இந்த மந்திரத்தைப் பெற்றபோதே [illegible] என்கிற சக்தியின் பெருமை [illegible] அவ்வளவு பெருமையை யறிந்தாய். மேலும் இது நல்ல காலம். ஆதலால் இப்போது என்னைக் கூடவேண்டுமென்று கூற, கன்னிகை திடுக்கிட்டு, ஆ! தெய்வமே! இதென்ன ஆச்சரியம்? நானோ பெதுமைப் பருவத்தை யடைந்திருக்கிறேன். [illegible] நம்மைக் கூட அழைக்கிறார். [illegible] துருவாச முனிவர் இம்மந்திரத்தால் புத்திரசந்தானமுண்டாமென்று கூறியிருக்கின்றார். மந்திரத்தினால் வந்த இவரைக் கூடாமல் நீக்கிவிட்டோமாகில் அம்முனிவருடைய சாபமே நேரிடும். கூடுவோமாகில் [illegible] அறிந்து [illegible] பலபேரும் கன்னிகையிடத்தில் பிள்ளை பெற்றாளென்று நிந்திக்க நேரிடும். [illegible] கூடியபடி கூடுவோமென்றாலும், கன்னிகைப் பருவத்தை இன்னும் நாமடையவில்லை. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று சிந்தித்துக், காலமல்லாத காலத்தில மந்திரத்தை

புரசித்தபடியால் அதனால் வரும் பய நஷ்டத்தை நாமே அநுபவிக்கவேண்டியதென்று நிர்மாணித்துக் கொண்டு, சூரியபகவானை நோக்கி, ஓ ஸ்வாமி! இப்போது தாங்கள் கூறியபடி கூடியிருந்தால் நானோ பருவகால மடையாதவளாயிருக்கிறேனாதலால், இதற்கு விடையென்னவென்றுவினவ, பாலியே - ஓ கன்னிகையே! கலவிக்குரிய பருவத்தை நாம் கொடுக்கிறோம் நீ கூடென்றுகூறி, மங்கைப் பருவத்தை அநுக்கிரகஞ் செய்தான். உடனே கன்னிகை மங்கைப் பருவமடைந்து, தனக்குவந்த மங்கைப்பருவத்தை நோக்கிவியப்புற்றுச் சூரியனை வணங்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓஸ்வாமி! பேதைமைப் பருவமாயிருந்த என்னை மங்கைப் பருவமாக்கினீர்கள். இனிப் புணர்வதற்குத் தடை சொல்லொண்ணாது. தடைகூறும்படி புணர்வேனாகில் உலகிலுள்ளோர் கற்பிழிவானவ ளென்று நிந்தை கூறுவார்கள். ஆதலால் இதற்கென்ன செய்வேனென்றாள். சூரியபகவான் சொல்லுகிறான். ஓ பெண்ணே! நீ அதற்கஞ்சாதே. நான் சொல்வதைக் கேள். என்னைக் கூடு. உடனே உனக்கு ஒரு புத்திரனுண்டாவன். அப்புத்திரனை ஒருபேழையில் வைத்துக் கங்கையில் விட்டுவிடு. கங்கை அச்சிசுவைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்ப்பாள். மேலும் இப்போது கிடைத்திருக்கிறமங்கைப் பருவமும் நீங்கி முன்போலப் பேதைப்பருவத்தை அடைந்திருப்பாய். அஞ்சாதே என்னைச் சேரென்றான். பிறகு அதற்குச் சம்மதித்துச், சூரியபகவானை அழைத்துப்போய் பஞ்சணைமெத்தையிலிருத்தித், தானும் உள்ளும் புறம்பும் ஒத்து ருதுவித ஆலிங்கன முதலியவற்றை இயற்றிக் கூடிக்கலந்தாள். உடனே சூரியன் தனது கிருபாநோக்கத்தை இவள்மேற் செலுத்தித் தனிடத்துக்கு ஏகினான்.

கேளும் இராஜாதிராஜனே! இங்ஙனம் கன்னிகை கருப்பவதியாகி ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் பென்மைசூழ புகழ்ந்தருந்த சிறப்பினைவைத்த ஒருபுத்திரனைப் பெறவு, இப்புத்திரனை வைத்திருப்போமாகிற் சூரியோதயமானவுடனே பலருமறிவார், அதனைப்போல நமக்கும் [illegible] தந்தையினிருக்கும் பழுதுநேரிடுமென்று தன [illegible] ள்யோசித்து, ஒருபேழையில் தனலைநிரத்தி கொணர்ந்து, அதில அச்சிசுவைவளர்த்திப், பஞ்சதேவதைகளைத் துதித்துக் கங்கையில்விட்டு, அக்கங்கையையும் பலமுறை துதிசெய்து வணங்கித் தன்மனையிடம் [illegible] வந்தாள். வந்தவுடனே மங்கைப் பருவமும் கருப்பமும் [illegible] முன்போலப்பேதைப்பருவத் [illegible] சூரியபகவானை அ [illegible] முதல் [illegible] [illegible] நயாக [illegible] [illegible] அதிசயித் [illegible] அச்சிசுவை [illegible] [illegible] அப்பேழையைய [illegible] அஸ்தினபுரத்துறையருகில விட்டாள். உத

யத்தில் அஸ்தினபுரத்துக்கு அரசனாகிய திரிதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குச் சாரதியாகும் ரதையனும் அவன்மனைவி ராதையும் ஸ்நானஞ்செய்யக் கங்கைக்குவந்து, அங்குள்ளபற்பல வேடிக்கைகளைப் பார்த்து நிற்கிறபோது பேழையைக்கண்டு, அதிக ஆவலைக்கொண்டு கங்கையிலிறங்கி, அப்பேழையைக் கரையிற்கொண்டுவந்து திறந்து, அதிலிருக்கும் சூரியப்பிரகாசமான புத்திரனைப் பார்த்தவுடன், பெருஞ்செல்வம் பெற்றவர்போலாகிப், புத்திரபாக்கியமில்லாத ரதையனும் அவன்மனைவியு மனமகிழ்ந்து, அப்புத்திரனை எடுத்து உச்சிமுகந்து, உள்ளங்கால் முத்தமிட்டு, அவனிருக்கும் சுந்தரத்தைநோக்கிப் பூரிப்படைந்து, புத்திரனில்லையென்று வருத்தமுற்றிருந்த நமக்குக் கங்காதேவியே புத்திரனைப் பாலித்தாளென்று அந்தஅம்மனைப் பிரார்த்தித்து வந்தனை வழிபாடுசெய்து, புத்திரனையும் பேழையையும் எடுத்துவந்து தன்வீடுசேர்ந்து, தானதருமங்களைச் செய்து, நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் நாமகரணமிடவேண்டுமென்று கருதி என்னபேரிடலாமென்று யோசித்திருக்கிறபோது, சூரியபகவான் ஆகாயவாணியை அழைத்து, ஓ ஆகாயவாணி! என்வீரிய விருத்தியிலுண்டாகிய சிறுவனை ரதையன் வீட்டிலிருக்கிறான். அச்சிறுவனுக்குப் பெயரிட யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் நீபோய் அச்சிறுவனுக்குக் கர்ணனென்று பெயர் கூறிவாவென்று அனுப்ப; அவ்வாறே ஆகாயவாணி ரதையன்முதலிய சபையோர்கள் செவிக்குக் கேட்கும்படிச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட ரதையன் வியப்படைந்து, ஆகாயவாணி கூறியபடி கர்ணனென்று பெயரிட்டு, வேதவேதியர்களுக்கெல்லாந் தானதருமஞ் செய்து. மிகுந்த அன்புடன் அப்புத்திரனை வளர்த்து, நாலுவேதம் - அறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றைக் கற்பித்து, வில்வித்தை யானை ஏற்றம் குதிரை ஏற்ற முதலியவுங் கற்கச்செய்தான்.

பரசுராமனாற் கர்ணன் சாபம்பெற்றது.

திருதராஷ்டிரன முதலானவர்களுக்கு பீஷ்மர் வில்வித்தை கற்பித்திருக்கிறதைக் கர்ணனுணர்ந்து, பூர்த்தியாக அவ்வில்வித்தையைக் கற்கவெண்ணிப், பரசுராமமூர்த்தியிடத்துவந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! அநாதையாகிய அடியேன் வில்வித்தையின்மேற் காதல்கொண்டுவந்தேன். என் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறக் கிருபாநோக்கம் புரிந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பரசுராமமூர்த்தி ஆசிர்வதித்து, நீயென்ன பிராமணனோவென்று கேட்க, கர்ணன் ஆமென்றுரைத்தான். பரசுராமர் அவன்கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாது, தாங்கற்றிருக்கும் வில்வித்தைமுதலிய வற்றையெல்லாம் குறைவில்லாமல் அவனுக்குக் கற்பித்துவருகிறகாலத்தில், கர்ணன் க்ஷத்திரியத்தன்மையை வெளிப்படுத்தாமற் பிராமணத் தன்மையா

கவேயிருந்து, வித்தைகளையெல்லாங்கிரகித்து, நெடியகடலைக் கையிலடக்கி உட்கொண்ட அகத்திய முனிவரைப்போல் அதிகவீரனாகியும் அருமையாகிய பெருக்கினையுடைய தனுர்வேத சமுத்திரத்தைப் பரசுராமரோடத்தியால் எளிதிற்கடந்து, இருடிகளும் வியப்புறத் தக்க வித்தைகளிற் சிறப்புற்றும் ஒன்றுமறியாத அன்பேதையைப்போல் அபிநயித்து, அந்தப் பரசுராமமூர்த்திக்குப் பயபத்தியோடு பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள் பரசுராமமூர்த்தி கர்ணனை அழைத்து, அவனது தொடையின்மேல் சிரசை வைத்துச் சயனித்து நித்திரை செய்தார். அப்போது தெய்வகதியால் இரத்தவாசியென்கிற ஒரு புழுவந்து கர்ணனுடைய தொடையைத் துளைத்துப் புசித்தது. அதனால் கர்ணன் அதுசமயம், தொடையை அசைத்தால் குருவுக்கு நித்திரைபங்கம் வருமென்று யோசித்து அசையாமலிருந்து விட்டான். அந்த ரத்தவாசியென்கிற புழு விடாமற் றுளைக்கவே கர்ணனது தொடையிலிருந்து ரத்தவெள்ளமுண்டாகிப் பரசுராமர் தேகத்தை நனைத்தது. பரசுராமமூர்த்தி விழித்து ரத்தவெள்ளத்தைக் கண்ணுற்றுப் பிரமைகொண்டு, அக்கர்ணனது தொடையையும் முகத்தையும் நோக்கும்போது, கர்ணனும் இந்த ரத்தப்பெருக்கினால் சிறிதும் பதறாமலிருக்கிற குறிப்பைப் பார்த்து, ஆ! ஆ! இத்தனை ஆச்சரியம்! பிராமணனாயிருப்பவனுக்கு இந்த ரத்தத்தைக் கண்டவுடன் உடல் நடுங்கும்; இவனுக்குச் சிறிதும் நடுக்கமில்லாமலிருக்கிறபடியால் இவன் க்ஷத்திரியனேயன்றிப் பிராமணனல்லனென்று நிச்சயித்து, அதிக கோபங்கொண்டு, அடா கர்ணா! நீயார்? உண்மையைச் சொல்லென்று வினவ, கர்ணன் மறுமொழி சொல்லாது தலைகுனிந்து பயமடைந்திருக்க, பரசுராமர் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, அடா கர்ணா! இந்த ரத்தத்தைக் கண்டு சற்றும் நடுங்காமலிருந்தமையால் நீ க்ஷத்திரியனென்பது தெரிந்தது. நானோ முனிவரல்லாத க்ஷத்திரியருக்கு வித்தை கற்பிப்ப திலென்று [illegible] அப்படியிருந்தும் [illegible] வஞ்சனையாய் [illegible] வித்தை [illegible] [illegible] [illegible] வாழ்ந்திருந்தான்.

குந்திதேவி மணம்

இப்போது குந்திபோஜன் பெற்ற புத்திரியாகிய பிரதை பெரியவளாய்ப் பருவமடைந்தாள். இவளைத் தந்தை அன்புடன் வளர்த்து வருகிற சூரசேனன் பக்குவமடைந்த தன் பெண்ணைக் கருதி சுயம்வரஞ் சாட்டி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்குந் திருமுகமெழுதித் தூதுவர்கள் கையிற்கொடுத்து அனுப்புவித்தான். தூதுவர்கள் அந்தந்த அரசர்களுக்குத் திருமுகங் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க, அத்திருமுகத்தின் கருத்தையுணர்ந்த சகலராஜர்களுந் தங்கள் தங்கள் ரதகஜதுரக பதாதியாகிய நால்வகைச் சேனையோடும் சூரசேனன் நகரத்துக்கு வந்தார்கள். பீஷ்மர் இத்திருமுகத்தையுணர்ந்து, பாண்டுராஜனை அழைத்துக் கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்வித்து, அநேக தானதருமங்கள் செய்து, ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் பாண்டுராஜனோடு பீஷ்மரும் சூரசேனமகாராஜன் நகரத்துக்கு வந்தார். சூரசேனமகாராஜன் வந்த அரசர்களுக்கெல்லாந் தகுந்த மரியாதை செய்து விடுதிவிட்டு, சந்திரபிம்ப தாராபலங் கூடிய கலியாணமாயின தன் மகளாகிய குந்திதேவியைக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆடை ஆபரணங்களினால் அலங்கரித்து அரசர்சபைக்கு வருவித்தான். வந்திருக்கிற அரசர்களெல்லாம் குந்திதேவியினது சௌந்தரியத்தைக் கண்டு மிகுந்த ஆவல்கொண்டிருந்தார்கள். குந்திதேவிக்குத் தோழிகள் அந்தந்த அரசர்களின் பெயரையும் தேசத்தையும் பெருமையையும் எடுத்துரைத்து, பாண்டுமகாராஜன் அருகில் வந்து, ஓ அம்மணி! இளஞ்சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கிற இவ்வரசன் சந்திரவமிசத் தலைவன். அத்தினாபுரத்துக்கு அதிபன். பாண்டுவென்னும் பெயருடையவன். அரசருள் இராஜசிங்கம் போன்றவனென்று கூற, குந்திதேவி பாண்டுமகாராஜனைத் திருஷ்டி நோக்கி, கையிலிருக்கும் பூமாலையைப் பாண்டுமகாராஜனது தோளில் இட்டு வணங்கினாள். உடனே சூரசேனன் வேதவேதியர்களை அழைப்பித்து, மகளையும் மருமகனாகிய பாண்டுராஜனையும் மணவறையிலிருத்தி, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அங்குவந்துள்ள சகலதேசத்தரசர்களும் வியப்படையும் மாங்கல்யத்தைத் தரிப்பித்து, அக்கினிபகவான் திருப்தியடைய ஓமமுதலிய சடங்குகளையும் நிறைவேற்றினான்.

மத்திராதேவி மணம்.

அப்போது வந்திருந்த அரசருள் மத்திர [illegible] [illegible] புதல்வன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible] அழைப்பித்து

வைமுதலிய தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, ஆடையாபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாய்த் தானவுடன் அழைத்துவந்து, விதுராமுதலானவர்கள் எதிர்கொள்ளக் கன்னிகாதானஞ்செய்து, நல்லமுகூர்த்தத்திற் பாண்டுராஜனுக்கு மாங்கல்யந்தரிப்பித்து, வேதவேதியர்கள் மகிழ்வெய்தத் தான்தருமங்களைச் செய்து, வந்த அரசர்களுக்கு விருந்திட்டு, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர விடைகொடுத்தனுப்பினன். இவ்வாறு எல்லாக் காரியங்களும் சமயோசிதமாய் நிறைவேறினபின்பு பாண்டுராஜன் குந்திதேவிமத்திராதேவி யென்னு மிரண்டுதேவியரோடு ரதத்திலேறி, விதுரனுடனே தன்னகரஞ்சேர்ந்து, பட்டணத்தைச் செவ்வையாக்கி, நெடும்பகைமுதலியவேராளக் கிழவியார் விருந்துடனே வெகுமதிசெய்து, புரப்பிரவேசஞ் செய்து, பூமிப்பிராட்டி சமேதனாகிய திருமாலைப்போற் குந்தீதேவி மத்திராதேவி சமேதனாகிய பாண்டுராஜன் இன்பமுடன் வாழ்ந்துவருகிற காலத்தில், ஒருநாள் வேட்டையாட யத்தனித்து, மந்திரிமார்களோடு நால்வகைச் சேனைகளையும், வில்லியாளர் வேடர்களையும் பிரயாணமாகும்படி கட்டளையிட்டுத், தான் அந்தப்புரத்துட்சென்று, ஸ்நானம்பண்ணிப் போஜனஞ்செய்து, வஸ்திராபரணங்களை யணிந்து, வேட்டைமுடி தரித்து, வில்வாள் முதலிய படைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, மனைவியரிடத்திற்சென்று வேட்டையாடக் காட்டிற் செல்கிறேன் விடைகொடுங்களென்று கேட்க, மனைவியரிருவரும் அரசனை வணங்கி, ஸ்வாமி! வனமேழுஞ் சாட்டின விசேஷங்களைப் பார்க்க மனமுள்ளவர்களாக விருப்பங்கொண்டிருக்கிறோம், இவ்வாறியசின்ன தாங்களே செல்லுகிறபடியால் அடியேங்களும் வருகிறோமென்றனர். அதற்கு அரசன் ஒத்துக்கொண்டு, விசித்திரமான பல்லக்குகளிலேற்றிக் கொண்டு மனைவியரிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டான். அந்நாள் நால்வகைச் சேனைகளும் பட்டணவாசிகளும் கூடவந்தார்கள்.

அருகந்திருஷியாற் பாண்டு சாபம்பெற்றது.

அப்பால் அரசன் பல வனங்களிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு போகையில் [illegible] காட்டிற் சென்று, [illegible] மானைப் பின்தொடர்ந்து, புலிகளையும், கரடிகளையும் வேட்டையாடி அநேக மிருகங்களைக் கொன்று விளையாடிக்கொண்டு வேட்டையாடுகிறபோது, ஒருபெண்மானுடன் கூடியிருக்கும் அந்த ஆண்மானைக் கண்டான். அந்த அரசன் அதைக் கொல்லவேண்டுமென்று பின்தொடர்ந்து வருகிறபோது, வழியில் அருந்ததி என்னு முனி

வரனொருவன் தன்மனைவியுமாக அநேககாலம் தவத்திலிருந்து, ஒருநாள் காமத்தினமேல் கருத்துச்செலுத்தித் தன்மனைவியை அழைத்தார். மனைவி அவரைப் பணிந்து, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் கருத்தும் சாமர்த்தியமுமறிந்திருக்கின்றது. [illegible] ஒரு விண்ணப்பம். இக்காமமென்பது உலகிலுள்ள எல்லா வுயிர்களுக்கு முள்ளதாகும். இவ்வுயிர்களில் மனிதப்பிறவியே அதிக காமமுடையதென்று நினைத்ததால் அவ்வுருவொடு சேராமை வேண்டும். அப்போது இப்படி நினைத்திருக்கிறது மன்னிப்புப் பாவங்களைத்தரும் அதனால் வேண்டிய தில்லையென்றாள். முனிவன் தன் மனைவி சொல்லிய சொற்படி மிருகவடிவு கொண்டு, ஓர் பெண்மானாகிய அவளும் மானாகி அவ்விருவரும் ஒத்த காமத்தினால் அந்த மானுருவமெடுத்துப் புணர்ச்சியுடன் இருவரும் அவ்வுருவமாக வனத்தில் திரிந்தார்கள். அரசன் அதை அறியாமல், மானுருவாகிய அம்முனிவரை மோகத்தினால் அம்பு தொடுத்துவிட்டான். அப்பாணம் முனிவன் மார்பில் பட்டவுடனே முனிவன் உருவங்கொண்டு, மிகுந்த கோபத்துடன் அரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! நீ நிந்திக்கத்தகாத தாபசனாயிருந்தும் என்னை யம்பாலடித்துக் கொன்றாய். வேட்டையாடுவோர் புணர்ச்சிப்பட்ட மிருகங்களைக் கொல்லுகிற தென்று விதித்தவரா, பணிசெய்யலிருந்த மிருகங்களைக் கொல்லுதல் புண்ணியமல்ல. இவ்வாறு பாவஞ்செய்த உன்மேல் [illegible] தாங்கமுடியாத கோபமுண்டாயிருக்கிறது. நீ [illegible] அநியாயமாகக் கொன்றாய் [illegible] [illegible] மோகமுற்ற நீ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காமத்தால் [illegible] உன் மனைவியைப் புணர்ந்தால் அப்பொழுதே மரணமடைவாய் [illegible] [illegible] என்று சாபமிட்டு இறந்தான். பின்பு அரசனும் அந்த முனிவர்களிருவரும் இறந்ததைக் கண்டு, மிகவும் வருந்தி நால்வகைச் சேனைகளோடும் நாடு திரும்பி, விதுரன் முதலிய அரசர்களை வணங்கி, பாண்டு [illegible] நிகழ்ந்த அபாயத்தைச் சொன்னார்கள். விதுரனும் பெரியோர்களும் பரிமளக்

தியும் மகா துக்கத்தோடு மிக்க வருத்தமடைந்து, யாதொன்றுந் தோன்றாமலிருந்து விட்டார்கள்.

இங்கே பாண்டுராஜன் இரண்டு மனைவியரையு மழைத்துத், தனக்குநேரிட்ட சாபத்தின் வரலாற்றைச் சாற்றி, இனி நான் தவத்துக் குரியவனேயன்றி உங்களிருவர் போகத்திற் குரியவனன்று. உங்கள் தாய்வீட்டிலே [illegible] சேரலாம். அல்லது பீஷ்மரே மனைக்குத்தான் போய்ச்சேர்ந்திருக்கலாம். ஆதலால் உங்கள் கருத்தென்னவென்று வினவ, மனைவியரிருவரும் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே செவியில் நாராசத்தைக் காய்ச்சியூற்றியது போற கனவருத்தமடைந்து, அடியற்ற கூந்தலைபோல் அரசன் திருவடியில் வீழ்ந்து, ஓ அரசனே! என்னவார்த்தையுரைத்தீர்? கணவரைவிட்டு உயிர்வைத்து வாழ்வதைவிட இறப்பது மிகுந்த நலமென்று மதிமான்களுக்கு விதியிருக்க, உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நாங்கள் உயிரோடு வாழமாட்டோம். தேவரீருக்குப் பணிவிடைப் பெண்களாகவேயிருப்போமேயல்லது தங்களுக்குப் பிரியமாகிய நாங்கள் ஒருக்காலும் பிரியோமென்று பேச, அரசன் அம்மனைவியர் கருத்துக்கிசைந்து, அவ்விருவரையு மழைத்துக்கொண்டு ஒருவனத்திற் சென்று, மணிமகுடத்தை நீக்கி சடைமுடி தரித்து, ஆடை ஆபரணங்களை நீக்கி சாலிகாபரணந் தரித்து கமண்டலதாரியாகித், தவஞ்செய்திருக்கும் பெரியோர்களை அடுத்து உபதேசம்பெற்றுத், தவத்தாலடையும் [illegible]மான பாக்கியம் பெறவேண்டி, அதனையடைய வானேந்திரியசாத்தால் ஐம்பொறிகளையடக்கி, பலநாள் ஐயத்தைவளர்த்துப், பலநாள் ஜலத்தில்நின்றும், சிலநாள் ஒருகாலூன்றியும், சிலநாள் பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பொருந்தியும், இப்படி அநேகநாள் தவஞ்செய்திருந்தான். இத்தன்மையாய் நடக்கிறகாலத்தில், கருத்தைப் பிரமத்தினிடத்தில் செலுத்தித் தவஞ்செய்து இவ்வாசிரமத்தை யடைந்த மகாமுனிவர்களையெல்லாம் வணங்கி, தவஞ்செய்கிற [illegible] பாண்டுராஜன் [illegible] கருத்தை விளங்க அறிந்தார்கள். அதனாலும் பாண்டுராஜன் நாளுக்குநாள் தவத்தில் அதிக முயற்சியுடையவனாகித், தவத்தாலடையும் பயனைப் பெறவேண்டு, அறிவினையுடையவனாயினான்.

ஒருநாள் அவ்வனத்திலிருக்கும் சிங்கவனத்துக்கருகில் சென்று, மனைவியரை நிறுத்திவிட்டுத் தனியே சென்று, அவ்வனத்திலிருக்கும் சதானந்தமுனிவர் முதலியோர்களைக் கண்டு வணங்கினான். சதானந்தமுனிவரும் மற்றுமுள்ள முனிவர்களும் ராஜமுனிவனைக்கண்டு மகிழ்வடைந்து, பாத்யாதிகள் வழங்கி, அரசனாகஇருக்கும் [illegible] தன்மையைநோக்கிச், [illegible] திட்டங்களையும் மற்றுமந்திரங்களின் ரகசியத்தையும் போதித்தார்கள். பாண்டுராஜன் அம்மஹாமுனிவர்கள் கூறிய கருத்தையுட்கொண்டு, மறுபடியுமுன்போலத் தவத்திலிருந்தான். இவ்வாறு சிலநாட்சென்றபின்பு, ஒருநாள் சதானந்தர் - வசிஷ்டர் - வாலமீகர் - விஸ்வாமித்திரர் - முதலானமுனிவர்கள் கைலாயத்தைத் தரிசிக்கக்கருதி வடதிசையை நோக்கிச் செல்லுகின்றவர்கள், பாண்டுராஜன் தவஞ்செய்கிறவனத்துக்கு வந்து அப்பாண்டுராஜனைக் கண்டார்கள். பாண்டுராஜன் இருக்கையினின்றெழுந்து, வந்தவர்களுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து பயபக்தியோடு பணிந்திருக்கும்போது, முனிவர்கள் பாண்டுராஜனுக்கு ஆசிகளைவழங்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ராஜமுனியே! நாங்கள் கைலாயத்தைத் தரிசிக்கக்கருதி வடதிசை நோக்கி வந்தோம். உம்மையும் பார்த்துப்போவோமென்று இங்கடைந்தோமென்றுரைக்கப், பாண்டுராஜன் முனிவர்களை வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமிகளே! அக்கைலாயத்தை அடியேனும் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அபேக்ஷையுள்ளவனாயிருக்கின்றேனாதலால், நானும் வருகிறேனென்று புகன்று அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அம்முனிவர்கள் அதற்கு ஒன்றுஞ்சொல்லாமல், கைலாயத்தருகிற் சென்று பின்பு ராஜனைப்பார்த்து: ஓ ராஜமுனியே! எங்களுடனே இதுவரைக்கும் பின்தொடர்ந்து வரச்செய்தது நீசெய்த தவப்பயன். இனிநீ வரக்கூடாது. முன்னரும் உலகத்தில் அளவற்ற புண்ணியத்தைச் செய்தபோதிலும் புத்திரனில்லாதவர்க்கு புண்ணியலோகமில்லை. ஆதலால் உனக்குப் புத்திரனில்லை. நீ கைலாயத்தைத் தரிசிப்பதற்கு யோக்கியனல்லவென்று மறுக்க, பாண்டுராஜன் மனங்கலங்கி, அம்முனிவர்களுக்கு வந்தனைசெய்து சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமிகளே! புத்திரனில்லாவிட்டால் புண்ணியமில்லையென்று கட்டளையிட்டீர்கள். அது உண்மைதான். அடியேன் புணர்ச்சிசெய்தால் மரணமடைவதாகச் சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது. எளியேன் என்னசெய்வேன்? தங்களுடைய கிருபையிருந்தால் எல்லாவற்றையும் ஒருநொடிப் பொழுதிலடையலாம். ஆதலால் அடியேனிடத்தில் கிருபைவைத்துக் கைலாயத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்ட, முனிவர்கள் அரசனை நோக்கிப் புன்னகைபுரிந்து சொல்லுகிறார்கள்.

பாண்டுராஜனுக்கு முனிவர்கள் தருமசந்தான விதியுரைத்தல்

ஓ ராஜமுனிவரே! நாங்களே வேதங்களை [illegible] உலகிலுள்ளவர்கள் அங்கேதத்தை யறிவார்களா! வல்லமையிருக்கின்றதென்று மதிகெட்டுப் போகாதே, எளியவர்களை [illegible] விட்டுக் கருவருப்பு செய்யாதே. [illegible] இல்லையென [illegible] பயன் [illegible] யடையாதே. அக்கதி எங்களுக்கும் வருமாதலால், நாங்கள் கூறுவதைக்கேள். புணர்ச்சிசெய்தால் மரணம

டைகிறதென்று உன்குருச் சாபஞ் சூழ்கிறபடியால், தே
வர் அனைத்து முனிவர் இவ்விருதிறத்தார் கொருதிற
த்தாரால் புத்திரசந்தானம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.
வேதத்தில் சந்தானம் பெறாதமனுஷ் விதியி
ருக்கின்றது. இவ்விதிப்படியே முன்னம் பரசுராமரா
ல் நாசமடைந்த [illegible] விவாகளால் [illegible]
விர்த்தியடைந்து. [illegible] அநுபவமிருக்கின்
றது. அவைகளெல்லாம் [illegible] கொண்டுவே
ண்டுவதில்லை. [illegible] பாயமேயே போ
துமான [illegible] நிற்கின்றது. அதனால் நீ
போய் [illegible] பெற்று [illegible] ளுடனே
நிறுத்தி [illegible] பல அநுபவி
த்தனையும் [illegible] விநியோகம் [illegible]
[illegible] தபசினால்
யால் [illegible] அந்தராத்தானயும் [illegible]
[illegible] தத்தத்தை [illegible]
முன் [illegible] தயனால், அப
குதனித்தி [illegible] யும்
நோக்கு [illegible] மை
[illegible] அவர்
ளோடு [illegible] பொழு
அமு [illegible] புத்திரா
[illegible] துவர்கு
மைத்த, [illegible] பொருமையா
ளை [illegible] விட்டார்கள்.
நான் [illegible] புத்திரப்பேற்றுப் [illegible] பாக்கியத்
தை அடைந்தேன். [illegible] வேண்டியதில்லை.
நீங்கள் [illegible] படி நடக்கவேண்டும்,
அப்படி [illegible] யத்தால் [illegible]
[illegible] வாழ்வையும்
அடைவாய். அக்குந்தமைத்தனையால், சோர்தனம்
புத்திர [illegible] தனம் அன்
னதானம் [illegible] முதலிய தானங்களையும், இப்
போது [illegible] நடவாது நடா
த்தல் [illegible] முதலிய [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

னதருவாகிய வாயுவினால் ஒருபுத்திரனைப் பெற்றுக்
கொண்டான். பலிசக்கரவர்த்தி க்ஷேத்திரஜ புத்
திரபாக்கியத்தை அடைந்தான். கேகயதேசத்துராஜ
னான அவனது பத்தினி [illegible] இவ்விருவரும்
புத்திரர்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

இங்ஙனம் [illegible] புத்திரர் ஆறுபேர்.
அவர்களாவன, ஔரசன் - க்ஷேத்திரஜன் - தத்
தன் - கிருத்திரமன் - கூடஜன் - அபவித்தன் - என
[illegible] ஔரசன் - பெண்சாதியிடத்திற்பி
றந்தவன், ஔரசன். புருஷனால் [illegible] அழைத்து வரு
[illegible] பிறந்தவன், க்ஷேத்திரஜன். விலைக்கு பெற்று
[illegible] தத்தன். தாய்தந்தையர் இல்லாமல் தன
[illegible] வளர்த்துக்கொண்டவன், கிருத்
திரமன். தனது பத்தினி [illegible] சேர்ந்
து பெற்ற பிள்ளை, கூடஜன். தாய்தந்தையர்
[illegible] போட்டுவிட வளர்த்துக் கொண்ட
வன், அபவித்தன். இப்படி [illegible] பிள்ளைகளைப் பெற
[illegible] இதரர் [illegible]
[illegible] பிள்ளைகள் [illegible]. அவர்களாவன
[illegible] பௌநர்பவன் -
[illegible] - என [illegible] வர்களாம். இ
வர்களுள் - [illegible]
[illegible] பெற்றபி
ள்ளை, [illegible]. [illegible] வைத்தி
ருந்த பிள்ளை, [illegible]. [illegible] பண்ணிய
பெண்ணின் பிள்ளை, பௌநர்பவன். [illegible] பிள்ளையே
[illegible], சயந்தத்தன். [illegible]
[illegible]
[illegible] புத்திரசந்தானமாவது பெற
வேண்டும் [illegible] கின்றது.
[illegible] வேண்
[illegible] பெறுகின்றது. வேண்
டும். [illegible]
[illegible] போல [illegible],
[illegible], ஓமஹா
[illegible]! [illegible] இல்லை,
[illegible] போது
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] இடமி
[illegible] நடவுங்களென்று
[illegible] பழக்கல். நானும்
எனதுமயாற்றி [illegible] தயவிவிநாயும் என

தந்தையாகிய சித்திரவீரியனுடைய புத்திரராகிய [illegible] கள்வர்ணமுறையைச் சொல்லுகிறனகேளுங்களென்று வேதவியாசரால் தாங்களவந்த வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாகச் [illegible].

தருமனுற்பவம்.

அதுகேட்ட குந்தி தன் கணவனைச் சொல்லி [illegible] ப்பது தந்திப [illegible] வென்று [illegible], முடித்தாலும் [illegible] [illegible] வேண்டி [illegible] புத்திரப் [illegible] பெற்றுக்கொண்டு [illegible] திருக்கிற [illegible] துர்வாசர் [illegible] சித்த [illegible] மந்திரங்களை [illegible] வினவ [illegible] [illegible] அப்படியே [illegible] [illegible] அதைக் [illegible] உத்தமமாயிருந் தால் [illegible] அதனால் [illegible] [illegible]

[illegible]

யத்தனித்தால் யாராயிருந்தபோதிலும் தடைகூறு மறுக்கா வேண்டுமென்று வேதமுறையிடுகின்றதி [illegible], இனிநாம் தடை சொல்லாமல் [illegible] கருதி அதிக மகிழ்வையடைந்து, குந்திதேவியை இந்திரனுக்கு [illegible], [illegible] முதலிய [illegible] தொழிலையும் [illegible] முதலிய [illegible] தொழிலையும் [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறந்தான்.

அப்புத்திரன் பிறந்த [illegible] த்தில் தேவர் [illegible] ஞானி, [illegible] முதலிய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மேனகை [illegible] முதலிய பெண்கள் [illegible] [illegible] [illegible] தேனாகப் பொழிந்தன. [illegible] நடந்தன [illegible] [illegible] வேதவேதியர்களும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ரும் பெரியோர்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் தனது ஈடியமட்டும் பேருதவியைச் செய்து, கௌரவர்களையும் [illegible] புத்திரனைப்போல வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான்.

கேட்டீரோ ஸ்ரீஜநமேஜய மஹாராஜனே! அப்போது அஸ்தினாபுரத்தில் நடந்த விருத்தாந்தமென்னவென்றால், எவரும் வியாபித்து எல்லாச் சராசரங்களையும் நடத்துகிற நாராயணன் பாண்டு ராஜன் புத்திர பாக்கியம் பெற்றதை அறிந்து, அஸ்தினாபுரத்திலுள்ள ஜனங்கள் [illegible] அவ்வளவில் [illegible] முதலானவர்கள் [illegible] கொண்டுபோய் பெரிதும் மகிழ்ந்து, [illegible] பார்த்து [illegible] செய்து, இ [illegible]! அடியேங்களை [illegible] தயவுசெய்து [illegible] புருஷர்கள். [illegible] வழியில், ஓ புண்ணிய வானானே! [illegible] கேளுங்கள். [illegible] பாண்டு மஹாராஜன் வேட்டையாடப் போய், ஒரு முனி [illegible] சாபம் பெற்று, [illegible] தவம் செய்து [illegible] முனிவர் முதலிய முனிவர்களுடைய [illegible] சென்றபோது, முனிவர்கள் பாண்டுராஜனோடு [illegible] புத்திரர்களை [illegible] புண்ணிய [illegible] பார்க்க [illegible] [illegible] புண்ணிய [illegible] [illegible] அந்த [illegible] ராஜன் [illegible] [illegible] அந்த [illegible] [illegible] போயினர். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிள்ளையா? பேயா? பூதமா? அல்லது பெருமையோ? [illegible]!

என்றிவ்விதப் பயனில்வாரும் இருக்குமாவென்று இடித்துக் கொண்டாள்.

துரியோதனனுற்பவம்.

அப்போது காந்தாரி கருத்தரித்து இரண்டு வருஷமாயிற்று. எல்லாம் பொருந்திக் கொள்ளவே அக் கருப்பம் கல்லாய் இரத்தம் வெளிப்பட்டது. இதைப் பார்த்து காந்தாரி பயமடைந்து [illegible] அந்த அரசர்களுக்குத் தெரிவித்தாள். [illegible] [illegible] அப்போது வேதவியாசர் தனது [illegible] முதலவனை நினைத்தாள். [illegible] [illegible] வேதவியாசர் அங்கே [illegible] [illegible] காந்தாரியைக் [illegible] [illegible] பாத்திரங்களை அமைப்பித்து, அவற்றின் [illegible] அவ்வியத்தை [illegible] (கஷ) [illegible] [illegible] [illegible] காந்தாரியை அழைத்து, ஓ அம்மணீ! பாவங்களொன்றிலும் போகாமல் [illegible] பொறுமையாகிய பொருளை [illegible]? அதனால் மஹா பாக்கியமாகிய இப்படித் [illegible] [illegible] [illegible] பெற்றுக் கொள்வாய் [illegible] பொறுமையை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வெளிப்பட்டன.

இப்படி மற்றைச் சாடிகளிலிருக்கிற உதிரங்களும் [illegible], நாளுக்குநாள் ஒவ்வொன்றாகச் சாடியுடையைத் திறந்து பிறந்தன. அஸ்தினாபுரத்திற் புத்திர

கள் பிறந்தவுடனே ஓரியும் நாயும் ஒருங்கே அழு தன. இரத்தமழை பொழிந்தது. வெள்ளெலும்பும் சிவந்தமலரும் ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்ந்தன. இவ்வாறு பல தீநிமித்தங்க ளுண்டாக, இந்த நிமித்தங்களைக் கண்ட விதுரர் முதலானவர்கள் மனவருத்த மடைந்து, இப்புத்திரர்களால் [illegible] கெடப்போகின்றோமென்று மனதுக்குள் நினைத்து, அப்புத்திரர்களுக்கு [illegible] நடக்கும் சடங்குகளை [illegible] நடத்தி, [illegible] அழைப்பித்து நாமகரணம் [illegible] அப்பொழுது [illegible] உதிரமாகிப்பத்து யில் [illegible] பிறந்தமையால், துரியோதனன் முதலிய [illegible] பெயரிட்டு, [illegible] — [illegible]

[illegible]

இந்த அற்புதங்களின் [illegible] நிற்க, அத்தினமே நாரதமுனிவர் [illegible] சென்று, பாண்டுராஜனைக் கண்டு, அவன் செய்த பூசையை [illegible]

றுப்பல ஆசிகள் கூறிச்சென்று [illegible] மகாராஜனே! [illegible] புத்திரன்பிறந் தானென்பதை அறிந்து, [illegible] ஒரு குழவிக் கல்லைப் [illegible] கொண்டாள். அந்த கருப்பமுக [illegible] உதிரப்பிண்டமாக [illegible] வியாசர் அதனை [illegible] அவ்வுதிரத்தை [illegible] துளிகளிலெங் [illegible] அவையெல்லாம் [illegible] புத்திரர்களாக [illegible] பெரிய [illegible] கொண்ட [illegible] புத்திர [illegible] மறைப்பதற்களிலிருந்த [illegible] உதிரங்களும் [illegible] வொன்று உருவாகிப் [illegible] புத்திரர்களாகப் போயினர். இ [illegible] பாண்டுராஜன் தன்மனைவியா கிய குந்தியை அழைத்து, ஓ பெண்கள் நாயகியே! [illegible] புத்திரனைப்பெற் [illegible] நீ ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுத் தரவேண்டும் [illegible] யமனை [illegible] அந்த மந் திரங்களை [illegible] வாயு பகவானை நினைத்து அந்த மந்திரத்தைச் செபி [illegible] கணவன் சொல்லிய கட்டளைப்படி [illegible] செய்து, [illegible] அணிந்து, [illegible] வாயுபகவானை நினைத்து [illegible] அம்மந்திரத்தை [illegible]

[illegible]

[illegible] பேர் [illegible] புத்திரனை [illegible] பெற்றாள். அப்புத்திரன் [illegible] மற்ற [illegible]

[illegible] போது [illegible] பழுதின்றி நிகழ்ந்தன.

அருச்சுனனுற்பவம்.

இங்கே குந்திதேவி கணவனை வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இன்னுமொரு புத்திரனுண்டாகிறதென்று சொல்ல; பாண்டுராஜன் இந்திரனை நாடி ஒருமந்திரத்தை யுச்சரியென்றான். குந்திதேவி அவ்வாறு இந்திரனை நினைத்து ஒருமந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். இந்திரன் வந்து மனமொத்துப் புணர்ந்தான். உடனே இந்திரன் விட்ட வீரியத்தால் குந்திதேவிக்கு கர்ப்பந்தரித்துக் கருவுருவாகிப், பங்குனிமாதம் உத்திர நக்ஷத்திரம் பூர்ண சந்திரோதயத்தில் அருமையான நன்னிமித்தங்கள் தோன்றவும் தேவர்கள் கொண்டாடவுமாக ஒரு புத்திரனைப்பெற்றாள். அப்புத்திரன் மன்மதனைபோல வடிவும் திருமால்போல் வல்லமையும்பெற்று விளங்கினான். அப்புத்திரனைக் குந்திதேவி வாரித்தழுவி எடுத்துவந்து, கணவனிடத்துக் கொடுத்தாள். பாண்டுராஜன் அப்புத்திரனுடைய சுந்தரத்தையும் இராஜஅம்சத்தையும்நோக்கி மகிழ்ச்சியடைந்து, இப்புத்திரனுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று நினைத்த மாத்திரத்தில் ஆகாயவாணி பாண்டுவை அழைத்து, இப்புத்திரனுக்குப் பற்குனனென்று பெயரிடுவென்ன, அவ்வாறே பாண்டுராஜன் பற்குனனென்று பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்துத் தானதருமங்களைச் செய்தான். இவ்வாறு மூன்றுபுத்திரர்களும் வளர்ந்துவருகிறகாலத்தில் ஒருநாள் மத்திராதேவி தன் கணவன் தனித்திருக்கிறவேளை யறிந்து வந்து வணங்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறாள்.

நகுலசகாதேவருற்பவம்.

ஓ ஸ்வாமி! எனதமக்கையான குந்திதேவி வேறு நான் வேறல்ல. அவள் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர் எனவயிற்றிற் பிறந்த புத்திரர்தான். ஆகிலும் எனது கருப்பத்துறையே எனவயிற்றின் விடமாக இரண்டு புத்திரரைப் பெறவேண்டுமென்று காதல்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்குத் தங்களுக்குச் சாபம் நேரிட்டிருக்கின்றது. நான் எவ்வாறு நிறைவேறுமென்று சொல்ல, பாண்டுராஜன் மத்திராதேவி கொண்டிருக்கிற கருத்தை யுணர்ந்து, ஓ பெண்மணியே! [illegible] இரண்டு புத்திரரைப் பெறும்படி செய்கிறேனென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் குந்திதேவி அப்பதிலே [illegible]. பாண்டுராஜன் குந்திதேவியை நோக்கி, [illegible] நாயகியே! உன் தங்கைக்கு இரண்டு புத்திர [illegible] கொடுத்து இருக்கிறேன் [illegible] அதற்கு அவளுக்கு [illegible] அந்த விதியையுஞ் சொல்லென்று [illegible] தான். அதற்குக் குந்திதேவி மகிழ்வடைந்து சொல்லுகிறாள் ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் இப்போது கூறிய கருத்தின்படி நடக்க முன்னமே என் கருத்திலுண்டு. அவ்வாறே மந்திரோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லித், தனதங்கையான மத்திராதேவியைவேறொருவிடத்திலழைத்துப் போய் ஸ்நானஞ்செய்துவரச் சொல்லி, வந்தவுடன் மந்திரோபதேசஞ்செய்து, அந்த விதியையுங் காட்டினாள். மத்திராதேவி கணவனிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! நானிரண்டு புத்திரர்களைப்பெறவேண்டும். ஆதலால் தங்கள் சித்தமெப்படியென்று வினவ, பாண்டுராஜன்- ஓ பெண்களநாயகியே! அஸ்வனிதேவர்களை நாடி மந்திரத்தை யுச்சரித்தால் இரண்டு புத்திரருண்டாமென்றான்.

மத்திராதேவி அன்றிரவில் ஸ்நானஞ் செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து, பள்ளியறையைச் சுத்திசெய்து, மலரணையிட்டு, அஸ்வனிதேவர்களை நாடி அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தாள். உடனே அஸ்வனிதேவர்கள் வந்து, அம்மத்திராதேவியைக் கூடிகலந்து போயினர். அஸ்வனிதேவர்கள் இருவராதலால் மத்திராதேவி கருத்தரித்து, முன்னும் பின்னுமாக இரட்டைப் புத்திரரைப் பெற்று, அப்புத்திரர்களை வாரித்தழுவி யெடுத்துவந்து கணவனிடத்துக் கொடுத்தாள். பாண்டுராஜன் அப்புத்திரர்களை உச்சிமுகந்து, முகத்தோடு முகஞ்சேர்த்து முத்தமிட்டு, மடியில்வைத்து, இப்புத்திரர்களுக்கு என்னபெயரிடலாமென்று யோசித்திருக்கும்போது ஆகாயவாணி பாண்டுராஜனை அழைத்து, நகுலனென்றும் சகாதேவனென்றும் பெயரிடுவென்று திருவாக்கருளினாள். பாண்டுராஜன் அவ்வாறு பெயரிட்டு மூன்றுதரம் அழைத்துத் தானதருமங்களைச் செய்தான். தருமராஜன் - வீமன் - பார்த்தன் - நகுலன் - சகாதேவன் இவ்வைவரும் பாண்டு மைந்தர்களாதலாற், பஞ்சபாண்டவரென்றும் பெயர்கொண்டு அங்கங்கேயென்று விளையாடுகிறதும், பெரியோர்களைக் கண்டு வணங்கி அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுச் சிறப்படைகிறதும், மிகுந்த வணக்கத்துடன் முனிவர்களுக்கு மகிழ்வுண்டாக நடந்து பலவரங்களைப்பெறுவதுமாக இருந்தார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் நடந்துவருகிற நாளில் அவ்வனத்திலிருக்கும் முனிவர்களும் பெரியோர்களுங் கூடி, இப்புத்திரர்கள் சிறந்த க்ஷேத்திரர்களாக இருக்கிறார்களென்று உபநயனஞ் செய்து, நாலுவேதமும் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைகளான முதலியவற்றைப் போதித்து, ராஜபுத்திரர்களாதலால் தநுர்சாஸ்திரத்தையும் கற்பித்தார்கள். இப்புத்திரர்களின் [illegible] முனிவர்கள் கூறியவற்றையெல்லாம் மனதில் வைத்தும், சிறுவர்களாதலால் அவர்கள் கருத்துக்கிசைந்தபடி விளையாடி வருவார்கள். அக்காலத்திலேயே இவர்களில் சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய தருமன் வேதாகமாதிகளைப் பயின்ற விவேகிகளோடு பழகி அவைகளைக் கற்பான். வீமன் சிங்கம்-புலி-காடி-

யானை - இவற்றை வாலைப்பற்றி இழுத்து, முனிவர்களிருக்கு மிடத்துக்குக் கொண்டுவந்து தரையிலுருட்டி, அம்முனிவர்கள் வீமன வல்லமைக்கு மெச்சிவிட்டு விடச்சொல்லி உத்திரவுசெய்ய அவர்கள் உத்திரவின்படி விட்டுவிடுவான். பற்குனன் பற்பல பராக்கிரமத்தோடு இரையினைத் தெய்து சென்று, தனுர்வித்தை ஜாலவித்தை முதலிய விநோதங்களைக் காட்டுவான். நகுல சகாதேவர்கள் நாற்றிசையோரும் மகிழ்வெய்தக் கலைக்கியான விளையாடல்களைக் கற்பார்கள். பாண்டுராஜன்-குந்திதேவி-மத்திராதேவி - இவர்கள் தங்கள் புத்திரர்கள் இவ்வாறு விளையாடி வருவதைக் கண்ணுற்றுக் கண்டு பரமானந்தத்தை அடைந்து, தங்கள் கருத்தையும் கண்ணையும் அப்புத்திரர்களின்மேற் செலுத்தி இடைவிடாமற் பாதுகாத்து வருகிறகாலத்தில்; வசந்தகாலம்வந்தது. அசோகு புன்னை சண்பகமுதலிய மரங்களெல்லாம் புஷ்பித்து நறுமணம்வீசத் தென்றல் வந்துலவிற்று. அக்காலத்திற் குந்திதேவி ஸ்நானஞ்செய்ய நதிக்குச் சென்றாள். ஐவரும் தாயைப் பின்றொடர்ந்தார்கள்.

பாண்டுமரணம்.

இங்கே பாண்டுராஜனும் மத்திராதேவியும் தனித்திருந்தார்கள். அக்காலம் முற்றத்துறந்த முனிவருக்கும்போகமுண்டாக்கித் தங்கள் மனதை வசந்தப் பரிசெய்யுங் காலமாதலால் பாண்டுவுக்கு காமமேலிட்டு, (விதிமதி கண்மறைக்குந்தானே.) என்கிற பழமொழிபோல தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தைக் காமத்தினால் மறந்து, அதிக மோகங்கொண்டு, மத்திராதேவியைப் பார்த்துக் கைசரசஞ் செய்தான். அந்த மத்திராதேவியும் கணவனுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தை நினையாமல் மறந்து மதிமயங்கிக், கணவன் கருத்துக்கிசைந்து, மதனசாஸ்திர விதிப்படி ஆலிங்கனமுதலியவற்றைச் செய்து புணர்ந்தாள். இரதியும் மதனும்போலப் பாண்டுராஜனும் மத்திராதேவியும் கூடிப் புணருகிறபோது, விஷயங்கனிந்தமாகுந் தருணத்தில் அமுதக்கிமுனிவரிட்ட சாபப்படி ராஜன் பூமியில் விழுந்து மரணமடைந்தான். மத்திராதேவி கணவன் விழுந்ததை நோக்கி, நெடுநாள் புணர்ச்சியின்றித் திருந்தபடியால் அதிக மோகங்கொண்டு சோர்ந்து விழுந்தானென்று அரசனுக்கு [illegible] உபசாரத்தைச் செய்தாள். அவ்வாறு செய்தும் அரசன் அசைவற்றிருக்கிறதைக் கண்டு தட்டி எழுப்பினாள். அப்போதும் பேசவில்லை. இதென்ன விபரீதமென்று புரட்டிப்பார்த்தாள். அதற்கும் அசையாமலிருப்பதைப் [illegible] லுடலமுழுதும் [illegible] மனங்கலங்கி, ஓ! ஓ! ஸ்திரீகளைப்புணர்ந்தால் மரணமடைவையென்று அமுதக்கிமுனிவர் சாபமிட்டிருந்தாரே, அதைமறந்து அரசன் புணர்ந்தார். அதற்கு நாமும் ஒத்திருந்தோம். சாபப்படி இறந்துவிட்டார். இனி என்னசெய்யப் போகிறேனென்று ஓவென்றலறி, அரசன்மேல்விழுந்து, குயிலினமெல்லாம் நாணக் கதறியழுதாள். அத்தறுவாயில் குந்திதேவி ஸ்நானஞ்செய்து பன்னகசாலையருகில் வருகிறவள், அங்கு மத்திராதேவியழுகிற குரலோசையைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஏன் நமது தங்கை யழுகிறாள்? ஏதோ அரசனுக்குக் கெடுதி நேரிட்டதாகும். அதனாலேதான் அழுகிறாளென்று மனதி லயித்து, ஐந்து புத்திரர்களும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பின்றொடர்ந்துவரத் தான் முன்னோடிவந்து, பன்னகசாலையி னுழைந்து கணவனை நோக்கும்போது கணவனிறந்திருக்கிறதை அறிந்து, ஐயோ!! எமக்கென்னகொடுமை தெய்வமேயென்று மேல்விழுந்து புரண்டு, கோவென்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். அப்போது மத்திராதேவி நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லினாள். குந்திதேவி அதனைக்கேட்டு, இது காலகதி என்று நிமானித்துப் புலம்புகிறபோது; பிள்ளைகள் ஐவரும் தாதியார் முதலானவரும் கோவென்றலறவே, இவ்வோசையை அங்கு இருக்கின்றமுனிவர்களாகிய பெரியோர்களிற் சதானந்தர் வசிஷ்டர் வால்மீகர் முதலான தவசிரேஷ்ட [illegible]களறிந்து, யாவருமொன்றாகத் திரண்டுவந்து, அரசனிறக்கும் அவ்விகாலத்தைக் கண்டு துக்கமடைந்து, குந்திதேவி மத்திராதேவி இருவர்கள் தாதியர் முதலானவர்களுக்குந் தேறுதல் சொல்லிப், பிள்ளைகளாகிய ஐவரைக்கொண்டு நடத்தவேண்டிய கிரியாவிதிகளையெல்லாங் குறைவற நடாத்தி, பாண்டுராஜனை அடக்கஞ்செய்தார்கள். இதற்குள் மத்திராதேவி குந்திதேவியை வணங்கி, ஓ அம்மணி! உன்னிடம்பெற்ற நான் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றேன். இவர்கள் உன் புத்திரர்களேயன்றி என்புத்திரர்களல்ல. இனி நான் பூமியிலிருந்தால், கணவனுக்கு நேரிட்டிருக்கிற சாபத்தை மறந்திருந்தும் காமத்தைப் பொறாமல் கணவனைக் கூடிக் கொன்றுவிட்டாளென்று உலகம் நிந்திக்கும். அதனால் அக்காரணம் பூமியிலிருக்கேன். கணவனோடு நானுயிர்விடுவேனென்று விளம்பும்போது, குந்திதேவி சமாதானமுதலிய தேறுதல்களினாற் பலவாறு கூறியவற்றைக் கேளாமலிருந்து, நகுலசகாதேவர்களைக் குந்திதேவியிடத்தொப்புவித்துத் தானுமுயிர்விட்டனள். குந்திதேவி [illegible] [illegible] பண்ணினாள். [illegible] [illegible] [illegible] அந்த [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible] - இவ [illegible] [illegible]. குந்திதேவி [illegible] [illegible].

ஓ அம்மணி! இச்சிறுவர்கள் [illegible] நம சொற்கம [illegible] ந்திய பாதாளமென [illegible] [illegible] யும் ஆளத்தக்க வல்லமையானவர்கள். இவர்களை விணுகக் காட்டில் வைத்திருப்பதனால் பயனென்ன! உன்நகரத்தை

ப்போய்ச் சேர்ந்து மூத்தாராகிய திருதராஷ்டிரனிடமாயிருந்தால், புத்திரர்கள் ஏற்படுவார்கள். ஆதலால் அத்தினபுரத்துக்குச் செல்லவென்று கட்டளையிட, குந்திதேவி அம்முனிவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து, ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! அத்தினபுரத்திலே அடியேனுக்கு வழிதெரியாதிருந்தால் என்னைச் சேர்ப்பவரென்று மொழிகூற, முனிவர்கள் ஆலோசித்து, நாமே கொண்டுபோய் அத்தினபுரத்தில் விட்டுவிடுவோமெனக் கருதி, அம்முனிவர்கள் குந்திதேவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்துப்போய் வீஷ்ம திருதராஷ்டிரன்முன் விட்டு, ஓ புண்ணியவான்களே! இந்த ஐவரும் பாண்டுராஜன புத்திரர். இதோ தாய் நிற்கிறவள் குந்திதேவி. பாண்டுராஜன் வேட்டையாடக் காட்டிற் சென்றதுமுதல் மரணமடைந்த பரியந்தம் நடந்த விருத்தாந்தம் இதுவென்றெடுத்தோதி ஓ மகாராஜாக்களே! இப் புத்திரர்களை அருமையாய்ப் [illegible]. இவர்களால் இருகுலமும் இகபரமும் [illegible], தேவர்களும் நாயகரும் கருமசித்தியும் அடையப்போகிறோம். இவர்களை மருந்த அன்புடன் வளர்த்து அரசர்க்குரிய முறைமை வல்லமையும் கற்பித்துவாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, அவரவர்கள் செய்த வந்தனையை ஏற்று, பசுக்கள் வழங்கித் தங்கள் தங்களிருப்பிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் குந்திதேவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்து, பிரியவசனங்களினால் தேறுதல் சொல்லிக், குந்திதேவியை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பிப், புத்திரர்களைப் படிக்கவைத்துச் சீராட்டிப் [illegible] காதலோடு வளர்த்து வந்தார்கள். பின்பு வீஷ்ம திருதராஷ்டிரன் விதுரன் முதலியோர் கூடிப், பாண்டுராஜனுக்குப் பிரியமானதுக்கு [illegible] வேண்டியன்றுமத்தோதத்துத் திருமுகங்களெழுதி, குந்திதேவியைப் பெற்ற யாதவகுல சூரசேன மகாராஜனுக்கும், குந்திதேவியை வளர்த்த குந்திபோஜனுக்கும், சூரசேனன் முதலிய யாதவர்களிடமாய்ப் பிறந்து முன்னம் பூதேவிக்குக் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றத் தக்கதாயிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ண [illegible]. மத்திரதேசத்து [illegible], [illegible] அம்பாலிகை [illegible] [illegible] முதலான [illegible] அனுப்பினார்கள். [illegible], அக்கணமே பிரயாணமாகி அத்தினபுரத்துக்கு வந்தார்கள்.

இந்தச்சேதி வீஷ்மர் முதலானவர்க் கெட்டு, [illegible] அலறி [illegible] தங்களோடு சேர்ந்து அழுது அழுது, கொலுமுகக்கூடத்திலிருக்கிற திவ்யாசனங்களிலிருத்தி, பாண்டுராஜனை [illegible] விசாரித்தார்கள். வந்த அரசர்களை மனமகிழ்ந்து [illegible] வருத்தப்பட்டு, இவைகளைத்

துந் தெய்வகதியென்று ஒருவிதமாகத் தேறி, அந்தப்புரத்திற்சென்று, குந்திதேவியைக் கண்டு [illegible] தேறுதல்சொல்லி, மறுபடியும் கொலுமுகக் கூடத்தில் யாவரும் ஒருமிக்கக்கூடி இருக்கிற தருணத்தில், திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களும் பாண்டுராஜன் புத்திரர்களும் வந்து, கொலுமுகக்கூடத்திலிருக்கும் குந்திபோஜன் முதலான அரசர்களுக்குச் சாஷ்டாங்க [illegible] டனிட்டு நின்றார்கள். வணங்கின புத்திரர்களை அவரவர்கள் வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்துப், பாண்டுராஜன் புத்திரர்களாகிய ஐவரையும் [illegible] அவர்களது ஒழுக்கத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பாண்டுராஜனை நினைந்துருகி, குந்திபோஜன் முதலான அரசர்கள் வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் விதுரன் முதலானவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ அரசர்களே! [illegible] பாண்டுராஜன் புத்திரர்களாகிய [illegible] கண்ணாயிருக்கிறார்கள். [illegible] காலத்தியால் [illegible] பொருளையெல்லாம், அப்போது நடந்துகொள்வதற்குத் தங்கள் பாக்கியத்தினால் இதுவரையில் கூறுகிறோம். [illegible] திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு நூறு புத்திரர்கள். பாண்டுராஜனுக்கு ஐந்து புத்திரர்கள். இந்த இருபக்கத்தாரும் ஒருபோதும் [illegible] அரசும் பொருள்யாவும் பேர்பாதி பங்கிட்டு [illegible] கொடுப்பது கடமை. [illegible], வீஷ்மர் முதலான பெரியோர்களும் இதற்குச் சம்மதித்து [illegible] கொண்டார்கள்.

அதன்பின் அந்தப்புரத்திலிருந்து [illegible] வந்து, போஜன வேளையாயிற்று [illegible] வணங்கினர். வீஷ்மர் முதலான அரசர்களும் வந்த அரசர்களும் எழுந்துபோய் ஸ்நானஞ்செய்து, [illegible], உள்ளறையில் விட்டிருக்கிற [illegible] - [illegible] - பட்சணம் - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible] இவைகளைப் பந்தியில் [illegible] யாவரும் புசித்து, தாம்பூலம் தரித்து, [illegible] கொலுமுகக் கூடத்தில் வந்து, யாவரும் மகிழ்ந்திருந்து, வந்த அரசர்களெல்லாம் வீஷ்மர் முதலியவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள் நகரம் சேர்ந்தார்கள். இவர்களில் வசுதேவ புத்திரனாகிய [illegible] தருமராஜனுக்கு [illegible] வசுதேவனும் தேவகியினுடைய [illegible] ராகியிருக்கிற [illegible] விளங்குகின்ற

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தருமராஜனுக்குப் பதினைந்து நாழிகை இளையவராதலால், அத் தருமராஜனை வணங்கி, ஓரிடத்தில் தனியே அழைத்துப்போய், ஓ மண்டலேஸ்வரா! உனக்கு இந்தத் திரிதராஷ்டிரனாலாவது அவன் புத்திரர்களாலாவது இனியும் மற்றவர்களாலாவது ஒரு கெடுதி நேருகிறதாயிருந்தால், அப்போது எனக்குத் தெரியும். நான் [illegible] முதலானவர்களோடு வந்து அந்த இடைஞ்சலைத் தீர்த்துப் பக்கத்துணையாயிருக்கிறேன். இதனை [illegible]யாய நம்பியிருமென்று ஸ்திரம்பேசி, பிறகு நாள்வட்டத்திலும் விடைபெற்றுத் தமது நகரத்துக்குச் சென்றார். சகோதர மகாராஜன் புத்திரர்கள் நூறுபேரில் யாவர்க்கும் [illegible] சகுனி துரியோதனனுக்கு நல்லம்மானாதலால், தன் தங்கையோடு சொல்லாமல் அந்தத் துரியோதனனுக்குப் பக்கத்துணையாயிருந்து விட்டான். பாண்டவரிடத்து வஞ்சித்ததை [illegible] ர்ப்பாகன் வீட்டிலிருக்கிற கர்னன் ஒரு நாள் வேடிக்கையார்த்தமாய் வீதியில் வரும்போது, துரியோதனனைக் கண்டு, பிராரத்துவ சம்பந்தத்தால் நிமித்தமாக ஓடி அவனைத் தழுவித், தம்பியினன் முறைகொண்டு சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! இன்றுமுதல் நாமிருவரும் பாலும் நீரும்போலவும், கண்ணும் இமையும்போலவும், உடலும் உயிரும்போலவும் வேற்றுமையின்றி இருக்கவேண்டும். போஜனமுதலியவைகளும் [illegible] இருந்தானேயாயினும் [illegible] என்று கூறினான். [illegible] துரியோதனனும் [illegible] வேற்றுமையின்றி இருந்தான். ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இதுவல்லாமல் [illegible] நடந்த விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று கூறினார்.

சம்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது.

வாரணாவதச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

தொழுவார்தம் வினைதீர முறைகாலமாய்வேலை [illegible]
அழுவாரை [illegible] மொழி [illegible] திருநின்றோன்
[illegible]
[illegible] கழலையே.

துரியோதனனும் பாண்டவர்களும் வேற்றுமையின்றி இருந்தாலும் ஒருதாய்வயிற்றுப் பிள்ளைகள் போலக் கலந்து, [illegible] விளையாட்டுகளைச் செய்துகொண்டு விளையாடி வருகிற காலத்தில், பீமசேனன் விளையாட்டுத் தொழிலின் ஆரம்பத்திலே போகிறபோதும் வருகிறபோதும் நிற்கிறபோதும் நடக்கிறபோதும் [illegible] துரியோதனாதிகள் [illegible] இவ்வார்த்தைகளைத் துரியோதனன் கேட்டுப் பொறாமைகொண்டு, மனதில் வருத்தமுற்று வருவான். இப்படி வருகிற காலத்தில் ஒருநாள், துரியோதனன் கர்ணனையும் சகுனியையும் அழைத்துக்கொண்டு, தனியே [illegible] இருந்து, அவர்களிடத்தில் துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: ஓ அப்பனே! [illegible] கைக்கொண்டான். அப்போது ஒருவிதமான துக்கத்தை [illegible] செய்யத் தவிப்போமல்ல, நம்மையெல்

ராம் அவனெந்நாளில் யமனுலகடைவானோ [illegible] கிறிவான். ஆதலால் எவ்விதத்திலாவது அந்த வீமனைக் கொல்ல வேண்டும். அப்படிச் செய்வதினும் நம்மாலிறந்தானென்று ஒருவருக்குந் தெரியக்கூடாது. அவ்வண்ணமான ஒரு யுக்தியைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவ, சகுனி சொல்லுகின்றான்.

வீமனைக் கங்கையில் விழ்த்தல்.

ஓ மருமகனே! நீயேன் இப்படி நினைக்கிறாய்? இன்றையதினம் நாமெல்லோரும் இங்ஙனே தானே இருந்து உனது சகோதரர்களையும் அழைத்து வாசஞ்செய்து விளையாடுவோமாகில்; அவர்களோடு ஒருமிக்க வந்து விளையாடுவார்கள். நாமிரவில் இங்கு தானே சயனித்துக் கொண்டால், அவர்கள் ஐவரும் சயனித்துக் கொள்வார்கள். கும்பகர்ணனைப்போல வீமன் தூங்குவான். நித்திரையில் நாமெழுந்து அவனைக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையிற் போட்டுவிட்டால், நீ எண்ணுகிற துன்பத்தை நீக்குவாய். இதுதான் யுக்தியென்று சகுனி கூற, அதனைக் கர்ணன் முதலியோர் ஒப்புக்கொள்ள, துரியோதனன் அங்கு [illegible] வெளியில் வந்து, அங்கிருக்கும் பாண்டவர்களை அழைத்து, என் சகோதரர்களை இங்கு [illegible] கட்டளையிட, தர்மர் முதல் துச்சாதனன் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லவே யாவரும் ஒருமித்து [illegible] வந்தார்கள். யாவரும் [illegible] கூடிப்போனார்கள். துரியோதனன் வந்தவர்களை நோக்கி, ஓ சகோதரர்களே! நாமெல்லாம் இங்குதானே விளையாடுவோமென்று பந்தாட்டம் முதலிய விளையாட்டுகளில் கருத்தைச் செலுத்தினார்கள். பாண்டவர்களும் அவர்களோடு கூட விளையாடினார்கள். பொழுது அஸ்தமனமாயிற்று. [illegible] கூடி இன்றிரவு இங்குதானே இருப்போமென்று சயனித்துக்கொண்டு, அரண்மனையிலிருந்து போஜனம் வரும்படி ஆதரித்து [illegible]. [illegible] போஜனம் கொண்டு, [illegible] அவரவர்களுக்கு [illegible] இடத்தில் சயனித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது விளையாட்டு [illegible] அசந்து [illegible] துரியோதனன் [illegible] இரவு [illegible] வீமனைக் கட்டி, [illegible] தூக்கிக்கொண்டுபோய் [illegible] நிர்ஜனமான இடத்தில் [illegible] பாறையின் மேல் [illegible] கங்கையிற் போட்டுவிட்டார்கள்.

பின்பு வீமன் கங்கையில் விழவே சிலவென்று தோன்றிற்று. ஜலபட்டமாத்திரத்தில் துயிலொழிந்து, கைகால்களை யுதறிக்கொண்டெழுந்திருக்கப் பார்த்தான். [illegible] தன்னைப் பிணித்திருப்பது தெரிந்து, ஒருமுறைத் தெறித்துக் கூவியெழுந்தான். உடனே கட்டறுந்து, முன்னொருபோது இந்திரனுக்குப் பயந்து கடலில் ஒளித்திருக்கிற மைநாக பர்வதம் [illegible] எழுந்ததுபோல, கங்கையை விட்டுக் கரையில் வந்து, [illegible], சற்றுநேரம் யோசித்து, அடடா!! நாமென்ன இங்கு வந்து கங்கையில் விழுந்தோம். நம்மை யாராவது கட்டிக்கொண்டுவந்து போட்டார்களோ வென்று கருதுவோமானால் நமக்குப் பகைவர் யார்? ஒருவருமில்லையே. நாம் தூக்கத்தில் [illegible] கங்கையில் விழுந்தோம். அப்படி [illegible] நம்மை [illegible] கட்டிக்கொண்டு [illegible], இந்த ஒருவேலைதான் செய்திருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, முன் தான் படுத்திருந்த இடத்தில் வந்து படுத்துக்கொண்டான். இரவு பொழுது விடிந்தது. யாவரும் துயிலொழிந்து எழுந்திருந்தார்கள். அப்போதும் பீமன் அவர்கள் நடுவே படுத்திருந்தான். துரியோதனன் வீமனைக் கண்டு விஸ்மயமுற்று, அதிக ஆச்சரியத்தையும் மனவருத்தத்தையும் அடைந்து, சகுனி கர்ணன் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் வீமனைக் காட்டிப் பார்க்கலானான். அவர்களும் உடனே வந்து நோக்கி, சீ! சீ! நாம் கட்டினது [illegible] கட்டவில்லையோ தளைகள் [illegible] பிறகு தெரியாமல் [illegible] இருந்தார்கள். இப்படி முன்போலவே இருந்து [illegible] விளையாடி வருகிறபோது, ஒருநாள் துரியோதனன் சகுனியையும் கர்ணனையும் தம்பிமார்களையும் ஒருமிக்க அழைத்துப்போய் [illegible] ஓ மைத்துனரே! நாமென்ன வீமனைக் கட்டிக்கொண்டுபோய்க் கங்கையிற் போட்டு வந்தோம். அதற்குந் தப்பிப் பிழைத்தான். இனி [illegible]. [illegible] ஆதலால் அவனைக் கொல்லுவதற்கு [illegible] வினவ, சகுனி சொல்லுகின்றான்.

சர்ப்பத்தால் வீமனைக் கடிப்பித்தல்.

ஓ மருமகனே! நீயென் விசாரப்படுகிறாய்? [illegible] கொள்ளுகிறேன். அதற்கு [illegible] நாகர் [illegible] அழைப்பித்து, அவர்களாற் சர்ப்பங்களை விட்டு வீமனைக் கடிப்பிக்கச் செய்வோமாகில் தன்னை

மரணமடைவானென்று கூற, துரியோதனன் அதுகேட்டுக் களித்து, நகரத்திலிருக்கிற ஜோசியரிற் சிலரைத் தனியாக அழைப்பித்து, தன்கருத்தை அவர்களுக்கு விளங்கவுரைத்து, அவர்களை [illegible] த்தில் வருவித்து, [illegible] ஓ தம்பி! நாமெல்லாம் [illegible] விளையாடுவோம் வாவென்று அழைக்க, வீமன் அதற்கு [illegible] அவர்களோடு சென்று, அ[illegible] விளையாடினான். [illegible] துரியோதனன் [illegible] அரண்மனையிலிருந்து போஜனத்தை அழைப்பித்து, [illegible] வீமனுக்குத் துரியோதனன் [illegible] தம்பி வீமா! நீ தனியாக [illegible] இங்கிருக்கிற [illegible] [illegible]

[illegible]

வீமனை வசிநாட்டுக் குதிப்பித்தல்.

அவனிருவரும் வீமனைக் [illegible] கடந்து, [illegible] போய்ப்போனான் கொண்டாற் [illegible] வெயிருக்கின்றது. இவ்விம [illegible] அறிவதில்லை. இனிமறம் [illegible] கொலை செய

கொண்டுமென்று கருதி, [illegible] நகரத்திலிருக்கும் [illegible] இரகசியமாக அழைப்பித்து, [illegible] அரண்மனையிலிருந்து [illegible] துரியோதனனை [illegible] தம்பி வீமா! இங்கிருக்கிற [illegible]

[illegible]

வீமனுக்கு விஷமிட்டல்.

[illegible] துரியோதனன் [illegible] ஆயினும் [illegible] தம்பி [illegible] பசித்தீ, [illegible] [illegible]

[illegible] நாயிவைமல் [illegible] செய்து, விஷமா மந்திரம [illegible] போஜனம்பிரிய [illegible] நாம் [illegible] [illegible] அனைத்தை [illegible] ... [illegible]

வீமன்நாகலோகஞ்சென்று விஷாமிர்த
பானஞ்செய்தல்.

[illegible] அரசனேகேளாய்! நாங்கள் பெருநாள்கொண்டாட வி [illegible]

[illegible] ... [illegible] பாண்டுமகாராஜாவின்மனைவி கு

ந்திதேவியின் புத்திரன். என பெரியதகப்பனின் பு
த்திரனாகிய துரியோதனன் [illegible]
[illegible] அருந்தினான். [illegible]
இவ்விடம் வந்த [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] கையிலிருந்தான்.

[illegible]

[illegible] இவர்களின் [illegible] ஓ அம்மணி! [illegible]
[illegible]
[illegible]

ஓ அம்மணி! [illegible]

[illegible]

அத்தினபுரத்துக்கருகில்வந்து வீமனைநோக்கி, ஓ ராஜனே! இதோ அத்தினாபுரம் செல்லுமென்று விடுத்து, நாககுமாரர்கள் மீட்டும் நாகலோகம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். வீமன் அத்தினாபுரத்திற்சென்றான். சென்றவுடன் அந்நகரத்தி லிருப்பவர்கள் யாவருங்கண்டு, மகிழ்வுகொண்டு கைகொட்டி, இதோ வீமராஜன் வந்து விட்டான் வந்து விட்டானென்று கூறினார்கள். அந்தவோசை அக்கடல் முழக்கம்போலிருந்தது. இந்த வோசையைக் கேட்ட தருமராஜன் முதலானவர்களும் ஓடிவந்து வீமனைக்கண்டு, மிகுந்த ஆருமையோடு கட்டிக்கொண்டு, எங்குற்றாய் வீமா வென்று வினவி அரமனைக்கு அழைத்துப் போயினர். வீமனானவன் அங்கிருந்த வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் முதலான பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, குந்திதேவி முதலாகிய அன்னையர்களையும் வணங்கினன். அவர்கள் இவனை ஆசீர்வதித்து, வாரித் தழுவிக் கட்டி முத்தமிட்டு ஆதரணைசெய்தார்கள்.

இவர்களில் வீஷ்மர் வீமனை யழைத்து, அப்பா வீமா! நீ இந்த எட்டுநாள் பரியந்தம் எங்கிருந்தாயென்று வினவ, வீமன் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா! என் தமையன் துரியோதனன் சிங்கார வனத்தில் விருந்து செய்து என்னை யழைத்தான். அவ்விருந்துக்குப்போய்ப் புசித்தேன். பின்பு பாதாளலோகத்திற் சென்றிருந்து நாகேந்திரனாகிய வாசுகியின் கிருபையினால் இவண்வந்தேனென்றுகூறித், தன்னாலுண்டாயவைகளுக்கெல்லாம் இவ்வாறேயுரைத்தான். வீஷ்மர் மிகுந்த யுக்திசாலி யாகையால் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், ஓ! ஓ! ஏதோமாறுபாடு நடந்திருக்கிறது என்று தன்கருத்தில் நிதானித்து, இளமையில் தானே இவ்வளவு கெடுபுத்தியுடையவனாயிருக்கிற துரியோதனன் வரவர விபரீதத்தை நினைவிப்பான். இனி நாம் சும்மாயிருப்பது தகுதியல்ல. அரசகுமாரர்களுக்கு வில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்பிக்கவேண்டும். நாமே கற்பிக்கப் புகுந்தால் சிறுவர்கள் எல்லாம் நமக்கஞ்சி இருக்கமாட்டார்கள். அவரவர்கள் புத்திக்கும் யுக்திக்கும் தக்கபடியே வித்தைபெறும். அதனால் பின்னடிக்கு ஒருவர்க்கு நன்றாகச்சொன்னான் ஒருவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லவில்லை யென்கிற ஒருகுறையான பழிச்சொல்லும் வரும். அப்படிக்கும் அந்நியரை வில்வித்தையைக் கற்பிப்போமாகில், நாம் ஏதாகிலும் சொல்லுவோமென்று சிறுவர்கள் பயமுடன் கற்றுக்கொள்வார்கள். ஆதலால் வேறொரு வில்லாசிரியனைக்கொண்டு கற்பிக்கவேண்டுமென்று நிதானித்து, இதற்கு யாரைக் கொள்ளலாம்? வில்லாசிரியன் எங்கிருக்கிறான்! என்று தம்பட்டத்திலிருக்கும் பெரியோர்களை உசாவியபோது, அப்பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:

கிருபாசாரி வரலாறு.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! முன்னம் பிரமன்பேரனாகிய சரத்துவந்த முனிவர் ஒருவனத்திற்சென்று அருமையான தவஞ்செய்தார். அத்தவத்தை அழிக்க இந்திரன் தன்னுடைய சபைப் பெண்களில் அரம்பை என்பவளை அழைத்து, ஓ பெண்ணே! பூலோகத்திற் சரத்துவந்தர் அருமையான தவஞ்செய்கிறார். நீசென்று அத்தவத்தை அழித்துவாவென்று வேண்ட, அரம்பை அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு, வீட்டிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து, காதமணக்கும் பரிமள திரவியங்களைப் பூசி, மலர்மாலைசூடி, இவளைக்கண்ட திவ்யமான ஸ்வரூபிகளெல்லாம் எப்படி இவளைப் பின்தொடருவார்களோ அப்படியே இவள்சாயலைக்கண்ட மயிலும் - குரலோசையைக் கேட்ட குயிலும் - நடையைப்பார்த்த அன்னமும் - பின்தொடரப் பூலோகத்திலிறங்கி, சரத்துவந்தர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில்வந்து, அவர்நோக்கம் தன்மேற்படியும்படியான இடத்தில் நின்றாள். சரத்துவந்தர் கண்விழித்துப்பார்த்து, தன்கண்ணெதிரிலே நிற்கிற அவளைக்கண்டு மிகுந்த விரகமடைந்து, இவ்வளவு ரூபத்தோடுகூடிய ஸ்திரீகள் உலகத்திலிருக்கிறார்களாவென்று நினைத்துத், தன்கருத்தைக் கிளறுவிக்கும் காமத்தின் வழியிற் செலுத்தினார். உடனே வீரியம் வெளிப்பட்டு, இரண்டு துளியாக அவரிருந்த தருப்பாசனத்தில் விழுந்தன. இந்தச் செய்கையை அரம்பை யறிந்து, இனி நமக்கு யாதொரு சாபம் நேரிடுமென்று கருதி, உடனே மறைந்து சொர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தாள். சரத்துவந்தர் தமது வீரியம் வெளிப்பட்டதைக் குறித்து மனவருத்தமடைந்து, தம் தவப்பயன் போயினதற்கு வியாகூலப்பட்டாற் பயனென்னவென்று ஒருவிதமாகத் தேறித், தன்கையிலிருந்த வில்லையும் திவ்யாஸ்திரங்களடங்கிய அம்புக்கூடினையும் அந்தத் தருப்பாசனத்தில் வைத்துவிட்டு, மற்றொரு வனத்திற்சென்று தவம் புரிந்திருந்தார். தருப்பாசனத்தில் விழுந்த இரண்டு துளியும் மகா முனிவரது வீரியமாதலால் பழுதுபடாமல், ஒருதுளி பிள்ளையாகவும் மற்றொருதுளி பெண்ணாகவும் தோன்றி அழுதுகொண்டிருந்தன. அப்போது சந்தனுபூபதியானவர் இளவரசுப்பட்டம் நீங்கி, மகுடாபிஷேகங்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்து, ஒருநாள் வேட்டையாடக்கருதிக்கொண்டு, வில்லியர் - வேட்டுவர் - மந்திரிகள் - பிரதானிகள் - முதலானவர்கள் புடைசூழ நால்வகைச் சேனையோடுங் காட்டிற்சென்று, அநேக மிருகங்களை அதமாக்கி வனத்தின் வழியாய் வரும்போது, அச்சிசுக்களின் அழுகுரலைக் கேட்டு அங்கேசென்று, அக்குழந்தைகளை நோக்கி வியப்புற்று, ஓ! ஓ! இக்குழந்தைகளைப்பார்த்தால் மகா சுந்தரத்தோடு விளங்குகிறார்கள். இவர்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையர் எங்கேயாவது அருகிலிருப்பார்கள். வனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து வரவேண்டுமென்று தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். தூதர்கள் வனமுழுதும் பார்த்துவந்து அரசனைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இவ்வனமுழுவதும் முனிவர் மயமேயன்றி இக்குழந்தைகளுக்கு

உரியவனைக் காணேமென்றுகூற, அரசன்மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மந்திரிமார்களே! பூலோகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர்கள், உலகிலுள்ளவர்களுக்கு யாதொரு குறைவுமுறாதிருக்க நடக்கவேண்டும். சத்துருவாயிருந்தபோதிலும் காட்டில்நின்று தவித்தால் அவர்களை ஆதரிக்கவேண்டியது நமது கடமை. இப்படி மநுநூல்கள் முறையிட்டுநின்றதை யுணர்ந்தும், மிகவும் இளமையாகிய இம்மக்களது அழுகுரலைக்கேட்டு நாம் நகரத்துக்குச்செல்வது யோக்கியமையல்ல. நாம் எடுத்துப்போய் வளர்த்தால் இச்சிறுவருக்கு உரித்தானவர்கள் ஒருவேளை நம்மிடத்தில்வர நேரிடும். அப்படிவந்து கேட்டால் அப்போது தடைசொல்லாமல் அவர்களிடத்து இச்சிறுவர்களைக் கொடுப்போம். ஆதலால் இச்சிறுவர்களை இப்போது நாமெடுத்துப் போவோமென்று, அவர்களோடுகூட வைத்திருந்த வில்லையும் - அம்புக்கூட்டையும் - அச்சிறுவர்களையும் - மந்திரிகளாலே யெடுப்பித்துக்கொண்டு நகரத்துக்குவந்து, அச்சிறுவர்களை மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துவந்தார். சரத்துவந்தர் ஒருநாள் தமது விந்துவை யாருமெடுத்திருப்பாரோ பார்த்துவருவோமென்று அவ்வனத்துக்குவந்து தாமிருந்த இடத்தைநோக்கும்போது, வில்லும்அம்புக்கூடுமில்லாமையைக்கண்டு, நமது வீரியமே உருவாகிச் சிறுவர்களாக இருக்கவேண்டும். அச்சிறுவர்களைக் கைப்பற்றினவர் அவ்வில்லையுங் கைப்பற்றியிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அச்சிறுவர்களை யாரெடுத்துக்கொண்டு போயினர் அறியவேண்டுமென்று தமது ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி, உபதாயிதாவாகிய சந்தனுமகாராஜன் எடுத்துப்போயினதை யுணர்ந்து, இந்நகரத்துக்குவந்து அரசனைக் கண்டார். அரசன் இருந்தெழுந்து, சரத்துவந்த முனிவரைப் பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடசஉபசாரஞ்செய்து, பயபத்தியுடனே எதிர்நின்று சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! எளியேன்மீது கிருபை வைத்து இவ்விடம் எழுந்தருளியதற்கு யான் என்ன புண்ணியஞ்செய்தேன்? இம்மனையை நாடி வந்தகாரியமென்ன? அதைத் திருத்துவெளியிட்டால் தங்கள்கருத்தின்படி நடக்கவிருப்பமுற்றிருக்கிறேனென்றுவேண்ட, சரத்துவந்த மகாமுனிவர் வணங்கிய அரசனைநோக்கிப் பல ஆசிகள் மொழிந்து சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நீர் வேட்டையாடி முனிவர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில் வந்தபோது என்வீரியத்தால் உண்டாகிய ஒரு ஆண்மகனையும் ஒரு பெண்மகவையும் எடுத்துவந்தீரே. அக்குழந்தைகளை நான் பார்க்கவேண்டியது, கொண்டுவாருமென்றார். அரசன் அருகிலிருக்கிற மந்திரிகளை நோக்கினார். மந்திரிகள் அரசனது குறிப்புணர்ந்து, அக்குழந்தைகளை எடுத்துவந்து அரசன்கையிற் கொடுத்தார்கள். அரசன் அக்குழந்தைகளைச் சரத்துவந்த முனிவரிடத்துக்கொடுத்து, ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர்சொத்து தேவரீரைச் சேர்ந்தது என்று வந்தனத்தோடுவணங்கினர். சரத்துவந்தர் அரசனைவாழ்த்தி, இரண்டுமக்களையும் எடுத்துப்போய் தன்னிருப்பிடத்தில் வைத்துவளர்த்துப், பிள்ளைக்குக் கிருபனென்றும், பெண்ணுக்குக் கிருபியென்றும் நாமகரணமிட்டுப், புத்திரனுக்கு - நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றைப் போதித்து, தநுசாஸ்திரத்தையும் - அதனது மர்மங்களையும் - நன்கு உணர்த்திப் பூரணமாகக் கற்பித்தார். அதன்மேல் வில்லாளிகளாகிய சகல அரசர்களும் அதிகக் கிருபாசாரியென்று பெயர்பெற்று இதோவிளங்கியிருக்கிறார். இவரைக்கொண்டு சிறுவர்களுக்கு வில்வித்தையைக் கற்பித்தால் நன்மையாயிருக்குமென்றுசொல்ல, வீஷ்மர் அவரை அழைத்துச் சொல்லுகிறார்.

துரோணாசாரி வரலாறு.

ஓ ஸ்வாமி! அரசகுமாரர்களாகிய திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள் நூற்றுவர். பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐந்துபேர். இந்த நூற்றைந்து புத்திரர்களுக்கும் தாங்கள்கிருபை கூர்ந்து இன்றுமுதல் வில்வித்தையைக் கற்பித்து வில்லாசிரியராக இருக்கவேண்டுமென்றார். கிருபாசாரி அதற்கிசைந்து அன்றுமுதல் ஒரு கூடத்தில் நூற்றைந்துபேர்களையும் அழைப்பித்துக் குருவணக்கஞ்சொல்லி, வில்வித்தையைக் கற்பித்துவந்தார். குருகுமாரர்களாகிய இந்த நூற்றைந்துபேர்களும் வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுகின்றதை நாள்தோறும் வீஷ்மருணர்ந்து, இப்புத்திரர்களால் அதிக நலமுண்டாகுமாதலால் எத்திசையரசர்களும் பக்திசெய்து வணங்கும்படி நேரிடும். அதற்கு மூலகாரணமாக இருக்கிற வில்வித்தையை இன்னும் மேலான வகையில்கொண்டு அதிகமாகக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று கருதியிருக்கிற தருணத்தில், [ஓ ஜெனமேஜயனே! முன்னொருபோது பாரத்துவாச மகாமுனிவர் ஒருவனத்திலிருந்து தவநிலையிற்றி, துரோணகும்பம் நிறுத்தி, மந்திரஜெபம் முதலிய பூசாகிரியைகளால் ருத்திரனைக் கருத்தில் வைத்து ஆராதித்து, அருச்சனைசெய்துவந்தார். இந்திரன் இந்தப் பாரத்துவாச மகாமுனிசெய்துவருகிற தவத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதி, மேனகையை அழைப்பித்து, ஓ பெண்ணே! பாரத்துவாச மகாமுனி அதிகமான தவஞ்செய்கிறார். அத்தவத்தால் [illegible] நேரிடும். அவ்வருத்தம் நேரிடாதபடி [illegible] அவர் தவத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட, மேனகை இந்திரனைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! [illegible] தேவர்களுக்கு [illegible] அரசனாயிருக்கிற தாங்களிட்டகட்டளை யன்றோ? மறுக்கலாமா? இப்போதே சென்று அப்பாரத்துவாசர் செய்கிற தவத்தை அழிக்கிறேனென்று விடைபெற்று, [illegible] செய்து, பரிமளவர்க்கங்களை [illegible] தேகத்தில் இயிர்

நது, புஷ்பமாலைசூடி, ஆடை ஆபரணங்களினால் அல ங்கிரதஞ்செய்து, [illegible] யோகமணி யாகிய முனிவர்களையும் [illegible] பழையபொருள்களைக் [illegible] புரோகித் திருக்கொண்டு, பாரத்துவாசர் தவஞ்செய்யும் வனத்திலிருந்து, அவரை [illegible] [illegible] இவரை [illegible] [illegible] [illegible] யோகப் [illegible] பார்ப்போம் என்று [illegible] இந்திர [illegible] பாரத்துவாசர் [illegible] [illegible] போனவை [illegible]. [illegible] பாரத்துவாசர் [illegible] [illegible] [illegible] வீர்யம் வெளிப்பட்டு, [illegible] கும்பத்தில் [illegible] [illegible] [illegible]. இனி [illegible] [illegible] போயசேர்ந்தான்.

பாரத்துவாசர் வீர்யம் வெளிப்பட்டதைப் [illegible] [illegible] தருணத்தில், துரோண கும்பத்தில் [illegible] விர்யம் [illegible] முக்கால் [illegible] அபயத்தை [illegible] [illegible] [illegible] அபாத்திரவிர்யம் [illegible] துரோண [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அதிகமாக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்த [illegible] முனிவுடைத்[illegible] [illegible] அவருக்குப் பயம் விட்டார். அவருனிவரா துரோணருக்கு [illegible] புத்தியையும் [illegible] [illegible], தான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விலவித்தை [illegible] அக்கினி கோத்திர முனிவிடத்து வந்து வணங்கித் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். அக்கினி

கோத்திர முனி துரோணாசாரியருக்கு சுறுபிகிறது போல் அவருக்கு கற்பித்துவந்தார். துரோணாசாரி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] துரோணாசாரி [illegible] [illegible] ! [illegible] அரசாயிருந்தான்.

அசுவத்தாமர் வரலாறு

இப்படி துரோணாசாரியர் [illegible] ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விளைவு, [illegible] [illegible] ! பாரத்துவா [illegible] [illegible] துரோணாசாரியரை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] என்னென்று சொல்லுவேன். அவரைப்போல்கற்பிற்சிறந்தவர்களவெவருவர் இல்

௯. இவ்வுலகத்துள்ள பெண்மணிகளில் அவளுக்கு ஒருவரை உபமானமாகச் சொல்லத்தகாது என்றெண்ணும் வண்ணம் விடைபெற்றுக், தன்கருத்தின் [illegible] விட்டு [illegible] ச் சென்றார். [illegible] அந்தக் கிருபையினது [illegible] என்று [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] வணங்கி [illegible], அவருடைய [illegible] சென்றார். [illegible] [illegible], [illegible] இருந்த [illegible], [illegible] கேள்! [illegible] [illegible] என்றார்.

ஓ [illegible]! [illegible] இருக்கிறதால் அனாயமாக [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] ஓ [illegible]! [illegible] அன்னம் [illegible] போமென்று [illegible], [illegible], ஓ [illegible]! ஒரு [illegible] அன்னம் [illegible] வந்தார். [illegible] அன்னம் [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அவ்வண்ணம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அன்னத்தை [illegible] வந்தாள். அதுகண்ட சன்றுதி அவள் [illegible]

[illegible], அவளது சுந்தரத்தைக் கோக்கினர். நோக்கும் போது [illegible] [illegible] [illegible]. அது இந்த [illegible] அன்னத்தில் விழுந்தது. உடனே [illegible]. [illegible] அவர் [illegible] உடனே அவர் [illegible] [illegible], அந்த அன்னத்தை அவ்வண்ணமே [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]? [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]. ஓ [illegible]! [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] அவ்வண்ணம் [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] வைத்தான். [illegible] அவ்வன்னத்தைப் [illegible]. உடனே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] இதனை அறிந்து [illegible], [illegible] பொறாட்டு [illegible] [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ! [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

துருபதனுக்குந் துரோணருக்கும் சம்வாதம்.

அப்போது துரோணர் [illegible] சொல்லிய [illegible] [illegible], [illegible] நோக்கிச்

சொல்லுகிறார்: ஓ பெண்ணே! எனக்குப் பாலியத்திலே சிநேகிதனும் என்னிடத்தில் வில்வித்தையிற் சில அருமையான வித்தை கற்றுக்கொண்டவனுமாகிய துருபதனிப்பொழுது ராஜனானான். அவனிடத்துப்போனால் வேண்டியபாக்கியங் கிடைக்கும். ஆதலால் நாமிருவரும் அவனிடத்துச் செல்வோம் வாவென்றழைத்துக்கொண்டு, பாஞ்சாலனுடைய நகரத்துக்குச் சென்று, சிறுவனை மனைவி கையிற்கொடுத்து, அவளை அங்கு நிறுத்திவிட்டுத் தாம் தனியே பாஞ்சாலனரமனைக்குச் சென்றார். பாஞ்சாலன் இவரைப்பார்த்தவுடன் முன்கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தை நினைத்துக்கொண்டு, அதை நிறைவேற்ற மனமில்லாதவனாகிப் பாராதவன்போலிருந்துவிட்டான். துரோணாசாரி அரசன் விசாரணையிலிருக்கிறானென்று நம்மை நோக்கவில்லை. இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தின்பிற் பின்புவிசாரிப்பானென்றெண்ணி, அங்கோரிடத்திலிருந்தார். அரசன் நீதிவிசாரணை செய்துவிட்டுக் கொலுநீங்கி, அங்குள்ளவர்களையெல்லாம் அவரவர்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லும்படி உத்தரவு கொடுத்தான். அந்த வேளையில் துரோணாசாரி அரசனைக் கண்டுகொண்டார். அப்போதும் வந்தனைவழிபாடு செய்யாமல், நீர் யாராயுமையோ? இங்கு ஏன் வந்தீரென்று முகமறியாதவன் பேசுவதுபோலப் பேசினான். துரோணாசாரி இவ்வசனங்களைக் கேட்டு, நாமிருவரும் சிநேகிதர்களாயிருந்தோமே, [illegible] நமக்குள் [illegible] ஞாபகமில்லையோ வென்று கேட்கவே, அவன் கோபங்கொண்டவனாய், ஓ அரசனே! என்னையறியாயோ? அக்கினிஹோத்திர முனிவரிடத்து நாமிருவரும் வில்வித்தை கற்றுக்கொள்ளவில்லையாவென்று [illegible]. பாஞ்சாலன் அப்போதாகிலும் வந்தனைவழிபாடு செய்யாமல், என்னா [illegible] உன்னை அவ்விடத்தில் நானொருநாளுங் கண்டதேயில்லை. என் பெயரைக் கூறுகின்றாய் [illegible]. துரோணாசாரி அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசனே! நீ [illegible] தபுவியையுடைத்தாயிருக்கிறாய்? என்னிடத்திலுள்ள வித்தைகளில் அருமையாயிருக்கிறவைகளைக் கற்றுக்கொண்டதையே அதுகியாபகமில்லை [illegible] யென்று சொல்ல, அரசன் [illegible], மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! முன்னம் இவன் [illegible] விடத்து [illegible] வித்தை [illegible] யென்று [illegible]. [illegible] வித்தை [illegible] பொருள் [illegible] வேண்டுமென்று சொல்லுகிறான். [illegible] பிராமணன் [illegible] சொல்லுகிறது [illegible] கோர [illegible] [illegible] அடாபா [illegible] [illegible] என்னை [illegible] வில்வித்தை [illegible] [illegible] [illegible] பாதி [illegible] கொடுக்கிறேனென்று [illegible] செய்தாயே அதைப் [illegible], அரசன் பிராமணர் [illegible], மந்திரிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ மந்திரிகளே! இந்தப் பிராமணன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டீர்களா? முன்னம் நாமிருவரும் ஒரு ஆசிரியருடைய மாணாக்கர்களென்றான். பின்பு தன்னிடத்திற் கற்றவனென்றான். இப்போது பாதிபூமி உண்டென்றான். இதை யோசிக்கும்போது இந்தப் பிராமணன் வம்பிடி வழக்காயிருக்கிறானென்று தோன்றவில்லையா? இனியிந்தப் பிராமணனை என்சபையிலே வைத்திருக்கிறீர்களேயென்று கோபித்தான். அதுகேட்ட மந்திரிகள் தம்மைச் சேவகர்களாற் சபையைவிட்டுப் புறப்படுத்துகிறதைத் துரோணர் அறிந்து, அரசனை நோக்கி, அடா பாஞ்சாலா! என்னிடத்தில் மாணாக்கனாயிருந்தும் என்னைப் பரியாசஞ் செய்தாய். அது கிடக்கட்டும். நீ வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபடி பூமியைக் கொடாவிட்டாற் போகிறது. எனக்கொரு குழந்தையுண்டு. அதற்குப் பாலில்லை. ஆதலால் ஒரு பசுவாகிலுங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அரசன் சிரித்து, ஓ பிராமணா! முன்னமே நீ கேட்டதைக் கொடுப்பேன். முன்பு நேசனென்று சொல்லிப், பின்பு ஆசிரியனென்றும் பங்காளியென்றுங் கூறி, இப்போது ஒரு பசுவேண்டுமென்று சொல்லுகிறீர். இந்தப் பேச்சுகளும் [illegible] ... [illegible] அல்லவோ? போ போ பைத்தியமுடைய பிராமணனென்று சேவகர்களைக் [illegible] செய்தான். சேவகர்கள் அருகில்வரவும் [illegible]. அந்தத் துரோணாசாரியார் அதிகக் கோபங்கொண்டு, அடா பாஞ்சாலா! இதோ [illegible] உன்னைப் பழிவாங்குவேன். நான் உன்னை [illegible] தந்தையல்ல. உன்னோடொத்த இராஜபுத்திரரைக் கொண்டு வித்தையைக் கற்பித்து, அவர்களால் உன்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கட்டி [illegible] என்னிடத்தில் [illegible] செய்து, அங்கே [illegible] யாத அரசு [illegible] பங்கு [illegible] பெறும் போவேனாகில், என்னையில் நான் [illegible] வில்லை. என் பெயரும் துரோணனல்ல. நானும் பிராமணனல்லவென்று சபதங்கூறிச், சபையைவிட்டு மனைவியிருக்கிற இடத்திற்கு வந்து, நடந்ததைச் சொல்லி, [illegible] அந்நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். கிருபி [illegible] கூடத் [illegible].

[illegible] ஐயா! நீர் வந்தபடியால் [illegible] அஸ்தினாபுரத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அ [illegible] துரோணர் அதைக் [illegible], அந்த [illegible] நோக்கிச் [illegible], நா [illegible] அங்கே [illegible] [illegible] பிள்ளைகள் [illegible] விளையாடி [illegible]. அவ்விளையாட்டில் விம [illegible] வழி [illegible] தான், அது தாமிரத்தினால் முதலானவர்கள் கைக்குத் தப்பிக் கிணற்றில்

ழுந்தது. அதுகண்டு துரியோதனன் வீமனிடத்து வந்து, வீமா! நீ எறிந்தபந்து கிணற்றில் விழுந்தது. அதனை நீதான் எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்க, வீமன் - சீ! சீ! நானெறிந்தபந்து நீயெனை பிடிக்காதபடியால் அதுகிணற்றில் விழுந்தது. அந்த நானெடுக்க வேண்டிய தில்லையென்று மறுக்க, இப்படி இருதிறத்தாரும் பேசிக்கொண்டு கிணற்றைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். துரோணர் இவர்களைக் கண்டு அருகிற் சென்று, நீங்கள் யாருடைய புத்திரர்கள். இக்கிணற்றை ஏன் சூழ்ந்திருக்கிறீர்களென்றவினவ, துருபதன் புத்திரனாகிய [illegible] வந்து வணங்கி, ஓ ஐயா! நாங்கள் இந்தநாட்டரசனுடைய புத்திரர்கள். பந்து விளையாடுகையில் அந்தப்பந்து கிணற்றில் விழுந்தது. அதனால் நீங்கள் [illegible] வழங்கிட்டு கிணற்றைச் சூழ்ந்திருக்கிறோமென்றுசொல்ல, துரோணர் [illegible]

[illegible]

துக்கொடுத்து, இப்போது கிருபாசாரியார் வீட்டிற் குப்போயிருக்கிறானென்ன, [illegible] தேவரனைங்களைக் கேட்டுக், கிருபாசாரியர் [illegible]. கிருபாசாரி அந்த [illegible] வந்தார். வீமன் [illegible] பொற்பீடத்தில் [illegible] ஓ ஐயா! [illegible] அரண்மனைக்கு வந்து [illegible] ஓ மண்டலேசுவரா! பாரத்துவாசர் புத்திரராகிய துரோணாசாரியர் வந்தார் [illegible] அதிசயிக்கவைத்து, [illegible] துரோணாசாரியரை அழைத்து வரும்படி [illegible]. அப்பொழுது [illegible] சென்று துரோணாசாரியரைக் கண்டு வணங்கி, ஓ ஐயா! [illegible] தங்களை அழை [illegible] துரோணாசாரியர் [illegible] வேண்டு [illegible] துரோணாசாரியார் [illegible]

[illegible]

வில்லாசிரியரை நியமித்தல்

[illegible]

டத்துங் கற்று, இன்னும் சாதுரியமான வித்தையைக் கற்கவேண்டுமென்று கருதி, அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்திற் கற்றுவருகிறகாலத்தில, அவரிடத்தில பாஞ்சாலனும்வந்து வில்வித்தைகற்றான். அவன் எனக்கும் வழிபட்டு, என்னிடத்திற் சிலவித்தையைக் கற்று, தனக்கு மகுடாபிஷேகமான காலத்தில் பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்துபோய், பின்பு மகுடாபிஷேகஞ் இருக்கிறகாலத்தில நானம்பெனறேன். என்னை அவன் அயலார்போலெண்ணி அவமரியாதைசெய்தான். அதனல் நான் சினங்கொண்டு ஒருசபதஞ் செய்தேன். அஃதென்னவெனறால் - ராஜபுத்திரருக்கு என்வித்தையைக் கற்பித்து, அவர்களால் உன்னைப் போரில் விறிட்டலறச் செய்வதுமனறி, தேர்க்காலிற்கட்டி என்சபையில் இழுத்துவரச்செய்து பங்கப்படுத்துகிறேனென்று கூறிவந்தேன. அந்தச்சபதம் எப்போது நிறைவேறுமெனகிற ஏக்கந்தானென்றிருக்கின்றது என்றார். வீஷ்மர் துரோணரை வணங்கிச்சொல்லுகிறார்: ஓஸ்வாமி! உலகத்தில் அரசராயிருக்கிறவர் தம்மையடைந்தவர்க்கு ஒரு குறைவு நேரிட்டால், தங்களுடம்பின்மேல் இச்சையைக் காமற புகழுடம்பை வகிக்கவேண்டுமெனறு கருதி, மேல்வரும் லாபத்தை நோக்காமல் அக்குறைநிரம்பும் வாக்கு காயங்களினுற சகாயப்படுவார்கள். இப்போது தாங்கள்கூறிய குறைவுக்கு நானுதவிசெய்வது, எனக்கு நல்ல லாபமாகத்தானிருக்கின்றது. அதற்கு நான் ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன். அதனையேற்று உமது குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். அஃதென்னெனில் - குருகுலமக்கள் நூற்றைந்துபேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உமது வில்வித்தை கற்பித்து, உமது குறையை நீக்கிக்கொள்ளும். மேலும் தாங்கள் உயிருள்ளளவும் இந்த ஆதீனத்தைவிட்டுப் போகவேண்டியதில்லை. எங்களோப்பந்தம் மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கண மதாணிப்பதக்க முதலாகிய ராஜபூஷணங்களையணிந்து, ஆலோசனைக் கர்த்தர்களில் தாங்களும் ஒருவராக இருக்கவேண்டுமென்றுவேண்டிக், கிருபாசாரிக்கும் இவ்வண்ணமாகச் சொல்லி, அப்போதே ஆபரணங்களைக் கொண்டுவரச்செய்து இருவருக்குங் கொடுத்து, அதற்குத்தக்க இடம்பொருள் ஏவலனைத்தையுமீந்தார். அஸ்வத்தாமா வென்னுஞ் சிறுவனும் நாளுக்குநாள் யாதொருகுறைவுமின்றி வீறி வளர்ந்து, நான்குவேதம்-அறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றோடு, வில்வித்தை-மல்வித்தை - அத்திரவித்தை-சத்திரவித்தை முதலிய சகலவித்தைகளிலும் மேன்மையடைந்தனன.

குருபுத்திரர் நூற்றைவரும் வில்வித்தை பயிறல்.

இதற்குள் குருகுலமக்கள் (௱௫) பெயரும் வந்தார்கள். வீஷ்மர் அவர்களைநோக்கி, ஓ மக்களே! இதோயிருக்கிற பெரியவரிடத்தில் வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுங்களென்று கூற, அந்த - (௱௫) பெயரும் துரோணசாரியை வணங்கித் துதித்தார்கள். துரோணசாரி அவர்களுக்குப் பல ஆசிகூறினர். வீஷ்மர் இந்த (௱௫) பெயரையும் பிடித்துத் துரோணசாரியாரிடத்தி லொப்பித்து, உமக்கே சொல்லுகிறதற்கு அக்கரை யிருக்கிறபடியால் நான் தங்களுக்கு விரித்துரைக்க வேண்டியதில்லையென்று வணங்கினர். துரோணசாரியார் வணங்கிய வீஷ்மருக்குப் பல ஆசிகள் பகர்ந்து விடைபெற்று, வீஷ்மர்விட்ட விடுதியில்வந்து போசனஞ்செய்து இனிது வீற்றிருந்தார். பின்பு துரோணசாரியார் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நூற்றுவரையும் ஐவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, சிலம்பக்கூடத்துக்குவந்து, தேவாராதனை செய்து, வில்வித்தையை நூற்றைந்து பெயர்களுக்குங் கற்பித்தார். துரோணசாரியார் பாஞ்சாலன் சபையிற்பேசிய சபதத்தை நிறைவேற்ற விருப்புற்றிருக்கிறவராதலால், அப்புத்திரர்களுக்கு வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறதில் அதிகசிரத்தையுள்ளவராயிருந்து, யானையேற்றங் குதிரையேற்ற முதலியவற்றையுங் கற்பித்ததல்லாமல், தேரிலிருந்து யுத்தஞ்செய்யுந்திறமும், தேர்சாரதி ஒருவேளையிலலாதிருக்கிற காலத்திலும் அவ்வவர்களே சாரதித்தொழிலைச் செய்துகொண்டு யுத்தஞ்செய்யு மர்மமும், ஒருபாணம் - ௰-௱-௲-௰௲-௱௲-௲௲ கோடி. இப்படி விர்த்தியாகும் பாணமந்திரத்தையும், மற்றுமுள்ள-வாள்-கதை-தோமரம் சத்தி- சூல முதலிய ஆயுதவித்தைகளுங் கற்பித்து, அஸ்திரப்பிரயோகமும் அவ்வவ் வஸ்திரங்களுக்குத் தகுந்த மந்திரோபதேசமும் பூஜாவிதியும் தெளிவுற உணர்த்திவருகிற காலத்தில், இந்தக்குருகுமாரர்கள் நூற்றைவரிற் பற்குனன் துரோணசாரி கற்பித்துவருகிற வில்வித்தைக்குத், தனமனதருமத்தினாற் பதின்மடங்கதிகமாக வில்விச்சேதஞ் செய்துவருவான். துரோணசாரி இதை அறிந்து, இந்த நூற்றைவர்களில் இப்பற்குனனை வைகுந்தவாசியாகியும் அடியவர்விசுவாசியாகியும், தசரதமூர்த்தியாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீராமனை யொப்பானென்று மதித்து, அவன்மேல் மிகுந்த அன்புடையவராகி, வில்வித்தையில அதிகசாதுரியமான வித்தைகளை யெல்லாங் கற்பித்து, ஒருநாள் பற்குனனை யழைத்து, அப்பா பற்குனா! இன்றையதினம் ஒரு வில்வித்தையைக் காண்பிக்கிறேன். அது எனக்கும் எனக்குருவாகிய அக்கினிகோத்திர முனிவருக்குமேயன்றி, மற்றவருக்குத் தெரியாது. அதனை யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னெனில்-ஒருபாணத்தை எடுத்துத் தொடுத்தால் அப்பாணம் நாலாகி நாலு திசைமுகத்தும் பரவுமென்று பாலித்து, அவ்வித்தைக்குரிய மகாமந்திரோபதேசமுஞ் செய்தார். இப்படி இன்னும் மகாமகிமையாகிய விநோதங்களைக்கற்பித்துவருவார். மற்றைக் குருபுத்திரர் நூற்றுநால்வர்க்கோ வென்றால்:

பற்குநனுக்கு முன்குறித்த வில்விநோத மொன்றுதவிர, மற்றவித்தைகளையெல்லாம் கற்பித்து வந்தார்.

ஏகலைவன்கதை.

இப்படி கற்பித்து வருகிறகாலத்தில், ஒருநாள் குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேரும் போசனத்துக்குச் சென்றார்கள். துரோணாசாரியார் தனித்திருந்தார். அந்தச் சமயத்திற் குறிஞ்சிநிலத்துக்குரிய வேடராஜன் புத்திரனாகிய ஏகலைவன் வில்வித்தையின் மேற்சிரத்தையுள்ளவனாகி, வினைவிளையாட்டிற் கருத்தைச் செலுத்தி, வயதுவந்தகாலத்தில் அவ்வித்தையில் ஆசையுடையவனாகித், துரோணாசாரியின் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு, அவ்விடத்துவந்து வணங்கித் தன்கருத்தை வெளியிட்டான். துரோணாசாரி ஏகலைவனை நோக்கி, அப்பா! நான் குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேருக்கும் வில்வித்தையைக் கற்பிக்கிறேன். உனக்கு ஒழிவில்லையென்று மறுமொழிசொன்னார். ஏகலைவன் பின்பு மெதுவாய் துரோணாசாரியைப் பணிந்து, ஓ ஸ்வாமி! உம்மால் வில்வித்தையைக் கற்காமற் போனாலும், உமதுடைய அநுக்கிரகத்தினால் இந்த வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன் பாருமென்று தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து, ஒருசிலம்பக் கூடங்கட்டித் துரோணாசாரியைப்போல உருவஞ்செய்து ஒருமேடைமேல நிறுத்தி, தான் அவ்வுருவின்முன்வந்துநின்று, ஓ ஸ்வாமி! இவ்வாறுதானே விடுகிறது? இப்படித்தானே தொடுக்கிறது? இந்த அஸ்திரத்துக்கு இந்த மந்திரந்தானேயென்று எல்லாந்தானே சொல்லிக்கொண்டு, இவ்வண்ணமாக அவ்வில்வித்தையைப் பயின்றுவருகிறான். இவனுக்குத் துரோணாசாரியின்மேற் கொண்டிருக்கிற நம்பிக்கையே குருவாக இருந்து வில்வித்தைக் கெல்லாவற்றையும் கற்பித்தது. அப்படியாயினும் துரோணாசாரியினிடத்து இருக்கிற அதிக சாதுரியமான வில்வித்தைகளெல்லாம் தனக்குத்தானே விளங்கின. இவ்வாறு ஏகலைவன் வில்வித்தையைக் கற்றுவருகிறகாலத்தில், குருகுலமக்களாகிய நூற்றைந்து பேரும் வேட்டையாடத்தனித்து, வேடர் - வலைஞர் - முதலியவர்களொடு கூடிக் காட்டிற் சென்று, அவரவர்கள் தனித்தனி தங்கள் தங்களுக்கு நேர்ந்தபடி, யானை - புலி - கரடி - சிங்கம் பன்றி - மான் - காண்டாமிருக முதலியவற்றை வெட்டித்துரத்திக்கொன்று வேட்டையாடி வருகிறபோது, பற்குநன் ஒருவனாத் திற்சென்று மிருகங்களை அகப்படுத்தினான். அந்தப் பற்குநன் பிடிக்க அனுப்பின வேட்டைக்குக் கொண்டுவருகிற நாயானது ஒருமிருகத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டுபோய், அம்மிருகம் அதனைக்கண்டு பயந்தோடித் தான்மறைய வே நாயானது தன் எஜமானைத்தேடி, ஏகலைவன் சிலம்பக் கூடமிருக்கிற வழியாக ஓடிவந்து, துரோணாசாரியைப்போற் செய்துவைத்திருக்கிற மேடையினிடத்துச் சலவிசர்ச்சனஞ் செய்தது.

அதை ஏகலைவன் பார்த்துச் சினங்கொண்டு, தன்வில்லை வளைத்து அதன்மேல் ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்தான். அந்தப்பாணம் நாலாகி நாயின்முகத்தில் நாலுதிசையிலும் பட்டன. உடனே, நாய் பற்குநனிடத்துவந்து ஓலமிட்டழுதது. பற்குநன் நாயை நோக்கி, முகத்தில் நான்குசரம் பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அடடா!! இவ்வண்ணமாகச் சரந்தொடுப்பதற்குத் துரோணாசாரி-அக்கினிகோத்திர முனிவர்-நாம்-இந்த மூவர்க்குந்தானே தெரியும். இந்தச் சுவானத்துக்கு இவ்வண்ணமாகப் பாணம் பிரயோகித்தவர் யார்? அவரை நாம் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அச்சுவானத்தின் பின்சென்றான். சுவானம் ஏகலைவன் சிலம்பக்கூடத்திற்போய் நின்றது. பற்குநன் அச்சிலம்பக் கூடத்திற் சென்றபோது, ஏகலைவன் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ! மஹாராஜாவின் புத்திரனாகிய பற்குநன் இங்கு வரவேண்டிய தென்னவென்று மனங்கலங்கி, ஓடோடியும்வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் இவ்விடம் வந்தது அடியேன்செய்தமாதவப்பேறோ? அல்லது இவ்வனஞ்செய்த புண்ணியவசமோ? அல்லது எங்கள் குலஞ்செய்த பூஜாபலமோ? என்று பலவாறு துதித்து நின்றான். பற்குநன் வணங்கிய வேடனை ஆதரித்து, அப்பா! இந்த நாயை எய்தவர் யாரென்று கேட்க, ஏகலைவன் ஓ ஸ்வாமி! தங்களுடைய சுவானமென்று தெரியாது. இந்த இடத்துவந்து என் குரு உருவமிருக்கிற மேடையின்மேல் சிறுநீரிட்டது. அதனைப்பார்த்து மனம்பொறாமல் நாயை எய்தேனென்று கூற, பற்குநன் சொல்லுகிறான் ஓ ஏகலைவனே! உனக்குக் குரு யாரென்று கேட்டான். ஏகலைவன் வணங்கிய முடியனாய்ச் சொல்லுகிறான் ஓ ஸ்வாமி! நான் வில்வித்தையின்மேல் ஆவல்கொண்டு துரோணாசாரியைக் கண்டு எனது கருத்தை வெளியிட்டபோது, துரோணாசாரி எனக்குத் தக்க அநுமதி மறுத்து, உனக்கு வில்வித்தை கற்பிக்க ஒழிவில்லையென்று கூறினார். அதனாலே அவருடைய திருவுருவத்தைப்போல் ஒரு உருவஞ்செய்து, அதனையே குருவாக வைத்துக்கொண்டு வில்வித்தையைப் பயின்றுவருகிறேனென்று சொன்னான்.

பற்குநன் இந்த வசனங்களைக் கேட்டு அதிசயப்பட்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! நமக்குக் குருவாகிய துரோணாசாரியார் இந்த ஏகலைவனுக்கும் குருவாகிவிட்டார். நமக்குத் தெரியக்கூடாதென்று இந்த ஏகலைவனை மறைவாகச் சொல்லுகிறான். வெளிப்படட்டும். முன்னம் நமக்கு ஒரு வில்விநோதம் பாதித்து இது ஒருவர்க்குந் தெரியாதென்று சொன்னாரே; இந்த வேடன் அந்த வில்விநோதத்தைச் செய்தானே; எல்லாம் இருக்கட்டும்; அவர் குருத்துவத்தைத் தெளியவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்து, மீட்டும் காட்டிற்சென்று மிருகங்களை வதைத்துப், பின்பு தமையன் தம்பியர் முதலானவர்களோ

பொடி நகரத்துக்குவந்து, ஸ்நானம் பண்ணி, போஜனஞ்செய்து, யாவரோடும் தாஹம் சிலம்பக்கூடத்துக்குவந்து, வழக்கப்படி வித்தைகளை அப்பியாசஞ்செய்து அரண்மனைக்குப் போம்போது, யாவரும் ஆசிரியருக்கு வழக்கப்படி வணங்கி விடைபெறுவார்கள். இந்தப் பார்த்தன் தூரநின்று அஞ்சலிசெய்து போயினன். துரோணாசாரி பார்த்தன் நடத்திய மரியாதையைக்கண்டு, மனதுக்குள் கவலுற்றடைந்து, ஓ!ஓ! இவனை நமது மனக்குறையை நிறைவேற்ற எண்ணியிருக்கிறோமே இவன் இவ்வாறையினும் நம்மேல் வெறுப்புடையவனாய்த் தூரநின்று அஞ்சலிசெய்து போகவேண்டியதென்ன? அதனை அறியவேண்டுமென்றிருந்தார். ஒருநாள் பார்த்தனும் துரோணாசாரியரும் தனியேசந்திக்கத், துரோணாசாரியார்பார்த்தனைநோக்கி,அப்பா!உனக்கென்மேல்வெறுப்புண்டாகநான்என்னசெய்தேன்? அதனைக் கூறென்றவளவ, பார்த்தன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! முன்னமொரு வில் வினோதத்தை எனக்குக் காண்பித்து, இவ்வித்தை மற்றொருவர்க்குந் தெரியாதென் றுரைத்தீர்கள். நமது மலைச்சாரலிலிருக்கும் ஏகலவனென்கிறவேடன்அவ்வித்தையைக் கற்றிருக்கிறான். அவனைக்கண்டு உனக்குக் குரு யாரென்று கேட்டபோது, தங்களுடைய நாமதேயத்தைச் சொன்னான். அன்றுமுதல் தங்கள்மீது வெறுப்புடையவனாக இருக்கிறேனென்றான். துரோணாசாரி அதிசயப்பட்டு, நல்லது பார்த்தா! அந்தவேடனை எனக்குக் காண்பிக்கிறாயா வென்று கேட்டார். பார்த்தன் காண்பிக்கிறேனென்று, இருவரும் கூடிக்கொண்டு வனத்திற் சென்று, ஏகலவனிருக்கிற விடத்துக்குப் போயினர்.

ஏகலவன் இவர்களிருவர் வரவையறிந்து, பின்னு வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சிலம்பக் கூடத்துக் கழைத்துப் போய்ச் சோடச உபசாரமு நடத்தி, கண்களில் ஆனந்தநீர்ததும்ப இரண்டுகரத்தையும் சிரமேற் கொண்டு, அநேக விதமாகத் துதித்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமிகளே! அடியேனிடத்துக் கிருபைகூர்ந்து என்னிடத்துக்குவர என்னபாக்கியம் பெற்றேன்? [illegible] அநேக காலமாக [illegible] ஸ்வாமி வணங்கிய [illegible] யென்று [illegible]! [illegible] அடியேனா [illegible] [illegible] மையென்று [illegible]. அதைப்பார்க்க [illegible] ஏகலவன் [illegible] ஓ ஸ்வாமி! [illegible] வித்தையை [illegible] [illegible] அதனைப் [illegible] அதில் தங்களைப் [illegible] யத்துவந்து. அது [illegible] வித்தையைக் கற்றேன். இந்நாளான கற்றிருக்கிற வில்வித்தையைக் காண்பிக்கிறேனென்று, ஆசாரியனை முதலியசாம் பிரதாயப் பிரகாரம் ஆவலுடன் காண்பித்தான். அவனுடையபக்தி விசுவாசத்துக்கு மெச்சி, ஏகலவனை வாழ்த்திச் சொல்லுகிறார்: குருவிசுவாசமயாருக் கிருக்கின்றதோ அவர்களுக்குத் தெய்வானு கூலமுண்டு. தெய்வானுகூல முண்டான போதே எல்லாத்திறமு முண்டாகும். அப்பா பார்த்தா! அதற்குத் திஷ்டாந்தமாக ஏகலவன் தானென்று காண்பித்தார். அதற்குப் பார்த்தன் குருவாக்கியத்தை மனதில் மதித்து, அடா! இந்த ஏகலவன் தனது பக்தி விசுவாசத்தினால் வல்லமையுடையவனானான். இதனை யுணராமல் ஆசிரியர்மேல் வெறுப்புற்றிருந்தோமென்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு,துரோணாசாரியருக்கு அதிகவிருப்பமுண்டாக வந்தனை வழிபாடுசெய்தான். துரோணாசாரி மீட்டும் ஏகலவனை நோக்கி, ஓ ஏகலவா! நீ குருவிசுவாசத் தன்மையால், அருமையான வில்வித்தைகளெல்லாம் கைதேர்ந்தாய். எங்களுக்கு விடைகொடு நாங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்கிறோமென்றுரைக்க, ஏகலவன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! நான் எளியவனாயிருந்தாலும் தங்களுடையதிருவுருவத்தியானத்தால் வில்வித்தையைக் கற்றேன். இப்போது தாங்களே நேரில் எழுந்தருளியதால் குருதக்ஷிணை கொடுக்கமனமுடையவனாயிருக்கிறேன். அடியேனிடத்திலிருப்பது கொண்டு என்ன வேண்டுமோ அதனைக் கேளுங்களென்றிரந்தான். அதற்கு ஒன்றும் வேண்டாமென்று துரோணாசாரியர் மறுத்தார். ஏகலவன் மறுபடியும் வேண்ட, அதனைமேல் பார்த்தனுக்குத்தம் மேற் பக்தியும் பயமு முண்டாகத் துரோணாசாரி அவ்வேடனைப் பார்த்து, ஓ ஏகலவா! நீ யெனக்குத் தக்ஷிணை கொடுக்க மனமிருந்தால் உன் வலக்கைப் பெருவிரலைக் கொடுவென்று கேட்டார். ஏகலவன் தயக்கம் ஆலோசித்துத் தன்வலக்கைப் பெருவிரலை அறுத்துத், துரோணாசாரியின பாதத்தில் வைத்து வணங்கினான். துரோணாசாரி அதிசயமடைந்து, உள்ளம்பூரித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஏகலவா! முற்காலத்திற் குருபக்தியிற் சிறந்தவன் உதங்கனென்று சொல்வர். இக்காலத்தில் நீதான் குருபக்தியுள்ளவன். இவ்வுலகையில் உனக்கு ஏகலவனென்று பெயர்வழங்கி வந்தது. குருவிசுவாசத்தினால் வில்வித்தையைக் கற்றபடியால், இனி உனக்கு [illegible]வலவனென்று பெயர் வழங்கட்டும் எனவாழ்த்திவிடைபெற்றுத், துரோணாசாரியும் பார்த்தனும் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பார்த்தன் அன்றுமுதல் [illegible] துரோணாசாரியரை [illegible] ஏகலவனை [illegible] அன்புடையவனாகி வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தான்.

துரியோதனாதியர் ஆசாரிய நிந்தைசெய்தல்.

இப்படி நூற்றுவரும் பாண்டுமக்களும் வில்வித்தையைக் கற்றுவருகிறபோது, பாண்டுமக்கள் வில்வி

தனுசிலும் மற்ற ஆயுதவித்தைகளிலும் வல்லவாக ளாகி, யாவரும்புகழும்படி நாளுக்குநாள் திறமுடையவர்களாய்வருகிறகாலத்தில், துரியோதனன் [illegible] பொறாமைகொண்டு, தன்தாதையிடத்தும் மூதாதையிடத்தும் சென்றுவணங்கி, ஓ ஐயமீர்! [illegible] பாண்டுமகன்கள்மீது அன்புடையவராகி அதிகவித்தையைக் கற்பிக்கிறீர். [illegible] துரோணாசாரியரை அழைத்து, அவரை வந்தனை செய்து, ஓ ஐயா! நுமக்குள்ளாகிய [illegible] ஒருநேரத்திரபாதகர் [illegible]. அவ்வாறு [illegible] துரோணாசாரியர் [illegible] [illegible]

[illegible]

தைக கல்லாமல், யாவரையுமழைத்துக்கொண்டு கங்கைக்கு நடசென்றார்.

துரோணர் முதலைவாயிலகப்பட்டது.

இங்ஙனம் [illegible] [illegible]

வாசலோடு தான்படும் அவஸ்தையைச் சொல்லியனுப்பினார். வழிப்போக்கர்கள் குருகுல மக்களிடத்து வந்து, ஓ ராஜகுமாரர்களே! உங்கள் ஆசிரியரை முதலைபற்றி இழுக்கின்றது. இன்னேரம் பிராணனிருக்கின்றதோ போயினதோ வென்று புகன்றார்கள். அதுகேட்ட துரியோதனனும் அவன் தம்பிமார்களும் அதிவேகமாக வந்து, கல்லுங் கட்டியு மெடுத்து அடித்தார்கள். அம்முதலை முன்பற்றினதைவிட அதிகமாகப் பற்றிக்கொண்டதேயல்லவிச்ச, இதற்குள் பற்குனன்பார்த்து, தன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிட்டு, ஒருபாணத்தை யெடுத்து வில்லிற்பூட்டி, முதலையின் கண்டமும் அதன் உடலும் துண்டமாகப் போகும்படி தொடுத்தான். அப்பாணம் ஆதிமூலமென்றழைத்த யானைக்கு திருமாலேவிய ஆழிபோற்புகுந்து, அம்முதலையைக் கண்டித்தது. அந்தக் கஜேந்திரன் எவ்வாறு ஆனந்தத்தை யடைந்து கரையேறினானோ, அவ்வாறு துரோணாசாரி அதிக மகிழ்வு கொண்டு முதலைவாயினின்று வெளிப்பட்டுப், பற்குனனைத் தழுவி, அப்பா பற்குனா! நீ யெனக்குப் பிராணதாதாவா யிருந்தாய். உன்னாலுயிர் பெற்றேன். உதவி செய்தவர்க்குச் செய்யும் பிரத்யுபகார மென்னையிருக்கின்றது. நீயே கஜேந்திரவரதனென்று பலவாறு புகழ்ந்து, ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு முன்வந்த வழியாய் வந்து, ஆலமரத்தருகிற் சேர்ந்து அம்மரத்தை நோக்கினார். அப்போது அந்தமரத்திலிருக்கிற இலைகளெல்லாம் இரண்டு துளையாய் இருக்கின்றதைப் பார்த்து வியப்படைந்து, ஓ குமாரர்களே! முன்னம் துரியோதனனால் இம்மரத்தினிலைகளை ஒவ்வொரு துளையாகத் துளைத்தோம். இப்போது இரண்டு துளைகள் இருக்கின்றன. இதையார் செய்தது என்று வினவ, பற்குனன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் என்னண்ணனும் நகுலனும் சென்று வருகிறபோது இம்மரத்தடியிற் சரமிட்டிருந்தது. அந்தச் சரத்தையும் அதிலடங்கியிருந்த பிரயோகத்தையும் என்மனதில் யூகித்து, ஆமரத்தைப் பார்த்தேன். மரத்திலைகளெல்லாம் துளைபட்டிருந்தன. நானும் அவ்வண்ணம் செய்வோமென்று மரத்திலிருந்த பண்ணையின் வடக்குப்பக்கம் நானும் நின்று வட்டிலையும் தப்பாமல் கட்டளைக் கழித்தெல்லாம் ஆயத்தமாகப் போர்க்கு அனுமான வருகிறதாகுமோ வில்லை வளைத்து ஒருபாணத்தைத் தொடுத்து, வட்டிலைப் பிளந்து பிரயோகித்தேன். அந்தப்பாணம் சேர்ந்து சேர்ந்து இலைகளைத் துளைசெய்தது. ஆகையால் இரண்டு துளைபட்டிருக்கின்றனவென்று மொழிந்தான்.

துரோணாசாரி அதைக்கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அப்பா பற்குனா! முன் செய்ததுபோல இப்போது செய்தால் தானே உன்னுடைய சத்திரிய பத்திய மிருக்கும். ஏதோ செய் பாபமோ போமென்னிலைச்சக, பற்குனன் வில்லை வளைத்து, ஒருநாணையினால் இரண்டு வட்டிலையும் அந்தரத்திலெறிந்து, ஒருபாணத்தை யெடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்து தொடுத்துவிட்டான். இதற்குள் அந்தரத்தி லெறிந்த வட்டில்கள்வர, அவைகளைப் பூமியில் விழவொட்டாமற் சைப்பற்றினன். தொடுத்தபாணம் சென்று இலைகளையெல்லாம் துளைத்து விட்டது. துரோணாசாரியும் மற்றுமுள்ள குருகுலமக்களும் ஆச்சரியப்பட்டு, பற்குனனைப் புகழ்ந்தார்கள். இவர்களில் துரியோதனன் மாத்திரம் பற்குனன்செய்த அருமைக்கு மகிழாமற் பொறாமை கொண்டு, முகமாறுபட்டிருந்தான். துரோணாசாரி துரியோதனனை நோக்கி, அப்பா துரியோதனா! பற்குனனது புத்தியையும் யுக்தியையும் பார்த்தனையா? அவனுக்குச் சொல்லாமலிருந்தும் முன் நிலத்தெழுதியிருந்த சரத்தைக் கண்டு, அதன்மேல் அந்த வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டான். நீ யென்னிடத்திற் கற்றுக்கொண்டனையே, ஏதோ இப்போது செய்யென்று சொல்லத், துரியோதனன் முன் செய்ததைமறந்து, ஆமையோடு தாயுமொருவேலமரம் போலிருந்தான். துரோணாசாரி அதுகண்டு, அப்பா துரியோதனா! அவரவர்கள் பூர்வம் செய்த புண்ணிய பலமெவ்வளவோ அவ்வளவுதான் கிடைக்கும். அதை நோக்காமல், என்னைக் குறைகூறாதே. நான் சொல்லுகிறேனென்று உங்கள் மூதாதைகளோடு முறையிட்டு யிருக்கிறேனே, பார்த்தனையா? உனக்குச் சொல்லியதை நீ மறந்துவிட்டாய். அந்தப் பாண்டுபுத்திரன் நிலத்திலிருந்ததை மனதிலிருத்தி அவ்வித்தையைக் கிரகித்தான். இதற்கு யானை நோக்கா தென்று யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்குச் சென்று, அவரவர்களை போஜனஞ்செய்துவரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டுத், தாமும் அரண்மனைக்குப் போனார். குருபுத்திரர் போஜனஞ்செய்து பல்லக்கேறித் திரும்பிவந்து போந்தார்கள். துரோணாசாரியும் நாளுக்குநாள் வில்வித்தையைக் கற்பித்து வந்தார்.

இப்படி சிலநாட் சென்றபின் பின் விநோதங்களிலும் மற்ற ஆயுதவித்தைகளிலும் பாண்டவர்கள் சிறப்புற்று, யாவராலும் புகழப்பட்டார்கள். அதனைக் கண்டு துரியோதனன் மிகுந்த பொறாமை கொண்டு, தாய் தந்தை பெரிய தாதை இவர்களிடத்துச் சென்று வணங்கி, ஓ என்னருமைக் குரவர்களே! நாங்களெல்லாரும் துரோணாசாரியிடத்துப் பாண்டவர்களைப் போலக் கல்விகற்றிருந்தும் பாண்டவர்களையும் சிறப்பிக்கிறார். துரோணாசாரியார் அவர்களைப்போல எங்களிடத்தில் அன்பு வைக்கிறதில்லை. அவர்களைக் குறித்த பாரபக்ஷம் செய்கிறாரென்று முறையிட, வீஷ்மர் - திருதராஷ்டிரன் - விதுரன் - முதலானவர்கள் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்துத், தமது ஆசாரியனை அழைத்துக் கேட்கவேண்டுமென்று நிர்மானித்துச், சில தூதுவர்களால் துரோணாசாரியனை வரவழைத்து, அவர்க்கு வந்தனை வழிபாடு செய்து,

ஒரு பொற்பீடத்திலிருத்தி, ஓ ஸ்வாமி! குருபுத்திரர் நூற்றைவரையும் ஒன்றாக நினைக்கவேண்டியது என்று முன்னமே ஒருவிசை சொல்லி யிருக்கின்றோம். அதை விட்டு இன்னமும் ஒருத்தனை ஒரு விதமாகவும் மற்றொருத்தனைமற்றொரு விதமாகவும்பார்க்கின்றீராமே? அது தங்களைப்போலொத்த ஞானவான்களுக்குத் தகுதியாவென்றுவினவத், துரோணர் அரசர்களை ஆசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! நமது கையிலிருக்கிற விரல்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திருக்கின்றனவா? அதுபோல மக்களது புத்தி யுக்தி எவ்வளவோ அவ்வளவு வித்தையேறுகின்றது. அதைப்பற்றி என்னை வினவுகிறது தங்களைப் போலொத்த மண்டலேஸ்வரர்களுக்குத் தகுதியல்லவென்று மறுத்து, உங்கள் புத்திரருடைய புத்தி யுக்தியை நீங்களே யாதேனுமோர் காரியமூலமாகப் பரிக்ஷைசெய்து, நான் சொன்னதை ஆலோசித்துப்பாருங்களென்றுசொல்லி விடைபெற்றுத், தம திருப்பீடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

குருபுத்திரர் விநோதப்பரிக்ஷை.

வீஷ்மரும்திரிதராஷ்டிரனும் மந்திரி முதலானவர்களுடன்கூடி, குருபுத்திரர் நூற்றைந்துபேர்களையும் அழைப்பித்துத், திரிதராஷ்டிரன்புத்திரராகிய துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவர்கையிற் கொஞ்சந் திரவியங்கொடுத்து, நீங்கள் இந்தத் திரவியத்துக்கு வீடுநிறைந்த பதார்த்தம்வாங்கி வைத்திருங்களென்று கூறிப், பாண்டுமக்களையழைத்து, அவர்கள்கையிலும் அவ்வளவு திரவியங்கொடுத்து, அவர்களுக்குஞ் சொன்னபடியே இவர்களுக்குந் திட்டஞ்செய்து அனுப்பினார்கள். நூற்றுவரும் ஓரிடத்திற்கூடி, சகுனியையுங் கர்ணனையும்அழைத்து,வீடுநிறைந்த பதார்த்தம்வாங்கிவைக்கச்சொல்லிக் கொஞ்சந்திரவியங் கொடுத்தனமது பெரியோர்கள்மனங்களிக்க என்னபதார்த்தம் வாங்கலாம் சொல்லுங்களென்றுகேட்க, சகுனிகர்ணன் முதலானவர்கள் யோசித்துச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ துரியோதன மஹாராஜனே! நமது பெரியோர்கள் கொடுத்த திரவியமோ கொஞ்சம். அதில் வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவரக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் வைக்கோல் வாங்கினால் வீடுநிறைந்திருக்கும். இதைவிட வேறொரு பதார்த்தம் வீடுநிறையாதென்றார்கள். துரியோதனன்-ஆம். ஆம். இது நன்சரி. இந்தயுக்திபாண்டவர்களுக்குத் தெரியாதென்று வடக்குவீதியி லிருக்கும் ஒருபெரியவீட்டில் தங்கள் கையிலிருக்கிற தொகைக்கு வைக்கோல் வாங்கி, அவ்வீட்டைநிரப்பி, யாராகிலும் பார்த்துப் பாண்டவர்கட்குச் சொல்லப் போகிறார்களென்று கபாடபந்தனஞ்செய்து, தெருத்திண்ணையிற் சகுனி கர்ணனோடு நூற்றுவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

தருமராஜன் தான்பெற்ற சொல்பத்தொகையை யெடுத்துப்போய்த் தென்வீதியிலிருக்கும்வீட்டிற்சென்று, தன் தம்பிமார் நால்வரையுமழைத்து, நமது பெரியோர்கள் வீடுநிறைந்தபதார்த்தம் வாங்கி வைக்கச் சொல்லிக் கொஞ்சந் திரவியங் கொடுத்தார்களாதலால், ஓ வீமா! நீ ஒருபொன்னை யெடுத்துப்போய் அறுசுவையோடுங்கூடிய பதார்த்தமும் அன்னமுஞ் சமையற்செய்துவை. ஓ பார்த்தா! நீ இந்த ஒருபொன்னுக்குத் தாம்பூலம் - புஷ்பம் - கலவைச்சாந்து - பஞ்சவிடையங்கள்-முதலானவைகள் சேகரித்துவை. ஓ நகுலா! நீ இந்த ஒருபொன்னுக்கு விளக்கு நெய் வாங்கிவந்து வீடெங்குந் திருவிளக்கிடு. ஓ சகாதேவா! நீ மீதியிருக்கிற பொன்னுக்குத் திண்டு-தலைக்கணை-பட்டுப்பாய்-முதலியவற்றைவாங்கிப் போட்டுவையென்று கட்டளையிட்டார். தம்பியர் நால்வரும் அவரவர்களுக்கிட்ட கட்டளைப்படி நடத்தி, ஸ்நானஞ்செய்து, அலங்காரமாக உடுத்திக்கொண்டு, தமையனாகிய தருமராஜனோடு தலைவாயிற்படியில் வந்து, பெரியோர்கள் வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வீஷ்மர் திரிதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் குருபுத்திரர் திறமையைப்பார்க்க மந்திரி முதலானவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, வடவீதியிலிருக்கிற துரியோதனனிடத்துச் சென்றார்கள். துரியோதனன் எதிர்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, தந்தையையும் பாட்டனையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா! உங்கள் கருத்து மகிழ்வெய்த வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைத்திருக்கிறோமென்று பெருமைபாராட்டினான். திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: அப்பா மகனே! என்னபதார்த்தம் வாங்கினாய் சொல்லென்று வினவ, துரியோதனன் - ஐயா! வீடுநிறைந்த பதார்த்தம் வைக்கோலன்றி மற்றப்பதார்த்தந்தான் வீடுநிறையாது. இது பெரியவீடு. அவ்வளவு வைக்கோல் வாங்கி அதுநிரப்புதற்குக்கூட இடமில்லாமையாயிருக்க நிறைத்துவைத்தோமென்ன, இதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் முதலானவர்கள் உள்ளே போய்ப்பார்க்க, இடமில்லாமையால் வெறுப்படைந்து, அங்கிருந்து தருமனைப் பாண்டுமக்களிருக்கிற இடத்துக்குச் சென்றார்கள். தருமராஜன் அஃதுணர்ந்து, தம்பியரோடு எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி அழைத்துக்கொண்டுபோய், தக்ஷிணமிட்டு அலங்காரமாகச் சமைத்திருக்கும் வீட்டில் உட்காரவைத்து, இளைப்பாறியபோது, ஓ எங்கள்குலமுதற்றலைவர்களே! தாங்கள் இங்கிருந்து போஜனம் அருந்தவேணுமென்று வருந்த, பெரிய அரசர்கள் அகமகிழ்ந்து, கைகால்கள் சுத்திசெய்து உள்ளேபோய்ச் சென்று உட்கார்ந்தார்கள். உடனே வீமபாகமாகிய பதார்த்தங்களையும் அன்னத்தையும் வட்டிக்க, பெரிய அரசர்கள் போஜனஞ்செய்து, பதார்த்தருசிக்கு இனிமைக்கு மகிழ்ந்து, கைவாய்சுத்திசெய்து சபையில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். பார்த்தன் தாம்பூல சந்தன புஷ்பமாலைகளைக்கொண்டு வந்து வைத்தான். பெரிய அரசர்கள்

மிருந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, தருமராஜன் முதலாகிய ஐவரையும்நோக்கி, வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் இவ்விருவரும் சொல்லுகிறார்கள்; அப்பா மக்களே! உங்களை வீடு நிறைந்த பதார்த்தம் வாங்கிவைக்கச் சொன்னோமே ஏதோ அந்த பதார்த்தமென்று வினவ, அவர்கள் அவ்விருவரையும் வணங்கி, ஓ ஐயரீர்! வீடுநிறைந்த பதார்த்தமாவது இருளொன்றே யன்றி மற்றொன்றுமில்லை. ஆகையால் நாங்கள் இருளைக்கிட்டோம். வீட்டுக்கு வருகிறவர் புரியாமற்போவது தகுதியல்லவென்று, எங்களாற்கூடியமட்டும் சமயற் செய்துவைத்தோமென்றார்கள். பெரிய அரசர் மகிழ்ச்சியுற்று, மக்களைத்தழுவி முத்தமிட்டுச் சீராட்டி, மக்கள் நூற்றுவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு இந்த இருதிறத்தாரும் முன்போலவே துரோணாசாரியாரிடத்திற் சென்று, வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தார்கள். அன்றுமுதல் திருதராஷ்டிரன் வீஷ்மர் இவர்களிருவரும், துரியோதனன் துரோணாசாரியார் மேற் சொல்லும் கோளை யேற்றுக் கொள்ளுகிறதில்லை.

குருபுத்திரர் விற்பரீக்ஷை.

இவ்வண்ணமாகச் சிலநாள் சென்றபின்பு துரோணாசாரியார் பெரிய அரசர்களிடத்தில்வந்து, அவர்கள் செய்த பூசையைக்கொண்டு ஆசிகள் வழங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! குருகுமாரர்கள் நூற்றைந்துபேர்களுக்கும் யான் கற்றிருக்கும் வில்வித்தைகளெல்லாவற்றையும்கற்பித்திருக்கிறேன். நல்லவேளையில் விற்பிடித்த அரசர்கள் முனிவர்கள் எல்லாருமறிய அரங்கேற்ற வேண்டுமென்று கூறி, அரண்மனைக்குச்சென்றார். பெரிய அரசர்கள் அதற்கிசைந்து, ஒருநல்லநாள்நியமித்து, அந்நாளில்விற்பிடித்தவர்களாயாரோ அவர்களெல்லாம் வரவேண்டுமென்று திருமுகமெழுதித் தூதர்கையிற்கொடுத்தனுப்பினார்கள். தூதர்கள் விற்பிடித்த அரசர்களும் முனிவர்களும் அளித்தார்கள். திருமுகத்தைக்கண்ட தக்ஷணம் அரசரும் முனிவரும் மகிழ்ந்து அவரவர் ஆடையாபரணங்களணிந்து, ஏராளமாய் அத்தினாபுரத்தில் வந்தார்கள். வந்த அரசர்களெல்லாரும் பெரிய அரசர்களாகிய வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் இவர்கள் தந்த மரியாதைசெய்து, விடுதியில் விட்டார்கள். அரசர்கள் தங்களுக்குவிட்ட விடுதியில் போஜனஞ்செய்திருந்தார்கள். வீஷ்மர் நகர்ப்புறத்தில் விசாலமாயிருக்கிற ஒரு இடத்தில் பிரமாண்டமான காவணமியற்றி, அதில் வந்தவர்களிருக்க ஆசனமிட்டுத், தாம் திருதராஷ்டிரனுடன், பிரதான மந்திரி-தண்டத்தலைவர்-படைவீரர்-பட்டவர்த்தனர்-பெரியோர்-நாட்டிலுள்ள முதியோர்-முதலானவர்களோடு, வேதவேதியர்களெல்லாந்தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கக் கொலுவீற்றிருந்து, அவ்வணவந்திருக்கிற முனிவர்கள் அரசர்கள் முதலாயினோரை வரும்படி அழைக்கையிட, விற்பிடித்த அரசரும் தனுர்சாஸ்திரம் படித்த முனிவரும் மற்றுமுள்ள யாவரும் காவணத்துச்சேர்ந்து, மரியாதைகளைப்பெற்று, அங்கிருக்கும் சிங்காதனங்களில் தங்கள் தங்கள் தகுதிக்குத்தக்கபடி இருந்தார்கள். சொர்க்க வாசிகளோடு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாகனமேறி அந்தரத்தில் வந்துநிறைந்தார்கள்.

வீஷ்மர் துரோணாசாரியையும் குருகுமாரர்களையும் அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். துரோணாசாரி அஃதுணர்ந்து, தமது மாணாக்கர் நூற்றைந்துபேரையும் அழைத்துக் கொண்டு காவணத்துக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் வீஷ்மர் முதலான அரசர்களெல்லாம் எழுந்து, எதிர்கொண்டுபோயழைத்து வந்து ஓர் பொற்பீடத்தி லிருத்தி, சோடசஉபசாரமுஞ் செய்து ஆதரித்தார்கள். துரோணாசாரியார் அவ்வரசர்கட்கெல்லாம் ஆசிகள்வழங்கி, மற்றமுனிவர்கட்கெல்லாம் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து சொல்லுகிறார்: ஓ அரசர்களே! இது நல்ல சுபமுகூர்த்தகால மாதலால் விலைரங்கேற்றுகவென்று விளம்ப, வீஷ்மர் ஆயுதசாலைத் தலைவனைநோக்கி, ஆயுதப்பெட்டிகளைக் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே அப்பெட்டிகளைச் சபையிற் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். வீஷ்மர் துரோணாசாரியரைப்பார்த்து, ஓ ஐயரே! ஆயுதப்பேழைகள் இதோ இருக்கின்றன. இனித்தாமதப் படுத்தாமல் தங்களுடைய மாணாக்கர் கற்றிருக்கும் வில்வித்தை முதலியவற்றை இங்குவந்திருக்கும்படியான சகலரும் வியப்பெய்த விளையாட்டுச் செய்வீர்களென்று கட்டளையிட்டார். துரோணாசாரி தமது மாணாக்கரை நோக்கி, ஓ குருபுத்திரர்களே! இராமர்முதலிய வில்லாளிகளுடைய கைபோல் ஒருவர்கொருவர் வித்தியாசமற, கற்ற வித்தைகளை இச்சபையிலிருக்கிற யாவருங்கண்டு களிக்கக் காண்பியுங்கள். அந்த ஆயுதப்பேழைகளைத் திறந்து அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான ஆயுதங்களை யெடுத்து விளையாடுங்களென்றனர். குருபுத்திரர்கள் குருவைத்தொழுது முனிவர்களையும் - சபைநிறைந்த ராஜர்களையும் - வீஷ்மர் திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்களையும் வணங்கித், தேவாராதனை செய்து, பேழையைத்திறந்து அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான ஆயுதங்களைச் ஜெயஞ்ஜெயமென்றெடுத்துச் சபையைச் சுற்றி நின்று, ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்து, வில்-வேல்-வாள்-கதை-சக்கரம்-தோமரம்-சூலம்-பிண்டிபாலம்-பாசம்-ஈட்டி-கடாரி-கண்டகோடாலி-முதலிய ஆயுதங்களினால் வெட்டியும், குட்டியும், எறிந்தும், குத்தியும், எத்தியும், இவ்விதமாக யாவருமகிழ விளையாடினார்கள்.

இவர்களில் துரியோதனனும் வீமனும் எதிர்த்து, பலஆயுதப் பயிற்சியைக் காண்பித்தார்கள். துரியோதனன் தன்னேரி வீமன் இளைக்காமல் நின்று

விளையாடுகிறதற்குப் பொறுமைகொண்டு, முன்னமே அவ் வீமன்மீது வைரங் கொண்டு வயிரம்பற்றிய மனமுடையவனாகையால், இந்தவேளையில் விளையாட்டுப் போலவே கதையினால் ஓரே அடியாக அடித்து நீட்டிவிட்டால் நமது குறை நீங்கும். மேலும் கொன்றுவிட்டதைக் கண்டு சகுனியார் கேட்டால், நானென்ன செய்வேன்? சாஸ்திரப்படி விளையாடினேன். அவன் முடங்கிருந்தான். அதனாற் கைதவறி அடிபட்டதென்று சொல்லிவிடலாமென்று அதிககோபங்கொண்டு, கதையைக் கையி லேந்தினான். வீமனும் கதையைக் கையி லேந்தி எதிர்த்து, மனதில் யாதொரு விகற்பமுமில்லாமல் கதாயுதவித்தையைக் காண்பித்து வருகிறபோது, துரியோதனன் அதிககோபங்கொண்டு, வீமனுயிர்நிலையைப்பார்த்து அடித்தான். வீமன் அதனையறிந்து, அடடா!! இவனென்ன விளையாடுகிறபோது சத்துருவை அடிக்கிறதுபோல் நம்மையடிக்கிறான். நல்லது நாம் சாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தும், துரியோதனனோடு சமமாய் விளையாடி வந்தான். துரியோதனன் வரவர வெகுவிரோதங்கொண்டு, அவன் உயிர்நிலையையே பார்த்துப்பார்த்து குறிவைத்து அடிக்கிறான். வீமன் அவ்வடிகளுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு, இவன் ஏதோ ஒரு கபடம் மனதில் வைத்து நம்மைக் கொல்லக் கருதியிருக்கிறபோது, நாமவனைப் [illegible] விரைவே [illegible] போர்செய்து, கையிலிருக்கிற கதையை அந்தரத்தில் எறிந்து, அது வந்து விழுகிறதற்குள் [illegible] பற்றி, பின் நடந்து வருகிற துரியோதனனைப் பிடித்துக்கொண்டான். துரியோதனனும் [illegible], ஒருவர்க்கொருவர் குத்தியும் கட்டியும் [illegible] போராடினார்கள். இதனைச் சபையிற் கண்ட பெரியோர்கள் [illegible] ஓ! ஓ! பேராபத்து. (விளையாட்டுச்சண்டை [illegible] பழமொழிபோல் இவ்விருவரும் [illegible] வந்தவர்கள், [illegible] யத்தனித்தார்கள். இதைப் [illegible] மனதிரங்கி, ஒருவர் [illegible] பார்த்திருக்கிறபோது, வில்லாசிரியராகிய துரோணாசாரியார் புத்திரன் அசுவத்தாமன் [illegible]. இருவர்க்கும் [illegible] துரியோதனா! வீமா! நில்லுங்கள். நில்லுங்கள். [illegible] பிரியங்களோ? [illegible] இப்போது [illegible] இவ்விருவரும் [illegible] கேட்ட [illegible] அவ்வாறு, துரியோதனன் - வீமன் - இவ்விருவரும் குருபுத்திரன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஒதுங்கிவிட்டார்கள்.

இப்பால் பற்குனன் துரோணாசாரியர் முதலாகிய பெரியோர்களை வணங்கித், தன் வில்லை வளைத்து, நாணி பூட்டிக் குணத்தொனி செய்து, முதுகிற்கட்டியிருக்கிற அம்புப் புட்டிலிற் கரத்தை வைத்து, ஒரு சரத்தையெடுத்து மானதபூசையாய்த் தூப தீப நைவேத்தியஞ் செய்து, மந்திரோபதேசத்தோடு அவ்வில்லிற் பூட்டித் தொடுத்துவிட்டான். அச்சரம் வானத்திலெழுந்து, மின்னல் - இடி - மழை - இவை கூடியமேகங்களையும், காற்றையும், பாவகங்களையும், இன்னும் அதிசயப்படத்தக்க விநோதங்களையும் காண்பித்தது. பின்னும் பற்குனன் மற்றொரு கணையைத் தொடுத்துத், தூப தீப நைவேத்திய முதலியவற்றைச்செய்து விற்பூட்டி விட்டான். அக்கணையானது [illegible]-தடித-நாத-[illegible]-கோடி-சதகோடி-சகசம் - மகாசங்கம் - என்னும் கணக்கு அதிகப்பட்டு வானத்தை மூடிற்று. மேலும் பற்குனன் [illegible] ஸ்திரத்தை எடுத்துவிட்டான். அது அக்கினியாக [illegible] உடனே [illegible] ஸ்திரத்துக்கு வழியாகிய [illegible] ஸ்திரத்தை விட்டான். அதனால் [illegible] வெளிப்படவும் அதனையடுத்த, சர்ப்பாஸ்திரத்தை விடுத்து, உடனே அதற்கு வழியாகிய கருடாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து, அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவ்வஸ்திரத்துக்குப் பிறதியாகிய வருணாஸ்திரத்தை யெய்து, பின் [illegible] திரத்தை [illegible], அதனைச் சூரியாஸ்திரத்தால் மறைத்து, அஸ்திரத்தைப் [illegible], உடனே அதனை [illegible] ஸ்திரத்தால் [illegible], இப்படி இன்னும் அநேகமாகிய தேவாஸ்திரங்களையும் அருமையான [illegible] புரிந்தான். இதனைக்கண்ட அரசர்களும் முனிவர்களும் மகிழ்ந்து பற்குனனைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்கள்.

கானன்வாது.

இவ்வாறு யாவரும் பற்குனனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடியதைக் [illegible] தப்பாமல் கண்டு, அவனிடத்து [illegible] தம்முடைய [illegible] நீங்கி, [illegible] துரியோதனனுடைய [illegible] ஆசிரியராகிய [illegible] அதிகமாகவும் [illegible] அவ்விடத்தைவிட்டு [illegible] ஆசாரியரே! [illegible] இவை [illegible] பற்குனன் [illegible] காண்பிக்கிறேன். அதற்கு [illegible] தோதுபயக

ளென்று தன்வில்லைவளைத்து நாணேற்றிப், பரமாசாரிக் கொப்பாகிய பரசுராமமூர்த்தியைத் துதித்துக் குணத்தொனி காட்டிச், சிலசரங்களை யெடுத்துத் தாபிய நைவேத்தியஞ்செய்து வில்லிற்பூட்டி, மந்திரோபதேசத்தோடு தூண்டி, இந்திரன் குமாரனாகிய பற்குனன் ஏதேது விநோதஞ்செய்தானோ அதற்கு அதிசயமாக அநேகவல்லமைகளைக் காட்டினான். அவைகளைச் சபையார்நோக்கிப் பற்குனனைப் புகழ்ந்ததிலும் பதினமடங்கதிகமாகப் புகழ்ந்தார்கள். துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் அகங்களித்தார்கள். பற்குனனமாத்திரம் கினசித்து நாணமுடையவனா யிருந்தான். அந்தவேளையிற் கர்ணன் பற்குனனைநோக்கி, ஓ பற்குனா! நீகற்ற வில்வித்தையைப் பார்ப்போம். இங்கேவந்திருக்கும் விற்போர்செய்வேந்தர்களநோக்கும்படியாய் வருகிறாயா வாவென்றான். அதற்குப் பற்குனன் மனம் நெய்யைவிட்ட நெருப்புப்போ லிருந்தாலும், இவன் தேர்ப்பாகனுக்கு வளர்ப்புப்பிள்ளையாயிருந்தும் அரசர் புத்திரன்போல வருத்தப்பட்டு வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டானென்கிற அருமையை மதித்துத், தணிவானமனதுடனே சொல்லுகிறான்: ஓ கர்ண! நீயழைத்தபடி விற்போர்செய்ய இசைவேன். ஆனால் ஒருசங்கடமிருக்கின்றது. அதென்னவென்றால்- நீ எங்கள் தேர்ப்பாகனுக்கு அபிமானபுத்திரன். நானோ இவ்வுலகாதிபனான ராஜபுத்திரன். நீயும் நானும் விற்போர்செய்வது தகுதியல்ல. நீ வில்வித்தையிற் சிறந்தவன்றான் குறைவில்லையென்றான்.

கர்ணன் அதிகோபங்கொண்டு, அடா பற்குனா! என்னசொன்னாய்! இச்சபையார்முன் னென்னைப் பங்கப்படுத்தாதவன்போற் பங்கப்படுத்த எண்ணி, நீ தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரன் நான் இராஜபுத்திரனென்று ஞாதிமுறைமையில் இழிவுகூறுகிறாயல்லவா? சபாஷ்! அஞ்ஞாதி மெய்ஞ்ஞாதியென்கிற இரண்டுக்கும் சாதியே யல்லவோ பலமேற்பட்டிருக்கிறதில்லை. உயர்ந்தோராவதும் தாழ்ந்தோராவதும், அவரவர் கன்ம அனுபவப்படியும் நற்செய்கையினாலுமல்லவா. நீ யுவனா. உனக்கென்ன தெரியும். நீ ராஜபுத்திரனானால் நான் தேர்ப்பாகன் புத்திரனானால், அதனாலென்ன? நீயும் வில்லெடு. நானும் வில்லெடுக்கிறேன். இச்சபையார்கள் பக்ஷம்வைத்து என்னை சாதியினாலென்ன ஒதுக்க உன்முகமாகிய கமலத்தை இப்பொழுதே கொய்து அரங்குபூசை செய்கிறேனென்று தன்வில்லைவளைத்து நாணியேற்றி, அங்கிருந்த அரசர் மனம்நோக விற்குணம்பண்ணினான். அதற்குப் பற்குனன் அதிகோபங்கொண்டு கர்ணனைநோக்கி, அடா கர்ண! என்முக கமலத்தைக் கொய்து அரங்குபூசையா செய்யப்போகிறாய்? நல்லது: அதுவரைக்கும் நீயிருந்தாலன்றோ செய்வாய். இதோ என்கணையால் உன்தலையைப் பூமியில் உருட்டுகிறேன். ஒருவேளை இச்சபையிலிருக்கிற பெரியோர்களால் இந்தவேளை தடுக்கப்பட்டாலும், இனி எந்த வேளையிலாவது பலபேரறிய உன்சிரத்தைக் கொய்யாமல்விடேன். அப்படிச்செய்யாமல் விட்டால் நான்பிடித்தது வில்லல்ல. நானும் க்ஷத்திரியனல்லவென்று சபதங்கூறித், தன் வில்லைவளைத்து நாணியேற்றித், தேவரும் அரசரும் முனிவரும் திகைக்கக்குணத்தொனிகாட்டினான்.

இதனைக்கண்ட வீஷ்மர் முதலான பெரியோர்கள், இதென்னவிபரீதம்? இவ்விருவரும் என்னகாரணத்தாற் கலந்தினமுற்று அடுந்தொழிற்குப் பிரவேசித்தார்கள்? இதற்கென்ன செய்கிறதென்று வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதருணத்தில், முதிர்ந்ததேகத்தை யுடையவராயும் தவசிலாக்கிய முடையவராயுமிருக்கிறகவுதமரென்பவர் காவியம்பரசடாடவிகள் பக்கங்களிற் புரள ஓடோடியும்வந்து, இருவர்மத்தியில் நின்று, அவ்விருவரையும் நோக்கி விற்நாணியைத் தளர்த்தச்சொன்னார். இருவரும் பெரியோர்வாக்கைத் தடுக்காமல் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கிற வில்நாணியைத் தளர்த்தினார்கள். அந்தவேளையில் வீஷ்மர் கோபங்கொண்டு, சபையைநோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார்: கேளுங்கள் சபையாரே! துரோணாசாரியார் தம்மிடத்தில் வில்வித்தையைக் கற்ற குருகுமாரர்கள் நூற்றுவரையும் அரங்கேற்றவைத்தால், இந்தத் தேர்ப்பாகன் புத்திரனாகிய கர்ணன் நமக்கென்னவென்று சும்மாயிருக்காமல், தான்கற்ற வில்வித்தையைக் காட்டவந்தான். ஆகிலும் வித்தை எல்லார்க்கும் பொதுவென்று ஒப்புக்கொண்டு, வில்வித்தையைக்காட்ட உத்திரவுசெய்தோம். அப்படியே வில்வித்தையைக் காட்டினான். இவன் வில்லில் திறவானதான். அதிருக்கட்டும். இந்த அஸ்தினாபுர ராஜகுமாரனாகிய பற்குனனை நோக்கி விற்போர்செய்வோம் வாவென்று முறைப்படி அடங்காமல் அழைக்கிறான். அதற்குப் பற்குனன் நீ தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனதலால் உன்னுடனே விற்போர்செய்வது எனக்குத் தகுதியல்லவென்று கூறினால், இவன் அந்தப்பற்குனனுடைய முகமாகிய கமலத்தைக் கொய்து அரங்குபூசை செய்கிறேனென்று அப்பொழுதே நாணியேற்றுகிறான். இதுவும் ஒரு [illegible] இதுவென்ன நீதியென்றார். அச்சபையிலிருந்த யாவரும் [illegible] தமாமலையாயிருந்தனர். இதனைக்கேட்ட கவுதமராகிய கிருபாசாரியாரும் அக்கர்ணனைப் பார்த்து, இந்த இராஜசபையில் [illegible] யில்லாமல் என்னசொன்னாய் கர்ண! தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனாகிய நீ, [illegible] ராஜாதிராஜனுடைய மைந்தனுடன் நிகர் [illegible] மல இழிவான சபதத்தைச் சொல்லுந்தரமா? மநுநீதி - இராஜநீதி - வேதநீதி - முதலியயாவற்றிலும் சாதியாசாரம் - குலாசாரம் - வரன்முறை- ஆளடிமை இன்னதென்று விபரித்திருக்க, நீ என்னபுத்தியினால்

பெரியசத்தியை யுடையவனை இலேசாய்ப் பேசவந்தா ய். இனி இப்படி அத்துமீறிப் பேசாதேயென்று கண்டி த்துரைத்தார். இப்படி வீமனும் இருபெருமக்களு த்தூரர்கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச், சபையிலுள் ளோர் பலரும் நகைகொண்டனர். அர்ச்சுனனைப் [illegible] வெந்தணைபூண்டு, அங்குள்ள அரசர் முதலானவர் களுடைய மனம் நடுங்கும்படியாக, முன்னம் வீமனை வாய்பார்த்து இவை பேசத்தொடங்கினார்.

கர்ணன்மகுடாபிஷேகம்பெறல்

அடா வீமா! என்ன சொன்னாய்? என்ன தேர்ப்பாகனுடைய புத்திரனென்றும், பறந்தன இந் த அதிரதனுக்குரிய புத்திரனென்றும் எண்ணி யென போலச்சொல்லி, கர்ணனை இழிந்தானென்று இந்த இராஜசபையறியச் சொன்னாயல்லவா? சபாசு! சபாசு! நன்றாயிருக்கின்றது. உலகத்தில் ஜாதியாசார முறை விசாரணை செய்தால் (அதில் பழுதுபட்டால் அ [illegible]) [illegible] ஐயோ! அது [illegible] இந்த அண்டமும் [illegible] தமோ [illegible] குற்றமே. [illegible] விசாரணை செய்ததும் அனந் தமே. வசிட்ட—வீமா! [illegible] பிறந்தான். [illegible] வடியாட்ல [illegible] அகத்தியமுனியும், துரோணாசாரியும், [illegible] தேவர்கள். [illegible] வீமா! தாங் [illegible] தேவர்களுக்கும் [illegible] இழிவுடை [illegible]

[illegible]

[illegible] ஐயோ! [illegible] விழுவார்களை. [illegible] [illegible] பெரிய [illegible] துக்கத்தியலை. கர்ணனுக்கு [illegible] பெரியோ மன்னனும் [illegible] வீமா! இக் கணம் இச்சர்ன்னை [illegible] அரசனல்ல என மனமகிழுமென்றுகூற, வீமா கவுதமருடைய வச னங்களைக்கேட்டுத், திடுக்கென்றெழுந்து வணங்கி, ஓ சுவாமி! தங்கள் கருத்துமாத்திர மல்ல. இங்கிருக் கும் எல்லாருடைய கருத்துங்களின் படியாக இக் கணமே இக்கர்ணனை அரசனாக்குகிறேனென்று சொல்லி, அப்போதே அரசனைத்திருந்த அங்கதேசத்துக்கு அர சனாக்கி, அச்சபையார் அபிஷேகஞ்செய்து, செங்கோல் ஆழி முதலியவைகளைச் சொரிந்து, இரத் தினாசன பதாதிகளிலும் சிறப்பித்தார். இத் [illegible] பிரயாண்ந்த மடைந்தவர் போல மகிழ்வெய்தினார்கள். மற்றப் பாண்டியர்களும் புகழ்ந்தார்கள். சபையிலிருந்த அரசரும் முனிவரும் பெரிய அரசர்களிடத்தில் விடைபெற்று, தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தரத் தில் வந்து வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தார் கள். துரோண விதுராதி அரசர்கள் தங்கள்பிள் ளைகளின் கல்விப் பயிற்சியைக் குறித்து துரோணா சாரியை அநேகவிதமாய்த் துதித்து, அவரவர்கள் புத்திர மித்திரர்களோடு தங்கள் தங்கள் அரண்ம னைக்குப் போனார்கள்.

பாஞ்சாலனொடு கௌரவபுத்திரர் யுத்தம்.

ஜனமேஜயராஜனே! துரியோதனனும் கர்ண னும் சகுனியும் [illegible] குபேரனும்போல நேசித்து, பாண்டவர்களை [illegible] உலகமுழுவதும் தமக்கு [illegible] வாழ்ந்து வருகிறகாலத்தில், து ரோணாசாரியார் பாண்டவர்களுடைய சபையிற் கூடிய [illegible] ஓடட்டு [illegible]

[illegible]

[illegible] தன்சபையி லிருந்தவர்கள் [illegible] பங்கப்படுத்தினன்.

அப்போது நான் பின்னஞ்சென்று, பனமாணக்கரால் உன்னைப் புறங்கண்டு, படலோடுபடல்விரியத் தேர்க்காலிற்கட்டி இழுத்து வஞ்சஞ்செய்து, பனசபையில் உன்னைப் பங்கப்படுத்துகிறேனென்று சபதம்பண்ணினேன். என்வார்த்தைப்படி அந்தப் பாஞ்சாலனோடு போராடி, அவனைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டு வந்தால், அசெய்யத்தகாத எனக்கு யோக்யமான தக்ஷிணையுமாகுமென்றுகூற, இதனைக்கேட்ட குருபுத்திரர்கள் துரியோதனன் முதலாகிய பேர்கள் யாவரும் துரோணாசாரியரை வணங்கி, ஓ ஐயா! எளியோங்களுக்கு விடைகொடும். அந்தப்பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறோமென்றுசொல்லி, ஆசாரியர் முதலியபெரியோர்கள் விடைதரப்பெற்றுத் தங்கள் தங்கள் ரதங்களிலேறி, ரதகஜதுரகபதாதிகளுடைசூழப் பாஞ்சாலதேசத்துக்குச்சென்று, துருபதேயனிருக்கும் கோட்டையைச் சூழ்ந்து, வில்லைவளைத்து நாணியேற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்துச்சங்கநாதமும் அட்டகாசமும் செய்தார்கள்.

அப்போது கோட்டைக்காவலாளர்களோடி வந்து, பாஞ்சாலனைவணங்கி, ஓ ஐயா! யாரோ அந்நியபுரத்து அரசகுமாரர்கள் ரதகஜதுரகபதாதிகளோடு வந்து, நமதுகோட்டைவாசலை வளைந்து, வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைத்தொடுத்துச் சங்கநாதத்துடன் அட்டகாசஞ் செய்கிறார்களென்றுசொன்னார்கள். பாஞ்சாலன்—ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? இதுவரையில் நமது நகரத்தின்மேல் யுத்தஞ்செய்யவந்தவர்கள் ஒருவருமில்லையே, இந்த அந்நியராஜாக்கள் ஏதுக்காக வந்தார்களோ? ஒருவேளை யமபுரத்துக்குப் போகப் பிரியப்பட்டார்களோ. அவர்கள் நமதுபடைமட்டோ நமையாருந்தாரு, செயலில்லை. அப்படியிருக்க இப்போது வந்தவர்யார்? என்று அறியாமற்போர்செய்வது தகுதியல்லவென்று தூதர்களை அனுப்பி விசாரித்துவரச்சொன்னான். அத்தூதர்கள் துரியோதனனைச்சேவித்து, அவர்கள் படையெடுத்துவந்த காரணத்தை அறிந்துகொண்டு திரும்பிவந்து, பாஞ்சாலனைவணங்கி, ஓ ராஜாதிராஜனே! உனது துரோணாசாரியர் செய்த சபதப்படிக்கு உன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகத் திருதராஷ்டிரன் புத்திரராகிய துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் வந்திருக்கிறார்களென்றனர். பாஞ்சாலன் கோபசபமுற்றுப் பக்கத்திலிருந்த அரசர்களை நோக்கி, அப்படி முறிந்துகூறிய பிராமணன் சொல்லுகிறான். ஓ சோமகேயர்களே! எனதுகுருவானவன் நமது சபையில் ஒருபிராமணனாய்வந்து சபதமிட்டான். அந்தச் சபதத்தை நிறைவேற்ற இன்று அத்தினாபுரத்துக்கதிபதியாகிய திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்கள் துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவர்வந்து, நமது கோட்டையை வளைந்து சிங்கநாதஞ்செய்கிறார்களாம். நீங்கள்சென்று அச்சிறுவர்களை நமது தேசத்தைவிட்டோட்டி வாருங்களென்று செப்பினன். சோமகேயாதிகள் தக்ஷணம் தங்கள் தங்கள் ரதத்திலேறி, நால்வகைச் சேனையோடுஞ் சென்று, குருபுத்திரர் திறத்தைப் பார்த்து, இவர்கள் வல்லாளிகளல்லவென்று நிச்சயித்து, ஒருதரம் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிச் சிலபாணங்களைத் தொடுத்துக், குருகுமாரர்களோடு வந்த நால்வகைச் சேனைகளையும் சிதற அடித்து, அம்மன்னர்கள் நூற்றுவரையும் வளைத்துக்கொண்டு அநேகபாணங்களைத் தொடுத்து, வில்லை முறித்து, நாணியறுத்துத், தேரையுடைத்துக், குதிரைகளைக் கொன்று, சாரதியை வெட்டி, மகுடத்தைப் பொடித்து, கவசத்தைக் கிழித்து, உடல் முழுவதும் இரத்தமயமாகச் செய்தார்கள். அதனால் துரியோதனன் முதலானோர்கள் சௌரியமுஞ் சமர்த்தும் அறியாதவர்களாயிருந்தபடியால், இரத்தப்பிரவாகத்தைக் கண்டு பயந்து, உயிர் பிழைத்தாற்போதுமென்று நினைந்து, பாஞ்சாலன் பட்டணத்தைவிட்டோடி, அத்தினாபுரத்தின் மதிலில் வந்து நின்று பார்த்தார்கள்.

பாஞ்சாலனோடு பாண்டுபுத்திரர் யுத்தம்.

இதனைச்செவியுற்ற துரோணாசாரியர் அதிக மனவருத்தமடைந்து, அருகிலிருந்த பாண்டுகுமாரர்களை நோக்கித் தமதுகுலநந்தனரைப் போலக் கருதினார். அதனைக்கேட்ட பாண்டவர்கள் பாதத்தில்விழுந்து, ஓ ஐயா! நீங்களேன் வருத்தப்படுகிறீர்கள்? எங்கள் பெரியபிதாவின் புத்திரர்கள் வென்றுவருகிறோமென்று சென்றபடியால், நாங்கள் சும்மாயிருந்தோம். இதோ நாங்களுருவரும் போய் அந்தப் பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறோமென்றனர். துரோணாசாரியர் மனமகிழ்ந்து அவர்களை வாழ்த்தி, அப்பா உங்கள் கருணையால் எனது சபதம் ஈடேறுமென்றெண்ணுகிறேனென்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். பின்பு பாண்டவர்கள் தமது தாயாகிய குந்தியை வணங்கி, அவளுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, தமது தம்பியாகிய நகுலசகாதேவரோடு ரதகஜதுரகபதாதிசேனையை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர். இதற்குள் தருமராஜன் பீமார்ஜுனரை அழைத்து, தம்பிமார்களே! நீங்கள் தனியே படைத்துணையில்லாமற் செல்லுங்களென்று சொல்ல, அவர்கள் அப்படியே தமையனை வணங்கி, வாயுவேகமனோவேகமாய்ச் சென்றனர். வடவாமுகாக்கினியும் வாயுவும் ஒன்றுகூடினால் எப்படியோ, அப்படி பற்குணனும் வீமனும் கூடிப் பாஞ்சாலதேசத்துக்குச் சென்று, பாஞ்சாலன் கோட்டையை அணுகி, மேற்புறத்திற் பற்குணனும் கீழ்ப்புறத்தில் வீமனும் சூழ்ந்து, வில்லைவளைத்து நா

ணியேற்றிட்டு, நகரிலுள்ளவர்கள் திடுக்கிட்டலறிப் பதறக்குணத்தொனிசெய்து, சிங்கநாதத்துடன் அட்டகாச முதலானவைகளைப் பண்ணினார்கள். காவலாளிகள் கடுகியோடிவந்து பாஞ்சாலனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இந்திரநீலம்போல் தேககாந்தியையுடைய ஒருவர் மேற்கு வாசலிலிலும், காத்திரமான தேகத்தையுடைய யமனைப்போல் ஒருதிவ்யபுருஷன் கிழக்குவாசலிலும் வந்துவளைந்து, சிங்கநாத அட்டகாசஞ் செய்கிறார்களென்றுசாற்றப், பாஞ்சாலன்நகைத்து, தன்னருகிலிருக்கிற சோமகேயாதிகளை நோக்கி, ஓ சோமகேயாதிகளே! முன்னம்வந்தவர் திரிதராஷ்டிரன் புத்திரர். இப்போது வந்தவர் பாண்டு புத்திரர். பாண்டு புத்திரர்கள் தேவபிண்டம். ஆதலால் மிகுந்த ஜாக்கிரதையோடு யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். முன்னம் மேலவாசலில் வந்திருக்கிற பற்குனனோடு நீங்கள் சென்று யுத்தஞ்செய்யுங்கள். பின்பு யான் வருகிறேனென்று விடைகொடுத்து, மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ மந்திரியார்களே! நீங்கள் நமது சேனையோடும் கீழ்வாசலிற்சென்று, அங்கு வந்திருக்கிற வீமனோடு யுத்தஞ் செய்யுங்களென்று அனுப்பிவிட்டுத், தான் அரண்மனைக்குச்சென்று, ஸ்நான சந்தி முதலிய பூஜைகளைமுடித்துப் போஜனஞ்செய்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூரகடகங்கள் முதலாகிய ஆபரணவயிரதனுவு, முதுகில் அம்புப் புட்டில் கட்டி, வில்லெடுத்துக்கொண்டு வெளியில்வந்தான். அதற்குள் சாரதிரதத்தைத் திட்டமாகக் கொண்டுவந்தான். அதிலேறிமேலைவாயிலை நோக்கிவருகிறான்.

இங்கே முன்னே புறப்பட்ட சோமகேயாதிகள் அரசன் கட்டளைப்படி ரதாரூடராய் மேலைவாசலுக்குவந்து, அங்குநிற்கும் பற்குனனை நோக்கி, அவனது தேககாந்தியையும் சௌந்தர்யத்தையும் நிற்கிற திறத்தையுங்கண்டு வியப்புற்று, தங்கள் தங்கள் வில்லை வளைத்து, நாணியேற்றிட்டு விற்குணத்தொனி செய்து, இவிபாணங்களைத் தொடுத்து சிங்கநாதஞ் செய்தார்கள். பற்குனன் அவர்கள் தொடுத்து விட்ட பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துவிட்டு, அநேக பாணங்களைவிடுத்து அவர்களை நாசஞ்செய்தான். சோமகேயாதிகள் வருத்தமடைந்து, அடடா!! இவனொருவன். நம்மை அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்து பெருமையுற்று வெற்றியும் பெரியதொன்று பெயர் பெற்றிருக்கிறோம். இச்சிறுவன் பாணமெய்க்கிறதுந் தொடுக்கிற மாத்திரமில்லை. அதிக சாதுரியமாய்ப் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கிறான். இவனோடு திடத்துச் சாவகாசமாயிருந்து போராடவேண்டுமென்று, சோனைமாரி பெய்வதுபோற் பாணமாரிபொழிந்தார்கள். அம்மாத்திரத்திற் பற்குனன் தனது ஒருபாணத்தால் அச்சரங்களையெல்லாம் நடுவதுபாதியிற் கண்டதுண்டமாகச் செய்து, ஓர் நொடிப்போதில் க-டு-ா-ந-டு-த-ா-த -டா-த - கோடி - சதகோடி - சங்கம் - மஹாசங்கம் - என்னும் அளவுக்கதிகப்படும் பாணங்களை யெடுத்துத்தொடுத்துத், தேரைச்சக்கைச் சக்கையாகப் பேர்த்தெறிந்து, கொடியை யறுத்துக், குடையைமுறித்துக், குதிரைகளைக் கொன்று, சாரதிகளைவெட்டி, வில்லைநொறுக்கி, நாணியை யறுத்துக், கவசத்தைப் பொடியாக்கி, மார்பைப் பிளந்து, உடல்முழுதும் ரத்தமயமாக அலைந்து, ரதாஜாச்வபதாதிகளைக்களைந்து, மேலுமேலும் சரங்களைப்பொழிந்து யாவரையுங் கண்டதுண்டமாக்கினான். சோமகேயாதிகள் ஸ்மரணைதப்பி, வில்லின்மேலும் மற்ற ஆயுதங்களின்மேலும் சாய்ந்து, ரதத்தைவிட்டு அவசமடைந்தார்கள். பலர் பின்னிட்டோடினார்கள். சிலர் வெந்நிட்டோடினார்கள். பலர் கதிகெட்டுத் தடுமாறிச்சென்றார்கள். சிலர் விரைந்தோடித் தங்களரசனைநோக்கினார்கள். இதற்குள் பாஞ்சாலனும் வந்துவிட்டான்.

பற்குனன் பாஞ்சாலனைக் கண்டு, அடடா!! இவன் குருத்துரோகி. இவனைச் சித்திரவதை செய்து கொல்லவேண்டும். நமது குரு இவனைக் கொல்லாமற் கட்டிவரக் கட்டளையிட்டிருக்கிறதினால், மரணாவஸ்தைக்கு நிகரான வருத்தத்தை இவனுக்குண்டாக்க வேண்டும். ஒருவேளை ஓடிப்போனாலும் போவான். இவனை விடக்கூடாதென்று கருமணல்வாரி இறைத்தாற்போற் பாணங்களைத் தொடுத்துத், தேரை அசையவொட்டாமற் றடுத்துச் சரக்கூடம் போட்டான். இதனை ஆங்கிரோக்திரமுனிவரிடத்தும் துரோணாசாரியரிடத்தும் வில்வித்தையைக் கற்று மிகுந்த திறமுடைத்தாகி அநேகயுத்தத்திற் கைதேர்ந்து சிறப்புற்றிருக்கிற பாஞ்சாலன்கண்டு, அதிகசினங்கொண்டு, போர்முகத்துக்குரிய கார்முகத்தைவளைத்து, நாணியேற்றி நாணத்தொனிசெய்து, பிறைமுகப்பாணங்களிற் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து, தன்தேரைமூடியிருக்கிற அம்புகளை அறுத்து, அமோகமான பாணங்களைப் பற்குனன்மீது ஏவினான். பற்குனன் அந்தப்பாணங்களிலொன்றையாகிலும் விடாமல் ஒடித்து, வெகுவேகமாய்த் திவ்யபாணங்களை யெடுத்துத் தொடுத்தான். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டுவந்து பாஞ்சாலனை நெருக்கவே, உடனே அவன் உடல்வருந்தி அநேகமாய்ப் பின்னும் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்தான். முன்னொருநாள் இந்திரன் குமாரனாகிய விஜயனால் வந்த படைவரிசையென்று யாவரும் பேசக் கொண்டாடிநிற்கப், பற்குனன் அப்பாணங்களையெல்லாம் நடுவே பாதியிற் றுணித்து, இவனை இங்கே சும்மா போகவிடுகிறதில்லையென்று நெருப்பைப்போலக் கணைகளைவிட்டான். அவன் வில்லைப் பொடித்துச், சிலபாணங்களால் தேரைக் குடையைக் கொடியைக் குதிரையைச் சாரதியை இவையுமுன்னானவைகளையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளிப், பின்னும் அநேகங்கணைகளைப் பிரயோகித்து மயிர்க்காலுக்கு மயிர்க்கால் தைக்கும்படி செய்து, அவனணிந்திருக்கின்ற

மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களையும் கவசத்தையும் பொடியாக்கினான்.

பாஞ்சாலன் பற்குனனாற் கட்டுப்படல்.

இதனாற் பாஞ்சாலன் பிரமை கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் மனங்கலங்கிச் சித்திரம்போல் அசைவற்றிருக்கிற தருணத்தில்; பற்குனன் தன்தேரை அவனருகினடத்திப், பாஞ்சாலன்தேரிற்குதித்து, தனது விஜயவில் நாணியால் அவனை மடலோடுமடல் விரியக்கட்டித், தன்தேர்க்காலிற்சேர்த்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தான். இதனைக்கண்ட சோமகேயாதிகள் பற்குனன் மேல்விழுந்து, அநேக பாணங்களை யழுந்தத் தொடுத்தார்கள். பார்த்தன் அக்கணைகளைக் கண்டதுண்டமாக்கி, அவர்களையும் ஓடும்படி அடித்துத், தன்ஜயத்தைச் சங்கத்தாற் கிழக்குவாசலி லிருக்கும் வீமனுக்குத் தெரிவித்தான். வீமன் தன்னொடுவந்தெதிர்த்த வீரரையெல்லாம் புறங்கண்டு, வென்றிகொண்ட சங்கத்தொனி கேட்ட தக்ஷணம் அர்ச்சுனனிடத்து வந்தான். பின்பு இருவரும் கூடிக்கொண்டு, கட்டினகட்டோடு பாஞ்சாலனை அத்தினபுரத்துக்குக் கொணர்ந்தார்கள். இந்தச்சேதி துரோணரறிந்து, வீஷ்மர்-திரிதராஷ்டிரன் - கிருபாசாரி - மந்திரிகள்-பிரதானிகள் - வேதவேதியர்கள்-நாட்டில் நகரிலுள்ளவர்கள் யாவரையு மழைத்துவந்து, சிலம்பககூடத்திற் சபைகூட்டிப், பற்குனன் வரவுக்கெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது; விற்குணத்தொனியுடனரதத்தை அதிவேகமாகச் செலுத்தித், துரோணசாரியின் அரண்மனையின் அருகில்வந்து தேர்விட்டிறங்கிப், பாஞ்சாலனைக் கட்டினகட்டோடு கொணர்ந்து துரோணசாரியை வணங்கச்செய்து, தானும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். சபையி லிருக்கிறபெரிய அரசர்களும் மற்றவர்களும் பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொண்டு வந்த பற்குனனைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்தார்கள். துரோணசாரி நமஸ்காரஞ்செய்த பற்குனனை வாரித்தழுவி மடிமீதிருத்திப், பல ஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிறார். அப்பா பற்குனா! அன்று முதலைவாயிற்சிக்கி வருத்த மடைந்தபோது கஜேந்திர வரதன்போல வந்து அம்முதலையைக்கொன்று என்னைப் பிழைக்கச் செய்தாய். இன்று எனக்கொப்பாகிய வன்மையையுடைய பாஞ்சாலனைக் கட்டிவந்து என்சபதத்தை நிறைவேற்றினாய். உனக்கு நீயே ஒப்பன்றி, வேறு ஒப்பானவர்கள் இவ்வுலகத்திலு மில்லையென்று பலவாறு கொண்டாடிக், கட்டோடுநிற்கிற பாஞ்சாலனை நோக்கிச்சொல்லுகிறார்:

அடா பாஞ்சாலா! ஆதியில் அக்கினிகோத்திர முனிவரிடத்து வில்வித்தை கற்கிறபோது என்னிடத்துஞ் சிலவித்தைகளைக்கற்று, மகுடாபிஷேகம்பெற்று நான் வாழுங்காலத்திற் பாதிபூமி கொடுக்கிறேனென்று சொன்னசொற்றப்பி, நானேவந்து கேட்கும்போதும் என்னோடு அன்புடன் வசனிக்காமல் கடுஞ்சொல் வழங்கினதுமன்றி, வாக்குதத்தத்தை நிறைவேற்ற மனமில்லாதவனாய் ஏளனஞ் செய்தாயல்லவா? அன்று நான் சினங்கொண்டு என்மாணாக்கரால் உன்னைத் தேர்க்காலிற் கட்டி என்சபையில் இட்டுவரச் செய்து பங்கப்படுத்துகிறேனென்று ஒருசபதம்செய்திருந்தேனே, அச்சபதம் இன்றுநிறைவேறிற்று. நீசெய்த வாக்குதத்தத்தின்படி எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பூமி பாதியும், உன்விகித பூமியும், இன்று எனக்குச் சுவாதீனமாயிற்று. இனி அப்பூமிக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லை. இப்போதும் நான உன்மீது கிருபையுற்று, எனக்கு ஸ்வாதீனமாகிய பாஞ்சாலதேச முழுமையில் என்பங்கு பாதிபோக, மற்றப் பூமியைத் தயா தர்மத்திற்கு உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அதுவுமன்றிஉன்னுயிரும்வாழ்வும்உதவினேன். நீஇவற்றைக் கைக்கொண்டுமுன்போலவே அரசுசெலுத்தி, என்பாதிபூமிக்குக் கப்பங் கட்டிவாவென்றுகூறிப் பற்குனனைநோக்கி, அப்பாகுழந்தாய்! இப்பாஞ்சாலன்செய்த குருத்துரோகத்திற்குத் தண்டனை இமட்டிற்போதும். இனி அவனைக் கட்டியிருக்கிற கட்டை அவிழ்த்து விட்டுவிடென்று கட்டளையிட்டார். பற்குனன் உடனே அன்போடு அவிழ்த்துவிட்டான். பாஞ்சாலன் கைகால்களை யுதறி, ராஜசபையையும் துரோணசாரியையும் பார்க்க வெட்கமுற்று நாணியிருந்தான். அக்குறிப்பை வீஷ்மரறிந்து, ஓ பாஞ்சால தேசாதிபதி! க்ஷத்திரியராயப் பிறந்தவர்கள் ஒருவனாயினு மொருவர் இழிவடைந்தால், வந்த இழிவைநோக்கி வருத்தப்படாமல் இழிவுசெய்தவனை வென்றிபெறுகிற காரியம் எதுவோ அதனைநாடி யோசிக்கத்தக்கது. ஆதலால் - நாம் சிறுவரால் கட்டுப்பட்டோமே யென்று மனவருத்தமுறாமல், இனி நடக்கவேண்டிய முயற்சி எதுவோ அதனமேற் கருத்தைச் செலுத்துமென்றார். பாஞ்சாலன் இதைக்கேட்டெழுந்து, சபையிலிருக்கிற பெரியார்களையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி, கனங்கள் சபையாரே! இந்தத் துரோணர் அறவறத்தை அடைந்தும், சிறுவனாகிய யானெய்த குற்றத்தை மன்னிக்காமல் ராஜசபையில் என்னை அவமானப்படுத்தினரல்லவா! இவைகளறிந்து நானொரு சபதம் செய்கிறேன். அஃதெனனெனில் - என்னை இவ்வாறுகண்ட இத்துரோணருயிரைவாங்க ஒருபுத்திரனையும், என்னுடன கார்முகத்தை வளைத்துப் போர்முகத்தி லெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெற்று வந்த சிறுவனுக்கு ஒரு பெண்ணையும் பெறுகிறேனென்று சபையாரறியச் சபதங்கூறி, மலைபோன்ற தேரிலேறி, இராகு விழுங்கியுமிழ்ந்த மதியம்போல் தனது நகரத்தினை நோக்கிச் சென்றான்.

பாஞ்சாலன் புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ் செய்தல்.

இங்கே குருகுலசிகாமணிகளாகிய நூற்றுவரும் பாண்டுமக்களும் பெரிய அரசர்கள் முதலாகிய பெயரும் துரோணரை வணங்கித, தங்கள்தங்க ளிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கே பாஞ்சாலன் தன்னகரத்திற்சென்று, மந்திரிமுதலானவரை அழைத்துத், தன் முத்திரைமோதிரத்தை அவர்கள்கையிற்கொடுத்து, ஓ மந்திரிமார்களே ! நானும் என்மனைவியும் வனத்திற்குச் செல்கிறோம். நீங்கள் நானிருந்து எவ்வண்ணங்காத்துவந்தேனோ அவ்வாறுபிரஜைகளைக்காப்பாத்தி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு காட்டிற்சென்று, பற்பல பெரியோர்களை யடுத்துச், சில மந்திரோபதேசங்களைப் பெற்றுத் தவஞ்செய்து, இன்னும் மேலான முனிபுங்கவர்களுடைய தரிசனமாகவேண்டுமென்று வனங்கடோறும் திரிந்து வருகிறபோது, ஒருவனத்தில் அழிவில்லாத தவசிரேஷ்டர்களாயும் திவ்யஞ்ஞானிகளாயுமிருக்கிற உபையாசன-யாசன் - என்று இரண்டு முனிவர்களிருந்தார்கள். அவர்களிடத்துப் பாஞ்சாலனும் அவன் மனைவியுஞ்சென்று வணங்கினார்கள். அவ்விருவரும் நீங்கள்யார் ? இவ்வனத்திலெவந்த காரணமென்னவென்றுவினவப், பாஞ்சாலன் தன்னூர்பெயர் முதலியவற்றை யெடுத்தோதித், துரோணாசாரியரால் தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தைச்சொல்லி, அவரைக்கொல்ல ஒருபுத்திரனும், அந்தத் துரோணாசாரிசபதத்தை நிறைவேற்ற என்னோடெதிர்த்துயுத்தஞ்செய்த வாலிபன் தோளுக்கிசைய ஒரு புத்திரியும் பெறவேண்டுமென்று கருதிப், பெரியோர்களுடைய தரிசனஞ்செய்து வருகிறேன். அங்கநுங்கத நிறைவேற்றத் தங்களால்தான் முடியுமென்று உண்மையாய் நம்பி வணங்கினேனென்றிணங்க, இரண்டுமுனிவரும் பாஞ்சாலன் கூறியவற்றிற் கிசைந்து, ஓ பாஞ்சாலதேசாதிபதி ! நீ கருதியிருக்கிற புத்திரபாக்கியம் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தாலொழிய நிறைவேறாதென்ன, அரசன் அதற்கிசைந்து, தூதர்களைப் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்களை அனுப்புவிக்கச் சொல்லி மந்திரிகட்குக் கட்டளையிட்டனுப்ப, அப்படியே தூதர்கள் மந்திரிகளுக்குக் கூறுகையிட, மந்திரிகள் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்களைச்சேகரித்துக் கொண்டு, தாங்களும் வந்து அரசனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அரசன் வணங்கிய மந்திரிகளை ஆதரித்து, வந்த யாகதிரவியங்களைக் கண்ணுற்று, முனிவரிடத்துச்சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமிகளே ! புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்துக்குரிய திரவியங்கள் வந்திருக்கின்றன. இனி தாங்கள் எழுந்து அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று வணங்க, முனிவர்களெழுந்து, விசாலமான ஒருஇடத்தைப் பார்த்து அவ்விடத்துநின்று, அரசனுடையமனிதர்களால் யாககுண்டம் வெட்டுவித்து, அருகில் வேதிகைபோட்டு, வேதவிதிப்படியாகசாலையைப்புதுக்கி, நல்லசுபமுகூர்த்தத்திற் பாஞ்சாலனையும் அவன்மனைவியையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, யாகசாலையில் உட்கார வைத்து யாகதீக்ஷைசெய்து, வேதவிதிப்படி யாகத்தைத்தொடங்கி, மந்திரத்தை யுச்சரித்து, அக்கினியை யுண்டாக்கி ஓமம்வளர்த்தி, அரசனால் நெய்யைச்சொரிவித்து, தூபதீப நைவேத்தியத்துடன் சாங்கமாகயாகத்தை நடத்திவருகிறபோது; அந்த ஓமகுண்டத்தின் அக்கினிச் சுவாலையிற் பிண்டத்தோடு ஒரு பொற்றட்டு தோன்றிற்று. அவ்வாறுதோன்றிய யாகபிண்டத்தை இரண்டுமுனிவரும் எடுத்து, அரசன் மனைவியை அழைத்து அவள்கையிற் கொடுக்கிற தருணத்தில், பூப்பாயினள்.

துஷ்டத்தூய்மன் திரௌபதி இவர்களுற்பவம்.

அதுகண்டு அரசன் - அடடா ! இதென்ன விபரீதம்! பிண்டம் புசிக்குந் தருணத்தில மனைவி பூப்பாயினளென்று கனவருத்தமுற்றான். முனிவரிருவரும் அரசனைநோக்கி, ஓ அரசனே ! நீ அஞ்சாதே. இப்பிண்டம் பழுதாகாது. இதோ இருக்கிற ஓமகுண்டத்திற் போடுவோம். அதிலிருந்தே உன் கருத்தின்படி ஒரு புத்திரனும் ஒருபுத்திரியும்தோன்றுவார்களென்று, மற்றொரு மந்திரத்தைச்செபித்து அப்பிண்டத்தை ஓமகுண்டத்திற் போட்டனர். போட்டவுடன் அதிலினின்று மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களாலலங்கிருதனாகி, விறலிசைந்த காமம்-முழு பொருந்திய வயிரகவசத்தையணிந்த மார்புள்ளவனாய், சொர்ணநிறமாகிய ரதத்திற் சிங்கக்குட்டியைப்போல ஒருவன் உதித்தான். இச்சிறுவனுதித்தவுடன், ஒப்பற்ற சௌந்தர்யத்தையுடைய ரதத்திலேறி உதயகிரியிற்சூரியனையும் ஆதித்தனை நோக்கிய தாமரைகள் எவ்வாறு களிப்புற்று மலருமோ, அவ்வாறு அங்குள்ளவர்கள் மனதில் மகிழ்வுற்று இமைகொட்டாமல் நேத்திரத்தைப் பெறாதவராகிப் பார்த்திருந்தார்கள். புத்திரன் தேரோடும் வெளியில் வந்தான். பாஞ்சாலன் தன்னருகிலிருக்கிற மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிமார்களே ! அநேகநாளாகப் புத்திரபாக்கியமில்லாமல் வருத்தமடைந்திருந்ததுமன்றி, என்னைப் பங்கப்படுத்தின துரோணரை வதைக்கக்கருதி அதற்காகவும் ஒருவருத்தங்கொண்டிருந்தேன். இவ்விரண்டு வருத்தமும் நீங்கப் புத்திரனுதித்தான். இனி நீங்கள் நமது நகரத்துக்குத் தெரியப்படுத்திப், பட்டணத்தை அலங்கரிக்கச்செய்து, யாவரையும்

பெருநாள் கொண்டாடும்படிசெய்விர்களென்றுகட்டளையிட, மந்திரிகள் தூதுவர்களால் நகரத்தாருக்குத் தெரியப்படுத்தினார்கள். நகரத்தார் பெருமகிழ்வுற்றுத், தெருக்களில தோரணங்கள்தூக்கி அலங்கரித்து, நகரிலுள்ளவரும் அந்நகரத்துக் குட்பட்ட நாட்டுகளிலுள்ளவரும் களித்துப் பெரும்பண்டிகை கொண்டாடினார்கள்.

இங்கே உபையாசன் யாசனென்கிற இருவரும் மற்றொரு பிண்டத்தை ஓமகுண்டத்தி லிட்டார்கள். இட்டவுடன மின்னைப்பழிக்கு மருங்குலையும், வேயைப்பழிக்குந் தோள்களையும், பொன்னைப்பழிக்கு மேனியையும், பூவைப்பழிக்கும் பதத்தினையும் உடைத்தாய்க்;கோகனகத்திலுதித்த ஸ்ரீமஹாலட்சுமியைப்போல் ஒருபெண்பிறந்தாள். உடனே ஒருவில்லும் பிறந்தது. இப்பெண் பிறந்தபோதே ஆகாயத்தி லிருந்து, “மணமேலொருத்தியரக்கர்குல மாளப்பிறந்தாள் வாமனுதற், கண்பேலின்றிவள்பிறந்தாள் சமூர்காவலர் தங்குலமுடிப்பா, ளெண்மேலென்கொலினி”என்று ஒருசொல்லும்பிறந்தது. அதென்னெனில்-முற்காலத்தில்ராக்ஷதர்குலத்தை அதமாக்கச்சீதையென்றுஒருபெண் பிறந்தாள். இன்று சாம்பவமூர்த்தியின்நெற்றிக்கண்ணினையொத்த ஓமத்தியில இவள்பிறந்தாள். இக்கன்னிகை வீரகண்டாமணியைத் தரித்து ஜெயவிரசிங்கம்போல் விளங்கும் அரசர்களையெல்லாம் அதமாக்குவளென்பதாம். இதுவன்றிப் புத்திரனுக்குத் துஷ்டத்தூய்மனென்றும், புத்திரிக்குத் திரௌபதை என்றும் பெயரிடுங்களென்று ஒருவாக்கியமு முண்டாயிற்று. பாஞ்சாலன் முனபிறந்த புத்திரனது புஜபல பராக்கிரமத்தையும்; பின்தோன்றிய புத்திரியினது ரூப சவுந்தரியத்தையுங் கண்ணுற்று, நமது எண்ணத்துக்குத் தகுதியானவர்கள் தானென்று மனதில் மதித்து, நம்மைப்போற் புண்ணியவானக ளில்லையென்னுஞ்சந்தோஷத்திலழுந்திப், புத்திரபாக்கியத்தையளித்த முனிவரிருவரையும் வணங்கி, அவர்கள் பூஜைசெய்து துதித்து, அவர்கள்கூறிய ஆசீர்வசனத்துடன் விடைதரப்பெற்றுப், புத்திரியையும் புத்திரனையும் மனைவி மந்திரியார் முதலானவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தனனகரஞ்சேர்ந்து, இராஜவீதியைவலமாகவந்து தனது அரண்மனையிற்சேர்ந்தான.

துஷ்டத்தூய்மன் துரோணரையடுத்து வில்வித்தைபயிறல்.

துஷ்டத்தூய்மன் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைகளியான முதலியவற்றை யோதியுணர்ந்து, தன்குல வித்தையாகிய தனுர்வேதத்தையும் வில்லின அப்பியாசத்தையும் கற்கவிரும்பித், தந்தையிடத்துவந்து வணங்கிச்சொல்லுகிறான்: ஓ ஐயா? எனக்கு வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொடிப்பதற்குத் துரோணாசாரியரோ யல்லாமல் மற்றொருவரில்லை. ஆதலால் அவரிடத்துச்சென்று வில்வித்தையைக் கற்றுவருகிறேன் விடைகொடுமென்றுவேண்டப், பாஞ்சாலன்நகைத்துச் சொல்லுகிறான்: அப்பா மகனே? அந்தத் துரோணாசாரியனைக் கொல்லுவதற்காகவே உன்னைப் பெற்றேன். நீ அவரிடத்திலேயேசென்று வில்வித்தையைக் கற்கப்போகிறேனென்றது வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! நீ அவரிடத்துப் போகலாமா? சென்றாலும் அவர்வித்தையைக் கற்பிப்பாரா வென்றான். அதற்குத்துஷ்டத்தூய்மன் தந்தையைவணங்கி, ஓ ஐயா! நீர் தளர்வுறாதீர். எனக்கு விடைகொடும். நான்சென்று என்மேல அவருக்கு மனம்வரும்படி பணிவிடைசெய்து வில்வித்தையைக் கற்று வருகிறேனென்று வேண்டப்; பாஞ்சாலன் சம்மதித்துவிடைகொடுத்தான். துஷ்டத்தூய்மன விடைபெற்று அத்தினபுரத்துக்குவந்து, துரோணாசாரியைக்கண்டு வணங்கித், தன்பெயரையும் தந்தைபெயரையும் சொல்லித், தான் நாடிவந்த கருத்தையும் நவின்றான. துரோணாசாரி நகைத்து, அடடா!! இச்சிறுவன்பாஞ்சாலன்புத்திரன். பாஞ்சாலன் நம்மைக் கொல்லப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து இப்புத்திரனைப் பெற்றான. இப்புத்திரன் நம்மிடத்தில தானே வில்வித்தையைக்கற்க நாடிவந்தான். இவனுக்கு நாம் கற்பிக்காமற் போனோமேயாகில், இச்சிறுவனுக்குப்பயந்து துரோணர் வில்வித்தையைக்கற்பிக்கமனமில்லாதிருந்தாரென்று ஒருஅபவாதம் கிடைக்கும். ஆதலால் - தெய்வகதியை ஒருவரால தடுக்கக்கூடாது. நாமுனைமையாக வஞ்சனையின்றி வில்வித்தையைக் கற்பிக்கத்தான வேண்டுமென்று மனதில் மதித்து, வணங்கிய [illegible] துஷ்டத்தூய்மனை ஆதரித்து அசீர்வதித்து, அப்பா துஷ்டத்தூய்மா! உன்கருத்தின்படியே வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளென்று தனுர்வேதவித்தை [illegible] எல்லாவித்தையையும் பூரணமாய்க் கற்பித்தார். துஷ்டத்தூய்மன் அவையனைத்தையும் [illegible] [illegible] குருவாகிய துரோணாசாரியனை [illegible] பெற்றுத், தன்னகரம்வந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

பரிமளகந்தி பாண்டுநாமடைதல்.

இங்கே திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களாகிய நூற்றுவரும், பாண்டுமக்களாகிய [illegible], அரசர்களெல்லாம் மதிக்கத்தக்க திறத்தவர்களாகி வளர்ந்து வருகிறகாலத்தில்; [illegible] இந்தப்பாரதமாகிய [illegible] [illegible] [illegible] சஞ்சயவராகியும் நீக்கிற வேதவியாசர் திரிகால வர்த்தமானங்களையுமுணர்ந்த திவ்யஞானியாகையால், குருகுலமக்களாலினிமேல நேரிடும் கெடுதியையுணர்ந்து, இனிநாம் சும்மாவிருப்பது தகுதியல்ல. திருதராஷ்டிரன் புத்திரரும் பாண்டுபுத்திரரும் விரோதிப்பவர்கள். அவ்

வேளையில் நமது தாயாகிய பரிமளகந்தி ஏதாவது ஒன்று சொல்லுவாள். அவ்விருதிறத்தாரில் துரியோதனன் முதலானவர்கள் அச்சொல்லின்படி நடக்கப் போகிறதில்லை. அதனால் நமது தாய்க்கு இழிவுவருகிறதுமன்றி, அவர்களோடிருந்தால் சம்பந்த தோஷத்துக்குள்ளாவள். நம்மை யீன்றமாதா குற்றமுடையவளாதல் நன்றல்லவென்று மதித்து, அத்தினபுரத்துக்குவந்து, பரிமளகந்தி யிருக்கும் அந்தப்புரத்துட்சென்று, தாயைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாகவணங்கி, ஓ அம்மணி! இவ்வுலகத்தில் அளவற்ற காலமிருந்தாலும் காயவின்பமொன்றையன்றி ஆத்மலாபமல்ல. ஆதலால்-பெரியோர்கள் தேகாபிமானத்தை மேற்கொள்ளாமல் புண்ணியலாபத்தை அபிமானித்து, லோகவியாபாரத்திற் சென்றபோதும் சோரநாயகியின் மனம் போலவும் நித்திரை நண்ணியோர் போலவும்-தங்கள் மனத்தை அவ்வாத்மலாபத்துக்கு ஹேதுவாகிய சைதன்னியத்தினிடத்து செலுத்துவர். காயமோ நிலையல்ல. மாயமோ பலபல. தாயே! இனி நீர் இவ்வுலக வாழ்க்கையைவிட்டுத் தவமேற்கொள்ளத்தக்கதே. திருதராஷ்டிரன் புத்திரரும் பாண்டவர்களும் விரோதப்பட்டுக் கெட்டுப்போகிறார்கள். அதனைத் தாங்கள் பார்வையிடுவது தகுதியல்ல. சந்திரவம்சம் யயாதி முதற் சந்தனுவரைக்கும் பழுதின்றி கருவழியில்லாமல் நடந்துவந்தது. இனி மகாபாதகம் துரியோதனனுடைய சூத்திரத்தினால் நாசமாகின்றது. தாங்கள் விரைவில் ஆத்மலாபத்தைத் தேடிக்கொள்ளுங் தாயேயென்று வணங்கினதைக் கண்டு, பரிமளகந்தி வணங்கிய மகனைத் தழுவி ஆசீர்வதித்துப், புத்திரனைத்தேற்றி விடைகொடுத்தாள். வியாசர் அன்னைக்கு மறுமைலாபம் கிடைக்கச் [illegible] யமிதேசித்துத், தவத்துக்குச் செல்லுக [illegible] யென வணங்கி விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். பரிமளகந்தி தனது நாட்டுப்பெண்களாகிய அம்பிகை அம்பாலிகைகளை [illegible] தவமேற்கொள்ள [illegible] யான் தவஞ்செய்து மறுமைலாபமடைய வனத்திற் போகின்றேன் [illegible] இதனைக் கேட்டு வணங்கி, ஓ அத்தாய்! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பரிமளகந்தி [illegible] [illegible] முதலானவர் [illegible] விடைபெற்று, [illegible] [illegible] [illegible] சென்று, அருமையான தவத்தைச்செய்து, மூவரும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தங்கள் தேகத்தை நீங்கி, எக்காலத்தும் அழிவில்லாத பேரின்பத்துக்கு ஏதுவாகிய பரமபதத்தை யடைந்தார்கள்.

தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங்கட்டுதல்.

அஸ்தினாபுரத்திற் குருகுலமைந்தர்கள் நூற்றைவரும் பிறை வளர்வதுபோல வளர்ந்துவருகிற காலத்தில், தருமராஜன் அன்புடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - இனியவைகூறல் - கல்வியில்லாமை - பொறையுடைமை - வாய்மை - அருளுடைமை - அறிவுடைமை - முதலியவற்றைப்பெற்று, அழுக்காறு - [illegible] - பொறாமை - முதலியவற்றை நீக்கிப், பெரியோர்கள் புகழ்ந்துரைக்கும் நன்னெறியினின்று, உலகம் துதிக்கச் சிறப்புற்று விளங்கினன். வியாசர் தருமராஜனுடைய நன்னடத்தையைக் கேட்டும் கண்ணுற்றும் மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்து, தருமராஜனுக்கே இளவரசுபட்டங்கட்டவேண்டுமென்று மனதிலெண்ணித், தாமே பட்டங்கட்டுகிற பெருமையை உருவாக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரும் மனதோப்பாததனால், சபைகூட்டி அச்சபையார் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமென்று திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்க்கு ஒருசபைகூட்டும்படி அபிப்பிராயித்தார். வியாசர் ஆக்ஞைப்படி திருதராஷ்டிரன் கொலுவிருந்து சபை கூட்டுவித்தான். அச்சபையில் வந்திருக்கிற ஆறுலக்ஷத்து அறுபத்தாறாயிரம் பட்டவர்த்தனரையும் - ஐந்துலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் மண்டலவர்த்தனரையும் - பதினெண்ணாயிர மந்திரிகளையும் - ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும் - பதினெட்டு மண்டலாதிபதிகளையும் - ரிஷிகளையும் - வேதவித்தியர்களையும் - பண்டிதர்களையும் - விஞ்ஞானிகளையும் - வியாசர் நோக்கி, ஓ சபையார்களே! திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்குப் பிறகு இளவரசுப்பட்டம் ஒருவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும். அதனால் திருதராஷ்டிரன் புத்திரர் நூறுபேர். பாண்டுபுத்திரர் ஐவர். இவர்களில் யாருக்கு இளவரசுப் பட்டங்கொடுக்கலாமென்று விளம்புங்களென்றனர், சபையாரியாவரும் ஒரேமனதாகச் சொல்லுகிறார்கள் ஓ பண்டிதோத்தமரே! இதுகாறும் யயாதி முதல் திருதராஷ்டிர மகாராஜன் வரையில் மூத்த முறைப்படி யிருந்தபோதிலும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

இவர்களில் திருதராஷ்டிரன் சபையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையார்களே! நான் பட்டத்துக்கு மாத்திரம் முறையுரிப்பட்டம் பெற்றேனே யன்றிப்,

பட்டத்துக்குரிய செய்கைகளை யான் செய்தறியேன். என்சகோதரனாகிய பாண்டுராஜன் அரசுக்குரிய செய்கைகளைச் செய்து, அநேகதேசத்தையும் என்வசமாக்கிவைத்தான். ஆதலால் - இந்தப் பாக்கியமனைத்தும் பாண்டுராஜனுடையது. அப்படியிருக்கப் பாண்டுபுத்திரனாகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டம் கொடுப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போதுதானே யாவருமறிய இளவரசு பட்டங் கட்டுங்களென்று பரிவுடன் விளம்பினான். அதைக் வீஷ்மர் முதலானவர்கள் கேட்டுக் களிப்படைந்து, தக்ஷணம் தருமராஜனை அழைப்பித்து, ஜெயப்பிரதானமான முகூர்த்தத்திற்கங்கை - யமுனை - துங்கபத்திரி - கோதாவிரி - காவிரி - முதலாகிய திவ்ய தீர்த்தங்களால் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, மகர குண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களினாலும் சரிகை வஸ்திரங்களினாலும் அலங்கிரதஞ்செய்து, சந்தனம் - புழுகு - கஸ்தூரி - கற்பூரம் - சவ்வாது - முதலாகிய கலவைச்சாந்தணிந்து, நவமணிகளழுத்தி யிருக்கிற சிங்காதனத்திலிருத்தி, வேதவேதியர்கள் ஜெயாவிஜீபவாவென்று மந்திராக்ஷதை கொடுத்துப் பல ஆசிகள் வழங்க, முரசு - எக்காளம் - தோற்கருவி - துளைக்கருவி - நரம்புக்கருவி - முதலாகிய வாத்தியங்கள் கடலொலிபோல் முழங்க, மாங்கலியஸ்திரீகள் மங்களம்பாட, ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும் தங்கள் தங்கள் கரகமலத்தைச் சிரமேற்குவித்துத் துதிக்க, இவ்வாறு சகலவித சம்பிரமத்தோடு சற்குணவானாகிய தருமராஜனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அந்தரத்தில் வந்திருந்த இந்திரன் முதலான தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரிபெய்தார்கள். அந்தரதுந்துமியுடனே மேனகையும் ரம்பையும் ஆடினார்கள். திலோத்தமையும் ஊர்வசியும் பாடினாள்கள். இனி உலகத்தில் தருமதேவதை நாலு பாதத்தினாலேயும் நடப்பாளென்று தேவர்கள் ஆனந்தத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு புகழ்ந்து சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தார்கள்.

இங்கே வீஷ்மர் சபையில் வந்திருந்த யாவருக்கும் அவரவர் தகுந்தபடி மரியாதைகளைச் செய்து, வைதவேதியர்களுள்ளம் பூரிக்கத் தானதருமங்களை நடாத்தத், திருதராஷ்டிரன் தனது முத்திரைமோதிரத்தைத் தருமராஜன் கரத்திற் கொடுத்துச் சபையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான் ஓ சபையார்களே! இன்றுமுதல் இந்தத் தருமராஜன் கட்டளைக்குட்பட்டு நடந்து கொள்ளுங்களென்று உறுதிபெற மொழிந்து விடைகொடுத்தான். வந்த மன்னவர்முதல்யாவரும் வீஷ்மர்முதலானவரை வணங்கி, இளவரசுபட்டத்தைப் பெற்ற தருமராஜனைத் தொழுது, பழுதுபடாமொழி பெற்றுப்பட்டினம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் தருமராஜன் பெரியபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரன்பரித்தபூமியைத் தான்பரித்துத், துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவரையும் தன்சகோதரர்போற்பாவித்துத், துரியோதனனைத் தனது சிங்காதனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, எல்லாக்காரியங்களையும் அவனால் நடப்பித்துச் செங்கோல் செலுத்தி வருகிறகாலத்தில்; கள்ளர் பயம், விஷபயம், நோயபயம், சத்துருபயம் - முதலிய வைநீங்கி மாதமும்மாரி பெய்து, உலகமெல்லாம் வசுராஜன் காலத்து எவ்வளவு வளமையுற்றதோ அவ்வளவுவளமையுற்றுக்குடிகளெல்லாம் சிறப்புற்றார்கள். பெரியோர்கள் தருமராஜன் நடாத்திவரும் செங்கோல் முறைமைக்கு வியப்படைந்து, யாவரும் புகழ்த்தலைப்பட்டார்கள். பெரிய அரசர்களாகிய வீஷ்மர் - திருதராஷ்டிரன் - மந்திரிகள்முதலாகியபேர்கட்கெல்லாம் தலைமையாயிருக்கிற விதுரன் - இவர்கள் மிகமகிழ்வடைந்து, தருமராஜன் புத்திரனாயிருந்தபோதிலும் அவன் வாயிலிருந்து வெளிப்படுஞ்சொல்லைக் குருவாக்கியம்போற் றலைமேற்கொண்டு, சோர்புறாமல் நடந்து வருகிறார்கள்.

துரியோதனன் துராலோசனை.

இவ்வாறு பெரிய அரசர்களே முதலிய யாவரும் தருமராசன் வாக்கியத்தைச் சிலாக்கியமாகப்பேணிநடந்து வருவதைத் துரியோதனன் கண்டு பொறாமை கொண்டு, ஒருநாளிரவில் தனியே ஓரிடத்திற்சென்று, கர்னன் - சகுனி - துச்சாதனன் - இவர்களை அழைப்பித்துச் சொல்லுகிறான் ஓ உயிருக்குயிராயிருக்கிற ஆப்தர்களே! நெடுநாளாக என் கருத்திலொன்றை வைத்திருக்கிறேன். உங்களைவிட அன்பர்களெனக்கில்லை யாதலால் ஒளியாமல் அதனைவெளியிடுகிறேன். அதனை நீங்கள்கேட்டு, இதுதகுதி இது தகுதியல்லவென ஆராய்ந்தீர்களாகில், அவ்வாறு நடக்கக் காத்திருக்கிறேன். அஃதென்னவெனில் - என்பிதாவின் சகோதரனாகிய பாண்டுராஜன் உயிரோடிருந்த காலத்தில், வேட்டையாட வனத்திற்சென்று மானை எய்தபோது, அம்மானுருவமாயிருந்த அருந்தவமுனிவரானவர் இன்றுமுதல் நீ ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தால் மரணமடைவாயென்று சாபமிட, அச்சாபத்தையேற்று, அக்கணம் அரசுரிமையை நீக்கித் தவமேற்கொண்டு இறந்துபோனான். அவன்தன் பத்தினியர்களிருந்தும் தேவியர்பெற்ற புத்திரனாகிய தருமராஜன் இளவரசுபட்டம்பெற்றிருக்கிறதும், அரசுக்கு உரிமைபூண்ட பாண்டுராஜன் உயிரோடிருக்கும்போதும் அவன் இறந்தபின்பும் செங்கோல் செலுத்திவந்த பெரியராஜன் புத்திரனாகிய நான் அத் தருமனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனிடும் ஏவலைச் செய்கிறதும், உங்கள்கருத்துக்குத் தகுதியாயிருக்கின்றதாவென்று நவின்றான். அதற்குச் சகுனி சொல்லுகிறான் அப்பா மருமகனே! உன் தந்தைக்கு நேத்திரமில்லாதிருந்தாலும் பல சாஸ்திரங்களை மூத்தோர்களால் கேள்வியுற்று நாற்றிசையுந் தோத்திரஞ்செய்ய நீதி செலுத்தி யிருந்தானென்று மதித்திருந்தேன். இப்போது ஐவர்மேற் பக்ஷமுள்ள வீஷ்மர் கருத்தின்படி உன்பிதாபுத்திமயங்கினர். மே

னும் மந்திரிகளுக்கெல்லாம் தலைமையான மந்திரியாயினவிதுரனும், வில்லாசிரியராகிய கிருபாசாரியரும் துரோணாசாரியரும் அந்தஐவர்மேற்பக்ஷமுள்ளவர்களாதலால், வீஷ்மர் கருத்துக்கிசைந்து தருமனுக்கு இளவரசுபட்டங் கொடுத்தார்கள். அதனால் தருமராஜன் சிறப்புற்று உலகமுழுமையும் தன்னொருகுடை நீழலிற் காத்துவருகிறான். இனி அதைககுறித்து ஒருபேச்சும் பேசவேண்டிய தில்லையென்று கடுஞ்சினத்துடனுரைத்துப், பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்:

ஓ மந்தரகிரிக் கிணையந்த புயாசலத்தை யுடைய துரியோதன மஹாராஜனே! உலகத்தில் ஒரேகருப்பத்திற்பிறந்த அண்ணன் தம்பியர்களே காலவித்தியாசத்தால் ஜனயப்பகையாளிகளாகிறார்கள். நியாயமாக நீயும் தருமராஜனும் பங்காளிகள். உனக்குச் சத்துரு அவன். அவனுக்குச் சத்துரு நீ. நீயே சத்துருவாகிய தருமனுக்கு வழிப்பட்டு வருவையாகில், இனி என்ன இருக்கின்றது. உலகத்திற் புத்தியில்லாதவர்க்கு வலியுடைமை - பொருளுடைமை - வீரம் - முயற்சி - மேன்மை - நீதி - ஊற்றம் - சிநேகம் - இவையெல்லாமிருந்தாலும் பயன்படாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் நீயேயன்றி வேறொருவ னில்லையென்றுகூற, அதற்குள் துச்சாதனனெழுந்து துரியோதனனை வணங்கி, அண்ணா! இப்போது தாங்கள்கூறிய வசனம் தகுதியென் றுரைப்பதற்கு எனக்கு மனம்வரவில்லை. ஏனென்றால் - மஹாவீரத்தன்மையை யுடையவரென்றுஐவருக்கும்நமதுபிதாபூமிமுழுமைக்குமிளவரசுபட்டங் கட்டிவைத்தார். இனிநாம் இப்பூமியின்கண் இருந்தென்னபயன்? பெரியராஜாவின் புத்திரனாகிய உம்முடனே பிறந்த எனக்கும் எனசகோதரருக்கும் மேலானதாபந்தான். ஒரு குறைவில்லை. மேலும் உடம்பிற் புண்ணாகி அழுகினால் உடம்பிற் பிறந்ததென்று நோக்காமல் உடனே அறுத்தெறிந்து விடுவது தகுதி. அதுபோல் நமக்கு நலமல்லாமையாயிருக்கிற ஐவரைப் போரிட்டு வீழ்த்திட்டோழிக்கும்படிசெய்யவேண்டும். உம்மைப்போல் விவேகிகள் உலகத்தில் யார்? (பனங்காயையும் பங்காளியையும் பதம்பார்த்து வெட்டவேண்டும்.) என்னும் பழமொழி கேட்டிருந்தும், நீங்களே முனைவின யோசனை செய்கிறதாயிருந்தால் நாங்களென்ன செய்கிறதென்றான்.

அதற்குள் கர்ணமஹாராஜன் துரியோதனனை நோக்கி, தம்பி துரியோதனா! நீ என்ன முன்பின் ஆலோசனை செய்கிறாய்! மானிடஜென்ம மெடுத்தால் இம்மை மறுமை இன்பங்களை அடையவேண்டும். அதுதான்யாக்கை யெடுத்ததற்குப் பயன். உலகத்தில் இன்பமடைய வேணுமானால், சாமம் - பேதம் - தானம் - தண்டம் - எனவும் சதுர்வித உபாயங்களுண்டு. அவற்றுள் அவரவர்களுக்குத் தகுதியான உபாயமெதுவோ அதனைச்செய்து, எதிரிகளைக் கைவசப்படுத்திப் பொருளை யடையவேண்டும். உனக்கும் அந்த ஐவருக்கும் இந்த அத்தினபுரம் சுவாதீனமாயிருந்தாலும், நீ பெரிய ராஜாவின் புத்திரனாகையால், இவ்வரசு உனக்கே சுதந்தரமாகும். இதைநோக்காமற் பெரிய அரசர்கள் தருமனுக்கு இளவரசு பட்டங் கொடுத்தார்கள். அதனால் அவ்வைவர்கள் மீறிப் போயினர். இப்போது அவர்களுக்குப் பட்டந் தகாதென்றுவழக்கிட்டால், தாங்களே அப்பட்டத்தை விட்டுவிடவேண்டும். விடாமல் ஐவர் மீறுவார்களாகில், அப்போது நடத்தவேண்டியகாரியத்திற்குஎனக்கு உத்திரவுகொடு. ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் அந்த ஐவரையுங்கொட்டாவி கொள்ளும்படி வெற்றிகொண்டு உனக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைக்கிறேன். என் வல்லமையை அன்று வில்லரங்கேற்றுஞ் சபையில் அறிந்திருக்கிறாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட மிகுந்த திறத்தையும் பலத்தையும் பெற்றிருந் தென்னபலன்? காட்டுக் கெரித்த நிலவைப்போலவும் ஆற்றிற்கரைத்த புளியைப்போலவும் பயன்படாம லிருக்கிறேனென்றான். அச்சொல்லைக்கேட்ட துரியோதனன், அண்ணா! தாங்கள்கூறியபடி நேரிட்டு, அந்த ஐவரையும் போரிட்டு, அப்போரில் யாவரும் விறிட்டோடு முதுகுகாட்டி யோடும்படிசெய்து நமது பூமியை நாம் கைவசப்படுத்திக்கொள்ளலாம். அதற்கொரு சங்கடமிருக்கின்றது. அஃதென்னெனில் - நமக்குப் பெரியோர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களிருக்கும்போது நாம் யாதொன்றும் செய்யக்கூடாது. ஆதலால் - தந்திரத்தினால் அந்த ஐவரை நீக்கவேண்டும். அதற்கொரு யுக்திமாத்திரம் சொல்லுங்களென்று துரியோதனன் கேட்கச், சகுனிசொல்லுகிறான்:

அப்பா மருமகனே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? கர்ணமஹாராஜனிருக்கும்போது ஐவரையும் வெற்றிகொள்ளுவது நமக்கு அருமையல்ல. ஆயினும் தற்காலத்தில் ஐவர்மேற் போர்தொடுப்பதுந் தகுதியல்ல. ஏதாவதொரு தந்திரத்தினால் ஐவரையும் இந்நகரத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்துவோமானால், உன்கட்டளைக்கு உலகமுட்படும். அதன்பின் ஐவர்களொன்றுஞ் செல்லாது. அதற்கொருதந்திரஞ்சொல்லுகிறேன். அதென்னெனில் - வேதத்திற்கூறிய யாகங்களனைத்தையுஞ் செய்வதற்கும், பிரார்த்தனை செய்வதற்கும், இன்னும் கருத்தில் நினைத்தபயனையடைவதற்கும், ஞானமார்க்கத்திற்குரிய மோன தவத்தைச்செய்வதற்கும் யோக்கியமாக விளங்கியிருப்பது கங்காநதியருகிலிருக்கிற வாரணாவதம். அந்த வாரணாவதத்திற்கு அந்த ஐவரும்போகும்படி உன்பிதாவைக்கொண்டு செய்வையாகில், ஐவரும் அந்தநகரத்துக்குச் செல்லுவார்கள். அதன்பின் உன்மனதின்படி யிருக்கலாம். ஒருவேளை ஐவர் மீறுவாராகில், அக்காலத்தில் தகுந்த தந்திரஞ்செய்தாவது அல்லது போரிட்டாவது ஐவரையும் வெற்றி கொள்ளலாமென்றான். துரியோதனன் அதற்கிசைந்து, மாமனாகிய சகுனியையும் தமய

னாகிய கர்ணனையும் தம்பியாகிய துச்சாதனனையும் நோக்கி, இப்போது நாம் செய்த ஆலோசனையின் கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரியக்கூடாது என்று சொல்லி, உடனே காலெழுந்து தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சிலநாட் சென்றவுடன் துரியோதனன் தன் பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் தனியாயிருக்கிற வேளை பார்த்துச் சென்று, பிதாவுக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தான். நமஸ்காரஞ் செய்த அரவங்கேட்ட கண்ணில்லாத திரிதராஷ்டிரன் யாரென்று கேட்க, உன் புத்திரனாகிய துரியோதனன் யானென்று சொல்ல, திரிதராஷ்டிரன் புத்திரனை வாரித்தழுவி, அப்பா மகனே! நீ தருமராஜனோடு சேர்ந்திருக்கிறவனாயிற்றே, என்னைக் காண வந்தது என்னகாரணமென்ன, துரியோதனன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஐயா! எனக்கொரு குறையிருக்கின்றது. அதனைத் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வந்தேனென்றான். அதற்குத் திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: அப்பா துரியோதனா! (நீ) தேசம் (பூமி) மண்டலம் இவையெல்லாம் உன் சுவாதீனமாயிருக்க, உனக்கென்ன குறையென்ன? உனக்கிருக்கிற குடிகொண்டிருக்கிறதை வெளியிடலாகாதா, துரியோதனன் வணங்கிய முடியனாகிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மன்னர் மன்னா! எம்பிதாவே! ([illegible] போன குருசர்.) அதுபோல கொடிய பாவியாகிய புத்திரனைப் பெற்றவரும் அவ்வப்பாவியென விரும்பாமல் அதனைச் செய்துவருவாரா? நீங்கள் அக்கருத்தையுடையவராயிருக்கவில்லை. மேலும் புத்திரருக்குத் தந்தையே தெய்வமென்று வேதவாக்கியங்கள் ஒன்றாகிய நகரும், எங்களிருவருக்கும் [illegible] அனுபவமோ, எங்களை இழிவாக்கி, பங்கொன்றுமில்லாதவராகிய ஐவரில் அரசுவைத்து, தருமராஜனுக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டிவைத்தீர். இந்த அநியாயத்தைத்தான் தங்களிடத்துச் சொல்ல வந்தேனென்றான். இதனைக் கேள்வியுற்ற திரிதராஷ்டிரன் மனங்கொதித்து, இந்த தேவியரும் [illegible] வந்த [illegible] யானிப்படி [illegible] ஜன [illegible] செய்த [illegible] வராய் [illegible] வந்தது. இனி [illegible] இராஜ்யத்தை [illegible] நமது [illegible] இழிவடைய [illegible] கின்றது. தருமராஜன் இளவரசுப்பட்டம் [illegible] நமது [illegible] என்னாயிருக்கின்றது? [illegible] யாதலாலேயே [illegible] அநியாயமாய் [illegible] ளை. இவ்வேறு செய்[illegible] நடந்தமையால் [illegible] லோ. அவர்களோசனையிருந்தால் இப்படி நம்து புத்திரனுக்கு நேர்ந்ததாயிற்று. என்று மனதிலெண்ணித் தன் புத்திரனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

திரிதராட்டிரன் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்.

அப்பா மகனே! நான் தருமராஜனுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கொடுத்தது தகுதிதான். எவ்வாறெனில்- இந்தச் சந்திரவம்சந் தோன்றினதுமுதல் இதுவரைக்கும் வயதில் மூத்தவர் யாரோ அவரவரிருந்த போதிலும் அவருக்கே அரசாட்சியைக் கொடுத்து வந்தார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என் தம்பியாகிய பாண்டுராஜன் அநேக தேசாதிபதிகளை வென்று புகழ்பெற்று விளங்கியிருந்தும், கண்ணில்லாத நானே அரசனாயிருந்தேன். மேலும் இப்போதிருக்கிற பாக்கியங்களெல்லாம் பாண்டுராஜன் சம்பாதித்ததேயன்றி, என் சம்பாதனை ஒன்றுமல்ல. அதனால் பாண்டுராஜன் கண்ணில்லாத என்னைப் [illegible] எல்லாக் காரியங்களையும் என்னை நடப்பித்து வாராணம் வந்தது போல, என் தம்பி புத்திரனாகிய தருமராஜனிடத்திலும் எல்லாக் காரியங்களையும் அவன் முன்னிலையில் நடத்திவர வேண்டியது என் கடமையாதலால், [illegible] விரோதந்தேடிப் பலபோராட்டங்கள் செய்யாதே. அந்தத் தருமராஜனும் இளவரசுப்பட்டம் பெற்றபின்பு உன்னையல்லாமல் ஒரு [illegible] மில்லை. [illegible] யத்தையும் உன்னோடு [illegible] சம்மதியின்படி நடத்திவருகிறான். அவனைப்போல குணத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவர்கள் நமது குலமுறையில் யாருமில்லை. [illegible] துரியோதனா! ராஜசபை [illegible] பலபோர் [illegible] பண்ணியபோது. அவ்வவர்களைப் [illegible] கொண்டு, நல்ல தந்தை [illegible] மனதிலெண்ணித் துக்கொள்ள [illegible], நல்ல [illegible] சொல்லிய [illegible] ஒருபோதும் [illegible] கூடாது. அரசனின் [illegible] விரோதம் சேர்ப்பது [illegible] வரும். பிறருக்கு [illegible] அநியாயம் [illegible] ராஜனுடைய [illegible] அவர்களிறந்து [illegible] விரோதமில்லாமல் காரியத்தை நடப்பி[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இதனால் நீ [illegible] நடப்பதற்குத் திற [illegible] ஆராமந்திரிகளுடைய ஆலோசனைப்படி யுத்தமாளாதே யென்று உபதேசம் பண்ணினான் திரிதராஷ்டிர மகாராஜன். அதற்குத் துரியோதனன் - ஐயா! பாத

ராஜன் முதலாக அனேகந் தலைமுறை பரியந்தம் தத்தம் புத்திரருக்கே மகுடாபிஷேகஞ் செய்திருந்த, தாங்களே ஜீவாமிர்தபரியந்தம் வைத்திருக்கிற விதுரன்-வில்லாசிரியர்-வீஷ்மர்-முதலானவர்கள் புத்தியைக்கேட்டுத், தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டம் கட்டிவிட்டீர். அப்படி செய்திருக்கலாகாதென்று யான்கேட்டால், எல்லாம் தருமராஜன் தந்தையினுடைய பாக்கியமேயன்றி, எனதாகிய பொருளுமில்லையென்று வகைசொல்லி விடுகிறீரல்லவோ? அடியேனுக்கும் அடியேனுடன் பிறந்திருக்கிற சகோதரர்களுக்கும் இங்கு என்னவேலையிருக்கின்றது? தாங்கள் உத்திரவுகொடுத்தால் தேசப்பிரஷ்டத்துவமாய் வனத்திற்சென்று தவம்புரிந்து, இனியொரு ஜன்மத்திலாவது இம்மையின்பம் அனுபவிக்கப் பெறுகிறோமென்று கண்கலுழ்ந்தான். இதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் மனம்வேறாகி, காலந்தியாற புத்திரனாகிய துரியோதனன் கருத்துக்கிசைந்து சொல்லுகிறான்.

திரிதராட்டிரன் துரியோதனன் கருத்துக்குடம்படல்.

அப்பா துரியோதனா! ஐம்பத்தாறு தேசாதிபதிகளும் பதினெட்டு மண்டலத்தரசரும் வணங்கச் சிங்காதனத்திலிருந்து அரசாளுகின்ற சக்கிரவர்த்தியென்று பெயர்பெறுதலுமன்றி, நீதிபரனென்றும் பெயர்பெற்றிருக்கிறேன். இப்போது தருமராஜனுக்குக் கட்டிய இளவரசுபட்டத்தை உனக்குக்கொடுத்தால், மன்னர் மன்னர் முதலானவர்கள் ஏளனஞ்செய்வதுமன்றி, நீதிபரனென்கிறபெயருங் கெட்டுவருகிறது. [illegible] இதிலும் வராமலிருக்கிறதாக ஒரு தந்திரஞ் [illegible], அவ்வாறு நடப்பிக்கிறேனென்று [illegible] தேற்றினான். துரியோதனன் மகிழ்வுற [illegible] ஓ ஐயா! நீர் [illegible] [illegible] அப்படியே [illegible] [illegible] தருமராஜனை [illegible] [illegible] சாபத்தாலிறந்த [illegible] தம்பி [illegible] நாங்களென்றாலே [illegible] ஜன ஒத்துக்கொண்டு, தாயினோடும் தாயாருடனும் அந்நகரத்துக்குச் செல்லுவான். பின்பு நீங்கள் (சட்டிசுட்டதுகைவிட்டது.) என்கிற பழமொழிபோல் இங்கு மீட்டும் அவர்களை வரவழைக்காது சும்மாயிருந்து விட்டால், அவர்கள் இங்கு வரமாட்டார்கள். நானிவ்விடத்தில் இளவரசுபட்டம் பொறுத்து, என் புத்திசாதுரியத்தினால் உலகமெல்லாம் என்னை வணங்கச் செய்துகொள்ளுகிறேன். ஒருவேளை விதுரன்-வீஷ்மர்-துரோணாசாரி-கிருபாசாரி-அசுவத்தாமா-இவர்கள் பாண்டுபுத்திரரோடு செல்லுவாரென்று கருதுவீர்களாயின், அந்த ஐயம் உமக்கு வேண்டுவதில்லை. வீஷ்மர் இந்த ஆதினத்தைவிட்டு நீங்கார். விதுரன் அந்த வீஷ்மரையும் உம்மையும்விட்டு நீங்கான். கிருபாசாரி வீஷ்மரைப்பிரியார். துரோணாசாரி மைத்துனனாகிய கிருபாசாரியை விட்டகலார். தந்தையைவிட்டு அசுவத்தாமா பிரியார். ஆகையால் நீங்கள் தருமராஜனை அழைப்பித்துக் கட்டளையிடுமென்று விளம்பினான்.

திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் புத்திரன் கூறிய தந்திரத்துக்கு மகிழ்ந்து, அப்பா புத்திர சிகாமணியே! உனது எண்ணத்தின்படியே தருமராஜனை வாரணாவதத்திற்கு அனுப்புகிறேன். நீ அஞ்சாதே. இங்கே நடந்த விருத்தாந்தத்தை வெளிப்படுத்தாதே யென்று திட்டஞ்செய்து, மகனை யனுப்பிவிட்டான். துரியோதனன் எண்ணம் முடிந்ததென்று அதிக மகிழ்வை அடைந்து, சகுனி கர்ணன் முதலானவர்களோடு கூடித், தனெண்ணம் நிறைவேறினதைச்சொல்லிச் சந்தோஷமாயிருந்தான். இப்படி சிலநாட்சென்றபின்பு மண்டலேசுவரனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தான். ராஜனவரவைக்காணவே சபையிலிருந்த மந்திரிகள் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் மற்றுமுள்ள குடிகளியாவருமெழுந்து, வந்தனைவழிபாடு செய்தார்கள். இளவரசுபட்டந்தாங்கி ராஜாங்கம்போல விளங்கும் தருமராஜன் தம்பியர் நால்வரோடும் வந்து வணங்கினான். திரிதராஷ்டிரன் [illegible] விதுரனையும், கிருபாசாரி துரோணாசாரியரையும் [illegible] நோக்கி, [illegible] சட்டதிட்ட முதலானவைகளை [illegible] நடாத்தி, அவ [illegible] கொண்டு, [illegible] துரோ[illegible] வைகளையும் [illegible] அப்பா! பீம - அர்ச்சுன - நகுல - சகாதேவர் என [illegible] பாக்கியசாலி [illegible] தவன். [illegible] அவ்வவ [illegible] வல்ல [illegible] யும் விளங் [illegible]. அவ்வகைப்பட்ட [illegible] என்தம்பி [illegible] யாக்கி, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும் பதினெட்டு மண்ட

வாதிபதிகளும் வணங்கச்செய்து, இந்திரலோகத்துக்கொப்பாகியபோகத்தி லென்னைவைத்துத், தான் ஒரு சேவகனைப்போல் எனக்குப் பணிவிடை செய்துவர அவ்வளவு பாக்கியசகோதரனைப் பெற்றிருந்தேன். இனி அவனைப்போற் சகோதரனைக் காணப்போகிறேனோவென்று இரண்டு கண்ணிலும் நீர்சோரத் துக்கப்பட்டழுதான்.

இந்தத் திருதராஷ்டிரன் மனதில் வைத்திருக்கிற கபடத்தை அறியாமல், உண்மையாக அழுகிறானென்று வீஷ்மர் முதலானவர்கள் இனிய வசனங்களாற் றேற்றிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ மண்டலேச்வரா! கபடநாடக சூத்திராவதாரியாகித் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் திருவிளையாடலா லமைந்தது இவ்வுலகம். ஆனால் இவ்வுலகம் அழிகிறவஸ்துவே. அழியும்போது இவ்வுலகிலுள்ள உயர்திணை-அஃறிணை-என்னும் பொருள்கள் அழியாதிருக்குமோ? இறப்பும்-பிறப்பும்-துயிலெழுவதுபோலாம். ஆதலால் இறந்தசகோதரனுக்காகத் துயரப்படுதல் தகுதியல்லவென்று பல திருஷ்டாந்தமெடுத்துக் காட்டினார்கள். அப்பால் திருதராஷ்டிரன் அழுதலை நிறுத்தித், தருமராஜனை நோக்கிச்சொல்லுகிறான்: அப்பா தருமநந்தனா! உன் தந்தை உலககாரியமனைத்தையும் தானே சுமந்து என்னை சுகமாக வைத்திருந்ததுபோல், நீயும் உலககாரியமனைத்தையும் சுமந்து என்னைச் சுகத்தில் வைத்தாய். உன்னால் என் சகோதரனாகிய பாண்டு இறந்ததுன்பத்தை மறந்திருக்கிறேன். ஆனால் அப்பாண்டுவுக்கு நற்கதிகிடைக்கும்படி தகுந்த புத்திரர்கள் நீங்கள்தான் பிறந்தீர்கள். இறந்துபோன உன் தந்தைக்கு இன்னும் அதிக நன்மையுண்டாகும்படியான ஒரு எண்ணம் என் கருத்திலிருக்கின்றது. அதனை வெளியிடுகிறேன். அவ்வாறு நீ நடப்பிப்பது உன்கடமை. அஃதென்னெனில் - உயர்ந்த பிதுர்க் கருமஞ்செய்தலே நமக்கு முக்கியம். பிதிர்த தினங்களிலும் மற்றப் புண்ணியகாலங்களிலும் கங்காநதி தீரத்திலிருக்கிற திவ்யக்ஷேத்திரங்களிற் சங்கல்ப தர்ப்பண யாகமுதலியவைகளைச் செய்தால், அந்தக்கலமென்றும் பித்ருதிருப்தியென்றும் வேதமுறையிற் கூறுகின்றது. எனக்கு மிகுந்த நல்லெண்ணந்தந்த பாண்டுவுக்குச் சுபமுண்டாக, வாரணாவதமென்கின்ற நமது நகரத்திற்சென்று உன் பிதாவின் கருமத்தைச் செய்தால், எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியாயிருக்கும். அது உனக்குத் தகுந்த பெருமையாயிருக்கின்றதோ இல்லையோ சொல்லுவாயென்றான். அதற்குத் தருமராஜன் வணங்கிக்கூறுகிறான்.

ஓ ஐயா! உலகத்தில் சப்பவர்க்கும் புண்ணியலோகத்தை யடையக்கருதி, அநேகயாகங்கள் செய்யத் தேசமும் ஒரு புத்திரனைப்பெறுவது. அஃதெனக்குந் தெரிந்திருந்தும், இதுவரையிற் பிதாவுக்குரிய கடன்களிற் கருத்தைச் செலுத்தாமல் லோகவியாபாரத்திலிருந்துவிட்டேன். இன்று தங்களாற் பிதாவுக்குரிய கடனைச் செய்யுங்கருத் துண்டாயிற்று. இனி அனாமத்தியைப் போதாவது இவணிருக்காமல் தாங்கள்சொற்றவண்ணம் வாரணாவதமென்னும் பதிக்குச்சென்று, அங்கிருக்கும் திவ்யநதியில் நீர்க்கடன் முதலியவற்றைச் செய்து, என்பிதாவுக்கு நலத்தை யுண்டாக்க விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று இருந்த பதியோடு கேட்க, திருதராஷ்டிரன்-அப்பா மகனே! இந்த அத்தினாபுரத்திருந்து செலுத்திய இளவரசு பட்டத்தை அந்த வாரணாவதத்திற் செலுத்தலாம். அவ்வாரணாவதம் எவ்வளவாயினும் தென்றல் - உன் தந்தைக்கு விருப்பமான இடம். வேதாகம சோலைகளும் ஆலயங்களும் நிறைந்து பெருகப்பட்டது. திவ்யங்களாகிய வெவ்வேறு ராமகத் தரித்திருக்கின்றது. வேதாகமதேர்ந்த ஐயர்களெல்லாம் அந்நகரத்தை நாடியன்றே வாழ்ந்தனர். பிரமா - விஷ்ணு - ருத்திரனென்னும் மூவரும் தனித்தனி தங்களிடத்தும் விட்டு நீங்காதிருக்கச் சிறப்புற்றிருக்கின்றது. இதல்லாமல் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களை யுடைத்தாய் அழகாய் போகபூமியாயிருக்கின்றதென்று சொல்லி, மந்திரிகளிற் சிறப்புற்றிருக்கிற புரோசனனையழைத்து, ஓ புரோசனா! இந்த அருமையான புத்திரனாயுடைய தருமராஜனைத் தருமநந்தியாயிருந்து, மற்ற சகோதரர்களையும் யாதொருகுறையும் வாராமல் நடப்பொருளெல்லாம் சேகரித்துக் கொடுத்து, நாளது கேடில்லாமல் அங்கே செல்லவேண்டிய முறைமைப்படி கின்னாமல் செலுத்தித், தருமராஜன் உயர்வும் புகழும் போல அவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருவென்று கட்டளையிட்டுத், தருமராஜனுக்கு பல ஆசிகள்கூறி விடைகொடுத்தான்.

பாண்டவர் வாரணாவதஞ்சேர்தல்.

தருமராஜன் தனது அன்னையாகிய குந்திதேவியையும், சகோதரர்களாகிய - வீமன - பார்த்தன் - நகுல சகாதேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, மந்திரியாகிய புரோசனனைக் கூட்டிக்கொண்டு, துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமா - விதுரன் - முதலிய பெரியோர்களைப் பணிந்து விடைபெற்று, வாரணாவதநகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். இவ்வாறு அனைவரும் வெளிப்பட்டபோது அத்தினாபுரத்திலிருந்த ராஜாக்களும் பெரியோர்களும் ஜனங்களும் வழியில் கூடி முதலானவர்களும், இருந்தபடியே தொடர்ந்து பலவாறு சொல்லி விதுரனை விதுரனே, இவர்கள் இத்தருமராஜனை இங்கிருக்கவிடாமல் போக்குகிறதாயிருந்தால், இச்செயல்-திருதராஷ்டிரன் புத்திரனாகிய துரியோதனனை முதலியபேர் நம்மண்ணுலகவாழ்க்கையை விட்டு விண்ணுலகவாழ்க்கையை அடைவதற்கு நெருங்கிய காலம் சமீபித்ததைக் காட்டுகின்றதென்று தங்களுக்கு

ள் தாங்களேகருதித், தருமராஜனைவாழ்த்தி விடைகொடுத்துத்திரும்பினார்கள். மற்றசனங்களோ வென்றால்-தருமராஜனைப்போலே இனிமேல் அரசாளப் போகிறவ ரெவரும், இந்நகரத்துக்கினி வரப்போகிற துணையேதோ வென்றும், பலவாறு நினைத்து, ஐயோ! திருமால்போற் கிருபையும் ருத்திரமூர்த்தி போற் பராக்கிரமமும் பெற்று விளங்கும் இவர்கள், இவ்விடம்விட்டு நீங்குவது என்னகாரணம்? பாவியாகிய துரியோதனனைச்சகிக்க வருந்தியோ? அல்லது அவருடைய சனியன்றோ! இவர்களுக்கிந்த இராச்சியம் [illegible] ஆ! ஆ! இந்தனன் [illegible] துக்கரிய புத்திரனைச்சேவை, கூட வந்த பெரிய [illegible] கள் [illegible] போகாமல், [illegible] த்திரவின்படி [illegible] தாயசனுயவிடைகொடுத்து [illegible] ரத்துக் கேட்கிறார்களோ [illegible] கொண்டு, கண்ணையுங் கருத்[illegible] வாரித்து [illegible] ச, [illegible] பெய்யப் [illegible] னுவிட்டார்கள்.

துரியோதனன் தருமராஜனை வணங்கி, ஓ அண்ணே! நானபாக்கியமுடையவன். [illegible] பிதா உங்களிடத்து வைத்திருக்கிற அன்பைப்போல என்னிடத்தில் வைக்கவில்லை. அப்படியிருக்கிறதென்றால் - எத்தனைகாலம் [illegible] வாழ்ந்தாலும், அதுவெல்லாம் வாழ்வல்ல. [illegible] நானம்செய்கிறது. இப்பொதந்த[illegible] வாசஞ்செய்கிறதும், சிவபூசை முதலிய [illegible] செய்தலும் மேலானவாழ்வு. அப்படிப்பட்ட வாழ்வினை அடைய [illegible] யாதி, [illegible] இப்போதே [illegible] வருவேன். [illegible] நீங்களிவ்விடம்விட்டுத் [illegible] போகிறீர் [illegible] கண்கலங்கப் [illegible] திரு [illegible] சபடில்லாத தருமராஜன் சொல்லுகிறார் - அப்பா துரியோதனா! நீயேன் [illegible] தம்பி [illegible] வேண்டியதில்லை [illegible] படி [illegible] செய்கிறேன். [illegible] மேலைக்[illegible] செய்துவரவேண்டியது. [illegible] யமும் வந்துவிட்டால் [illegible] நடந்து [illegible] ணில்லாத வியோகித்த [illegible] அதனால் நீ [illegible] யபடி [illegible] நடந்தார். துரியோதனன் [illegible] வேடன் [illegible] புரோசனனோ [illegible] தனிமையில் அழைத்து, ஓ புரோசனா! நீ கொள்ளாத இந்தச் சமயம் [illegible] து, இவ்வுராக்கினிப்போற் [illegible] இப்போது இந்தப்பாண்டவர்களைக் கொண்டுபோயிருந்து, நான் கட்டளையிடுகிற பிரகாரம் நடத்துவையாகில் ஜயமொனகிறபெயர் அதமாகிறதுமன்றி, உ

னைப்பற்றியிருக்கிற தரித்திரமும் நமதாம்படி செய்கிறேன். அப்படி நடக்கிறாயா [illegible] வென்று கேட்டான். புரோசனனோ [illegible] நலகா லமென்றெண்ணி, அப்படியே நடத்துகிறேனென்றான். துரியோதனன் சொல்லுகிறான் - ஓ புரோசனா! நீ [illegible] அறிந்தவன்போல [illegible] முதலி [illegible] அவர்கள் நம்பும்படி நடந்து [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] டையான [illegible], அதில் அவர்களை வந்திருக்கும்படி [illegible], [illegible] நெருப்பிட்டு [illegible] சொல [illegible]. [illegible] புத்தி மட்டாதபடி, பாண்டு [illegible] புரோசனன் துரியோதனனைப் [illegible] சொல்லுகிறான் ஓ [illegible]! [illegible] த்தல் [illegible] இன்னமட்டோ [illegible], அக்கட்டளைப்படி நடக்கிறேனென்று விடைபெற்றுக், கு [illegible] வந்து [illegible] துரியோதனனும் [illegible] நகரமடைந்திருந்தார். [illegible] புரோசனன் [illegible] கண்டு, அடடா! [illegible] சகிக்கச் சரு [illegible], தருமராஜனிடத்தில் வந்து, அப்பா தருமநந்தனா! துரியோதனன் [illegible] போகச்சொல்லியனுப்பியிருக்கிறேன். புரோசனன் [illegible] இருக்கையிலே [illegible]. தருமராஜன் தம்பிமார் - அன்னை - [illegible] - இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு, [illegible] பலாங்க [illegible], வாரணாவதமென்னும் நகரத்துக்குக்கிட்ட வருகிறார். இவர்கள் வருகிறதை அந்நகரத்துக் குடிகள் [illegible], [illegible], சங்கீத [illegible], தருமராஜ [illegible] போனார்கள். பு [illegible] தருமராஜனைத்தி [illegible] பழைய [illegible] சேகரித் [illegible] அவர [illegible].

துரியோதனன் அரக்குமாளிகை கட்டுகல்.

[illegible]! பாண்டு [illegible] வருகிற [illegible]. மற்றதுயம [illegible] துறைந்தார்கள். அதற்கின [illegible] வாரணாவதத்திற் குப்போனபோது, தருமராஜனுக்கு வயது பதின்மூ

ணமு. இதற்குமேல் நடந்த தென்னெனில் - துரியோதனனானவன் - சகுனி - கர்னன் - துச்சாதனன் - இவர்களோடு ஆலோசித்து, அரக்குமாளிகை கட்டத் திர்மானித்து, சொர்க்கலோகத்திலிருக்கு மயனென்னும் தெய்வதச்சனுக்கு ஒப்பாகிக் கனகனென்னும் பெயர்கொண்டு தன்னுடைனத்திலிருக்கும் சிறபசாஸ்திரியை அழைத்து, அரக்குமாளிகை ஒன்றியற்றும்படி நல்லவார்த்தைகளால் விசையச்செய்து, அவனை வாரணவதத்துக்கனுப்பி, அதற்குவேண்டிய சாமான்களை ரகசியமாகச் செலுத்தி, வெளிப்படையிற் பெரிய அரண்மனை கட்டுவதற்காக அனுப்பப்படுகிறதென்று யாவரும் நினைக்கும்படியாகக் - கல் - மரம் - சுண்ணமுதலிய சாமான்களை விடுத்துப், புரோசனனுக்கு மகிழ்வுண்டாக அடிக்கடி அனேக திரவியாபரணங்களைக்கொடுத்து, விரைவில்முடிக்கும்படியாகஅச்சிற்பிக்கும் நல்லவார்த்தைசொல்லியனுப்புவான். புரோசனனை துரியோதனனனுப்பவந்தகனகனென்கிறசிற்பசாஸ்திரியைக்கொண்டு, வாரணவத நகரத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள விஸ்தாரமான ஒரு இடத்திற் குங்கிலியம்- அழிஞ்சில் - எண்ணெய் - பஞ்சு - அரக்கு - மெழுகு- இவற்றாற் சுவர்களையெழுப்பி,முன்னும் சுற்றுமதில்ச் சிர்திருத்திக் கட்டிக்கொண்டு, பின்னர் சொர்க்கமத்திய பாதாள லோகங்களிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் இந்த மாளிகையைப்போற் கண்டதில்லையென்று மதிக்கத்தக்கதாக உட்புறத்திற் சயனறாட்டு - பக்கசவீடு - சபாமண்டபம் - தெனறறசாலை - போஜனசாலை - திருமஞ்சனச்சாலை - அடரங்கு - வித்வரசபை - வேற்றரசர்சபை - சிங்காரமண்டபம - உலாவியல மண்டபம் - இவை முதலியவற்றைப் புதுக்கிப், பொன்மயமாகவும் முத்து பவளம் பச்சை முதலிய நவமணிமயமாகவும் அங்கங்கு விசித்திரவேலை செய்து, மூன்றாமுக்காற் நாழிகைக்குள் விளைநதமுதல முதலிய உட்புறமனைத்தும் வெந்து நீறாகும்படி அம்மாளிகைக்கு அக்கினிமூலையில் சாலைத்தொடைந்து, நாற்புறமுஞ் [illegible] கொளுவ பற்ற மருந்துபணிமறைத்து, எல்லாவேலையும் நிறைவேற்றி, இவ்வளவு [illegible] வேலைசெய்ய வேண்டியதிருந்தபோதிலும் [illegible] சாஸ்திரி [illegible] அவ்வைத்திருந்து [illegible] சேதமின்றி [illegible] மண்டபமொன்றியற்றி, அம்மண்டபத்தின் [illegible] அந்தரமாகவும், பாம்பவர்க்கு நாலுகால் [illegible] வைத்து, அப்பாலின்சிறு [illegible] மறைத்து, மற்றெல்லா வேலையும் தீர்த்துவிட்டு அத்தினபுரத்துக்கு வந்து, துரியோதனனுக்கு மாளிகை கட்டிய செதியைத் தெரிவித்துத் தன்னரண்மனையை நோக்கிவருகிறான்.

அப்படி வருகிறபோது அவனை விதுரமஹாராஜன் கண்டழைத்து, அப்பா கனகா! வாரணவதத்திலென்னவேலை செய்கிறாய்? அதை ஒளியாமல் எனக்குச் சொல்லென்று கேட்கக், கனகன் இவர் சத்தியவிரதர். அன்றியும் ஆஸ்தானபதி. இவர்க்கு நாம்செய்த வேலையை ஒளித்தோமாகில் துரோகமாகிறது. ஒருகாலங்களில வெளிப்பட்டால் தலைபோவது மல்லாமற், குடும்பத்துடன் வேர்களைந்து போடுவார்கள். இதனறிந்துதுரியோதனன தான்செய்வித்தவேலையைவெளிப்படுத்தா திருக்கக் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். அரசன கட்டளைப்படி நடந்தால் அதனால் வரும்பாவம் அவ்வரசனைச் சேருமென்று துணிந்து கெடுதியான வேலைக்குப் பாத்தியப் பட்டோம். புத்திகெட்டோம். மேலும் பாண்டவர்கள் நல்லவர்கள். அவர்கள் பொருட்டில் உண்மையைப் பேசாவிட்டால் நமக்குப் பாவம் நேரிடுமென்று கருதி, தன்னைக்கொண்டு செய்வித்த வேலையின் மர்மங்களையெல்லாஞ் சாற்றினான். அதனைவிதுரன்கேட்டுத்திடுக்கிட்டு,மெய்சோர்ந்து,ஒன்றுந்தோன்றாமல்திப்பிரமைகொண்டு,கைகால்கள்அசைவின்றிநின்று,சற்றுநேரஞ்சென்று தன்னறிவுதோன்றி, தெய்வமே! சந்திரவம்சத்தைப் பற்பலபேர் நகைக்கலாயிற்றே. ஐஐயோ !! பாண்டுமக்கள் இளவயதிலே பிதாவைப் பறிகொடுத்து, இவ்விடத்தில்வந்து இளவரசுபட்டம் பொறுத்து, பின்பு துரியோதனனுடைய துராலோசனையினாலே அதனையுமிழந்து வாரணவதஞ்சேர்ந்தும், அங்கும் உயிர்பகுத் திங்கு தவறும்படி நேரிட்டதே. இதென்னதீவினை? ஆ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்று கனவருத்தமுற்று, கனகனைக் காப்பிடுத்துவேண்டிக் கொள்வதற்குப்பதிலாக அவனிரண்டு கரங்களையும் பற்றி இழுத்தழுவி, பலபல உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அப்பா கனகா! உனைத்திலஇன்பமாய்ப் பெறுகிறேன - [illegible] தந்தோன் - அன்னம் அளித்திரக்ஷித்தோன - ஆபத்தில் காத்தோன் - உபதேசித்தோன் - இவ்வைவரும் பிதாக்கள். நீ பாண்டவர்களைவருக்கும் உயிர்ப்பிச்சை [illegible] வாழ்வும், அரசையும் துரியோதனன கட்டளைக்கு கழிவுவாராமலும் ஒரு தந்திரஞ் செய்வாயாக, அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு நீ [illegible] பிதாக்களல்ல. இறந்துபோன பாண்டுமஹாராஜன நீயே. இனி யுனக்குச் சொல்லவேண்டியதென்னையென்று [illegible] அணைத்து முத்தமிட்டான. கனகன் ஜாதியிற் கம்மியனாயிருந்தாலும் பதினெட்டுச் சிற்பிகளில் இவனும் ஒருவனாகியும், யாவர்க்கும் அதிகமான கல்வியாளனாகியும், பாண்டவர்கள்மீது அதிக பிரீதியுடையவனாகியும் இருப்பவனாதலால், மனங்கனிந்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகின்றான்:

பாண்டவர் அரக்குமாளிகையிற் குடிபுகுதல்.

→◎←

ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் அஞ்சவேண்டாம். வஞ்சனை கருத்துக் கொண்டிருக்கிற துரியோதனன் கட்டளைப்படி அரக்குமாளிகை செய்தேன். அப்படிச்செய்தாலும் பாண்டவர்கள் ஐவரும் குந்திதேவியும் உயிர்ச்சேதமின்றித் தப்பிப் பிழைக்கும்படி அம்மாளிகையில் [illegible] பள்ளியறையினுள் [illegible] ஒரு மண்டபமியற்றி, அம்மண்டபத்தின் நடுவில் திறவைத்து, [illegible] வைத்திருக்கிறேன். அந்த [illegible] தில் [illegible] லால், அவனுடைய [illegible] ளுவார்கள். இந்த [illegible] செய்வித்திருக்கிறேன். [illegible] பட்டமாந்திரத்தில், [illegible] யும் [illegible] மண்டபவா [illegible] த்தால் தன் [illegible] சென்று [illegible] டாய்ப்பட்டு, [illegible] கிசை சேர்வதற்கு [illegible] கிடைத்தால் அதற்கு அவன் [illegible] டைவானென, அவ்வளவு மகிழ்வை விதுரமகாராஜன் அடைந்து, அந்த [illegible] வேண்டிய [illegible] த்து, பற்பல உபசாரங்களைச் சொல்லி அப்பா! இந்த விருத்தாந்தம் [illegible] வெளிப்படாமலிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லித் [illegible] அனுப்பிவித்தான். உடனே அவன் [illegible] வணங்கித், தன் வீட்டிற்குப் போனான். இங்கே புரோசனன் தருமராஜனிடத்துப் [illegible] காட்டி, [illegible] நடந்து வந்தான். தருமராஜன் இந்தப் புரோசனனைப் [illegible] அனுப்பி [illegible] வைப்போறபாவித்து, அவனுக்கு [illegible] தன் தம்பிமார்களை [illegible]

[illegible]

ஒருதினம் [illegible] வேதியர்கள் [illegible] செய்தார்கள். அந்தப் பட்டணத்திலே ஐவரும் குந்திதேவியும் ஸ்நானஞ்செய்து, பூசைமுடித்து, காசிவிஸ்வநாதமூர்த்தியைத் தரிசித்துப், புதியமாளிகையைப் புண்ணியாவாசனஞ்செய்து, வேதியர்களுக்கும் மற்ற யாவர்க்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்து, [illegible] குந்திதேவியும் குடிவந்தார்கள். தருமராஜன் அம்மாளிகையின் உன்னத விநோதங்களைப் பார்வையிட்டு அதிக மகிழ்வடைந்து, புரோசனனைப் [illegible] கொண்டாடி, அன்றுமுதல் பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையிலேயேயிருந்து [illegible] டிருந்தார்கள்.

இப்பால் பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையிற் குடிவந்திருப்பதைத் துரியோதனனுக்குப் புரோசனன் தெரிவித்தான். துரியோதனன் [illegible] யும், [illegible] அறையில் [illegible] பார்த்துக் கொண்டு, [illegible] அரக்குமாளிகையிற் [illegible]. [illegible] அக்கினியிட்டு [illegible] வருகிற [illegible] சமயம் [illegible] அனலிட்டு [illegible]. அவர்களும் அ [illegible] தான். துரியோதனன் புரோசனனை அந்தரங்கமாகத் [illegible] யனாக இருந்தான். [illegible] அதிகாரியாய் அக்காலத்தில் [illegible] ஒருநாளிரவில் தன்னுடைய [illegible], யாசகவேடம் பூண்டு, [illegible] வமனைக்கண்டு [illegible] பணிந்தான். அப்படி வணங்கினவனை விமனநோக்கி, அப்பா! நீயார்? என்னை வணங்கவேண்டியதென்னவென்று வினவ, [illegible] ஒ ஐயனே! நானிந்த மாளிகையை [illegible]. உங்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள வந்தேன். அதாவது - இம்மாளிகை அரக்கு - [illegible] - [illegible] - இவற்றால் முடிந்திருக்கின்றது. இது உங்களைக் கொல்ல துரியோதனன் செய்த கபடம். [illegible] மாளிகையில் நீங்கள் [illegible] செய்யும்போது, அக்கினியிட்டு [illegible] ராத்திரியில் [illegible] இருக்கின்றன். [illegible] (மறு) நாழிகை [illegible] கின்றது. நான் [illegible]

[illegible]

பாண்டவர்கள் [illegible] அருமை [illegible] மண்டபம் [illegible]. அதின் [illegible] அந்தரமாய் [illegible]. அந்த அந்தரக்காலே மந்தரகிரிபோன்ற [illegible] பெயர்த்து அந்தக் கம்பத்திருந்த பாதையைப் புரட்டினால், அதிற்சுரங்

கவழிதோன்றும். அவ்வழியி லிறங்கிப்போய் இடும்பா வனஞ்சேரலாமென் றுரைத்து, எனக்கு விடைகொடுத்தருளும் வினாவில் விதுரமஹாராஜனுக்கு இச்செய்தியை விளம்பிப் போகவேண்டுமென்று வேண்டினன். வீமன துர்ப்போதனனென்னும் பகைவனைத்தை கருதித்துவருந்திக், தாங்களாறுபேரும் அழியாமற் பிழைக்கும்படிக்கு உபாயஞ்சொல்லிய கனகனைத் தழுவிக்கொண்டு, புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, அப்பா பிறப்பி! அன்று பாண்டுராஜன வயிற்றிற் பிறந்தோம். இன்று உன் வயிற்றிற் பிறந்தோம். உன்னுள்ளவிற் பிறந்த எங்கட்கு உயிர்தந்தமை செய்தாய். உத்தமனே! உனக்கு நான் செய்யுமுபகார மென்ன விருக்கின்றது? இதோ நான் பூண்டிருக்கும் பணிகளெல்லாம் கொடுத்தேன். இவைகளை அங்கீகரித்துக் கொள்ளென்று பிரிய வசனஞ் சொல்லி விடைகொடுத்துவிட்டு, மாளிகையிற் பிரவேசித்துக், கனகனுரைத்த சுரங்கத்தை யெல்லாம் ரகசியமாகப் பார்வையிட்டுத், தமயனதம்பியர்களோடுஞ்சொல்லாமல் தன்மனதில் வைத்துக்கொண்டு, புரோசனன் மேல் லக்ஷியமாயிருந்தான். சதுர்த்தசியும் வந்தது. அன்றையதினம் புரோசனன உதயத்திலெழுந்து, ஐவரிடத்துவந்து, பழகின அன்புடையவனைப்போல் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, வாய்பொத்தி எதிர்நின்று, ஓஸ்வாமி தருமநந்தனா! ஏதாவது அடியேற்குக் கட்டளையிடவேண்டியிருந்தால் விதியுங்களென்று வினவ, தருமராஜன் காலகதியாற் சொல்லுகிறார்: ஓ புரோசனா! நாமிந்நகரத்துக்கு வந்ததுமுதல் நாட்டைப்பார்த்தோமேயன்றி, காட்டைப்பார்க்கவில்லை. ஆதலால் காட்டிற்சென்று நாம்வேட்டையாடவேண்டுமென்றுகூற, புரோசனன அங்ஙனமே வேட்டைக்குத் தகுந்த முயற்சி செய்தான். ஐவரும் காட்டிற்சென்று, பெரிய மிருகங்களையெல்லாம் அநேகம் வேட்டையாடி, சாயந்தரம் திரும்பி அரண்மனைக்கு வந்து, ஸ்நானம்பண்ணி போசனஞ்செய்தபின், தருமராஜன் புரோசனனை அழைத்து, அப்பா புரோசனா! நாங்கள் வேட்டையாடித் தேசம் [illegible]. நீ [illegible] இருந்து காவல் செய்க [illegible] என்று, ஐவரும் [illegible] சென்று [illegible] போயினார்கள்.

அரக்குமாளிகையைத் தீயிடுதல்.

இவர்களில் வீமன் [illegible] கூறியவற்றை மனதிற் [illegible], இன்றைய தினம் [illegible] மாளிகை தீப்பற்றாதபடி, [illegible] வேண்டுமென்று [illegible], [illegible] இருந்தான். அந்நாளில் இரவு [illegible] நெருங்கிற்று. அந்தவேளையில் வீமன் எழுந்து புரோசனனிருக்கிறவிடத்தில் வந்துபார்க்கும்போது, புரோசனனுக்கு இப்பூமியின் சம்பந்தம் நீங்கிய படியால் இருந்த விடத்திலே தானே துயின்று விட்டான். அதனை வீமன்பார்த்து, இந்தப்பாவி உள்ளுயவுகள் [illegible] மாயிருந்து நம்மைக்கொல்ல நினைத்தான். தெய்வம் இவனைப் பெருந்தூக்கத்திற் சேர்த்தது. இவனிப்படியே தூங்கட்டும். நாமே சாவத்திற்கு அனலிட்டுவிடுவோம். அதன்மேல ஆங்குறிகிறவன் தூங்கிப் போவான் எனக்கருதி, சமையலறையிற்சென்று, ஒரு கொள்ளிக் கட்டையை யெடுத்துக்கொண்டு அக்கினிமூலையில் வைத்திருக்கும் சாவத்திற்கு நெருப்பிட்டு, ஓடியும்வந்து தருமராஜனை ஒருபுஜத்திலும், குந்திதேவியை முதுகிலும், மற்றொருபுஜத்திற் பற்குனனையும், இரண்டு தம்பியரை இரண்டுகையிலும் பற்றிக்கொண்டு, உந்துகால் மண்டபத்தின் [illegible] யுதைத்துத்தள்ளி, அதனடியிலிருக்கும் பாறையை யெடுத்து உட்புகுந்து, முன்போல அப்பாறையை மூடிவிட்டு, அதிவேகமாக அச்சுரங்கத்திற்சென்று, இடும்பாவனத்தில்வந்து, அங்குமுடியிலிருக்கும் பாறையைத் தலையால் முட்டித்தள்ளி, அச்சுரங்கத்தின் அச்சுதல் [illegible] யுடன் வெளிப்பட்டாரெப்படியோ அவ்வாறு ஐவரையுந் தாங்கி வெளியில்வந்து, அவ்விடத்தில் ஓர் சமமானபூமியில் தமையனைப்பரப்பி, ஜவரையும் [illegible] பக்கம் வைத்து, அங்குப [illegible] அதிகமாகையால் தானே நித்திரை செய்யாமற் காவலிருந்தான். குந்திதேவி - தருமராஜன் - பற்குனன் - நகுலன் - சகாதேவன் - இவர்களுக்கு அதிகநித்திரையாகத் தாலமிட்டுவந்தது [illegible].

இங்கே சாவத்தில் அனலிட்ட மாத்திரத்தில் [illegible] அதிகமாக [illegible], [illegible] மாளிகையை முற்றும் [illegible]; [illegible] புரோசனனை [illegible] [illegible] !! [illegible] !! [illegible] ! [illegible] ! [illegible] [illegible] அந்தத்தூதர் கண்டுவந்து, விதுரர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமர் - கர்ணன - சகுனி - விதுரன் - மந்திரிகள் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - மு

தலானவர்கள் புடைசூழக் கொலுவிருக்கும் துரியோதனன் காலில்விழுந்து, ஓவென்றலறிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ மண்டலேஸ்வரா! வாரணாவதத்தில் வந்து இளவரசுபட்டத்தைச் செலுத்திவந்த ஐவருந் தாயும் நூதனமாக இயற்றிய மாளிகையில் நித்திரை செய்திருக்கிறபோது, அம்மாளிகை தீப்பட்டுக் கருகிப் போயிற்றென்றார்கள். அச்சபையிலிருக்கிற யாவர்களும் இவ்வசனத்தைக் கேட்டமாத்திரத்திற் சாவுக்குச் சரியான மூர்ச்சையடைந்து, சிறிதுநேரம் சென்றபின் மூர்ச்சைதெளிந்து, ஒவ்வொருவராக எழுந்து பயங்கிவிழுந்து, மனங்கலங்கிக் கரங்களையடித்து, வாயலறி, நாவுலர்ந்து, ஓவென்றழத் தொடங்கினார்கள். இவர்களோடு துரியோதனனும் சகுனியும் கர்ணனும்உள்ளே மகிழ்வுற்றிருந்தாலும், வெளித்தோற்றத்துக்கு மெய்ப்படப் புலம்புவார்களாகி நாயகனும் எதிர்சென்று நின்று மருண்டழத் தொடங்கினார்கள். நகரசேதி இந்த ராஜ்யமும் அந்தப்புரத்திலிருப்பவர்களும் கேள்வியுற்று, ஓவென்றலறத் தலைப்பட்டார்கள். அத்தினபுரத்துச் சனத்தானத்திலெழுந்த அழுகையொலியானது, கடலொலிபோலிருந்தது.

இப்படி யாவரும் [illegible] புலம்பிப், பின்பு ஒருவாறு மனந்தேற, துரோணர் - கிருபர் - இவர்கள் ஆ! ஆ! இதென்ன அசம்பாவம்? வீமன் வாயுபகவானுடைய அதிரூபியன்றோ. அவனிருக்கும்போது அவ்வாயுவானது [illegible] அக்கினிபகவான் தனக்கிரைத் [illegible]? [illegible]! இவ்வுலகிலுள்ள சுத்தவீரர்களிற் சிறந்த பராக்கிரமமுடைய அதிசயமுடைய [illegible] தானே? [illegible] [illegible] வருணாஸ்திர [illegible]. அக்னி [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] யாவரும் அழுதார்கள்.

பின் யாவரும் ஒன்றுகூடி வாரணாவதம்வந்து அரக்குமாளிகையைச் சோதித்துப் பார்க்கும்போது, ஐந்துவேடர்களும், அவ்வேடர்களின்தாயெனும்

ம் தோன்றிற்று. அதனைப்பார்த்துயாவருங்கலவருத்தமடைந்தார்கள். விதுரன் அவ்வேதுவைக் கண்ணுற்று, முன்கொண்ட தைரியத்தையிழந்து, இது ஐவருடையதும்பென்று நிர்மானித்துச், சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்து விழுந்து, மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, ஐயோ! மக்களே! ஐயோ! மக்களே! என்று ஓவென்றலறி மதிமருண்டு, சோபமென்றவாயுமோதலிற் பட்டுப் பெருமூச்செறிந்து, சரமழுவதுபோலாகி, விழிகளில் நீர்ப்பசுமையற்றுப, பிராணனிலைபெறுமலைந்து, உதிரம்பெருக வேர்த்து, நடுநடுங்கிப், பதைபதைத்து, நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு, ஓ பதங்களிற் [illegible] யொத்த மைந்தர்களே! எதிர்த்துவந்த சத்துருக்களுக்கு யமனைப்போன்றவர்களே! மதித்து வந்தோர்களை மகாவிஷ்ணுவைப்போற்காக்குந்தீரர்களே! மகமேருவின் நிலையைப்போலத் துப் பிரகாசிக்கும் கீர்த்திப் பிரதாபர்களே! சந்திரனே நித்தியமாகவுடைய உங்கட்கும் இத்தீங்கு நேர்ந்ததல்லவா! இந்தச் சந்திரகுலத்தை ஆலமரத்தின்விழுதுபோல அத்தியத்தில் நீங்கள்தான் ஆதரிப்போமென்றெண்ணியிருந்தேனே அந்த எண்ணமெல்லாங் [illegible] காலத்தில் அற்றற்றுப்போகவிட்ட அவ்விதிபோல நோப்பாய் விட்டதே. சர்வலோகரக்ஷகரான அவ்வாசுதேவனை நீங்கள் எங்கிருந்தபோதிலும் உங்களைப்பார்த்துணையாயிருந்து பாதுகாப்பானென்றெண்ணியிருந்தேனே: அவருக்கும் உங்கள்மேற் கிருபைநோக்கில்லையாய் மறைந்துவிட்டதோ! பூர்வம் நீங்கள் தங்கள் தந்தையாம் பாண்டுமகாராஜனைப் போன்றவர்களாமென்றெண்ணி வாரணாவதத்திற்குச் செல்லும்போது, உங்களோடு கூடவராமற் பாவியாயிருந்தவன்போல் வழிவிட்டு வந்தேனே பாவியாகிய நான் [illegible] [illegible] அழுதிருக்கும்போதே எனக்குச் சந்ததிகள் உண்டாகி, [illegible]

[illegible]

அஃதிப்போது அழுகிறபடியாய்விட்டதென்ன

காரணமோ? ஐயா தருமநந்தனா! சத்தியமென்பதெ ங்கெங்குள்ளதோ அவைகளெல்லாம் உன்னுடைய அகண்ட சத்தியத்தினது அம்சமென்று சொல்லும்படியாக உருக்கொண்டுவந்த உனக்குமா இவ்வித ஆபத்து நேர்ந்தது? அப்பா! பீமசேனா! பிரசண்டமாருதத்திற் கொப்பான வேகத்தையும், ஆலகாலத்திற் கொப்பான கோபத்தையும், வடவாக்கனலுக்கொப்பான வீரத் தையும், பெருங்கடலுக்கொப்பான தன்மையையும், சர்வசம்ஹார ருத்திரமூர்த்திக்கொப்பான திடத்தைய பராக்கிரமத்தையுமெங்கிருத்திப் போயினையோ? தம்பீ அர்ச்சுனா! வில்லாளியராகிய துரோணாசாரியருக்கு கையால் கொட்ட சபத்தை நீக்கி அவர்பொன்போ றவாயினும் சஜேந்திரவர்த்தாவென்று துதிக்கும்படியான மேன்மை பெற்றதல்லாமல், அவர்பட்சாலனிடத்திற் பேசிவந்த சபதத்தை நிறைவேற்றப் போந்தனை போர் சென்று எதிர்த்தும் துருபதனைத் தனியேசென்று வென்று, அவனைத் தேர்க்காலிற் கட்டிக்கொண்டு வந்து ஆசாரியனெதிரில் விட்டு, அவர் சபதத்தையும் நிறைவேற்றினாயே? அக்காலையில் அப்பாஞ்சாலனை அவ்வாசாரியருக்கு உபாயமாகக் கூட்டித் தன்னோ வெறுப்புக்கொண்ட துருபதராஜன் ஒரு புத்திரியைப்பெறுவதற்காகக் கடவேனென்று உறுதி செய்துகொண்டுபோய்ப் புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தால் திரௌ கழுபெச்சத்தக்க புத்திரியைப்பெற்று வைத்திருக்கின்றானே அவனெண்ணம் மண்ணாயிற்றே மகனே நந்லா! குழந்தாய்சகாதேவா! முற்றத்துறந்த முனிவர்களும் உங்கள் முகாரவிந்தத்தை நோக்கும்போது இப்படிப்பட்ட புத்திரபாக்கியமே முத்திக்கு நிகரென்று இச்சை கொள்ளுவார்களே அப்படிப்பட்ட உருவும் உணர்வும் - உண்மையும் - உபகாரமுமாகிய எல்லா நன்மைகளும் வாய்ந்த உங்களையும் அக்கினிதேவன் சிறிதுமிரக்கமின்றித் தகித்து விட்டானல்லவா? புனிதராறுன அவன்யாவராலும் (சோநதாரககொல்லி)என்று அழைக்கப்படுகிறான். ஆ! ஆ! மைந்தர்களே! நீங்களே வரும் எனக்கெய்யபில் வைப்பானவர்களென்று எண்ணியிருந்தேனே அவ்வெண்ணமும் இன்று உங்களைத் தீய்த்த அனலிற் றீய்ந்துபோனதே ஐயோ! அரண்மனையில் வெவ்வேறு தனித்து நித்திரைசெய்த நீங்களைவரும் தாயும் ஓரிடத்தில் வந்து படுத்து எனபாயம்போயிருப்பதைப்பார்த்தால், அன்றைப்பட்டவுடன் வெளியில் வரலாமென்று ஓடி வந்தீர்களோ? அப்படி ஓடிவந்தும் உங்கள் தலைவிதிவசத்தால் வாசற்படியிற் செப்பட்டு மடிந்தீர்களோ? அந்தோ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்று, பலவாறு தனக்குள் தானே அழுதுபுலம்பினான். துரியோதனனும் அவனை சமாதானம் மாற்றினன் துராலோசனைக்காரருள் நாம சிந்தித்தவேலை இன்று முடிந்தது. இனி நமக்குச் சல்லியமில்லையென்று எண்ணமிருந்து வெளிக்குச் சாட்டாமலிருந்தான். பிறகு திருதராஷ்டிரனும் ஐவராயின மாதாவுக்கும் கிரியைகளை முறைப்படிச் செய்துவிட்டு, யாவரும் அதனைப்பார்த்து வந்துசோகதார்கள். துரியோதனன் மனோதுக்கமற்றிருந்த காக தலைக்கிரீடம்போல வாய்த்ததெனப் பெறறேனென்று மனமகிழ்ந்து இராஜ்யாதிகாரத்தை அரசுசெலுத்திவந்தான். ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! துரியோதனன் தனக்கு இனிமேல் பாண்டவர்களால் வரும் பாவய பெருந்துன்பங்கள் எவ்வளவு வந்தாலும் உணராமல், (புத்துமேல் வெடிக்கப் போகும் அறியாமல் தன்னைக்கொண்டிருக்கிற ஆபத்தை நினையாமல் அணைக்கப்படும் பலியாட்டைப்போல) மகிழ்ந்து, இனிது வாழ்ந்திருந்தான். இனி அப்பாண்டவர்கள் தீயிலிருந்து தப்பியது எவ்வாறென்பதைச் சொல்லுவேனென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வாரணாவதச்சருக்கம் முற்றிற்று

ஏழாவது

வேத்திரகீயச் சருக்கம்

சண்ணான துதி.

தேசாளுமாக கோயினமேவுமெந் திதிரயான் மேகையன
போ..யான் புதுமயான் வீரதாயான் மாதுதாயான்
பேர் திபன புதலவாயிலடப பொறைதனை நநுன் பொருவமெலன
தாரிமுமம வையனபு மருபாதிமயா னடிவணங்குவாம்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! பீமசேனன் தமையன் தம்பிமார் அனைவரும் நித்திரைசெய்தபொழுது காவலாயிருந்தபோது, அவ்வனம் இடும்பனென்ற அரக்கனும் அவன் தங்கை இடிம்பியும்வாழுமிடமாதலால், இம்மனிதர்கள் வந்திருக்கிறதைக்காற்றுவாடையால் உணர்ந்து, மிகுபசிக்கு இரையகப்பட்டாற்போலிருக்கின்றதென்று இடும்பன் மகிழ்ந்து வெளிப்பட்டான். இடிம்பி அதிவேகமாக வெளிப்பட்ட தமையனை வணங்கி, எங்கேசெல்லுகிறாய் அண்ணாவென்று வினவினாள். இம்மபன் சொல்லுகிறான்: ஓ அம்மா! நமக்கு நெடுநாளாக நரமாமிசம் அகப்படாமலிருந்தது. இன்றையதினம் நரஜீவன் கமழு

வனத்தில் வந்திருக்கிறதாய்க் காற்றுவாடை காட்டுகி றதால், நான் அவ்விடத்துக்குப் போகிறேனென்று [illegible]ன். இதைக்கேட்டு தமயந்தி நளனைப் பார்த்து, ஓ அண்ணா! நாயநாராமிசம் புசித்து நெடுநாளாயிற்று. எனக்கு விடை கொடுத்தால் நானே சென்று, வந்தநரனை பக்ஷியாதத்தின்று, [illegible] வருகிறேனென்று புகன்றாள். இதைக்கேட்டு அவள் கருத்தறிந்து, நல்லது அப்படியே நீபோய்ப் புசித்து [illegible] வாவென்று சொல்லி இடைநின்றுவிட்டான். இந்த [illegible] சாதியில் அரக்கியாயிருந்தாலும், வடிவில் [illegible] [illegible] ஒத்து விளங்குவாள். அதனாற் [illegible] [illegible]யென்றும் பெயருடையவள், அவ்விடத்தில் [illegible] நடந்துவந்து விமனைப்பார்த்தாள். அவனது [illegible] [illegible]த்திரத்தையும் அழகையும் வலியுடைமையையும் பார்த்து, இவர் [illegible] [illegible] முதலியவற்றால் [illegible]யிருக்கிறார். மேலும் அழகில் உயர்ந்தவர். இப்படிப்பட்ட [illegible] நாம் [illegible] கொள்ளவேண்டுமென்று [illegible]-அ[illegible]-[illegible]-[illegible]-[illegible] [illegible]த்தையிட்டு, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

இடும்பாசுரவதை

அ[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] அப்பவி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பாக்ய இப்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வேகமாக வந்தான். அவனை [illegible], நடையைத் தின்னவந்தேன். வந்தவிடத்தில் [illegible] வத்தைப் பார்த்தவுடன், அதிக மயலாகிவிட்டேன். இப்போது என்னைக் [illegible] மணம்புரிந்து செய்

தால், என் தமயனாலும் இனமும் யாவராலும் உமக்கு கெடுதி வராமற் காப்பதுமன்றி, சொர்க்க மத்திய பாதாளலோக விநோதங்களைப் பார்க்க விருப்பங் கொண்டாலும், அவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்களின் மேல் ஆசையிருந்தாலும், அவ்விடத்திற்கு என்னைக் கொண்டுபோய் விடுப்பேன். அவ்வஸ்துக்களையுங் கொணர்ந்து தருவேன். ஆகையால் என்னை [illegible] மணம்புரியவேண்டுமென்று இனிய வசனங்களால் வேண்டினாள்.

வீமன் அவளைப்பார்த்துச் சிரித்து, அடிபெண்ணே! உன் வல்லமையை நீயேதான் சொல்லவேண்டும். [illegible] யார் புகழப் போகிறார்கள். அதிருக்கட்டும். உன் தமையன் இராக்ஷசன் வல்லமைக் கொப்பானவனென்று, [illegible] விவாகஞ் செய்துகொள்ளென்றுஞ் சொல்லுகிறாய். இது நன்றாயிருக்கின்றது. இராவணனை ஒருமுறை நல்லநாளில் [illegible] உன் தமையன் அவனுக்கொப்பானவனென்றால், அவனைக் கொன்றவன் [illegible] [illegible] இல்லாததுபோலும். [illegible] இராவணன் முதலானோர், யாராவது [illegible] [illegible] [illegible] போனார்கள். அவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] எதிர் [illegible] [illegible]. நீ அரக்கி. உன் [illegible] [illegible] [illegible]. அது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] உன [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வீமனை[illegible] அடடா!! [illegible]. வீமனிடத்திலணுகி, அடா [illegible]! நீ என்ன! உன் வல்லமை என்ன? [illegible] [illegible] [illegible]படுத்திக்கொள்ளவா பார்க்கிறாய்? சபாஷ்! நீ எனக்குப்

பலியாகிறது போய், கலியாணகாரியமா நாடியிருக்கிறாய்! உனக்கு இக்கருத்து வந்தது என்னகாரணம்? உன்விதி கிழிந்தது. இதோ உன்னை யமபுரத்துக்கு அனுப்பி உன்தலையைப் புசிக்கிறேன் பாரடாவென்று, தன்பலங்கொண்டமட்டும் ஓங்கி அடிக்கவந்தான்.

வீமன் புன்னகைகொண்டு, அடடா!! நாம் சும்மாயிருக்க நம்மேல் வீணவழக்கிட்டுப் போருக்கெழுந்தான். இவனை விடக்கூடாதென்று எழுந்து, தன்பலங்கொண்டமட்டும் இரண்டுகரத்தாலுங் கன்னத்திற் றறைந்தனன். அந்தஅறையிலே யிடும்பனுக்கு வாயிலுள்ள பல்லெல்லாம் பலபலவென்று விழுந்து, தொண்டை நெரிந்து, மண்டை கலங்கிற்று. இடும்பாசுரன் சற்று நிதானித்து, அப்பா! நாம் எப்போதும் இப்போதுபட்ட தெப்பல பட்டதில்லை. இக்காட்டிலிருந்து அநேக நரசனங்களைப் புசித்தோம். நம்மைக்கண்டவரெல்லாம் கடகடத்து விலவிலத்து உயிர்சோர்வார்கள். இந்நரன் நமது உக்கிரத்தைக்கண்டும், அதிர்மறு பேதாமற் சஞ்சலப்படாமல் தைரியத்துடனெதிர்நின்றதுமன்றி, நம்மையும் பலமுற அடித்தான். இனி இவனுக்குத் திரிமூர்த்திகள் துணைவந்த போதிலும் இவனைக் கொல்லாமல் விடலாகாதென்று மனதிலெண்ணித்து, படவானலத்தைத் தந்நேத்திரத்திற் காட்டிப், பர்வதம் காலுகொண்டு நடந்துவருவது போல வீமனுக்கு எதிர்வந்துநின்று, தன்கையாலோரடி அறைந்தான். வீமன் அவ்வடியைத் தட்டி, அவனைப்பிடித்து ஆகாயத்தில் எறிந்தான். இப்படி ஒருவரையொருவர் வாரியெறிகிறதும் போர்புரிகிறதுமாயிருக்கும்போது, நித்திரைசெய்கிற ஐவரும் விழித்துக்கொண்டு பார்த்தார்கள். நகரந்திரப்பந்த நிருந்தகியாபகமே அதிசயப்பட்டு ஆராய்ந்திருக்கிறவராதலால், நாலு திசையையும் பார்த்துத் திகைத்து, மனங்கலங்கி, ஆ! ஆ! இப்படியவனத்தில் வரவேண்டிய காரியமென்ன? வந்தவிடத்து வீமனுடனே யிப்போது காத்திரமானயாரோ ஒருவரன் யுத்தஞ்செய்கிறான். இதென்ன ஆச்சரியமென்று நொந்து, பலவாறுநினைந்து வருந்தப்பட்டிருக்கையில், இங்கே வீமனும் இடும்பனும் ஒருவனை யொருவர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்கிற ஆசையினால், குத்தியும், தட்டியும், உதைத்தும், மிதித்தும், தூக்கியும். தாக்கியும், அடித்தும், கடித்தும், இந்தவண்ணமாக ஒருமுகூர்த்தம் வரையிற் போராடி, முடிவில் வீமன் அதிக உக்கிரங்கொண்டு, இந்த ராக்ஷதப் பயலோடு இன்னேரம்வரையில் யுத்தஞ்செய்கிறதாவென்று நினைத்துக், கோபத்தீஜ்வாலை எழும்பி, இடும்பனைப்பிடித்துத் தூக்கிப் பூமியிலேமோதி, காலைப் பற்றி இருபிளவாகக் கிழித்தெறிந்து, மஹாவிக்கிரமத்தோடு இன்னும் அரக்கர்கள் இருக்கிறார்களாவென்று கர்ச்சனையிட்டான்.

வீமன் இடும்பியை மணத்தல்.

இடும்பி தமயன் இறந்ததைநோக்கி மிகுந்த வருத்தமடைந்தவளா யிருந்தாலும், வீமன் வல்லமைக்கு அதிக மகிழ்ச்சியுடையவளாய், முன்னிருந்த ஆசையைவிட மும்மடங்கு அதிகமான ஆசைவைத்து, தன்னெண்ணம் எவ்வாறு நிறைவேறப்போகிறதென்று மோகத்தைக்கொண்டிருந்தவள், குந்திதேவியின்பாதத்திற்போய் விழுந்து வணங்கினாள். குந்திதேவி வணங்கிய அரக்கியைப்பார்த்து, அம்மா! நீயார்? என்னை வணங்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, இடும்பி வீமனோடே சண்டையிடுகிற ராக்ஷதனைத் தொலைத்துப், பின்பு கூறுகிறாள்: ஓ மாமி! இவ்வனத்தில் நெடுநாளாக இருக்கிறேன். என்கருத்துக்கிசைந்த கணவன் வாய்க்கவில்லை. இன்று என்கண்ணுக்கினிய கணவன் உன் புத்திரனையல்லாமல் வேறொருவரில்லை. என்னை அந்த மஹாபுருஷன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நீ திருவுளம்பற்ற வேண்டும். அப்படிக் கருணைசெய்யாவிட்டால், உங்கள் முன்னிலையில் என்பிராணனை விட்டுவிடுகிறேனென்றாள். குந்திதேவி மனங்கலங்கித் தருமராஜனைநோக்கி, அப்பா தருமநந்தனா! இதோ இறக்கிறமாது நம் வீமனிடத்து ஆசையாகி, அதிகவருத்தப்பட்டு, தன்னை ஏற்றுக்கொண்டால் நலமென்றும், இல்லாமற்போனால் தன்பிராணனை விட்டுவிடுகிறேனென்றும், காலில்விழுந்து முறையிடுகிறாள். வலியவந்திருக்கிற இதைநாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தகுமோ வேண்டாமோ? அம்மையின்னப்படி கேட்கப்பட்டு தருமராஜன் இடும்பியைப் பார்த்து, ஓ பெண்பாவாய்! நீயோ அரக்கி. இவனோ நரன். உங்களிருவருக்கும் பொருந்தப் பொருந்துமோ? இதற்கென்ன செய்கிறதென யோசிக்க, இடும்பி சொல்லுகிறாள்: ஓ புண்ணியபுருஷ! அரக்கர் சாதியிற் பிறந்தும் மானிடசாதியின்மேல் நேசம்வைத்த [illegible], என் [illegible] பேதமில்லை. [illegible] ராஜனுக்கு [illegible] கூடினா. அவனுடைய [illegible] யாலவைத்திரவாரம்.

ஓ தருமராஜனே! நானோ என்வல்லமையைத் தெரிவிக்கக்கூடாது. ஒருவன் தன் வாயால் தன்னைப் புகழலாகாதென்று விதியிருக்கிறபடியால், நானொருசொல்லைமட்டும் தெரிவிக்கிறேன். இந்த மூன்றுலோகத்தும் அரைநொடியிலோடிவருவேன். அவ்வுலகத்திலுள்ள பொருள்களைக் கேட்டால் அதனையுங்கொண்டுவந்து சேர்ப்பேன். இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமாகிய மூன்றையுஞ்சொல்லுவேன். ஆதலால் என்னை அங்கீகாரஞ் செய்யும்படியாய அந்த மஹாபுருஷருக்குத் தெரிவியுங்க

யை செப்பினாள். தருமன் இடும்பியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலங் கண்டு முன்னதாய்ச் சொல்லுவேனென் றுரைத்தனையே, எங்கட்கு முன்னடந்ததும் உதயத்தில் நடக்கப்போகிறதுஞ் சொல்லென்றார். இடும்பி - ஓ ஐயனே! உமக்குத் திருதராஷ்டிரன் இளவரசு பட்டங் கொடுத்ததற்காகத் துரியோதனன் பொறாமைகொண்டு, தந்தையிடத்து முறையிட்டு உம்மை வாரணாவதத்துக் கனுப்பிவிடச்செய்து, நீரவ்விடத்தில் வந்தபின்பு மிக உருக்கமுள்ளவனைப்போற் கனகனென்கிற சிற்பி-புரோசனனென்கிற மந்திரி-இவர்களைக்கொண்டு பஞ்சு - எண்ணெய் - அரக்கு - மெழுக்கு - அழிஞ்சில்மரம் - இவற்றால் ஒருமாளிகை இயற்றி, அதற்கு அக்கினிமூலையிற் சரவத்தி வைத்து உங்களைச் சாம்பராக்க ஒருநாள் நியமித்தான். கனகனென்கிற சிற்பியை உங்கள் சிறியதந்தை விதுரன்கண்டு, வாரணாவதத்தில் என்னவேலை செய்கிறாயென்று கேட்டறிந்து, மிகவருத்தமடைந்து, அத்தீங்கினின்றுந் தப்பி வெளிப்படுவதற்காக வைத்த சுரங்கத்தை உங்களுக்குச் சொல்லச்சொல்லி விடுத்தார். அந்தக்கனகன அரக்குமாளிகையின் சூட்சயை இதோயிருக்கிற மஹாபுருஷனுக் குணர்த்த, இந்தக்கனவான துரியோதனன் நியமித்த முகூர்த்தத்திற் சரவத்திக்கு நெருப்பு வைத்து, உங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சுரங்கத்தின் வழியாகவந்து, இக்காட்டில் உங்களுக்கு நித்திரைபங்கம் வாராமற் காவலிருந்தார். இவ்வனத்தில் நெடுநாளாக எதிரில்லாமல் வாழ்ந்த நானன்று இந்தச் சௌந்தரியன்மேல் மையலாகினேன். எனக்குத்தமையன் இடும்பனறிந்து இவரை யெதிர்க்க, இந்த வச்சிரதேகன் அவனை வெற்றிகொண்டார். இம்மட்டுமே சங்கதி. இதற்காக நீங்கள் வருத்தப்படாதீர்கள். இந்த மணவாளனுக்கு ரகசியந் தெரிந்திருந்தும் உங்களுடன் சொல்லாதிருந்ததற்குக் காரண மொன்றுமில்லை, உபகாரஞ் செய்த கனகன உங்களுடன் சொல்லவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கின்படி சொல்லாதிருந்தார். இனி உதயத்தில் திவ்யரிஷியான ஸ்வரூபியாகிய வேதவியாசரைக் கண்டு தரிசிப்பீர்களென்றாள்.

இவைகளை யெல்லாம் தருமராஜன் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு, வேதவியாசரைக் காண்பீர்களென்று இடும்பி சொன்னதைச் சோதிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அக்கால் இதுவரையில் நரமாமிசத்தைத் தின்று கொழுப்பேறியிருந்த இடும்பாசுரன் மாமிசத்தை விலங்கினம் பறவை முதலியவை புசிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டதுபோற் சூரியன் உதயமாயினான். இடும்பி தருமராஜனை நோக்கிக் கூறுகிறாள்: ஓ மூத்தவரே! ஸ்திரீகளென்றால் எல்லாரும் ஸ்திரீகளல்ல. கற்புடைமை பெற்று விளங்குகிறமாது எவளோ, அவளைத்தான் பெண்ணெனப்படும். என்னை அரக்கியென்று இலேசாய் நினைக்க வேண்டியதில்லை. என்மன வுறுதியும், நன்னிலையும், அநுபோகத்தில் விளங்குமென்று கூறினாள். தருமராஜன் வீமனையழைத்து, ஓ தம்பி வீமா! இதோயிருக்கிற கன்னிகை குலத்தில் மாத்திரம் அரக்கியல்லாது, மற்றக்குணாதிசயத்திற் கமலையை நிகர்த்தவள். சேற்றிற்செங்கழுநீரு மலரும். நிலத்திற்பொன் முதலியவை யுதிக்கின்றன. அவைகளை நிந்தித்து நீக்காமல் அங்கீகாரஞ்செய்வதுபோல், என்வாக்கைத் தள்ளாமல் இந்தக் கன்னிகையை ஆதரித்துக் கொள்ளென்று ஆசீர்வதித்தார். மற்ற மூன்று தம்பிமார்களும் தருமராஜன வாக்கியம்போற சந்தோஷஞ் சொன்னார்கள். வீமன தமையன் வாக்கியத்தை வேதவாக்கியமாகக் கொண்டு, தம்பிமாருந் தாயுங் களிக்க அவளை அங்கீகாரஞ் செய்தான்.

பாண்டவர் வேதவியாசரால் மந்திரோபதேசம் பெறல்.

உடனே ஐவருங் குந்தியுமெழுந்து, நித்தியகடன் முடிக்கச் சலத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டார்கள். அங்கு ஒரு திவ்விய நதி தோன்றிற்று. அந்நதியைக் கண்டியாவரும் அதிலிறங்கினார்கள். அந்நதி வியாசரால் நியமிக்கப்பட்ட நதியாகையால், அந்நதியில் யார்வந்து கால்வைத்த போதிலும் அவர்களுக்கு வேதவியாசர் தரிசனமாகிறது. அந்நதியிற் பாண்டவர்கள் கால்வைத்த மாத்திரத்தில், அவர்களுக்கு இடும்பி சொற்படி வேதவியாசர் தோன்றினார். உடனே ஐவரும் எதிர்கொண்டுபோய் வணங்கி, ஓரிடத்திற் கொன்றைத்தழை முதலியவற்றால் ஆசனமமைத்து எழுந்தருளச்செய்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் புரிந்தனர்கள். வேதவியாசர் ஐவருக்கும் பல ஆசிகூறி, குந்திதேவியை உபசரணை செய்து, தருமராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: அப்பா தருமநந்தனா! நீங்கள் சஞ்சலமின்றி அதோயிருக்கிற சாலிகோத்திர மஹாமுனிவனத்திற் போய்வசியுங்கள். இதோ நிற்கிறவள் இடும்பனுடன்பிறந்த இடும்பி. இவள் மிகுந்த கற்புடையாள். முன்னம் ஒருநாள் இந்நதியில் விடாயப்பட்டுச் சலமருந்தி ஸ்நானஞ் செய்தாள். இந்நதி என்னாலுண்டாக்கப்பட்ட காரணமாய், இதில் யார்வந்து ஸ்நானஞ் செய்தபோதிலும் அவர்களுக்கு அதிக வல்லமையையும் ஐச்வரியத்தையும் கொடுக்கிறதென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்தேன். இவள் ஸ்நானஞ்செய்தபொழுது யான் தரிசனமாயினேன். இவள் நமஸ்கரித்து நின்றாள். இவளுக்கு யான் அதிக வல்லமையைக் கொடுத்ததுமன்றி, இஷ்டகாமியத்தையும் நீயடையக் கடவதென்று வரங்கொடுத்திருக்கிறேன். இவள் இடும்பனைக்காட்டிலும் அதிக வல்லமையுடையவள். இவள் காலநியதியால் வீமனைப் போகித்தாள். நீங்கள் இவளுக்கு விரோதந் தேடாமற் காந்தருவ மணம் புரிந்து, இதோயிருக்கிற சாலிகோ

த்திர வனத்திற் சிலநாளிருந்து, ஏகச்சக்கரவனத்திலிருக்கும் வேத்திரகீயத்திற் போயிருங்களென்று கட்டளையிட்டு, இதோ நானொரு மந்திரோபதேசஞ் செய்கிறேன். அதை உச்சரிப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு வேண்டிய ரூபம் வரும். எந்தவேளையில் அவ்வுருவம் நீங்கவேண்டுமோ அந்தவேளையில் அவ்வுருவு நீங்குமென்று மந்திரத்தை உபதேசித்து, அந்தரத் தானமாகி மறைந்தார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட ஐவரும் குந்திதேவியும் வீமனை வாழ்த்தி, இடிம்பியையும் வீமனையும் இணங்கச் செய்து, சாலிகோத்திரமுனி வனத்திற் சென்று, அங்கொருவிடத்திற் பன்னசாலை யியற்றி அதிலிருந்தார்கள்.

கடோர்க்கஜனுற்பவம்.

அக்காலையில் வீமன் கமலக்கன்னியுடன் கூடிக் காட்டிற் சென்று, தேன் - கனி - கிழங்கு - முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து, தமையனுக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் அன்னைக்கும் கொடுத்து, இரவில் [illegible] சாக்கிரதையாய்க் காவலிருந்து காத்துவருங்காலத்தில், குந்திதேவி வீமனை அழைத்து, அப்பா மகனே! [illegible] உன் [illegible] குத்து [illegible] முதல் [illegible] யில் நீ [illegible] பெற்றாள் [illegible] வீமன் [illegible] ன்னி [illegible], [illegible] - நம்பி - தாயை - இவர்களைப் பாதுகாத்து வந்தான். இப்படி [illegible] ர்த்தியாற் கமலக்கன்னி [illegible] பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிறந்தவுடனே [illegible] ணி கடோர்க்கஜனென்று பெயரிட்டு அப்புத்திரனை [illegible] ப்புத்திரன் பிறந்தவுடனே [illegible] க்கினையும் குந்திதேவியையும் வணங்கி, ஓ [illegible] யைப் பெரியோர்களே! [illegible] ண்டு [illegible] அம்மானை [illegible] க்கிறேன். அதற்கு அனுமதி [illegible] குகிறேன். [illegible] அப்போது வந்து [illegible] வினவினார். [illegible] அப்புத்திரனை [illegible] ந்து விடைகொடுத்தார்கள். புத்திரனும் தாயும் அப்பிரியமானவர்களைப் பிரிய [illegible] ந்து, விசனத்துடன் அவ்விடத்தைவிட்டு, அந்த அடவியைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான். பிறந்த [illegible] பெருமை யென்றே சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓ ஜநமேஜய மஹாராஜனே! இராக்ஷசகுலம் உற்பத்தியான கா லத்திற் பிறக்கிற சிசுவும் பேசும்படித் திசைமுகன் வரங்கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் தான் நாளையவளையில் இராக்ஷசக் குழந்தைகள் பிறந்தபோதேயே வளருகிறது என்றுமினையுஞ் சொல்லுகிறார்:

பாண்டவர் வேத்திரகீயமடைதல்.

கேளும் மஹாராஜனே! பாண்டவர்கள் சாலிகோத்திரமுனிவர் வனத்திற்பன்னசாலை யொன்றியற்றி, அவ்வனத்திலிருக்கும் சாலிகோத்திர முனிவரைக் கண்டுவணங்கித் துதித்தார்கள். சாலிகோத்திர முனிவர் ஐவரையும் குந்திதேவியையும் ஆதரணை செய்து, பல ஆசிகள்கூறினார். ஐவரும் அவரிடத்திலிருந்து, நன்னெறிக் கேதுவாகிய பலமந்திரங்களையும் வேதமர்மங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, அவ்விடத்திற் சிலகாலிருந்து, அப்பால் அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, பின்பு வேதவியாஸர் கூறியமந்திரத்தை யுச்சரித்துப், பாண்டவரும் குந்திதேவியும் பிராமண அதிதிவேடமுடையவராய் வேத்திரகீயத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வேத்திரகீயத்தில் ஏகசக்கரமென்னும் கிராமத்திலுள்ள அக்கிரகாரத்திலிருக்கிற வேதியாரின், அதிதிகளைக் கண்டால் ஒப்பற்ற கடவுளைக் கண்டதுபோல [illegible] வந்து, [illegible] ; [illegible] அவரவர்கள் [illegible] கள். அப்பிராமணர் [illegible] பிராமணர்: இந்த ஐவரையும் குந்திதே [illegible] தேன் - கனி - [illegible] அப்பால் [illegible] கட்டிய [illegible] கள் - தானிய - [illegible] வழக்கம். [illegible] ளையும் [illegible].

இப்படி [illegible] விதிப்படி பகாசுரனுக்கு விருந்திட்டுவருகிற முறை, இந்த ஊரையும் பயமுடன் காத்துவரும் வேதியருக்கு வந்தது. அந்த வேதியருக்கு ஒரே புத்திரன்தானிருக்கிறான். அவ்வேதியன் மனைவி இன்று நமது புத்திரனைப் பகாசுரனுக்கிரையாக அனுப்பிவைக்கப்போகிறோமே: ஐஐயோ!!

தெய்வமே! வேறு தாவில்லையே! என்னசெய்வேன்? அனுப்பாமலிருந்தாற் பாதகனாகிய பகாசுரன் நகரத்துக்குட்பிரவேசித்து, அக்ராரத்தி லுள்ளவரையெல்லாம் கொன்றுவிடுவானே என்று உள்ளறையி லுட்கார்ந்து தலைவிரிகோலமாக அழுதிருந்தாள். குந்திதேவி அந்தப் பார்ப்பனியிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவளாதலால், அவளைக் கண்டு வார்த்தைசொல்லி வருவோமென்று வந்து உட்புறத்துச் சென்று, அந்தப்பார்ப்பனி நொந்தழுவதை நோக்கித் திடுக்கிட்டு, அருகிற்சென்று அந்த அம்மனைப்பார்த்து, ஓ அம்மணி! நாங்களிவ்விடத்திற்கு வந்தநாள் முதல் இதுவரைக்கும் இவ்வகையான வருத்தத்தைக் காதினாலும்கேட்டதில்லை. என்னிரு கண்ணினாலும் பார்த்ததில்லை. இன்று நீங்கள் வருந்தப்படுவதாயிருந்தால், என்மனங்கலங்காதா? அன்புடையவர் வருந்தப்படுவதைக் கண்டால், அவர்களைப் போன்றவர்க்கு அதிகவருத்தம் நேரிடுமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன. தங்களிடம் அன்புடைமை வைத்த நான் எவ்வாறு சகிப்பேன்? தங்கள் கருத்திற் கடிமொண்டிருக்கும் துயரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுந் தாயேயென்று பலவாறு மிகுந்த ஆதுரமையோடு வினவ, பார்ப்பனி அழுதலை நிறுத்தி, குந்திதேவியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள் ஓ அம்மணி! நான் துயரப்படுகிற காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இந்நகரம் ஏகசக்கிர வனத்தைச் சேர்ந்தது. இதனைச் சேர்ந்திருக்கிற பெரிய அக்கிராரமாகிய இதில் வேதியர்கள் குடிவந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கிற காலத்தில், இந்த ஏகசக்கிர வனத்திற் பகாசுரனென்று பெயர்வகித்த ஒரு அசுரன் வந்துசேர்ந்து, இந்த அக்கிராரத்தைக் கண்டுபிடித்து, தினந்தினம் பிரவேசித்து, பசு மாடு முதலியவற்றைப் பிடித்துத்தின்றும் போதாமல், வேதியரையும் புசிக்க ஆரம்பித்துக் கொண்டான்.

அதுகண்டு வேதியர்களெல்லாம் மெய் நடுங்கிக் கலங்கி, அசுரப்பயத்தால் அரமனை விழுந்து முறையிட்டு, ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்தார்கள். அப்போதனனெவ்வ ஓ அசுரேந்திரா! தினந்தோறும் வந்து எங்களைப் புசித்துப் பாழாக்குவதென்ன? நீ எங்களை வருத்தப்படுத்தாமல் நீதானே உனக்கு வேண்டியவைகளைப் பரிசீலித்து, இந்த அக்கிராரத்திலிருக்கிற (நாங்கள்) தவறாமல் தினந்தினம் உனக்கு வேண்டிய அன்னமும் ஒரு பலியுங் கொடுக்கிறோம். இதற்கு ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பலவாறு வேண்ட, அந்தப் பகாசுரன் அதற்கிசைந்தான். அன்று முதல் இவ்வேதியர்கள் அந்தப் பகாசுரனுக்கு முன்னே சொல்லியவண்ணம் அன்னமும் நரபலியும் அனுப்பி வருகிறார்கள். இன்று அந்த முறை எனக்கு வந்தது. என் கணவரோ தளர்ந்த வயதையுடையவர். புத்திரனோ ஒருவன். அப்புத்திரனை அருமையான தவஞ்செய்து பெற்றேன். அப்புத்திரனைப் பகாசுரனுக்குப் பலியாகக் கொடுக்கிறதென்றால் என்மனந் தாளவில்லை. பெற்றவயிறு பற்றி எரிகின்றது. நானசும்மாயிருந்தாலும் என் னுடல் பதைக்கின்றது. இதை நினைத்தால் நெஞ்சு லாந்து நாவரண்டு விடுகிறது. உயிருடன் பலிகொடுக்கச் சச்சலமுந் துறந்த சந்நியாசியுஞ் சகிப்பார்களோ? அதற்காகத்தான் நான் துயரப்படுகிறேனென்றலறினாள். இதனைக்கேட்ட குந்திதேவி இருசெவியிலுங் கரத்தைவைத்து மூடி, ஹரிஹரி! நாராயணா! பக்தரக்ஷகா! பரமதயாளா! ஐயவாரி! இது வரைக்கும் இந்தப்பார்ப்பனி சொல்லியதுபோன்ற துயரங்கேட்டதில்லையே இன்றையதினம் கேட்கும்படி நேரிட்டதே இனி நானென்ன செய்யப்போகிறேன்? உலகத்தில் வருத்தப்படுவோரைக் கண்டால், அவ்வருத்தம் நீங்கத் தன்னாற்கூடியமட்டும் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று வேதமுறையிடுகின்றதே: நான் காதினாற்கேட்டேனே இதற்கொரு உபாயஞ் செய்யாவிட்டாற் பாவம் நேரிடுகிறதேயென்று கடவுளை நினைத்துக் கவருத்தமுற்று, ஒரு வாறாகத்தேறித் துணிவுகொண்டு, அந்தப்பார்ப்பனி யருகிலுட்கார்ந்து, அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து, தாயே! நீ வருத்தப்படாதே. எனக்கு ஐந்து புத்திரர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களிலொருவனை அனுப்புவிக்கிறேன். நீ சஞ்சலப்படாமல் அந்தப் பகாசுரனுக்கு மாமூற் பிரகாரம் அன்னம் - தயிர் - நெய் - முதலியவற்றைச் சேகரிக்கத் தக்கதென்றாள்.

அந்தப் பிராமணஸ்திரீயானவள் இவ்வசனங்கேட்டமாத்திரத்தில், முன்கொண்ட வருத்தத்தைவிட எண்மடங்கதிகமான வருத்தமுடையவளாய், குந்திதேவியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள் ஓ தருமசீலி! நீ யிப்போது வழங்கியசொல் என்னைவருத்துகின்றதே: உன்புத்திரனை எவ்வாறு அனுப்புவிக்கத்துணிவேன். என்னென்றால் - உலகத்தில் எவ்வளவு பொருளைச்சம்பாதித்த போதிலும், பொருள்மேற் பொருள்தேடச் சிந்தையுண்டாகும். அதுபோல் எத்தனை புத்திரனைப் பெற்றாலும், இன்னும் புத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்புங் கொள்ளுமலலாமல், ஒருபுத்திரனாவதாயொரு செல்வியாவது உயிர்ச்சேதமாகு நேரிட்டால், அதனாலென்ன நமக்குப் பலபிள்ளைகளிருக்கின்றனவே அதில் ஒரு பிள்ளைபோனாற் போகட்டுமென்று சும்மாயிருப்பார்களா? ஒருபுத்திரனைப்பெற்றவர்களும் புத்திர அபேக்ஷைபட்டு, பல பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களுந் தம் புத்திராபேக்ஷை அதிகம். அதிலும் அன்னியராகிய எனக்காக நீ பரிதாபப்பட்டு, உன் புத்திரனை உயிருடன் பலிகொடுக்கத்துணிவுகொண்டாலும் என் வயிறு முழும்பும். மனநடுக்கமுமுண்டாம். ஓ புண்ணியசீலி! பொன்னல்ல. பொருளல்ல. பூமியல்ல. வஸ்திரமல்ல. இன்னுமுண்டான மற்றவஸ்துக்களல்ல. பத்துமாதஞ் சுமந்து மெத்த வருந்தியும் நோன்புகள் பெற்றெடுத்த புத்திர

னை நீ யனுப்புகிறேனென்றால, யார்தான்சம்மதிப்பார்கள்! போபோ பிசகியென்று மறுத்தாள். குந்திதேவி மனந்தளர்ந்து, ஆ! ஆ! இந்தப் பார்ப்பனியம்மன் கருத்து என்ன பரிசுத்தமாயிருக்கின்றது. அகத்தியமிந்த அம்மன மனங்களிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து, ஓ தருமமுதல்வி! நீயேன சந்தேகப்படுகிறாய்! என்புத்திரர் ஐவரிற் கறுத்த தேகத்தோடுங்கூடிய சிறுவனை அனுப்புவிக்கிறேன. அவனால அந்தப் பகாசுரன் அருமாவான். அதற்கு யாதொரு சந்தேகமில்லை. அப்படி யல்லவென்று ஒருவேளை அந்தப்பகாசுரன் கையிலகப்பட்டு இறந்து விடுவானாகில; காலகதியென்றும், நான் அந்தப் பிள்ளையைப் பெறவில்லையெனறும் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறேன. நீங்கள் தடுத்தும் நானுங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறதற்குக்காரண மென்னவென்றால்; வருத்தப்படுகிறவர்களைக் கண்டும், அவர்கள் துன்பத்தைக் கேட்டும், சும்மாயிருக்கலாகாது. ஆதலால் என கருத்தின்படி நடத்துங்களென்று தொழுதாள.

பார்ப்பனி குந்திதேவின மனவுறுதியை முகக்குறிப்பினாலறிந்து, இந்த அம்மன சொல்லுகிற தயிரியத்தையும் உறுதியையும் நோக்கினால, நமக்கு ஏதோகிருசித்து நலம் வருகிறதாகத்தான தோன்றுகிறது என்று தீர்மானித்து; குந்திதேவியின எண்ணத்துக் கிசைந்து சொல்லுகிறாள ஓ-அன்னையே! நல்லது-இனி ஆகவேண்டிய காரியங்கட்கு யத்தனப்படுகிறேன. உன்னிஷ்டப்படியே உன்பிள்ளையை அனுப்பென்று ஒப்புக்கொண்டு, சமையற்செயவதற்குத்தன சுற்றத்தாரை அழைத்தனுப்பினாள். இதற்குள் ஸ்நானத்துக்குச் சென்ற தன கணவனும் வந்தார். பார்ப்பனி எதிர்கொண்டுபோய்க் கணவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தான வருத்தப்பட்டதுமுதற குந்திதேவி புத்திரனை அனுப்புவிக்கிறேனென்று உடன்பட்டவரைக்கும் சொன்னாள். வேதியனாகிய தாம முனிவர் ஒருவாறாக மனமிசைந்து, நல்லது நீ சமயற்செய்யென்று கட்டளையிட்டார். பார்ப்பனி வந்த சுற்றத்தாரை வைத்துக்கொண்டு, காய்வகைக் கறிகளும - கனிவகைக்கறிகளும் - இலைவகைக் கறிகளும் - இதழ்வகைக் கறிகளும்-மூலவகைக் கறிகளும - பூவகைக் கறிகளும மாவகைக் கறிகளும-பருவகைக் கறிகளும்- தயிர்வகைக் கறிகளும்-தாள்வகைக் கறிகளும- பாலவகைக் கறிகளும பலவகைக்கறிகளும்-இனிப்புண்டான பஞ்சபக்ஷண பரமான்னங்களுடன மலைபோல அன்னத்தைத்தவழித்துக் கொட்டி, அதற்கேற்ற பருப்பு - நெய்-பணியாரம்-தயிர்-மூதலானவைகளைச் சேகரித்துச் சாதகிரந்தயாயிருந்தாள.

பகாசுரன் வதை.

இப்பால் குந்திதேவி பார்ப்பனியிடத்து விடைபெற்றுத், தன் மக்கள் பாற்சென்று, தருமராஜனை நோக்கி, ஓ மைந்தனே! நம்மை ஆதரணை செய்துவருகிற வேதியர் வீட்டிற்குட் சென்றேன். அவ்வேதியர்மனைவி வெகுடையோடழுதாள். நீயேன் வருந்தப்படுகிறாயென்று கேட்டேன். அந்தப் பார்ப்பனி என்னைப்பார்த்து, ஓ இரக்கமுள்ள மாதாவே! இந்த மூன்றூற்று மங்கலத்தில் ஒரு அசுரன் பிரவேசித்து வேதியரையெல்லாங் கொன்றுதின்று வந்தான்-அவனுக்கு இந்நகரத்தார் வந்தனைசெய்து, நாள்தோறும் ஒரு நரபலியும் விருந்துமிடுகிறோமென்று ஒப்பாசாரம் பண்ணிக் கொண்டார்களாம். இன்றையதினம் எங்கள் முறையாதலால் அந்த அசுரனுக்கு விருந்திடப்போகிறோம். அவனுக்கு நரபலியாக என்னொரு பிள்ளையை அனுப்பவிக்கவேணும். அதற்காகத் துயரப்படுகிறேனென்றாள். அம்மாழியைக் கேட்டவுடன மனந்தாளாமல், நமது வீமனை அனுப்புவிக்கிறேனென்று வாக்குறுதி செய்துவந்தேன். என்வாக்குப் படிக்கு நீ வீமனை அனுப்புவிக்க வேண்டுமென்று மெத்தவும் நைந்து புகன்றாள். அதைக்கேட்ட தருமராஜன தாயைவணங்கி, அன்னையே! துயருற்றோரைக் கண்டால, அத்துயரம நீங்கத் தன்னாற்கூடியமட்டும் உபகாரஞ்செய்ய வேண்டுமென்று, நீங்கள் வாக்குறுத்தியகொடுத்துவந்தது தகுதிதான. அதற்கு வீமனை அனுப்பிவையெனவுங் கட்டளையிடுகிறது எனக்கு மனம்பொருந்துகிறதில்லை. முன்னாளில் -வாரணாவத நகரத்தில தூதனமாகப் புதுக்கிய அரக்குமாளிகையிலேயே நாமெல்லாம இறந்துபோக நேரிட்டது. அந்த இக்கட்டைத் தப்பி விதுரர் காட்டிற் சென்று வந்துவிட்டோம். வனத்திடத்திலேயேயனைப்போல ஒரு அசுரனவந்து நம்மைப் புசிக்கவந்தான. அப்போது இந்த வீமன அவனைக்கொன்றுவென்றுவந்து நம்மைக் காப்பாற்றினான். உயிருதவிசெய்த உபகாரப்புருஷனை அனுப்பிவிட்டு நாமென்ன செய்வது? எனமனம ஒப்பவில்லையென்று உருகினார்.

அதற்குக் குந்திதேவிசிரித்து, அப்பா தருமநந்தனா! நீயேன வருத்தப்படுகிறாய்? வீமனபலத்தை நீ அறியமாட்டாய. பிள்ளையின திறம் பெற்றதாய்க்குத் தெரியும். அப்படியென்றால நீ ஏனிவ்வாறு வருந்தித் தியங்குகிறாய். வீமன மூன்றுமாதத்துப் பிள்ளை. அக்காலத்தில் நாங்கள் தங்கையோடு நாங்களும் அருமையாய மலைமேலே வேடிக்கை பார்த்தோம். அங்கே ஒரு சிங்கம அதிர்ந்து கர்ச்சித்துக்கொண்டு பாய்ந்தோடி வந்தது. அதனைக்கண்டதும் யாங்களும் பயந்தோடினோம். அத்தருணத்தில் என்கை அதிர நடுக்கங் கண்டு, கையிலிருந்த வீமனைப் போட்டு விட்டேன். விழுந்தவிடம் பாறைக்கல்லாயிருந்தும், வீமன பாரத்தைப் பொறுக்காமற் பாறைபிளந்து நொய்யாய் நொறுங்கியது. இவன விழுந்த சப்தத்தினால் மதர்த்துவந்த சிங்கம் பயந்து பொறிகலங்கி யோடிப்போயிற்று. நானும் உன்சிறியதாயாரும் கையை நெறித்

துப், பிள்ளை பிறந்தானென் றெண்ணி ஓடிவந்து பார்த்தோம். வீமன் தொட்டிலில் விளையாடுவதைப் போற் கையைக் காலை யசைத்துக்கொண்டிருந்தான். உடனே வாரி அணைத்தெடுத்து முத்தமிட்டோம். ஆதலால் உன் தம்பி அதிக பலவான். இடும்பாசுரனுக்கு நடந்த சதியைப் பார்த்தும் இன்னமேன் யோசிக்கிறாய்? அப்பனே! நீ சஞ்சலப்படாமல் வீமனை அனுப்பு. அந்தப் பகாசுரனை இவனே கொன்று, இவ்வூரிலுள்ளோ ரெல்லாம் நெடுநாட் சஞ்சலம் நீங்கப் பேறு பெற்று நீங்கியதென்று கொண்டாடும்படியாக வருவானென்றனள். தருமராஜன் மனந்தேறி வீமனைப் பார்த்தார். வீமன் பயப்படாமற் போய் வருகிறேனென்று முன்சாக்கிரதையாய் இருந்து, தமயன் வாக்கிலிருந்து வரும் உத்திரவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவனாதலால் விரைவில் வந்து தமயனை வணங்கினான். தருமன் வீமனை நோக்கி, என்னருமைத் தம்பியாகிய வீமா! நீ சென்று அந்தப் பகாசுரனைக் கொன்று வெற்றி கொண்டு வாவென்று வாழ்த்தி விடைகொடுத்தார். அம்மாத்திரத்தில் வீமனானவன் அன்னை தமயன் தம்பிமார்களிடத்தில் விடைபெற்று, வேதியனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமீ! பகாசுரனுக்கு விருந்திடுகிறது இன்றுதானே? இன்னும் தாமசமென்ன? விரைவில் எனக்குச் சோறு போட்டு என்னை அனுப்புங்களென்று கூற, வேதியன் வீமனேட்கிற உதட்டினையுண்டு, இந்தக் காரியப்பிராமணன் அந்தப் பகாசுரனுக்குப் பயமறுவானென்று எண்ணி வீமனை ஆசீர்வதித்து, ஸ்நானஞ்செய்வித்து, சகப்பு அரைத்த சந்தனம் பூமாலை முதலியவைகளோடு, நல்ல வஸ்திர பரணைகளிரண்டு செய்து, திருப்தியாய்ப் போஜனமிட்டு, புருஷ கஸ்தூரி கற்பூரச் சவ்வாது நந்தும புதல்யவைகளைப் பூசி, வாசத்தாம்பூலங் கொடுத்து, (நூ)ற்றுக்கு அருமையான பட்டாக்களைப் பூட்டின சகடவண்டியில் இருத்தி வந்து, அவ்வண்டியில் மலைபோல அன்னத்தைக் குவித்து, சமைத்த பதார்த்தங்களையெல்லாம் அதிற் பொருத்தி வைத்து, நெய்க்குடம் தயிர்க்குட முதலியவற்றை ஏற்றிவைத்து, எருமைக் கடாக்களையும் வண்டியிற் பூட்டி, வீமனை அதிலேற்றி, ஊரார் சூழ்ந்து போம்படி இராக்ஷதனுக்கு அருகிற் போய் கொண்டுவந்து விட்டு, தேவர்களெல்லாருக்குமல்லாது இராக்ஷதனுக்கொரு பக்ஷமாய்ப் போனாயென்று, பெருமைவாழ்த்தி ஆசீர்வதித்துத் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

வீமன் (நூ)ற்றுக்கு அருமையான கடாக்களையும் தட்டியோட்டிக்கொண்டு, அதிவேகமாய் ஒரு மலையடிவாரத்தருகில் வந்து, அங்கு வருகிற வாயுபரிமளத்திலே கண்டு, சலம் நன்றாயிருப்பதைப் பார்த்து, அடடா!! இந்நீர் நன்னீராயிருக்கின்றது. நமக்கோ பசிமேலிடுகிறது. வெண்ணெய் வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கழ வேண்டிய காரணமென்ன? உதவியற்ற இராக்ஷதப்பயலுக்கு நாமா சோறுகொண்டுபோய்ப் போடுகிறது? அவன் கேட்டான். இவ்வண்டிற் சாதமும் மற்றவைகளும் தேவாமிர்தம்போல நன்றாயிருக்கும். இதனை இங்கேதானே புசித்துப் பயமவிடுவோம். அந்தப் பகாசுரன் பசியிருக்கிறதெல்லாம் பாவமென்று அவ்வண்டில் முனையிலேறி வளர்ந்து பார்த்தான். ஒரு யோசனை தூரத்திற் பகாசுரன் தோன்றினான். அவனைப் பார்த்து இவன்கெட்டான் நமக்கெவ்வளவு இந்த இராக்ஷதப் பயலென்று அவமதித்தவனாய் வண்டியடியில் வந்து, (நூ)ற்றுக்கு அருமையான கடாக்களையும் அவிழ்த்து, நீங்கள் எங்காகிலும் போய்ப் பிழைத்துப் போங்களென்று துரத்திவிட்டு, அவ்வண்டியை அற்றங்கரையோரமாக இழுத்து வைத்துக்கொண்டு, பின்பக்கம் வாயைவிரித்து வைத்து, இரண்டு கைகளினாலும் உள்ள அன்னத்தையெல்லாம் அணைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு விழுங்கி, அப்பால் தயிர் முதலியவைகளை ஒன்றாகத் திரட்டிப் பூனையுண்டதாக்கி, இரண்டொன்றை யுத்திண்று விட்டு, மூன்றாம் உண்டையைக் கையிலே நதினான்.

சாதம் வருமென்று வழிபார்த்திருந்த பகாசுரன் இன்னும் அன்னமேன் வரவில்லையென்று சந்தேகித்து, வண்டில்வரும் வழியை நோக்கி வருகிறபோது வண்டியைக் கண்டான். வண்டியில் ஒன்றுமில்லாதிருப்பதை யுணர்ந்து, அடடா!! நமக்குச் சாதங்கொண்டுவந்த வண்டி லதாணிது. இதில் உண்டியில்லாதிருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று நாலுதிசையையும் நோக்கிப் பார்க்கும்போது, ஒருதிசையிற் காலாயருகிலிருந்து மோதுகையடிக்கிற வீமனைப் பார்த்து, அடா! யாம்கோபிக்காதபடி இவ்வனத்திலிருக்கும் வேதியரால் அனுப்பப்பட்ட உண்டியைப் புசித்தாயா. நமது பெயரைக் கேட்டால் யமனும் அஞ்சுவான். அப்படியிருக்க இந்தப் பிராமணப்பயல் நமக்குக் கொண்டுவந்த உண்டியைப் புசிக்கிறான் பார்த்தையா! ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? இந்தப் பிராமணப்பயலை நாம் விழுங்கிடுகிறேன். ஐயையோ!! நாம் வியப்பாயிருப்பதாக நாம் நினைக்கவும் பலவாம் பூதகணங்களோடு கூடினபடி சபதங்கொண்டு, அதிவேகமாக அதட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்து, வீமனருகில் வந்து நின்றான்.

வீமன் அந்தக் கொடியவனைக் கண்டும் தன்கையிலிருக்கிற சாதத்தை சந்தோஷமாய்த் தின்றுவிட்டு. அவன் சத்தம் கேட்டதனைப் புசித்தோளையும் மாறிமாறிக் காட்டித் தாக்கினான், அவ்வாறு மேலுமேலும் போர்புரிவதற்குப் படியாய சாவதானமாக காத்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு அந்த இராக்ஷதன் எப்படியிருக்கும், கருங்கோடி மரமுமலையை முழுங்கி, மலைபோல் எதிரேவந்து நின்றான். பகாசுரன் கர்வித்து நிற்கும் வீமனைப்பார்த்து, இவன் பிராமணப்பயலல்ல. பிராமணப்பயலாயிருப்பானாகில், அடிக்கத் அஞ்சுவான். நாம் அடித்தும் நிருசித்தேனும் லக்ஷிய

மில்லாமல், சம்ஹாரகால உருத்திரனைப்போல் நிற்கிறான். இவனை உயிரோடு விடக்கூடாது. இக்கணம் இந்தவிடத்திலேயேகொன்று, சுகசுகவென்று மென்று தின்று விடவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, வீமனைப்பார்த்து, அடா பிராமணப்பயலே! புலிக்குரிய உணவைப் பூனைபுசிக்குமா? புசித்தாலும் அதற்குச் செரிக்குமா? அதுபோல எனக்குவந்த உணவை நீ புசிக்கலாமா? புசித்தால் உனக்குப் பொறுக்குமா? என்னை மதிக்காமல் எனக்குவந்த உணவைப் புசித்தாயே உன்னை அனாயாசத்தினாயில அடித்துக்கொன்று, நீ தின்ற உணவோடு உன்மாம்சத்தையும் புசிக்கிறேன் பாரென்று அதிகசினங்கொண்டு, புஜத்தோடு புஜத்தைத்தட்டிக் கொக்கரித்தான். அதற்குவீமன் புன்புன்சிரித்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா பகாசுரா! என்வல்லமை உனக்குத்தெரியாது. சொல்லுகிறேன் கேள். இடிம்பனென்று ஒரு அசுரனுண்டு. அவன்வல்லமையை நீயுமறிந்திருப்பாய். அவனை ஒருமுகூர்த்தத்தில் வெற்றி கொண்டேன். நீ எவ்வளவு? இவன் நரன்-நாம் அசுரனென்று என்னை அலக்ஷியமாக எண்ணாதே, உனக்குவந்த உணவையெல்லாம் நானொருவனேதானே புசித்தேன். இதனாலே நான்பலவானென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா? இப்பவும் ஒரு தரஞ்சொல்லுகிறேன். அக்கிரமத்தினால் - இனிமேல் பிராமண உண்டிக்கு பார்க்காமலும், இவ்வனத்தில் இருக்காமலும், எங்கேயாவது ஓடிப்பிழைத்துப்போ. இல்லாவிட்டால் உன்வல்லமையைக் காட்டி யமலோகம்போவென்றான். பகாசுரன் கோபசிரிப்புச் சிரித்துத், திக்குத்திசைகள் நடுங்கக் கொக்கரித்துச் சொல்லுகிறான். அடா கறுப்புப் பார்ப்பாரப்பயலே! என்னசொன்னாய்? இவ்வனத்தைவிட்டு ஓடிப்பிழைக்கவா சொன்னாய்? பளா! நன்றாயிருக்கின்றதென்று இரண்டுபுஜங்களையுந்தட்டி, உட்கார்ந்தெழும்பி, மகா உக்கிரங்கொண்டு வீமனைக் குத்தினான். வீமன் அக்குத்தைக் கையினால் தட்டி, அவன்கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான். அந்த அறைபட்டமாத்திரத்திற் பகாசுரன் சற்றுப் பின்னிட்டு நீங்கி, அதிக சினங்கொண்டு பெரிய ஓர் மரத்தைப் பிடுங்கிவந்து வீமனை அடித்தான். வீமன் விரைவில் தானும் ஒருமரத்தைப் பிடுங்கித், தன்மேல்வந்த அடியைத் தடுத்து பகாசுரனை அடித்தான். பகாசுரன் அந்த அடியைத்தட்டி வீமனைப்புடைத்தான். இவ்வாறு ஒருத்தனை ஒருத்தர் வெற்றிபெற வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால், இருவராலும் ஒடிந்த மரங்களுக்கு அளவில்லை. பின்பு இருவரும் பாறைகளைப்பிடுங்கி ஒருவர்மீது ஒருவர் எறிந்தார்கள். இம்மலைகளொன்றோடொன்று பட்டுப் பொடிப்பொடியாகப் பூமியில் விழுந்தன. தப்பிவந்து மேலேவிழுமாகில் அம்மலைகள் பொடியாகிறதேயன்றி; அதனால் இருவர்க்கும் ஒருவருத்தம் நேரிடுகிறதில்லை. இவ்வாறு சிலநேரம் மரயுத்தமும் மலையுத்தமுஞ்செய்து, பின்பு மல்யுத்தமுஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, ஒருவரையொருவர் பூமியில் தள்ளுகிறதும், அந்தரத் தெறிகிறதும், வாரிஅடிக்கிறதும், இந்தப்பிரகாரம் சிலநேரம் போர்செய்து; பின்னும் ஒருவர்க்கொருவர் இளைக்காமல் தொந்தயுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். தலையோடுதலையும், நுதலோடுநுதலும், மூக்கோடுமூக்கும், பல்லோடுபல்லும், தோளோடுதோளும், மார்போடுமார்பும், தாளோடுதாளுந்தாக்கி, இடசாரிவலசாரி வலசாரிஇடசாரியாகவும், முன்சாரி பின்சாரியாகவும் வந்து, தாங்கள்கற்ற வித்தைகளையெல்லாங் காட்டிப் போராடினார்கள்.

இவ்விருதிறத்தாரும் போராடுகிறதினால் அவ்வனமெல்லாம் தூளிபடலமாயிற்று. இப்படி ஒரு ஜாமபரியந்தம் போராடி, முடிவில் வீமன் அதிகவேகங்கொண்டு ஒரு உதை உதைத்தான். அவ்வுதை அவ்வசுரன் விலாவிற்பட்டு, விலாவெலும்பு முறிந்தது. உடனேமற்றொரு உதை உதைத்தான். அவ்வுதை தோளிற்பட்டு தோள் முறிந்தது. பகாசுரன் வீமன் பலத்துக்குச் சரியானவனாகையால், இவ்வுதைகளைப்பட்டுக்கொண்டும் சும்மாயிருந்தவனல்ல. தன்வல்லமையைக் கொண்டமட்டும் திரட்டியும், அடித்தும், உதைத்தும், இடித்தும், மிதித்தும், முட்டியும், தட்டியும், தூக்கியும், தாக்கியும், இவ்வாறு சிலநேரம் போராடுகிறபோது; பகாசுரனுக்கு முடிவுகாலம் சமீபித்தபடியால், வரவரப் பலங்குறைந்து வருவதுமன்றி, பயவேதனையாலும் மெய்தளர்ந்து வந்தது. அதனால் பகாசுரன் திகைத்து மனங்கலங்கி, மருண்டுசலித்து, ஆ! ஆ! இதென்ன விபரீதம்? நெடுநாளாக இந்த வனத்திலிருந்து இவ்வகைப்பட்ட மனிதர் அநேகம்பேர்களை நமதுகையினாற் குத்தித்தடித்துத் தின்றிருக்கிறோம். இன்றையதினம் இந்தப்பிராமணப்பயலிடத்துச் சிக்கிக்கொண்டு, பூனைவாயப்பட்ட எலியைப்போல துன்பப்படநேரிட்டது. இனிமேலென்ன செய்கிறது? ஓடிப்போவோமென்றாலும் காலோய்ந்து போகிறது. நின்று யுத்தஞ்செய்வோமென்றால் பசிதாகத்தால் மெய்சோர்ந்து விடுகின்றது. இனி இராது. காலநிருபபடி முடிகிறதென்று அங்ஙனேபெரிய வியாக்கிரமம்போல ஒரு பாய்ச்சல்பாய்ந்து, அதிக ஆங்காரங்கொண்டு வீமனைக் குத்தினான். அந்தக்குத்து கோடைகாலத்து இடி இடித்தாலெப்படியோ அப்படியிருந்தது. வீமனுக்கு அரியகாலம் நேரிட்டிருக்கிறதானாலும், நாகலோகத்தாரால் அதிபலம் வந்திருக்கிறதானாலும், மெய்ந்நொந்து வருத்தமடைந்தவனன்றி, உடனே அதிக சினங்கொண்டெழும்பித், தேவருமஞ்சக் கொதித்துப், பகாசுரன் மேலவிழுந்து, அவனைப்பிடித்து உடலையடித்துத், தலையைத்திருகித் தூரத்தில் எறிந்து, உடலத்தை அங்கிருக்கும் வண்டியின்மீது ஏற்றி, வண்டிலே பசாணபூமியில் இழுத்துவந்து, அவ்வனத்திலேயும் சில உலர்ந்தமரங்களையும் காஷ்டமாக்கிக், கலந்தவையுந்திரட்டி

டத்தி நெருப்பிட்டு, நீறாகிறபரியந்தம் அவ்விடத்தி லிருந்து, பின்பு ஒரு குளத்தில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து, நியமநிஷ்டைகளையு முடித்துக் கொண்டு நகரத்தை நோக்கி வருகின்றான்.

இங்கே வேதியரிருக்கிற அகரத்துக்கு (௫௰) ஏர் எருமைக்கடாக்களும் முன்னமே வந்தன. அவைகளை வேதியர்கண்டு, ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. நாம் அனுப்புவித்த பிராமணன் பகாசுரனிடத்துச் செல்லவேயில்லை. சென்றால் எருமைக்கடாக்கள்வரமாட்டா. அவன் எங்கேயோ தூங்குகிறான். அல்லது அந்தப்பகாசுரனைப்பார்த்துப் பயந்து, மாட்டை அவிழ்த்துவிட்டு வண்டியைக் காட்டில் நிறுத்தி ஓடிப்போய் விட்டானென்று நிர்ணயித்து, இனி நம்மால் இவ்வூருக்குக் கேடுதி நேரிட்டது. அனாயாசத்திற் பகாசுரன் வருவான். யார்யாரைக் கொல்லுவானோ தெரியாதென்று கைநெரித்து வருத்தமடைந்து, சுற்றத்தாருடன் கலந்து, இவ்வசனங்களைப் பேசிப் பயந்து, ஐஐயோ!! (கூலிப்படைக்குத்துமா? தாலிப்படைதாங்குமா?) என்பதுபோலாயிற்றே: நாம் சுலபமடத்தானே நரபலி கொடுக்கிறது. அதற்கு அன்னிய மனிதனை அனுப்பி வைத்தால் அவனுக்கென்ன அக்கறை? ஆர்தான் உயிர்கொடுக்கத் துணிவார்கள்? இனி நாமென்னசெய்வோம்? இதோ பகாசுரன்வந்து நம்மை அதமாக்குவான். இன்றோடே வேத்திரகீயம் பாழாகப் போமென்று பலபேர் பலவாறாகக்கூறி மனங்கலங்கிக், கடலொலிபோல ஒரு கோஷமிட்டழுதார்கள். பிராமணரெல்லாருங் கூடியழுத பெருங் கோஷ்டத்தை அவ்வேதியன் வீட்டிலிருந்த குந்திதேவி தருமராஜன் முதலானவர்கள் கேள்விப்பட்டு வெளியேவந்து, என்ன என்னவென்று வினவினார்கள். அந்நகரத்து வேதியர் முகவாட்ட முடையவர்களாய், ஓ அதிதிகளே! பகாசுரனுக்குப் பலியிடுகிறதற்காக உங்களிலொருவனை அனுப்பிவைத்தோமே அவன் அப்பகாசுரனைப்பார்ப்பதற்கு அஞ்சியோ? அல்லது அவனிடத்திறந்து போய்விட்டானோ வென்றறியோம்; வண்டியிற்பூட்டிய எருமைக்கடாக்களை அவிழ்த்து ஓட்டிவிட்டு ஓடிப்போனதாகத் தோன்றுகிறது. இதுவரையில் நாமனுப்பும் வைதிகர்களில் ஒன்றுந் திரும்பிவந்ததில்லை. இன்றைக்கெருமைகள்வந்துவிட்டன. அந்தக்காரணம் இவ்வளவு கலவரப்படுகின்றோமென்றார்கள். தருமன் முதலானவர்கள் அவ்வேதியரை நமஸ்கரித்து, ஓ ஐயமீர்! அவசரப்படாதீர்கள். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். பலிக்காகச்சென்ற மனிதன் வேசானவனல்ல. பகாசுரனுக்கு அவன் மிருத்தியுதேவதையென்று நம்புங்கள். நீங்கள் வருத்தப்படாதிருங்கள். அந்தமனிதன் பகாசுரனைக்கொன்றுபோட்டு எருமைகளை அவிழ்த்து விட்டவனாயிருக்கின்றது. அதனால் எருமைகள் வீட்டுக்குவந்தன. எல்லாம் இன்னும் சற்று நேரத்துக்குள் தெரியும் வாருங்களென்று யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, வீமன் வரும்வழியை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

வீமன் பகாசுரனை வெற்றிபெற்ற மனக்களிப்பினால், மருந்த இறுமாப்புடன் பர்வதம் கால்கொண்டு நடந்துவந்தாலெப்படியோ அப்படி எதிர்வந்தான். அவனைப் பிராமணர்களெல்லாரும் பார்த்து ஐயுற்று நிற்கிறபோது, வீமன் குந்திதேவியையுந் தமயனையும் வணங்கிப், பின்பு எதிர்வந்த வேதியனைத்தொழுது, தம்பிமார்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டான். இதற்குள் இந்த ஐவரையும் பாதுகாத்து வருகிறவேதியன் வீமனைநோக்கி, அப்பா பிராமணோத்தமா! நீ பகாசுரனுக்குப் பலியாகச்சென்றவனாயிற்றே ஏது திரும்பி வந்ததென்று கேட்க, வீமன் வணங்கிச்சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! உங்களுடைய ஆசிர்வாத வல்லமையினால் அந்தப்பகாசுரனை யமபுரத்துக்கு அனுப்பி, அவன் கவந்தத்தை அன்னங்கொண்டுபோயின வண்டியினால் நீறாக்கிவிட்டு, ஸ்நானஞ்செய்து வந்தேனென்றான். இதனைக்கேட்ட வேதியர்களனைவரும் முன்னம் எவ்வளவு வருத்தப் பட்டார்களோ, அதற்குப் பதினமடங்கான மகிழ்வுகொண்டு பூரித்து, அங்கிருந்தபடி நகரத்தை அலங்கரிக்கத் திட்டஞ்செய்து, பூரணகும்ப முதலானவைகளையும் வரவழைத்து, பாங்கலையஸ்திரீகளெல்லாம் மங்களம்பாட, வேத வேதியர்கள் மந்திராக்ஷதைகளிறைக்க, நகரத்தைத் திருவலம்வந்து, அந்த ஐவரையும் அவரவர்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய்மரியாதைகளைச்செய்து, இருப்பிடத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டு, வீமனையும் தருமன் முதலானவர்களையும் ஆதரணைசெய்து வாழ்கின்ற வேதியனையும் அவர் மனைவியாரையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள்: ஓ புண்ணியவான்களே! இந்த ஒரு மகாபுருஷனால் இவ்வகரத்தி லிருக்கும் நாங்களெல்லாம் உயிர்பெற்றதுமன்றி, பெருவாழ்வுமடைந்தோம். அவனையும் அவனைச்சேர்ந்த மற்றையரையும் பாதுகாத்துவரும் நீங்கள் சந்திர சூரியருள்ளளவும் பெயருங் கீர்த்தியும் பெரும்பயனும் படைத்தீர்களென்று பலவாறுபுகழ்ந்து, அன்றுமுதல் அதிதிகளாகிய ஐவருக்கும் அவர்கள் தாய்க்கும் யாதொரு குறைவில்லாமல் விருந்து போசனமுதலிய வைபவங்களைச் செய்து, தெய்வத்தைப்போல எண்ணிப், பயபக்தியாய்ப் பணிந்து வந்தார்கள். இந்த ஐவரும் மிகுந்த வணக்கமுடன் அவர்கள் களிப்படையுமாறு சகல உபசாரத்துடன் வேண்டிய உபகாரங்களினைத்தையுஞ்செய்து கொண்டு, அவர்களைமாறாமற் றெறுத்திருந்தார்கள்.

வேத்திரகீயச்சருக்கம்

முற்றிற்று.

எட்டாவது.

சுயம்வரச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி.

சாயமும் புலனுமந்தக் கரணமு மாகி யெல்லாத்
தேயமும் பரந்துநின்று மிளவுந ரித்துருச்சித்த
மாயமு மாகிநின்ற வருபெரு ஞானமந்த
யாயவெம் பெருமானென்னை யாண்டருள் வாழியானே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவர்கள் சரித்திரம் இவ்வாறாக, அத்தினபுரத்தில் துரியோதனன் முதலானவர்கள் ஐவர்களிறந்தாரென்கிற கருத்தை உட்கொண்டு, மனவூக்கத்தோடு சிலாக்கியமான போகபாக்கியத்தை அநுபவித்து வந்தார்கள். அதற்குமேல் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். துரோணாசாரியைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் குருவின் வாக்கியப்படி தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு போயின பற்குனனை தோளுக்கியைய ஒரு புத்திரியையும் பெற்ற பாஞ்சாலன் ஐவர் அரக்குமாளிகையிலிறந்துவிட்டாரென்கிற சேதியைப் பலபெயர்களாற் கேள்விப்பட்டு, அதிகதுன்பமடைந்து கொலுக்கூடத்தில் வந்து, அங்கு நிறைந்திருக்கிற மந்திரிகள்-பிரதானிகள் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர்-முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ சபையாரே! ஆதியில் துரோணாசாரி எனசபைக்கு வந்தபோது அவரை அலக்ஷியப்படுத்தினதற்காகக் கோபங்கொண்டு, என்மாணாக்கரால் உன்னைக் கட்டிவரும்படி செய்து நானிருக்குஞ் சபையிற் பங்கப்படுத்துகிறேனென்று சபதம் பண்ணியிருந்தாரே, அவ்வாறு குருகுலமகனிற் பற்குனனால் என்னைக் கட்டிப்போய்ச் சபையிற் பங்கப்படுத்தினர். அன்று சபையாரறிய நானொரு சபதங் கூறினேன். அதென்னவென்றால் - என்னைப் பங்கப்படுத்தின துரோணனைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், என்னை வென்ற பற்குனனை தோளுக்கியைய ஒரு புத்திரியையும் பெறுகிறேனென்று உறுதியாய்ச் சொல்லி, அந்தப்படி பராத்தனைக்காகட்டியாறு அநேகம் பெரியோர்களை அழைத்து, முடிவில் உபயாசன்-யாசன் என்னும் பெயர்வகித்த இரண்டு பெரியோர்களாற் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்து, அந்த யாகத்தில் மக்களைப்பெற்று மகிழ்வடைந்திருந்தேன். இப்போது என்புத்திரிக்கு நியமித்தவனாகிய பற்குனன் தன்தமையன் தம்பிமார் அன்னை இவர்களோடு அரக்குமாளிகையில் வெந்து நீறுபட்டதாக, உலகப்பிரசித்தமாய் யாவரும் சொல்லுகிறார்கள். எப்போதும் நீங்காமல் என்னுள்ளத்திற் குடிகொண்டிருந்த மகிழ்வுக்கு அழிவு தோன்றிற்று. இனிநான் என்னசெய்யப் போகிறேன்? புத்திரியோ மங்கைப்பருவ மடைந்திருக்கிறாள். அவளைக் கன்னியாமாடத்தில் வைத்து எவ்வாறு பார்ப்பேன்? அல்லது மற்றயாருக்காவது மணம் புரியலாமென்றால் என்வாக்குக் கழிவுவருகிறது மன்றி, ஒருவனுக்கு நியமித்தபெண்ணை மற்றொருவனுக்கு மணம்புரிவித்தானென்கிற அபவாதமும் நேரிடும். இதற்கென்ன செய்வேனென்று பெருந்த துயரைப் படுகின்ற அரசனை வணங்கி, மந்திரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ மண்டலேஸ்வரா! உமது வாக்குக் கழிவுவராது. ஏனென்றால் - குருகுலமகனிற் பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவரும் தெய்வாம்சத்தினாற் பிறந்தவரென்று பெரியோர்களாற் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தங்கள் புத்திரியும் யந்திரகுண்டத்தினின்று பிறந்திருக்கிறாள். ஐவர்கள் அரக்குமாளிகையிலிறந்தார்கள். அப்படி அவர்களிறப்பார்களாகில், தெய்வ மகத்துவம் என்ன இருக்கின்றது? அப்பால் வேதநிர்ணய மென்னத்திற்காய்? பாண்டவர்களோ பெத்த மாக்ஷிமை யுடையவர்கள். அவர்களுள் வீமன் வாயுபகவானுடைய புத்திரன். அவனை மாருத சகாயனாகிய அக்கினிபகவான் தொடவேமாட்டான். சுடவுமாட்டான். அவனைப்பற்றி மற்ற நால்வரும் பிழைத்திருப்பார்கள். பிழைத்திருந்தாற் சேதி தெரியலாமேயென்றாலோ, ஏதோ ஒருகாலத்தியால் உருமாறிந்து, பேழையிற்பாம்படங்கி இருப்பதுபோல் இருப்பார்களே அன்றி, இறக்கவில்லையென்று உறுதியோடுரைத்தார்கள். பாஞ்சாலன மந்திரிகள்சொலவும் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் என்னை சந்தோஷப்படுத்தியக் காரணத்தைத் திர்மானிக்கின்றீர்கள். நானென்ன இலேசா விசாரித்திருப்பேனா? துரியோதனன் முதலியவர்களின் அஸ்திரங்களை பொருட்படுத்து, தீர்ப்பான முதலியவற்றையுந் தெரிந்தோம். இவர்களும் (துட்டச் சகுனியின் புட்டுக்கொண்டவர்களே மூத்தார்!) எங்கே யாவதும் சாவுசாக்ஷாரம் பொய்யாருமென்று துயரப்பட்டான். மந்திரிகள் துயரப்படுகிற அரசனை நோக்கி, ஓமண்டலேஸ்வரா! தாங்கள் வருந்தப்பட வேண்டியதில்லை. நாம் சோதிட சாஸ்திரிகளை அழைத்துக் கேட்டால் உள்ளது உள்ளபடி விளம்புவார்கள். தாங்கள் சஞ்சலப்படா திருங்களென்று விசனத்தை மாற்றி, ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் வல்லமையாளராயிருக்கிறவர்கள் இக்கணம் ராஜசமூகத்துக்கு வருகிற

தென்று தேசமுழுவதும் பறையறைவித்தார்கள். இப்பறையோசையைக் கேள்விப்பட்டு அநேக சோதிட சாஸ்திரிகள் இராஜசபைக்கு வந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த மரியாதைகளைச் செய்து பொற்பீடத்திலிருக்கச்சொல்லிப், பாஞ்சாலனும் மந்திரிமார்களும் சொல்லுகிறார்கள்.

பாஞ்சாலன் அசரீரியால் பாண்டவ ரிருக்கையறிதல்.

ஓ சோதிட சாஸ்திரிகளே! குருகுல மகாராஜன் பாண்டுபுத்திரர்கள் உயிரோடிருக்கின்றார்களா? அல்லது அரக்கு மாளிகையில் வெந்து நீறாயினார்களா? இதனை நன்றாகவாய்ந்து எங்கட்குச் சொல்லுங்களென்ன, அவர்கள் சோதிட நூல்களைச் சோதித்துப்பார்த்து, அரசனை நோக்கி, ஓ மண்டலேசுவரா! பஞ்சவர் இறந்ததில்லை. மறைந்தவர்கள். அவர்களிறந்துவிட்டதாய் லோகப் பிரசித்தமாக வழங்கினபோதிலும், சோதிட சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் அவர்களிறந்ததாகக் காணப்படவில்லை. ஐவரும் பஞ்சபூதங்களைப்போல மேன்பாடான இடத்தில் இருக்கிறார்கள். இதற்கொரு சந்தேகமுமில்லையென்றார்கள். அதைக்கேட்ட பாஞ்சாலன் ஆச்சரியப்பட்டு, நல்லது எல்லாம் அறிந்துகொள்ளுவோம். நமது குருவாகிய உபயாசமாமுனியை அழைத்து வாருங்களென்று மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட, மந்திரிகள் ஒரு முத்துச்சிவிகையை யெடுப்பித்துக்கொண்டுபோய் உபயாசமகாமுனியை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தங்களை அரசன் அழைத்து வரச்சொல்லி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டானென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உபயாசமாமுனி தக்ஷணமெழுந்து, முத்துச் சிவிகையிலேறி இராஜன் சமூகத்துக்கு வந்தார். அரசன் குருவருவதையறிந்து எதிர்கொண்டுபோய் அழைத்துவந்து, பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடசோபசாரமுஞ்செய்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றான். உபயாசமாமுனி வணங்கிய அரசனைத் தூக்கி ஆசீர்வதித்து அருட்பார்வையுடன் நோக்கி, முகம்வாடி இருப்பதை அறிந்து, அடடா! அரசனே! நீ ஏதோ துயரத்தை மனதிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய் போலத் தோன்றுகிறது. ஓ ராஜராஜேஸ்வரா! சூரிய உதயத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைபோலிருக்கிற உனது முகம் சந்திரனைக்கண்ட தாமரைபோல் சுருங்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று வினவ, ஐயனே! உலகத்தில் அரசனுக்குத் தாய்-தந்தை-தமயன்-தம்பி-மைத்துனன்-மாமன்-அம்மான்-மந்திரி-சேவகர் முதலானவர்களெல்லாம் ஒவ்வொருகாரியத்திற் குருவாயினார்கள். ஆதலால் அவர்களிடத்தில் அரசனானவன் எந்தெந்தக் காலத்தில் எவ்வாறு வசனிக்கவேண்டுமோ, அந்தந்தக் காலத்தில் அவ்வாறு வசனிக்கவேண்டியது முறைமை. தற்காலத்தில் தாங்கள் அவர்களனைவருமாய் ஒருங்கு கொண்டெழுந்தருளியதால் இனி அடியேற்கென்னகுறையென்று சொல்லி, இரண்டு கண்களிலும் நீர் சோரக் கரங்களைக்கூப்பி சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, ஓ திரிகாலஞ்ஞானசம்பன்னரே! எளியேன் வம்சத்துக்குக் குருவாகி விளங்கி, எங்கள் முன்னோர்களுக்கு யாதொரு குறைவந்தபோதிலும் அதனைத் தங்களுடையதாய்ப்பாவித்து, அக்குறையைத் தீர்த்துக் காத்து இரக்ஷித்தும் வந்தவர் நீரேயன்றோ? இன்று என்னை வந்துபிடித்த துன்பமென்னும் பூதத்தைத் தங்கள் கிருபையாகிய சக்கரத்தையேவி அறுத்து என்னை யாளவேண்டும். இதுதான் அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பமென்று பலவாறு துதித்துப் பின்னரும் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! ஆதியில் துரோணனைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், என்னை வென்றுகொண்ட பார்த்தனைத் தோளுக்கிணங்க ஒரு புத்திரியையும், தங்கள் கிருபாகடாக்ஷத்தினாலும், உபயாசன்-யாசனென்னும் பெரியோர்களாலும், புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தினின்று பெற்றுக்கொண்டேன். அப்புத்திரிக்கு மங்கைப்பருவம் வந்தது. அவளுக்கு மனோரதமாயிருந்த பார்த்தனும் அரக்குமாளிகையில் தமையன் தம்பிமாரோடு இறந்துவிட்டதாக லோகம் சொல்லிக்கொள்ளுகிறது. இதற்கு நீர் தங்கள் திருவடியே கதியென்று குப்புறவிழுந்து கும்பிட்டான். உபயாசமாமுனி அரசனை ஆதரித்தெடுத்து, இனியவசனங்களால் விசனத்தை யாற்றிச், சமஸ்தானத்திலிருத்தித், தாமும் அவனருகிலுட்கார்ந்து, அப்பா இராஜசிகாமணியே! நீயேன் கிலேசப்படுகிறாய்? வருத்தப்படாதே. நான் புகல்வதைக்கேள். உலகத்தில் யாராவது புத்திரனில்லாமல் வருத்தமுற்றுப் பெரியோர்களைப் போய்க்கண்டதால், அவர்கள் முன்பின் யோசித்துத், தங்கள் ஞானதிருஷ்டியால் திரிகாலத்தையும் உணர்ந்து, யாதொருதடையும் வராதிருப்பதாயிருந்தால்தான் யாகஞ்செய்யப் பணிப்பார்கள். யாதொருதடை வருகிறதாயிருந்தால் யாகஞ்செய்யப்படாதென்பார்கள். உனக்குப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்யப் பணித்தவர்கள் மஹாமுனிவர்கள். அவர்கள் திரிகாலப் பிரமாணங்களையுணர்ந்தவர்கள் [illegible] யதார்த்தமாக உனது [illegible] போகிறதாயிருந்தால், யாகத்திலே [illegible] அப்புத்திரியை [illegible]? [illegible] பார்த்தனை மாலையிடுவாள். [illegible] உபயாசன் - யாசன் என்னும் பெரியோர்கள் [illegible] யோகத்திறத்தை [illegible] செய்தபோதிலும், அருந்ததி [illegible] அவர்கள் [illegible] சொல்லுகிறது. அப்பெண் [illegible] யாகத்திலுதித்த பிண்டத்தைக் கொடுத்தபோது உன் மனதில் நினையாதவனாயினை. அக்காலத்தில் தங்கள் சக்தியினால் அக்குண்டத்திலிருந்தே அப்பிண்டத்தை

இட்டு, வேறொருமந்திரத்தை யுச்சரித்துப், புத்திரனையும் புத்திரியையும் வரும்படிசெய்தார்கள். இந்த உலகத்தில் வெகுபேர் அநேகயாகஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு செய்தவர்களுமுண்டோ? அவ்வளவு வல்லமையாளர்செய்த வேலைக்கொருபங்கு நேரிடுமா? நேரிடாது. பஞ்சவர்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாகச் செவிப்பட்டிருக்கிறோமே யென்றாலோ, அரக்குமாளிகை எரிந்தது உண்மைதான். அதிலைவர்களிறந்தாரென்பது அபத்தம். ஏனென்றால் - பற்குனனென்ன சாமானியனா? அநேககாலந் தவஞ்செய்தாலும் பெறக்கூடாத தநுசாஸ்திரவித்தைக ளனைத்தையும், அங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தனக்கு அடைந்திருக்கப்பெற்று விளங்குகிறவன். வில்விநோதன். மாளிகை அனற்பட்டபோது அவனே அம்மாளிகையி லிருப்பானாகில், வில்லெடுத்து வருணாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க நேரமில்லாமற்போனாலும், வருணேஸ்வரமென்கிற தெய்வீகமந்திரத்தை யறிந்த அவன் அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தால் உடனே அனலவிந்துபோம். ஒருவேளை அனலைக்கண்டு அஞ்சி மெய்மறந்தானென்று சொல்வோமாகில், சமயத்தில் யுக்திதோன்றுதல் அவனுக்குச் சுவாதீனமாதலால் சும்மாயிருக்கமாட்டான். நீ கவலைப்பட வேண்டாமென்று கூறினார்.

இவை யனைத்தையுங்கேட்ட அரசன் கிருபித்து ஐயந்தீர்ந்து, குருவைநோக்கித், தங்கள்வாக்கின் உறுதியால் நம்பவேண்டியதா யிருக்கிறதேயன்றி மனவுறுதியால் நம்பக்கூடவில்லை. ஆனாலும் அடியேன் ஒருவிண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன். அவ்விண்ணப்பத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து அருள்புரிவீர்களாகில், அப்போது என்சந்தேகம் நீங்குமென்றான். உதங்கமாமுனி அஃதென்னையென, ஓ ஸ்வாமி! தங்களுக்கு அசரீரி வசியமாதலால், பூசைமுகத்தில் அவ்வசரீரியை வினவி எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று தொழுதான். உதங்கமாமுனி அக்கருத்துக்கிசைந்து, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னாச்சிரமத்திற்குச் சென்று, ஸ்நானஞ்செய்து அசரீரியை நோக்கித் தியானித்தார். உடனே அசரீரி தோன்றினள். அந்த அம்மனைப் பூர்வ வணக்கத்துடனே வணங்கி, ஓ அம்மணி! பாண்டுபுத்திரர் அரக்குமாளிகையில் எரிந்து இறந்துவிட்டாரா? அல்லது உயிர்ச்சேதமன்றி யிருக்கிறார்களா? என்றுவினவ, அசரீரி சொல்லுகிறாள்: ஓ உதங்கமஹாமுனியே! நீரேன் வருத்தப்படுகிறீர்? பாண்டுபுத்திரர்கள் உயிரோடிருக்கிறார்கள். இதை உறுதியாக நம்புமென்று சொல்லி மறைந்துவிட்டாள். உதங்கமஹாமுனி பூசையைப் பூர்த்திசெய்து அரசனிடத்துவந்து, ஓ எனது அன்பனே! பூசைமுகத்தில் பாண்டுபுத்திரர் பிராணனோடிருக்கிறார்களென்று அசரீரியுரைத்து மறைந்தனள். இதைக்குறித்து யோசிக்கவும் நமதெண்ணமுடியவும் வேண்டியிருக்கிறபடியால், வேதவியாசர் வரவேண்டும். அவர்வந்தால் எல்லாம் நிறைவேறும். அவர்விரைவில் வரும்படி உமது மனதிற் றியானியுமென்றார். அரசன் குருவாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, வேதவியாசரை மனதில் நினைத்துப் பலவாறு துதித்தான். திவ்யசக்தியான ஸ்வரூபியாகியும், பாண்டவர்கள்மீது அதிகசிரத்தை யுள்ளவருமாகிய வேதவியாசர், பாஞ்சாலன் நினைத்தக்ஷணம் கொலுமுகவாசலைக் குறுகினார். அரசன் திடுக்கென்றெழுந்து எதிர்வந்து, மகிழ்வடைந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அழைத்துப்போய் திவ்வியாசனத்தி லிருத்திச், சோடச உபசாரமுஞ்செய்து சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! கொடியவெய்யலி லகப்பட்டுத் துடிக்கும்பூவுக்கு அகஸ்மாத்தாய் நிழலுண்டானதுபோலத், துன்பமாகிய வெய்யலிலகப்பட்டு வருந்தித்தளரும் எளியேனுக்குத் தாங்கள்வந்து தோன்றினீர்கள். இனி எனக்கொருகுறையுமில்லை. இன்று நான் புனிதனானேன். என்மனக்குறையும் நிறைவேறிற்று. என்று பலவாறு புகழ்ந்து, ஓ வேதநாதனே! பாண்டுமக்கள் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாக லோகவதந்தி யுண்டாயிருப்பதை யான்கேட்டுக் கலவருத்தமுற்று, என்குருவைக்கொண்டு பரிசோதித்தேன். அவர் அசரீரியாற் பாண்டவர்கள் உயிர்ச்சேதமன்றி யிருக்கிறார்களென்று தெரிந்துவந்து எனக்குரைத்தார். ஆனாலவர்கள் இன்னவிடத்தில் இன்னவுருவோடு விளங்குகிறார்களென்று தெரியவில்லை. என்புத்திரியோ மங்கைப்பருவமடைந்தாள். அவளை ஐவரிற் பச்சைநிறத்தையுடையவனாகித், திறத்தில் ருத்திரனைப்போல்விளங்கிப், பங்குனிமாதத்திற்பிறந்தமையால் பற்குனனென்றும், வெற்றியால் விஜயனென்றும், நிறத்தால் அருச்சுனனென்றும்பெயர்பெற்று விளங்குகிறவனுக்குமணஞ்செய்யவேண்டுமென்று கருதியிருக்கிறேன். அக்கருத்து நிறைவேறவும், அந்த அருச்சுனனை நான்கண்டுமகிழவும், ஒரு தந்திரஞ்சொல்லவேண்டும் ஸ்வாமியென்றான். வியாசர் அரசனுக்கு அப்பால் ஆசிகள்வழங்கி, ஓ பாஞ்சால! நீயென்ன இலேசாய்ப்பெற்ற புத்திரியா? அந்தயாக தவத்தைச்செய்து யாகபலிபூர்த்திசெய்யும்போ யாஜஉபயாஜ-யாஜனென்னும் பெரியோர்களுடைய வேதமந்திர அநுக்கிரகத்தினாற் பெற்ற கன்னிகையன்றோ? அவள் அருச்சுனனுக்கு மனைவியாகாமற்போவாளா? நீ வருந்தப்படாதே. நானொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறேன். அவ்வாறு நீ செய்தால், பாண்டவர்கள் எந்தவிடத்தில் எந்த உருவத்தோடிருந்தாலும் அந்த உருவத்தோடும் வந்து, உன்குமாரத்தியை மணம்புரிந்துபோவார்களென்றுசொல்லி, அவ்வுபாயத்தையுஞ் சொல்லுவதானார்.

வியாசரனுக்ஞையாற் பாஞ்சாலன்லக்ஷயக் குறியோடு சுயம்வரஞ்சாட்டல்.

ஓ அரசனே! வில்லில் வல்லவராகியிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் கண்டவுடனஞ்சித் தெண்டனிட்டு மெய்நடுங்கப்பர்வதாகாரமாக இருக்கிற ஒருவில்லும், தேவாஸ்திர முதலியவை நிறைந்த ஒரு அம்புப் புட்டிலும் வைத்து, வெளியில் (௰) அடி உயரமுள்ள தாயுள்ள இரண்டு கம்பங்களை (௰) அடி நீளப் பரப்பில் நாட்டி, (௰) அடி விட்டம்பூட்டி, அதற்குமேல் இரட்டித்து (௰) அடிக்கம்பம் நாட்டி, அதனமேல் இடைவிடாமற் சுழலும் சக்கரத்தைவைத்து, அந்தச் சக்கரமத்தியில் மச்சக்குறியைப்பூட்டி, அதிற்போட்ட விட்டத்துக்கு மும்மூன்று துளையுண்டாக்கிப், பூமியிற் பெரிய ஒருவெள்ளிச் சட்டரம்வைத்து, அதில் மஞ்சள்நீரை நிறைத்து, அவ்விட்டத்தின் துளைகள் அந்நீரில்தோன்றவும்-உபாயமில்லாமற் பார்ப்பவர்கள் சாயல் அத்துளையை மறைக்கவும் நேர்படவைத்து; இந்தவில்லைவளைத்து நாணியேற்றிட்டு, மஞ்சள்நீரிற்றோன்றும் துளைக்குறியின் வழியாக மூன்றுகணைகளைத் தொடுத்து, மேற்சுழலும் சக்கரத்தின்முனைவழியிற்கணைகளைப்போக்கி, மச்சக்குறியை மூன்றுதாய்விழுத்தி, உடனே அம்மச்சம் அச்சக்கரத்துக்குச் சரியாகவருகிறதற்குள் சக்கரத்தைவிழுத்தி, மச்சத்தையும் சக்கரத்தையும் பூமியில்விழுமுனகணைதொடுத்து அவ்விரண்டையுங் கரத்திலேந்தினவர் எவரோ; அவர் துரோபதையை பாணிக்கிரகணஞ்செய்வதற்குரியவரென்றுவிளம்பரஞ்செய்கவையாகில், இச்செய்கை அந்த அருச்சுனன் ஒருவனுக்கேயன்றி மற்றவருக்கு அசாத்தியமாக இருக்கும். உலகத்தில் வல்லமையான அரசர்கள் அநேகம்பேயிருப்பார்களே, அவர்களுக்கு இந்தவில் வளையாதிருக்குமாவென்று நீ நினைப்பாய்: அதற்கு யாம் ஒரு நிர்ணயம் செய்கிறோம். அஃதியாதெனில்- அருச்சுனனுக்குமாத்திரம் வில்வளையவும், மற்றவர்களுக்கு அந்தவில் வளையாதிருக்கவும், அதில தருமதேவதையை ஆவாகனஞ்செய்து வைக்கிறோம். நீ உன் புத்திரியின் வடிவத்தைப்படத்தில் எழுதி, அப்படத்தில் இந்தலக்ஷயத்தை விளங்கக்காட்டி, ஸ்தம்பப் பிரதிஷ்டைசெய்து, அதற்குப் பதினோராநாள் வில்வளைக்கிறதென்றும், அதற்குமேல் ஏழாநாள் மணம் புரிதலென்றும், நாளைக்குறித்து மணவோலையனுப்பினால், ஒவ்வொருங்கிருந்தபோதிலும் வருவார்கள். அவருள் அந்த அருச்சுனன் உன்புத்திரியைமணம்புரிவானென்று வாழ்த்தி அரசன் மனதைத்தேற்றினார்.

அதனால் அரசன அதிகமகிழ்வையடைந்து, தன்னருகிலிருக்கிற மந்திரிகளை நோக்கிப், புரோகிதனையும் சித்திரகாரனையும் அழைப்பியுங்களென்று உத்தரவுபண்ணினான். மந்திரிகள் தக்ஷணம் அவ்விருவரையுமழைப்பித்து, அரசன்முன் விடுத்தார்கள். அரசன் சித்திரககாரனைநோக்கி, ஓ ஓவியரே! நீங்கள் என்புத்திரியைப்போற் படமெழுதி வாருங்களென்று கட்டளையிட்டு, அவர்கட்கு நடத்தவேண்டிய மரியாதைகளனைத்து நடத்தி அனுப்பிவிட்டுப், புரோகிதனைநோக்கி, ஓ ஸ்வாமிகளே! என் புத்திரிக்கு மணம்புரிய யத்தனித்திருக்கிறேன். அதற்குத் தம்பப்பிரதிஷ்டைக்கு நாளும், அந்த நாளுக்குப் பதினோராம் நாள் வில்வளைக்கிற நாளும், அதற்கு ஏழாம் நாள் மணம்புரிவதற்கான நாளும், சந்திரபலம் தாராபலம் நிறைந்திருக்கிறதாக ஒரு திவ்ய லக்கினம் பார்த்துச் சொல்லுங்களென்று கேட்டான. அப்புரோகிதர்கள் அரசனினைத்தபடி பரிசோதித்து நனனாளை நியமிக்க, அரசன் அத்தினத்தில் நகரத்துக்குள் விசாலமான விடத்தில அரசர்களுக்கும் வேதியர்களுக்கும் தகுந்தசிங்காதனத்தோடு கல்யாணமண்டபமியற்றி, (௰க-ம்) காலநாட்டி, லக்ஷயக்குறியைவைத்து, வியாசரால் தருமதேவதையைவில்லிலாவாகனஞ்செய்வித்து, அவ்வில்லையும் அம்புப் புட்டிலையும் வைத்துச்சுயம்வரஞ்சாட்டினான். சித்திரககாரர் அரசன்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்பார்த்து, உலகத்தில்யோனிவாய்ப்பட்டு உதிக்கின்றமாதர்களை எழுதுவதற்கே நமக்குக் கனவருத்தமாயிருக்கின்றது. அப்படியிருக்கப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தில் உற்பத்தியாகி, சொற்கமத்திய பாதாளலோகங்களிலிருக்கும் அழகிலுயர்ந்த மாதர்களெல்லா மயங்கித்தொழும்படியான சௌந்தர உருவத்தினைக்கொண்ட திரௌபதையை எவ்வாறு எழுதப்போகிறோம்? எழுதாமல் விடலாமென்றால் நாமெடுத்தபெயர்க்கு இழிவுவருகிறதுமன்றி, அரசனால் தலைக்கும் கேடுவருகின்றது. இனிநாமென்னசெய்யப்போகின்றோம்? இது விஷயத்தில தெய்வச்செயலெப்படியோ அறியோம். நாமியும் விஷயங் கவலித்திருப்பது காரியமன்று. அந்தப்படத்தில நமது குடித்தெய்வமாய்க் குலாவியிருக்கிற திரௌபதியம்மனைக்கண்டு, நமது குலதேவதையையும் இஷ்ட தேவதையையும் தியானித்து எழுதுவோம். அதன்பின்பு தெய்வம் விட்டகுறியாகுமென்று தெய்வத்தின்மேற் பாரம்வைத்து, அந்தப்புரத்திற் சென்று, தோழியர்களுக்கு அரசனிட்ட கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள்.

தோழியர்கள் அந்த அம்மனுக்கு அறிவித்து, ஒரு கூடத்திற் பொற்பீடமிட்டு, அம்மனை அழைத்துவந்து அதிலிருத்தினார்கள். சித்திரக்காரர் அந்த அம்மனது திருவுருவத்தைத் திருமேனியிற்கண்டு, ஒருவாறு தெளிந்து, பாதாதிகேசம் வரைக்கும் அவயவங்களை எழுதி, எழுதின விடங்களில் எந்தெந்த வர்ணம் வைக்கவேண்டுமோ அவ்வவ்வர்ணங்களை வைத்துக், கூடியமட்டும் குறையில்லாதெழுதினார்கள். ஆனால அந்த அம்மனுருவம் சித்திரக்

காரருககு மேல்வரிக்குமியாக இருந்ததேயன்றிச், சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. அம்மன் அந்தப்புரத்துக்குட்சென்றாள். சித்திரக்காரர் எழுதியபடத்தை எடுத்துவந்து அரசனிடத்து வைத்து, மிகுந்த பயத்தோடு நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அரசன் அப்படத்தை நோக்கிக் கிருபித்து வியப்படைந்து, தகுந்த பரிசுகொடுத்துச் சித்திரக்காரரை அனுப்பிவிட்டான். சித்திரகாரர் பரிசு பெற்றதற்காக மகிழ்வுற்றமல், அரசனால் ஒருகெடுதியும் வாராமற் காப்பாற்றின தங்கள் தங்கள் குலதேவதைகளையும் இஷ்ட தேவதைகளையும் நினைத்து வாழ்த்தி அதிகமகிழ்வை அடைந்து, அவரவர்க ளிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அரசன மந்திரிகளை நோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! இப்படத்தின் பின்புறத்தில் லக்ஷியக்குறியை விளங்க எழுதி, மணவோலையையும் தூதுவர்கள் கையிற்கொடுத்து, இவ்வுலகத்துள்ள மன்னர்கட்கெல்லாந் தெரிவியுங்களென்று கட்டளையிட்டான. மந்திரிகள் அரசன் சட்டளைப்படி லக்ஷியக்குறி முதலியவற்றை எழுதி, தூதுவர்கையிற்கொடுத்து, தேசாதிபதிகளாகியமன்னர் மன்னர்களுக்கு அனுப்பிவித்தாகள். தூதுவர்கள் படத்தையும் மணவோலையையும் எடுத்துக்கொண்டு, கடுங்காற்றினும் அதிவேகமாகச் சென்றார்கள். இங்கே வேதவியாசர் அரசனுக்குப்பல ஆசிகள் வழங்கி, மணத்துக்கு வருகிறோமென்று விடைபெற்றுச் சென்றார். தூதுவர்கள் அங்கம்-அருணம்-அவந்தி-ஆந்திரம்-இலாடம்-யவனம் ஒட்டியம்- கருசய்-கலிங்கம்-கனடம் கனருடம் - காசம - காஸமீரம் - காந்தாரம்-காம்போசம்-கிராவிடம் - குரு - குடகம் - குருகு -குந்தளம்-குலிந்தம்-கூர்சரம - கேகயம்-கோளம்-கொங்கணம்-சொல்லம் - கோசலம்-சகம் - சவ்வீரம்-சாலவம் -சிங்களம்-சிந்து - சினம் - சூரசேனம -சோழம்-சோனாம்-திராவிடம்-துளுவம்-தெங்கணம் -நிடதம்-நேபாளம்-பாஞ்சாலம்-பப்பரம்-பல்லவம்-பாண்டியம்- புலிந்தம்-போடம-மகதம் - மச்சம்-மராடம-மலையாளம் - மாளவம்-யுகந்தரம்-வங்கம்-வங்காளம் -விதற்பம்-எனனும்-ஐம்பத்தாறு தேசத்திற பாஞ்சாலந்தவிர - (நு) - தேசத்துக்குஞ்சென்று, அவ்வவ்வரசர்களுக்குப்படத்தையும் மணவோலையையுங் காண்பித்து, இனனும் சுயம்வர மணநாட்களும் வேதியருக்கும தெரிவித்து வந்துவிட்டார்கள்.

இப்படத்தைப பார்வையிட்ட அரசர்கள் யாவரும் அதிகமகிழ்வெய்தி, அப்படத்தின்பின்புறத்திலே எழுதியிருக்கிற லக்ஷியக்குறியை நோக்கிக் கவலுந்தப்பட்டு, இந்தக்கன்னிகையை நாமெப்படி விரும்புகிறது? அப்பா! நமக்கு இசைந்த பொருளல்லவென்று கைவிட்டு, இந்த லக்ஷியப்படிசெய்பவர் நெடியகடல் சூழ்ந்த உலகத்தி லொருவருமில்லை. ஆனால் - கல்வியொருவர் பங்கலல. எங்காவது அதிக வல்லமையாளரிருப்பார்கள். இந்தலக்ஷியப்படி செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட கனவான்களைக் கண்ணாரவாகிலுங் கண்டு வருவோமென்று கருதி, சில அரசர்கள் வந்தார்கள். சில அரசர் அந்தலக்ஷியத்தையும் கன்னியையும் பார்க்கிறதற்குக் கருத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். துரியோதனன முதலாகிய நூற்றுவரோடு கர்ணனுஞ் சகுனியும் நாமென்ன வில்லாளிகளல்லவா? நாமே அந்தலக்ஷியத்தை நிறைவேற்றி மஹா ரூபவதியாகிய கன்னியை மணம் புரிவோமென்று கருதிப் புறப்பட்டார்கள். இந்தச்சேதியை யுணர்ந்த துரோணர் கிருபர் இவர்கள அதிகமகிழ்வை அடைந்து, இந்த லக்ஷியத்தை நிறைவேற்றுவோர் ஒருவருமில்லை. அர்ச்சுனனொருவன்றே நிறைவேற்றுவான. இது முன்னிலையில் அந்த அர்ச்சுனனைக் காணலாமெனகிறகருத்தைக்கொண்டு, அவ்விருவரும் குருகுல மக்களோடு கூடிவந்தார்கள். மற்ற அரசர்களும் வேதியர்களும் பாற்கடற் புரண்டு பாஞ்சால தேசத்தின்மேல் வந்தாற்போல், அந்தப்பிர்ம்ம க்ஷத்திரிய குலமடங்கலும் நகர்ப்புறத்துவந்து சேர்ந்தார்கள். வில்வளைக்க நியமித்த நாள் பதினொன்றில் ஒன்பது நாட்சென்றது. அதுவரைக்கும் மலைச்சார்பான வேத்திரகீயத்தி லிருக்கும் ஐவருக்கு இந்தச்சேதி தெரியாது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பஞ்சவர்க்குச் சுயம்வரசேதியறிவித்தல்

இப்படியிருக்கப் பத்தாநாள் பலவாயிரங்கோடி அண்டங்களையும் தனவயிற்றினிடமாக வைத்து வடபத்திரத்திற் சயனித்திருக்குஞ் சிறிய குழந்தையாகியும், இப்பாரதத்தை நடாத்திப பூமிதேவிக்குச் சுமைநீக்குங் கருத்தையுடையவராகியும, தேவகி தேவியிடமாகப் பிறந்து ஆயர்பாடியில நந்தனவீட்டில வளர்ந்து வெண்ணெய - தயிர் - பால - இவற்றைத் திருடி ஆய்ச்சியரால் கட்டுண்டவராகியும், ஐவருக்கு அம்மானபுத்திரனுகி அன்புவைத்தவராகியும், கடலாடை சூழ்ந்த பாராவதாரியாகியும் விளங்கும ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான இச்சேதியுணர்ந்து, பாஞ்சாலன அருமையான யாகஞ்செய்து பெற்றபெண்ணை அர்ச்சுனனுக்கு நியமித்திருந்தால, இப்போ தனுப்பிய மணவோலையும் படமும் ஐவருக்குச் சேரவில்லை? வனசாரான இடமாதலால தெரியாமற்போயிற்று. இச்சேதியை நாமேசென்று தெரிவிக்கவேண்டுமென்று தக்ஷணம் தனதுருவத்தை மறைத்து, அதிக வார்த்திகமாகிய பிராமண ரூபத்தைக்கொண்டு, தண்டு-கமண்டலம்-குடையுடனே தத்தடியிட்டு நடந்து, வேத்திரகீயத்துக்கு வந்து, ஐவரிருக்கும் மாளிகையிற் சென்றார்.

இவரதுவரவைக்கண்ட ஐவரும் குந்திதேவியும் எதிர்வந்து அழைத்துப்போய் ஒருபீட மளித்திருக்கச்சொல்லி, நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்க

ளிருக்குமிடம் யாது? இந்தவேத்திரகீயத்துக்கு வந்தகாரணமென்னவென்று வினவக, கிழவேதியர் கிருபைகூர்ந்து ஐவரையும் பார்த்து, ஓ புண்ணியவான்களே! யான் அதிதி. கங்கைமுதலிய நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, திவ்யக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துப் பூப்பிரதக்ஷிணம் புரிவேன். இஃதல்லாமலும் மன்னவர்வாழும் பட்டணங்களிலுஞ் சென்று, தருமசத்திரங்களிற் போசனமுண்டு, அங்குநடக்கும் அதிசயங்களையும் பார்த்து வருகிறவன். தற்காலத்தில் மேற்றிசையிற்சென்று, அங்கிருக்கும் கோகர்ண முதலிய திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கவும், திவ்யநதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்யவுங் கருதிவந்தேன். வந்தவிடத்தில் வழிதப்பிப் பெருங்காட்டிற் போய்விட்டேன். அக்காட்டைக் கடந்துவருகிறபோது இந்த நகரத்தைக் கண்டேன். இங்கு சற்றிளைப்பாறிப் போவோமென்று இவண் வந்தேனென்றார்.

அந்த அதிதிபேச்சை ஐவரு நம்பி, அவர்க்கு அதிக உபசாரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் மன்னர்கள் வாழுமிடங்களிற் சென்று அங்குநடக்கும் அதிசயத்தைப் பார்த்து வருபவரென்று புகன்றமையால், அரசர்களுடைய நாட்டில் ஏதாவது அதிசயமுண்டாயிருந்தாற் சொல்லவேண்டுமென்ன, வேதியர் சொல்லுகிறார்: ஓ விப்பிரர்களே! தற்காலத்தில் யாதொரு அதிசயமுமில்லை. ஆனால் (நிகு) தேசத்திலும் வளப்பங்களிற்சிறந்த பாஞ்சாலதேசத்து அரசனாகிய துருபதன் அக்கினிவேசரிடத்தில் வில்வித்தை கற்றநாளில், பாரத்துவாச புத்திரனாகிய துரோணாசாரியும் அந்த அக்கினிவேசரிடத்தில் வில்வித்தை கற்றுக்கொண்டிருந்தாராம். அவ்விடத்தில் இந்தத் துருபதன் அருமையாயிருக்கிற வில்வித்தைகளைக் கற்றுக்கொண்டு, தனக்குப் பட்டாபிஷேகமான காலத்துப் பாதிராச்சியங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து போனானாம். பின்பு அந்தத் துரோணாசாரி அவனிடத்திற் சென்று யாசித்து, அவ்வரசன் கூறிய வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்ற மனமில்லாமல் அயலானைப்போல எண்ணி மரியாதைசெய்யாமலிருந்ததினாலே, துரோணாசாரி சினங்கொள்ளாமல் ஆதியில் நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சொல்ல, அந்த அரசன் மதியாமலிருக்க, துரோணர் ஒருபசுவாகிலுங் கொடென்று கேட்க, அரசன் அதுவுங்கொடாமல் ஏளனஞ்செய்தானாம். அதன்மேல் துரோணாசாரி சினங்கொண்டு, அடா பாஞ்சாலா! என்மாணாக்கரால் உன்னைக் கட்டிவரச்செய்து பங்கப்படுத்துகிறேனென்று சபதங்கூறி, அத்தினபுரத்துக்கு அதிபதியாகிய திருதராஷ்டிரன் சகோதரன் பாண்டுராஜன் புத்திரர்களில் அர்ச்சுனனைக் கட்டிவரச்செய்து, சனசபையிற் பாஞ்சாலனைப் பங்கப்படுத்தினாராம். அதன்மேற் பாஞ்சாலன் கோபித்துத், தன்னைச்சபையில் அவமானப்படுத்தின துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனையும், தன்னைவெற்றிபெற்ற அர்ச்சுனனைத் தோளுக்கிசைய ஒருபுத்திரியையும் பெறுகிறேனென்று சபதங்கூறி, உபயாசன்-யாசனென்னும் பெரியோர்களையழைத்துப் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்து, ஒருபுத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றானாம்.

அப்புத்திரி மங்கைப்பருவமடைகிற காலத்தில், (கூனோடேபோயிற்று குளிருங்காய்ச்சலும்.) என்கிற பழமொழிபோற் பாண்டுபுத்திரரைவரும் அவர்களையீன்றவளும் அரக்குமாளிகையோடும் வெந்து நீறாயினார்களாம். இந்தச்சேதி பாஞ்சாலனறிந்து, சகிக்கக்கூடாத வருத்தமுற்று, அதன்மேல் இனியென்ன செய்கிறதென்று யோசித்து, ஒருலக்ஷியம் வைத்துச் சுயம்வரஞ்சாற்றியிருக்கிறான். அந்தலக்ஷியத்தைக் காதினாற் கேட்கும்போதே மிகுந்த பயத்தைக் கொடுக்குமென்றால், அதைக்கண்ணாற் காணத் தகுந்த அரசர்களியார்? ஒருவருமில்லை. அந்த லக்ஷியமென்னென்னில் - வில்லில் வல்லவராயிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் கண்டவுடன் அஞ்சி மெய்கலங்கப் பர்வதாகாரமாக இருக்கிற ஒருவில்லும், தேவதாஸ்திரமுதலியவைநிறைந்த ஒரு அம்புப்புட்டிலும்வைத்திருக்கின்றன. வெளியில் (௫௰) அடி தோன்றத்தக்கதாக இரண்டுஸ்தம்பம் (௫௰) அடி பரப்பில் நாட்டி, (௫௰) அடிவிட்டம் மேற்பூட்டி, அதற்குமேல் (௫௰) அடி கம்பம் நாட்டி விட்டம்பூட்டி, அதன்மேலும் (௫௰) அடிக்கம்பம் நாட்டிவிட்டம்பூட்டி, அதன்மேல் இடைவிடாமற் சுழலும் சக்கரத்தை வைத்து, அதன்மேல் மச்சயந்திரம் வைத்து, அந்த ஐந்து விட்டத்துக்கு நடுமையம் ஒவ்வொன்று துளையுண்டாக்கிப், பூமியிற் பெரியதோர் பள்ளக்கடாரம் வைத்து, அதில் மஞ்சள்நீரை நிறைத்து, அத்துளைகளுக்கு நேராகவும்-உபாயமில்லாமற் பார்ப்பவர்களுக்குச் சாயல் அத்துளையை மறைக்கவும் நேர்படவைத்து, பொன்சொரூபமான அந்த வில்லை வளைத்து நாணியேற்றிப், பஞ்சபாணங்களிலுமொன்றால் துளைகளின்வழியாக ஐந்துபாணங்களைத் தொடுத்து, மேற்சுழலும் சக்கரத்தின் ஆரவழியிற் கண்ணுக்குப்போக்கி, மச்சயந்திரத்தை முன்னம்விழுத்தி, உடனே அம்பைச்சக்கரத்துக்குச் சரியாகவருகிற தறதன் சக்கரத்தை விழுத்திச், சக்கரமும் மச்சமும் வெளிப்பட்டுப் பழுதின்றி முன்னந்தொடுத்து, அவ்விரண்டையுங் கரத்தி லேந்தவேண்டுமாம். இதுதான் லக்ஷியம். இந்தலக்ஷியம்வைத்து இன்றைக்குப் பத்துநாளாயிற்று. நாளைப் பதினோராநாள். உதயத்தில் விளைவாகிறது. இந்த லக்ஷியத்தை நிறைவேற்றுபவன் எந்தப் புண்ணியவானோ? அக்கன்னிகையின் போகம் யாருக்கு லபிக்கின்றதோ? எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை. என்புத்தியால் எல்லையுடமியேன். ஆ! ஆ! அக்கன்னிகையினழகை என்னென்று சொல்லுவேன். ஆகிலும் என்னாற்கூடியமட்டும் அவளழகின் வனப்பின் வளத்தைச் சிறிதுமாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன் கேண்மின்களென்று சொல்லுவதாயினர்.

மேகமானது ஓலமிட்டு அந்தரத்துச் செல்லவும், கழுகமரமானது வனத்திலடங்கவும், கருமணலானது நதிகளில்வீழவும், இருளானது குகைக்குளொளிக்கவும், பாசியானது கடலுளிருக்கவும், இரவியினொளிமழுங்கவும், ஆகாயத்தின்கண் கழுதெழுந்த ஊழிமாலைப்பொழுது நாணவும் விளங்கும் அளகத்தினையும்; பார்ப்பவர்கண்களைத் தன்வயப்படுத்திப், பொன்னிறமாகியசிந்தூரத் திலதமிட்டுச் சிறந்த ஒரு பிறை மேகத்தின் மத்தியிற் றோன்றியதுபோற பிரகாசிக்கும் திலதத்தை யணிந்த நெற்றியையும்; இரதியுமதனும் தங்கள்கரத்திலிருக்கும் கருப்புவில் லிரண்டையும் தங்கள்குடையாகிய சந்திரனிடத்து வைத்தாற்போல் இகழும்புருவத்தையும்; கலங்கலிற் கடலையும், திரிதலிற் சேலையும், ஊடுருவப் பாய்தலில் வேலையும், மருட்சியில் மானையும், வெட்டுந்தொழிலில் வாளையும் இழிவுறச்செய்து, செவ்வரி கருவரிபரந்து, காதளவு நீண்டகன்று, குழையைக்கிழித்துச், சந்திரனைக் கண்டுமகிழும் நீலோற்பலம்போன்ற விழியையும்; குமிழம்பூவினையும் - எள்மலரையும் குறைத்துக், கண்களாகிய கடலிரண்டுங்கலவாதிருக்க நடுவணணையிட்டதென்ன விளங்கி, நாகரத்தினத்தையணிந்த நாசியையும். விழியின் கனியையும்-கோவையின்கனியையும்-முருக்கின்மலரையும்-முள்ளிலவின் மலரையும்-வெண்ணிறமென இகழ்ந்து, ஆழியிற்பிறந்த அமுதத்தை முகந்த பவளக்கிண்ணத்தையொத்த இதழையும்; வெண்முத்தையும்-முல்லையரும்பையும் - மயிலிறகடியையும்-வெற்றிபெற்று, மின்னலைப்போலொளிரும் தந்தபந்தியையும்; வள்ளையின் இலையை அழகிலையென வுரைத்து, நவமணிகளையழுத்திய குழையைப்பொறுத்துப், பார்ப்பவருள்ள மூசலாடுந்தறங்கரந்த ஊஞ்சலொத்த செவியையும்; இரவியைக்காணாத காலத்தும் வாடாதிருக்கிற கமலமும், தேய்வும் வளர்வும் மாசுமின்றி இருக்கு மதியுமிருந்தால், அவைகளும் நாணத்தக்க சிறப்பினைவகித்த முகத்தையும்; தேவர்கள்பணியு மாண்பினையுடைய திருமால் கரத்திலிருக்கும் சங்கமும் நாணப் பல இரேகைகளையுடைய அழகிய கழுத்தையும்; கமலமலரையும்-காந்தள் மலரையும்- உவமானமாகக்கூறுமமையாத அங்கைகளையும்; பவளத்துண்டும்-கிளியினது நாசியும்-உவமானமாகக்கூறுதற்கு சரிப்படாத விரல்களையும்; கிளியின வாயினையொத்துச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற அவ்விரல்களினது நகங்களையும்; மலையென்றாற், பளிதமில்லை. இளநீரென்றாற், சந்தனம் புழுகு கஸ்தூரி கர்ப்பூர சவ்வாது குங்குமங்களை யணியாது. கமலமொட்டென்றால, அழகிய தேமலை யேற்காது, சக்கரவாகப் புள்ளென்றால, பறக்குந்தொழிலையுடையது. மேலும் - ஆபரணங்களைத் தரிக்காது. கோங்கரும்பென்றால், முகங்கறுத்திராது. மாரன் மகுடமென்றால், தண்ணென்றும் வெச்சென்றுமிராது. ஆதலால் - தானே தனக்குச்சரியாகித், திரண்டுபரந்து நிமிர்ந்து வளர்ந்து செறிந்து ததும்பி சுணங்கு படர்ந்து, கனத்துக் கண்கறுத்துப், பொன்மலைக கொத்து, இங்கிதத்தைக் கொண்டு புளகித்துப் பூரித்துப் பாரித்த பயோதரத்தையும்; உலகினை அளந்த நெடியமால் ஆலிலைமேற் சயனித்தல் போலும், ஒரு கரியநாகம் மலையிலிருந்து அடிவாரத்திருக்கும் குகையி லடங்கச்செல்வதுபோலும் விளங்கி, ஆலிலைபோன்ற வயிற்றினிடத்திருக்கு மயிரொழுங்கினையும்; கொடியைப்போல் அசைந்து, நூலிடைச் சிறுத்துப், பூரித்தபயோதரத்தினகனத்தைப் பொறுக்காது தேய்ந்தது உவமையில்லாத சிற்றிடையென்று உலகினமாதருக குறைப்பர். பிரமன் இந்த மாதுக்கு எல்லா அவயவங்களையு மிகவுஞ் சீர்பெறச் செய்ததனமையால், திருஷ்டி பரிகாரத்துக் காக இடையைச் செய்யாமல விட்டானோ? அல்லது மறந்தானோ? இருக்கின்றதோ? இல்லையோ? இனிமேல் விடையேயதுமோ? என்று ஐயப்படத்தக்கதான மருங்குலையும்; நீர்ச்சுழியையொத்த உந்தியையும்; மாரன் போகக்ஷேமென்றும், மாரன தேரென்றும், அரசருக்கெல்லாம் ஒனபதாமிடத்திலிருந்து நவலின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற இராகுவென்கிற பாம்பென்றும் ஐயுறத்தருந்த அல்குலையும்; வாழையையும் - யானைத்துதிக்கையையும்-வென்ற தொடையையும்; சிறந்த அழகினையுடைய இரண்டு வரால்மீனகள கண்களாகிய சேற்கனின்மேற் பகைகொண்டு பாயும்பொருட்டுப்பாய்ச்சல் கொள்ளச் சுழலுவதையொத்த கணைக்கால்களையும்; மதனசாஸ்திரத்தை பரூஷுவதற்குச் சேர்த்த புத்தகத்தையொத்த பதத்தையும்; சணபகத்தையும்-மின்னையும்-பொன்னையும்-பழிக்கும் தேககாந்தியையும்; கடலைவெறுக்கும் இருனபயையும்; கரும்பைமருட்டுஞ் சொல்லையும்; குயிலைவெருட்டும் தொனியையும்; மயிலைநாணுறச்செய்யும் சாயலையும்; அம்சயாள் வெட்கித்தலைவணங்க நடக்கும் நடையையுமுடையாள். கலைவியாற கலைமகளையும், அவயவ சௌந்தரியத்தால இலக்குமியையும், பொறையால் பூதேவியையும், கற்பால அருந்ததியையும், தருமத்தால பார்வதியையும் ஒத்தவள். அழகால் மேம்பட்ட அகலிகையிற் சிறந்த அந்தமாது அரசனையும் [illegible] மருகிலிருந்த பாருதலை, அந்த அருச்சனன் அனை தமயன தம்பியரோடு அரசமாளிகையில் றட்டுண்டிட்டாமென்கிற தாகத்தையெல்லாமுற்றுப், பெயோரமே அனுசரித்து, அவர்களை ... டியிராமல் நிருக்கிறமென்று தெரிந்து, அவர்களைவருவிக்க அப்பப்பெயர்கள கூறிய ருட்டுப்படி வெய்யவைத்துக், தேசதேசாதிபர்களுக்கு மணமாலையும், பாண்டவரிபோல எழுதியபடத்தையும் அனுப்பித்திருக்கிறான். இதுதான் நான்கண்ட அதிசயம். நான் மேற்றிசைக்குச்சென்று, அங்கிருக்கும் திவ்விய நதிகளில ஸ்நானஞ்செய்து, ஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கவிருப்புற்றிருக்கிறேன். அவ்விருப்பம் நிறைவேற யானசெல்லுகிறேனென்று சொல்லி, ஐவர்செய்த வந்தனையை யேற்றுப் பலஆசிகள்கூறி, கக

ரத்தைக்கடந்து, அவ்வுருவைநீக்கித் தமது சுய ஸ்வரூபத்தைத்தரித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்.

பாண்டவர்வேதவியாசரைத்தரிசித்துப் பாஞ்சாலதேசத்திற்குச் செல்லுதல்.

இங்கே தருமராஜனானவர் வீமன் அருச்சுனன் முதலானவர்களை நோக்கி, ஓ தம்பிமார்களே ! அதியிற் பாஞ்சாலன் நம்மிலொருவனாகிய அருச்சுனனுக்கு ஒரு பெண்ணையும், நம தாசிரியனாகிய துரோணனைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் பெறுகிறேனென்று சபதங்கூறி, அவ்வாறு புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ்செய்து மக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான். அது உண்மை. இதனை உலகமெல்லாமறியும். இப்போது அந்தப்பாஞ்சாலன் நாமெல்லாம் அரக்குமாளிகையி லிறந்துவிட்டதாகக் கேள்வியுறாமல், பெரியோர்களை யடுத்து, நாமுயிரோடிருக்கிறதாக அறிந்து, நம்மைக்காணும் பொருட்டு ஒருலக்ஷியம் வைத்திருக்கிறானென்று தீர்த்தவாசிவேதியரால் கேள்விப்பட்டோம். ஆகையால் - நாளைய உதயத்தில் வில்வளைக்கிறதாக இருக்கிறதினாலே, நாமிங்கிருந்தென்ன பயன்? நாமெல்லாம் நாளை யுதயத்துக்குள் அவ்விடத்துக்குச் செல்லவேண்டும். இப்போதே போவோம் வாருங்களென்றழைத்தார். தம்பிமார்களும் அன்னையுமிசைந்து, உடனே பிரயாணப்பட்டார்கள். இவர்கள் பிரயாணமானதை அந்நகரத்தி லிருக்கும் வேதியர்களறிந்து, பூரிகொடுக்கும் பொருண்மேல் விருப்புற்றுப் புறப்பட்டார்கள். ஐவரும் நகரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுக் காட்டைக் கடந்துவரவே, சந்திர உதயமானதுபோலிருந்தது. இவர்களைச் சூரியன்கண்டு, இனி நாமிருப்பது தகுதியல்லவென்று கருதி நீங்குவதுபோல், சந்திரன் அரசுக்குரிய இராககாலத்தை ஐவர்பாலில் விடுத்துத், தானமேற்றிசைக்கடலிலாழ்ந்தான். வேதியர்கள் மாலைப்பொழுதைக் கணமாத்திரத்தில் அதிவேகமாகச்சென்றார்கள். அதைப்பாண்டவர்கள்கண்டு, நல்லது நீங்கள் முன்னதாகச் செல்லுங்களென்று உத்தரவுகொடுத்து, அன்னையை அழைத்துக்கொண்டு மெதுவாகச் செல்லும்போது, ஜனகுருவாகிய வேதவியாசர் அவ்விடத்துக்குவந்து, தருமராஜனைத்தனிமையிலழைத்து, ஓ தருமநந்தனா ! நீ இரவுக்கு அஞ்சாமல் தம்பியரோடு அதிவேகமாக நடந்து, சூரிய உதயத்துக்குள் பாஞ்சாலநகரம் சேருவீர்களாகில், அருச்சுனன் வில்லைவளைத்து லக்ஷியத்தைக் கொய்து பாஞ்சாலியின் மாலைக்குரியவனாவான். அந்தப் பாஞ்சாலி வினைவசத்தால் உங்களைவருக்கு முரியவளாகுகிறாள். அதற்கு நீ இசைந்திரு. அந்தக் காலத்தில் நான்வந்து பாஞ்சாலன் சபையில் விளங்கவுரைக்கிறேன். இக்கருத்தை வெளியிடாதே யென்றுசொல்லி, இரவிற்றானே விரைவில்நடவுங்களென்று கட்டளையிட்டு மறைந்து போய்விட்டார். இவ்வாறுவேதவியாசர்மறைதலும் தருமராஜன் தம்பிமாரோடுகலந்து, சந்தியானுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டி நதியை நாடிச்சென்றார். சிலதூரம்போனவுடன் கங்காநதி தோன்றிற்று. அங்கே ஐவருங் காலக்கடனை முடித்துக்கொண்டார்கள். இருளுமூடிக்கொண்டது. அருச்சுனன் தமயன் தம்பிமார்களை நாற்சதுக்கமாகப்பிரித்து, மத்தியில அன்னையை வரச்சொல்லி, அங்குகிடக்கிற கோரைக்குச்சிகளில் ஒரு கத்தையையெடுத்துத், தலைப்பில் நறுக்கிக், கல்லோடுகல்தாக்கிநெருப்புண்டாக்கி, அந்நெருப்பிலக்கத்தையைப் பற்றவைத்துத தீவட்டியாகக் கையிலேந்தித், தான்முன்னேநடந்துவழிகாட்டி, அந்நாட்டுவழியைவிட்டுக் காட்டுவழியைத் தொட்டு, கங்கையோரமாகவே செல்வோமென்று கருதிநடந்தான். ஐவரும் பின்றொடர்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு கங்கைக்கரையோரமாக நெடுந்தூரம் நடந்து போகிறபோது, அங்கே ஒரு அதிசயநடந்தது. அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லுவதானார்.

பாண்டவரைக் காந்தருவராஜனாகிய சித்திராங்கதன் சிநேகித்தல்.

ஓ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே ! அந்தரவாசிகளாகிய-தேவர் - முனிவர் - கிம்புருடர் - கருடர்-காந்தருவர்-வித்தியாதரர்-என்னும் தேவவகுப்பிற் காந்தருவகுலத்தி லுதித்தவனாகியும், அந்தரலோகவாசியாகியுமிருந்து, சொர்க்கமத்திய பாதாள மென்கிற மூன்றுலகங்களிலும் வெற்றியால் தன்பெயரைநாட்டி, விற்பிடித்தவர்களையெல்லாம் தன்னுண்மையினால ஒருதிரணமாக எண்ணி, அஷ்டதிக்கருந் துதிக்க வெற்றிபெறுந் திறத்திலுயர்ந்து, மாரனென்னவிளங்கி விற்றிருக்கும் சித்திராங்கதனென்னும் ஓர் அரசனுளன். அவ்வரசன் தன்தேவிமாரோடு கேளிவிலாசமாயிருக்கவும்-ஜலக்கிரீடைசெய்யவும் காதலித்து, கங்காநதியருகில் ஒரு சிங்காரவனம் வைத்து, கங்கைக் கரையையும் வளைத்து வேலியிட்டு, தினந்தினம் அவ்வனத்தில் வந்திறங்கி ஜலக்கிரீடைவிளையாடிக் கொண்டிருந்து தனதூருக்குப் போய்விடுவான். இந்தச் சித்திராங்கதன் வில்லாளியாதலால், உலகிலுள்ள அரசர்களும் தேவர்களும் அவ்வனத்தின் திசையைக் கண்ணுற்பார்க்க அஞ்சுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வனத்தின் வழியாகப் பாண்டுமக்களைவருஞ் சென்றார்கள். குறுக்கே வேலியொன்று தோன்றிற்று. முன்னேபோகிற அர்ச்சுனன் அவ்வேலியைப் பார்த்து, அடடா !! இவ்வேலியைக் கடந்து போனால், தருமத்துக்கு விரோதம். வேலியைத் தாண்டாமல் மற்றொருவழியாகச்செல்லுவோமென்றால், இவ்வேலிக்கு ஆதியுமந்தமும் தோன்றவில்லை. மேலும் தண்ணீர்ப்பந்தல்-சத்திரம்-

ஆலயம் - திருக்குளம் - நதி-இவையெல்லாம் ஒருவர் ஆதீனமல்ல. இது நதிதீரம். இந்த நதியைச் சேர்த்துவேலி இட்டிருக்கின்றது. இது நீதிக்கு விரோதம். யாரோ மமதையினாலே வேலிபோட்டிருக்கிறார்கள். இதனைக் கடந்துபோவதிற் குற்றமில்லையென்று தனக்குள் தீர்மானித்து, அர்ச்சுனன் அவ்வேலியைத் தாண்டி நடந்தான். மற்ற ஐவரும் அர்ச்சுனனைப் போலவே கடந்துபோனார்கள்.

அந்தவேளையிற் சித்திராங்கதன் தன் தேவிமாரோடு ஜலக்கிரீடை செய்திருந்தான். அவன்தேவிமார்கள் இந்த அறுவராயுங்கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்தோடித், தங்கள் தங்கள வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டார்கள். சித்திராங்கதன் ஆள் வரவைக்கண்டு மிகுந்த சினங்கொண்டு கரையேறி, ஆடை ஆபரணங்களையணிந்து, அம்புப் புட்டிலை முதுகிற்றூங்கிப், போர்க்கோலங் கொண்டு தேரிலேறி, வில்லெடுத்துக் குணத்தொனிசெய்து, டங்காரவோசையெழுப்பிப், பயமில்லாமல் என்வனத்தில் நடக்கிறவன் ஆரடா? ஆரடா? வென்றதட்டி, அதிவேகமாக இரதத்தைச்செலுத்தி, முன்னம் செல்லுகிற அர்ச்சுனனை வளைத்து, ஓ பஞ்சைப்பிராமணா! நீயும் உன்பின் வருகிறவர்களும் யார்? எங்குசெல்லுகிறீர்கள்? இவ்வனத்திலேன் வந்தீர்கள்? என்பெயர் உங்களுக்குத் தெரியாதா? சித்திராங்கதனென்றால் திரிபுவனங்களிலுள்ள அரசர்களும் நடுங்கித் தலைகவிழ்ந்து படுத்துக் கொள்வார்களே. பார்ப்பாராகிய நீங்கள் இவ்வனத்துக்கு வரக்கூடுமோ? நீங்களென்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் தலைவிதி கிழிந்தமையால் இந்த வனத்துக்கு வந்தீர்கள். ஏன் ஓடுகிறீர்கள்? நில்லுங்கள் நில்லுங்கள். உங்களுக்காகப் பிரமன் திருமால் உருத்திரனென்னு மூவர் துணைவந்தபோதிலும் உங்களை என்பாணத்துக் கிரையாக்காமல் விடுகிறதில்லையென்று விசரம்பம் பண்ணினான். தருமன் முதலானவர்கள் அவன் வார்த்தையைக்கேட்டு, முன் செல்லுகிறவன அர்ச்சுனனாதலால் அவனையன்றி நாம் விடைகொடுப்பது தகுதியல்ல. அப்படியல்லவென்று பேசினால் அர்ச்சுனன் கோபிப்பானென்று வாய்பேசாமல் அர்ச்சுனனை நாடி நடந்தார்கள். சித்திராங்கதன் அதிக சினங்கொண்டு, என்னடா பார்ப்பாரப்பயலே! நான்கேட்ட மொழிக்கு விடைகொடுக்காமலும், என்னைக்கண்டு அஞ்சாமலும் நடக்கிறாய். நில்லடா நில்லு. என் றெதிர்வந்து மறித்தான்.

அர்ச்சுனன அதிக சினங்கொண்டு, அடா சித்திராங்கதா! உன்வனத்தில் வந்தோமென்று சொல்லுகிறாய். உன் வனத்துக்கு வரவேண்டுமென்கிற கருத்தைக்கொண்டு வரவில்லை. நாங்கள் பாஞ்சால நகரத்துக்குச் செல்லக்கருதிக் கங்கைக் கரையோரமாக வருகிறோம். நீ ஆணவங்கொண்டு, நம்மைக் கேட்பவரில்லையென்று இறுமாப் படைந்து, கங்கைக்கரை யாவருக்கும் பொதுவென்றுணராமல், தருமசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாக வேலியிட்டாய். உன்னிடத்திற் கனமானகுற்றமிருக்கக், கங்கைக்கரைமீதேசெல்லுகிற எங்களைமறித்து வாயில்வந்தபடி உளறுகிறாய். கங்கைக்கரையை வளைத்து வேலியிட்டதற்கு உன்னைத் தண்டிக்கவேண்டியது. தெரியாமையாக நீ வேலியிட்டமையால மனம்பொறுத்தேன். இனி நீ இவ்விடத்தில் நிற்கவேண்டாம். உன் னிருப்பிடத்துக்குப்போ. இல்லாவிட்டால் உன்வில்லின்திறத்தைக்காட்டு. இங்குநின்றுகொண்டு வாயில் வந்தபடி பிதற்றாதே போபோவென்றான். சித்திராங்கதன் காலாக்கினி ருத்திரனைப்போலக்கோபித்துத், திக்குத்திசைகள் நடுங்க அட்டகாசஞ்செய்து, ஆமடா பிராமணப்பயலே! நீயா என்னைத் தண்டிக்கிறவன்? சபாஷ்! நன்றாயிருக்கின்றது. இதோ உன்னையும் உன்பின் வருபவரையும யமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிக்கிறேன் பாரடாவென்று, கைவில்லில் அநேகபாணங்களைத் தொடுத்து, இந்திரன் கட்டளைப்படி ஆயர்பாடியில் வந்துபொழிந்த சோனைமாரிபோல் தூவினான். இதனைக்கண்ட தருமராஜன் முதலானவர்கள் ஆயுதமில்லாதவர்களாகையால், ஐயோ! இதென்னவிபரீதம்!(கிணறுவெட்டப்போய்ப் பூதம் பிறப்பட்டது.) என்கிற பழமொழிபோல், நாம் திரௌபதை மணத்துக்கு வெளிப்பட்டு யுத்தத்துக்காளானோம். நமக்கா ஆயுதமில்லை. நாமெல்லாம் ஒருமித்து இவன்மேலெதிர்ப்போமென்றால், முன்னமிருக்கிறவன் அர்ச்சுனன். அவன் நானிருக்க நீங்களேன் வந்தீர்களென்று கோபிப்பான். வருகிற கணைகளோ அளவில்லை. இதற்கென்ன செய்கிறதென்று ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்த்து நிற்கிறார்கள்.

அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதன் விடுத்த கணைகளையெல்லாம் தன்கையிலிருக்கும் கொள்ளிக்கட்டையால் தட்டிவிட்டுச், சித்திராங்கதனை நோக்கி, அடா! சித்திராங்கதா! நீதான் வில்லாளி. நல்லதிறன். உன்னைப்போல் வில்லாளி உலகத்திலில்லை. ஏனென்றால் - வில் முதலிய ஆயுதமில்லாதிருக்கிறவர்கள்பேரில் எதிர்க்கக்கூடாது. அப்படியல்லவென்றெதிர்த்தாலும் எதிரி எவ்வண்ணமாக இருக்கிறானோ தானும் அவ்வண்ணமாக இருந்து மல்யுத்தம் அல்லது விரயுத்தம் செய்யவேண்டியது. அந்த நீதியைத் தள்ளிவிட்டுத் தேரிலிருந்து வில்லைவளைத்து அநேகங் கணைகளைத் தொடுத்தாய். ஆ! ஆ! வீரனுடைய லக்ஷணம் இதுதான். இருக்கட்டும். ஏதோ பார்ப்போம் உன்விற்றிறத்தைக் காட்டென்று சொல்லி, மலைபோலெதிர் நின்றான். சித்திராங்கதன் உக்கிரங்கொண்டு, ஓரிலைவேல் முகக்கணை-ஈரிலைவேல் முகக்கணை - மூவிலைவேல் முகக்கணை - என்னும்வைகளோடு, மகாதேஜசோடுங் கூடியதாகியபிறைமுகக்கணை-கமல முகக்கணை-முதலியவற்றையும், க-௰-௱-௲-௰௲-௱௲-௰௱௲-கோடி-பத்துகோடி - சங்கம் - மஹாசங்கமாகத் தொடுத்து விட்டான். அக்கணைகளொன்றோடொன்று உராய்ந்து, வடவா முகாக்கினிபோல்

அனலைக்கக்கி இடிமுழக்கத்தோடும் வந்தன. அவைகளை அர்ச்சுனன் கண்டு புன்சிரிப்புகொண்டு, இனிநாம் சும்மாயிருந்தால் இக்கணைகளில் ஒன்றுபடுமாகிற் கனவருத்த முண்டாகுமென்று தக்ஷணம் தன்கையிலிருக்கிற கொள்ளிக் கத்தையை யெடுத்து நிறுத்தி, அக்கினியாஸ்திரத்துக்குரிய மந்திரத்தை யுச்சரித்து மானதபூசைசெய்து, ஓ கொள்ளிக்கட்டையே! நீ இச்சித்திராங்கதன் விடுகின்ற எல்லாக் கணைகளையும் கவளீகாரஞ் செய்து, தேரை அழித்து, வில்லைமுறித்துச், சித்திராங்கதனையும் பிடித்து எரிக்கக் கடவையென்று எறிந்தான். அது கோராங்குச்சியாயிருந்தாலும் அதில் ஆவாகனஞ் செய்திருக்கிறது அக்கினியாஸ்திர மந்திரமாதலால், அக்கினிபகவான் அக்கொள்ளிக்குச்சின் முனையினின்று, சித்திராங்கதன் விட்டகணைகளையும் அவன் தேரையும் நீறாக்கிக், கொடியைஅறுத்து, வில்லையொடித்து, அம்புபெய் புட்டிலைப் பூமியிற்றள்ளி, அவனையும்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது.

சித்திராங்கதன் கடுகடுத்துக் கருகருத்துச் சகிக்கமாட்டாமற் பூமியில் விழுந்து, கடகடவென்று புரண்டுருண்டு, அரண்டு வெருண்டு பேச்சுமூச்சுவிட்டு மூர்ச்சையாயினான். உடனே அர்ச்சுனன் அவன் சிகையைப்பற்றி இழுத்துவந்து, தன் தமயனாகிய தருமராஜன் பாதத்திற் போட்டான். தருமராஜன் தம்பியை வியந்து, சித்திராங்கதன் அடங்கி யொடுங்கிக் கிடப்பதைப் பார்த்திருக்கும்போது சித்திராங்கதன் தேவிமார் இஃதுணர்ந்து ஓடிவந்து, குந்திதேவி காலில் விழுந்து, தங்கள் தங்கள் முன்றானையையேந்திமாங்கலியப்பிச்சை கேட்டார்கள். குந்திதேவி தருமன் முகத்தை நோக்கினாள். தருமன் அக்குறிப்புணர்ந்து தம்பியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் தம்பி அர்ச்சுனா! இந்தச் சித்திராங்கதன் தெரியாமைத் தனமாக நம்மை எதிர்த்து ஏதோவல்ல வாய் வம்பேசினான். அதற்குப் பிராயசித்தமாயிற்று. இனி இவனை சுகப்படச் செய்யென்று சொல்ல, அர்ச்சுனன் தமயன்சொல்லை மறுக்காதவனாதலால், உடனே அந்த அக்கினியாஸ்திரந் தணியும்படிக்கு மந்திரத்தை யுச்சரித்து, அனலாற்கருகிய சித்திராங்கதனைக் குளிரவைத்தான். சித்திராங்கதன் அனலவேகந்தீர்ந்து, நித்திரைசெய்தெழுந்தவனைபோலெழுந்திருந்து, இவனையும் குந்திதேவியையும் நோக்கி, ஆ! ஆ! இவர்கள் பஞ்சகர்த்தாக்களைப்போல் ஐந்து புருஷரும், பராசத்தியைப்போல் ஒரு அம்மையுமாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தேகக்குறியையும்செய்கையையும் யோசிக்கும்போது, பார்ப்பதற்குப் பிராமணராயிருந்தாலும் செய்கையில க்ஷத்திரியராக இருக்கிறார்கள். இவ்வுலகத்திற் சந்திரவம்சதிலகனாகிய அர்ச்சுனன் ஒருவன் தவிர, மற்ற அரசர்கள் நமதுபெயரை நினைக்கப் பயப்படுவார்கள். ஆதலால் இவ்வைவரும் பாண்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். அதோயிருக்கிற அம்மன் குந்திதேவியாக்களும். என்று படிகநிறம்போலிருக்கிற உதிட்டிரமஹாராஜனாகிய வேதியன் பாதத்திலவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! நீங்கள் பிராமணரல்ல. அத்தினபுரத்துக் கதிபதியாகிய பாண்டுராஜன் புத்திரராகத் தோனறுகிறது. இல்லாவிட்டால் என்னை வெற்றிபெறமாட்டீர்கள். அர்ச்சுனன் ஒருவன்தான் என்னை வெற்றிகொள்ளத்தக்கவன். இந்தவண்ணம் ஆதியில் வில்லரங்கேற்றும்போதே எனக்கு ஒருவாக்குண்டு. ஆதலால் ஒளியாமல் உங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினயத்துடன் கேட்டான்.

தருமராஜன் தாங்கள் இளவரசுபட்டம் பொறுத்துக் காசிக்கு வந்ததுமுதற், பாஞ்சால நகரத்தை நாடிவந்தது பரியந்தம் சொன்னார். சித்திராங்கதன் மகிழ்ந்து, ஓ ஸ்வாமீ! என்னை வெற்றிபெற்ற அக்கினியாஸ்திர மந்திரத்தை யுபதேசிக்கும்படி உமக்கிளையவனாகிய அர்ச்சுனனுக்குக் கட்டளையிடும் என்று பிரார்த்தித்தான். தருமராஜன் அர்ச்சுனனை நோக்கினார். அர்ச்சுனன் சித்திராங்கதனை யருகிலழைத்து அம்மந்திரத்தை யுபதேசிக்கச், சித்திராங்கதன் அம்மந்திரத்தைப் பெற்றுத் தருமராஜனைவணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் குருதக்ஷிணையாகக் காந்தர்வப் புரவியில்-நூறு-கொடுக்கிறேன். அதனை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்றுவேண்ட, தருமராஜன் ஓசித்திராங்கதா! நீகொடுக்கிறேனென்கிற குதிரைஉன்னிடத்தில்தானே யிருக்கட்டும். நாங்கள் எப்போது ஊர்போய்ச் சேருகிறோமோ அப்போது கொடுவென்றார். சித்திராங்கதன் மறுபடியும் வணங்கிக்கூறுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் பாஞ்சாலநகரத்துக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கிறதினால், இன்னும் வெகுதூரம் போகவேண்டும். நீங்களோ உதயமாகிறதற்குட் செல்லவேண்டுமென்கிறீர்கள். கால் நடையாய் இவ்வழியாகச் சென்றால மூன்று நாட்செல்லும். என்னிடத்தில் தெய்வவிமானமும் வேண்டியவாகனமுமிருக்கின்றன. அவைகளில் தங்கடங்கட் கிஷ்டமான ஊர்திகளி லேறிச் செல்லுங்களென்று வேண்டினான். தருமராஜன் எங்கட்கொன்றும் வேண்டிய தில்லையென்று மறுத்தார். சித்திராங்கதன் மறுபடியொருதரம் வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! தேவரீருக்கு வாகனமேறச் சம்மதியில்லாவிட்டால, அடியேன் கூடவந்து நேரானவழியாக அழைத்துப்போய்ப் பாஞ்சாலநகரத்தருகில் விட்டுவருகிறேன்வாருங்களென்று அழைக்கத், தருமராஜன் முதலானவர்கள் அதற்கிசைந்து நடக்கச், சித்திராங்கதன் நேரானவழியிலழைத்துப் போகிறபோது, தருமராஜனையும் மற்றவர்களையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ கனவான்களே! உலகத்திற் பெறுதற்கருமையாயிருக்கின்றவை அறிவுடைமை-அன்புடைமை-அருளுடைமை-அடக்கமுடைமை-ஊக்கமுடைமை-பொருளுடைமை-ஒழுக்கமுடைமை-ஆகிய இவைகளா

ம். இவைகளையெல்லாங் குறைவறப்பெற்று, பொறுமை - ஆசை - கடுஞ்சொல் - சினம் - புறங்கூறல் - முதலியவற்றைநீக்கினாலும், யாதேனும் ஓர்காரியங்கைகூட வேண்டுமானால் ஒரு ஆசாரியர்வேண்டும். குருவில்லாவிடில் ஒருகாலத்தில் மேற்கூறிய பண்புகளெல்லாமிருந்தும்பயன்படாமற் போய்விடும். குருவிருந்தால் எக்காலத்தும் அழிவில்லாமல் நாளுக்குநாள் பிரபலப்பட்டு வாழலாம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் புறம்பிற் காட்டவேண்டுவதில்லை. உங்கள் வம்சத்தில் தானே இருக்கின்றது. அதாவது - உங்கள் முன்னோர்களி லொருவனாகிய சவ்வருணன் பெறுதற கருமையாகிய அவ்வறிவுடைமை முதலியவற்றைப்பெற்றுப், பொறுமைமுதலிய நற்குணங்களைநீக்கித், தருமதேவதைநாலுபாதத்தினால் நடக்கவும், எல்லா அரசர்களும் தன்னைவணங்கவும் செங்கோல்நடாத்திய பராக்கிரமசாலி. அவன் ஒருநாள் காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி தாகவிடாய்தணிய ஒருதடாகத்துக்கு வந்தபோது, அங்கு சூரியன் புத்திரியாகிய தபதி தன் தாதிமார்களோடு ஜலக்கிரீடை செய்யவந்தாள். அவளை அரசன்நோக்கி அதிகமயல்கொண்டான். அத்தபதியும் அரசனழகைக்கண்டு மயலாகினாள். ஆனால் அக்கன்னிகை சூரியன புதல்வியாதலால் தந்தையின் அநுமதியிற் கூடவேண்டுமென்று கருதி, சவ்வருணனை நோக்கி, ஓ அரசனே! உன்னை மணம்புரிய எனக்குக் கருத்திருந்தாலும், என் தந்தை உத்தரவின்மேல் மணம்புரியவேண்டும். ஆதலால்-என்தந்தையின் உத்தரவுகிடைக்க முயற்சியை அதிசீக்கிரத்திற் றேடென்றுகூறி மறைந்தாள். சவ்வருணன அதிகபராக்கிரமசாலியாயிருந்தும், ஒருநொடிக்குள் லக்ஷத்திருபத்தையாயிரம் யோசனை தூரஞ்செல்லும் வேகத்தையுடைய இரதத்தை நடாத்துகின்ற சூரியனோடுபேச வல்லமையற்றவனாகி, கனவருத்தமடைந்து, நாளுக்குநாள் காமநோயால் வருந்தி, வடிவு மனவூக்கம் குணமுதலியவற்றையிழந்தான். அக்காலத்தில் வசிஷ்டர்வந்து, அரசன தேகக்குறிப்பைக்கண்டு, அவன்மனதிற குடிகொண்டிருக்கும் குறையைஞானதிருஷ்டியா லுணர்ந்து, தக்ஷணம் சூரியனிடத்துச் சென்றுபேசி, தபதியைக்கொண்டுவந்துசவ்வருணனுக்கு மணம்புரிவித்தார். அந்தத்தபதிவயிற்றி லுதித்தவன் தான குரு மஹாராஜன். அவனால் உங்கள்குலத்துக்குக் குருகுலமென்றுபெயராயிற்று. ஆகையால் ஆசாரியரொருவ ரிருக்கவேண்டுமென றுரைத்தான. இவ்வாறு சவ்வருண மகாராஜன சரித்திரத்தைச சாங்கோ பாங்கமாகக் கேட்ட தருமராஜன முதலானவர்கள் அகங்குளிர்ந்து சிரசுகம்பமுற்று, மிகுந்த மகிழ்வை அடைந்தார்கள். இவர்களில் அருச்சுனன் சித்திராங்கதனை நோக்கிச்சொல்லுகிறன்: ஐயா காந்தருவசிகாமணியே! எங்கள் மூதாதையர்க்கு உபகாரியாகிய வசிஷ்டர்கதை நன்றாயிருக்கின்றது. இன்னும் அவர்விஷயமாகிய கதைகளைக்கேட்க விருப்பங்கொண் டிருக்கிறேன். நீர் அக்கதைகளை வரன்முறையாக விளம்புவீராகில், வழிநடக்கிற சிரமம் தோன்றும லிருக்குமென்று கேட்க, சித்திராங்கதன் அதற்கிசைந்து அவ்வசிஷ்ட முனிவர் சரித்திரத்தை வரன்முறையாகச் சொல்லுகிறன்.

பாண்டவர் காந்தருவராஜனால் வசிஷ்டர்சரித்திரங்கேட்டுவழிநடத்தல்.

கேளுங்கள் புண்ணிய வான்களே! முன்னம் காதிமைந்தனாகிய கவுசிக மஹாராஜன் மண்டலேஸ்வரனாகவிளங்கி அரசு செலுத்தி வருங்காலத்தில், ஒருநாள் தன்புத்திரர் மித்திரர்கள் - மற்றுமுள்ள மந்திரிமார்கள் - தண்டத்தலைவர்கள் - யூகத் தலைவர்கள் - படைத்தலைவர்கள் - அணித்தலைவர்கள் - முதலானவர்களோடு காட்டிற்சென்று வேட்டையாடி வரும்போது, கவுசிகராஜன்கண்முன் ஒருகலைமானதோன்றிற்று. அரசன் அதனை எய்யக்கருதி, மந்திரிமா ரிருபுறமும் சூழ்ந்துவர அம்மானைப் பின்தொடர்ந்தான். அந்த மான் சூரியன் இரதத்திற் பூட்டிய குதிரையைவிட அதிகவேகமாக எழும்பித், தன்னையும் சூரியனையுந் தூளிகளால் மறைக்கப் பறங்காலாற் பூமியை உதைத்தோடிற்று. அரசனும் மற்றவர்களும் அதைவிடாமல் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களை முடுக்கிச்சென்றும், அம்மானை எய்வதற்குச்சக்தியற்றவர்களாய்மெய்சோர்ந்து, மானுருவத்தைக் காணமல் அதிக வருத்தமுற்றுத் திரும்பினார்கள். அப்போது சூரியனும் உச்சியில் வந்தான. அந்தச்சூரிய அழற்சியால் அரசன் முதலானவர்களும் விடாய்ப்பட்டுக் கனவருத்தமுற்றுத், தண்ணீரையும் நிழலையும் எப்போது காணபோமென்கிற ஏக்கத்தைக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படி வருகிற மார்க்கத்திற குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுத்து மாரனபடை வீடுபோல்விளங்கும் நெருங்கிய மரங்களையுடைய ஒரு மாஞ்சோலையைக்கண்டு, இவ்வனம் தோன்றியது நாம் பூர்வஞ்செய்த பூஜாபலந்தா னென்று நிர்மானித்து, அச்சோலையிலவந்து, அங்கிருக்கும் தடாகத்திலிறங்கிக் களைதீர ஸ்நானஞ்செய்து, நீருண்டு தாகவிடாய்தணிந்து, அங்கிருக்கு மரத்தின்நீழலிற் சற்று இளைப்பாறி இருந்தார்கள்.

அவ்விடத்திற் சிலமுனிவர்கள் வரக்கண்டு, அரசன்நிமிர்ந்திட்டு, இவ்வனம் முனிவர் வாசஞ்செய்யத் தக்கதாகையால் முனிவர்கள் வருகிறார்களென்று நினைத்து, அவர்களை எதிர்கொண்டுபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! இவ்வனம் எந்த மஹாத்மாவுக் குரியதென்றான். அம்முனிவர்கள் பலஆசிகள்கூறி, ஓ அரசனே! இவ்வனம் பிரமரிஷியாகிய வசிஷ்டருக் குரியவனமென்று தெரிவித்தார்கள். அரசன் அக்கணம் வசிஷ்டரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று அவருடைய ஆசிரமத்தைக்கண்டு உட்சென்று,

சூரிய குலகுருவைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, ஓ ஸ்வாமி ! முனிவருடைய வனங்களுக்கு அரசர்வரக்கூடாது. நான் காட்டிற்புகுந்து வேட்டையாடி ஒருமானைக்கண்டு, அதனை எய்யப் பின்றொடர, அம்மான் மறைந்துபோக, யானும் என்னைச் சூழ்ந்துவந்த சேனையும் அதிககளையடைந்து, நிழலையும் ஜலத்தையும் தேடிவருகிறபோது இவ்வனந்தோன்றிற்று. இதில் யாவரோ நிம்வந்து களைதீர ஸ்நானஞ்செய்து, தண்ணீர்குடித்துவிடாய்தணிந்து மரநிழலிலிருந்தேன். அப்போது அங்குசிலமுனிவரைக்கண்டு, அவர்களால் இவ்வனந் தங்களுடையதென்று தெரிந்து கொண்டு தங்களைக் காணவந்தேன். ஆதலால தாங்கள் கோபிக்காமல் என்னை யாதரிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினான். இப்படி வணங்கிய அரசனுக்கு வசிஷ்டர் பல ஆசிகள்வழங்கி, முகமலர்ந்து, அவனமனங் களிப்பெய்தும் படியாகச் சில இனியவசனங்களை யெடுத்துச் சொல்லுகிறார். ஓ கவுசிகமஹாராஜனே ! நீ வனத்துக்குவந்ததினால் எனக்கொரு குறைவுமில்லை. என்வனந்தேடி வந்த உனக்கு என்னாற் கூடியமட்டும் விருந்திட எண்ணங்கொண்டேன். அந்த எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்ற வேண்டியது. அதுதானொரு குறைவு. அக்குறைவு நீங்கும்படியாக விருந்துக் கொத்துக்கொண்டால் எனக்கொரு குறைவுமில்லையென்று ஆசான்சொல்ல, அரசன சற்றுலோசித்து, ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள்விருந்திடுகிறோமென்கிறீர்கள். உங்களவாக்குக் கழிவுவராமல் நானிசைந்து விருந்துண்டு போவேனாகில், என்னுடனவந்த புத்திரர் - மித்திரர்-மந்திரிகள்- முதலானவர்க்கும் வருத்தம் நேரிடுவதுமன்றி, நீதிக்குக் கெடுதியாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் இதற்கென் செய்வதென்றான். அதற்கு வசிஷ்டர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

ஓ அரசனே ! உனக்கும் உன்பின்வந்த யாவர்க்கும் எனதுவியந்த கந்தமூலபலாதிகள் கொடுக்கத்தான் விருப்புற்றிருக்கிறேன. எனதுதவப்பட்டது இராஜபோசனமாக இராதிருந்தாலும்; அதனை அங்கீகாரஞ்செய்வது உனதுகடமை. நீயும் உன்பின்வந்தவரும் ஸ்நானமுதலிய நித்தியவிதியை முடித்துக்கொள்ளுங்களென்றார். கவுசிகராஜன அதற்கிசைந்து, முன்னிருந்த விடத்துக்குவந்து, தன் மந்திரிமுதலானவர்களை யழைத்து, தான வசிஷ்டரிடத்துச் சென்றதையும் விருந்துக்கிசைந்து வந்ததையும் புகன்று, யாவரையும் ஸ்நானஞ் செய்திருங்களென்று கட்டளையிட்டான். அரசனேவலின்படி யாவரும் ஸ்நானஞ்செய்து, வசிஷ்டர் உத்தரவை யெதிர்பார்த் திருந்தார்கள். வசிஷ்டர் தனனருகி லிருக்குங் காமதேனுவை நோக்கி, நமதுவனத்தில் வந்திருக்கிற யாவரு மனமகிழ விருந்திட்டு உபசரித்துவாவென்று ஆக்ஞாபித்தார். காமதேனு அவர்வாக்கியத்தைச்சிரமேற்கொண்டு, அநேகமாதர் கூட்டங்களாகி, யார்யார் எந்தெந்த விடங்களி லிருந்தார்களோ அவ்வவ்விடங்களில் இலைபோட்டு, அவ்விலைகளிற்கைத்தல்-புளித்தல்-கார்த்தல் கூர்த்தல் - துவர்த்தல் - தித்தித்தல்-என்னும் அறுசுவையோடுங்கூடிய கறிவகைகளுடன் அன்னத்தையும் வட்டித்து, நெய் - தயிர் -வடை-பாயச முதலியவற்றையும் குறைவில்லாமற் படைத்து, அவரவர்கள் கருத்து மகிழ்வெய்திய வஸ்துக்களைக் கொடுத்து, இன்றைய போஜனத்தைப்போல் நாம் என்றும்புசித்ததில்லையென்று யாவரும் மகிழ்த்துத் துதித்துப் புசித்துப், பசித்துவந்தகளை தணிந்து, கைகால்கள்சுத்திசெய்துகொண்டார்கள். உடனே சந்தனம் - புநுகு-கஸ்தூரி-கற்பூரம்-சவ்வாது-முதலியவைகளோடு, குங்குமக்குழம்பும் - பூமாலையும்- தாம்பூலமும் குறைவின்றிவைத்து, யானை-குதிரை - வேட்டைநாய் - புறா-வல்லூர்ப்பக்ஷி, முதலாகிய இவைகளுக்கும் தகுந்தஉணவையளித்து, காமதேனு யதாப்பிரகாரந் தன்னுருவந் தாங்கிப்போயிற்று.

கவுசிகராஜன் காமதேனுசெய்த அற்புதத்தைக் கண்டு வியப்படைந்து, நாம் அநேகம் பசுமந்தைகளை வைத்திருக்கிறோம். முனிவர்களிடத்துஞ் சில பசு மந்தைகளைக் கண்டிருக்கிறோம். அவைகளெல்லாம் முலைவழியாகத் தாராளமாய்ப் பாலைச் சொரிகின்றனவே யன்றி, இப்பசுசெய்த அற்புதம்போற்செய்யத் தகுந்தவைகளல்ல. இந்தக்காமதேனு நமக்கிருந்தால் அரசென்னத்திற்கு. எவ்விதத்திலாவது இப்பசுவை நமக்குரியதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணிச் சில மனிதரோடு வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஆண்டவனே! தற்காலத்தில் நாங்களடைந்தகளைநீங்க எங்கள் கருத்தறிந்து போஜனம்படைத்த பசு உங்களிடத்தில் இருந்து பயனென்ன? என்னிடத்தி லிருந்தால் உலகாதிபனாதலால் என்னைக்காண அளவற்ற பிரஜைகள் வருவார்கள். மஹா முனிவர்களும் பிராமணர்களுஞ் சேர்வார்கள். அவர்கள்மனங்களிக்க இப்பசுவால் உண்டிமுதலியவற்றை யுதவுவேன். அதனால் தங்களுக்கும் அப்பசுவுக்கும் எனக்கும் புண்ணியமும் பெருமையுங் கிடைக்கும். ஆதலால் எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து, நானசெய்யும் பிரதியுபகாரம் சொற்பமாயிருந்தாலும் அதனைச் சமமாக எண்ணி அப்பசுவைக் கொடும். இக்கணம் நான இந்த ஒருபசுவுக்கு லக்ஷம்பசு கொடுக்கிறேனென்றான். அதற்கு வசிஷ்டர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, ஓ சூரியகுலதிலகனே ! ஆரியருக்கும முனிவருக்குந்தான் இப்பசு இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால்- உனைப்போல்வீரியர் அல்லது மற்றையர்கள் யாராவது தங்களிருப்பிடத்தைவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று விடாய்ப்பட்டு வழிதப்பி இவ்வனத்துக்கு வந்துவிட்டால், யான் அவர்கள் விடாய்தணிய உண்டி முதலியவற்றையுதவவேண்டும். இந்த விருந்தோம்புதலே வேதம் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது. நாட்டிலிருக்கிறவர்கள்

விட்டிலுள்ள பதார்த்தத்தைக் கொண்டு யதார்த்தமான மனதோடு விருந்திடுவார்கள். முழுதும் துறந்து காட்டிலிருக்கிற நான் என்னசெய்கிறது? இப்பசு இருந்தமையால் உனக்கும் உனபின் வந்தவர்க்கும் களைதீர உண்டியுதவினேம். மேலும் இப்பசு உலகிலுள்ள பசுப்போலல்ல. இது திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது அவ்விடத்திற் பிறந்தது. ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி தேவராஜனிடத் திருப்பது. அதனை உனக்குக் கொடுக்க எனக்குப் பாத்தியமில்லை. நீ இப்பசுவின்மேற் கொண்ட காதலைவெறுத்து உனனகரம்போய்ச் சேரென்றார்.

அரசன் வசிஷ்டரை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இப்பசு தங்களுடையதென்று எண்ணியிருந்தேன். தேவராஜனபசுவென்றால், அப்பசுவைப் பிடித்துப்போகிறேன். தேவேந்திரன் வந்தெதிர்த்தால் என வல்லமையால் பங்கப்படுத்தி, இப்பசுவை எனக்குரியதாகக் கொள்ளுகிறேனென்று வீராவல திருப்பி, தனசேனைகளையேவி, காமதேனு எங்கிருந்தாலும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருமென்று கட்டளையிட்டான். அக்கட்டளையின்படி சேனைகள் யாவும்-தும்பு-தாம்பு-கைக்கோல் - முதலியவற்றைக் கொண்டு வனத்தை வளைந்துதேடிப் பசுவைக்கண்டு, அதன் அருகிற் சென்று பிடிக்க யத்தனித்தார்கள். அதுகண்ட காமதேனு அவர்களை நிதானித்துப் பார்த்து, ஓ! ஓ! நம்மைக் கண்டவர்களெல்லாம் வந்தனை செய்வார்களென்றால், இவர்களென்ன நம்மைக் கட்டயத்தனித்தார்கள்? இதென்னகாரணம்? நம்மை இவர்கள் கட்டயத்தனித்தால், உடனே இவர்களையெல்லாம் நாம் யமன்பாசத்திற் கட்டுபடச் செய்விக்கவேண்டியதேமுறைமை. ஆனால் மஹாரிஷியாகிய வசிஷ்டர் நம்மை இந்த அரசனுக்குக் கொடுத்தாரோ? அல்லது துராக்கிர்தமாக நம்மைப் பற்றவந்தானோ? இதனை முன்னமறிந்து அதன்மேல் நம்தெண்ணப்படி நடக்கலாமென்று கருதி, தக்ஷணம் வசிஷ்டரிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! என்னைக் கௌசிகராஜனபிடிக்கத்தன் சேனைகளையேவி இருக்கிறான். தங்கள் உத்தரவினாற் பிடிக்கவந்தானா? அல்லது தனது சுயேச்சையாற் பிடிக்கவந்தானோவென்றுவினவ, வசிஷ்டர் சொல்லுகிறார்: ஓ காமதேனுவே! நான உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோக உத்தரவு கொடுக்கவில்லை. தன்னிச்சையால் துராக்கிருதமாய்ப் பிடிக்க யத்தனித்தான. ஆதலால் ஆணையாற் பிடிக்கவந்த அரசனிடத்து உன்னுண்மையைக் காட்டுதல் தகுதிதான. நீ போய் அவர்களை வினாவில் வென்றுவாவென்றுமொழிந்தார்.

இந்த உத்தரவைப்பெற்ற காமதேனு அவரை வணங்கி விடைபெற்று, காற்றினும் அதிவேகமாகவந்து, திருப்பாற்கடல்கடைந்த காலத்தில் தேவரை வருத்திய விஷத்தைப்போற் கௌசிகராஜன் சேனையிற் பாய்ந்து கலந்தது. கலந்தக்ஷணம் அவ்வரசனுடைய சுத்தவீரர்கள் தும்பு தாம்பு கைக்கோல் முதலியவற்றைக் கழுத்திலும் உடம்பிலும் கொம்பிலும்போட்டு வலித்தார்கள். அத்தும்பு முதலியதைக் கண்டறியாத காமதேனு கோபித்து வருத்தமடைந்து, காலாக்கினி ருத்திரனைப்போலச் சீறி, இரண்டு கண்களிலும் அக்கினிப்பொறிபறக்க அங்ஙனே ஒருபாய்ச்சல்பாய்ந்து, தன்னைக் கட்டவந்த அளவற்ற வீரரையும் அதா அதப்படுத்தித், இக்கொள அதிரவுங்கண்டவர்கள் மூர்ச்சையடையவும் அரசன் சேனையிற் புகுந்து, கூர்மையாகிய கொம்புகளினாலும்-நானுகாலினாலும்-நீண்டு வெண்சாமரைபோல நுனியில் மயிர்க்கற்றையுடைய வாலினாலும்,-குத்தியும், உதைத்தும், அடித்தும், கொல்லத் தலைப்பட்டது. அதைத அரசன்கண்டு! ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்; பார்த்தாற் பசுவாயிருக்கின்றது. செய்கையைநோக்கினால் யமனாயிருக்கின்றது. இனி நாம் சும்மாயிருந்தால் சேனைகள் அபாயமடையுமேயன்றிப் பயனடையாதென்று நினைத்துத், தளபத்திரர் மித்திரர்பந்திப்போர்கள் யாவரையும் ஏவித், தானும் எதிர்த்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தான. காமதேனு அதுகண்டு அதிகவேகங்கொண்டு, யானைக் கூட்டங்களிலும் குதிரைக் கூட்டங்களிலும் சென்று பாய்ந்து, தன்கொம்பினாற் குத்தியும்-காலினால் மிதித்தும்-வாலினாலடித்தும் - யானைகளையும் குதிரைகளையும் பூமியில் வீழ்த்தித் தேய்த்துத், தேரையுடைத்து, வில்லைப்பிடித்தவர்களையும் வாளைப் பிடித்தவர்களையும் சுழற்காற்றிற் சுழலுகின்ற மயிலிறகுபோற் சுற்றிடத் தெரியாதிருக்கச் சிதைத்து, அவ்வனத்தைப் பிணமலையமாய்க் குவித்தது. யாவரும் தலைவிரிகோலமாக ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். அப்படி ஓடுகிறவர்கள்போல் அங்கிருக்கிற சிறுகற்களைப் பின்னங்கால் எற்றியது. அச்சிறுகல் வந்து பட்டமாத்திரத்தில் முடிபோனவர் சிலர். தலைபோனவர்சிலர். தோள்போனவர்சிலர். துடைபோனவர்சிலர். இடையொடிந்தவர்சிலர். கொடியொடிந்தவர்சிலர். முடமாய்விழுந்தவர்சிலர். குறிமொடிந்தவர் சிலர். வில்லற்றவர்சிலர். செவியற்றவர்சிலர். கண்போனவர்சிலர். கைபோனவர்சிலர், முகம்போனவர்சிலர். நாக்குபோனவர் சிலர். காதுபோனவர் சிலர். பொதுபோனவர்சிலராக இவ்வாறு பின்னாயிட்டு, ஒருவர் போனவழி ஒருவர்போகாமலோடினார்கள். அப்படி ஓடுகிறவர்களைக் காமதேனு கண்டு, இனித்தவர்களைத் துரத்துதல் தகுதியல்லவென்று கோபந்தணிந்து, வசிஷ்டரிடத்துவந்து, தன்னாற் சேனைகள அதமானதைச் சொல்லிவிடைபெற்று, சொர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தது.

அந்தக் காமதேனுவசிஷ்டரிடத்துச்சென்றதையும் அவருத்தரவு பெற்றுப் போனதையும் கௌசிகராஜன் புத்திரர்கள் கண்டு, வசிஷ்டர் காமதேனுவைவிட்டு நமது சேனையை நாசப்படுத்தினார். ஆதலால்-

நாம் இம்சைப்படுத்த வேண்டுமென்றெண்ணி வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று, வில்லை வளைத்து நாணி ஏற்றிட்டு டங்கார ஓசை எழுப்பி, ஓங்கல்வேல் - ஈர்வேல் - சூலவேல் - இவைகளைத் தொடுத்து விட்டார்கள். இக்கணைகள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு ஆலம்போற் சீறிவந்தன. வசிஷ்டர் அக்கணைகளும் அக்கணைகளைத் தொடுத்தவர்களும் சாம்பவமூர்த்தியின்மேல் எதிர்த்து அக்கணைதொடுத்த மதன்போலாகக் கருதிநோக்கினார். அந்த நோக்கத்தால் அப்புத்திரர்கள் வெந்தழிந்து சாம்பரானார்கள். கவுசிகராஜன் தனது புத்திரர் சாம்பரானதைக் கண்டு, மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்துகொண்டு, அதிவேகமாகவந்து, தன்வில்லை வளைத்து நாணி ஏற்றிட்டுத் தொனிசெய்து, முனிவர் பொறுக்காமல் தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துச் சிங்கம்போற் கர்ச்சித்து நின்றான். அந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் பெரிய மகிமையோடும் அனல்களைக் கக்கிக்கொண்டு வந்தன. அவைகளை வசிஷ்டர் கண்டு, அந்தோ! இவனென்ன சுத்த மூடனாயிருக்கிறான்? நாம் வில்லாளியாக இருந்தால் வில்லெடுத்துப் போர்செய்யவேண்டும். நாம் வில்லும் மற்ற ஆயுதமும் ஒன்றுமில்லாதவர்களாய் இருக்கிறோம். இவனோ அஸ்திரங்களைத் தொடுத்திருக்கிறான். சற்றுநேரம் சும்மா இருந்தால் மகாத்துரோகத்தாய் மேல்விழும். அதனை நிறுத்தி வருத்தம்நேரிடும். இந்தவேளை நாம் சும்மா இருக்கலாகாதென்று தக்ஷணம் ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்து முன்னமர்த்தி, அரசன் விடும் கணைகளையெல்லாம் சுவீகாரஞ் செய்யவென்று கட்டளையிட்டார். அத்தண்டமானது அரசன் விடும் அஸ்திரங்களையும் மற்ற ஆயுதவகைகளையும் சுவீகாரஞ் செய்தது.

அந்த அரசன்கண்டு திடுக்கிட்டுத் திகைத்துப் பிரமைகொண்டவனாய், சற்றுநேரமாயிருந்து, பின்பு சிறிது தெளிந்து, அடடா!! நமது வீரம் - அரசு - வல்லமை முதலானவைகளெல்லாம் இந்த வசிஷ்ட மகாமுனிவருக்குமுன் அற்பமாயிற்றல்லவா? ஆ! ஆ! தவப்பொருளே பொருள். மற்றவையெல்லாம் அற்பப்பொருள். தவமேயானது நல்ல திவ்வியசம்பத்தைப்போல அதிக ஆநந்தந்தரவல்லது; பிரமரிஷியென்றெல்லாரும் மதிக்கப்படுவர். பிரமாவும் நமது புத்திரரோ மாண்டார்கள். சேனைகளும் மடிந்தன. இனி நகரத்திற்சென்று அரசுசெய்வதிற் பயனென்ன? தவத்தைப் புரிந்து தவப்பொருளடைந்தே பெருமையடைவேனென்று நினைத்து, மந்திரிகளை யழைத்து, தனது புத்திரனை யோதிராஜனைக் கோசலைமாளநகரத்திற் சென்று அரசுசெலுத்துமாறென்று கட்டளையிட்டுத், தான் இமயமலைச் சாரலிற்சென்று, சிலகாலம் ஒரொருகாலாய் ஒருபாதத்தையூன்றி ஜலத்திலின்றும், சிலகாலம் ஒருகாலாய் மற்றொருபாதத்தையூன்றிப் பஞ்சாக்கினிமத்தியினின்றும், தவசிரேஷ்டர்களெல்லாரும் வியப்படைய அருமையான தவத்தைச்செய்து வருங்காலத்தில், பிரமன் பிரசன்னமாகிக், கவுசிகன் செய்யும் வந்தனையை யேற்று, ஓ கவுசிகராஜனே! நீ பிரமரிஷி யாகவேண்டுமென்று சந்தி நெடுநாள் அருமையான தவஞ்செய்கிறாய். நீ ராஜரிஷியாகமையிற் புகுந்தவனாதலால், தவத்தாற் பிரமரிஷியயோப்பாயென்று கூறிமறைந்தான். கவுசிகன் அங்ஙனே மகிழ்ந்து இறுமாப்படைந்து, தவத்தைவிட்டெழுந்து, மானதோல் காவிகாம்பர தண்டகமண்டலதாரியாகிய வசிஷ்ட மகாமுனியிடத்துவந்து, வந்தனைவழிபாடின்றி அவருக்கெதிரில்யானதோலாசனமிட்டுச் சிறப்பாக வீற்றிருந்தான். வசிஷ்டர் கவுசிகனுடைய கட்டுறிப்பையறிந்து, அடா! இவன் தவத்தில் உயர்ந்தோமென்று இறுமாப்படைந்திருக்கிறானென்று மதித்துக், கவுசிகனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ கவுசிகராஜனே! உன்னரசு சிறந்துவருகின்றதா? குடிகள் உனவயப்பட்டு நடக்கின்றார்களா? உன் புத்திரரும் நீயும் சுகமாவென்றுகேட்டார். கவுசிகன் வெகுளிமேற்கொண்டு, நமது புத்திரரை எரித்துவிட்டுப் புத்திரர் சுகமாவென்று வினவின இந்த வசிஷ்டன் புத்திரசோகத்திலாழ இவனுடைய புத்திரனைக் கொல்லுகிறேனென்று மனதிலெண்ணி, வசிஷ்டரைநோக்கிச்சொல்லுகிறான்: ஆங்காரமும் வசிஷ்டரே! என்புத்திரரை நீரெரித்துவிட்டும் உன்புத்திரர் சுகமாவென்று வினவினீர். இது அகங்காரமல்லவா? இந்த அகங்காரத்தையடக்குகிறேன்பாரென்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி அப்பால் வந்துவிட்டான்.

கேளுங்கள் புண்ணியவான்களே! இப்பாற் கவுசிகனுனவன் வசிஷ்டர் புத்திரருளொருவராகிய சக்தியென்பவர் தவஞ்செய்கிற வனத்தில்வந்து, வசிஷ்டருடைய நூறுபுத்திரரையுங் கொல்லக்கருதி, இதற்கு என்னதந்திரம் செய்கிறதென்று யோசித்திருக்கிறதருணத்தில், மிகுந்த சிறப்பினையடைந்த சூரியவம்ச அரசர்களில், மித்திர சகனென்னும் பெயரை வகித்த ஒருமன்னன் இருந்தான். அவன் அயோத்திமாநகரத்திலிருந்து அரசுசெலுத்துங்காலத்தில், ஒருநாள் வேட்டையாடக் காட்டிற்சென்றான். அங்கிரண்டு ராக்ஷதர் வந்தெதிர்த்தார்கள். அரசன் அவ்விராக்ஷதர்களில் மூத்தவனை ஒருபாணத்தினாற் கொன்றுவிட்டான். அவனது தம்பி தனதமயன் இறந்ததைப்பார்த்து, நமது தமயனைக் கொன்ற இந்தஅரசனைக் கொல்லத் தம்மால் முடியாது. சூதுசெய்து இவ்வரசனைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று தக்ஷணம் தனதுருவத்தைமாற்றி, மானிடரூபந்தரித்து, அரசன்பாதத்தில்வந்து வீழ்ந்துபூசையிட்டான். அரசன் அவனைநோக்கி, நீயார்? இங்குவந்து முறையிடுகிற காரண மென்னவென்று வினவ, அரக்கன்- ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் இந்தவனத்தி லிருக்கிறவன். சமையல்வேலை எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். சீவனமில்லா

மலலைந்து திரிகிறேன். ஆதலால் எளியேனை ஆதரிக்கவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க, அரசன்உண்மையான மானிடன்தானென்றுநம்பி, என்மடைப்பள்ளிவேலைக்காரருக்குத்தலைமையான அலுவலை உனக்குக்கொடுத்தேன். நீயந்தவேலையைப்பாரென்று அழைத்துக்கொண்டுநகரஞ்சேர்ந்திருக்கிறநாளில, ஒருநாள் தன்குலகுருவாகியவசிஷ்டர்அங்குவந்தார். குருவைக்கண்ட அரசன்எழுந்துஎதிர்கொண்டுபோயழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித்திருக்கச்சொல்லி, சோடசோபசாரபூஜைசெய்துவணங்கிநின்று, ஓஸ்வாமி! தேவரீர்இவணைவந்தது என்னகாரணம்? அடியேனை நாடி வந்தகருத்தை வெளியிடவேண்டுமென்றுகேட்ட அரசனுக்குப்பல ஆசிகள்கூறி, வசிஷ்டர்சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நெடுநாளாக என்கருத்திலொருவிருப்பமிருக்கின்றது. அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இவணைவந்தேன். அஃதெதனெனில் - மாமிச வர்க்கத்தோடு போஜனஞ்செய்யவேண்டியது தான் என்கருத்து. இதனை நீ நிறைவேற்றவேண்டுமென்றார்.

அரசன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தக்ஷணமெழுந்து அந்தப்புரத்துச்சென்றான். மனைவியாகிய மதயந்தி எதிர்வந்துவணங்கினாள். அந்த அம்மன நற்குண நற்செய்கையோடு அதிசுந்தரத்தையுமுடையவளாதலால், தான் அவளோடு பலகாற்புரிவுற்றணைந்துள்ளோனாயினும், அவளைக் கண்டவுடன விதிவசத்தால தானினைத்து வந்த கருத்தைமறந்து, காமத்தின் வயப்பட்டுச் சரசஞ்செய்திருந்து விட்டான். சூரியனும் அஸ்தமித்தான். இந்த அரசன் சூரியகுலதிலகனாக இருந்தபோதிலும், தேவர்களுக்கு நன்மைகளைவிளைத்து அஞ்ஞான விருள்கெட விளங்கினவன். அப்படிக்கிருந்தும் காலகதியால் மதிமயங்கி மனைவியோடு விளையாடுகிறபோது, இன்னும் அரைநாழிகையில் வசிஷ்டரால் அசுரர்குலாம்சையைக் கொள்ளப்போகிறபடியால், அவ்வசுரர்கள் திரண்டுவந்து அரசனைக் காணவந்ததுபோல் இருள்வந்து மூடிற்று. அவ்விருள் நள்ளிருளானகாலத்து அரசன் தான் நாடிவந்தகருத்தை நினைத்துத், திடுக்கிட்டெழுந்து, அதிவேகமாக மடைப்பள்ளிக்கு வந்தான். வேலைக்காரரெல்லாம் நித்திரைபோய் விட்டார்கள். அரசனைக்கெடுக்கநினைத்து மடைப்பள்ளி வேலைக்காரனாக இருக்கிற அரக்கனமாத்திரம் விழித்திருந்தான. அவனை அரசன்கண்டு, ஓ சுவானக்காரா! என குருவானவர் மாமிசத்தோடு உண்டிபுசிக்கவந்தார். அவர் கொலுக்கூடத்திலிருக்கிறார். இந்தவேளை எவ்விதத்திலாவது மாமிசத்தோடு உண்டி சமைத்து அளிப்பாயாகில், உனமனமகிழத் தகுந்த பரிசுகொடுப்பேனென்றுசொன்னான். அரக்கன் தனெண்ணம் நிறைவேறுங்காலமிதுதானென்று கருதி அதிகமகிழ்வையடைந்து, அரசனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! தங்கள் சித்தப்படி மாமிசத்தோடு அமுதுபடைக்கிறேனென்றுசொல்லி, மடைப்பள்ளியிற் சென்று, வேலைக்காரனை எழுப்பிச் சமயற்செய்யச் சொல்லிப்போட்டு, அரண்மனையை விட்டு வெளிவந்து, நித்திரைசெய்த ஒரு குழந்தையை வதைத்து, அம்மாமிசத்தைப் பாகத்தால் உணவுக்குரிய பாகம்போற் பக்குவப் படுத்தி அரசனுக்குத் தெரிவித்தான்.

அரசன் உண்டிமுதலியவற்றை யெடுப்பித்துக் கொண்டு, கொலுமுகக்கூடத்தி லிருக்கும் வசிஷ்டரிடத்துக்கு அதிவேகமாகவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஸ்வாமி! எளியேனால் இதுபரியந்தம் பசியோடிருந்தீர். இனி கிருபைகூர்ந்து போசனஞ் செய்யுங்களென்றுவேண்ட, வசிஷ்டர் எழுந்து போசனசாலையில் வந்து உட்கார்ந்தார். சுவானக்காரர் இலைபோட்டு, சமைத்தமாமிசத்தையும் அன்னத்தையும்வட்டித்தார்கள். வசிஷ்டர் யதார்த்தமானமாமிசமென்று அவாக்கொண்டு, முதலில் மாமிசத்திற் சிறிதெடுத்து வாயிற்போட்டுக்கொண்டார். அது நரமாமிசமாதலால் ஒருவிதமாக இருந்தது. அதனையோசித்து நரமாமிசமென்றுணர்ந்து, அதிகசினங்கொண்டு அரசனைநோக்கி, அடாபாபி! நீ நல்ல மிருகமாமிசத்தோடு அன்னம் படைப்பாயெனறு நாடி வந்த எனக்கு நரமாமிசமிட்டபடியால், நீ நரமாமிசத்தைப் புசிக்கின்ற அசுரனாகக் கடவதென்று சபித்தார். அரசன திடுக்கிட்டு நடுங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து, மீட்டும் எழுந்துநின்று, ஓ ஸ்வாமி! இக்குற்றம் என்னால் வந்ததலல. வேலைக்காரரால் நேரிட்டதாக இருக்கின்றது. இதனை யோசியாமல் எனக்குச் சாபமிடலாமாவென்று கேட்க, வசிஷ்டர் ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கி, இச்செய்கை அரசனைக் கெடுக்க மடைப்பள்ளியிலிருக்கிற அரக்கனால் நேரிட்டதென்று தெரிந்து கவலருத்தமடைந்து, அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ மண்டலேஸ்வரா! இக்குற்றம் உன்னால் நேரிட்டதல்ல. முன்பின் யோசியாமற் கோபத்தினாற் சாபமிட்டேன். இந்தச்சாபம் அனுபவியாமல் தீராது. பன்னிரண்டுவருஷமிருக்கும். அதன்பின்பு உன்சுயரூபத்தை யடைவாயென்றுரைத்தார்.

அதைக்கேட்ட அரசன் சினங்கொண்டு, எள்ளுந்தண்ணீருங் கரத்திலேந்திச் சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! நீங்கள் தவத்தில் உயர்ந்தோமென்றும், சாபத்தில் மிகுந்தோமென்றும், அவசரப்பட்டு என்னைச் சபித்தீர்கள். இதோ நான உங்களைச்சபிக்கிறேன் ஏற்றுக்கொள்ளுமென்றான். இதுசமயம் மதயந்தி யுணர்ந்து விரைந்துவந்து, கணவன் காலில்விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, அரசன் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்: ஓ பிராணநாதா! இதென்னவிபரீதம்! இதுவரைக்கு நமதுகுலத்திற் குருவைச் சபித்தவர்களுண்டா? அல்லது மற்ற எந்தக்குலத்திலாவது ஆசானைச் சபித்தவனாக கேள்விப்பட்டதுண்டா? எங்கும் நடக்காதகாரியத்தைச் செய்யத்துணி

வுகொள்வது தகுதியா? இப்படிச் சபிக்காதேயென்று மறுத்தாள். அரசனும் மனைவிவாக்குக்கெதிர்வாக்குக் கொடாமற், கரத்திலிருக்கிற எள்ளையும் தண்ணீரையும் தன்வலப்பாதத்தில் விட்டுக்கொண்டான். அந்தச்சலம் பட்டமாத்திரத்தில் அப்பாதங்கள் கரியநிறமாயின. அன்றுமுதல் மித்திரசகனென்கிற நாமத்துடன் கல்மாஷபாதனென்கிற பெயரோடும் விளங்கினான். வசிஷ்டர் தமதிருப்பிடத்துக்குச் சென்றார். சூரியனுமுதயமாயினன். அரசன் உதயத்தில் எழுந்து நித்தியக்கடனை முடித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலாகிய ஆபரணங்களைத் தரித்துக், கொலுமுக வாசலில்வந்து, மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கிக், காட்டில் வேட்டையாடவேண்டும் பிரயாணமாகுங்களென்று வில்லம்பு முதலியவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். மந்திரி முதலானவர்களும்வந்து சேர்ந்தார்கள். அரசன் அவர்களோடு காட்டிற்சென்று, சிறுநேரம் வேட்டையாடி, தன்னோடுவந்த சேனைகளையும்மந்திரிகளையும் நீங்கித், தனியாக ஒருவனத்தில் வந்தான். வசிஷ்டருடைய சாபம்வந்து அரசனையடைந்தது. அரசன்தன் சுயாமிசையை நீங்கி அரக்கரமிசையைக் கொண்டு, குணம்வேறுபட்டு மனம்போன படிக்குச்சென்று, நெடுந்தூரங் கடந்து பெரிய ஒரு ஆரணியத்தில் வந்துவிட்டான். மந்திரி முதலானவர்கள் அரசனை இரண்டு மூன்றுநாள் பரியந்தம் தேடியுங் காணாமற், கவலுற்றழுற்று நகரத்திற்சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே அரசன் கண்ட மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் நரர்களையும் புசித்துக்கொண்டு, சகல உயிர்களும் யமனைக்கண்டு நடுங்குவதுபோல் நடுங்கச் சஞ்சரித்து வருகிறகாலத்தில், தவச்ரேஷ்ட பாக்கியவானாகிய ஒரு முனிவருடைய புத்திரன்பிற்றொருமுனிவருடைய புத்திரியைமணம்புரிந்து,மனைவியோடுதானதனனிருப்பிடம் செல்லக்கருதினவனாய, இக்கல்மாஷபாதன் சஞ்சரிக்கிற காட்டின் வழியாய்வந்தான். கல்மாஷபாதன அவனைப்பார்த்து, ஓபிராமணா! ஓபிராமணா! என்று அழைத்தான். பிராமணமுனிவன் அவனைப்பார்த்து, யாரோ அரசன் அழைக்கிறான். போகத்தான்வேண்டுமென்று அருகில் வந்தான். அவனை அரசன்கட்டி இறுகப் பிடித்துக் கொலைசெய்ய யத்தனித்தான். அவ்வேதியன மெய்நடுங்கி, கைகால்நுதறலெடுத்து, வாய்குழறலோடு பூசாந்தினறிச் சொல்லுகிறான்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! நீ அரசனாயிருக்கிறாய். நீ என்னைப் பிடித்துப் புசிக்க யத்தனித்தாய். இதெனக்குமிகுந்த ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. மேலும் இத்தொழில் அரக்கர்க்குரியதேயன்றி அரசர்க்குரியதல்ல. இதென்னவிபரீதம்? என்னை விடுமையாவென்று பலநீதிகளை எடுத்தோதியும், அரசன் அவனை விடாமற் பற்றி இறுக்குவதைக் கண்டு, வேதியன் - ஹரிஹரி! கோவிந்தா! மாதவா! பரந்தாமா! பக்தசகாயா! பரமதயாளா! ஆபத்பாந்தவா! அநாதரக்ஷகா! அகண்டிதா லங்கிருத கிருபாசமுத்திர நேத்திர கபட நாடக சூத்திராவதாரியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணா! என்று பலவாறு பகவஸ்மரணைசெய்தான். அவன் பகவஸ்மரணை செய்த ஓசையையும் அவன் இடுக்கத்தையும் அவ்வேதியன் மனைவிகண்டு, ஓவென்று ஓலமிட்டு அரசனிடத்து வந்து, முன்தானையைக் கையிலேந்தி எதிர்நின்று, இரண்டுகண்ணிலும் அருவிபோல் நீர் சொரியச்சொல்லுகிறாள்: ஓ ராஜாதிராஜனே! ஓ தருமநீதி தவறாத சத்தியசந்தனே! ஓ மஹாமண்டலேஸ்வரா! ஓ சூரியகுலோத்துங்கா! ஓ மஹாபதிவிரதையாகிய மதயந்தியினுடைய முலைக்குவட்டின் சுவடு தோய்ந்த புயாசலா! தமியேன் இவ்வேதியனை மணந்து இரண்டு மூன்று நாள்தானாயிற்று. வேதியனைக் கொன்றுவிடுவையாகில் எனதுயிர் தரியாது. ஓ ஆண்டவனே! நீ அரசன. அரசரானவர்கள உலகிலுள்ளவர்களுக்குக்கடவுள். ஆதலால்-மனமகிழ்ந்து மாங்கலியப்பிக்ஷைகொடுக்க வேண்டுமென்று பலநீதிகளை யெடுத்தோதிப், பரிதாபமுற்றுப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறாள்:

ஓ அரசனே! நீ மிருகமாமிசம் புசிப்பவன். ஒருவேளை காலகதியால் நரமாமிசம் புசிக்கத் தலைப்பட்டாலும், இந்தப் பிராமணனை மாத்திரம் விட்டுவிட வேண்டும். ஏனென்றால - இன்று இந்தநரனை நீபுசித்தால, நாளைக்குப் பசியெடுக்காதிருக்கப் போகிறதா? எப்படியும் பசியெடுக்கும். நாளைக்கும் நரன் அகப்படுவானா? அகப்படான். ஆகவே உனக்கெடுத்தபசிக்கு மிருகங்களைத்தான்புசிப்பாய். ஆகையால்-இன்றைக்கு நமக்கு நரன் அகப்படவில்லையென்றெண்ணி, இந்த நரனை மன்னியும். மற்ற மிருகங்களைப் புசியும். இந்த நரனால் நானின்பமடைய வேண்டும். இவனிறந்தால் நானெடுத்த யாக்கை காட்டிலெரித்த நிலவைப்போலும், எனனழகு கானலுக்குப் பெய்த மழையைப் போலும் ஆகுமென்று கண்கலங்கினாள். பாப்பனி எவ்வளவு சொல்லியும் அரசன இரக்கமில்லாமல் அவ்வேதியனைக்கொன்று, இரத்த மாமசங்களைப்புசித்து, எலும்புகளையெல்லாம் உமிழ்ந்து விட்டுப்போயினன். அவ்வேதியன மனைவி பலவாறு துக்கித்து, அவ்வெலும்புகளை எடுத்து மடியிற்கட்டி, அக்காட்டிலிருக்கும் கட்டை முட்டைகளைப்பொறுக்கி ஒன்றாக அடுக்கி, கல்லோடு கல்தாக்கி நெருப்புண்டாக்கி, அந்நெருப்பைக் கட்டை முட்டைகளிற் பற்றவைத்துத், தான் ஸ்நானஞ் செய்து அத்தீயை வலம்வந்து சொல்லுகிறாள்: ஓ ஆகாயவாணி முதலாகிய தேவதைகளே! என்மனமொத்த என்புருஷனைக்கொன்ற பாவியாகிய கல்மாஷபாதன் அவன மனைவியோடு புணருவானாகில, அவன்தலைவெடித்துச் சாகக்கடவதென்று சபித்து அக்கினியில் விழுந்திறந்தாள். இந்தச் சேதியை ஆகாயவாணி மஹாபதிவிரதையாகிய மதயந்தி

க்குத் தெரிவித்தாள். மதயந்தி கனவருத்தமுற்றிருந்தாள்.

இங்கே கல்மாஷ்பாதன் காடுமலை முதலியவற்றிற் சஞ்சரித்துக் கண்டதுபிடித்து யமனைப்போல் திரிகிறபோது, வசிஷ்டர் புத்திரர் நூற்றுவரில் யாவர்க்கும் மூத்த சத்தி என்னும் பெயரைவகித்த முனிவனிருக்கும் வனத்தில்வந்து தவழிலே யோரயாகச் செல்ல, அப்போதுசம்பத்தில் நின்று தவஞ்செய்கிற சத்தியானவன பூமியிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்ய வந்தான. வருகிறபோது ஒருவர்கொருவர் சந்தித்தார்கள். கல்மாஷ்பாதன் பித்தம்பிடித்தவர் தன்மைபோல் ஒருவேளை நல்லகுணம் மற்றொருவேளை அரக்கர்குணங் கொள்பவனாதலாற் சத்தி என்பவனைக் கண்டு, அடா! பிராமணப்பயலே! நான்வருகிறேனென நிடையாமல என்னெதிராக வருகிறையா? இது ஞாயமா? நானென்ன உலகாதிபனல்லவாவென்று கேட்டான். சத்தி என்பவன் சொல்லுகிறன்: ஓ அரசனே! நாங்களத வசிகள். எங்கள்வனத்துக்கு அரசரானவர்கள் வரக் கூடாது. வந்தாலும் அவர்கள் தான ஒதுங்கிப்போய விடவேண்டியது. மேலும நான உன்குலகுருவினுடைய புத்திரனென்றான். அரசன அவன சொல்லியவற்றில் ஒன்றையும் யோசித்துப் பாராமற கோபங்கொண்டு, கையிலிருக்கும் கதையினல மோத, சத்தி என்பவன் சீறி, ஓ அரசனே! நீ அரக்கனைப்போ லிரக்கமின்றி என்னைக்கதையா லடித்தமையால், நீ அரக்கனாக கடவையென்று சபித்தான். அப்போதுகல்மாஷ பாதனுக்குக் கோபந்தணிந்துத் தன்னறிவுவந்து திடுக்கிட்டுச், சத்தியைவணங்கி, அநேகவிதமாகத்துதித்து, ஓ ஸ்வாமி! என புத்தி மயங்கி இருந்தமையால அந்த வேளையில தங்களை மதியாமல இகழ்ச்சிசெய்து அடித்தேன். அக்குற்றத்தைப் பொறுத்து சாபவிமோசனங் கொடுமையாமென்று மிகவும பிரார்த்தித்தான். அச்சமயத்தில் தன்பிள்ளைகளைக் கொன்ற வசிஷ்டரிடத்திற் பழிக்குப் பழிவாங்கக் காத்திருக்கும் விஸ்வாமித்திரன அதனைக் கண்டு, ஆ! ஆ! இந்தக் கல்மாஷ்பாதனால் வசிஷ்டர்பெற்ற நூறுபுத்திரரையும் கொல்லவேண்டுமென்று கருதி, அச்சத்தி என்பவனுக்குத் தெரியாமற் வசஞ்செய்து, கல்மாஷ்பாதனைத் தன் அருகிலழைத்து, ஓ அரசனே! நீயேன அந்தச் சத்தியை வணங்கிக் கெஞ்சுகிறய்? அவன் சாபம்போனே அன்றி சாபவிமோசனஞ்செய்யான். சத்தியையும் அவனுடன் பிறந்த தொண்ணூற்றென்பது பெயரையும் கொன்று தின்றையாகில், அதன பின்பு இந்த நூற்றுவர்க்கும் தந்தையாகிய வசிஷ்டரால் சாபம் நீங்குமென்று பலவிதமாயபோதித்து, அங்காட்டில் திரிகிற கிங்கராவேசத்தை அரசன்மேலேவினன். அவ்வாவேசம்அரசனையடையவே, அவன் முன்னையினும் வெறுபட்டு, மீட்டும் அதிகவெறிகொண்டு, சத்தி என்பவனைக் குத்திக் கொன்று தின்று, அச்சத்தியோடு பிறந்த (௯௯) சிறுவர்களுமிருக்கிற இடத்தை விஸ்வாமித்திரனு லுணர்ந்து, யாவரையும் விடாமற் பற்றிக் கொன்று தின்றுவிட்டான். இந்தச்சேதியை வசிஷ்டரறிந்து, ஐஐயோ!! தெய்வமே! ஒரு புத்திரனல்ல நூறு புத்திரர்களுமிறந்தார்களாமே: இனிநாம் என்னசெய்கிறதென்று ஏக்கங்கொண்டு, பூமியில் விழுந்து புரண்டு அழுது, புத்திரசோபத்தாற் பேச்சற்றுமூர்ச்சையடைந்தார். இதனை அவ்வனத்திலிருக்கிறமுனிவர்களுணர்ந்து ஓடிவந்து, வசிஷ்டரை வாரியெடுத்து உபசாரஞ்செய்து தேற்றினார்கள்.

வசிஷ்டர் அவ்வுபசாரத்தாற் கிஞ்சித்துச்சாந்தமடைந்து எழுந்து, புத்திர சோபமேறங்கொண்டு, இனி அரைமாத்திரைப் போதாவது உயிரோடு வாழேனென்று உயிர்விடத் துணிந்து, கடலில விழுந்தார். அதைக கடற்றலைவனுகிய வருணன கண்டு நடுங்கி, நீராற் பிராணச்சேதம் வராமல் எடுத்துக் கரையில்விடுத்து உபசரித்தான். பின்னும் வசிஷ்டர் தமது புத்திரசோபம் ஆறாதவராய், எவ்விதத்திலேனு மாள்வதே சரியென்று துணிந்து, பெரிய ஒரு மலையின்மேலேறி அங்கிருந்து பூமியில்விழுந்தார். பூமிதேவி அஞ்சி, தனைகைகளால் வசிஷ்டரை யேந்தி ஒரு துன்பமும் நேரிடாமற் காப்பாற்றினள். பின்னும் வசிஷ்டர் உயிர்விடத்துணிந்து, வடவைத்தீயிற் போய்விழுந்தார். அத்தீ நலஞ்ஜலம்போற் குளிர்ந்திருந்தது. பின்னும்வசிஷ்டர் உயிர்விடக்கருதி விஷத்தை அருந்தினர். அவ்விஷமும் அமுதம்போலாயிற்று. அப்பால் வசிஷ்டர் கனவருத்தமுற்று, நாம் எத்தனை விதத்தாலுயிர் விடக் கருதியும் உயிர் நீங்கவில்லை. ஆதலால் இனி எவ்வாறு இந்தப்புத்திரசோபத்தைச் சகிக்கப்போகிறோமென்று வருந்தி இருக்கிறபோது, சத்தியின மனைவியாகிய அச்சந்தயந்தியென்பவள் கருப்பந்தாங்கி இருந்தாளென்றும், அக்கருப்பமானது வருஷமாகின்றதெனவும் கேள்வியுற்று, புத்திரர்களின் சால்வழி இருக்கிறதல்லவா வென்று அப் புத்திரசோபத்தை ஒருவாறு நீக்கி இருக்கிறகாலத்தில், இந்தக் கல்மாஷ பாதனுகிய அரக்கன அந்தச் சத்தி மனைவியின வயிற்றிலிருக்கும் கருவை விஸ்வாமித்திரரா லுணர்ந்து, அவளையும் கொலைத்தேடிவந்து கண்டு கொல்லச்செய்யத் தொடங்கினான். அவன்வரவைச் சத்தியின் மனைவி கண்டு பயந்து, அபயமென்றுகூவி வசிஷ்டரிடத்து ஓடிச்சென்றாள். வசிஷ்டர் அஃதுணர்ந்து, அஞ்சாமல் வருகிற அரக்கனைக் கண்டு, தக்ஷணம் தமது கமண்டலத்திலிருக்கிற ஜலத்தைவாரி அவ்வரக்கன் முகத்திலிறைத்தார். அங்கீர்பட்ட மாத்திரத்தில் விஸ்வாமித்திரனு லேவப்பட்ட கிங்கராவேசமும், சத்தியாலிடப்பட்ட சாபமும், முன் வசிஷ்டரால நேரிட்ட சாபமும் உடனே நீங்கின.

இப்பால் அரக்கனுயிருந்த அரசன் தன் சுயாமிசையைக்கொண்டு, வசிஷ்டருடைய திருவடியிற்பணி

ந்து, அநேகவிதமாகத் துதித்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ ஸ்வாமி! எளியேன் பலவாறாலுங் கொடியசாபத்தை ஏற்றதினால், தங்களுடைய புத்திரர்களையெல்லாம் புசித்தேன். சினங்கொள்ளாமல் என்னைக் காக்கவேண்டுமென்று பலமுறைவணங்கினான். வசிஷ்டர் அந்நிற்கிற அரசனை அதரித்துப் பலஆசிகள்கூறிப், புலவர்களால் துதிக்கப்பட்ட அரசனை அயோத்திமாநகரத்துக் கழைத்துவந்து, மன்னர் மண்டலீகர்களறிய நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, தமதிருப்பிடத்துக்கு வந்தார். அதுமுதல் அரசன் கொலுவிருந்து சகலவிசாரணையுஞ் செய்து, மனைவியேல் அதிகசாந்தங்கொண்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். மனைவியாகிய மதயந்தி எதிர்வந்துவணங்கி, ஓ அரசனே! தேவீர் இப்போது என்னைக் காதல்கொண்டு வந்தீர். அஃதெனக்குத் தெரிந்தது. நீர் முன்னம் அரக்கனாயிருக்கிறபோது ஒரு பிராமணனைக் கொன்று தின்றுவிட்டீர். அவ்வேதியன் மனைவி வயிறெரிந்து, நீர் பத்தினியோடு புணருங்காலத்தில் இறக்கக்கடவதென்று சாபமிட்டிருந்தாள். ஆதலால் நீர் என்னைப் புணர்ந்தால் மரணமடைவீரென்று மறுத்தாள். அரசன் திடுக்கிட்டு அஞ்சி, ஆ! ஆ! உலகத்திற் பிறப்பது இவ்வாறுயினபமடையத்தானே. இவ்வின்பத்தை யடையாதகாலத்து எடுத்ததேகம் என்னத்திற்கு? நாம் பிராமணஸ்திரீயின் சாபத்துக்குள்ளானோம். நமது குலம் விளங்குகிறதற்கும் ஏதுவில்லை. இனி யிதற்கென்ன செய்கிறதென்றேங்கி, வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று வணங்கித், தனது குறையைச் சொல்லி அழுது, பின்வருந்தன மொழிகளை எடுத்துச்சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! நான்கொடியசாபத்தா லரக்கனாய்க் காட்டிற் புசித்திருக்கிறபோது, ஒருபிராமணனைக் கொன்றுதின்றுவிட்டேன். அதனாலவனுடைய அவ்வேதியன் பத்தினி, நீ மனைவியோடு புணர்ந்தால் இறக்கக்கடவதென்று எனக்குச் சாபமிட்டிருந்தாளாம். எனக்கோ புத்திரனில்லை. புத்திரனில்லாவிட்டாலும் இருக்கின்றபடியங்கள் நல்லின்பமாகிய பதிபோகத்தை அடையமாட்டாமலும், அதற்குச் சாபம் கேட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் எளியேனிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து, சகலபாவங்களையுந் தீர்த்து, பதிபோகத்தை அடையும்படிக்கு-எனக்கு வழிகாட்டியிருக்கத் தங்களால் என்மனைவி ஒரு புத்திரனைப் பெறவும் நாடிவந்தேனென்று பேச, வசிஷ்டர் அதற்கு இசைந்து அரசனோடு அயோத்திமாநகரத்திற் செல்ல, அரசன் அநுமதியால் மதயந்தி வசிஷ்டரிடத்து வந்துவணங்க, வசிஷ்டர் மதயந்தியைக்கூடி ஒரு புத்திரனைப் பாலித்து, அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ மண்டலேஸ்வரா! மஹாபதிவிரதையாகிய பார்ப்பனியிட்ட சாபம்நீங்க நாமொருதந்திரம் சொல்லுகிறோம். அஃதென்னெனில் - மஹாபாதகங்களை நீக்குகின்ற தீர்த்தயாத்திரைசெய்து தேவஸ்தலங்களைத் தரிசித்தால், அச்சாபம் நீங்குமென்று வழிகாட்டித் தமதிருப்பிடம் சேர்ந்தார். அரசன மந்திரிமார்களை யழைத்துத், தன்செங்கோலை அவர்கள்கையிற் கொடுத்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ மந்திரிகளே! நான் தீர்த்தயாத்திரைசெய்யச் செல்லுகிறேன். சென்றவிடத்தில் எனதெண்ணம் நிறைவேறினால் வருகிறேன். இல்லாவிட்டால் வரமாட்டேன். நீங்கள் என் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவனை என்னைப்போற் பாவித்து அரசுசெலுத்தி வாருங்களென்றுரைத்து, அரசன் தீர்த்தயாத்திரைசென்று அநேக நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்து, திவ்யஸ்தலங்களில் வாசம்பண்ணி மேற்றிசைவழியாகச் சென்றான். அவ்வாறு செல்லும்போது வழியிற் கௌதமமுனிவரைக் கண்டுவணங்கி, அவராற் சிவராத்திரியின் மகிமையை யுணர்ந்து, கோகர்ணஞ்சென்று சாம்பமூர்த்தியை அர்ச்சித்து, அவரது கிருபையினாற் சாபம் நீங்கி நகரம்வந்து, முன்போலரசுசெலுத்தி வந்தான்.

இங்கே வசிஷ்டர் தன்மகனில் மூத்த குமாரனாகிய சத்திமுனிவனுடையமனைவியின் கருப்பத்தின்மேற் கண்ணுடையராகி, எக்காலம் புத்திரனைப்பெறுவாளோவென்று பார்த்திருந்தார். இப்படி இருக்கிற காலத்திற் சத்தியின் மனைவியாகிய அதிச்சந்தையாள் தேவாதிதேவர்களும் மகிழ்வெய்த யானைக்கன்றுபோற் பராசரனைப் பெற்றாள். வசிஷ்டரும் -அருந்ததியும்- இன்னும் அவ்வனங்களோடு மற்ற வனங்களில் தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்களும்- முனிவர் பத்தினிமார்களும்- பேரானந்தத்தை மேற்கொண்டு, புத்திரனைக் கண்டு அதிமகிழ்ச்சியடைந்து, அப்பிள்ளை பிறந்தது முதல் ஐந்துவயது வரைக்கும் செய்யவேண்டிய சடங்குகளை யெல்லாங் கிரமப்படி இயற்றி, ஐந்தாம் வயதில் உபநயனமும் வேதாப்பியாசமும் செய்வித்தார்கள். அப்பராசரரும் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநாலு கலைஞானம் முதலியவற்றை யுணர்ந்து, கானகஞ்சென்று தவநிலைமேற்கொண்டு, அநேககாலம் தவஞ்செய்து. தவத்தாலடையும் பயனாகிய ஞானத்தைப்பெற்று வசிஷ்டரிடத்திருக்கிற காலத்தில்; தனது பிதாவை அரக்கன் கொன்றுதின்றானென்கிற செய்தியைப் பலபேர்களாலுங் கேள்வியுற்று, அதிககோபங்கொண்டு, பாட்டனையிடத்துவந்து வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! எனது தந்தையை அரக்கன்கொன்று தின்றதனால் அவ்வரக்கனை மாத்திரமல்ல, அவ்வரக்கர் குலத்தையும் இவ்வுலகத்தையும் தகிக்க நான் தவஞ்செய்யவேண்டும். விரைவில் எனக்கு விடைகொடுமென்று வேண்டினான். வசிஷ்டர் பேரப்பிள்ளை வக்கிரத்தைக் கண்டு, அடடா!! இவன் பிதாவைக் கொன்றபழிக்கு உலகங்களையெல்லாம் நசிப்பிக்க எண்ணங்கொண்டு, தவஞ்செய்வதற்காக நம்மை உத்தரவுகேட்கிறான். இதற்குத் தணமைகூற வேண்டுமெ

ன்று கருதி, பேரப்பிள்ளையை வாரி மார்போடணைத்து, மடியில்வைத்தவண்ணம் உச்சிமோர்ந்து உள்ளம்பூரித்துச் சொல்லுகிறார்:

அப்பா பௌத்திரா! பூர்வம் இவ்வாறு நடந்திருக்கின்ற ஓர் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். முன்னம் கிருதவீரியனென்று பெயர்வகித்துத், தருமதேவதை நாலுபாதத்தில் நடக்கவும்-மன்னர் மன்னர்களெல்லாம் வந்து வணங்கவும் செங்கோல்நடாத்திய அரசன்; வேதமோதுதலாகியபிரமயாகத்தையும், ஓமம்வளர்த்தலாகிய தெய்வயாகத்தையும், பலிகொடுத்தலாகிய பூதயாகத்தையும், தருப்பணமுடித்தலாகிய பிதுர்யாகத்தையும், இரப்போர்க்குணவு முதலியவற்றை ஈதலாகிய மானுடயாகத்தையும், வேதாகமங்களாற் சொல்லப்பட்டு அருமையாயிருக்கிற அக்கினிஷ்டோமம் - அத்தி அக்கினிஷ்டோமம் - உத்தியம் - சோக்ஷீ - வாசபேயம் - அதிராத்தம் - அப்தோரியாமம் - அக்கினியாதேயம் - அக்கினி கோத்திரம் - தரிசபூரணமாசம் - சாதுர்மாசியம் - நிருடபசுபந்தம் - ஆககிரயணம் - சௌத்திராமணி - அஷ்டகை - பார்வணம் - சிரார்த்தம் - சிராவணி - அககிராயணி - சைத்திரி - ஆசுவ்யுசி- என்னும் இருபத்தொருயாகத்தையுஞ் செய்யக்கருதி, திவ்யநதிக்கரையிற் பெரிய ஒருயாகசாலை சமைத்துப், பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு, அவரால் மேற்கூறிய யாகங்களை நிறைவேற்றி, அநேகதான தருமங்களைச்செய்து, அம்முனிவருக்கும்அவர்புத்திரபவுத்திரர்களுக்கும் அதிக திரவியங்கொடுத்துத், நெடுங்காலம் அரசுசெய்து பரமபதமடைந்தான். பின்பு அவன்புத்திரர்கள் மகுடாபிஷேகராகிஅரசுசெலுத்தினார்கள். ஆனால் அவர்கள்தேவபத்தியில்லாதவர்களாய்ச், சுற்றம்நட்பு இவைகளைப் பாராட்டாமல், தாங்கள் புசித்தலையும் சுகித்தலையுமே பெருமையாகக்கொண்டு பொருளாசைவைத்து, ஒருகாசை ஒருகோடிப் பொன்னைப்போற் கருதுங் கருத்தையுடையவர்களாய், அவர்கள் தங்கள்காலத்தில்வந்த வரும்படியைக்கணக்கிட்டு, நமது தந்தைகாலத்தும் இவ்வளவு தொகைவந்திருக்கவேண்டுமே. போகஷேத்திர பிதுரார்ச்சனை யொன்றுமில்லையே: இவ்வித வருமானம் போனவழி யென்னவென்று நினைத்துத், தந்தையின மந்திரிகளை அழைத்துத் தக்கபடி விசாரணை செய்தார்கள். அம்மந்திரிகள் கைகுவித்து, ஓ இராஜபுத்திரர்களே! உங்கள் தந்தையாகஞ்செய்யக் கருதிப், பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு, திரவியங்களை அநேகம் பெயர்களுக்கு அபாரபாரமாகத் தானங்கொடுத்தார். அவர்களிற் பிருகு முனிவருக்கும் அவர்புத்திரர்களுக்கும் அளவற்றதிரவியத்தைக் குவித்தார். அதற்கு நாங்கள் என்செய்வோமென்று மறுமொழிகொடுக்க, இராஜகுமாரர்கள் அவசரப்பட்டுப், பிருகுமுனி புத்திரர்கள் யாவரையும் அழைத்துவரக்கட்டளையிட்டுத் துடிப்போடிருந்தார்கள்.

அக்கட்டளைப்படி மந்திரிமார்கள் தூதுவர்களையனுப்ப, தூதுவர் பிருகு முனிபுத்திரர் களிடத்துச் சென்று இச்சேதியைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் தக்ஷணம் பிரயாணப்பட்டு வந்து இராஜபுத்திரர்களைக் கண்டார்கள். அப்புத்திரர்கள்குருபுத்திரர்களைநோக்கி, ஓ மஹாத்துமாக்களே! நீங்கள்மும்மலச்சேட்டையை அடக்கிவேதநெறிநின்று நல்வழியிற்செல்பவர்கள். உங்களுக்குப்பொருளென்னத்திற்கு? எங்கள் தாதை அளவற்ற திரவியத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அத்திரவியம் நல்வழியில்வந்ததல்ல. நீங்கள் அதனைவைத்திருப்பதிற் பாபம் நேரிடுமேயன்றிப்புண்ணியநேரிடாது. ஆதலால் அத் திரவியத்தையெல்லாம் கொண்டுவந்து வைத்துவிடுங்களென்று கூறப், பிருகு முனிபுத்திரர்கள் அரசன் புத்திரர்களைநோக்கி, ஓ இராஜபுத்திரர்களே! பாபப்பொருள் புண்ணியப்பொருள் மூன்றும் இவற்றுள் எதுவாயிருந்தபோதிலும் பிராமணருக்குத்தத்தமானபொருளை நீங்கள் கேட்பது தகுதியல்ல. நாங்களுங் கொடோமென்று மறுத்தார்கள். அரசன் புத்திரர்கள் அதிககோபங்கொண்டு, ஆங்காணும் பிராமணர்களே! என்தந்தையை ஏமாற்றி யாகத்துக்கென்றும் - யாகபாகத்துக்கென்றும் - எங்கள் திரவியத்தையெல்லாம் கிரகித்துக்கொண்டு, நாங்கள் கேட்டால கொடுக்கிறதில்லையென்றும் அநுசாமற பேசுகிறீர்களா? அப்படியாவென்றெழுந்து, தங்கள்கையிலிருக்கிற வாளால் அவர்கள் தலைகளைவெட்டி, ஆசிரமத்துக்குட்சென்று பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, பின்னும் அந்தப்பிருகுமுனி புத்திரர்களையெல்லாம் தேடித்தேடிக் கொலைசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். இப்படி கொலைசெய்து வருகிறபோது பிருகுமுனிவர் புத்திரருள் ஒருவருடைய மனைவி கருப்பவதியாயிருந்தாள். அவள் இந்த ராஜபுத்திரர்கள் தன்கணவன் முதலானவர்களையெல்லாம்வெட்டிஎறிகிறதைக்கண்டு, நாம்கருப்பவதியாயிருப்பதைக் கண்டால் நம்மையுங் கொலைசெய்வாரென்றஞ்சி நடுங்கி, மகமேருச் சாரலிற்போய் ஒளித்திருந்தாள். இராஜபுத்திரர் பிருகுமுனி வமிசத்தை நாசப்படுத்தி, நகரத்திற சென்று மனக்களிப்புடன் அரசுசெலுத்தி வருகிறார்கள்.

இங்கேபிருகுமுனி பௌவுத்திரன்மனைவி நம்மைத் தேடிவந்து எங்கே கொலைசெய்கிறார்களோவென்று பயந்து, வயிற்றிலிருக்கிறகருவைத் தன்வல்லமையாற் சிலகாலம் தொடையில்வைத்திருந்து, நூறுவருஷம் சென்றபின்பு பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிறந்ததை அங்கிருக்கும் தவசிரேஷ்டசிகாமணிகள் வந்து பார்த்து மகிழ்வடைந்து. அப்புத்திரனைப்பெற்ற அம்மனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, அந்தப்புத்திரனுக்குப் பகனென்று நாமகரண மிட்டுப், பிறந்ததுமுதல் அஞ்சுவயதளவும் செய்யும் பிராமணச்சடங்குகளை நிறைவேற்றி, உபநயனமுடித்து, வேதமோதுவித்து, தவத்துக்கு

யோக்கியதையாகிய மந்திர முதலியவற்றையும் உபதேசித்தார்கள். அப்புத்திரன் வேதாகமங்களிலும் மனுக்கியான முதலியவற்றிலும் வல்லவனாகி, சிவத்தைப்பேணும் படியான சிறந்த தவத்துக்கு யோக்கியதை ஆயினான். அக்காலத்தில் தன் மூதாதை முதலியவர்கள் கிருதவீரியன்புத்திரர்களால்இறந்ததைத் தாயினாலறிந்து, அப்புத்திரர்களை நீறாக்கி விப்பதுமன்றி இந்த அநியாயத்தைக் கேட்காமலிருந்த இந்த உலகத்தையும் வேறாக்கிச், சொர்க்கத்தையும் எரிக்கிறேனென்று மஹா உக்கிரத்தோடு தவத்திலே சேர்ந்து, தவசிரேஷ்டரெல்லாம் வியப்படைய அருமையான தவஞ்செய்தான். அந்தவத்தினாலெழுந்த அக்கினியானது கிருதவீரியன வம்சத்தாரைப்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது. அந்தக்கிருதவீரியன் வம்சஸ்திரிகள் ஏக்கங்கொண்டு, நடுங்கி ஓடிங்கிப் பகனையீன்ற அன்னை இடத்துவந்து முறையிட்டு, பாதத்தில் விழுந்து தங்களுக்குண்டான குறையைச்சொல்லி, எங்களைக்காக்க வேண்டுமென்றுபலவாறு துதித்தார்கள். அந்த அம்மன் ஒருவர் முறையிட்டு அழுகிறதைக் காதினாலும் கேட்டறியாதவளாகையால், மிகுந்த தயாளகுணத்தையுடையவளாய்த் தன்கணவன்முதலானவர்களிறந்துபோயின துயரத்தையு நினைக்காமல், தக்ஷணம் மனமிளகி அவர்களை ஆதரித்து, ஓ ராஜஸ்திரீகளே! அஞ்சாதிருங்கள். இந்தத் தபாக்கினி தேவர்களால் நீங்கும். நீங்கள் உங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லுங்களென்று கட்டளையிட்டனுப்பினாள்.

இங்கே பகன்செய்கிற அருமையான தவத்தினுண்டான அக்கினியானது, சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும் மூன்றுஸ்தலங்களிலும் பற்றியெரிக்கத் தலைப்பட்டது. இதனைத்தேவகோமானாகிய இந்திரன் அறிந்து, சிலதேவர்களோடு பகனது பிதுர்க்களிடத்துச்சென்று, அப்பிதுர்க்களை அநேக விதமாகத்துதித்து, ஓ ஐயமார்களே! உங்கள வம்சத்தி லுற்பத்தியான பகன் உங்களைக் கொலைசெய்த கிருதவீரியன வம்சத்தை நாசப்படுத்தத் தவஞ்செய்கிறான். அந்தத் தவத்தினாலெழுந்த அக்கினி அவர்களை நாசப்படுத்துவதுமன்றி, சொர்க்காதி புவனங்களையும் பொரியாக்குகிறது. நீங்கள் விரைவிற்சென்று தவஞ்செய்தலை நிறுத்தி வாருங்களென்று பலவாறுவேண்ட, பிதுர்க்கள் தக்ஷணம் தெய்வவிமானத்திலேறிப், பகன் தவஞ்செய்கிற விடத்துக்குச் சமீபமாக அந்தரத்தில் வந்து நின்று, பகனையழைத்துச் சொல்லுகிறார்கள். அப்பா பௌத்திரசிகாமணியே! உன்னை நாங்கள் அளவற்ற கீர்த்தியை விரும்பினோம். இப்போது எங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வழிநடவென்று பணித்தார்கள். பகன் பிதுர்க்களின் வரவைக்கண்டு எழுந்து, பலவித உபசாரத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ ஐயமீர்! ஆ! ஆ! என்ன மேலானதவம் யான்செய்தது. ஏககாலத்தில் உங்களை யெல்லாம் என்கண்ணாரத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றேன். தற்செயலாய் எளியேன்மேல கிருபை கூர்ந்து தாங்களனைவரும் கூடி இவண்வந்த காரணமென்ன? நீங்கள் இப்போது சொல்லும் வசனமென்னவென்றுவினவினான். பிதுர்க்கள்பேரனுக்கு ஆசிகள்கூறி, அப்பா பௌத்திரா! நாங்கள் கிருதவீரியன் புத்திரர்களால் அதமானோமென்கிற சேதியையுணர்ந்து, அவர்களை நீறாக்கக்கருதித்தவஞ்செய்கிறாய். அத்தவத்தை இனி விட்டுவிடு. ஏனென்றால் - உலகத்திற்பிறந்து மும்மலப் பேயிடத்து அகப்பட்டு விம்மலாகிய வருத்தத்தை அடைந்திருந்த எங்களைப், புண்ணியலோகஞ்சேர்த்த கனவான்களை நீறாக்குவது தகுதியல்ல. இககாயவேதனை நீங்கி ஏககாலம் புண்ணியலோக மடையப்போகிறோமென்று வருத்தப்பட்டிருந்த எங்களையெல்லாம, ஏககாலத்திற் சுவர்க்கத்துக்கனுப்பிவித்த தருமவானகளைக்கொல்லுவது நியாயமோ?" எங்கள் வினைப்பயன் அப்படிக்காகவேண்டி யிருக்க, மற்றவர்களை விரோதித்து நீ மனம் நோவதிற் பயனென்ன? இனியேனும் அக்குரூரத்தை விட்டுவிடென்று விளம்பினார்கள். பகன் பிதுர்வாக்கியத்தைத் தடுக்கக் கூடாமையால் தவஞ்செய்தலை நிறுத்தி, ஓ ஐயமீர்! எனதவத்தாலெழுந்த அக்கினிக்கு வழிகாட்டுவீர்களாகில, இம்மட்டில தவத்தை நிறுத்துகிறேனென்றான். அதற்குப் பிதுரர் சொல்லுகிறார்கள்: அப்பா பௌத்திரா! உன்தவத்திலெழுந்த அக்கினியைக் கடற்புறத்தில்வைப்பாயாகில், அது கடலிற் சுரக்கும் நீரைப் பானஞ்செய்துகொண்டு அங்குதானே யிருக்குமென்றறைந்து, அப்பகனுக்குப்பல ஆசிகள்வழங்கிப் புண்ணியலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பகன பிதுர்க்களிட்ட கட்டளைப்படித் தபாக்கினியைக் கடற்புறத்திற் கனுப்பிவிட்டுத், தாயிடஞ்சென்று வாழ்ந்திருந்தான். அந்தத் தபாக்கினி கடற்புறத்துச்சென்று கடலிற்சுரக்குநீரையுண்டு, அங்குதானே வடவைக்கனலெனனும் பெயரால விளங்கி இருந்து விட்டது.

அப்பா பௌவுத்திரா! அந்தப் பகமுனிக்கொப்பானவன் நீ. ஆகையாலஅம்முனியைப்போலமூன்றுலகத்தையும் தகிக்கக் கருதாமல, உன தந்தைகளைக்கொன்றவர் அரக்கர்வம்சமாதலால, அவ்வரக்கர் குலத்தைமாத்திரம் நாசப்படுத்தென்று அருளுடன் விடைகொடுத் தனுப்பினார். பராசர் மூதாதையின கட்டளைப்படி அருமையான தவஞ்செய்தார். அத்தவத்தால் அக்கினியுண்டாகி உலகெரபரவி, அரக்கர் குலங்களைப்பற்றி எரிக்கத்தலைப்பட்டது. அரக்கர் இந்தத்தபாக்கினியைக் கண்டவுடன திடுக்கிட்டு அஞ்சி, நடுங்கி ஓடுங்கிச் சத்தியலோகஞ்சென்று, பிரமதேவனைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓஸ்வாமி! நாங்கள் வசிஷ்டருடைய புத்திரனைக் கொன்றோமென்று கருதி, அவருடைய பௌத்திரராகிய பராசரெங்களை நாசமாக்கத் தவஞ்செய்கிறார். ஆதலால் தேவரீர் அத்

தவத்தை நிறுத்தி எங்களை ஆதரிக்கவேண்டுமென்றுவேண்ட, பிரமன் தக்ஷணம் தனது அன்னவாகனத்திலெழுந்தருளி, தவஞ்செய்கிற பராசர் கண்முன்றோன்றி, ஓ பராசரே! உமது மனவுறுதியையும் தவத்தினருமையையும் கண்டு வியப்படைந்தோம். இனித் தவஞ்செய்தலைவிட்டு நீங்கவேண்டுமென்றுபுகல, பராசர் பக்திவிசுவாசத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ சிருஷ்டிகர்த்தாவே! தமியேன் தந்தைகளைக் கொன்ற பாவியாகிய அரக்கனது வம்சத்தை நாசப்படுத்தினல், தங்களுக்கு வருத்தமென்ன சொல்லுங்களென்று கேட்டார். ஓ பராசரே! உமது தந்தைகளைக்கொன்றவன் அரக்கனல்ல. சூரியவம்சத்தரசன். முனிவிணைப்பகுதியால் அரக்கனாயினன். உமது தந்தைகளுக்கு அந்தத் துன்பநேரிட்டது ஸ்வயமாகிய அரக்கரால் நேரிட்டதல்ல. ஆதலால் - நீர் தவஞ்செய்தலை விட்டுவிடுமென்றார். அதற்குப்பராசர் சொல்லுகிறார். ஓ சதுமுகனே! தாங்கள் கொடுத்த விடையைநோக்கினல், அரக்கர்பேரிற் குற்றமில்லாமையாயிருக்கின்றது. ஆயினும் இப்போது நான்செய்த தவத்திலுண்டான அக்கினிக்குப் போக்கிடமெங்கேயென்றுவினவப், பிரமன்மகிழ்ந்து, ஓ பராசரே! உமது தவத்திலெழுந்த தபாக்கினியை மேற்றிசையிலிருக்கும் பாலைவனத்தில் வையென்று உத்தரவுசெய்து, மங்களாசனங்கூறித் தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார். பராசர் பிரமன திருவாய்மலர்ந்தபடி தபாக்கினியைமேற்றிசையிலிருக்கிற பாலைவனத்தில் வைத்து, மூதாதையாகிய வசிஷ்டரிடத்துச் சென்று வணங்கி, தாம் தவஞ்செய்ததும், அங்குப்பிரமன் வந்ததும், அப்பிரமன் வேண்டுகோளினல அத்தவத்தனலை மேற்றிசையில் வைத்ததும் சொல்லிச் சுகமாக யிருந்தார்.

பாண்டவர் தவும்யமுனிவரை ஆசாரியராக நியமித்துக் கொள்ளுதல்.

ஓ பாண்டு புத்திரர்களே! இந்த வசிஷ்டமஹா முனியினது பெருமையை இரண்டாயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் சொல்லக்கூடாதென்றால், என்னொரு நாவினால் சொல்லவசமாவென்று பேசினன் சித்திராங்கதன். அப்போது அருச்சுனன் முதலான ஐவரும் மிகுந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தவர்களாய், அவர்களில் தருமராஜன சித்திராங்கதனைநோக்கி, ஓ காந்தருவசிகாமணியே! குருவில்லாவிடில் அரசுபெருமையடையாதென்று முன்ன மொழிந்தீர். எங்களுக்குத் தகுதியான அந்தணன்யார்! அவனையும் உமது வாக்கினால் சொல்லுமென்று வேண்ட, சித்திராங்கதன் - ஓ தருமநந்தன! இவ்வழியேசென்றால இவ்வழிக்கருகில் உற்கசமென்று ஒரு நதியிருக்கின்றது. அந்நதிக்கரையில தவும்யனென்னும் மஹாத்துமா இருக்கிறர். அவர்சிறந்த உத்தமர். காமம் - குரோதம் - லோபம் - மோகம் - மதம் - மாற்சரியம் - ஆகிய அறுவகைக் குற்றங்களையுங் கடந்தவர். வேதாகம சாஸ்திரங்களைக் கரைகண்டவர். சாட்சுஷயமூர்த்தியாகியசிவனுக்கன்பர். அவரைக்கண்டுவணங்கிக் குருவாகக்கொள்ளுங்கள். மேலும் நீங்கள் தாரஞ்சேர்ந்தும் பட்டாபிஷேகங் கொண்டவுடனே, உங்களுக்கு நானவாகத்தத்தஞ்செய்தபடிக்கு அந்த ஐந்நூறு புரவியையும் அனுப்பிவிக்கிறேனென்று விடைபெற்றுச், சித்திராங்கதன் தனதுலகஞ் சார்ந்தான். தருமன முதலான ஐவரும் குந்திதேவியும் சித்திராங்கதன் காட்டியவழியே போகிறபோது, உற்கசமென்கிற நதி தோன்றிற்று. அந்நதியின நாற்றிசைகளையும் போய்த் தேடித் தவும்யர் ஆசிரமத்தைக் கண்டுபிடித்து, அவரைத்தொழுது பலவாறுதுதித்துத், தங்கள் ஊர்பேராதிய வரலாற்றை எடுத்தோதி, ஓஸ்வாமி! அடியேங்களுக்குத் தாங்கள் குருவாயிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம். அதற்குத்தக்க இசையவேண்டுமென்று வேண்ட, தவும்யர் ஐவர்கருத்திற்கிசைந்து, தக்ஷணம்பிரயாணப்பட்டு நடந்தார். ஐவரும் குருவாகிய தவும்யரை அழைத்துக்கொண்டு, சூரியனுதயமாக இரண்டு நாழிகையிருக்கும்போது பாஞ்சாலியைப்போல மூ கமலர்ந்து பாஞ்சாலதேசம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

சுயம்வரச்சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது.

திரௌபதிமாலையிட்ட சருக்கம்.

கண்ணன துதி.

வேதமுபவேதம் விளம்புமெய்ப்பொருளு மப்பொருள்விதங்களும்பஞ்ச
பூதமுமலவும் புலன்களின்பயனு மப்பயன்போலிவுறநுகரு
நாதமுமுலகம படைத்தளித்தழித்து ஞானமாயகிலமுநிறைவுற்
றாதியுநடுவு முடிவுமாய்நின்ற வாதியானடியிணைபணிவாம்.

கேளும ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! பிருதிவு - அப்பு - தேயு - வாயு - ஆகாய மெனனும் இப்பஞ்சபூதம்போல் விளங்குகின்ற ஐவரும், அப்பஞ்சபூதங்களையும்பெற்ற பராசக்திபோன்ற குந்திதேவியு

ம், சதாசிவனைபோல விளங்கும் தவமியரும் பாஞ்சாலநாட்டுக்கு வந்தவுடன், அந்நாட்டவர்களுக்குப்பாண்டுபுத்திரர்களாகிய ஐவரும் வந்தார்களென்று பறைசாற்றுவிப்பதுபோலச், சேவல்கள் ஒலிசெய்யச் சூரியனுதயமானான். சூரியனுதயமாகவே பாண்டுபுத்திரரைக்காணப்போகின்றோமா வென்கிறமயக்கத்தைக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலன் இனிமேல் ஐவரைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அவனுக்குண்டாகிய மயக்கம் எவ்வாறுநீங்குமோ, அவ்வாறு இருள்நீங்கிற்று. அவன்முகம் எப்படி மலருமோ, அப்படி தாமரைமலர்கள் மலர்ந்தன. அவன்கண்ணிலெவ்வித ஆனந்தநீரரும்புமோ, அவ்விதமாகத் தேன்துளித்தது. அந்நகரம் எத்தனைமகிழ்ந்தொலிக்குமோ, அத்தனைமை பக்ஷிகளும் விலங்குகளும் மகிழ்வடைந்தொலித்தன. அருச்சுனன் அழகைக்கண்ட சாலுடையமாதர் தங்கள்தங்கள் கணவனைத்தழீஇக் களிகூர்வதுபோலச், சேவலும்பேடும் சேர்ந்துமகிழ்ந்தன. இனித் திரௌபதை மாலையிட்டவுடன அரசர்பிறர் போருக்கெழுந்தகாலத்து அருச்சுனனொருவனே யெதிர்த்து வெற்றிபெற்று முழுக்கும் சங்கத்தொனிபோலச், சங்கினம்சப்தித்தன. ஐவரும் காடுமலைமுதலியவற்றில் இரவுமுழுதும் பாதசாரியாக நடந்துவந்த வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு வனதேவதை உபசாரஞ்செய்வதுபோல், சோலைகளெல்லாந் தளிர்களாகிய கையால்பழுத்தகனிகளைக்கொடுத்துத் தென்றற்காற்றை வீசியுபசரித்தன.

நெய்தனிலத்துக்குரிய விளரிப்பாட்டை மருதநிலத்துத் தடாகத்திலிருக்குந் தாமரைமலரில் வண்டினம்பாட, அப்பாட்டைக்கேட்ட நெய்தனிலமாதர் எட்டி அந்தத்தடாகத்தை நோக்க, இம்மாதர்களின் முகச்சந்திரனைக்கண்டு தாமரைமலர் முகிழ்ப்ப, அம்மாதர் கோபித்துத் தங்கள்பாட்டைத் திருடிவந்த வண்டினத்தைச்சிறைசாலையிற்போட்டதுபோலவைகளிருவித்தாமரைமலர்களைப்பட்டுப்பாடாமலோடுங்கள், மாதர்கள்வண்டினம்பாடக் காரேணுமென்றுகாதுகொடுத்து நன்றாய்க்கேட்க, அவர்கள் காதணியாகிய சூரியனைக்கண்டு முன்போல் தாமரைமலரெல்லாமலர, அதிலகப்பட்ட வண்டினங்களினபேரில் அம்மாதர் கிருபைவைத்துச் சிறைநீக்கிவிட்டதுபோலவைகளை வெளிப்படுத்தியகாரவேலைசெய்ட்ட, இந்தவேடிக்கையையும்.நமது நாட்டிற்பிறந்த திரௌபதை நெடுநாள் கன்னியாமாடத்திலிருந்தனாதலால், அவளுக்குமுன்னமேயிருத்திருக்கிற அருச்சுனன்வந்துவிரைவில் மணம்புரியவேண்டுமென்று வனதேவதை வயலிலிருக்கும் பங்கயமாகிய ஓமகுண்டத்தில் மாங்கனிரசமாகிய நெய்யைச்சொரிந்து, புன்னைப்பூவென்னும் பொரியைச் சிந்திக், கிள்ளைகள் நல்ல வேதமந்திரங்களைச்சொல்ல, யாசகர்கள் கையேந்தி நிற்பதுபோற காந்தள்மலரெதிரிற்றோன்ற, அவர்களுக்குச் சொர்ணமாரி பொழிவதுபோற்கொன்றைகள்மலரைச்சொரிய, இப்படி யாகஞ்செய்வதுபோற்றோன்றும் இந்த வேடிக்கையையும் கண்டுவியப்படைந்தார்கள்.

ஒருதடாகத்தில் ஒருதாமரைமலர் மலர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அநேகம்வண்டுகள் அதனதுதேனை அருந்தத் தாவிநெருங்கியபோது, ஒருவண்டு பறந்தோடிவந்து அவ்வண்டுகளையெல்லாம் சிறகாலடித்துத்துரத்தி அம்மலரின்தேனை அருந்திமகிழ்வதை ஐவருங்கண்டு, சுயம்வரத்திற்குவந்த அரசர்களெல்லோரும் நெருங்க நாமே அத்திரௌபதையை மணம்புரிவோமென்பதற்கு இது நன்னிமித்தமென்று எண்ணி நடந்தார்கள். அங்கொருகுளத்திற் பெரிய ஒரு மாங்கனிவிழ, அம்மாங்கனியை அந்தக்குளத்திலிருந்தமச்சங்களெல்லாம் இச்சைகொண்டுசுற்ற, அதைக்கண்ட ஒருவாளைமீன பாய்ந்து அம்மச்சங்களை அடித்துத்துரத்திவிட்டு அம்மாங்கனியைக் கவ்விக்கொண்டுபோயிற்று. அதனை ஐவர்கண்டு மகிழ்வடைந்து, நமது கருத்துக்கிசைந்த கன்னியைப் பெறுதற்கு இதுவுமோர் நன்னிமித்தமெனறெண்ணி நடந்தார்கள். பரிமளமிகுந்த நறுமலரணிந்து அளியினமூரன்று உறைதருசுகந்த அளகபாரத்தையுடைய பாஞ்சாலியின் மணத்திற்கு, உலகிலுள்ள அரசர்களும் வேதியர்களும் வந்தனர்கள்; நீங்களும்விரைவில வாருங்களென்று தங்களை அழைப்பதுபோற்குயிலினங்கூவ: நமது நாட்டுக்குத் தலைமைபூண்ட பாஞ்சாலன குமாரியாகிய திரௌபதை அவன கருத்தின்படி அருச்சுனனையே மணம்புரிவள்; வந்தஅரசர்கள் நாணமுற்று ஒருவர்போனவழி ஒருவர்போகாமல் தனித்தனிப் பிரிந்தோடுவர்; இதுஉண்மையென்று வள்ளைப்பாட்டிற்சேர்த்துக் கிளிகள்பாட மகரயாழ்போல் வண்டினமொலிக்க, மிருதங்கத்தைப்போல மேகமுழங்க மயிலால மகிழ்ந்துமயில்வந்தாட: பூங்கொத்துகள்தோறும் பொறியளிகள் சப்திக்க ஜலங்களிற பக்ஷிகளொலிக்க: ஆண்குருகும் பெண்குருகும் அலித்துக காதலிக்கக் கற்பகவிருக்ஷத்தில் வலிகொடிகொடி படர்ந்திருப்பதுபோல் மரங்கடோறும் பலவித புஷ்பக்கொடி படர்ந்திருப்ப இவைகளையெலாங்கண்டு நயந்து, சிங்கத்துக்கொப்பாகிய பராக்கிரமத்தையுடைய ஐவருஞ், சிலைதவியநது, பூஞ்சோலைகளைக் கடந்து, பல்சசக்கிர வர்த்திகளுமுன திருமாலைகொண்ட வடிவைப்போலஅந்தரமட்டும்அளாவிகோடி சூரியப்பிரகாசம்போல விளங்கும ரத்தினசிகர கோபுரங்களோடு கூடி அணடப்புறச்சுவர்போல விளங்குகின்ற மதில்களையுடைய பாஞ்சாலநகரத்தைக் கண்டார்கள்.

அந்த நகரில் மங்கலத்துக்குரிய பேரிதங்கமுதலாகிய பலவாத்தியங்கள் முழுக்கவும், இரதகஜதுரக பதாதி சேனைகளும், மன்னர் - மண்டலிகர் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - அர்த்தரதர் - மஹாரதர் முதலாகிய இராஜகூட்டங்களும், பிராமணர் - க்ஷத்திரியர் - வைசியர் - சூத்திரர் - முதலான சட்டங்

களும், மற்றமரபினரும் முனிவர்களு நெருங்கியிருக்கிறவைபவங்களைக்கண்டு அதனுட் சென்றார்கள். அந்நகரம்அப்படி இருந்ததென்றால்-யுகாந்தகாலத்தில் உயிர்களனைத்தையும் தனதுகெற்பத்தில்வைத்துத்திருப்பாற்கடலில ஆதிசேஷசயனத்திற்பள்ளிகொண்டுயோகநித்திரைசெய்யும் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியை ஒத்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட பாஞ்சால நகரத்திற் பாண்டவரைவரும் வீதியிற்செல்லும்போது, காதளவுபாய்ந்த விழியினையும், முல்லைமலரையொத்த முறுவலையும், கோவைக்கனிபோன்ற இதழையும், சந்திரனுக்கிணையான முகத்தையும், ஆரமுதலிய ஆபரணங்களையணிந்த பயோதரத்தையுமுடைய பாஞ்சாலிக்கு இன்றையதினந்தான் மாலையிடுகிறது. விரைவில் வாருங்கள் வாருங்களென்று அழைப்பதுபோல் தெருக்கடோறும் கட்டியிருக்கிற கொடி ஆடைகள் ஆடின. இவ்விநோதங்களோடு வீதிகடோறும் போட்டிருக்கிற விதானங்களையும் - அதின் சோபானங்களையும்-பூரணகும்பம் அமைத்திருக்கிற விதானங்களையும்-நோக்கிமகிழ்ந்து, கடைவீதிகளைக்கண்டு வியப்படைந்து, அங்கங்கிருக்கும் பிரஜைகளையும் கண்ணுற்று நடந்தார்கள். இவ்வைவரும் எந்தவீதியிற்சென்று நோக்கினாலும், அங்கங்கு பிரஜைகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருக்க இடந்தேடி அந்நகர்முழுவதுஞ் சுற்றிப்பார்த்தார்கள். அப்போது பார்க்கவனென்கிற ஒரு குயவன் இந்தஐவரையும்நோக்கி, ஓ ஐயாமீர்! நமஸ்காரம். என்வீட்டிலொரு சின்னஅறை இருக்கின்றது. அது உங்களுக்குப் போதுமானதாயிருந்தால் இருங்களென்றிசைத்தான். உடனேதருமராஜன் அவ்வீட்டைநோக்கிப்போதுமென்றுசொல்ல, குயவன் அதிலிருக்கிறசாமான்களை வெளியிலெடுத்துக்கொண்டு அவ்வீட்டைச் சுத்திசெய்து கொடுத்தான. ஐவரும் குந்திதேவியை அவ்வீட்டிலிருக்கச்சொல்லி, அத்தாயைப்பணிந்து விடைபெற்றுத் தவசியரோடு இராஜசபைக்குவந்து, பிராமணருக்குச் செய்திருக்கிற சிங்கார மண்டபங்களில் வேதியரோடு தாங்களுங்கலந்திருந்தார்கள்.

இப்பால் திரௌபதையின் செயல்களைச் சொல்லுகிறேன் சேனமேஜயராஜனே! இப்பாஞ்சாலதேசத்தரசனாகிய துருபதமகாராஜன் துரோணாசாரியைச் சபையிற் பங்கப்படுத்தினதையும், துரோணாசாரி அருச்சுனனைக்கொண்டு துருபதனைப்பிடித்துவந்து தன சபையில் அவமானஞ்செய்ததையும், அதன்மேல் துருபதன் துரோணாசாரியைக்கொல்ல ஒரு புத்திரனும் தன்னைவெற்றிகொண்ட அருச்சுனன் கருத்துப்படி ஒரு பெண்ணும் பெறுகிறேனென்று சபதம் செய்ததையும், அச்சபதப்படி பெரியோர்களை அடுத்து மக்களைப்பெற்றதையும், தாதியரால் திரௌபதை கேள்விப்பட்டு, உள்ளம்பூரித்து, அருச்சுனனுடைய வல்லமை அழகு குணமுதலியவற்றையுங்கேட்டறிந்து, மகிழ்ச்சியாகிய அமுர்தத்தைப் பானஞ்செய்து, நாளொருமேனிபொழுதொருவண்ணமாக அத்திரௌபதைவளர்ந்துவருகிறகாலத்தில், ஐவர்அரக்குமாளிகையிலிறந்துவிட்டார்களென்கிற சேதி லோகப்பிரசித்தமாகச்சொல்லிக்கொள்வதை உயிர்ப்பாங்கிகளாலறிந்து, துக்கசாகரத்தில்மூழ்கி வருத்தப்பட்டு, தன்தந்தையாகிய துருபதன் ஜோசியர் - உலூகமாமுனி - வேதவியாசர்- இவர்களால் ஐவருமுயிரோடிருக்கிறாரென்று தெளிந்ததை அவ்வம்மனுணர்ந்து, ஆதியில் நியமித்த புருஷன் நமக்குச்சித்திப்பான் இதற்கொரு சந்தேகமில்லையென்கிற தீர்மானத்தை உள்ளத்திற கொண்டிருந்தாலும், நமக்குநியமித்தபுருஷனைக் கண்ணுற்காண்பதெக்காலமென்கிற ஏக்கத்தைக்கொண்டு, அல்லும் பகலும் அதுவேநினைப்பாக உணவுமுதலியவற்றிற்சிரத்தை இல்லாதவளாயிருந்தாள். ஊழியஞ்செய்கிற தாதியர்களாலும் அன்னையர்களாலும் நிருபித்து மனச்சஞ்சலந் தீர்ந்து, அடிக்கடி அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அழகையும்கேட்டு, மற்றசஞ்சலத்தையும் நீக்கினாள்.

அப்போது தன்தந்தை சுயம்வரஞ்சாட்டி லக்ஷயக்குறியைவைத்து ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் மணவோலை அனுப்புவித்ததைக் கேள்வியுற்று, அருச்சுனன் வருவானென்கிற களிப்பையும்-இந்தமணவோலை ஐவர்க்குச்சேருமோ சேராதோ என்கிற சந்தேகத்தையும் உடையவளாய், நல்லது அந்த வோலையைப் பார்வையிட்டஅவ்வைவர்கள் ஒருவேளை நம்மை லக்ஷயப்படுத்தாமல எங்கே வராதிருக்கிறார்களோ? அல்லது லக்ஷயப்படுத்தியும் நாம்வருந்துவதுபோற் காட்டில் ஒருஸ்திரீயைக் கொண்டுபோய் வருத்துவது தகுதியல்லவென்று நினைத்து வராதிருக்கிறார்களோ? அப்படிவாராமற்போனால் இந்தக் கல்யாண மண்டபம் என்னபாடுபடுமென்கிற வருத்தத்தையும் உட்கொண்டு, தாமரையிலையிற்சலம்போல் ததளித்திருக்கிற வேளையில்; துருபதராஜன தாதிகளை அழைத்து, என்புத்திரியை ஸ்நானஞ்செய்வித்து அலங்கரித்து அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான. சேடியர் உடனே திரௌபதி அம்மனிடத்துக்கு ஓடிவந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ பொறுமையாளீ! உமது தந்தையாகிய மஹாராஜன உங்களுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து அலங்கரித்து அழைத்துவரக்கட்டளை இட்டார். தாங்கள் திருமஞ்சனசாலைக் கெழுந்தருள வேணுமென்று செப்பினார்கள். அம்மன் தாதிகளைக்கண்ணுற்று, ஓ தாதியரே! என்கருத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நான் பாண்டுபுத்திரனுக்கு மாலை இடுவேனேயன்றி, மற்றை அரசர்களுக்கு மாலையிடேன். ஐவர் வாராதிருந்தால் நான் மற்றை அரசர்களை விரும்பாமல், எனக்குத் தாயாகிய அக்கினிதேவி இடத்துப் புகுவேன். இதுவே சத்தியம். இதைவிட்டு நீங்களாவது அல்லது என்தந்

தையாவது வேறொரு நினைப்பைக்கொண்டால், எனக்குச் சம்மதமாக இராது. ஆகையால் நீங்கள் செய்யவேண்டிய வேலையெதுவோ, அந்தவேலையிற் சாதகிரகராயாக இருந்தால் வருகிறேனென்றாள்.

திரௌபதி சுயம்வரமண்டபமடைதல்.

அதற்குத் தாதியர்களெல்லாம், ஓ எங்கள் குலதெய்வமே! எமது [illegible] இருக்கின்றதாகவும், அதன்மேல் தங்கள் கருத்தை அறிவுறைப் போகின்றதாகவும் எண்ணவேண்டாம். [illegible] நீங்கள் அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். உங்கள் கருத்துப்படி [illegible] திருவுளமானதைச் செய்வோம். இராஜாங்கத்துக்கல்ல. யாவர்க்கும் அருமையான [illegible] அம் [illegible] அதனிலேயிருந்து அபகரித்து [illegible] செய்கின்றவர்கள் யார்? அவையனைத்தும் [illegible] தெரிந்திருக்கிறீர். ஆகவே அந்தவிளக்கங்களை அருச்சுனனுக்குச் சாத்தியமாகவும், மற்றையர்க்கு அசாத்தியமாகவும் இருக்கின்றன. ஆகையால் - அவர் எவ்வுருவங்கொண்டு வந்திருந்தாலும், அவ்வுருவத்தோடு சபைக்கு வருவார்கள். அவர்களில் அருச்சுனன் வில்லை வளைத்து, [illegible] விழச்செய்து, உனது மாலைக்கு உரியவனாவான். [illegible] சகலரும் தாயேயென்று கூற, அம்மன் மகிழ்வடைந்து, [illegible] யத்தனித்தாள். [illegible] இடைத்தாளும் இடைக்கண்ணிலும் [illegible] அமைத்து [illegible] தாள். [illegible] இழைத்திருக்கின்ற [illegible] அந்த வந்திருக்கின்ற [illegible] யெல்லாம் [illegible] யும் [illegible] பாத்திரங்களையும் [illegible] அவர்களையனைத்து [illegible]

[illegible]

அவர்பக்கு நகரெல்லாம், [illegible] ரோக்கிரப் பூம்பொருகளைத்த சாத்து - சேர்ந்தது செய பூரித் திமிர்ந்தருவிபோல, ஆமியமா மதங்களிற்குப்பிடரின்வருவகை - புவந்தாட்டித் திருமேனியொற்றுடைபுரிந்தார்" எனகிற சாஸ்திரவிதிப்படி, பருசட்டம் - கோட்டம் - ஆரியகோட்டம் - நாகப்பூ - புத்தகா - சயிலேகம் - விலாமிச்சம் - இருவேலி - மாந்தல் - பச்சிலை - கச்சோலம் - அதிமதுரம் - தக்கோலம் - வாழைப்பூ - நன்னாரிப்பூ - கண்டிக் - கொண்டை மகிழம்பூ - தாவிசு - ஏலம் - சாதிக்காய் - [illegible] குங்கிலியம் - இலவங்கம் - [illegible] - மரட்டி - [illegible] - அரத்தை - சாம்பிராணி - தகரம் - குங்கிலியம் - வெட்டிவேர் - என்கிற பத்திரண்டு பொருள்களோடு, கஸ்தூரி - குங்குமம் - கர்ப்பூரம் - அகில் - சந்தனம் - என்கிற ஐவகைவாசனாத்திரவியங்களும், நாவல் - கடுக்காய் - நெல்லிக்காய் - தான்றிக்காய் - [illegible] - அத்தி - இத்தி - கோணைப்பூவந்து - மாதுளை - என்கிற பத்துவகைத்துவர்ப்புச் சரக்குகளையுஞ் சேர்த்து, வெள்ளி மோதிரப்பட்டையையும் அரைத்த சந்தனவண்டலையும் கலந்து, [illegible] பதுவத்தோடு காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற பரிமளங்கொண்ட தயிலத்தைக் கூந்தலிற்றீர்த்து, பின்னல் களை மெல்லெனச் சிக்கறுத்து, யானையின் பிடரியிற் கொண்டுவந்த பலக்கியகாஜலத்தினாலும் - வேதவேதியர்களால் மந்திராவாகனஞ்செய்யப்பட்டுவாசனையூட்டியிருக்கின்ற பூரணகலச கங்காஜலத்தினாலும் திருமஞ்சனமாட்டி, பனியைப்போன்ற மெல்லிய ஒற்றாடையினால் ஈரம்புலர்த்தி, இழையாயிரம்பொன்பெற்ற இந்திரவானப் பட்டாடையணிந்து, அலங்காரமண்டபத்தி லெழுந்தருள்வித்து பொற்பீடத்தி லிருத்தி, அனந்தஞ்சிய [illegible] திருக்கச்சாம்பிராணிப் புகையோடு அகிற்புகையும் [illegible] இருகோளிலுமதன் [illegible] கூர்வேலையொத்த கண்களை மையிட்டு, இருபுருவங்களையுந் திருத்தி, [illegible] கழுத்துக்குங் கீழுமான இடத்திலும் [illegible] காட்டினபடி மதனவிலை [illegible] சந்தனம் - [illegible] கஸ்தூரி - கர்ப்பூரம் - சவ்வாது - [illegible] இவைகளணிந்து [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] கொத்தானசட்டம் - [illegible] பணியை [illegible] நடுவாலம் - [illegible] கன்னப்பூ - [illegible] - முருகு - [illegible] பட்டையைப்பொத்த கொட்ட நிறைந்த ஆணிமுத்

துக்கோவைபாலாகியபயிர்மாட்டி-இவைமுதலிய அணிகளைச்செவியிலணிந்து, உட்கழுத்தின்மணி - உயர்ந்த முத்துமாலை - மோகனமாலை - பஞ்சரத்னமாலை - நவரத்னமாலை - பிறைவடம் - கடலைமணித்தாழ்வடம் - மின்னூல் - கண்டசரம் - உத்தராசங்கம் - இவைமுதலானவைகளைக் கச்சணிந்த குயாசலத்தை மறைக்க மார்பிலணிந்து, வாகுவலயம் - கேயூரம் - கடகம் - கங்கணம் - அங்குலீயம் முதலிய பூஷணங்களைத் தோளிலும் - முன்கையிலும் - அகங்கையிலும் - விரல்களிலுந் திருத்தி, இடைக்கு (மிக) மணிக்கோவையையுடைய மேகலாபரணங்கட்டி, முகப்பில் மாணிக்கம்பதித்த ஒட்டியாணத்தைப்பூட்டி, பாதகடகம் - தண்டை - நூபுரம் - பாதசரம் முதலிய காலணிகளை நிறைத்துக், காலவிரல்களுக்கு மீன்போலும், மயில்போலும், உருவஞ்செய்திருக்கிற மெட்டியென்னுமோதிரங்களை இட்டு, கூந்தற்சடைக்கு மல்லிகை - முல்லை - சண்பகம் - சம்பங்கி முதலிய பரிமளமிருந்த நறுமலர்மாலைகளையணிந்து, பாதத்துக்குச் செம்பஞ்சூட்டி, இவ்வாறு சகல அலங்காரங்களுஞ்செய்தானபின்பு தெய்வத்தை வாழ்த்தித் திருநீறிட்டு, திருஷ்டிகழிய நீராஞ்சன முதலிய ஆர்த்தியெடுத்து, அரசன் உத்தரவுக்கெதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அம்மனை அலங்கார மண்டபத்தில் வைத்திருந்தார்கள்.

அரசன் வேதவேதியர்கள் நியமித்திருக்கிற முகூர்த்தவேளையிற், சிலதாதிகளை அனுப்பித் திரௌபதி அம்மனை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். அத்தாதியர்கள் வந்து தாய்மாருக்கும் அவ்வம்மனுக்குந் தெரிவித்தார்கள். உடனே அத்தாய்மார்கள் புடைசூழத் திரௌபதியம்மனெழுந்து, முரசு - பேரிகை - டமாரம் - நாகசுரம் - காகளம் - பேய்க்காளம் - துத்தாரி - சின்னம் - பேரியாழ் - சகோடயாழ் - செங்கோட்டியாழ் - மகரயாழ் - முதலிய வாச்சியமுழங்க, விர்த்தவேதியர் பூரணகலசமெடுத்துச்செல்ல, மங்கலஸ்திரிகள் மங்களம்பாட, கிளி நாகணவாய்ப்புட்கூவி - சகுந்த - அம்மனை - பலவிதப்பிரதிமை - வெள்ளிலை - அடைக்காய - மான - புருடபூனை - சவ்வாதுபூனை - சவுரிமிருகம் - அன்னம் - மயில - குயில் - மயூ மணிக்குருவி - ஆடற்குருவிகள் - முதலியவற்றைத் தாதியரேந்திப் பின்றொடர்ந்துவர, முந்துற நடைச்சிறிலுநெருங்க, ஆலவட்டம்போட, வெண்சாமரம்வீச, அமரர்களோடொப்ப அரசர்மனையாளும் பின்செல்ல, அவ்வவர்களைச்சூழ்ந்தாகிய வனிதைகள் ஸ்திரீகள்முகமாகிய கமலத்திலே மொய்க்க, அனிச்சமலரும் அன்னத்தின்றூவியும்பரப்பிய வழியில் நடந்துவருகின்றாள். அப்போது பாஞ்சாலராயசுணவனசபையில்வந்திருக்கின்ற - நீங்களென் இவ்விரத்த கிளிபோல் காத்திருக்கின்றீர்கள் - உங்கள் நகரத்துக்குச் சேசலுங்களென்று பூமிதேவிவாய்விட்டுச்சொல்லுவதுபோலக், காலிலணிந்த நூபுரங்கள் கலீர்கலீரென்று சப்திக்கவும்; பாண்டுபுத்திரரை இந்தச்சுயம்வரச் சபையிற் காணலாமென்று கருதிச் சந்திரன்வந்தாற்போல், திருமுகமண்டலம் பிரகாசிக்கவும்; காமனரசும் காவலர்பரிசும் சிறப்புற்றோங்கவும்; அரசர்களாகிய மச்சங்கள் தன்கண்வலையிலகப்படவீசிச், சுயம்வரமண்டபத்தில் மகிழ்வோடு வந்துதோன்றி, இரத்தினங்களினுலியற்றிய பொற்பீடத்தில இனிதுவீற்றிருந்தாள்.

இவ்வாறு திரௌபதி அம்மன் அச்சுயம்வர மண்டபத்திற் கொலுவீற்றிருந்த தோற்றம் எவ்வாறிருந்ததென்னில் - ஓமத்தீயிற் பிறந்தவளென்றெவ்வளவேனும் கருதாமற் காதல்கொண்டு, காமத்தீயினல்வருந்துமவர்களின்னும்பாவத்தீயினல்வருந்திக்கனவருத்தப்பட, அவ்வோமத்தீயகருப்பின்னும்மிறகிட்டுவளர்த்திசெய்வதுபோலிருந்தது. அன்றியும் - மேகத்தின்மத்தியிற்றோன்றிய சூரியனைப்போல ஒளிமழுங்கியபாண்டுபுத்திரராவரும் வேதியரோடு வேதியராக அச்சுயம்வர மண்டபத்தில் இருந்தபடியால், அவ்வம்மனுக்குப் பிராரத்துவ சம்பந்தத்தால் தனக்குத்தானே இருதயகமல மலர்ந்ததுமன்றிக்; கண்ணுகிய கமலமும் முகமாகியகமலமும் அலர்ந்து சபையைஒருதரம் முற்றும்உய்த்துநோக்கினுள். அதுகாலையிற் பாஞ்சாலன் தன்புத்திரனுகிய திஷ்டத்துய்மனை அழைத்து, அப்பா மகனே! நமது திரௌபதிக்காக அநேக அரசர்கள் வந்து காத்திருக்கிறார்கள். நீசென்று அவர்கட்கெல்லாம் சுயம்வரத்தின் இலக்கணத்தைப் புலப்படப் புகன்றுவாவென்று விடுத்தான். திஷ்டத்துய்மன் அக்கட்டளையின்படி சகலவேதியர்களும் புடைசூழக் கொலுவீற்றிருக்கும் அத்திரௌபதியம்மனை அழைத்துக்கொணர்ந்து, சகல அரசர்களுங் கேட்கும்படியாக இதனைச்சொல்லுகிறான்: "சிலையிதுவிலேபுகங்க ளிவைகளின் திரிகைவேகத், திலேமுகக்குழலுகின்ற வெந்திரத்திரிகைப்பணியிலையினூடே நெருங்கிற யாவனெய்தான், கலைவல்லவர்க்கேயிந்தக் கன்னியுரியவளாமால்" என்றான் - ஓ சகல கலைகளிலும் வல்ல அரசர்களே! இதோயிருக்கிற வில்லைவளைத்து, இந்த அம்புகளைத் தாங்கி, மேடாசலத்திற்றோன்றும் யந்திரத்துளையின் கருவியைப்பார்த்து, அந்தரத்திலிருக்கும் சக்கரத்தின் துளைவழியாய்க் கணையைப்போக்கி, முன்னம் மச்சத்தைக் குத்தப், பின்பு சக்கரத்தைத் தொய்யாது, இரண்டையும் பூமியில்விழாமற் கணையாலே எய்தி, அவைகளைக் கைக்கொண்டு வருபவர் யாவரோ? அவர்களுக்கு எனதங்கையாகிய இக்கன்னிகை மாலையிடுவளென்று வசனித்தான்.

இச்சொல்லைக்கேட்ட அரசர்கள் இடியைக்கேட்ட நாகம் எவ்வாறு நடுங்குமோ? அவ்வாறு நடுக்கங்கொண்டு பெருமூச்செறிந்தவர்களாய், அவருள் அதிககாதல்கொண்டுவந்த அரசர்களிற்சிலர் சித்திரப்பாவைபோற் சற்றுமசைவில்லாமற் பிரமைகொண்டிருந்தார்கள். பலர் அடடா!! பாஞ்சாலியின் கரும்புருவமாகிய வில்லையும் கண்ணுகிய அம்பையுங்கொண்டு யா

ருமல் நம்மோடெதிர்த்துப் போரிட்டுவரும்படி மாரப்பயலும் மச்சக்கொடியும் லச்சைகெட்டுவிழ யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடையலாமென் றெண்ணிவந்த நம்மைப்பார்த்து, இந்தத்திஷ்டத்துய்மன்வேறொரு வில்லையும் அம்புப்புட்டிலையும் காண்பித்து மாறுபட்ட மச்சத்தைக்காட்டி விழச்செய்யுங்களென்றனே: அவன்சொற்படி வில்லைவளைத்து நாணியேறிட்டுக் கணையைத்தொடுத்தாலும் அந்தமச்சக்குறியை யெய்வதற்கு நம்மால்முடியாதே: இதற்கென்ன செய்கிறதென்று ஏங்கி நாணினார்கள். சிலர்வில்லைப்பார்த்து நடுங்கினார்கள். பலர் பல்லைக்காட்டி யொடுங்கினார்கள். சிலர் இவ்வில்லைவளைப்பதற்கு நம்மால் முடியாதென்றார்கள். பலர் சக்கரஞ்சுழலும நேர்ப்பைக்கண்டு,நமதெண்ணம் நிறைவேறுவதில்லை யென்று நிரமானித்தார்கள். சிலர் நிராசைகொண்டு, இந்தவில்லைவளைத்து மச்சத்தைவிழச்செய்யும் அரசனெவனோ அவனைக்காண்போமென்று கருதியிருந்தார்கள். இவ்வாறு வந்த அரசர்களெல்லாம் தேனில்விழுந்த ஈயைப்போல் மயங்கி ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்த்திருக்கிற தருணத்தில்; திரௌபதை அம்மணப்பந்தர்ச் சுயம்வர மண்டபத்தில் வந்திருக்கிற அரசர்களின் பெயரையெடுத்துச் சொல்லத் தாதிகள் யத்தனித்துச் சொல்லுவதானார்கள்.

திரௌபதிக்குத்தாதிகள் அவ்வவ்வரசர்கள் ஊர் பெயர்முதலிய சிறப்புக்களைக் கூறிக்காண்பித்தல்.

ஓ-வண்டினந்தொடர்ந்தது போன்றும்-கருமைகொண் டிழைத்ததுபோன்றும் - மேகங்கள் கண்படுத்திருப்பனபோன்றும் - பாசியசைவலத்தைப் போன்றுமிருந்து, கண்டவர்கள் வியப்பெய்த நீண்டு - பரிமளித்து - நெய்த்து - நெளிந்து - தாழ்ந்து - பூங்கொத்துக்களைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற கூந்தலினையுடைய கோதாய்! இதோ நவரத்தினங்களை அழுத்திய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் இவ்வரசன் சந்திரவம்சசிகாமணி. இ[illegible]ர். எல்லா அரசர்களுடைய பணிபவளங்களும் ப[illegible]டலேல்லவைய நடாதிபர். சந்திரகுலத்தையுடைய கீர்த்தியையும் பிராணனையும் தனது [illegible]தாயுத மெனக்கொண்டு சர்ப்பத்துக்குநிகராகி [illegible] சிங்காசனமாகவிளங்கும் புஜங்களையுடையவர். தனது தேசத்துள்ள குடிபடைகளின்கூட்டமாகிய உத்தியானவனத்தைக்காக்கும் வித்தியாகுதான வித்தாரனர். ஒன்றுபடத்தாகப் பொருளை வளர்க்குந் தனரேகை பாக்கியமுடையவர். இவரது அழகையும் லக்ஷணங்களையும் உன்கண்களே யுனக்கு அறிவிக்கின்றன. இவர்தான் துரியோதனனென்கிற பெயரினால் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற துரைராஜரம்மா.

ஓ-நவக்கிரக சக்கரரேகை-சியந்தரேகை - வடித்தெடுத்த முத்துச்சூலரேகை - முதலியவைகள்வாய்ந்து, மூவிரலகலமாய் அர்த்தசந்திர வடிவங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற நுதலினையுடைய நங்காய்! இந்தத் துரியோதனமகாராஜனுடைய பாகத்திலே பலிச்சக்கிரவர்த்திக் கருகிலிருக்கும் அசுரர்களைப்போல வீற்றிருக்கின்ற தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும் தம்பியார்கள். உருவத்தினாலுங் குணங்களினாலும் அந்தத் துரியோதன மஹாராஜருக்கே சமமானவர்கள். மஹாவீரர். அண்ணனுடைய சொற்படி நடப்பவர்களம்மா.

ஓ-வள்ளைத் தண்டினைப்போலநீட்சியுற்று, மலர்தழினையொத்து, நறுசுழிகளையுடையனவாய், கண்டவர்கள உள்ளங் களித்து விளையாடப் பெறுகின்ற பொன்னூசலென்றுசொல்லும்படியாக விளங்குஞ் செவிகளையுடைய செல்வீ! இவர்களுள் அம்மஹாராஜனுக்கு அருகில் வீற்றிருந்து வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர் துரியோதனராஜனுக்கு இளவரசாகிய தம்பி. துச்சாதனனென்று பேர்பெற்றவர். கொடுமையிலும் வஞ்சனையிலும் அவ்வண்ணனுக்கு அண்ணனம்மா.

ஓ-இரதிதேவியாலும் மன்மதனாலும் சந்திரனாகிய யதுடையின கணைவைத்தஅவர்கள்வில்லினையையொத்து விளங்கும் இரு புருவங்களையுடைய பொன்னே! இதோ துரியோதனனுக்குப் பக்கத்திலிருந்து பார்க்கிறவர் காந்தாரதேசத்து மன்னவனாகிய சௌபலமஹாராஜாவின குமாரர்.சகுனியென்று பெயருடையவர். இத்துரியோதனனுக்கு நல்லம்மான். வஞ்சனைச் சூதாடுவதில் இவர்க்கிணையா எவர்களையுஞ் சொல்லப்படா தம்மா.

ஓ-தெளிந்த நீலமணிபோலச்சிறப்புறக்கறுத்து, வெண்மை யொளிகொண்டு, கடையிற் செவ்வரிபரந்து, நெருங்கிய நுண்மைவாய்ந்த மெல்லிய ரோமங்களைப்பொருந்தி விளங்குகின்ற நீண்ட விழிகளையுடைய நங்கையே! இவர்பக்கத்தில் துரியோதனனுக்கு எதிரிற் சிங்கம்போற் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நோக்குகின்றவர் அவர் கர்ணனென்றுபேர்பெற்றவர். காளபிருஷ்டமென்கிற வில்லைக்கைக்கொண்டு சரமாரி பொழியுங் காளமேகம் போன்றவர். கொடிய வறுமையால் வருந்துவோர்க்குக் கற்பகத்தருவனையவர். சவுரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் இணையில்லாதவர். பரசுராமனிடத்தில் அஸ்திரவித்தைகற்றவர். சத்திய சந்தனர். மகாதேஜசுடையவர். தேகத்தோடுபிறந்த கவசகுண்டலங்களுடையவர். இவர் சூதபுத்திரனென்று சொல்லப்படுகிறார். ஆகிலும்பெரியோர்கள் சூரியவரப்பிரசாதனென்று ரகசியமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களம்மா.

ஓ-வசந்தகாலத்திற் குரிய மன்மதனானவன்தன்னழகு நோக்குதற்கு நான்முகனால் உண்டாக்கப்பட்ட கண்ணாடிகளோ? அல்லது கணைகளாகிய வாள்களை

த்திட் டுதற்பொருட்டுத் தங்கிய சாணைக் க[illegible]ளின் படிவமோ? என்று சொல்லத்தக்கதாய் விளங்குங் கபோலங்களையுடைய காந்தா! [illegible] தேகமும் [illegible] யாகவேதிய யில அ[illegible] சிறிபோலே [illegible] மா[illegible] [illegible]சா [illegible] [illegible]மேயய [illegible]யுடையவா. [illegible] இலையி[illegible] பிரமாணத்தனமை [illegible] [illegible]பபற[illegible] [illegible]யத் தனையில்[illegible]வும், [illegible] போல [illegible] த்திரமான தேர[illegible]தையுடையவா. [illegible] சொரூப [illegible] வேதப[illegible]ளவும் [illegible]மபொழுல போ னார். அ[illegible]சவித்தியா [illegible]மையே [illegible] னடைவ[illegible]த்தன [illegible]க்த[illegible]வா. த[illegible] [illegible]டைகிபவா. பா[illegible]வார் [illegible]மணி. [illegible] வருத்த பா[illegible]வந்து [illegible] [illegible]யார்.

ஓ[illegible] [illegible]த்து, [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] அதிசயமுற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இதோ [illegible] அலங்காரமாக விளங்கி [illegible] [illegible]ன்றவா [illegible]மாரா. அ[illegible]த்தாம சொன்மை பெருநடையவர. சா[illegible] [illegible] அம த்திராயி[illegible]தவா. [illegible]. சகல [illegible]தியங்களுமாற்றவர். அஸ்திர சாபத்தியத் திற [illegible] [illegible]வராமா.

ஓ-[illegible] [illegible] [illegible] யும் ஒத்த, முத்துக்களைப் [illegible] [illegible] [illegible] போன்ற [illegible] [illegible] ! அ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வலிமையுள்ளவா. [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ஓ-[illegible] [illegible] [illegible] , [illegible] , இடைவிட்டிராது, [illegible], [illegible] அல லிமலைபோடும் பவளத் துணையுடையும் வெற்றிகொண்டு சிறப்பினையடைந்த வாயினையுடைய வந்தி! இவரோ டுகூட ஓராசனத்தில் வீற்றிருக்கும் நீலமணியின் [illegible] ணன்றித்[illegible] கொள்ளைகொண்ட திருமேனியும், [illegible] [illegible] செந்தாமரை[illegible] [illegible]விளங்கும் கா[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அப்[illegible] [illegible]மணியானவா[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ஓ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] அந்தத்[illegible] வனைப்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ன் பெண்ணைப்போய் விவாகஞ்செய்து கொண்டிரு

லே இக்கண்ணனிடத்தில் இவர் பகைநாட்டி இருக்கிறாரம்மா.

ஓ-தாமரைப்பூவில்வாசஞ்செய்கின்றபிரமன் சோடசகலைகளாலு நிறைந்த சந்திரனிடத்து நிரம்பிய உயர்வாகிய சாரத்தைத் தன்கையால்மொண்டுபடைத்தானென்று சொல்லும்படியாக விளங்கு முகாரவிந்தத்தினையுடைய வனிதா! அவர் பக்கத்தில் ஆதனம் நிறைந்து விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறவர் அவ்வுருக்குமணியினுடன் பிறந்தவர். விதர்ப்பதேசத்தை யாள்பவர். உருக்குமியென்கிறபேருடையவர். மஹாவீரர். இவரும் உருக்குமணியைக் கொண்டு போகும்போது அபஜயம் பட்டபடியாற் கிருஷ்ணனிடத்திற் சிசுபாலன்போல் துவேஷம்வைத்தவரம்மா.

ஓ-குறுகல்-நீளல் -பருத்தல் - முதலியன வகன்று, கமுகமரத்தினை நாணச்செய்து, நான்கு அங்குலத்தோடு மூன்று நல்லரேகைகளைப் பொருந்தி அழகு நிறைந்திருக்கின்ற கண்டத்தினையுடைய கண்ணே! அதோ மணிமஞ்சத்தின்மேல் உட்கார்ந்து மதத்த யானைபோல் இறுமாந்து பார்த்துக்கொண் டிருக்கிற மஹாராஜன், மலைக்கோட்டை சூழ்ந்துயர்ந்த மகததேசத்தின் மன்னவர். ஜராசந்தனென்று பேருடையவர். சொன்னசொற்றவறாதவர். இரண்டுதாய் வயிற்றிற்பிறந்தவர். பிரதாபக்களஞ்சியமா யிருக்கிறவர். இவருடன் பதினெட்டுத்தரம் போர்செய்து தோல்வியடைந்த பயத்தினாலே கிருஷ்ணன் மதுராபுரியைவிட்டு, நடுக்கடலில்தனதாக்கினையினாலே விசுவகர்மாநிர்மித்த துவாரகையென்னு நகரத்தையடைந்தாரம்மா.

ஓ-கவிகை - கூர்மம்-வலம்புரிசங்கம் - நவக்கிரகசக்கரம் - துலாக்கோல் - வச்சிராயுதம் - நேமி - முதலியவைகளைப்போன்ற சிறந்தரேகைகளைப்பொருந்தி, முயல்வயிறுநிறமு மிருதுவாகிச, செவ்வாய்பன் மலரைப் போற்பிரகாசிக்கின்ற அங்கைகயினையுடைய அன்னே! அதோ இருக்கிறவர் மத்திரதேசத்து மன்னவர். சல்லியராஜனென்று பெயருடையவர். சத்தியவாதி. சவுரியங்குடியிருக்கத்திரண்டுருண்டு நீண்டு விளங்கியபாகுவுடையவர். நகுலசகாதேவர்கட்கு மாமனம்மா.

ஓ-படர்ந்து,பெருத்து,உயர்ந்து,மேகலைமணிசேர்ந்த தேர்த்தட்டிற்கொப்பான [illegible] இடை தோன்றாமல் நெருங்கிப் பெருத்து [illegible] நிறைந்து, கடையப்பட்ட பருத்துப் புரிக்குந் தம்புளிணைந்தொத்து, இடையினை வருத்திக்கொண் டிருக்கின்ற [illegible]யுடைய கோடியே! அவர்பக்கத்திலிருப்பவர் பகதத்தனென்னு பெயருடைய மகாவீரர். சமுத்திர நடுவிலிருக்கும் மாகிஷ்மதி நகருக்கு அரசர். நரகாசுரனுடையகுமாரர். சுப்பிரதீபகமென்னும் யானையை வாகனமாகவுடையவரம்மா.

ஓ-பயோதரமென்னும் பங்கய முகைகளைத்தேடிவரும் வண்டு வரிசையையும், மேகலாபரணத்திற் பதித்த நீலமணியினது சுடரையும், இடையொடியாதிருக்க மன்மதனாற் சேர்க்கப்பட்ட சலாகையையும் ஒத்த வயிற்றுமயிரொழுங்கினையுடைய மணியே! இங்கிருப்பவர் வாசனை பொருந்திய மலரையும்-சிறுபெண்கள் இழைத்த சிற்றில்களையும்-பொன்னையும்-மணியையும்-அகிற்றுண்டங்களையும் வாரிக்கொண்டு, அலைகளை யடக்குகின்றதெள்ளிய நீரையுடையகாவிரிசூழ்ந்த சோணாட்டை யாளுமரசரம்மா.

ஓ-சிருட்டிகாலத்து நான்முகக் கடவுளானவன் தன்கையினால் இடையைப்பிடித்த வளவிலே அவன் கைவிரல்களானவை அழுந்திய வரையென்று சொல்லும்படியாய் விளங்கி, மங்கைப் பருவமாகிய பெண் ணூன்றி ஏறுதற் கமைத்த சோபானங்கள் போன்ற வயிற்றுமடிப்புக்களை யுடையவாழ்வே! இவரோ தமிழமுதம் பெருகவைத்த பாண்டிநாட்டரசர். இவரது தேசத்தில் தாம்பிரபரணியென்கிற நதியானது பாய்ந்துகடலில்விழுந்து உயர்ந்தமுத்துக்கள் அகப்படுகிற படியினாலே, முத்தணிமேனியரா யிருக்கின்றாரம்மா.

ஓ-ஓரளவாகிய சரங்களையுடைய இரத்தின ஹாரங்களைப் பூண்ட இரண்டு தனங்களையுஞ் சுமத்தலால் வளைந்து நாடோறுந் தேய்ந்ததோ? அழகென்றுங்கடலு ளாழ்ந்ததோ? மன்மதனுடைய கண்ணேறுபட்டுக் கழிந்ததோ? அல்லது அங்கமில்லாதவனாகிய அம்மன்மதனேயோவென்று யாவருஞ்சந்தேகப் படும்படியான இடையினையுடைய இறைவீ! இதோ பரியபொன்னாற்செய்த ஆசனத்தின் மத்தியிலே சூரியன்போல் விளங்குகின்ற அரசன், பாட்டுகளையுடைய வண்டுகள் பேட்டினோடும் பெரிய அரும்புகளை விரித்துத் தேனைக் கொள்ளைகொள்ளும் தாமரைத் தடாகங்களையுடைய கொற்கையம்பதிக் கரசனாகிய சேரமானம்மா.

ஓ-மன்மதனுடைய பச்சைக்கிளிகள் பூட்டியரதத்திற்குப் பிரமனால் வகுக்கப்பட்ட சக்கரத்தையும் பொற்றட்டையு மொத்துக், காளையரது அவாவினதாவாய் வளர்ந்து பரந்திருக்கின்ற அளவின் பரப்பினையுடைய அல்குலைத் தாங்கும் அமுதே! இங்கேயிருந்தலைப்பெற்ற அரசனானவர் உம்முடைய கண்களைப்போன்ற அழகிய குவளைமலர்கள் பூத்திருக்கின்ற வளப்பம் பொருந்திய மருதநிலத்தையுடைய காசிதேசத் ததிபதியம்மா.

ஓ-பெண் யானையினது செழிய துதிக்கரத்தைத் துரத்திப், பருத்து மெல்லிய குணத்தையுடையனவாகி, நவமணிகளாலாகிய மேகலையைப்போர்த்துக், கன்னிபாம்பையின் குலங்கள் யாவையும் வருத்தமில்லாமல் வென்ற துடைகளையுடையதோகாய்! அதோ யிருக்கின்ற குரிசில் அலைகளால் ஒதுக்கிய முத்துக்கள் உம்முடைய பல்வரிசையைக் காண்பிக்கின்ற அமைவினையும் பரிமளத்தையுமுடைய துறைகள் சூழ்

ந்த தெளிவுபொருந்திய நீரையுடைய கங்கைநாட்டி
னைக் கடவுளருமெச்சக் கனிந்தாளுவோரம்மா.

ஓ-அழகிய கருப்புவில்லை வளைக்கின்ற வசந்தகா
லத்திற் குரிய மன்மதனது பூவம்புகளால் நிறைந்த
பொன்மயமாகிய அம்புக்கூட்டானது, கண்டவுடன் நா
ணிப் புறங்கொடுக்கும் கணைக்கால்களையுடைய அம்ம
ணீ! இதோ வீற்றிருக்கின்ற கோமான் மெல்லிய தாம
ரைமலரையுடைய தடாகத்திலுள்ளே நீரைக்கலக்கி,
மேகங்களினுடைய வயிற்றை நோக்கி வாளைமீன்கள்
தாவுகின்ற அகன்ற வயல்களையுடைய குருதேசத்
தினர்க்குச் சிங்கவேற்றை யொத்தவ ரம்மா.

ஓ-பருத்திடலுஞ் சுருங்குதலு மில்லாமல், மிரு
துவாகி, அனிச்சமலரின்மேல் வைப்பினுங்குழைந்து,
கொடிரேகை - மச்சரேகை-முதலிய பலரேகைகளைப்
பொருந்தி, அழகிய செந்தாமரை மலரென்று சிவ
ந்திருக்கின்ற பாதங்களையுடைய திரௌபதா ! அ
தோ ஆணிப்பொற் றகடணிந்து நவமணிகள் இழை
த்த திவ்வியமஞ்சங்களிலே சிங்கங்களைப்போற் சிறப்பு
டையவராயிருப்பவர்கள், அங்க-வங்க-கலிங்க-காஸ்மீ
ரமுதலிய பலதேசத்தரசர்களம்மா.

அருச்சுனன் வில்வளைத்தல்.

ஓ பாஞ்சால நாட்டரசன் பாவாய்! இதுகாற்
சொல்லி வந்த பலதேயத் திராஜர்களெல்லாம் மங்
கையர்க்கரசாகிய உமது பொருட்டே வந்திருக்
கின்றனர். ஆயினும் இக்குறியையடித்து உம்மைக்கை
ப்பிடிக்கும் மகானுபாவர்களுக்கே மாலையிடக் கட
வீரென்று தாதிகள்சொல்லித், திரௌபதியினுடைய
இதய கலக்கத்தினைப்போக்கி உல்லாசப்படுத்திக்கொ
ண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க- திருஷ்டத்துய்ம்ன
மகாராஜனெழுந்து அரசர்களையெல்லாம் பார்த்து, ஓ
ராஜாதிராஜர்களே ! ஓ வீராதிவீரர்களே ! ஓ தீராதி
தீரர்களே ! ஓ சூராதிசூரர்களே ! சும்மாயிருப்பதே
ன ? வீணகாலம் போக்கவேண்டாம். தத்தம சாமர்த்
திய மகிமையாகிய தங்கத்தை இந்த வில்லாகிய உரா
கல்லில் துலாத்துக்காட்டுங்கள். நமக்கு வேண்டிய ப
தினயிரமாற்றுத் தங்கத்துக்கு எங்கள் சகோதரி
விலையாகப் பட்டிருக்கின்றாளென்றுரைத்தான். அப்
போது அங்கிருந்த மன்னவரெல்லாம் யான்முன்னே
நான் முன்னேயென்று சிங்காதனங்களை விட்டெழுந்
து, அவ்வவர்கள் பட்டபாட்டையும் விரித்துச் சொல்லு
கிறேன் கேளும் சந்திரகுலோத்துங்கனாகிய
ஜனமேஜய மகாராஜனே ! சிலரோடிவந்து தனு
சைப்பார்த்துத் தளர்ந்தனர். சிலருங்கிட்டச்சென்று வில
லைப்பரிசித்து ஊக்கமிழந்தனர். சிலரசைத்து மனமு
டைந்தனர். சிலரெடுத்து நாணபூட்டுவதை யொழித்
துத் தைரியமிழந்தனர். இப்படியெல்லாம் பலவரசர்
கள் இக்குறியடிக்குந் திறன் குறைந்திருப்பதையும்,
அப்பெண்ணினதுருவம் தங்கள் தங்கள் மனதைக்கவ
ருந் திறன் உயர்ந்திருப்பதையும் நினைத்துப் பதைப
தைத்து, முன்போல ஆசனங்களிற் சென்றிருந்தார்
கள். இப்பால் சல்லியமகாராஜன் வல்லியம்போலெழு
ந்துபோய் வில்லையசைத்து எடுத்துப் பாதிவளைக்
கும் நாணபூட்டி, அப்பால் தனக்கு நிர்வாகமில்லாத
புல்லிய தன்மையினால் தயங்கி அயர்ந்து, ஆசனத்தி
லுட்கார்ந்துவிட்டான். அதைக்கண்ட ஜராசந்தமகா
ராஜனவன் நகைத்தெழுந்திருந்து,வில்லையெடுத்து
நிறுத்தித் தன் முழுப்பலத்தினாலும் வளைத்து நா
ணியைமாட்டி, ஒருசாணகுறைவாகக்காட்டி, அப்பாற்
சக்தியில்லாமற் சல்லியன் முகத்தாமரை மலரும்படி
யாகத் தனது முகத்தாமரையைக் குவித்துக்கொண்டு
வந்துவிட்டான்.

பின்பு துரியோதன மகாராஜன் உச்சாகத்துட
னெழுந்திருந்து, வீரகர்ஜனையுடனே வில்லை இலே
சாகவெடுத்துவளைத்து, நாணியைமாட்டிப் பூட்டுவ
தற்கு நாலந்துவிரற்கடை குறைவாயிருந்தது, அதன்
பிறகினாலே அவ்வில்லுடனே கூட ஆகாயத்திலெழும்
பித் தரையிலே விழுந்து, உடம்பெல்லாங்காயமடைந்து
தலையிறக்கமாயுட்கார்ந்துகொண்டான். அதற்குப்பி
ன்பு அந்தத் துரியோதனனுக்கு உயிர்த்தோழனாகிய
கர்ணன் எழுந்துபோய் ஒருகையினாலே வில்லையெடுத்
து, நாணை ஒருகையினாலெடுத்து வில்முனையிலே மா
ட்டி, மறுமுனைக்கு ஒருமயிரிழை குறைவாக இழுத்து
அப்பாற்கூடாமையினாலே அப்படியேநிற்க, அதுகண்
டு சபையிலிருந்தோரெல்லாம் கர்ணன் வளைத்தான்வ
ளைத்தானென்று ஒருவரோடொருவர் பேசுதலினா
லுண்டான கோஷத்தைக்கேட்ட பாஞ்சாலராஜன்
மனவேர்த்து, அவன் முகத்தைப்பார்த்து, இவன
ருமோ அருச்சுனனோ ? ஆயினும் இவனும் மகாதேஜசு
டனே விளங்குகின்றானென்று நினைத்துக்கொண்
டேயிருக்க, அக்கர்ணனும் அந்தத்தனுசின்வலிமை
யினால் தவறிவிழுந்தவனைத் தலையிலிருந்த கிரீடத்
தையிழந்து தன்னைத்தானே நொந்து அடங்கி நின்றான்.
இவனொருவனுடைமாற்றமே அரசர்களெல்லாம் ஓ! ஓ! இந்
தக் கர்ணன் முதலிய வீரரே இப்பாடுபட்டவர்களாகில்,
நமக்கென்ன உயிர் தங்காது. நாமோ பெண்ணிவதற்குப்
போதுமோ அந்த நமக்கு நாணபூட்டச்செய்து நமது
தலையை மண்ணாக்கிவிடலாமென்றிராந்து, இருந்தவி
டத்தினின்று மெழும்பாமற் சும்மாயிருந்தார்கள். இப்படி
ஒரு நாழிகைவரையில் சலசலப்பான அலையற்ற கடல்
போலிருந்த சமயத்திலே, அந்தவில்லை வளைக்கத்தகு
முந்தி நாசன் நினைத்த பரதேவனைச் சென்னன வைய
மாத்தி நிறுத்தி அருச்சுனனுக்கு கண்ணசைகைகாட்
ட, அதையறிந்த அவனும் யாதவப்பிரபுக்களும்
முந்திபோஜரும் தாமிருந்த இடத்தைவிட்டெழாம
லிருந்தார்கள். சிலர் இப்பெண்ணுக்கொருகும்பிடு, இ
ப்பெண்ணேறுதித்த இப்பெருவில்லுக் கொருகும்பி
டென்று சொல்லிப் போனார்கள்.

இவர்களிவ்வாறுசுப் பிராமணர்கூட்டத்திற் பிரமசாரிவேஷமாய் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலிருக்கும் அருச்சுனனெழுந்து, உச்சாகத்துடனே திருஷ்டத்துயும்னன் முதலானோனை நோக்கி, ஓ மகாராஜர்களே! இரண்டாவது வருணத்தி லுதித்தோரோ இக்கன்னிகையை மணஞ்செய்ய வேண்டுமா? அல்லது நீங்களேற்படுத்திய வீரியலக்ஷயத்திற் கணைதொடுத்த பேர் மற்ற எந்தவருணத் துதித்தோராயினும், அவர்களே மணஞ்செய்யலாமா? இதைநமக் கறிவியுங்களென்று கம்பீரமாகக் கேட்டான். அவ்வாறுகேட்ட மாத்திரத்தில் அச்சபையிலிருந்த பலரும் கலகலவென்று சிரித்தார்கள். சிலர் இந்தப்புருஷன் மிகவும் கெம்பீரமும் ஒளியையுமுடைய வசிரதேகத்தையுடையவனாகி, உசிதமாகியவாக்கும் இவனிடத்திற்காணப்படுகிறபடியால், இவன்கேட்கிறபடி வில்லைவளைத்து நாணேற்றிக் குறியை அடித்துத் திரௌபதியைக் கைப்பிடித்துக் கொள்ளுவான்போற் றோற்றுகிறதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் இவனுக்கு ஏதோஒருதேவதையின் அனுக்கிரகம் நேரிட்டிருக்கும் ஆதலால், இவ்வளவு தைரியமாகப் பேசுகிறான்; எந்தப்புற்றில் எந்தப்பாம்பிருக்குமோ யார்கண்டதென்று சம்பாஷித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் பின்புத்திக்காரராகிய பார்ப்பாரக் குலத்தினனானையாலும், இதுவரையிற் பிரமசரியத்திலிருந்தவனாகையாலும், ஒருவேளை பெண்பைத்தியம் பிடித்திருக்கலாமென்று சொல்லினார்கள். சிலர் இவன் சிறுபிள்ளையாகையால் இந்த ராஜகன்னிகையினிடத்தில் ஆசைவைத்துப் பேய்போற் பிதற்றுகிறானென்றார்கள். இவ்வாறு பலபலவிதமாய் ஊகித்து யாவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில், பாஞ்சாலராஜன் குமாரனாகிய திருஷ்டத்துயும்னன் அந்தணன்கேட்ட வினாவையும் அதற்கு அரசர்கள் ஊகித்துரைக்கும் கதைகளையும் யோசித்துணர்ந்து, இந்தப்பிராமணனிடத்தில அப்படிப்பட்ட சக்தி இருந்தாலுமிருக்கலாம். இதற்கு திருஷ்டாந்தம் முற்காலத்திற் பரசுராமரும், இக்காலத்தில் இதோ இருக்கிற துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமா இவர்களும், அசாத்தியமான காரியங்களையெல்லா முடிக்கவில்லையா? ஆகையால் சந்தேகமில்லை. இல்லாவிட்டால் இந்தச்சபையில் இவ்வளவு தைரியமாகப் பேசமாட்டான். அல்லது இந்தராஜர்களில் இன்னானுக்குச் சக்தியிருக்கிறது இன்னானுக்குச் சக்தியில்லையென்று யோசித்தா வில்லைவளைக்கச்சொன்னோம்? ஆகையால் நம்முடையஜாதிக்கு மேலானஜாதியாகிய இந்தப்புருஷனும்போய் ஒருகை பார்க்கவேண்டியதுதானென்று தந்தையுடன்கலந்து வார்த்தைபகர்ந்து, அந்த அருச்சுனனாகிய பார்ப்பாரப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கைகூப்பி, இதனைச்சொல்லுகிறான்.

ஐயா! இந்தவீரியத்திற்கு க்ஷத்திரியனென்றும் பிராமணனென்றும் நியமமில்லை. உமக்குச்சாமர்த்தியமிருந்தாற் சுகமாய் நீர்போய் ஒருகை பார்க்கலாமென்று அச்சபையிலுள்ள சகலஅரசர்களும் முனிவர்களுமறிய உரைத்தான். அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுவந்த வேதிய குமாரன் முகமலர்ச்சியுடனே புன்சிரிப்புகாட்டி, மதயானைக்குட்டிபோல், நடந்துபோய், முன்னொருகாலத்திற் பரமசிவனேந்திய மேருகிரியென்னும் வில்லைப்போல அவ்வில்லை மஹாசாகசத்தோடும் ஓர்கையாற் றூக்கிப்பிடித்தான். அதைத் திரௌபதை பார்த்து, இப்போதுவந்த மகாபுருஷன் இந்தவில்லைக் கையிலேந்திச் சோலிப்பது, இந்திரதனுசுடன் கூடின காளமேகம்போற் காணப்படுகிறான். எனதுமனதின் தாபத்தைப் போக்கும்படியான சந்தோஷமழையைப் பொழிவானபோலுமிருக்கிறதென்று சிந்தித்தாள். அப்படியே அந்த அருச்சுனப் பிராமணனும் அந்தவில்லைவளைத்து, நாணிபூட்டி ஓசைகாட்டி, அம்பையெடுத்துச் சந்தானம்பண்ணிக், காதளவுமிழுத்து, இயந்திரஸ்தம்பத்தின் அடிவாரத்தில் ஒருகடாரநிறைய வைத்திருக்கும் மஞ்சள்நீரில் அக்குறியினிழலைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆகாயத்தில் அம்பைத்தொடுத்து, அந்த மச்சிய யந்திரத்தை அறுத்துவிட்டான். அந்தயந்திரம் மகா இரைச்சலோடு எல்லாவரசர்களுடைய மனமுஞ் சுழலும்படி சுழன்றுகொண்டு, அவ்வவர்கள் கீர்த்தி யுடைந்துங்கலங்கிக்கீழேவிழுந்தன்மைபோல் விழுந்தது. உடனே அம்மாதுசிரோமணியாகிய ராஜகன்னிகையின் சிங்கார இரசப்பெருக்கினாற் குளிர்ச்சிபொருந்திய கண்களின வீழ்ச்சியாகிய கருநெய்தற் பூமாலையும், அக்கன்னிகையின் கைத்தாமரையிற் பற்றியிருந்த சுயம்வரமாலையும், தேவர்கள் வருஷித்த கற்பகப்பூமாலையோடு இப்புருஷசிகாமணி புயத்தின்பேரில் விழுந்தன. அப்போது அந்த யந்திரம் சுழன்று சப்தித்ததைப்பார்த்த பார்ப்பனக்கும்பல்கள் எழுந்து ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினார்கள். இவ்வாறாக அக்கன்னிகை அவ்வீரசூடாமணிக்குமாலைசூடிய உடனே இராஜசேவகருடைய ஜய ஜய வென்னுங் கோஷமும், இராஜபந்துக்களுடைய எக்களிப்பும், வேதியருடைய அசீர்வாதமுழக்கமும், ஜனங்கள் ஆச்சரியப்படுகின்ற தொனியும், மங்களவாத்தியங்களுடைய ஆரவாரமும், அந்த அருச்சுனகுமாரன் கண்டத்தில் விளங்காநின்ற மாலையினமதுவைப் பானஞ்செய்து சுழன்றுகொண்டிருக்கிற வண்டுகளின் றிங்காரமும் ஒன்றாய்க்கூடித், திக்குகள்தோறுமுள்ள சகலபிராணிகட்கும் செவிடுபடச்செய்தன.

அதுகாலையில் அந்தச்சபையிலிருக்கும் வேந்தர்களில நற்குணமுடையசிலர், இவனுமோர் மகத்வபுருஷன். வீராதிவீரன். சூராதிசூரன். இவனுக்கு இப்பெண் மாலைசூடுவது நியாயந்தானென்று சந்தோஷித்தே யிருந்தார்கள். சிலர் பொறாமைகொண் டிருந்தார்கள். திரௌபதை இந்தப்புருஷன் அருச்சுனனாகவே இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நம்முடன்

கூடப்பிறந்த விலைவிளக்கத்தகுந்த திறமை மறையாகிராது. மேலும் தேவவாக்குப் பொய்யாக மாட்டாது. அன்றியும் நாம் அருச்சுனனுடைய ரூபத்தைக் கேட்டிருந்தபடி, இந்தப் புருஷனுடைய உருவமும் அளவும் அழகும் சரியாகத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் இவனே அவன் அவனே இவன் என்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லையென்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனேயிருக்க, அருச்சுனன் திருஷ்டத்துய்ம்னனை நோக்கி, ஓய் மஹாராஜகுமாரனே! உம்முடைய நிச்சயத்தின்படி அந்த யந்திரக்குறியை இத்தோகையிலெய்து நிற்கிறேன். ஆகையால் உம்முடைய உடன்பிறந்தாளையும் கைப்பிடிக்கிறேன் என்று அந்தப்பெண்ணினுடைய கையைப்பிடித்தான். அந்தத்தோகையும் மகா ஓசையுடன் புன்னகையாலொளிர்கின்ற முகமதியைக் கொஞ்சம் வணக்கிக்கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர்ததும்ப தேகத்தில் புளகமுற்றுக், கடைக்கண்ணினால் தன்கணவனை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவ்வாறுகிய பொற்கொடியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்ட அருச்சுனன், தன் அண்ணன் தம்பியர்களாலும் வேதவேதியர்களாலும் சூழப்பட்டு, மங்களகோஷத்துடனே நல்ல சகுனங்களையுங் கண்டுகளித்துத் தன்னிடத்துக்குப் போகப்புறப்பட்டான். அதைத் துரியோதனன் பார்த்து மிகவும் பொறாமைகொண்டு, மற்றை அரசர்களை நோக்கி இதனைச் சொல்லுவதானான்.

துரியோதனன் கலகப்போர்விளைத்தல்.

ஓ இராஜகுலத்துதித்தஇறைவர்களே! உங்களுக்கு ஆண்மையில்லையோ? நமது ரூபப்பெண்ணைப் பார்ப்பான் கொண்டுபோகப்பார்க்கலாமோ? இவ்வுலகத்துள்ள பொருள்களிற் சிறந்த இரத்தினப் பொருள்களையுள்ளவற்றை அரசர்களடைய வேண்டியது. அப்படியிருக்க இந்தத் துருபதமகாராஜன் விஜய ஒரு வீரியலக்ஷியத்தை ஏற்படுத்தி, மகாராஜர்களையெல்லாம் வரவழைத்துப் பிச்சைக்காரப்பார்ப்பானுக்குத் தனது பெண்ணிரத்தினத்தைக் கொடுத்தானே இது நியாயமோ? அந்தப்பார்ப்பாரப்பயலும் என்னமோ மந்திரபலத்தினால் அந்த வலையிலொத்து [illegible] தான். அதிலும் அவன் பரசுராமனோ? [illegible] தயவுடைய பிரம [illegible] விசுவாமித்திரருடைய அஸ்திரங்களையெல்லாம் தரித்துவிட்டார். அவர்போல சவுரியமுள்ளவரோ? அந்த விசுவாமித்திரனைப் போன்றவரோ? அவர் [illegible] நக்ஷத்திரங்களைத் [illegible] காக மாற்றிப்போட்டு வேறே தேவேந்திரனையுஞ் சிருஷ்டிக்கிறேனென்று யத்தனப்பட்டான். அதனால் அவன் பிரமதேவனானானோ? ஆதலால் அவனவனும் தத்தம் புஜபலபராக்கிரமத்தினாலே காட்டுஞ் சவுரியமன்றோ சவுரியம்? ஏதோ இந்தப்பார்ப்பானை நாமெல்லாங்கூடி எதிர்ப்போம் வாருங்கள். ஆண்மையுண்டானாற் சண்டையில் நம்மைச்சயித்துப் பெண்ணைக் கொண்டுபோகட்டும். இல்லாவிட்டால் நம்மில்யாராவது அந்தப்பெண்ணை யனுபவிக்கட்டும். இந்தத்துருபதனும் சைனியத்துடனே எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கட்டும். நாமெல்லாம் ஒருமித்துப்போவோம் வாருங்கள். இல்லாவிட்டால் நமக்கு அபகீர்த்தி நேரிடுமென்று மிகவும் ஆக்குரோஷத்துடனே அரசர்களைச் சேர்த்து, ஆயுதங்களையுஞ் சேனைகளையும் சனத்தப்படுத்திக்கொண்டு, அந்தமணவாளனை எதிர்த்து யுத்தத்துக்குப்போனான்.

அப்போது அருச்சுனனும் அந்தக்கன்னிகையைத் தமயனிடத்திலேவிட்டுத் தன்கையில் தனுசை எடுத்துக்கொண்டு, ஓ மகாராஜாக்களே! ஏன் கும்பலாக வந்தீர்கள்? இந்தப்பெண்ணைக் கண்டு பல்த்தபோகத்தில் விரகமிகுந்ததோ? அதன்றி சுவர்க்கலோகபோகத்தில் மோகங்கொண்டு வந்தீர்களோ? வாருங்கள். யாவருங்கூடித்தக்க நரகதியைச் சேருங்கள். இந்தாருங்கள் வீணில மோக்ஷந் தருகிறேன். என்று புன்னகையுடனே தானும் யுத்தத்துக்கு ஆயத்தப்பட்டிருக்கக்கண்ட ராஜாக்களெல்லாம் வியந்து, அடா பார்ப்பாரப்பயலே! என்னுடைய கர்வித்துப்பேசுகிறாய்? கெட்டுப்போகாதே. பார் ஒருநிமிஷத்துக்குள்ளே உன்னையும் உனக்குப் பெண்கொடுக்க வந்த ராஜனையும் உயிரோடுபிடித்துக் காவலிற்போட்டு, இந்தக்கன்னிகையை எங்களிலொருவனுக்கு விவாகஞ்செய்விக்கிறோம். இதில் உன்னுடைய மந்திரபலமொன்றும் பலிக்காது. தப்பிப்பிழைக்க மனமிருந்தால் பெண்ணைவிட்டோடிப்போ. [illegible] வெகுவீரனாக [illegible] ஓ ராஜப்பயல்களே! முன்னொருபோது அரசகுலத்தையெல்லாம் பரசுராமனால் [illegible] இட்டவாபத்து உங்களுக்கிப்போது கேட்டிருக்கிறதென்று குடுமியைத் தட்டிமுடிந்து, வேஷ்டிகளை இறுக்கிக்கட்டிப், புயங்களைத் தட்டி, [illegible] சிலர் தர்ப்பைக்கட்டுகளையும் - சிலர் கமண்டலங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஜாதியிலேயான [illegible] நானுமுன்னே நான்முன்னே என்று வாயினால் வந்தமட்டும் வைது, மட்டுப்பாட்டு அளவில்லாமல் [illegible] ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு சண்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள். அந்த இந்திரகுமாரனான அருச்சுனன், ஓ சுவாமிகாள்! உங்களுக்கு இவ்வளவு வருத்தம் வேண்டாம். இந்தப்பணிகளைச் செய்யக உங்களாசிர்வாத பலம் பெற்றிருக்கிற நான் ஒருவன் போதாதோ? ஆதலால் சிறுமைப்படாதீர்கள். அடியேனிடத்திற் கிருபைசெ

ய்து சும்மாயிருங்களென்று அவ்வேதியரைநிறுத்தித், தானொருவனே வில்வளைத்து நாண்பூட்டி நாணோசைகொண்டு, பாணங்களைச் சந்தானம்பண்ணிச் சத்துருக்கள்மீதிற் சரமாரிபொழிந்தான். அதினாலே மிகவுங் கோபங்கொண்டகர்னனானவன் தானும்வில்வளைத்துப்பாணங்களைவருஷித்தான். அவைகளை யெல்லாம் அருச்சுனன்தடுத்துத், தீக்ஷண்ணியமாகிய ஓரம்பை விடுத்துக் கர்னனுடைய மார்பிலுருவும்படிசெய்தான். அதனாலே கர்னன் அறிவழிந்து, மூர்ச்சையினாலே கீழேவிழுந்தான். அதுகண்ட சல்லியன் மிகவும் பராக்கிரமத்துடனே தனுசை எடுத்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது,வீமசேனன் நாமிப்போது சும்மாயிருக்கக் கூடாதென்று சுயம்வரப்பந்தலின்ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டெழும்பிவந்து, அந்தச் சல்லியன்போடுகிற அம்புகளையெல்லாநொறுக்கித்தள்ளிச், சல்லியன்மார்பில தன்னுடையகையினால் ஒருகுத்துக் குத்தினான். அந்தகுத்தினாலே மத்திரராஜனும் பதைபதைத்துப் பிரமித்து மூர்ச்சித்துக கீழேவிழுந்தான்.

இதற்குள்ளே சூரியகுமாரன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து, அகங்காரத்துடனே அர்ச்சுனனை நோக்கிப் புலிபோற் பாய்ந்துவந்து, நான்கு சரங்களைத் தொடுத்துவிட்டான. அந்தச்சரங்களும் கோபமுள்ள கிருஷ்ண சர்ப்பங்கள்போலே சீறிக்கொண்டு வரக்கண்டு, பற்குனன சீக்கிரத்தில் நான்கு மறுசரங்களாலே அவைகளைத்துண்டித்து, மறுபடியும் காளகூடவிஷத்துக்குச் சமமாகிய ஒரு பாணத்தைத்தொடுத்து அவன்பேரிற் பிரயோகித்தான். அந்தப் பாணமானது மார்பின்மேல் விழுந்த மாத்திரத்திலே கர்னன் கைகால்கள் விலவிலத்து நடுக்கமுற்று, ஒன்றுந்தோற்றாமல் விழுந்துவிட்டான். இதற்குள்ளே சல்லியமகாராஜனும் எழுந்து, தன்னைக் குத்திய வீமனைக்குறித்துச் சிங்கம் போலப்பாய்ந்து அவன்மார்பிற் குத்தவாரம்பிக்கும்போது, வீமனும் லாகவத்தினாலே அவனுடைய இரண்டுகால்களையும் பற்றிக் கறகறவென்று சுற்றி நிலத்தின்மேலே வீசினான். அதனாலே சல்லியன் உடம்பு முறிந்து, தலையெடுக்கமாட்டாமல் தானும் கர்னனும் தலைக்கொருவராய் ஒருவர்போன வழியொருவர்போகாமல் ஓடிப்போனார்கள். இச்சம்பவங்களைக்கண்ட மற்ற மன்னவர்களெல்லாந் திகைப்படைந்துகொண்டு, மிகவும் பயந்தான இவர்களே நிற்கமாட்டாமல் ஓடுகிறார்களே: ஆ! ஆ! என்னகாலம்! ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இந்தப் பார்ப்பாருடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தீர்களாவென்று சொல்லிக்கொண்டு தாங்களும் ஓட வழிபார்த்தார்கள். துரியோதனன் மாத்திரம் கோபத்தினாலும் - மானத்தினாலும் - பொறாமையினாலும் - வெட்கத்தினாலும் - மனதில் கலக்கமுற்று, இப்போது நாமிந்தப் பூசுரனை வெல்லாமற் போவதைக் காட்டிலும் பிராணனைவிடுவதுமேலானதென்று பிடிவாதத்துடனே ஓடிப்போகிற வேந்தர்களை யெல்லாமடக்கித்,திரும்பிப் போரிடுவதற்குத் தகுந்த ஆலோசனைகள் செய்துகொண்டு சித்தமாயிருக்கும்போது,ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியானவர் ஒருபிராமணன்போலே வேஷங்கொண்டு, துரியோதனனிடத்துக்கு வந்து ஆசீர்வதித்து இதனைச் சொல்லுவதானார்.

ஓய் ராஜாதிராஜனே ! நீரேன் வீண்பிரயாசைப்படுகிறீர்? நாங்களுமிவ்வளவுகாலம் ஏன் வருத்தப்பட்டோம். கடைசியில் விசாரிக்கிறபோது அவர்கள் பிராமணரல்லர்; க்ஷத்திரியர்தான். அந்தவில்லை வளைத்தவன் அருச்சுனனும். சல்லியனைக் குத்தியவன் வீமசேனனும். இதுநீரறியும்.வெளிவிடாதேயுமென்று சொல்லிக்கும்பலில் மறைந்துவிட்டார். அதுகேட்டுத் துரியோதனன் ஆச்சரியமடைந்து, மற்றராஜாக்களுக்கு மிதைத்தெரிவித்து, யுத்தப்பிரயத்தினத்தை நிறுத்திப், பாண்டவர்களை நாம் அரக்குமாளிகையிற் கொளுத்தி அவர் எலும்பையும் சாம்பலையும் கங்கையிற்கரைத்துப் போட்டுவிட்டோமே: மறுபடியும் பாண்டவர்கள் வந்தவிதமென்ன?இது மகா அதிசயமாயிருக்கிறதே:எனக்கும்அவர்களுடைய ரூபத்தைப்பார்த்தால் அப்படியேதோற்றுகிறதே:காரியத்தை நிதானிக்குமிடத்திற் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லையென்று சொல்ல, மற்றவரும் சரிதானிதுவென்று பேசிக்கொள்ள, இன்னும் இதை நன்றாயறியவேண்டுமென்று எல்லாருமாயோசித்துத் தங்கள் நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு அருச்சுனன் தனது அண்ணன்தம்பிமார்களுடனே சேர்ந்து, சூழ்ந்துவருகிற பிராமணரைப் பார்த்து, சுவாமிகளே ! எங்களுடைய தாயார் இங்கோரிடத்தி லிருக்கிறாள். அவளைநாங்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறோம். நீங்கள் உங்களுடைய இடங்களுக்குப்போங்களென்று அனுப்பிவிட்டுத், தங்களுடைய புரோகிதராகிய தவுமியமுனிவருடனே சிறிதுநேரம் தனித்துப்பேசி, அவரையும் போகவிடுத்துப், பார்க்கவனென்கிற குயவன் வீட்டுக்குச்சென்றார்கள். அப்போது பாஞ்சாலராஜன் அருச்சுனனுக்காகப்பெண்பெற்ற சரித்திரம் தமது தாயாகிய குந்திதேவியாருக்குத் தெரியுமென்கிற நிச்சயத்தினாலே, உள்ளே போகிறதற்கு முன்னமே அம்மா நாங்களொரு கனிகொண்டு வந்தோமென்று விளம்பினார்கள்.

அதுகேட்ட குந்திதேவி வெளியில்வந்து பாராமலே அந்தக்கனியைத் தேவாமிர்தம்போல் ஐவரும் புசியுங்கள் என்றுரைத்து, உடனே வெளியில் வந்து பார்த்து, அருச்சுனன்பக்கத்தில் இரதிதேவிபோல ஒருகன்னிகை நிற்பதைக்கண்டு, ஓ ! ஓ! நமதுமக்கள் சொல்லியது இந்தக்கன்னிகைதான். நாம் கனியென்று யோசித்துப் பதறி ஐவரும் புசியுங்களென்று சொல்லிப்போட்டோம். இவர்களோ தாய்சொற் றவறாதசத்திய சீலர்களாய் இருக்கின்றவர்களாச்சே யென்று சிந்

தாக்கிராங்கையாய்நிற்க, அதுகண்ட ஐவரும்-அம்மா! நீயேன் கவலைப்படுகிறாய்? எம்மில் அருச்சுனனொருவனால் இக்கன்னி கிடைத்தாளாயினும், தாய் எவ்வாறு ஆக்ஞாபிப்பளோ அவ்வாறு நடந்துகொள்ளுவோமென்று நாடிச்சொன்னோமென்றார்கள். அம்மொழி கேட்ட தாய் ஒருத்தியை ஐவர் விவாகஞ்செய்வது தகாதேயென்று சிந்தித்தாள். உதிஷ்டிரர் தாயினது முகக்குறியைப்பார்த்து, அம்மா! நீசிந்திக்கவேண்டாம். விதியின்பயன் உனவாக்கினால் இப்படி சொல்லிவைத்தது. இதற்குககாரணமேதோ இருக்கிறது. இதன்றியும் இந்தக் கன்னிகையினிடத்தில் எங்களைவர்க்கும் மனஞ்சென்றது. கூடாதவிஷயத்தில் அப்படி மனஞ்செல்லாது. ஆதலால் இப்போது அதைக்குறித்து நாம் பலவாறாகவிவரிப்போமாகில், அருச்சுனனுக்கு மனக்கவலையுண்டாகுமேயென்று பின்னும்பலதருமங்களைச் சொல்லித்; தாயார்பாதத்திலே வணங்கினார். அந்தத் துருபதமகாராஜன் மகளும் மாமியின் பாதங்களில் தண்டனிட்டு நின்றாள். அந்தக் குந்திதேவி மககளுக்கும் மருமகளுக்கும் நெடுங்காலமின்று நன்று வாழக்கடவீரென்றுவாழ்த்திச், சுயம்வரமண்டபத்திலே நடந்த சரித்திரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தச் சமயத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமியானவர் பலராமன்முதலாகிய தம்மினத்தினரை நோக்கி, கேட்டீர்களோ! இந்தச்சபையில் வில்வளைத்த பிராமணன் அருச்சுனனும். சல்லியனோடு போர்செய்தவன் வீமசேனனும். இவர்களோடு பிரியாமலிருந்த மற்றமூன்றுபேரும் உதிஷ்டிரன் - நகுலன் - சகாதேவனும். நம்முடைய அத்தை குந்திதேவியும் இவர்களும் மேலணடைத் தெருவில் ஒருகுயவன வீட்டிலிருக்கிறார்களாம். இப்போ நாம்வருகிறபோதுஎனக்கு ஒருபெரிய பிராமணன் வந்து சொன்னான். ஆனையால்-அவர்கள் அரக்குமாளிகையி னின்றும் எப்படியோ தப்புவித்துக் கொண்டதாய்க் காண்கிறது. அவர்களை நானும் அண்ணாவும் விசாரித்து வருகிறோமென்றுசொல்லிப் புறப்பட்டு, அந்தக்குலாலன கிரகத்துக்கு வந்து, மொட்டைப் பார்ப்பாத்திபோலிருக்கிற தங்களத்தையைக்கண்டு, பரிவுடனே தண்டனிட்டுக்கொண்டு, மைத்துனர்களோடுக தக்கபடி யுபசரித்து வார்த்தையாடினார்கள். பின்பு கண்ணனும் பலராமனும், அம்மா அத்தாய்! உங்களுக்கு நம்பலானகாலம் வந்தது? ஆ! ஆ! எப்படி தப்பினீர்கள்? தெய்வமேயுங்களைத் தொடர்ந்து காத்திருந்தது. இனிமேலுமேலும் உங்களுக்குக்ஷேமமுண்டாமென்று காணாதது கண்டதுபோற் கண்ணீர்ததும்பக் குழைந்துபேசினார்கள். அப்படியே குந்திதேவியும் பாண்டவர்களும். ஓ சற்குணவான்களே! மறுபடியும் உங்களைப்பார்க்கப் பாக்கியமிருந்தது. நீங்கள்யாவரும் க்ஷேமமாயிருக்கிறீர்களாவென்று கண்ணீர்மல்க ஆதரத்துடனே பரிந்துபரிந்து பேசினார்கள். இப்படியொருவரையொருவர் க்ஷேமவிசாரணை பண்ணிக்கொண்டு சற்றே சும்மாயிருந்தபின், கண்ணன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து, அந்த அரக்குமாளிகையி னின்றும் எவ்வாறுதப்பினீர்கள்? அதைச் சொலலுங்களென்று கேட்க, அந்தச் சரித்திரத்தையெல்லாம் ஆதிமுதல் நன்றாய் விவரித்துச் சொன்னார்கள்.

பின்பு கண்ணனுக்குச் சந்தோஷம்பிறந்து, இந்தப்பெண் நேரிட்டது சத்துருக்களுடைய நாசத்திற்கும், இனி உங்களுக்கு இராச்சியலட்சுமி விலாசத்திற்கும் இடமாக இருக்கிறது. இனி அஞ்சவேண்டாம். கலியாணம் நடக்கிறவரையில் உங்கள் சுயரூபத்தைக் காட்டாமலிருங்களென்று சொல்லித், தாங்கள் போவதற்கு விடைபெற்றுக் கொண்டு, யாதவதிலகரிருவரும் தங்கள் பரிவாரங்களுடனே பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்க அந்தப் பாஞ்சால தேசத் தரசனாகிய துருபதமகாராஜன்மெத்தவும் நைந்து, நாம்நினைத்தநினைவுவீணாச்சுதே. பெரியோர்கள் வாக்கும் பொய்த்துப் போகுமோ? ஒருகாலும் போகாதேயென்றுமனதிற்சற்றேசஞ்சலித்துத், தன்புத்திரனைக் கூவி, ஓ குழந்தாய்! நம்முடைய பெண்ணைக் கைக்கொண்டவன அருச்சுனனென்று ஒருவதந்தியுண்டாயிருக்கிறது. அப்படியேயிருக்கவேணும். தெய்வத்தின் சங்கல்பம் வீணாகிறதில்லை. வேதமுதலியனவைகளையுணர்ந்த பெரியவாள் பேசப் பொய்க்கிறதில்லை. ஆகையால் நீ அவர்களிருக்கிற விடத்துக்கு வேறுவேஷத்தோடுபோய் அறிந்துவாவென்று சொல்லிய பிதாவின வசனத்தைத் திட்டத்துடன் மனசிரசில் தரித்துக்கொண்டு, ஒரு பரதேசிபோலே வேடம்பூண்டு, அந்தக் குலாலன வீட்டிற்குப்போய், அங்கே இந்த ஐந்துபேர்களுடைய அளவு - ரூபம் - லக்ஷணம் - தொனி - முதலானவைகளை நன்றாய் நிதானித்து, அவர்களுடைய வார்த்தைகளையும் - நடக்கைகளையும் - மனதிலிருக்கும் செயற்கைகளையும்பார்த்துத், தன் பிதாவினிடத்தில் வந்து, அண்ணா! அவர்கள் அடையாளங்களையெல்லாம் நன்றாய் நிதானித்துப் பார்த்தால், பாண்டவர்கள் போலே காணுகிறது. அவர்களுடைய தாயாரொருத்தியிருக்கிறாள். அவளே குந்திதேவி போலே தோன்றுகிறது. சந்தேகமில்லை. [illegible] வளைத்தவனையும், அரசர் [illegible] தற்கால [illegible] பார்ப்பான், [illegible] தாயினிடத்திலே கொடுத்தார்கள். அதைக் கண்டு அவள் இரண்டுபங்காக்கி, ஒருபங்கை அக்கினிக்குப் பார்ப்பானுக்கு கொடுத்து, மற்றொன்றை நான்குபங்காக்கி மற்ற நால்வருக்குங் கொடுத்துத், தனியிலேயிட்டிய சோற்றைச் சிதறமலெடுத்து இரண்டுபங்காக்கி, அவைகளை நமது குலக்கொடியாகிய மருமகளுக்குங் கொடுத்துத் தானும் புசித்தாள். ஆனால் நம்முடைய பெண் மகாசுகத்தை யனுபவித்தவள். ஆயினும் ஏதோ வறு

மையாளராகிய அவர்களுடனே மனங்கோணாமல் இசைந்திருக்கிறாள். என்று சொல்லக்கேட்ட துருபதமஹாராஜன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, அவர்கள்பாண்டவர்களேயாகில் நம்முடையமகள் மஹாபாக்கியமுடையவள்தான். தரித்திரமிருந்தா லிருக்கட்டும். அதை லக்ஷியஞ்செய்யத் தக்கதன்று. நமதுமகளும் அக்குறிப் பறிந்தே, சந்தோஷத்துடனே இப்பாமையைப் பொறுப்பதாய்க் காணுகிறது. ஆகையால் இந்தச்சங்கதியை நன்றாய் விசாரிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி ஒருபாயஞ்செய்வதானான்.

அதென்னவென்றால் - வேதியர்க்குள் மிகவுஞ் சமர்த்தரான ஒருவனை அழைத்து, நீபோய் அவர்கள்பாண்டவர்களா? வேறுமதம் பூண்டவர்களா? அதை விசாரித்து வரவேண்டுமென்ன, அந்தப் பிராமணோத்தமனும் அங்குசென்று, அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, தானுந்தக்கபடி மரியாதைபண்ணி, மகானுபாவராயிருக்கின்ற நீங்கள்யார்? உங்களுடைய சவுரியமும்-புத்தியும் - சாமர்த்தியமும் - நிகரில்லாதவைகளாயிருக்கின்றன. ஆகையால் உங்களையோரத்தால் பிராமணனென்றும், க்ஷத்திரியர்கள் தாமென்றும் தோற்றுகிறது. உங்களுருபத்தைப் பார்த்தால் பாண்டவர்களுடைய ரூபம்போலிருக்கிறது. மகாராஜாவும் இப்படியெசங்கித்து உங்களுடைய குலந்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறார். எனக்கும் அதையறியவிருப்பமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் - என்னுடைய மனதுக்குத் திருப்திசெய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்குத் தருமபுத்திரன்-சுவாமி! கொண்டு தலைபோயபோமா? கொடுத்துக் குறைகேட்கலாமா? மகாராஜாவும் எங்களை குலகோத்திரங்களை விசாரிக்கவேண்டிய காரியமென்ன. அவர் மகாபுத்திமானாகவே அப்படியோசிக்கிறார்? மகாபுத்திசாலியுமியோசிக்கும்படி நீங்கள் எங்களை இப்படிக் கேட்கலாமோவென்று அமைதியாக உத்தரஞ்சொல்லக்கேட்டு, அந்தப் பிராமணன் சந்தோஷமன்று இராஜனிடத்திற்கு வந்து, இந்தச்சங்கதியைத் தெரியப்படுத்தினான். அதைக்கேட்டவுடனே மஹாராஜாமிட்டு, நிச்சயமாயிவர்கள் பாண்டவர்களென்றே நினைக்கத்தொடங்கினான். ஆகிலும் இன்னும் நன்றாயப் பரீக்ஷித்துப்போகவேண்டித் தன்னுடைய மந்திரியை அழைத்து, ஓ அமைச்சனே! இந்த ஊரிலுள்ள தேர்-குதிரை-யானை-பல்லக்கு முதலான வாகனங்களையும், வில்-வேல்-சக்தி-தடி-வாள்-கேடகம்-நிலை முதலிய ஆயுதங்களையும், பலவித ஆபரணங்களையும், நல்ல நல்ல ஸ்திரமான வஸ்திரங்களையும், ஷட்ரசமுள்ள போசனபதார்த்தங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு; நமதுகுமாரனுடனேபோய் இவைகளையெல்லாம் நானனுப்பிச அனுப்பியதாகச்சொல்லி, அவர்களைத் தயங்கிழித்து அணிந்துகொண்டு வாகனங்களின்மீதிலேறித் தாயாருடனே நம்முடையமாளிகைக்கு ஒருதரம்வந்து என்னைப் புனிதனாக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னதாய்த் தெரிவித்து, அழைத்து வாருங்களென்று அனுப்பிவைத்தான்.

அப்படியே அந்த ராஜகுமாரனும் மந்திரிகளும் அவைகளையெல்லாம் சகலமங்கள வாத்தியங்களுடனே கொண்டுபோய், மிகுந்த மரியாதையுடனே பாண்டவர்களைப் பார்த்து; ஓ ஐயமீர்! எங்கள தகப்பனார் தங்களுக்கு வரிசை அனுப்பிவைத்தார். இவைகளைத் தயைசெய்து அங்கீகரித்து, தகுந்த ஆபரணங்களுந் தரித்து, வாகனங்களி லேறிக்கொண்டு, தங்கள் தாயுடனே எங்கள்கிரகத்துக்குவரும்படி பிரார்த்திக்கிறார். நீங்கள் அப்படியே தயைசெய்யவேண்டுமென்று கைகூப்பிச்சொல்லத், தருமநந்தனன் நல்லது பாக்கியமாச்சுதென்று அரசாக்குரிய ஆடையாபரணங்களையும் ஆயுதங்களையுந்தரித்துத், தேர்களின்மீது ஏறித், தாயாரையும் ராஜகன்னிகையையும் அலங்கரித்துச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு, சகலபரிவாரங்களுஞ்சூழச் சென்று அரண்மனையிற் பிரவேசிக்கும்போது, துருபதமகாராஜன் அவர்களை எதிர்கொண்டு, மகா உபசாரத்துடனே தனது கொலுச்சபைக்கு அழைத்துப்போய் ஆதனங்களி லிருக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அவர்களும் அவனிட்ட ஆதனங்களிலே உட்கார்ந்தார்கள். இராஜபத்தினியாகிய கோகிலாதேவியும் பந்துவர்க்கத்தாரும் எதிர்வந்து, தன்மகளையும் குந்தியையும் அந்தப்புரத்துக்கழைத்துக்கொண்டுபோய் மரியாதையுடன் உபசரித்தார்கள். மகாராஜாவானவன் இவர்களுடைய செய்கைகளினாலே பாண்டவரென்றே மனதில் நிச்சயித்து, அவர்களைப்பார்த்து, நான் நெடுநாட்செய்த தவத்தினாலே இப்படிப்பட்ட உத்தமர்களுடைய சம்பந்த மெனக்குக் கிடைத்தது. தன்னியனானேன். இதற்கு மேற்பட்ட பாக்கியம் மற்றொன்றுமில்லை. முன்னே இந்தப்பெண்ணை இந்த அருச்சுனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அக்கினியின் அனுக்கிரகத்தாற் பெற்றேன். உங்களுக்கு அரக்குமாளிகையின் மூலமாய விபத்துவந்ததென்று கேள்வியுற்றுச் சந்தாபப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, அசரீரி வாக்கினால் நீங்கள் பிழைத்திருக்கிறீர்களென்று தெரிந்து, பிறர்களியாதபடி மானமான இந்த லக்ஷ்யத்தை ஏற்படுத்திச, சுயம்வரந்துக்குச் சகலராஜர்களையும் வரவழைத்தேன். ஒருவராலும் முடியாதபோன அந்த யந்திரபேதத்தை எங்களில் இவர் நிறைவாக செய்ததினாலே ஆச்சரியத்தை அடைந்தேன். உடனே தெய்வத்தின வாக்கு சத்தியமென்று நம்பி, நீங்களே பாண்டவர்களாக யிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டேன். ஆகிலும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரியாமையாலே சித்தசஞ்சலம் இருக்கின்றது. நீங்கள் தயைசெய்து இந்தச்சந்தேகத்தை நீக்கினால், தெய்வத்தின மெய்மையையும் பொய்மையையும் நிச்சயம்பண்ணிக்கொள்ளுவேன் என்று கேட்டான்.

இவ்வாறு சொல்லிக் கேட்ட பாஞ்சாலனுடைய வார்த்தையின் நயிச்சியத்திற்குஞ் சாதுரியத்திற்கும் பாண்டவர்கள் மெச்சிச் சந்தோஷித்து, உதிட்டிரர்புன்சிரிப்புடனே சொல்லுவார்: வாரீர் மகாராஜனே! புத்திமானாகியும் சத்தியசந்தனாகியு மிருக்கின்ற உம்முடைய எண்ணம் வீணாகுமோ! தெய்வத்தின் அருட்பயூதாகுமோ? உமக்கேன் மனதிற் கவலை? இனி அக்கவலையைவிட்டுவிடுமென்றார். அதுகேட்டபாஞ்சாலன் அரியபேறு பெற்றதுபோல் ஆனந்தசாகரத்தில் அமிழ்ந்து, விழிகளில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கி, உடலில் ஆனந்தமாய் மயிர்க்குச்செறிய அவர்களைக்கட்டிக்கொண்டு, ஒருக்ஷணநேர பரியந்தம் ஒன்றும் பேசாமற்பிரம்மானந்தமயமாய் ஸ்தம்பித்துநின்று, ஓ என்பிராணனையொத்த ராஜகுமாரர்களே! உங்களுடைய நிஜமானவடிவைக் காணபிக்க வேண்டுமென்று துரிதப்படுகிறேன். கோபிக்காமல் என்மீது தயைசெய்யுங்களென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான். அவர்களும் வ்யாசமுனியை மனதிற்சிந்தித்து மந்திரத்தையுச்சரித்த மாத்திரத்திலே, சத்தியமான ரூபங்கள்வந்து விளங்கினார்கள். எதார்த்தமாக அப்பாண்டவர்களைக்கண்ட அந்தப்பாஞ்சாலனும் அவனுடையபுத்திரன் முதலானவர்களும் மகாசந்தோஷத்தோடு நேத்திரோற்சவ மடைந்தார்கள். அப்பாற் பாஞ்சாலன் தருமபுத்திரனைநோக்கி, இனி விளம்பனம் வேண்டாம். உம்முடைய தம்பிக்குக கலியாணத்தைக் குறித்துச் செலவுகொடுக்கவேண்டுமென்றுகேட்க, உதிஷ்டிரர்- ஓய் மகாராஜனே! உம்முடைய பெண்ணை நாங்களைவரும் விவாகஞ்செய்யும்படி தெய்வகாரணத்தினால் எங்கள் மாதாவின்வாக் குண்டாயது. அது தவறக்கூடாதென்று சொல்லக்கேட்டு.இஃதென்ன ஆச்சரியம்! சகலதருமங்களு மறிந்தவரோ இப்படிசொல்லுகின்றார். லோகத்தில் இல்லாதகாரியமா யிருக்கிறதை நாமெப்படி நடத்தலாம்?என்று மறுபடியும்வியாகுலத்துடனே துருபதேயன் ஏங்கியிருந்தான்.

சகலமஹாரிஷிகளுக்கும் சிரபூஷணமாகிய வியாசபகவான் கருக்கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியும்,செந்நிறமுள்ளசடாமுடியும். பொன்னிறமானதேஜஸும், வெண்ணிறமுள்ள விபூதிதூளிதமும், புள்ளிநிறமுள்ள மானதோலாடையுமாய்; சூரியகிரண மேற்றிசையிற் பரவியிருக்கக் கீழ்த்திசையிலிருக்கும் உதயகிரியாகுவைப்போலும்விளங்கித், தபோமகிமையாற் பிரகாசித்துத், தண்டுகமண்டல ரிஷியடியுடனே அந்தப் பாஞ்சாலனுடைய சபையி லெழுந்தருளினார். அவர் எழுந்தருளியதைப்பார்த்த பாஞ்சாலராஜனும் பாண்டவர்களும் எழுந்து அவர் பாதங்களில்விழுந்து, அவரால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு. அவரை அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லுட்காரவைத்து, அவரனுமதியினாலே தாங்களும் உட்கார்ந்தார்கள். பின்பு வியாசபகவான் ஓர்க்ஷணகாலம் க்ஷேம விசாரணைசெய்து, ஓய் பாஞ்சாலராஜனே! உம்முடைய மனதிற் சந்தேகப்பட வேண்டியதென்ன? திரௌபதிக்கு ஐந்துபுருஷர்கள்தான் நேமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். குந்திதேவியின் வாக்கிலும் அப்படியே வந்திருக்கின்றது. இந்தப் பாஞ்சாலிக்கும் இவ்வைந்துபேரிடத்திலும் மனதுண்டு. இவர்களுக்கு மவ்வாறே சம்மதி. ஆனால் அது இந்தச் சனனத்தைப்பற்றிய தல்ல. முற்சனனத்தைப் பற்றியதாகையால்- அதுசங்கதி உமக்குக்கேட்கமனதிருந்தால் விளம்புவேனென்று அரசனைத் தனியே அழைத்துப்போய், அந்தசசங்கதியைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

வியாசர் பாஞ்சாலனுக்குத் திரௌபதி பூர்வசனன வரலாறுரைத்தல்.

—•—

ஓ அரசனே! முற்செனனத்தில் இத்திரௌபதி நளராஜனுடைய மகளாகப்பிறந்து, நளாயினி எனப் பெயருடையவளாகச் சிறந்து, மிகவும் சவுந்தரியத்துடனேபருவமடைந்திருந்தாள். அவளைவெகு ராஜாக்கள்வந்து விவாகத்துக்காகக் கேட்டதற்கு, அந்தப் பெண்தனக்குப்புருஷன்வேணுமென்கிறபோது நான் அவளைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுப்பேனே யல்லது, அதற்கு முன்னே கொடுக்கமாட்டேனென்றுசொல்லிப்போட்டான். இப்படியிருக்க-அந்தப்பெண் ஒருநாள்எனக்குக்கலியாணம்வேணுமென்று பிதாவுடனே சொல்லப், பிதாவும் அதற்கு யத்தினமா யிருக்கையில, ஒருதினம் மவுத்கல்ய னென்கிற மஹாமுனி இராஜ னிடத்துக்கு வந்து, ஓ மன்னவனே! நாமொருகாரியமாய் வந்தேன். அதை நீ நிறைவேறவேணுமென்றார். அந்த ராஜாவும் இவருடையதபோமகிமைக்கு அஞ்சி மறுத்துச்சொல்லமாட்டாமல், அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்பினான். இந்தரிஷி உன் மகளை எனக்குக கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தராஜா இவருடைய முதிர்ந்த வயதையும் கோரரூபத்தையுங் கண்டு, தன் மகளுடைய மங்கைப் பருவத்தையும் நல்ல சௌந்தரியத்தையும் நிதானித்து, சுவாமி! அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால்-அந்தப்புரத்துக்குப்போய் என்மகளைச் சம்மதிசெய்து, அதற்கு அடையாளமாக அவள் முத்திரைமோதிரத்தை வாங்கிவந்தால் உடனே தத்தம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னான்.

அதுகேட்ட அந்த முனிவரும் ஆகட்டுமென்று அந்தப்புரத்துக்குப்போகும்போது,மன்மதனை நினைத்தார். அம்மாத்திரத்தில் அவன் அவருக்கெதிரில்வந்துநின்றான். உடனே முனிவர் அவனுடைய வயதையும் அழகையும் வாங்கிக்கொண்டு, தன் வயதையும் ரூபத்தையும் அவனுக்குக்கொடுத்து, அப்பா! சற்றுநேரத்திலே உன்சொத்தைச் சேர்த்துவிடுகிறேனென்று அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத், தாம் அந்

தப்புரம்போய் அங்கிருந்த ராஜகன்னிகையைப்பார்த்தார். அவள் இவருடைய ரூபத்தைக் கண்டமாத்திரத்திலே மோகித்து, இவரைப்பின்னும் புறநோக்கி உற்றுப்பார்த்து, நீரார்? எங்கேவந்தீர்? என்றுவினவினாள். அவரும் தமது அவளிடத்திலிருக்கிற ஆசைவெளிப்பட, ஓ பொற்கொடியே! உன்னை விவாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று வந்தேன். உன்பிதா சம்மதித்தால் அப்படியே செய்கிறேனென்றார். ஆகையால் உனக்கு என்னிடத்தில் ஆசையிருந்தால், உன மனங்குளிர்ந்ததற்கு அடையாளமாக, நீ தரித்திருக்கிற முத்திரை மோதிரத்தை என்கையிற்கொடு. அதை உன் தகப்பனுக்குக் காண்பித்து உன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளுகிறேனென்றுசொன்னார். அந்தப் பெண்ணரசியும் புன்சிரிப்புடனே மௌனமாய்த் தன மோதிரத்தைக் கழற்றித் தபோதனர் கையிற் கொடுத்தாள். அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்துடனே திரும்பிப்போய் ராமனை யழைத்து, அவன்ரூபத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத், தம்முடைய சுயரூபத்தோடே அரசனிடத்திற்சென்று, அவனைக்கையில் அம்மோதிரத்தைக் கொடுத்தார். அரசனும் அதைப்பார்த்துத் தன்மகளை அழைப்பித்து, மகளே! [illegible] நீ [illegible] த்தது [illegible]. இவருக்கே உன்னைக் கன்னிகாதானம் பண்ணுகிறேன் என்று [illegible], அந்த ராசகுமாரி அந்தப் [illegible] பார்த்து, நான் இச்சித்த [illegible] இவரல்லவென்று [illegible], [illegible] இவர்தான உன சம்மதித்து அடையாளமாக மோதிரங் கொடுத்து [illegible] [illegible] த்தார். இனிப் பொய்பேசா [illegible].

அந்தப் பெண் [illegible] அவர் [illegible] [illegible], ஐயா! [illegible] அப்படியே செய்யுமென்று சொன்னாள். அப்பால் அந்த ராஜாவானவன் அந்த மகரிஷிக்குக் [illegible] [illegible] தானஞ்செய்து, [illegible] விவாகத்தை நடத்தினான். [illegible] நடக்கையில் [illegible] அந்தப் பெண்ணை [illegible] பார்த்து, பெண்ணே! [illegible] [illegible] உன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]? [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]! இனி [illegible] [illegible] ருவாய் [illegible] [illegible] [illegible] ல்லை; அப்படியல்லாமல் [illegible] இருந்து [illegible] [illegible] உணவு கிடைக்காது; [illegible] [illegible]. மெத்தென்ற [illegible] [illegible]; [illegible] காட்டிலும் படுக்கவேண்டும்; [illegible] கோவிலில்லை; பயங்கரமான மிருகங்களின் காசப்

பைகேட்கவேண்டும். உயர்ந்தவஸ்திரமில்லை; மரவுரி யுடுக்கவேண்டும். மாடமாளிகைகளில்லை; தழைகளாற் கட்டப்பட்டகுடிசைகளிலிருக்கவேண்டும். உனக்குக் காலங்களில் அன்னபானாதிகள் கிடைக்கமாட்டா; மத்தியானத்துக்குமேற் கொஞ்சம் புல்லரிசி சமைத்து [illegible]. இராத்திரியிற் போசனங்கிடையாது. அனுதினம் விடியற்கால மெழுந்து [illegible] ஸ்நானம் - தேவபூசை - அக்கினிஹோத்திரம் - ஜபம் முதலான வைதிகங்களுக்கும், [illegible] பூசைக்கும், வேண்டிய உபகரணங்களைப் [illegible] வருந்தவேண்டும். நித்திரையற்றிருக்கவேண்டும். மேலும் நான்கிழவன். தவத்தில் [illegible]. ஒருவேளை சாபமிடுகிறவன். உனக்குக் காமசுகம் பெறுவதாலும் [illegible]. இதுவுமல்லாமல் நினைத்தபோது எங்கே போகவேண்டுமோ அங்கே போவேன். அநேக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அப்பொழுது [illegible] [illegible] [illegible] இருக்கவேண்டும். [illegible] அதிக [illegible] காரணமாகிறது [illegible].

ஓ பெண்ணே! அந்தப் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பட் [illegible] துயங்கி, [illegible] [illegible] உபசாரங்க ளுடனே [illegible] வந்து [illegible] [illegible] அநுசு [illegible] [illegible] ரசகூடி ய [illegible] மதுர [illegible] [illegible] பருகுமுத [illegible] [illegible] எல்லா [illegible] [illegible]; என் [illegible] அம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இருந்தாலும், [illegible] பத்திரதையாயி [illegible] இருந்து [illegible] [illegible] [illegible] இன்மையில் [illegible] [illegible] உல [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பெரு [illegible] [illegible] [illegible] அதிகமான [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அதை விடுத்துத் [illegible] போல நடந்து

சுவர்க்கம்புகுந்தாலும் நரகயாதனை ஆகையால், முன்னம் இராமன்பின்னே ஜனகன்மகள் போனாள். நளனுடனே தமயந்திசென்றாள். சுகன்னியென்பவளும் பார்க்கவச்யவனரோடு ஆரணியவாசஞ்செய்தாள். அரிச்சந்திரனைச் சந்திரமதி அநுசரித்தாள். இப்படி அனேகம் பதிவிரதைகள் பதிசுச்ருஷையென்னுங்கல்பத்தை அனுஷ்டித்து, என்றும் நாசமுறாத கீர்த்தியுடையவராய்ப் பெற்று விளங்குகின்றார்கள். இவ்வெல்லாம் அந்நயான் எப்பாடுபட்டாவது தேவரீரை அநுசரித்திருப்பேனேயல்லது, பிதாவினவீட்டிற் புகப்போய் ஏதாவது இச்சிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லக்கேட்டு, அவர் இவ்வாடையாபரணங்களை விட்டு என்போல மரவுரியுடுத்திக் கொள்ளென்று முனிவருரைக்கவுடனே, அவளும் அப்படியே செய்தாள். அதுக்கண்ட அந்த மவுத்கல்ய ரிஷியானவர் நளாயினியை அழைத்துக்கொண்டு, சமீபத்திலிருக்கிற ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திற் போய்த் தம் இச்சையின்படி தவஞ்செய்ய வாரம்பித்தார்.

அவளும் அவருக்கு வேண்டிய உபசாரஞ்செய்துகொண்டு வருகையில், அந்தரிஷி அவளுடைய கற்பை இன்னம் நன்றாகச் சோதிக்க வேண்டுமென்று கருதி, ஒருநாளாவது காமபோகத்தைக் கொடாமற்போனதுமன்றிக், தம்முடைய கிழத்தன்மையால் விகாரமுற்ற தேகத்திற் பெருவியாதியையும் வருவித்துக்கொண்டார். அதனால் அவர்தேகமானது அந்தக்கொடிய வியாதியினால் அழுகிக், குளுகுளுத்துப், புண்கள் வெடித்துச், சீழ்வடிந்து, ஓர்புறத்திற் புழுக்கள் மொய்த்துத், துர்க்கந்தம் வீசி, மகாகோரமான ஸ்திதியில் வந்தது. அப்போதும் அவள் அருவருக்காமல், உடம்பைத் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுகிறதும், புழுக்களையெல்லாம் எடுத்து அப்பாற்போட்டு அந்தச்சீழ் முதலியவற்றைத் தன வஸ்திரத்தினால் துடைக்கிறதும், அவர்போஜனம் பண்ணின பாத்திரத்திலிருக்கிற சேஷத்தையுடனே தானுண்கிறதும், அவருடைய பாதமுதலிய அவயவங்களை வருத்தந்தீரப் பிடிக்கிறதுமாகப் பணிவிடை செய்து வந்தாள். ஒருநாள் அவர் போஜனகாலத்திலே தமது பெருவிரலறுபடப் பூசஞ்செய்தார். அன்னத்திலும் புழுக்களோடு விழுந்த விரலைக் கண்டும் அருவருப்படையாமல் அவ்விரலை எடுத்து அப்பாற்போட்டு அந்த அன்னபாத்திரத்தில் அன்போடு புசித்தாள். அம்முனிவர் இதனையெல்லாம் பார்த்து மனத்தில் மகிழ்ந்து சந்தோஷமடைந்திருந்தாலும், இன்னமும் பார்ப்போமென்று வெளிக்கு அவளைத் திட்டுகிறதும், கோபித்துக்கொள்ளுகிறதும், உதைக்கிறதும், அடிக்கிறதுமாகவே இருந்தார். அப்படியிருந்தும் அந்தமாது மனங்கோணாமல் நடந்தாள்.

இப்படி நடந்து வருநாளில் ஒருநாள் அந்த வைதிகரானவர் தம்மனைவியை நோக்கி, அடிபெண்ணே! நான் உன்னைக் கலியாணம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னே ஒருவியாதியுமில்லாமற் சுகமாயிருந்தேன். துர்ப்பாக்கியவதியான உன்னைக் கலியாணஞ்செய்த பின்பு இக்கொடிய வியாதியினால் வருந்துகிறதுமன்றி, நினைத்தபோது தீர்த்தயாத்திரைகளுக்கும் க்ஷேத்திரங்களுக்கும் போகக்கூடாமல் இங்கேயே கிடக்கவேண்டியதாயிற்று. என்ன செய்வேன்? இது என்தலைவிதி. அடபாவிச்சி! உன்னைத் தெரியாமலன்றோ விவாகஞ்செய்தேனென்று கண்ணீருதிர்த்துக்கொண்டு விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட அக்கற்புடைய மாதுச்சிரோமணியானவள் - ஓ சுவாமி! நீரேன் விசனப்படுகிறீர். நான் மகா பாவிச்சிதான். இந்த வியாதிக்குமாத்திரம் நானொன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் போனாலும், மற்றெல்லாவித பணிவிடைகளுக்கும் ஒன்றுங் குறைவில்லை. ஆகையால் - தலையெடுத்து தேவரீர் எவ்விடத்துக்குப் போக மனமிருக்கிறதோ அந்த அடியாளுக்குத் தெரிவித்தால், அவ்விடத்திற்கு யானே கொண்டுபோய் விடுகிறேன். தேவரீருக்குதவாத என்தேகமும் பிராணனும் இவ்வுலகத்திருந்தென்ன பயன்? சுவாமி! தங்கள் கருத்துக்கிசைய நானடந்துகொள்ளவேண்டிய பணிவிடைக்குக் கட்டளை இடவேண்டுமென்று வணங்கிக் கும்பிட்டுக் கேட்டாள். அதற்கந்த முனிவர் - அடிபெண்ணே! என்னைத் தீர்த்தங்கள் தோறுங் கொண்டுபோய் ஸ்நானம்பண்ணிவைக்கவேண்டுமென்றுரைத்தார். அப்படியே அந்த ஸ்திரீயானவள் அவரை ஒரு கூடையிலெடுத்துத் தலைமீது வைத்துக்கொண்டு தீர்த்தயாத்திரை போகும்போது, ஒரு பட்டணத்திற்போய் அம்முனிவரை இறக்கினாள்.

அவ்விடத்திலிருக்கிற முனியானவர் - ஓ பெண்ணே! நான் ஒருவஸ்துவினிடத்திலே ஆசைப்பட்டேன். அது எனக்கு இப்போது கிடைக்க மாட்டாதே. என்னசெய்வேனென்று விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட அவள் - சுவாமி! அது என்னவஸ்து? அவ்வஸ்து எவ்வளவுபட்டதாயினும் எனக்குச் சொன்னால் என்னாற் கூடியவரையில் பிரயாசைப்பட்டுக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேனென்று சொல்ல, அந்தத் தபசி அதைக்கேட்டு [illegible] மனம் வருத்தத்தையடையாது [illegible] மாட்டாது. [illegible] சொல்ல [illegible]. அந்த மாதர் [illegible] சுவாமி! என்னுடைய மனத்துக்கு இது [illegible] விரோதமாயிருக்கமாட்டாது. அதனால் அதைத் தயைசெய்து சொல்லுவீராயின் அதுப்படி செய்கிறேனென்று சொன்னபோது, அவர் - இந்தப் பட்டணத்தில் தெற்குவீதியில் ஒருவேசி இருக்கிறாள். அவள் அரம்பையோ! ஊர்வசியோ? இரதியோ? என்று சந்தேகப்படத்தக்கவளாயிருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்தமுதல் யான் மிகுந்த மோகமாயினேன். மையல்தலைக்கேறிற்று. எனக்கு அன்னபானங்கள் கூட வெறுப்பாயிருக்கிற

து.விசாரிக்குமளவில் அவள் ஒரு இராத்திரிக்கு நூறு பொன் வாங்குகிறவளாம். எனக்குப் பொன்னுமில்லை. அப்போன விருந்தாலும் அவளைப் போகிக்கும்படி-யான தேகமுமில்லை. இப்படிப்பட்ட காரியம் எவ்விதமாக முடியுமென்று மவுத்கல்லியர் சொன்னார்.

அந்தப் பதிவிரதை நிர்க்காலோசனை செய்து, நல்லதென்றுமனதிலே நிச்சயத்தையடைந்து, அந்த வேசியின் வீட்டுவாசலில் விடியற்காலையிலேபோய் நன்ருய்மெழுகி, விசித்திரமாகக் கோலமிட்டு, அவர்களெழுந்திருக்கிறதற்கு முன்னமே வந்துவிடுவள். இப்படியாகச் சிலநாள் செய்து வரும்போது, அவ்வீட்டு வேலைக்காரர்கள் தங்களுடைய வேலையை யாரோ செய்துபோகிறார்களென்று ஆச்சரியப்பட்டு தாசிக்கு அறிவித்தார்கள். அவளும்பார்த்து மிகவும் வியப்படைந்து, ஆ! ஆ! நமதுவீட்டிற்கு வந்து யாரிப்படி செய்கிறார்கள்! அவர்களை எவ்விதத்திலேயும் காணவேண்டுமென்றிருக்கும்போது, ஒருநாள் அந்தவேலைக்காரிகள் பதுங்கியிருந்து, விடியும்போதே மெழுகிக் கோலமிடுகிற இந்தப் பெண்பிள்ளையைக்கண்டு, உடனே தங்கள் எசமானிக்குத் தெரிவிக்க, அவள் ஓடிவந்து இந்த முனிபத்தினியைப் பார்த்து, அம்மா! மகாலட்சுமியைப்போ லிருக்கிறீர். நீயார்? என்வீட்டிற்கு நீர் பணிசெய்வதென்ன? உமக்குத்தகுமா? தேவஸ்திரிகளும் பணிவிடைசெய்யத் தகுந்த மகாதேவி ஜன்மமெடுத்த நீர், என்னையேன் [illegible] எனக்கு ஏவல்செய்யப் பார்க்கிறீர்? என்ன வேண்டுமோ சொல்லும் அடியாளுடைய வீட்டைப் புனிதமாக்கினீர்! அதைத்தடையின்றிச் செய்யப்போகிறேனென்று நயமாகக் கேட்க, அந்த [illegible] மனைவி மகிழ்ந்து, இப்படி நீ என்னிடத்தில் காரணமின்றி அன்பு வைத்துக் கேட்டபடியே, என்னிடத்து தயவும் நிற்கவேண்டியதைச் சொல்லுவேனென்றாள். அது கேட்டு அந்தத்தாசி அம்மா! என்னசெய்யத்தகும் [illegible] அம்மா! [illegible] மறந்தவர். [illegible] அவருக்குச் [illegible] [illegible] மனமதன்போ[illegible] [illegible] அவர் [illegible] மிகவும் வே [illegible] பார்த்து. [illegible] தெரியவில்லை. [illegible] அவரு க்குமென்றாள்.

அதுகேட்ட தனாயினி சந்தோஷத்துடன் விரைவிற்போய் இச்செய்தியைத் தன் புருஷனுக்குத் தெரிவித்து, அவனைக் கூடையிலே வைத்துக்கொண்டுவந்து தாசிவீட்டுக்குத் தலைக்கடையில்விட, அவர்-பெண்ணே! நீதெருவிலிரு: நான்கூப்பிடும்போது ஓடிவாவென்று சொல்லித் தெருக்கதவை மூடிக்கொண்டு, மன்மதனைநினைத்து, ஒருக்ஷணநேரத்திலேஅவனழகைப்பூண்டு உள்ளேபோனார். அந்தத்தாசியும் மன்மதன்போல விளங்குமிவனைப்பார்த்த மாத்திரத்திற் பிரமித்து மோகித்துத், தன்மனதில் ஒன்றுந் தோன்றாமற் சிறிதுநேரம் ஸ்தம்பித்து நின்று யோசித்து, அப்பால் சந்தோஷித்து ஓடிவந்து ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, சகலவித உபசாரங்களுஞ்செய்து, தேவேந்திரனுடைய சபையைப்போல் அலங்காிக்கப்பட்டிருக்கிற தன்பள்ளியறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய்,காமனுடையபூந்தோலையொத்திருக்கிற ஹம்சதூளிகா மஞ்சத்தின்மீது இருத்தி, நானாவித காமோபசாரஞ் செய்து, அவருடைய சரீரத்தை இறுகக்கட்டி முத்தமிட்டு, என்சாமி! உம்மை உம்முடைய மனையாள் ஏன் குஷ்டவியாதி பிடித்தவனென்றுரைத்தாள்? பரிஹாசமாகச் சொன்னாளோ? தாங்கள் என்னை யொருபொருளா யிச்சித்து இங்குவர நானென்ன தவஞ்செய்தேன்? இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தை யானினிப்பெறச்செய்த அந்தப்பாக்கியவதி யாரோ? வலுவில்வந்து எனக்குக் கற்கண்டையும் சர்க்கரைப்பாகையு மூட்டினளே: தன்னுயிரையும் பாக்கியத்தையும் கொடுத்தவளுக்கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யமாட்டுவேன்? என்கண்ணே? உம்மைக் குற்றமுடையவராகச் சொல்ல அவளுடைய நாவெப்படி துணிந்ததோவென்று ஆலிங்கனஞ்செய்து காமகேளி தாங்கினள். இக்கபடமன்மதன் - ஓ தாசிகுலமணியே! யாமொருகாரணத்தினால் அவள் கண்ணுக்கு வியாதியுடையவன்போல தோற்றுவேன். ஆதலால் அவள் அவ்வாறு உரைத்தனள். இந்த ரகசியத்தை நீ வெளியிடவேண்டாம். வெளியிடுவையானல் உனக்கு கெடுதலும் என்று உரைத்தார். சுவாமி! அப்படியே யாகட்டும். உம்முடைய கருத்துக்கு மாறுபட்டு நடக்கமாட்டேனென்று சொல்லிச், சிலநேரம்வரையில அவருடன மதனசாம்பிராச்சிய வைபவ ஐசுவரியத்தை அநுபவித்துவந்தாள். பின்பு அவர் அவளை விடைபெற்றுக்கொண்டு, கடையில்வந்து,மன்மதரூபத்தை அவன் ரூபத்தைக்கொடுத்துத், தன்கொடியவியாதியை மீட்டு மடைந்து, கதவைத்திறந்து, பெண்ணேவென்று மெலிந்த குரலுடனே கூப்பிட்டார். அம்மாத்திரத்திலே இந்தப்பதிவிரதையானவள் சுவாமியென்று ஓடிவந்து, கூடையில் உட்காரவைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறாள்.

இப்படி வழிநடந்துகொண்டிருக்கும்போது,கிருஷ்ணபக்ஷத் திராக்காலமாகையாலும்-ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கம்மிக்கொண்டு இடிமுழக்கத்துடனே ஆறலைச் சொரிந்திருந்த படியினாலும்-வழிதெரியாமல்

அலைந்து, இராஜாவின் ஆக்கினையினாலே கழுவிலேற்றப்பட்டிருக்கிற மாண்டவியனென்னும் மகாமுனிவரிருக்கிற இடம்சேர்ந்து, அவர்பாதம் கூடையிற் பட்டசென்றுள. அப்படிப் பட்டமாத்திரத்திலே அவருக்கு நோய் அதிகமாயிருந்திக்கட்டு, ஜாடையில இவள்பெண்பிள்ளையென்று அறிந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே உன்னுமாங்கலியம் அறக்கடவதென்று சபித்தார். இச்சாபம்கேட்ட ரிஷிபத்தினியானவள் இவர் யாரோ ஒருபெரியவர். இதற்கு என்னசெய்யலாமென்று நினைத்து, பொழுதுவிடியாமற் போகக்கடவதென்று சொன்னாள். இப்படி இவளுடைய பதிவிரதா தருமத்தினாலே எட்டுநாளவரையில் பொழுதுவிடியாமலிருந்தது. அதினாலே லோகமெல்லாம் தொந்திரவடைந்திருக்கத், தேவர்கள் இச்செய்யுண்டானதற்குக் காரணம் இன்னதென்றறிந்துகொண்டு மாண்டவிய மகாமுனியிடத்துக்குப்போய், சுவாமி! இத்தன்னகாரணமோ உலகம் அலைகிறதே பொழுதுவிடியும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர் என்னுடைய விரோதமுமில்லை. அந்தப்பதிவிரதையினுடைய மகிமையால் இப்படிநேரிட்டது. ஆகையால் அவளைக்கேளுங்களென்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட தேவர்கள் இப்பதிவிரதையை நாடி, தாயே! உலகம் வருந்தாதபடி அவ்வருத்தந்தீர அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும். இப்பொழுது மனமலைந்து வேறுகதியில்லை. ஆதலால் [illegible] உலகமுய்யக் காப்பாற்றுமென்று பிரார்த்திக்க, அந்தப்பதிவிரதை-ஓ தேவர்களே! நீங்கள் சொல்வது சரிதான். என்மாங்கலியத்தை யிழக்கமாட்டேனாகையால் அங்ஙனமே சொல்லுங்களென்று சொல்ல, அதற்குத் தேவர்கள்-ஓ அம்மணி! இவ்வுலகத்துள் [illegible] தாம் பவித்திரவந்தமடைந்தாவது. [illegible] என்று சொல்ல, அவள் [illegible] [illegible] பொழுதுவிடியுமென்று சொல்லிவிட்டாள். உடனே [illegible] [illegible] சுவாமி! [illegible] [illegible] பொழுதுவிடியும் [illegible] விடிந்து, உலகம் [illegible] நானம் - சந்தி - செபம் [illegible] னே மங்களகரமாயிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட இவளுடைய பதிவிரதாதன்மையை இந்த மவுத்கலியரென்பவர் பார்த்து சந்தோஷித்துப், பெண்ணே! இவ்வளவு [illegible] நீ வருந்தியும் கற்பிலவழுவினவளல்ல. ஆதலால் - நீங்களும் உன்னிடத்தில அனுக்கிரகம்வந்தது. நான் இப்போது காணப்படுகிறபடி குஷ்டனல்லவே. குஷ்டனல்லவே. [illegible]. உன்னை நான் [illegible] செய்து சந்தோஷிப்பிக்கவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட வரங்கேளென்று சொன்னார். அதற்கு அவள்-சுவாமி! அடியாளிடத்தில அனுக்கிரகம்வந்து கட்டளையிடுகிறபடியினாலே விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன். அதாவது - தேவரீர் ஐந்துரூபமாயிருந்து காமத்தோடென்னைப் போகிக்கவேண்டும். மறுசென்மத்திலும் நீரே என்னை விவாகஞ்செய்து அனுபவிக்கவேண்டும். இதுதான் என்னுடைய வேண்டியவரமென்று கேட்டாள். அதற்கு அந்தமுனியானவர் அம்மனதின்படியே [illegible] மெனவும்சொல்லி [illegible] அவளைப் போகித்திருந்து, அப்புறம் [illegible] லோகமடைந்தனர். இந்தப்பதிவிரதையும் அப்பரணஞ்செய்து பதியுடன்போய்ச் சேர்ந்தாள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] மரகத

ப்பாவைபோல் விளங்கும் ஈஸ்வரியுடனே வெள்ளிமலைபோன்ற நந்தியின்மீதேறிச், சிவகணங்களெல்லாம் சத்திரசாமராதிகள் போடச், சிவயோகிகளெல்லாம் உருத்திரங் கோஷித்துத் துதிக்க, மகாவிபவத்துடனே தவஞ்செய்யும் இப்பெண்ணுக்கு முன்வந்து நின்றார். அம்மாத்திரத்தில் இவள் காணுதற்கரிய காட்சியைக்கண்டவள்போற் பேரானந்தக்கடலில் மூழ்கி எழுந்து, அனேக பிரதக்ஷணங்களோடு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களுஞ்செய்து நின்று, ஓ சுவாமி ! ஓ சங்கரனே ! ஓ சகலலோகநாயகனே ! ஓ எல்லாம்படைத்தளித் தழிக்குங் காரணப்பொருளே ! ஓ வேதங்கள் துதிக்கும் அரியவித்தகனே ! ஓ எட்டுத்திருமேனியாய் விளங்குகிறவனே ! ஓ மகாதேவனே ! ஓ ஞானைந்தமயவடிவினனே! ஓ மலைமகள் பங்கனே! ஓபத்தர் பெருமானே ! ஓ கருணைக்கடலே ! ஓ எனது முற்பவத்துத் தவப்பயனே ! உமது திருவடித் தாமரைகளுக்குச் சரணம். இவ்வுலகத்தில் யாதொரு கதியுமற்ற அடியாள் பெற்றபேறு யார் பெறுவார்கள்? ஆ! ஆ! என்னபாக்கியஞ் செய்தேன்? இனறலைவோ என்னின்மிக்கா ரில்லாத தனிமையை யாயினேன். என் பஞ்சேந்திரியத்திற்கும் பயன்கள் பலித்தன. ஓ பரஞ்சோதியே ! ஓ சிருட்டி திதிசங்கார திரோபவானுக்கிரக மூர்த்தியே! என்று இந்தரங்களையுஞ் சொற்கூட்பித் துதித்துப் பிரார்த்திக்கப், பரமசிவனும் மந்த ஹாசத்தினாலே அமுதந்தங்கிய பவளக்கிண்ணம்போன்ற தமது திருவாயை மலர்த்தி, ஓ பெண்ணே ! நின் தவத்தினாலே மகிழ்வுங்களித்தேன். உனக்கென்ன வேண்டும் கேளென்று அருளிச்செய்தார்.

உடனே இந்திரசேனை மகிழ்ந்து, சுவாமி! தேவரீரைத் தரிசித்ததினாலே சகலபாக்கியங்களும் பெற்றேன். இதைவிட யாதொன்றுங் குறைவு ? தேவரீரைக்காணும் பொருட்டே யனேக யோகிகளெல்லாம் மெய்வருந்திப் பலகாலந் தவஞ்செய்கின்றனர். அதலாலிப்படிப்பட்ட அரியகாட்சி எளிதினி லெனக்குக் கிடைத்ததே போதும். ஆயினும் சுவாமி நன்றாய்ச்செய்து வேறுவரமளிக்கத் திருவுள்ளமுடையவராயிருந்தால், எனக்குப் புருஷபாக்கியமொன்றே தரவேண்டுமென்றும் பொருள்படவுஞ் சுதாம் புத்திக்கேதுவென்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டனள். சுவாமியும் அதுகேட்டுக், குழந்தாய் ! அப்படியே எனக்குமறுசென்மத்தில் உத்தமமான பிறப்புக் கிடைக்கும். அப்பிறப்பிலே தேவரா ஜனது மகிமையுடையனுங் நாயகர் ஐவர் உனக்குக் கணவராவார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்து நீ தேவர்களுக்குமிகவும் அநுகூலமாகிய காரியஞ்செய்வாய். என்று வரமளிக்க, தவப்பெண்ணாகிய இந்திரசேனை அரசிவனைப் பார்த்து, சுவாமி! நான் ஒருகணவனையன்றே வரித்தது. அப்படியிருக்க அடியாளொருத்திக்கு ஐந்துபர்த்தாக்கள் எப்படி உண்டாவார்களென்று கேட்க, சிவபிரான்-பெண்ணே ! நீ ஐந்துதரம் என்னைப் (பதிந் தேகி) என்று கேட்டபடியினாலே, அப்படியே உண்டாகும்படியநுக்கிரகஞ்செய்தேனென்று சொன்னார்.

அதற்கு இந்திரசேனை சொல்லுகிறாள். எனது கடவுளே ! முன்னம் சாஸ்திரங்களிலே பெண்பிள்ளைகள் ஒரு புருஷனையே விவாகஞ்செய்ய வேண்டியதென்றும், ஆண்பிள்ளைகள் அனேகம் பெண்களை விவாகஞ் செய்யலாமென்றும், அந்தப்பெண்கள் புருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து உபசாரஞ்செய்து வரவேண்டுமென்றும், இப்படியெல்லாம் தருமநிச்சயஞ் செய்திருக்கிறார்கள். அன்றியும் ஒரு ஸ்திரீயானவள் சென்மாந்தரவினையினால் நேரிடும் ஆபத்துகளில் நியோகமென்னும் ஓர் விதியினாலல்லது, இரண்டாவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் உபாயப் பிராயச்சித்தமும் - மூன்றாவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் மகா பிராயச்சித்தமும்-விதித்துச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமெனறும், நான்காவது புருஷனைச் சேர்ந்தால் அவள் பதிதையாதலால் அவளுக்குப் பிராயச்சித்தஞ்செய்து சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றும், ஐந்தாவது புருஷனைச்சேர்ந்தால் அவள் பந்தகி என்று சொல்லப்படுதலால் அவளுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லையென்றும், அவள் வேசிக்குச்சமானமாகியவளென்றும், காலத்தைப்பற்றியும்-சாதியைப்பற்றியும்-தக்கபடி பிராயச்சித்தங்களை விதித்திருக்கிறார்களே: அதுபோல உலகத்திலும் பலபுருஷரை மகளீர் தழுவுதலைக் காட்டிலும், இழிந்த செய்கைவேறு கூறப் படவில்லையே: இப்படியிருக்கத் தேவரீருடைய கிருபையென்னும் ஊன்றுகோலைப் பெற்ற நான், அந்தக்கொடிய துஷ்டச்செய்கை யென்னுங் குழியில் விழலாமோ? ஆதலால் அப்படிப்பட்ட சங்கடம் நேரிடாமலிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சுவாமியானவர் - பெண்ணே ! நம்முடைய வாக்கில் வந்தது மாற்று இரண்டாவதில்லை. நீயும் அஞ்சவேண்டாம். நீ ஐவரைவிவாகஞ் செய்து கொள்வதை உலகத்தில யாரும் நிந்திக்க மாட்டார்களென்று அருளிச்செய்தார். மறுபடியும் அவள்-சுவாமி ! அப்படியானால் அந்த ஐந்துபுருஷர்களுக்கும் என்னுடைய சங்கம காலந்தோறும் கன்னிமாறாவயதேயிருக்கும்படி அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள்.

அதுகேட்ட பரமேஸ்வரன் - ஓ குணவதி ! நல்லது அப்படியே நீ சென்மாந்தரத்தில் விசேஷமான ரூபமும்-குணமும்-மேன்மையும்-போகமும்- அடைந்து மகா பாபாவையாவாய். அதோ அந்தக் கங்காநதியிற்போய் மூழ்கி எழுந்து, எந்தப் புருஷனைக் காண்கிறாயோ அவனை என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட, அந்தக்கட்டளையைச் சிரசில் வகித்துக்கொண்டு, சுவாமியைப் பிரதக்ஷணம் வந்து தெண்டனிட்டு, அருகிலிருக்கிற கங்கையில் மூழ்கினாள். அப்போது சுவாமி மறைந்துவிட்டார். இம்மைப்போகத்தைவிரும்பிய பூங்குழலாள் நதியின் மூழ்கி எழுந்து சுவாமியைப் பார்த்தாள். அப்பொழுது

அவளைக் காணாமையாலே இளைத்துக், கோவென்று கதறி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளழுத கண்ணீர்த் துளி கங்கையில் விழுந்து, விசித்திரமாகிய பொற்றாமரை மலராகப் பூத்திருந்தது. அந்தக்காலம் தேவர்கள் நைமிசாரண்ணியத்தில் ஒரு யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த யாகத்துக்கு இயமன் சாமித்திரமென்னும் ஆர்த்துவிசயத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அதனாலே பூமியில் மனிதர்கள் பெருகி விர்த்தியாய் ஒருவரையொருவர் மதிக்காமலிருந்தார்கள். அதுகண்ட இந்திரன்-வருணன்-குபேரன்-முதலாகிய பலதேவர் பிரமதேவனிடத்திற்குப் போய், சுவாமி! இம்மனித தேவர்களுக்கெல்லாம் அபாயகாலம் நேரிட்டதேயென்று முறையிட்டுக்கொள்ள, அந்தப்பிரமன் இவர்களைப்பார்த்து என்னபயம் உங்களுக்கென்று கேட்க, சாதலையுடைய மனிதரெல்லாம் சாகாததேவர்களோடு சமானராகித் தேவர்களை லக்ஷியஞ்செய்யாமலிருக்கிறார்கள். இதுதான் எங்களுக்குண்டாகிய பயமென்றுசொல்ல, ஓ தேவர்களே! இதற்குப் பயப்படவேண்டாம். இயமன் சாமித்திரத்திலிருக்கிறபடியினாலே, இப்போ மனிதர்கள் ஆயுசு வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அது முடிந்தவுடனே அவர்களெல்லாம் நசிப்பார்கள். அன்றியும் அந்த இயமதேவனுடைய தேகமே உங்களுடைய சக்தியோடுகூடி, இவர்களுக்கெல்லாம் நாசகாரணமாகப் போகிறது. ஆதலாற்போங்களென்று பிரமதேவன் சொன்னான்.

அதுகேட்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மறுபடியுந் திரும்பி, மற்றத்தேவர்கள் யாகஞ்செய்கிற விடத்துவந்து ஓரிடத்திலுட்கார்ந்திருக்கும்போது, அவ்விந்திரன் முதலியவரோ அந்தக் கங்கையிலிருக்கும் விசித்திரமான தாமரை மலரைக் கண்டார்கள். அதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்த அத்தேவருள் இந்திரனானவன் கங்கைக் கரையில்வந்து பார்த்தவுடனே, அங்கே அழுதுக்கொண்டிருக்கிற இந்திரசேனையைக்கண்டு, அவளுடைய கண்ணீர்த்துளிகங்கைநீரில் விழுந்து பொற்றாமரையாகிறதையுநோக்கி மிகவும் வியப்படைந்து, ஓ மின்னலுக்கொப்பாகிய பாவாய்! நீயார்? இங்கு ஏன்வந்தாய்? ஏதுக்கு கண்ணீர் சொரிகிறாய்? இதையெனக்குத் தெரியச் சொல்வாயென்று கேட்க, நான் யாரோ எந்தக்காரியத்திற்கு, இவ்விடம் வந்தேனோ: இதெல்லாம் நீர் விவரமாயறிந்துகொள்ளலாம் என்பிறகே வாருமென்று அப்பெண்பிள்ளை சொல்ல, இந்திரனும் அவ்வாறே அவள் பின்போய், அங்கொருமலையின்மீதில் நெருப்புப்போலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருமகாபுருஷனைக் கண்டான். அந்த மகாபுருஷன அந்த அம்மையுக்கொப்பாகிய ஒரு ஸ்திரியுடனே அந்தமலையின்மீதிற் சிம்மாசனத்தி லுட்கார்ந்து பகடையாடிக்கொண்டிருக்க, தேவேந்திரனானவன் மூன்று லோகங்களுக்கும் இராஜனாகிய தன்னைக்கண்டு அவன் மரியாதைசெய்யவில்லையென்று, கோபங்கொண்டு, ஆரடா நீ? நான் திரிலோகநாதனாயிருக்க என்னைக்கண்டவுடன் மரியாதைசெய்யாமல் நீ என்ன கர்வப்பட்டிருக்கிறாயென்றுசொல்ல, அந்த மகாபுருஷன் சிரித்து, தனதுகடைக்கண்ணால் இந்திரனைநோக்கினார். அவரால் நோக்கப்பட்டமாத்திரத்திலே இவன் ஸ்தம்பித்து நின்றான். அந்தப் பாச்சிகையாட்டம் முடிந்தவுடனே அழுகிற பெண்ணைநோக்கி அவனை இங்கு அழைத்துவாவென்றுசொல்ல, அவளும் அவனைத் தொட்டமாத்திரத்திலே அவன அங்கங்கள் தளர்ந்து கீழேவிழுந்துபணிந்தான்.

அப்படி பணிந்த அவனைப் பரமசிவனாகிய அந்தப் புருஷனானவர்-ஓ இந்திரனே! இனிமேலிப்படிச் செருக்கடைந்து பேசாதே. அடாமூடா! இதோ இந்தக் குன்றைப்புரட்டி அதில் உன்பெருமையைக் காட்டுகிறேனென்ன, அந்தவானவர்கோனும் அந்தப்புருஷன் சாக்ஷாத் ஈஸ்வரனும், அந்த அம்மன் பார்வதிதேவியுமென்று அறிந்து தன்புத்தியிகழ்ந்து, அவர்சொற்படி அக்குன்றைப் புரட்டினான். சிவன்-அடா இந்திரா! இந்தப்பிலத்தைப்பாரென்றுசொல்ல, அவனும் அந்தப்பிலத்தில் மிகாதேஜசுடைய நான்கு இந்திரர்களைக்கண்டு, ஓ! ஓ! நமக்குங்கூட இப்படிப்பட்ட கதிவந்து நேரிட்டதோ என்று விசனப்பட்டான். பின்பு ஸ்வாமியானவர்-அப்பா தேவர்கோனே! நீ மதத்தினாலே என்னை அவமதித்தாய். ஆகையால் இவர்களுடனே நீயும் இந்தக் குகையிற் பிரவேசியென்று கட்டளையிட, இந்திரன் பயமடைந்து, காற்றாற்றுரக்கப்பட்ட அரசஞ்சருகுகள்போற் குலுங்கி, விடவிடத்த அங்கத்துடனே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, ஓ ஸ்வாமி! அடியேனுக்கு இவ்வளவு தண்டனையே போதும். இனிச்சலனம் வேண்டாமென்று வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு உருத்திரதேவன்-அதுகூடாது. உன்னைப்போலே இவர்களும் ஒரு காரியம் நடத்தவேண்டியிருக்கிறபடியினாலே, இந்தக் குகையிற் புகுந்திருக்கின்றனர். ஆதலால் நீயுமவரோடு கூடச் சேர்வாயென்று சொல்லி, இதோ இந்தப் பெண் உங்கள் ஐவர்க்கும்பாரியையாயிருள். நீங்களெல்லாரும் மானிடசனனமடையுங்கள். அப்படியாகச் சென்றவுடன் தேவராலும் சாதிக்கக்கூடாத பலகாரியங்களை முடித்து, அனேகசம்ஹாரஞ்செய்து மிகவுங்கீர்த்திபெற்று, வானவரால் கொண்டாடப்பட்டு மறுபடியுஞ் சுவர்க்கலோகஞ் சேருவீர்கள். இப்படி நடக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறபடியால், நம்மாலே இவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்டது என்றுசொன்னார்.

அப்போது முன்னிந்திரர்கள் சிவனைநோக்கி, எதினாலே எங்களுக்கு இச்சிறைவிடுமோ! அந்தச்சனனம் நாங்களடைவோம். ஆனால் தருமராஜனும் - வாயுவும் - இந்திரனும் - அச்சுவினி தேவர்களும் - மனிதயோனியை அடையும்போது, நாங்களும் அவர்களிற் சேருவோமென்றார்கள். இந்திரனும் தேவகா

ரியத்திற்காக என்னுடைய அம்சத்திஞலே ஒரு புருஷனை இந்த ஐவரி லொருவனுகத் தருகிறேனென்ருன். மகாதேவன் அவர்களிஷ்டத்தின் படியே செலவுகொடுத்து, இவர்களுக்கு நாயகியாயிருக்கச் சம்பத்தென்னும் லக்ஷ்மியைப் பூமியிற் பிறக்கும்படிசெய்தார். அவள் இவர்களோடுகூடவே வாக்குக்கும்மனதுக்கும் எட்டாத மகிமையையுடைய நாராயணமூர்த்தியி னிடத்திற்குச்சென்று இச்செய்தி எல்லாவற்றையுஞ் சொல்ல, அவரும் அப்படியே அங்கீகரித்துத், தம்மிடத்திலிருக்கிற நரனென்பவனை இவர்களிலொருவனாகும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லாம் அப்படியே பூமியிற்பிறந்தார்கள். அந்தவிஷ்ணுவானவர் தமது திருமேனியிலுள்ள வெளுத்தகேசமொன்றையும்- கறுத்த கேசமொன்றையும்- எடுத்துப் பூமியிற் போக்கினர். அவைதான் யதுகுலத்துதித்த வசுதேவருடைய பாரியைகளாகிய உரோகணி கர்ப்பத்திலொன்றும், தேவகி கர்ப்பத்திலொன்றுமாகப் பிரவேசித்துப்; பலராமனுகியும் கிருஷ்ணனுகியும் அவதரித்தன. இப்படி அந்த இந்திரரெல்லாம் இயமன் முதலான தேவர்களுடைய ஸ்வரூபத்திற் கலந்து, பாண்டவர்களாகப் பிறந்தார்கள். அந்த இந்திரனுடைய அம்சமாகிய புருஷன் தான் அருச்சுனன். அவனிடத்திலேதான் நரனுடைய அம்சங்கலந்தது. அந்த லக்ஷ்மிதான் முந்திய இந்திரசேனையிற் கலந்து, அவர்களுக்குப் பாரியையாகத் திரௌபதையாயினள்.

அப்படி லக்ஷ்மியின் அம்சம் இல்லாவிட்டால், யாகத்தின் முடிவில் அக்கினிவேதியினின்றும் புறப்படுவாளா! சூரியசந்திரரோடொத்த பிரகாசமிருக்குமா? இப்படிப்பட்ட பாக்கியங்கள்கூடுமா? சாந்தம் இருக்குமா? சண்பகப்பூவாசனை இவளங்கத்தினின்றும் ஒருகோசதூரம் வீசுமா! ஓ! துருபதமகாராஜனே! உன்னிடத்தில் இந்த ரூபம் பிறந்ததினாலே ஞானநேத்திரத்தைத் தருகிறேன். முன்னே தாங்கள் தோன்றிய இந்த பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் பாரென்று சொல்லிக், தம்முடைய தபோமகிமையாலே அந்த ராஜாவுக்கு ஞானதிருஷ்டியைக் கொடுத்தார். அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் வியாசர் தயவினாலே இவ்வைந்துபேரையும் தேவதேகங்களோடு தேவர்களுக்குரிய காந்தியடைந்து, பிரகாசமுள்ள பொன்கிரீடங்கள் தாங்கி, சூரியனைபோலவிளங்கிப், பொன்மயமான மாலைதரித்து, உயர்ந்தும் பருத்துமிருக்கிற தேகமுள்ளவர்களாயத் தேவலோகப்பட்டுடுத்திக்கொண்டு, இந்திரரூபமாய் விளங்குகிறவர்களாகக் கண்டான். அந்தப் பெண்ணையும் அப்படியே இலக்குமியைப்போலிருக்கக்கண்டான். இப்படிப் பார்த்தமாத்திரத்திலே அதிகவியப்பும்-சந்தோஷமும்-ஆனந்தமுங் கொண்டு, அங்கேயிருக்கிற மகானுபாவரான வியாசமகாமுனிவருடைய திருவடித் தாமரைகளிலே கிட்டச்சேர்ந்து குலவக் கீழ்விழுந்தெழுந்து கைகூப்பிநின்று, சுவாமி! தேவரீரிடத்தில் இது ஒரு அதிசயமன்று. தேவரீருடைய மகிமைக்கடலிற் சகலவிசித்திரமும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதென்று மதித்துத் துதித்தான். அந்தமகாரிஷியும் அனுக்கிரகத்துடனே பின்னும் அந்தராஜனைப்பார்த்து, ஓ இராஜனே! இதுபோன்றசரித்திரங்களையும் சொல்லுகிறேன்கொஞ்சம்கேளும்.

வியாசர்பௌமாசுவீமுதலியபெண்களின் சரித்திரங்கூறிப் பாஞ்சாலனைத் தேற்றுதல்.

முற்காலத்தில் நிதந்து என்ற ஒருமகானுபாவனுகிய இராஜரிஷியிருந்தார். அவருக்கு மகாபலசாலிகளாகிய ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுடைய நாமதேயங்கள் சால்வேயன - சூரசேனன - சுருதசேனன் - இந்துசாரன் - அதிசாரன. இவரெல்லாரும் தருமநிலையுடையவர்கள். ஆதலால்ஒருவருடன் ஒருவர் நட்புகொண்டு அதிக்கிரமிக்காம லிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க உசிநரதேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியாகிய சிபி என்னுமகாராஜன் தன்மகளாகியபௌமாசுவீ என்பவளுக்குச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினுன். அதற்கு எல்லாதேசத் தரசர்களோடு இந்தநிதந்துராஜன மக்களும்வந்தார்கள். அந்தசுயம்வர மண்டபத்திலே சிபிராஜ குமாரியானவள் இவ்வைந்து குமாரர்களையும் இச்சித்தாள். அப்படியே அந்த ஐவரும் விவாகஞ்செய்துகொண்டார்கள். அவளுக்கு ஐவராலும் ஐந்து மைந்தர்கள் பிறந்து விளங்கினர்கள். அதனாலே உலகத்தில சால்வேயனென்றும் - சூரசேனனென்றும் - சுருதசேனனென்றும் - இந்துசாரனென்றும் - அதிசாரனென்றும் - ஐந்து க்ஷத்திரிய வம்சஸ்தர்கள் பிறந்து, அப்பெயரையுடைய தேசங்களை ஆண்டுவருகிறார்கள். இப்படி ஒருத்தி ஐவருக்கும் பெண்சாதியாகி, மகாதருமநிலையிலிருந்து கீர்த்திபெற்ருள். ஆகையால் உன்மகளும் பாண்டவர்களை விவாகஞ்செய்து, பதிவிரதா மகத்துவத்துடனே விளங்கட்டும். உன்மனதிற் சந்தேகம் வேண்டாமென்று சொல்லி, மறுபடியுஞ் சொல்லுகிருர்.

கவுதமகுலத்திற் பிறந்த ஜடிலையென்னும் ஒருவருடைய மகள் மகா தருமநிலையுடையவள். அவள் மகானுபாவர்களாகிய ஏழுரிஷிகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டாள். இன்னும் தக்ஷருடையபெண் மாரிஷையென்பவள், பிரசேதர் எனகிற பெயரையுடைய சகோதரர்களாகிய பத்துரிஷிகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டாள். மற்றும் ஓர் காரணங்கேள்: முன்னே தபோவனத்தில் ஒருரிஷியினுடைய மகள், ரூபவதியாய் மங்கைப்பருவத்தை யடைந்திருந்தாள். அவள் தனக்குத் தகுந்த புருஷன வேண்டுமென்று ஐந்துமுகத்தையுடைய சதாசிவமூர்த்தியைக் குறித்துத் தவ

ஞ்செய்யும்போது, அவர் பிரத்தியக்ஷமாகி உனக்கு என்னவேண்டுமென்று கேட்க, அவள் மிகவும் யோக்கியனாகிய புருஷனைத் தரல்வேண்டுமென்று இரந்தாள். அதற்குஅவர் உன்மனதுக்குத் தக்கவராகிய ஐந்து புருஷர்களுண்டாவார்களென்றுசொன்னார். அவள்-சுவாமீ சங்கரனே! நான் ஒருநாயகனையாசிக்க, ஐவரைத் தந்ததென்னவென்று கேட்டாள். நீ எமது ஐந்துமுகத்தையுங் காதலித்தமையால், அப்படியே ஐந்துபுருஷரைக் கொடுத்தேனென்று சொன்னார். ஓ துருபதமகாராஜனே! அந்தப்பெண் உன்மகளைப் போல்தவஞ்செய்த பாக்கியவதி. இவளும்சுவர்க்கலோக ஐஸ்வரிய லக்ஷ்மிதான். மேலும் துரோணரைக் கொல்ல ஒருபுத்திரனும், பாண்டவரைச்சேர ஒருபெண்ணும் வேண்டுமென்று, நீதானே தவஞ்செய்து இப்படிபிறந்தாள். இவளைக்குறித்து இந்திரசேனையிடத்திற் பிரவேசிக்கும்படி ஈஸ்வரன் சொல்லியது. இதுகளை நன்றுயோசித்துப்பார். தெய்வசங்கல்பம் இவளுக்கு ஐந்து புருஷர் கிடைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆதலாற் புத்தியை விசாலப்படுத்திப் பாரென்று புகன்றனர். இப்படிசொல்லிய வியாசபகவானைத் துருபதமகாராஜன் கும்பிட்டு, சுவாமி! தேவரீர் வார்த்தையைக் கேட்பதற்கு முன்னமே, பாண்டவர்களைவர்க்கும் என்பெண்ணை விவாகஞ்செய்விக்க வேண்டுமென்றுசித்தமாயிருந்தேன். தேவரீர்வாக்கினாலே சகலபந்துக்களும் யானும் அவள் தற்பூர்வஜனன முணர்ந்து, சமுசயம் நீங்கினோம். தெய்வ சங்கல்பத்தைக் கடக்க யார்திறம்? அவரவர் கருமத்தினால் நேரிடுவதற்கு எதிருண்டோ? இதற்காக எத்தனையோ காரணங்கள் தேவர்களாலேற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இது தருமமானாலும், அதருமமானாலும், தெய்வத்தின மூலமாய் வந்ததை மனுஷியன செய்தே தீரவேண்டும். ஆதலால்-குந்திபுத்திரரைவரும் என்மகளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யட்டுமென்று சொல்லிப்போட்டு, அந்தவியாசமுனிவருடன் கூட தனதுசபாமண்டபத்திற்குவந்தான்.

இப்பால் அந்தச்சபையிலிருந்த குந்திதேவி-பாண்டவர்கள் - திருஷ்டத்யும்னன் - முதலான பேர்களெல்லாம் தாங்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தபேச்சை நிறுத்திப் போட்டு, யாவரும் பயபக்தியுடனே கைகட்டிநிற்க, அம்முனிவர் எல்லாரையும் உட்காரும்படி நியமித்துத், தருமபுத்திரனை நோக்கிக், குழந்தாய்! நீங்களைவரும் இந்தராஜகுமாரியைக் கலியாணஞ் செய்ய வேண்டியதாய்த் தேவநிபந்தனை யேற்பட்டது. உங்கள் மாதாவாகிய குந்தி தேவியின் வாக்கும் அப்படி வந்தது. ஆகையால் இனித் தாமசம் வேண்டியதில்லை. இப்போது சந்திரன் உரோகணி நட்சத்திரத்தோடே கூடுகிறான். இந்ததிவ்யமான நாளிலே உங்கள் புரோகிதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, க்ஷத்திரிய தர்மத்தையநுசரித்து, சாஸ்திர விதியின்படியே நீங்களைவரும் திரௌபதையை விவாகப்பண்ணிக்கொள்ளுங்களென்று நியமித்தருளினார். அந்தத் தபோநிதிசொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட சபையிலிருந்த சகலமானபேரும் சந்தோஷம் சந்தோஷம் என்றும், எங்கள்கண்களுக்குத் திருவிழா நேரிட்டதென்றும், எங்கள் சிந்தைக்குக் களிப்புண்டாச்சுதென்றும், சொல்லி ஆரவாரித்தார்கள். அந்தக் குந்திமக்களுள் மூத்த தருமராஜனும் வியாசமகாமுனிக்குக் கைகூப்பி, அப்படியே சுவாமி பாக்கியம் ஆகுகவென்று தொழுது, எங்களுக்குத் தர்மாதர்மங்களை நியமித்தருளுங் குலகுருவானவர் தேவரீரன்றோ? எங்களைவர்க்கும் மனதில் இப்படியே தோற்றியிருந்தும், எங்கள் மாதாவின் அருள்வாக்கும் அவ்வாறே கிடைத்தும், மனதிற் சொற்பசம் கவலையிருந்தது, அந்தக்கவலை இருள், தேவரீருடைய திருவாய்மொழியென்னும் பெரியதீபத்தினாலே துரத்தப்பட்டது. பெரியோர்களுக்குச் சம்மதியாகியது எதுவோ? அதுவே பெரியதர்மம். அவர்கட்குச்சம்மதியில்லாதது யாதாயினுந் தர்மமன்று. இதுவன்றோ சாஸ்திரங்களின் திரண்டகருத்து? ஆதலாற் பரசுராமன் தன்பிதாவாகிய பிருகுமகா முனியின் சொற்கேட்டுத் தாயைக்கொன்றான். இராகவனும் விசுவாமித்திரன்சொல்லுறுதியினால் தாடகையைக் கொன்றான். இனிச்சந்தேகமில்லை. சுவாமிகளிட்டருளிய கட்டளையின்படி நிறைவேற்ற இதோகாத்திருக்கிறேன் என்றுசொன்னார். அதுகேட்டவியாசமகாமுனியானவர் பாஞ்சாலராஜனைப்பார்த்து, இராஜனே! கலியாணத்திற்குவேண்டியவெல்லாஞ் சீக்கிரம் ஜாக்கிரதையாய்ச் சேகரியுமென்று செப்ப, அவனும்-சுவாமி! அடியேனால் எவ்வளவும் தடையில்லை. முன்னமே விவாகத்திற்காக எல்லாஞ் சித்தப்படுத்தியிருக்கிறேன். இன்னுமேதாவது சேகரிக்கவேண்டியதும் ஒருநொடிப்பொழுதிலே தருவிக்கிறேனென்று சொல்லித் தனகுமாரனை அழைத்து, நம்முடைய பெண்ணுக்கு மங்களஸ்நான முதலியவைகளையும்-வேதிகாலங்கார முதலியவைகளையும்-சீக்கிரத்தில் நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு, வியாசரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சபையைவிட்டெழுந்திருந்தான். அந்தப் பராசர் புத்திரரும் பாண்டவர்களுக்கு விடைகொடுத்து எழுந்தருளினார். உடனே சபையிலிருந்தவர்களும் எழுந்தார்கள்.

திரௌபதிமாலையிட்ட சருக்கம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது.

திருக்கலியாணச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சேயபங்கயச் சிறுவிரலங்கையிற் றிரட்டியநறுவெண்ணெ
யாயர்மங்கைய ரிடவிட வமுதுசெய் தாடியதிருக்கூத்து
நேயமுவந்து முறுவலும் புரிந்துபார்த் தருளியநெடுங்கண்ணு
மாயவன்றிரு வடிவமுமழகுமென் மனத்தைவிட்டகலாவே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு வேதவியாசர் தெருட்டி ஆக்ஞாபித்த பிரகாரம் விரைவில் நடத்தவேண்டுமென்று பாஞ்சாலராஜன் தனது குமாரனுக்கும் அமைச்சர்கட்கும் அறிவித்தமாத்திரத்தில, அவர்கள் தமது பட்டணத்திலும் இதரதேசத்திலுமுள்ள சகலமான பந்துக்களுக்கும்-சிநேகிதர்களுக்கும்- பிராமண உத்தமர்களுக்கும்- நாலுசாதிப்பெரியமனிதர்களுக்கும்-கலியாணசமாசாரந்தெரிவித்தார்கள். அவரவர்கள் விநோதமாகிய வஸ்திராபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, சந்தோஷத்துடனே அந்தப்பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது அநேகங் குதிரைகள் - யானைகள்-தேர்கள்-சிவிகைகள் - முதலான வாகனங்களாலும், அந்தந்தத் தேசங்களிலிருந்து வரும்வரிசைகளாலும், இலக்கமற்ற ஜனங்களாலும், பட்டணத்திற்குப் புறத்திலிருக்கும் சகலவிடங்களும் நிறைந்து, பேரோசைகளினாலே சமுத்திரம்போலவும், சகலபோக பாக்கியங்களினாலே தேவலோகம் குபேரலோகம போலவும் விளங்குகிற்று அப்பாஞ்சால நகரம். மேலும் நாநாவிதமாக அலங்கரிக்கப் பட்டு மங்களவாத்தியங்கள் முழங்க விளங்கும் அப்பட்டணமானது, தனது நாயகனாகிய துருபத மகாராஜனுக்கு மகளாயிருக்கப்பட்டவள் தனக்கும் மகளானமையாலே, அவளுடைய விவாகத்துக்காகத் தானே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலியாணத்திற்கு வருகிற பேர்களைச் சந்தோஷத்துடனே எதிர்கொண்டு உபசரிப்பதுபோ லிருந்தது. சகலஜனங்களும் பாண்டவர்களுக்கும் - திரௌபதிக்கும் நடக்கும் திருக்கலியாணம் தங்கள் வீட்டுக் கலியாணமாக நினைத்து, உத்ஸாகத்துடன மனக்களிப்படைந்து, இலக்கினத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள். இப்படி பட்டணமெல்லாம் அலங்கரித்தவுடனே, மறுபடியும் ராஜகிரகத்தையும் - கலியாண மண்டபத்தையும் - விசித்திரமான வஸ்திரங்களாலும், கண்ணாடிகளாலும், பூமாலைகளாலும், அகிற் புகையினாலும், பொற்றோரணங்களாலும், அலங்கரிக்கிறார்கள். அந்தந்தச் சிறப்புகளும் நாமிந்தமகாகலியாணத்திற்கிடமாயினோமேயென்று சந்தோஷமடைந்ததுபோற் பிரகாசித்தன. அம்மண்டபத்தினடுவிலே விவாகவேதிகைசெய்து பொற்றகட்டினாலலங்கரித்து, சுருக்கு-சுருவம்-சங்குபாத்திரம் - தர்ப்பைகள் - பொரிகள்-அக்ஷதைகள் - முதலான சுபவஸ்துக்களாலே நிறைத்துப், புரோகிதர்கள் சிறந்தவேதியர் கூட்டத்தோடு நிறைந்திருந்தார்கள். பாண்டவரும் தமது புரோகிதனை அழைப்பித்துச் சமாவர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு, அநேகவஸ்திரங்கள் - பசுக்கள் - சுவர்ணங்கள் - முதலியவைகளை வேதியருக்கு வழங்கி, மங்களஸ்நானஞ்செய்து, நவரத்தினங்களிழைத்த குண்டலமுதலிய ஆபரணங்களையும் - விலையுயர்ந்த பட்டுவஸ்திரங்களையும் அணிந்து,பரிமளமிகுந்த கந்தமாதிகளைப்பூசிக்கொண்டு, புஷ்பசரங்களும் புனைந்து மணவாளக் கோலத்துடனே விளங்கினார்கள். அப்போது திரௌபதிக்குக் கோகிலாதேவி முதலானவர்கள் வேதியரைக்கொண்டு மங்கள ஸ்நானமும் சாந்தியுஞ் செய்வித்து, அவர்கட்குப்போசனங்களாலும் தக்ஷிணைகளாலும் திருப்தியுண்டாக்கி, அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினால் சிறந்து விளங்கும்படியான அப்பெண்மணிக்குக் கேசமுதற் பாதம்வரைக்கும் ரத்னாபரணங்களினாலே அலங்கரித்தனர்.

அந்தக் கலியாணப்பெண்ணானவள் ஒரு பொற்கொடியானது ரத்தினமயமான பூங்கொத்துக்களினால் விளங்கிப் பூத்ததுபோலவிளங்கினாள். அன்றியும் பௌர்ணமையினிராத்திரியானது தீபங்களினால் ஒளிர்வதுபோலுமிருந்தனள். கனகசித்திரஞ்செய்து மணிமினுங்கிட்ட வெண்பட்டு வஸ்திரத்தை இவளுக்குடுத்தியது எவ்வாறிருந்ததெனில், பொற்சிறகினையுடைய அன்னங்கள் சூழ்ந்து விளங்கிய கங்காநதியானது ஆசாரவீனர்களாற் றனக்கு நேரிட்ட அசுசியை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு மகா பரிசுத்தையாகிய இவள் தேகத்தைக் கட்டிக்கொண்டது போல விருந்தது. கஸ்தூரிமுதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் இவள் சரீரத்திலுண்டான சுபாவ வாசனைக்குத் தோற்றதினாலேயோ! மற்றயாதுகாரணத்தினாலேயோ! அவைகளை நைய அரைக்கப்பட்டுத் தனது திருமேனிமுழுவதும் பூசப் பிரகாசித்தாள். பரிமளமிகுந்தமெல்லியபுஷ்பங்கள் பலவும் இவள் இயற்கைவாசனையோடுங் கூடிய சிரமென்மைக்குத் தோற்றன வென்று புலவர்கள் மதிக்கும்படியாக, அம்மலர்களை நாரினா லிறுகக்கட்டி அவள் முடியிலுங் கழுத்திலுஞ் சூட்டிச் சிறைசெய்தார்கள். இப்படிக் கெல்லாஞ் சிங்காரிக்கப்பட்ட பாஞ்சால கன்னிகையைப், புரோகித பத்தினி முதலாகிய பிராமணப்பெண்களுடனே, கோகிலாதேவி முதலிய

க்ஷத்திரிய சுமங்கிலிகள், கந்தபுஷ்ப தாம்பூலமுதலிய மங்கல வஸ்துக்களுள்ள பொற்பாத்திரங்களை ஏந்திக்கொண்டு, அழகிய கலியாணப் பாடல்களைப்பாடிச், சகல தேவஸ்திரிகளும் லட்சுமி தேவியைச் சூழ்வதுபோற் சூழ்ந்து, வாத்தியங்களும் சங்கீதங்களும் முழங்க, மெள்ள மெள்ள அந்தப் புரத்தினின்றும் கலியாண மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். இப்படி திரௌபதியை அனேகரு சுமங்கலிகள் சூழ்ந்துவருந் தோற்ற மெவ்வாறிருந்ததெனில் - ஆகாயத்தின் கணிறைந்த மின்னல்களானவை இவளுடைய தேககாந்திக்குத் தாங்கள் தாழ்ந்தமையாலே விசேஷசமயத்திலே இவளிடத்திற் சேவகம் பண்ணியேனும் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென்று பூமியிலிறங்கி வந்து, சஞ்சலத் தன்மையை விட்டு இவளைச் சூழ்ந்ததுபோலிருந்தது. அன்றியும் அளவற்றஸ்திரீ ஜனங்களால் மலிந்த அந்தக் கலியாண மண்டபமானது அப்சரசுகள்விளங்கிய இந்திரன சபைக்கு நிகராயிருந்தது.

இவ்வாறு கலியாணப் பெண்ணை விவாகச்சபைக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்து நிறுத்தின உடனே தவுமியர் முதலாகிய அனேகமகாமுனிவர்களும், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலிய அளவற்ற பந்து மித்திரர்களும் புடைசூழ விற்றிருக்கிற பாண்டவர்களைத், துருபத மகாராஜன் தன் சுற்றத்தாருடனேயும் - பிராமணர்களுடனேயும்-சகலவித நாதகீத பரதநாட்டிய ஸ்திரீகளுடனே அவர்களிருக்கும் இடத்திற்குப் போய்த் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து, பின்புறத்திற் சுவஸ்திவாசனங்களும் - முன்புறத்திற்பலவாத்தியங்களும்-கோஷிக்க வெகுசிறப்பாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சபையிலுயர்த்தினர். இப்படி இஷ்டசனங்களாலும் பந்து சனங்களாலும் நிறைந்து, தாமரைகளும் கருநெய்தல்களும் இறைக்கப்பட்டு, நட்சத்திரங்களும் மற்றக்கிரகங்களும் பொருந்திய நிர்மலமாகிய ஆகாசம்போலே விளங்கும் அச்சபையில் இவர்களெல்லாரு சேர்ந்த மாத்திரத்திலே, பேரிகாகளம் - சங்கு-மிருதங்கம்-முதலியவாத்தியங்கள் ஏககாலத்திலே பங்கு கணகணவென்று முழங்கின. இந்த வாத்திய கோஷமானது திரிபுவனமுங் கேட்கின்ற மேகத் தொனிபோலிருந்தது. இவ்விதமான வாத்தியங்களும்-சங்கீதங்களும்-ஜயசப்தங்களும்-முழங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சபாமண்டபத்திலே, வேதியரையச் சுற்றிச கலகலைவல்லவரான பிராமணர்களும், அவர்களைச்சுற்றி இரண்டுவகையான சூரியகுல சந்திரகுலஅரசர்களும், அவர்களைச்சுற்றி அவ்வவ் வரசர்களினபந்துவர்க்கங்களான பலபார்த்திபர்களும், அவர்களைச்சுற்றி மந்திரிகள்-சேனாதிபதியர் - முதலான பிரமுகாளும், அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி யமைத்திருக்கின்ற ஆசனங்களில உட்கார்ந்தபின்பு; பாண்டவர்களுக்குப் புரோகிதராகிய தவுமியமுனிவர் - ஓ துருபதமகாராஜனே! இலக்கினம் வந்துவிட்டது. விவாகத்துக்குச் செலவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அவ்வரசன் இனி அடியேனாற் செய்யவேண்டிய காரியங்கட் கெதிர்பார்த்திருக்கின்றேனாதலால், தேவரீர்சங்கற்பாதி சற்கிரியாங்கிகளோடு விவாக காரியத்தை விபவமாய் நிறைவேற்றுங்களென்று உத்தரவு செய்தான்.

அதுகேட்ட முனிவர் தருமபுத்திரனை அழைத்துப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, சபைக்குப் பூசையும் சங்கல்பமும் செய்வித்து, அங்குரார்ப்பணமும் பிரதிசரங்களும் நடத்தித், திரௌபதையின பாணிக்கிரகணஞ் செய்வித்துப், பெரியோர்களால் ஆசீர்வாதஞ் சொல்லிவைத்துப், பின்பு அவ்வேதிகையில் அக்கினியின் உபசமாதானஞ்செய்து, விதிப்படியே ஹோமம் வளர்த்தி, தருமபுத்திரர் கையினாலே அந்த ராஜகுமாரிக்கு மங்கல சூத்திரந்தரிப்பித்து, வேதியருடைய ஆசீர்வாதமும் வேதவாத்தியமு முழங்குவித்தார். பின்பு புரோகிதருடைய ஆக்கினையினாலே தருமபுத்திரர் அந்தக் கன்னிகையினுடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு, அக்கினி வேதிகையைப் பிரதக்ஷணமாக வந்து, மந்திரத்துடனே அம்மிமிதித்து, அருந்ததி தரிசித்து, சாயாதேவியுடனே சூரியன் மேருபருவதத்தைப் பிரதக்ஷிணம் வருவதுபோல் அஷ்டமங்கலத்துடன் பிரதக்ஷணஞ் செய்து உட்கார்ந்துகொண்டு, அப்பெண்ணுக்குச் சுமங்கலியத் தன்மைவளரும்பொருட்டுப் புரோகிதருடைய அநுமதியின்படி மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, பொரிகளைக்கைகளாலவாரியிறைத்து அக்கினியில்ஹோமஞ்செய்தார். அப்பெண்ணரசியினது கைகளினின்றும் அக்கினியிற் பொரிகள்சொரியும்போது, செழித்த தாமரைகளிலிருந்து முத்துக்கள் விழுவதுபோலிருந்தது. இப்படி ராஜஹோமமும் சப்தபதியும்-ஆனவுடனே புரோகிதர் இந்தப் பிள்ளையையும் பெண்ணையும் கோலமணையில் உட்காரவைத்து, மகாசபைக்குச் சந்தனம்-புஷ்பம் முதலியவைகளாற் பூசைசெய்து, மங்கல அக்ஷதைகளைப் பெரியோர்கள்கையிற் கொடுத்து, வேதவாக்கியங்களாலே ஆசீர்வாதஞ் செய்வித்தார். சுமங்கலிகளும் மங்கல கீதங்கள் பாடிக்கொண்டு ஆலத்திமுதலானவைகளைச் சுற்றினார்கள்.

இப்படி விவாகமகோற்சவம் நடந்தவுடனே துருபதமகாராஜன் பிராமணர்களுக்கு வஸ்திரங்களும்-ஆபரணங்களும் - பசுக்களும் - பூமிகளும் - வீடுகளும் இன்னும் அனேக திரவியங்களும் - தக்ஷிணையாகக் கொடுத்து, பந்துக்களையும் - அப்தர்களையும் - தகுந்தபடி மரியாதையுடனே விசுவாசித்தான். அவனமனைவியானவள் ராஜஸ்திரிகளுக்கும்-பிராமண ஸ்திரீகளுக்கும் ஆபரணங்களும் - வஸ்திராதிகளுங் கொடுத்துப் பூசித்துச், சம்பந்திகளையும் உபசரித்தாள். இஃதானஉடனே அரசனானவன் சட்சுவை பதார்த்தங்களோடு சித்திரான்னங்கள் - திருக்கண்ணமுது-பாயசம்-இவைமுதலானவைகளும், பேணி-இலட்டு-அதி

ரசம்-தேன்குழல்-முதலிய பலகாரவர்க்கங்களும், வாழைக்கனி-மாங்கனி-பலாக்கனி-முதலிய பழவர்க்கங்களுமமைத்த போஜனத்தினால் பிராமணர்கட்குத் திருப்தியாகும்படி சமாராதனை செய்து, பின்பு சகல சமபந்திகள்-பந்துக்கள்-சிநேகிதர்கள்-முதலான பரிவாரங்களுடனே தானுஞ்சித்திரமாகிய கதைகளைச் சம்சாலிச் சிரித்துக்கொண்டு இராஜபோஜனஞ்செய்து, எல்லோருக்கும் சகல சுகந்தமட்டிருக்கிற சந்தனதாம்பூலங்கள் கொடுப்பித்துச், சபையிலேநிறைந்த அனேகம் பெரியோர்களுடனே சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தான். சூரியன் அஸ்தமித்தவுடனே புரோகிதர் வந்து பிரவேச ஹோமமும் செய்வித்தார். இப்படியே அடுத்த மறுநாட்களிலே முறையே - வீமசேனன்- அருச்சுனன் - நகுலன் - சகாதேவன் - என்கிற நால்வருக்கும் திரௌபதியை விவாகஞ்செய்வித்துத், தினந்தோறும் அவ்வப்போது செய்யவேண்டிய அவுபாசனாதிகளையும் - மற்றுமுள்ள சேஷஹோமங்களையும் - நடத்திவைத்தார்கள். இப்படி சிறப்பாய் நடந்த விவாக மகோற்சவத்துக்கு வந்த ஆண்பெண்ணென்னும் இருவகைப்பாலாகிய சகலஜனங்களும் அங்கமைக்கப்பட்டிருந்த அன்னத்தினால் அமிர்தத்தையும், தானத்தினால் கற்பகத்தருக்களையும், நிருத்தகீத வாத்தியாதிகளால் போகங்களையும், அழகிய ரூபலாவண்ணியத்தால் கந்தருவர்-அப்சரசுகள் - முதலானவர்களையும், வித்துவத்தினால் தேவகுரு முதலானவர்களையும், அசேஷமிசேஷடத்தினால் நாரதர் முதலிய ரிஷிகளையும், வித்தியாசமின்றி ஒத்திருப்பதைக்கண்டு, சுவர்க்கலோகத்தில் இவைகளின்மிக்க மகிமையானதுண்டோவென்று சற்றும் வியந்து ஆரவாரித்தார்கள்.

யாகசேனமஹாராஜன் ஸ்ரீதனவரிசை கொடுத்தல்.

அந்த யாகசேன மகாராஜன் தன்மருமக்களாகிய [illegible] வரிசைகொடுக்க யத்தனித்தவனாய் [illegible] நானா [illegible] பொன்மாலைகள் [illegible] அழகாய்ச்செய்து மெய்ப்பக்கவசத்திற் பொற்பட்டையணிந்து [illegible] ம் - பத்திரம் - மந்திரம் - [illegible] சாதியிற் பிறந்தவைகளாய் [illegible] கூடியனவாய்த் தந்தங்களில் கனகத்தினாலிழைத்த பிம்பங்களோடு சுவர்ணகவசம் [illegible] ரத்தங்களை வைத்து அனேக சுவர்ண ஆபரணங்களாலும் - முத்துமாலைகளாலும் - பட்டுகளாலும் - அம்பாரிகளாலும் - அலங்கரிக்கப்பட்டு இருபுறத்திலும் மணிகளசத்திக்க அசைந்து நடந்துவரும் பருவதங்கள் போன்ற நூறுயானைகளும், காம்போசம் - ஆரட்டம் - பாசிகம் - வனாயுசம் - சிந்து-முதலாகிய தேசங்களிற் பிறந்தவைகளாய்த் தேவமணி - கண்டாபரணம் - முதலாகிய நற்சுழிகளோடு காற்றுங் கற்கமுயலும்படியான அதிவேகத்தைவாய்ந்து பொன்னாலும் முத்துக்களாலும் நவரத்தினங்களாலும் பவழங்களினாலும்செய்த சேணிகளைப் பூட்டித்துவிளங்கும் ஆயிரங் குதிரைகளும், நல்லரூபமும் பருவமுமுடையவர்கள் தரிக்கச் சிறந்த அளவற்ற வஸ்திரங்களும், சிரோரத்நாதிகளாற்செய்த அனேக பூஷணங்களும், பலதொழில்களைக் கற்றுச் சாதுரியமும் ஜாக்கிரதையுமுள்ள யோசியர்களாகிய அனேக வேலைக்காரர்களும், பசவாறே பழகிய அளவற்ற அடிமைப்பெண்களுக்காலத்துத் தோரணங்கட்டிப் பொற்சிலைச் சின்னா நாமள பட்டுமேற்கட்டியோடு பவளங்களாலுங் [illegible] ளாலும் பொன் வெள்ளிகளாலுஞ் செய்த சித்திரக்கட்டில்களும், உயர்ந்த மணிகளிழைத்து மிப்பாலுமுதுவாகிய பரிசுத்தமுள்ள தோற்களால் [illegible] விரிக்கப்பட்ட பெரிய ஆசனங்களும், பொன்வெள்ளிகளால் போர்த்த படிக்கங்களும், தந்தம் இரத்தினாதிகளைத் திரட்டிச் செய்த பலவிதபாத்திரங்களும், ஆச்சரியமான சாலக்கநிர்மாணமுடைய பெட்டிபேழைகளுடையவனுந்த மாலைகளும், பொற்சங்கிலிகளும், கோணக்கவிகைகள் விளிட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற [illegible] இராமம்பசுக்களும், பொற்கட்டுகளோடு சாலலுகின்ற அவர்முடைய போர்முகக்கத்திகளும், [illegible] அவர்களும், கதை - வில் - தூணீரம் [illegible] பலம் பணிகளும், இந்திரதனுவைப்போல் [illegible] சேனைகளோடும் நாம [illegible] ஆபரணங்களும், பொற்சிலைகளும் [illegible]. இப்படிக்கு கலைணமையும் பளபளப்புள்ள [illegible] ராஜாக்களும் துரும், ஆகிய அனேகவஸ்துக்கள் [illegible] சகாயம் பவொருவருக்கும் தனித்த [illegible] கக்ஷிப பணங்களும [illegible]

[illegible] அன்றியும் - சலியா [illegible] பேர்களுக்கும், அவரவர் [illegible] ராபரணங்களை [illegible] அவ்வரசன மகளாகிய [illegible] ணமின், தனமா [illegible] ள. அந்தக்கந்தியா [illegible] னே மருமாளைப்பா [illegible] தபாயுபம்பெந்த. [illegible] பேரழகு [illegible] வசத்தைப் பரிட [illegible] வேந்திரனிடத்தி [illegible] பாவானிடத்தில் [illegible] னிடத்தில - உ [illegible] டத்தில - தமய [illegible] திராதேவி பே [illegible]

ல - அருந்துதி [illegible] பெரிய சகுனியினு ல் - [illegible] குமாரிற் சிறந்த [illegible] வனுனவன, சமயோசிதமாச சொல்

ணங்களையும் வீரத்தன்மையுமுடைய புத்திரனைப்பெறக்கடவாய். மகாபாக்கியங்களையும் போகங்களையும் அடையக்கடவாய். பத்தினியென்னுஞ் சொற்குத் தகுந்தபடி அனேகயாகசம்பந்தமனுபவிக்கக்கடவாய். அதிதிகளையும் - பெரியோர்களையும் - யோகிகளையும் - ஆசாரியர்களையும் - சிறுவர்களையும் - பர்த்தாக்களையும் - அந்தந்தச் சமயங்களில் தகுந்தபடி உபசாரஞ்செய்து, புண்ணியகாரியங்களாலேயே காலங்கழிக்கக்கடவாய். குருஜாங்கலம் முதலாகிய தேசங்களிலேயும், அந்தந்தப் பட்டணங்களிலேயும், தருமநிலை தவறாத அரசர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கக்கடவாய். உன்புருஷர்களாலே ஜயிக்கப்பட்ட சகல சம்பத்து நிறைந்த பூமிகளை, அசுவமேதமென்னும் பெரியயாகத்திலே யோக்கியராகிய பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துக் களிக்கக்கடவாய். தீர்க்கசுமங்கலியாயும்-தீர்க்காயுசாயும்-உன்கணவர்களுடனேகூடிச் சுகமாக வாழக்கடவாய். என்று ஆசிர்வாதஞ் செய்தாள்.

இவ்வாறே தன்னைப்பணிந்த மக்களுக்கும், மங்களாசனஞ் சொன்னாள். அப்பொழுது கண்ணன் பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய வரிசைகள் அனுப்பிவித்தார். அந்தவரிசைகளையெல்லாம் தருமபுத்திரர்கண்ணுற்றிட்டு, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி நடத்தி மரியாதையுடனே அங்கீகரித்தார். இஃதன்றி அளவற்ற இராஜவர்க்கத்தாரால் மொய்யெழுதிவைத்த தனங்களையெல்லாம் பொருத்தமாக்கி, அந்த நகரத்திற்றானே சுவர்க்கலோக போகத்திலும் மேற்பட்டபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, தாயாகிய குந்திதேவியின் திருவுளப்பாங்கின்படி நடந்து, பாஞ்சாலியோடு மற்ற சகோதரர் நால்வரையும் பாராட்டிக்கொண்டு, ஒருவருஷகாலம்வரைக்கும் மாமன் வீட்டிற்றானே சாலசம்பிரமத்துடன் யாவருங்கொண்டாடச் சந்தோஷித்திருந்தார். அவ்வாறு அங்கிருந்தகாலத்தில் அந்தசோமக புத்திரனாகிய துருபதராஜனும் அவனுடைய பத்தினியும், தமக்கு இந்தப்பாண்டவர்கள் மாப்பிள்ளைகளாய் வாய்த்தமையாலே தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் ஜெயித்தேனும் பயமில்லாதவர்களாகி, இவர்களைத் தினந்தோறும் புதியவர்போலவே சகலவைபவ சாம்பிராச்சியங்களினாலே பூசித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவனுடைய புத்திரர் முதலானபேரும், ஒருநிமிஷகாலமும பாண்டவர்களை விட்டுப்பிரியாமற் பெருமையோடு அனுவிர்த்தி செய்து வந்தார்கள். சகல நீதிகட்குந் தாயகமான நாயகனை அடைந்த திரௌபதியை, அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகவுங் கொண்டாடிப் பெருமைபாராட்டி வந்தார்கள். அப்பாஞ்சாலராஜ புத்திரியும் தனக்குக்கிடைத்த புருஷபாக்கியத்தினாலே அதிக காந்தியுடையவளாகியிருந்தாள். அக்குந்தி குமாரர்களும் பாரியையுடனே கூடி ஒரு வல்லிக்கொடியுடனே சேர்ந்த ஐந்து கற்பகத்தருக்கள்போல் விளங்கினார்கள்.

பின்பு சகலராஜாக்களும்சாரணர்களாலே திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் விவாகஞ் செய்தார்களென்றும், வில்லைவளைத்து லக்ஷியத்தை அடித்தவன் அருச்சுனனென்றும், சல்லியனோடு யுத்தஞ்செய்தவன் வீமசேனனென்றும், சும்மாயிருந்த ராஜாக்களைக்கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்த துரியோதனன்-கர்னன்-சல்லியன்-முதலானவர்களை எதிர்த்து முறியவடித்து ஓட்டியது இவ்வைவரோ யென்றும்நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு; சிலர் சந்தோஷத்தையும், சிலர் துக்கத்தையும், சிலர் ஆச்சரியத்தையும், சிலர் நிந்தையையும், சிலர் விந்தையையும், அடைந்தார்கள். இன்னுஞ் சிலர் இதென்ன கருமம்? தருமமே பெரிது. இந்தப்பாண்டவர்கள் நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் உடையவர்களாதலாலே யன்றோ அரக்குமாளிகையினின்றும் தப்பினார்கள். துரியோதனனுடைய எண்ணம் வீணாயிற்று. குந்தி மிகவும் பாக்கியமுடையவள். ஆனதினாலல்லவா அக்கால்அந்தப் பிள்ளைகளுடனே அக்கினிக்கு இரையாகாமல் தப்பி, எங்கேயோ எப்படியோ இவ்வளவுகாலம் பிழைத்துச் சிறந்த மருமகளையும் வகித்து விளங்குகின்றாள். வீஷ்மாசாரி அந்தக்குலத்துக்குப் பெரியவராகியிருந்தும், சகல தருமங்களும்அறிந்திருந்தும், இப்படிப்பட்டகொடியசெய்கைகளைச்செய்த பேரன்மார்களை விசுவாசித்திருக்கின்றாரே: இவருடைய அறிவையும்வயதையும் என்னசொல்ல வேணும்! இவனையல்லாமல் ஓர் குருடன்எல்லாக்காரியங்கட்கு நாயகமாய்க்கண்களைச்சிமிட்டிக்கொண்டுகோட்டான்போலிருக்கிறானே: அவனாவது தன்சகோதரனுடைய மைந்தரிடத்தில் இக்கொடிய செய்கை செய்யக்குறித்த துரியோதனனைநியமிக்கலாகாதா? அவனும் அனுகூலசத்துருவாய்ச் சம்மதித்திருக்கிறானே: இவர்களெல்லாம் பங்கப்படும்படியாக வெளிப்பட்டு, யாவராலுமறுத்தற்கரிய மச்சேந்திரத்தை யறுத்து, எதிர்த்துவந்த இராஜர்களையெல்லாம் இமைப்பொழுதில் வாட்டி, அந்தரலோகஸ்திரீகளும் அடிபணியத்தக்க ரூபலாவண்ணியத்தையும்- கற்புடைமையையும்-பொருந்திய பெண்ணரசியை விவாகமுஞ்செய்து கொண்டார்களே: இனி சாத்துள்ளவர்களாயிருந்தால் அவரெல்லாம் இப்பொழுது நாக்கைப்பிடுங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டாமோ? மெய்யபடி பாண்டவர்கள் முகத்திலும் நம்முடைய முகத்திலும் எப்படி விழிப்பார்கள் அப்பா தகமென்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

துரியோதனன் முதலாயினோர் ஆலோசனை.

திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளும் இந்தச் செய்தியைக் களங்கமறத் தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்திலே துக்காக்கினியில்விழுந்து தவித்துப்,பதைபதைத்துத்,துடிதுடித்துப், பெருமூச்சுவிட்டுப் பேதமொன்றுந்தோன்றாமல் நின்று, பின்புகர்னன்-சகுனி-முத

லானவர்களுடனே ஆலோசிக்க வாரம்பித்தார்கள். அந்தக்கூட்டத்தில் துரியோதனன் - ஓ எனது பித்துரர்களே! கேளுங்கள். பாலியமுதற் பாண்டவர்கள் நம்மை அலக்ஷியஞ்செய்து வந்தபடியினாலேயும், இராச்சியபட்டத்தை ஆளமுயன்ற படியினாலேயும், நாம அவர்களை வேரோடுங் கெல்லவேண்டுமென்று வெகுசமயங்களில் யத்தனப்பட்டும் உபயோகமில்லாமற்போயிற்று. பின்பு அவர்களை வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பி, அரக்குமாளிகையில் அக்கினிக்கு இரையாகும்படி செய்தோம். அதினின்றும் அவர்கள் எப்படியோ தப்பி வந்துவிட்டார்கள். நாமோ பாண்டவர்கள் பஸ்மீகாரமாய் மடிந்தார்களென்று சத்தியமாக நினைத்து, அந்த அரக்குமாளிகைத்தீயில் அகப்பட்ட ஆறு தேகங்களுடையவும் எலும்புகளை அவர்களுடைய எலும்பென்றும், அந்தச்சாம்பல் அவர்களுடைய சாம்பலென்றும், எடுத்துவந்து கங்கையிற்போட்டுவிட்டு, பாண்டவர்களிறந்துபோனார்களென்று சகலமானபேருக்கும் தெரிவித்து பண்டிதர்களையுஞ் செய்து, சத்துருபயமில்லாமல் ராச்சியத்தை அனுபவித்தோம். இப்போது இதென்ன ஆச்சரியம்! எப்படி தப்பித்துக்கொண்டார்கள்! புரோசனன் எவ்விதம் புத்திகெட்டான்! எவ்விதம் இவர்களைவிட்டான்! எப்படி எரிந்துபட்டான்! ஐயோ! அந்தப்பாண்டவர்கள் லோகாந்தரத்திலிருந்து மறுபடியும் பிழைத்து வந்தார்களோ? அப்படி நடக்குமா? இவர்கள் பாண்டவர்கள்தானோ? அல்லவோ! இவர்கள் அவர்களே என்பதற்கு எவ்வளவேனுஞ் சந்தேகமில்லை. பாண்டவர்கள் பிழைத்ததுமன்றி, இவ்வளவு ராஜர்களையும் அவமானம் பண்ணிப் பெண்களுக்கெல்லாம் சிரோமணி போன்ற பாஞ்சாலன் மகளைக் கலியாணஞ்செய்துக் கொண்டது, நமது கண்ணில் முண்டாகிய புண்ணிற் கோலிட்டதுபோலாயிற்று. நாம்பிழைத்த பிழைப்பும் போச்சுது. நமதுடைய வீரத்தன்மை என்னத்திற்கு? இனி அவர்கள் மாமனுடைய பக்கத்திலேயிருந்த சேனைகளோடு வந்து நம்மைச் செயித்து, நம்முடைய கண்களுக்கெதிரே சுலபமாக அரசாட்சியை வாங்கி [illegible] அபகரிக்கி. [illegible] ரோடு சொன்னாலும் அடங்காது. ஐயோ! இனி அவர்களால் நம் [illegible] பலமுண்டாயிற்றே என்னசெய்யலாம்? விரோதியை [illegible] படாது. தெய்வபலமேயல்லாமல், மனுஷியரால் [illegible] முடியாது. ஆதலால் நாம் எவ்விதத்திலேனும் பொறாமல் அதை நீங்கள் யோசித்துச் சொல்லவேண்டுமென்றான்.

அதுகேட்ட சகுனியானவன் சொல்லுகிறான் ஓ மகாராஜனே! லோகத்திலே ஒருவனுக்குப் பகைத்துருக்கள் இருப்பார்கள். அவர்களிற் சிலரை இதோபாயஞ் செய்யவேண்டும். சிலரை உபத்திரவப்படுத்தவேண்டும். சிலரைக்கொல்லவேண்டும். சிலரைவெல்லவேண்டும். அப்படிக்கு நீதிசாஸ்திர மிருக்கிறது. அந்தப் பாண்டவரோ நமக்குக் கொல்லவேண்டிய சத்துருக்கள். அன்றியும் அப்பாண்டவர்கள் எல்லாராஜாக்களுக்கும் அவமான முண்டாக்கி யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் இப்போது மற்றைராஜர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு, நாமும் அவர்களும் ஒருவிதமான ஏற்பாடுசெய்து, இப்போது அவர்களடைந்திருக்கிற ஜய நிமித்தமாகப் போர் புரியவேண்டியது அகத்தியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. இப்படி எல்லாரும் ஒருமித்து ஒரு ஏற்பாடு செய்துகொள்ளாமற் போனால், அப்பாற் பச்சாத்தாபப் படவேண்டியதாக வரும். இந்தக்காலமும் இந்தத் தேசமுந்தான பாண்டவர்களை நாம் வேருடன் களைவதற்கு யோக்கிய மாயிருக்கின்றன. ஏனென்றால் அவர்கள் துர்ப்பலமடைந்து தனித்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போது வெல்லாமற்போனால் உலகத்திலெல்லாராலேயும் பரிகாசம் பண்ணப்படுவீர்கள். பாண்டவர்கள் எந்தப் பிடிப்பினாலே போகத்தை அடைந்து, இனி ராச்சியத்தைச் சாதிக்க நினைக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அந்தப் பாஞ்சால ராஜன் அற்பமாகிய சேனையும் பலமுமுடையவனாதலாலே, அவனை நான் லக்ஷியமாக நினைக்கவில்லை. விருஷ்ணி வம்சத்தாரிரண்டுபேரிருக்கிறார்கள். இராமனென்றும் - கிருஷ்ணனென்றும் சொல்லுகின்ற அவர்களுடைய உதவி இவர்களுக்கு விசேஷந்தான். அவர்கள் இச்செய்திகேட்டு இவர்களுக்கு உபபலம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னதாய், சகல சேனைகளோடும் நாம் போய்ச் சூழ்ந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படிச் செய்யாமல் யதுகுலத்தோரும் மற்றுஞ் சிலராஜர்களும் துருபதனோடு ஒன்றாகிப் பாண்டவர்களுக்குச் சகாயம் பண்ணினால், அப்போது சொப்பனத்திலுஞ் ஜயிக்கக்கூடாதவராவார்கள். முன்னமே பாம்பின்வாயிற் புகுந்து தப்பியதுபோல அரக்குமாளிகையினின்றுந் தப்பியதே நமக்குத் தக்குறைவு. இப்போதும் நாம் யுத்தத்திற்குப் போனவிடத்திலே தப்பிப் போவார்களேயாகில், அப்பாலிப் பூமியில் நாமிருக்கவேண்டிய காரணமில்லை. அன்றியும் அந்தயாதவர்களும் இவர்களுடன் கூடிப் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தால், சண்டை செய்யும் இராஜகடாக்கள் [illegible] யதுபோல நேரிடுவதுமன்றி, மேலாகிய கொடியதுன்பத்தையுந் தரும். ஆதலாற் பலதேவனுடைய மகா வீரியமுள்ள சேனைகள் நம்முடைய சேனைகளாகிய குருவிகளின்மேல் பருந்துபோல் விழுமென் றிருப்பதற்கு முன்னமே நாம் எதிர்த்து. அந்தப்பாஞ்சால நகரத்தை அதிசீக்கிரம் முற்றிக்கைபோடும். இதுவே இக்காலத்திற்கேற்ற நீதியென்ன எனக்குத் தோற்றுகிறதென்று சொல்லி முடித்தான்.

இவ்வாறு யுக்தியில்லாமற் பேசிய சகுனியினுடைய பேச்சைக்கேட்ட சோமதத்தனுடைய குமாரனாகிய பூரிச்சிரவஸனானவன், சமயோசிதமாகச் சொல்

லத் தொடங்கினான். கேட்டீர்களோ சபையார்களே! புத்தியுள்ளபுருஷனானவன் தனது ராஜன-மந்திரி-மித்திரன் - பொக்கிஷம் - தேசம்-துர்க்கம் - சேனை-என்கிற ஏழுபிரகிருதிகளையும், பிறனுடைய ஏழுபிரகிருதிகளையும் நன்றாக அறியவேண்டும். காலதேசங்களைக் கண்டறியவேண்டும். அன்றியும், சந்தி-யுத்தம்-சேனையுடன்செல்கை - சும்மாயிருத்தல் - விரோதஞ்செய்தல்-பற்றுதல் - என்னும் ஆறுகுணங்களையும் நன்றாக அறிந்து, எதைச்செய்யலாமோ அதைச் செய்யவேண்டும். அல்லாமலும், விருத்தி-சமானமாயிருத்தல்-குறைவுபட்டிருத்தல் - என்னும் மூன்று விதிகள் இருக்குமிடத்தையும், மித்திரபலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் நன்றாகச்சோதித் தறிந்து, பின்புதன் னிறுடனே சற்றுநிதானித்து, சித்தசமுன்னதி-அருந்தலோபம் - காமம் - வைடம்பியம் - அசனப்பிரியம்-கோபம் - அஜுட்டணம் - என்றுசொல்லப்படுகின்ற, அகங்காரம்-உலோபம் - விரகம்-பகை - போசனப்பிரியம் - காய்தல் - சோம்பல்-என்னும் இந்த பதினைக் விசனங்களுள், எவ்வித விசனத்திற் பகைவர் அகப்பட்டி இருக்கின்றார்களோ? அதையுங் கண்டு எதிர்க்கவேண்டும். அப்படிக் கில்லாமற் சாகசமாய் எதிர்த்தால், தோல்வியடைகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இப்பொழுது நான் நினைக்கிறேன்-பாண்டவர்கள் மித்திரபலத்தோடும், பராக்கிரமபலத்தோடும், சேனைபலத்தோடும் கூடியவர்கள். அவர்களுடைய நற்செய்கைகளாலே மந்திரிமுதலானபேர்களும், ராச்சியத்துக்கு உரியோர்களும், அவர்களிடத்தில் அன்புசெய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்குள் அர்ச்சுனன் மிகவும் சிறந்தவன். அவன்சொல் அயோக்கியமாயும், சம்பந்தமற்றதாயும்,பொய்யாயும், எப்போதும் இருக்கமாட்டாது. மேலும் கேட்போர் செவிக்கு இனிப்பாகவே யிருக்கும். அவனதனது அழகினாலும், சாதுரியத்தினாலும், செய்கையினாலும், எல்லோருடைய கண்களுக்கும்- மனதுக்கும்-இனிப்பாகவிருக்கிறான். ஜனங்களெல்லாம் அவர்களைத் தங்கள்பிள்ளைகளைப்போல நினைத்திருக்கிறதுமன்றி, தெய்வமும் அவர்களைக் காப்பாற்றக் கண்விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அர்ச்சுனனும் வீமனுந்தலைமையிருந்து [illegible]ப்பதற்கு நிச்சயமாய், பராக்கிரமத்திலுஞ் சிறந்திருக்கின்றார்கள். இப்படி சகல லக்ஷணங்களுமுடையவர்களாகிய அவர்களைச் ஜயிக்க நாம் யத்தனிப்பதுவுந் தகாததா யிருக்கிறது. ஏனென்றால் - இப்படிப்பட்ட சவுரியமுடையவர்களை [illegible] அவர்களிடத்திற் பிரபுசக்தியும் - மந்திரசக்தியும்-தந்திரசக்தியும்-உற்சாகசக்தியும் - நிறைந்திருக்கின்றன. இவையெல்லாம் அர்ச்சுனனிடத்தில் விசேஷமாகவும் [illegible]. தருமபுத்திரரோ மூலபலங்களைக் கால மறிந்து விடத்தகுந்த சாதுரியமுள்ளவர். அல்லாமலும், சாம தான பேதமென்னும் மூன்று உபாயங்களினாலேயே பகைவரைவெல்லுஞ் சாமர்த்தியமுள்ளவர். அவரிடத்தி லிருக்கிற சாமர்த்தியம் மிகவும் அதிசயப்படத்தது. எப்படியென்றால்- அயலாருடைய பொருள்களைக் கொண்டே தம்முடைய மித்திரரையும்-சேனைகளையும்-ஸ்தானத்தையும் - உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, சத்துருக்களைச்செயிக்கவல்லவர். இதுவுமல்லாமல் பாண்டவர்களை நாம் ஜயிக்கக்கூடாதென்பதற்கு வேறுகாரணமொன்றிருக்கின்றது. அதாவது - யதுகுலத்து அண்ணன் தம்பிகளிருவரும் இவர்களுடைய காரியத்திற்கு வீரியராயிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லாவழியிலும் உயர்ந்திருப்பதைப் பற்றி, நாம் அவர்களுடனே ஒருசந்திபண்ணிக்கொண்டு வங்கவழியைப் பார்த்துப்போவதுதான் எனக்கு நல்லதென்றுதோற்றுகிறது. நான் சொல்லுகிறவார்த்தை உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருந்தால் இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:

அந்தத் துருபதன பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு இடிப்போம்- அடிப்போம்-கொல்லுவோம்-வெல்லுவோம்-என்று நினைக்கிறீர்களே, அதுவும் கூடாததா யிருக்கின்றது. ஏனென்றால் - அந்தராஜானவன் முன்னமே நாம் ஜயிக்கக்கூடாதவனா யிருந்தான். இப்போதோ பாண்டவர்களுடனே கூடிப் பெருமையடைந்திருக்கிறான். அவனுடைய பிள்ளைகளாகிய திருஷ்டத்தியும்னன் - சிகண்டி - முதலானவர்கள் மிகவும் சூரர்கள். அஸ்திரவித்தையிற் சக்தியானுசாரம் பயிற்சியுள்ளவர்கள். நல்ல புத்தியும் யுக்தியும் உடையவர்கள். இந்தராச்சியத்துக்குள்ள ராஜநீதிகளை நன்றாக அறிந்து, தங்கள் பிரபுத்துவத்தில் மாறாத அபிமானமுள்ள மந்திரிமுதலாகிய அங்கங்களிருக்கின்றவர்கள். அந்தந்தக் காலங்களில் அரசன்செய்வதான சன்மானங்களாலும், அவனது அரசாட்சியின் சிறுமையினாலும், அவன்தேசத்திலும் பட்டணத்திலுமுள்ள ஜனங்களெல்லாம் மிக்கதனிப்புடனே ராஜகாரியங்களில் ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலத்தமதில்களாலும், அகழிகளாலும், கோட்டைவா[illegible]களாலும், [illegible]சவர்களினாலும், அலங்கத்தினாலும் போட்டிருக்கிற மேடைகளினாலும், [illegible] கதவுகளினாலும், [illegible] காவல்களினாலும், அந்தப்பட்டணத்து [illegible] காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் அயலவர் நினைக்கவும் கூடாதபடியான அநேக இயந்திரங்களும், ஆயுதசாலைகளும், விஸ்தாரமாகிய வைத்தியசாலைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. நெடுங்காலத்திற்கு உதவத்தக்க தானியமுதலிய உணவுகளும், மற்றும்வேண்டிய - நெய் - எண்ணெய் - நீர் - விறகு - வைக்கோல் முதலிய வஸ்துக்களும், கோட்டைச்சுவர்களைச் சுற்றி பலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரிய பீரங்கிகளும் அநேகமிருக்கின்றன. வைநாசிகன் - தாரவன் - விப்பிரன் - மாருஷன - என்கிற பிராகார சிற்பிகளாலே மிகவுங்கொண்டாடப்பட்ட நிர்மாணமுள்ளது. வெகுசேனைகள்நிறைந்துள்

ள வயிற்றினையுடையது. இப்படிக்கெல்லாமிருக்கிறப டியினாலே, அந்த நகரம் எவ்வளவேனும் பேதிக்கக் கூடாத நிலையுள்ளதாயிருக்கிறது. ஆதலால் யுத்தத் தின் பிரயத்தினத்தைவிட்டுச், சந்திக்காகச் சிந்திக்க வேண்டும். மேலும் நாம் யுத்தத்திற்காகச் சித்தமாகி வந்தவுடனே இச்செய்தி துவாரகைக்கு அனுப்பப் படும். உடனே யமதூதருக்கொப்பாகிய சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு கண்ணனோடி வருவான். ஆத லால் இது எவ்வளவேனும் எதிர்க்குங்காலமாகத் தோ ற்றவில்லை. நேசமாகிப்போவதே நமக்கும் மறுமையி லும் நன்மைக்குக்காரணமாயிருக்கின்றது. இது தான் என்றனக்குத் தோற்றியகருத்து. அவசியம் இ ப்படியே நீங்கள் செய்யக்கோருகிறேன். அப்பால் உ ங்கள் மனத்தினுக்கொத்தபடி [illegible] என்று முடித்தான் பூரிசிரவன்.

இப்படிச்சொல்லிய சோமதத்த புத்திரன் புத்தி யைக்கேட்ட கர்னன் சொல்லத்தொடங்கினான். ஐ யா பூரிசிரவனே! நீர்சொல்லிய வார்த்தை நீதியுட னே முறைமையும், பிரயோசனமுள்ளதாகவும், கேட் போருக்கு இதமாயுமிருக்கின்றது. அதற்கு நான் குற்றம் பேசவில்லை. எனக்குத் தோற்றுகிறபடியே நானும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேட்கவே ண்டும். எந்தக்காரியத்திலும் எல்லோரும் மனமொரு மித்துச் செய்தாலே அது கூடிவரும். இல்லாவிட்டா ற் கேடுவரும். ஆனபடியினாலே நாமெல்லாம் வெவ்வே று கருத்துக்கொண்டிருப்பது நியாயமல்ல. இந்தக்கா லம் எதிர்ப்பதற்கு நல்ல தருணமாயிருக்கிறது. சும் மாயிருப்பதினாற்பயனொன்றுமில்லை. நீங்களெல்லோரு ம் பாகுபலமிகுந்தவர்கள். ஆயுதபலமுள்ளவர்கள். பு த்திபலமுள்ளவர்கள். உற்சாகமுடையவர்கள். ஆத லாற் சந்திசெய்வது நன்மையல்லாது. நாம் இப்பொழுதே போய்ச்சூழ்ந்துகொள்ளவேண்டும். யாதவர்களுக்கு இச்செய்திதெரிந்து அவர்களிவ்விடம்வந்து சேருகிற தற்கு முன்னமே, [illegible] போக வேண்டும். இப்போது நாம் [illegible] [illegible] வேண்டும். [illegible] [illegible] யுத்தசந்நத்த யாமனைவரும் [illegible] படையிற் சேரவேண்டும். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வேண்டியது. ஒருவரும் கட்டளையில்லாமற்போகக்கூடாது. இப் படிக்கெல்லாம் நம்முடைய சேனைகளைச் சித்தப்படு த்திக்கொண்டு, [illegible] [illegible] மதிலை யிடிக்கும்படி செய்யவேண்டும். மேடுகளைப் பள்ளங்க ளாகவும், பள்ளங்களை மேடாகவுமாக்கவேண்டும். மரங் கள் முதலியவைகளைவெட்டி அகழியிற்போட்டு அ ளைத் தூர்க்கவேண்டும். அந்தப்பட்டணத்திலிருப் போரெல்லாம் கலங்கித்திகைத்து நிற்கச்செய்து உட் புகுந்து, கொஞ்சமும்யோசிக்காமல் வெட்டிச்சுட்டுக் கோட்டைபுகுந்துகொள்ளையிடவேண்டும். இப்படிசெ ய்தால் நம்முடைய பெருங்குறை தீர்ந்து [illegible] ம். அதற்கு இதுவே சமயம். அவர்களெல்லாம் இப்போ து [illegible] அசாக்கிரதையாயிருக்கிறார் கள். ஆகையாலென்வார்த்தையை மனதிலேயோசித்து க்கொண்டு, சீக்கிரம் புறப்படுங்கள் போவோம். நமக்குச் செயமுண்டாகும். அனுகூலமாகக் காற்றும் வீசுகின்ற து. மனம் தெளிவாயிருக்கிறது. வாகனங்களும் ஆயுத ங்களும் மகாகோபித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. என்று சொன்னான் கர்ணமகாராஜன்.

கௌரவர்க்கும் பாஞ்சாலர்க்கும் யுத்தம்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே திருதராஷ்டிரன் புத்திரருக்கு வேண்டியபேரெல் லாம் பூமி அதிரும்படி உச்சாகத்தோடே புறப்பட் டார்கள். அவர்கள் ஐம்புலன்களினும் சற்றேனும் ஆ சையில்லாமல், தைரியத்தையே முன்னிட்டுக்கொண்டு யுத்தத்திற்குச் சித்தமானார்கள். அப்போது பெரிய கோபத்தோடு துரியோதனன் சேனையாகிய சமுத்தி ரம் புறப்பட்டது. அது கர்ணனென்னும் பெருங்காற்றினா ற் பொங்கி கரைபுரண்டு. சகுநியென்னும் பெரி ய அலைமோதிக்கூடிச், துச்சாதனனென்னும் திமிங்கி லமுள்ளதாய்த், துரியோதனனென்னும் பயங்கர மாகிய முதலையையுடைத்தாய் விளங்கிக்கொண்டு, அந் த நகரியை மிகவேகத்தோடு அப்பிரதட்சணமாகக் கவ்விக்கொண்டது. பின்பு ஆயுதங்களாகிய அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப்ப டை, தம் பட்டணத்தைச் சூறைகொண்டதென்று [illegible] கேட்டமாத்திரத்திலே, பாஞ்சாலரா ஜன பிள்ளைகளாகிய திருஷ்டத்யும்னன் - சிகண்டி - [illegible] [illegible] - பிரியதரிசனன் - சித்திரகேது - [illegible] - [illegible] சேனன் - என்பவர்கள் [illegible] கோபாவேசம டைந்து, மகாமேருபோன்ற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆயுதங்களோடு - அவ்வாறத்தினாலே [illegible] [illegible] [illegible] புறப்பட்டார்கள். துருபதமகாராஜனும் வெள்ளைக்கு திரைகள் கட்டி வெள்ளைக்கொடி போட்ட ரதத்தே [illegible], வெண்சாமரம் வெள்ளைக்குடை முத லியவைகளால் விளங்கினவனாய், சிங்கம்போல வீர வாதஞ்செய்துகொண்டு பிள்ளைகளை நடத்தினா ன். அது நட்சத்திரங்களின் நடுவில் சந்திரனிருந் ததுபோலிருந்தது. இவ்விதமாய்ப் பாஞ்சாலசேனை [illegible] வெள்ளம்போற் பு றப்பட்டு இந்தச்சேனையின்மேல்வந்து விழுந்தது. அப்போ து அவ்விரண்டுசேனைகட்கும் கொடியயுத்தம் நே

ரிட்டது. அது இரண்ட இரண்டாற்று வெள்ளங்களொன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டது போற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் மூலைக்கு மூலை சிதறிய யானை - குதிரை - தேர் - முதலானதுகளினாலே அந்தச்சைனியம் நாற்புறத்திலும் நட்சத்திரங்கள் சிதறியிருக்கிற வானம்போல் விளங்கிறது.

இவ்வாறுபெரியாதிகளின்முழக்கத்துடனேபெரியசண்டை நேரிட்டதைக் கேட்ட பாண்டவர்கள் கவசகுண்டலாதிகளை அணிந்து கொண்டு, முகங்களிற் கோபாக்கினி சொலிக்க ஆயுதங்களோடு புறப்பட்டு வந்தார்கள். அப்போது பலவித ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்துக்கொண்டு ரதங்களேறிவருகின்ற பாண்டவர்களைப் பார்த்தமாத்திரத்திலே, சகலராஜாக்களுக்கும் மனதிலும் தேகத்திலும் நடுக்குண்டாயிற்று. பாண்டுசாலசைனியமென்கிற பூரணசந்திரனைக் கண்ட கடல்போல் பொங்கி, வெகுசவுரியமாய்த் துரியோதனன் சைனியத்தைச் சின்னபின்னங்களாகத் துரத்தி யடித்தது. இப்படி யொரு முகூர்த்தகாலம் இரண்டுபடைகளுக்கும் சங்குலயுத்தம் நடந்தது. அதின் பின்பு இரட்டை இரட்டையாகப் படைத்தலைவர்கட்கும் மகாகொடூரமான சண்டையுண்டாயிற்று. அந்தச் சண்டையிற் சைந்தவனும் - கர்னனும் - அர்ச்சுனன் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கச் சேசுமித்திர னென்கிறவனையும், பிரியதரிசனனென்கிறவனையும், நிமிஷத்தி லடித்துத் தள்ளினார்கள். இதைப்பார்த்து அர்ச்சுனன் பொறுக்காமல், ஜயத்திரதனுடைய குமாரனையும் - கர்னனுடைய குமாரனையும் எதிர்ந்துவளைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் தகப்பன்மாருடைய முன்னிலையிலேயே மரணமடைந்து ரதத்தினின்று கீழே விழச் செய்தான். மகாசூரராகிய இரண்டு ராஜகுமாரரையும் அர்ச்சுனன் கொன்றதைப்பார்த்த அவர்களின் தந்தையராகிய சைந்தவனும் - கர்னனும் - கோபாக்கினியாலே முகமெல்லாம் படபடத்துச் சிங்கங்கள்போலப் பூம்பூவென்று ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு, சிறிதும் பயப்படாமல், இந்திரகுமாரனுடைய தேரை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். இவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசையாக இருந்துகொண்டு, அர்ச்சுனனோடு சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள். அந்த யுத்தமானது விருத்திராசுரன் - சம்பராசுரன் - இவ்விருவரோடும் தேவேந்திரனுக்கு நேரிட்ட யுத்தத்திற்கு ஒப்பாக நினைக்கப்பட்டது.

இப்படி அவ்விருவரும் மாறிமாறி எதிர்த்து அர்ச்சுனனுடைய தேரிற் கட்டியிருந்த குதிரைகளில் மூன்றைக் கொன்று விட்டார்கள். பின்பு அர்ச்சுனனுடைய குதிரைகள் கீழே விழவே, கவுரவர்களெல்லாம் சந்தோஷத்தினாலே கிலுகிலுவென்று ஒருகோஷமுண்டாயிற்று. சமீபத்திலிருந்த வீமசேனனானவன் அர்ச்சுனனுக்கு நேரிட்ட குறையையும் கவுரவர்களுடைய கோலாகலத்தையும் பார்த்துச் சகிக்காமல், ஒருநிமிஷத்தில் வேறுகுதிரைகளைக் கொண்டுவந்து அந்த ரதத்திற்கட்டினான். இப்படி அர்ச்சுனனுடைய குதிரைகள் விழுந்தனவென்று தாங்களொருவரோடொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுஞ் சொல் முடிவதற்கு முன்னமே, மனம்போலோடிவருகிற அந்தரதத்தைப் பார்த்த துரியோதனன்-சகுனி-பூரிச்சிரவன் - இந்நால்வரும், மேற்சொன்னசயிந்தவனோடும் கர்னனோடும் கலந்து அந்தரதத்தை வளைத்துக்கொண்டார்கள். இந்த ஐந்து மகாவீரருடனே அந்தத் தேவேந்திரபுத்திரனானவன் ஒருயோகீஸ்வரனைம்பொறிகளுடனே எதிர்த்துப்போர்செய்கிறது போல் தைரியமாய் எதிர்த்துப் போர்செய்தான். அந்தயுத்தத்திலே ஐந்துமகாவீரர் ஏககாலத்தில் தம்பியைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்த வீமசேனனானவன் கொஞ்சமும் பயப்படாமல், ஐந்து மதயானைகளைக்கண்ட சிங்கம்போல் உற்சாகத்தை அடைந்து, தானுந்தனது தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு அவர்கள் நடுவிற் பிரவேசித்தான். அப்போது அவ்வைந்து சூரரும் தனித்தனியே ஒவ்வொருபாணம்போட்டு, ஐந்து பாணங்களினாலே வீமசேனனுடைய குதிரைகள் நான்கையும் சாரதியையும் யமலோகஞ்சேரும்படி செய்தார்கள். அந்த வாயுவின்மகன் உடனே குதிரைகளுஞ் சாரதியுமில்லாத தேரினின்று கீழே குதித்துக், கையிற் கதையை எடுத்துக்கொண்டு நானாவிதமாகிய யுத்தவழிகளையெல்லாம் நடத்தினான். இவ்வாறு நடத்திக்கொண்டே சர்ப்பங்களைக்கண்ட கருடன்போலக் குதிரைகளின் கழுத்துகளிலேயும், தேர்களின் உருளைகளிலேயும், நுகத்தடிகளிலேயும், இருக்கைகளிலேயும், மகாரதிச்சத்துருக்களைக் கண்டங்கண்டமாக வெட்டினான்.

இப்படி வெட்டிக்கொண்டிருக்கிற வீமனுடைய கதையையும்-ஆயுதங்களையும்-கர்னன் துண்டித்துத் தள்ளினான். அதைச்சற்றும் மதியாமல் பெரும்பலவீராவேசத்துடனே மான்கூட்டத்திற் புலிபுகுந்தது போற் கவுரவசேனையிற் புகுந்து நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற வீமனைப்பார்த்த அர்ச்சுனன், ஓ! ஓ! கதையுமில்லாமல் தேருமில்லாமல் இவர்சேனைகளினிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டானே, இருபத்துமூன்று - அக்ஷௌணி - சேனைப்பிரளயங்கள் - இவர்களின் நாலைந்தையும் கூட அழித்துக்கொண்டு அந்நிசேகிரத்தில் ஓடிவந்தான். பின்பு பத்து மகாரதர்களுக்கு மகாகோரமான யுத்தம் நடக்கலாயிற்று. அந்தச் சண்டையில் அவர்கள் விடுத்த பல அம்புகளினாலே அந்தரதங்களையும் கொடிகள்-குதிரைகள்-முதலாகிய யாவும் மறைந்துவிட்டன. தூளிகளெல்லாம் கிளம்பி அந்த இரண்டு சேனைகளையும் இருளைப்போற் கப்பிக் கொண்டன. இந்தப்படியாக நெடுநேரம் சரியான யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, கர்னன் அர்ச்சுனனை மிகவும் பராக்கிரமித்து எதிர்த்து, தன்னுடைய வில்லைவளைத்து, நாணி ஏறிட்டுப்

பாணத்தைத்தொடுத்துக்காதளவுமிழுத்து, மேகம்மழை பொழிவதுபோல பொழிந்து அர்ச்சுனனுடைய தேர் ஸ்தம்பித்துப் போகும்படி செய்தான். இப்படி செய்ததினாலே அர்ச்சுனனானவன் தனது தேர்க்குதிரைகள் நின்றவிடத்தை நின்றும் ஓரடிகூட நகர்ந்து வைக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கக் கண்டு, மிகவும் கோபத்தினாலே கண்களெல்லாம் சிவந்து சுழலிடப் பிரளயகாலத்து யமனைப்போல அதி உக்கிரரூபங்கொண்டு, இக்கர்ணனைக் கொல்லவேணுமென்று வஜ்ராயுதத்திற்கு காலதண்டத்திற்கு ஒப்பாகிய மூன்று அம்புகளைச் சந்தானஞ்செய்து அவன்மீதிற் பிரயோகித்தான். அந்த மூன்றம்புகளும் தைக்கமாத்திரத்திலே அசுவிய புத்திரன் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போலத்துடித்து மூர்ச்சித்துத், தனதுதேரில் இருக்கிற கொடிக்கம்பத்தைத் தாங்கலாகப்பிடித்துக்கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் விழுந்தான்.

இப்படி விழவே அவனுடைய சாரதியானவன் தனது எஜமானனைக் காக்கவேணுமென்று விரைவில் தேரைப் பின்வாங்கச் செலுத்தினான். அது கண்ட பாஞ்சாலவர்க்கத்தோரெல்லாம் சிரித்து அட்டகாசஞ்செய்தார்கள். அப்போது துரியோதனனைக்காண ஈம் பயமும் பிடித்துக்கொண்டதினாலே, அவன் பிரமை பிடித்தவனைப்போல கண்களை மருள விழித்துக்கொண்டு, பகற்காலத்து விளக்குப்போலிருக்கிற முகத்துடனே நின்றான். அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் அந்த விமோசனங்களுடைய ஸ்வயம்வரத்திற்கு நிற்கமாட்டாமையினாலேயும், தங்கள் ராஜ்யம் ஓய்ந்து போனபடியினாலேயும், [illegible] இல்லாமல் இத்துக்கத்தோடும் ஓடலாயின. இப்படி பெருங் காற்றினாலடிப்பட்ட சமுத்திரம்போல ஆர்ப்பரிக்கிற கௌரவ சேனைகளை [illegible] பார்த்த சாரதியானவன் [illegible] எல்லாரையும் [illegible] படியையும் [illegible] கூட்டினான். அப்போது துரியோதனன் தன் தம்பிமார்களுடனேகூட மறுபடியும் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பஞ் செய்தான். இப்படி [illegible] துரியோதனன் [illegible] [illegible] அர்ச்சுனனுடைய பாணங்களினாலே [illegible] சகலராஜாக்களும் ஒன்றும் [illegible], தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களிற்

போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பாஞ்சாலனும் சந்தோஷத்தோடே பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இப்படி தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நேரிட்டதுபோல நேரிட்ட யுத்தத்திலே பாண்டவர்கள் வெற்றிபெறவே, யாவரும் திரௌபதியையும் பாஞ்சாலனையும் நல்ல பாக்கியமுள்ளவர்களென்று சொல்லினார்கள். எதிர்த்த அரசர்களிலும் அநேகர் பாண்டவர்களிடத்தில் வைரம் விட்டு, மகாயோக்கியர்களென்று கொண்டாடினார்கள். ஆனால் சகுனி - சைந்தவன் - கர்ணன் - துரியோதனன் - துச்சாசனன் - முதலாகிய சிலருக்கு மாத்திரம் மிகவும் துக்கமாயிருந்தது. ஆகிலும் அவர்களும் மனதிலேயே வெந்து கொண்டிருந்தார்களேயல்லாது; வாயினாலே ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. பின்பு சகலராஜாக்களும் தங்கள் தங்கள் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். திருதராஷ்டிர புத்திரரும் அத்தினாபுரியை அடைந்தார்கள். பாண்டவர்களும் ஜயலட்சுமியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, ஜயபேரிகள் சிறப்போடு முழங்க, வீதிகளெல்லாம் கட்டியங்கூறிப் புகழத், திருஷ்டத்யும்னன் முதலான பந்துக்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவரச், சேனாபதிகளும் மந்திரிகளும் ஜய ஜய வென்றுசொல்லி மரியாதை கொண்டாடப், படைவீரரெல்லாம் குதிரைகளையும் யானைகளையும் விளையாட்டினால் தாளகதி முதலிய நடைகளுடனே திருப்பிக்கொண்டு ஆயுதங்களைப் பள பள வென்று சுழற்றிக்கொண்டு சூழ்ந்துநடக்க, இவ்விதமான வைபவத்துடனே திவ்விய ரதங்களின்மீதிலேறிக்கொண்டு, சந்திர சாமராதிகளுடனே நீர்தெளித்து-தோரணங்கட்டி-கொடிகளேற்றி-மலர்கள்தூவி-பொரிகளிறைத்து-அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடைய பாஞ்சால நகரத்திலே பிரவேசித்துப், பட்டணத்திலிருக்கும் பெண் பிள்ளைகளெல்லாம் தங்கள் கடைக்கண் பார்வையாகிய கருநெய்தல் மலர்களை எறியச், [illegible] தும்பல் தும்பலாகக்கூடி [illegible], ராஜபாட்டையில் [illegible] திரௌபதியின் கையைப் [illegible] போல விளங்கிக்கொண்டு, [illegible] மணிமய [illegible] வீற்றிருந்தார்கள்.

இந்தகாரியங்களெல்லாம் நடப்பதற்கு முன்னமே [illegible] பாண்ட[illegible] [illegible] பாண்டவர்கள் [illegible] [illegible] [illegible] சைனியத்[illegible] பாஞ்சால நகரத்துக்கு வந்து [illegible]. [illegible] யுத்தம் ஓய்ந்திருந்த [illegible] சந்தோஷத்துடனே பாண்டவர்களைக் [illegible] கண்டு, குந்தியையும் உபசரித்து, திரௌபதிக்கு உயர்ந்த ஆபரணங்களை

யும் வஸ்திரங்களையுங்கொடுத்துக்கொண்டாடினார்கள். துருபதமகாராஜனும் துவாரகாநகரியின் மன்னவர்களாகிய இவர்களைத் தேவோபசாரங்களாலே பூசித்தான் இப்படி பூசிக்கப்பட்டுப் பாண்டவர்களுடன்கூட யாதவர்களும் சந்தோஷமாய்வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். துரியோதனன் அசுவத்தாமாவுடனேயும் கர்ணனுடனேயும் பாண்டவர்களுக்குப் பெருமைவந்ததினால் தனக்குண்டாகிய துக்கத்தைப்பேசிக்கொண்டு, துர்ச்சாசனனை நோக்கி, சீ! சீ! என்னநம்முடையபராக்கிரமம்! நம்முடைய ஆண்மையைச்சுடவேண்டும். நாம்செய்த பிரயத்தினத்தினால் பாண்டவர் மறுபடி தப்பினார்களே! புரோசனன் மிகவுமூடனாகையால் வீணாகத் தனதுயிரை மாத்திரம் விட்டான். இந்த அர்ச்சுனன் பார்ப்பாரவேடத்தோடு இராமலிருப்பானேயாகில், அந்தப் பாஞ்சாலன் மகளை அடையவொட்டாமற்செய்யலாம். நம்முடையவாரணாவதத்திலே போல ஒருவனும் இது தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமற்போனானே இந்தப்பாண்டவர்கள் பிச்சைக்காரப் பார்ப்பாராக விருந்த காலத்திலே, எளிதில் இவர்களை நாசஞ்செய்துபோடலாம். பழுதாய்ப்போயிற்று. மனிதனுடைய முயற்சி ஒன்றுக்கும் உதவாது. தெய்வபலமேபலமன்றிவேறில்லை. என்று சொல்லித் தலையைத்தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, பாண்டவர்களுக்குவந்த சிறப்பைநினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, திருஷ்டத்துயும்னன் - சிகண்டி - முதலானவர்களுடைய சகாயமாதி தயிரியங்களை நினைத்துத் திகிலடைந்து, ஒன்றுந் தோற்றாமல், தான்மாங்கலியமிழந்தவள்போல் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வீட்டுக்குள்ளே வந்து சேர்ந்தான். விதுரனானவன் பாண்டவர்கள் திரௌபதியை விவாகஞ்செய்து விசயபந்தத்தையும் ஜயத்தையும் அடைந்து பெருமைபெற்றதையும், துரியோதனாதிகள் அபஜயத்தை அடைந்து ஏங்கியிருப்பதையும் அறிந்து, மனதிலே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, திருதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து, ஐயா! குருவம்சத்துப் பிள்ளைகள் தெய்வச்செயலால் திரௌபதியை அடைந்து வெற்றிபெற்றார்கள் என்றுசொன்னான்.

இதுகேட்ட அந்தகனும் நல்லபாக்கியம் நல்லபாக்கியமென்று கொண்டாடி, மிகுந்த களிப்புடனே அந்தத்திரௌபதிநமது துரியோதனனுக்குப் பாரியை ஆயினாளென்று நினைத்து, விதுரா! நம்முடைய பொக்கிசத்திலிருக்கிற உயர்ந்த ஆபரணங்களைத் திரௌபதிக்குக்கொடுத்து அலங்காரஞ்செய்வித்து, அவளுடனே துரியோதனனை என்னிடத்திற்குச் சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்றான். அதுகேட்ட விதுரன் கொஞ்சஞ்சிரித்துக்கொண்டு, துரியோதனனுக்கு அல்ல, பாண்டவர்களுக்குப் பாஞ்சால கன்னிகை பெண்டாட்டி ஆயினாள் என்றுசொன்னான். அதுகேட்டு மனதிலே பொறாமையிருந்தாலும் வெளிக்கு விதுரனைப்பார்த்து, விதுரா! மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. எனக்கு என்பிள்ளைகளெப்படியோ அப்படியே பாண்டுபுத்திரரும். ஆதலால் நல்லகாரியம். நம்முடைய குலத்தார்இவ்வளவுகீர்த்தியைப்பெற்றது நமக்குப்பெருமைஅன்றோ? தெய்வானுகூலத்தால்பாண்டவர்கள் நெருப்பில் நின்றுந் தப்பிப்பிழைத்தும், சகலராஜாக்களுக்குமுன்னே யந்திரத்தை அடித்து, ராஜகன்னிகையை அடைந்து, பாஞ்சாலனுடைய பலம்பெற்று விளங்குகிறார்கள். மிகுந்த பராக்கிரமங்களையுடைய துருபதமகாராஜனை அடைந்ததால் க்ஷேமத்தை அடைதற்குத் தடையில்லை. என்று பேசிக்கொண்டிருக்கிற திருதராஷ்டிரனைவிதுரன்பார்த்து, மகாராஜனே! உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் ஸ்திரமாயிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுத், தனது மாளிகைக்குச் சென்று யதாகாலப்படி இருந்தனன்.

திருக்கலியாணச் சருக்கம் - முற்றிற்று

பதினோராவது.

திருமுடிபுனைந்த சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அரவணை துறந்துபோந்தனன் றசரதன் களிப்பநீடு
தராதலம் விளங்கவன்னையர் காதலோடு தவநிறைய
புராயணங்கள் சமயங்கடந்தற கோனியா முனைகொண்ட
புராதனனை நீனேயேயேத்தும் புனிதர்தாள் போற்றிசெய்வாம்.

கேட்டீரோ ஜனமேஜயமகாராஜனே! இந்த வார்த்தைகளை அருகிலிருந்துகேட்டுக்கொண்டிருந்த துரியோதனனும் கர்ணனும், அக்குருட்டு ராஜாவினிடத்திற்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து தங்களை அறிவித்து நின்றார்கள். பின்பு அவனுத்தரவினால் ஆசனத்திலுட்கார்ந்து கொண்டு, தகப்பனைப்பார்த்துத் துரியோதனன் சொல்லுகிறான். ஐயா! விதுரனிருக்கும்போது இந்தவார்த்தை சொல்ல அஞ்சினேன். இப்போது ஏகாந்தமாக இருக்கிறபடியால் சொல்லுகிறேன். என்னகாரியஞ்செய்கிறீர்? சத்துருக்களுடைய

மேன்மையைத் தனதுமேன்மையாக எண்ணிப்பேசுகிறீரோ: விதுரனுக்கெதிரே பாண்டவர்களைத் துதிக்கிறீரோ: இது என்ன அநியாயம்? நீர் செய்யவேண்டிய காரியத்துக்கு விரோதமானகாரியஞ் செய்வது நியாயமோ? அவர்களுக்குச் சகலவிதத்திலும் பலங்குறையச்செய்தாலன்றே நாம்பிழைக்கலாம். ஆகையால் நாம்தற்காலத்தில் ஒரு உபாயஞ் சிந்திக்கவேண்டும். அப்படி ஏதாகிலும் ஒருகாரியஞ் செய்யாமற்போனால், அவர்கள் நம்மை நம்முடைய வாசஸ்தானத்துடனேவிழுங்கிப்போடுவார்கள் என்றுசொன்னான். இந்தச் சொல்லைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன்- ஓ புத்திரர்களே! உங்களுக்கிருக்கிற அபிப்பிராயம் போலேதான் எனக்கும் அபிப்பிராயமிருக்கிறது. இரவும்பகலும் இந்தச் சிந்தைதான் என்மனதிற் குடிகொண்டிருக்கிறது. ஆகிலும் விதுரனுக்கு முன்பாக என்கருத்தை வெளிப்படுத்துவது நியாயமாக இருக்கவில்லை. ஆதலால் அவனுடைய கருத்துக்குத் தக்கபடி அவனுக்கு எதிரே பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்படி பேசிக்கொண்டு அவர்களுடைய குணங்களையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றபடியினாலேதான், என்னை உங்களிடத்திற் பட்சபாதமில்லாமற் சமமாயிருக்கிறவனாக நினைக்கிறான். வெளிப்படையாக அவன் என்னைத் தெரிந்துகொண்டால், வீணைத் தூஷணைசெய்வான். ஆகையால் இப்படி நானிருக்கிறேன். இப்போது நடக்கவேண்டியதற்கு நீ உபாயமென்ன சிந்தித்திருக்கிறாய்? கர்ணன் என்ன சிந்தித்திருக்கிறான்? நீங்கள் அதுகளைச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லவே, துரியோதனன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

திரிதராஷ்டிரனோடு துரியோதனனுங் கர்ணனும் துராலோசனைசெய்தல்.

ஐயா! கேளும் ராஜ்யாங்க தந்திரங்களிலே சமர்த்தராகியும் நமக்கு இதமானகாரியஞ் செய்யத் தகுந்தவர்களுமாகிய பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்துச் சந்தோஷமுறச்செய்து, அவர்களைக்கொண்டு குந்தியினுடைய மக்களையும் மாத்திரியின் மக்களையும் வேறுபடுத்துவோம். அல்லது துருபதமகாராஜனையும் அவனுடையபிள்ளைகளையும் பொருளைக்கொண்டு பேதிக்கச்செய்து ஒருவரோடொருவரைச் சேரவொட்டாமலும், பாண்டவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் வெறுப்பை வரும்படியாகவும் செய்வோம். அல்லது அந்தராஜனுடைய மந்திரிகளைப் பேதப்படுத்தி நம்முடைய பக்ஷத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுவோம். அல்லது அம்மந்திரிகள் துருபதராஜனிடத்திற் பக்ஷமில்லாமலிருக்கும்படி செய்விப்போம். இல்லாவிட்டால் மெள்ள அந்தமந்திரிகளைக் கொண்டாவது இன்னும் யாரைக்கொண்டாவது பாண்டவர்களுக்கு இந்த அஸ்தினநகரில் வாசஞ் செய்வதில் தொந்தரவும் அங்கேயே வாசஞ்செய்வதில் சவுக்கியமும் இருப்பதாகத் தெரிவித்து, அவர்களை இங்கேவர மனதில்லாமல் இருக்கிறவர்களாகச் செய்வோம். அல்லது அதிக சாதுரியமுடைய புத்திமான்களைக்கொண்டு, பாண்டவர்களை ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஆகவொட்டாமற் செய்வோம். அல்லது திரௌபதிக்குப் புருஷர்கள் ஐந்து பேராகையால், அவளைச்சிலரிடத்தில் இஷ்டமுடையவளாகவும் சிலரிடத்தில்வெறுப்புள்ளவளாகவும் செய்வோம். அந்த ஐவரையாவது அவளிடத்திற் பேதப்படுகிறதப்படி செய்வோம். இவைகளொன்றும் ஆகாமற்போனாலும் வீமசேனனை யாவது ரகசியமாகக் கொலைசெய்ய வேண்டியது. அவனல்லவோ அவர்களுக்குள் மகாபலசாலி. அவனுடைய பலத்தாலேயல்லவோ பாண்டவர்கள் நம்மையுமதிக்காமலிருக்கிறார்கள். ஆபத்துகளில் அவனாலே அவர்கள் சகலவிதத்திலும் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

அல்லது அர்ச்சுனன் சயமாதித்த பெண்ணை மற்றவரும் விவாகஞ்செய்து கொண்டதினாலே, அவனுக்கும் அவர்களுக்குமாவது விரோதம்வரச்செய்வோம். முன்னமயாவற்றிலும் துணிவுள்ள வீமனையேகொன்றுவிட்டால், மற்றவர்கள் இறகொடிந்த பக்ஷிபோற பலமற்று ராச்சியச்சிந்தையே இல்லாமற்போவார்கள். இந்த வீமசேனன் பக்கபலமாயிருந்தால்தான அர்ச்சுனனைச் செயிக்கக்கூடாது. இல்லாவிட்டால் அர்ச்சுனனை எளிதிற் செயித்துப் போடலாம். இப்படி ஒருவரோடொருவரைப் பேதித்தால் அயிக்கியமில்லாமற் கலங்கி, ஒருவரையொருவர் நாசஞ்செய்ய நினைப்பார்கள். அப்போது நாம் அந்தப்பக்ஷத்திற் சேர்ந்து சண்டப்பிரசண்டமாய் அடித்து யாவரையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாம். ஸ்திரீநிமித்தமாகக் கலகமுண்டாக்கினாற் பாண்டவர்கள் நமக்கு அதிசமீபத்தில் வசப்படுவார்கள். வீமசேனனைக் கொன்றுவிட்டால் அவர்கள் பலமற்றுத் தேசத்தைவிட்டுப்போய் நம்மைப் பலசாலிகளாகநினைத்துப் பாதங்களில் விழுவார்கள். அப்படி விழுந்தால் அவர்களுக்குச் சில ஏவற்றொழில் நியமித்து, நாம் சுகமாக இராச்சியத்தை ஆளலாம். அல்லது சில யந்திரப்ரயோகிகளைக்கொண்டு பாண்டவர்கள் சாதித்திருக்கின்றதைத் துருபதனுடைய புத்திரருக்குத் தெரிவித்து அகங்காரமுண்டாக்கி விரோதம்வரச்செய்வோம். அல்லது நல்ல அழகுள்ள ஸ்திரீகளைக்கொண்டு பாண்டவர்களைத் தனித்தனியே மோகிக்கச்செய்து திரௌபதிக்கு விரோதம்வரச்செய்வோம். அதினாலே பாஞ்சாலர்க்கும் அவர்கட்கும் பிரிவினையுண்டாகும். அல்லாமற்போனால் பாண்டவர்களை இந்தப் பட்டணத்துக்கு வரும்படி சொல்லியனுப்பிவித்து, நடுவழியில் அவர்கள் பராக்காயிருக்குங் காலத்திற் சுயாறுப்புள்ள தலையாரிகளாலே கொலைசெய்விப்போம். இப்படி அனேகவித உபாயங்களிலே எது உமக்கு யுக்தமாகத் தோற்றுகிறதோ அதைச் சீக்கிரத்திற்

செய்யவேண்டும். துருபதமகாராஜனிடத்திலே அவர்கள் ஊர்ச்சிதப்படுகிறதற்கு முன்னமே ஏதாகிலும் தந்திரம் செய்தால நம்முடைய இஷ்டம் கூடி வருமேயல்லது, அப்பாற்கூடி வரமாட்டாது. இதுதான் எனக்குப் பாண்டவர்களுடைய நாசகாரியத்தைக் குறித்துத் தோற்றுகிற ஆலோசனை. இது நல்லதோ கெட்டதோ நீங்கள் யோசியுங்கள். அண்ணா கர்ணா! நீ இதைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறாய் சொல்லென்று பேசிமுடித்தான் துரியோதனன்.

பின்பு துரியோதனனை நோக்கிக் கர்ணன் சொல்லுகிறான்: ஓ என்னுடைய தம்பி! உன்னுடைய கருத்து எனக்கு நன்றாகத் தோற்றவில்லை. ஏனென்றால் - பாண்டவர்கள் உபாயத்தினாலே வெல்லப்படமாட்டார்கள். முன்னமே நீ அனேகவித தந்திரங்களாலே அவர்களைச் செயிக்க முயற்சி செய்திருக்கிறாய். அதிலே தாவது கூடி வந்ததா? குழந்தைகளாய் இறகு முளைக்காமல் இங்கேயிருக்கையிலேயே தந்திரங்களினாலே வெல்லக்கூடாதவர்களை இப்பொழுது இறகு முளைத்து வேறு தேசத்திலிருந்துகொண்டு நன்றாய்ப் பெரிய ஒத்தாசைகளினாலும் சாமர்த்தியங்களினாலும் உயர்ந்திருக்கும்போது, தந்திரங்களுக்கு உட்படுவார்களா? இது விளங்கிய எண்ணமல்லவா? ஸ்திரீ முதலாகிய ஜனங்களினுடைய குற்றமறிந்த அவர், அவைகளுக்கு உட்படமாட்டார்களே. அவர்கள் தங்கள் தகப்பன் பாட்டன் முறையில் வந்த அரசாட்சியைப் பெறுக்கொள்ளத் தக்க முயற்சியோடு கூடியிருப்பார்களே அல்லது வேறில்லை. அவர்கள் மிகவும் குணசாலிகளும் புத்திசாலிகளு மானபடியாலே, ஒருவரோடொருவர் பேதிப்பதும் அசாத்தியந்தான். அவர்களெல்லோரும் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்திலே அதிகப் பட்சம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவளுக்கும் அவர்களுக்கும் விரோதம் வரச்செய்வதும் அசாத்தியமான காரியம். விசேஷக்காரராகக் காணப்பட்டபோதே அவர்களைக் காதலித்த அந்தத் திரௌபதி, சம்பத்தடைந்து விளங்குகின்றவர்களை எப்படி பேதிக்கப்படுவாள்? அன்றியும் லோகத்தில் ஸ்திரீகளுக்குப் பெருந்துணைவர்கள் பெருகவேண்டுமென்கிற கருத்து இயல்பாயிருக்கின்றது. அப்படி இருக்க - [illegible] வழியாக அவளை அவர்களிடத்திலிருந்து [illegible] அவளை எப்படி பேதிக்கலாம்? அந்தப் பாஞ்சாலராஜன் நியாயஸ்தன். சத்தியசந்தன். குணசாலி. வெகுநாளாகப் பாண்டவர்களுடைய உறவைக் கருதியிருந்தவன். அவனுடைய புத்திரர்களும் அப்படிப் பட்டவர்கள். சூரர்கள். தங்களை [illegible] சேர்த்துக்கொள்ள [illegible] முடையவர்கள். ஆதலால் நாம் என்ன கொடுத்தாலும், என்ன கெடுத்தாலும், என்ன உபாயஞ்செய்தாலும், பாண்டவர்களை ஒருகாலும் விடமாட்டார்கள். அவர்களுடைய மந்திரி முதலானவர்களும் தங்கள் யஜமானிடத்திலே அதிகபக்ஷமுடையவர்களாதலால், அவர்களையும் பேதிக்கக் கூடாது. இன்னும் அந்த ராச்சியத்திலும் மற்ற விடங்களிலும் இருக்கிற சகலமான பேர்களும், பாண்டவர்களிடத்தில அன்புவைத்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் சகலவிதங்களில் யோசித்தாலும் அவர்களுக்குக் கெடுதியாகிய வேறுபாட்டை உண்டாக்குவது அசாத்தியந்தான். அன்றியும் அவர்கள் எப்போதும் பராக்கிரமத்தில் சாக்கிரதையாகவே இருப்பார்கள். ஆதலால் மோசஞ்செய்து கொல்லுவதாவது, பேதித்துக் கீழ்ப்படுத்துவதாவது, ஒருவருக்கும் சாத்தியமன்று. நீ சொன்ன உபாயங்களில் ஒன்றும் எனக்கு யுக்தமென்று தோற்றவில்லை. ஆனால் அவர்களைச் செயிப்பதற்கு யுத்தந்தவிர வேறு உபாயம் இல்லை. என்கருத்து இதுதான். முடிவில இதுதான் கூடி வரும். ஆனால் அது இப்போதே தான் செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் - அந்தப் பாண்டவர்கள் இன்னும் பலத்தவருடையவர்களாக ஆகவில்லை. இரண்டொருவர்களும் பணங்களு மில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் நம்முடைய பக்ஷம் இப்போது அதிகப் பட்டிருக்கின்றது. பாஞ்சாலருடைய பக்ஷம் மிகவும் குறைந்திருக்கின்றது. இதனில் தாமதிக்கிறதற்கு முன்னமே சண்டைக்கு யத்தனப்படுவது நல்லது. இப்பொழுது நமக்கு மித்திரர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். வாகனங்களும் உற்சாகமுடையவைகளாயிருக்கின்றன. அவர்களுக்கோ அப்படி இருக்கவில்லை. நாம் தாமசப்பட்டால் அவர்களும் சாகசத்தைப் படைத்து மித்திரபலத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவார்கள். அன்றியும் துருபத மகாராஜனிடத்தில் நாம் பலங்கொண்டு அற்பமாகிய காரியஞ் செய்திருக்கிறோம். அதனாலே அவன் நம்மைச் செயிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிய உபாயங்களை யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அப்படி அவன் [illegible] கூடி விருத்தி யடைவதற்கு முன்னமே, நாம் பராக்கிரமத்தைச் செலுத்தவேண்டும். மேலும் தேவகியின் மகனாகிய கிருஷ்ணன் அவர்களுக்குப் பலமாக [illegible] சேனைகளுடனே [illegible] பராக்கிரமத்தை [illegible] வேண்டும். சாமபேதமென்கிற உபாயம் கூடி வரமாட்டாது. அந்தக் கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுக்காகப் பணங்கள், அல்லது போகம், அல்லது ராச்சியம், அல்லது பிராணன், முதலாகிய எல்லாவற்றையும் [illegible] றான். [illegible] பராக்கிரமத்தினால் தான் [illegible] பரதசக்கிரவர்த்தியானவர் இந்தப் பராக்கிரமத்தினாலே தான் பூமியைச் செயித்தார். தேவேந்திரனும் பராக்கிரமத்தினாலேதான் மூன்றுலோகங்களையுஞ் செயித்தான். ஆதலால் க்ஷத்திரியனுக்குப் பராக்கிரமமே முக்கியம். பராக்கிரமத்தினாலே கீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையு முண்டாயிருக்கிறது. ஆகை

யால் உன்மனதிற் பராக்கிரமமே இனிப்பாக வேண்டி யாது. அல்லாமலும் பாண்டவர்கள் சாமதான பேதங் களென்னும் மூன்று உபாயங்களினாலும் சாத்தியப் படமாட்டார்கள். தண்டமென்னும் ஓர் உபாயத்திற் குத் தான் சாத்தியப் படுவார். ஆகையால் நீ பராக்கிர மத்தினாலே அவர்களை ஜெயித்து இந்தப் பூமிமுழு வதையும் ஆண்டுகொள்ளலாம். இதுதான் எனக்கு இக்கால த்திற்கேற்ற உசிதமாகத் தோற்றுகிறதே யல்லாது, வேறு தோற்றவில்லை யென்று சொன்னான் கர்ணன்.

விதுராதியோர் திரிதராஷ்டிரனுக்கு நீதி போதித்தல்.

இவ்வண்ணம் கேட்டிருந்த திரிதராஷ்டிர மஹாராஜன் சகுனிமுதலியோரைப் பார்த்தவனாய், அங்கிருந்த சாதியவர்களுக்குள், ஓ கர்ண! நீ மிகுந்த பராக்கிரமங்க ளுடன் அஸ்திரவித்தியா சாமர்த்தியமும், சூரத்துவ மும், புத்தியுமுடையவனாகையால் இப்படிச் சொன்னாய். இது தருமத்துக்குத் தகுந்ததன்று. ஆகையால் இந்த காரியத்தை விதுர-துரோண-வீஷ்மன்- இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு அதன்படி செய்வோம் என்று சொல்லி, இந்த மூன்றுபேரையும் சபைக்கு அழைப்பித் து, தான் கேட்டவைகளை யெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அப்போது முதலில் விதுரன் சொல்லத் தொடங்கினான். ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! பாண் டவர்களுடனே யுத்தஞ்செய்வது யுக்தமாகத் தோ [illegible] அப்படியே [illegible] [illegible] இந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] துக்கமுமில்லாமல் பூர்வத்தில் உன் பிதாவாகிய பாண்டு [illegible] இந்த [illegible] வர்! அவர்கள் இந்த [illegible] [illegible] [illegible] யமாக அடைந்தார்கள்; அதுமுதற்கொண்டு பாண்டவர் கள் யாதொரு குற்றமும் [illegible] [illegible] யமாக அவர்கள் தருமத்தினால் பூமியைப் பெற்றவர் களாக வெளிப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி யிருக்கிறபடி

யினாலே, அவர்களுக்கு நல்வார்த்தைகளைச்சொல்லி அழை த்துவந்து பாதிராஜ்யம் கொடுக்கவேண்டும். இப்ப டி செய்வதுதான் நம்முடைய வம்சத்துக்கு இதமாயிருக் கும். மாறுபட்டசெய்தால் சந்தேகமில்லாமல் கேடு நேரிடும். உன்னையும் அபகீர்த்தியானது கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொள்ளும். இனிமேலும் கீர்த்தியை நிறுத் திக்கொள்ளப்பார். கீர்த்தியைப் பெற்ற மனிதனைப் பூர் ணமாகத்து. கீர்த்தி அழிந்த மனிதன் உயிரோடிருந்து ம் இறந்தவனே. கீர்த்தியுள்ளவனுக் கு மறுமையில் பெருமையும் புகழுடம்பு என்னும் நிலைத் திருக்கும். ஆகையால் தருமமாகவும் கீர்த்தியாகவுமி ருக்கிற காரியத்தில் நீ பிரவேசிக்கவேண்டும். இது உ னக்கும் நமக்கும் இந்தக்குலத்துக்கும் நன்மை யாயிருக்கும். [illegible] அந்தவீரர் களும் அந்தச் சந்தியும் பிழைத்திருக்கிறார்கள். கொடி யவாகிய [illegible] [illegible] தங்கள் நிலைக்கொண்டு [illegible] அழிந்துபோயவிட்டான். அ ந்த [illegible] [illegible] தன [illegible] வெந்து போனதாக என்று கேள்வியுற் [illegible] அதுமுதல் இவ்வுலகத்தில் ஒருபிராணியை யும் பார்க்க சகிக்காமலிருந்தேன். ஓ அரசனே! [illegible] நீ யோசித்துப்பார். அந்த விஷய த்தில் உன்னை எப்படி ஆக்ஷேபிப்பார்களோ? அப்படி [illegible] உன்னுடைய இக்கொ டியசெய்கை நடத்தப்பட்டதாக யாவரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மஹாபாதகத்திற் கு நீ [illegible] [illegible] வியப்புமாயிருக்கி றது. [illegible] இப்போது அவர்கள் தப்பிப் பிழைத்திருந்தால், எனக்கு அந்தப்பாவமும் அவமானமு [illegible] [illegible] இனி அவர்க [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்தப்பாவம் பிழைத்தி [illegible], அவர்களுடைய [illegible]

[illegible] [illegible] பார்த்து, ஓ மஹாராஜனே! [illegible] [illegible] [illegible] இதமாகிய [illegible] தருமத்திற்கு விரோதப்படாமலும், நன்மைக் குக் காரணமாகவும் அவசரமாகவும் பேசவேண்டுமெ ன்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆக

லால் உம்முடைய மனதிற்கு எப்படி இருந்தாலும் நமக்குத் தோற்றியதைச் சொல்லுகிறேம். வீஷ்மாசாரியாருடையகருத்து எதுவோ? அதுவே எனக்குச் சம்மதி. பாண்டவர்களுக்குப் பங்குகொடுத்துச் சமாதானஞ்செய்வது, ராஜதர்மத்தை யநுசரித்தவர்களுடைய முறையிலவந்த நெறியாகும். ஆதலாற் சீக்கிரத்திலயோக்கியனாகவும் நன்றாயப்பேசத்தக்கவனாகவும் உள்ள ஒருமநுஷனைப், பாண்டவர்களுக்காக வெகுமானங்களுடன துருபதமஹாராஜனிடத்திற்கு அனுப்பிவிக்கவேண்டியது. அந்தமநுஷன்போய் ஒருவருக்கொருவர் நடந்த சரித்திரங்களையெல்லாம் நன்றாய் விபரித்துச்சொல்லித், துருபதனுடைய சம்பந்தத்தினாலே பாண்டவர்களுக்கு மிகுந்தக்ஷேமம் கிடைத்ததையும் புகழ்ந்து, பாண்டவர்களிடத்திலேயும் துருபதனிடத்திலேயும் துரியோதனனுடிய பிரீதியுடையவர்களாகவிருக்கிறதாய்ச் சொல்லவேண்டும். துருபதனும் அவனமகனும் நமக்குச் சம்பந்தியானது தகுந்ததென்றும், இஷ்டமானதென்றும், விசேஷமாக எடுத்துப் பேசவேண்டும். புத்திமந்தர்களையும் மாத்திரமக்களையும் நல்வார்த்தைகளினாலே நயமுண்டாக்கவேண்டும். அன்றியும்-நீர் உத்தரவுசெய்ததாகத் திரௌபதிக்கு அனேக ஆபரணங்களைக் கொடுப்பிக்கவேண்டும். பாண்டவர்களுக்கு அனேக வஸ்திராபரணங்கள் முதலிய வெகுமதிகள் அனுப்பவேண்டும். சம்பந்திகளுக்கும் தகுந்தபடி தனித்தனியே உயர்ந்தவெகுமதிகள் செய்யவேண்டும். குந்தியும் பாண்டவர்களும் முன் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தவஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுத்துவிடவேண்டும். இப்படிநாம் குற்றமற்ற செய்கைகளினாலே அவர்களையெல்லாம் மிகவும் சம்மதிப்பித்தி, அவர்களிஷ்டப்படி இப்பட்டணத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். அப்படியே அவர்கள் வரச்சம்மதிப்பட்டபின, நம்முடைய துச்சாதனன - விகர்ணன- முதலியபேர்கள் சேனைகளோடு எதிர்சென்று அழைத்துவரவேண்டும். அவ்விடம் விட்டு இவ்விடம் அவர்கள்வந்தால், நீர் அனேகத்துடனே சேனைகளைக் கூட்டிப்போய், வருத்தமில்லாமல் இங்கே இருக்கச்செய்யவேண்டும்; அவர்களும் உம்முடைய தகப்பன மரியாதையையும் ராஜ்யங்களையும் அடைந்து வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள். நீரும் உம்முடைய பிள்ளைகளைப்போல அவர்களைப்பார்த்துப் பேதமற அச்சங்கோஷித்திருக்கக்கடவீர். ஓ மஹாராஜனே! இவ்விதமாகச் செய்வது இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்மைக்குக் காரணமாகும். ஆதலால வீஷ்மர்சொற்படி செய்வதுதான கருமசாஸ்திரப்படியுடைய மனைவாழ்க்கைக்குரிய கருமமென்று துரோணர்.

இவ்வாறு வீஷ்மாசாரியாரும்துரோணாசாரியார்சொல்லிய வினைத்தும் கேட்டிருந்த கர்ணன விரைந்தெழுந்து, ஓ ராஜாதிராஜனே! பொருளுக்கும் மானத்திற்கும் நம்முடன் ஒத்தவர்களாயிருக்கிற இவ்விருவருமே உமக்கு நன்மைவரும்படி யோசனை சொல்லாமற போவதைக்காட்டிலும், வேறு ஆச்சரிய முகைத்திலுண்டோ? தனது உருவை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிட்ட நினைப்புடனே க்ஷேமத்தைப் பேசுகிறதென்பது, பெரியோர்களுடைய நடையாயிருக்கமாட்டாது. காரியங்களில் வருத்தம் நேரிடுங்காலத்து, நன்மைக்காவது தீமைக்காவது புத்திரராலே ஒன்றும் கூடிவருகிறதில்லை. மற்றென்னவெனில் - எல்லோருக்கும் முந்திய வினையினாலேயே, சுகமாவது துக்கமாவது நேரிடுகிறது. இதுசத்தியமென்று நினைத்து நீர் நம்பும். விவேகமுடையவனானாலும், மூடனானாலும், சிறுபிள்ளையானாலும், கிழவனானாலும், சகாயமுள்ளவனானாலும், சகாயமில்லாதவனானாலும், எவனும் எந்தஸ்தலத்திலேயும் தான் பெறவேண்டியதை அவசியம் பெறுகிறான. இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக வேதத்திலொருகதை யிருக்கின்றது கேளும். முற்காலத்தில மகததேசத்தரசர்களில அம்புவீசன என்கிறவன இருந்தான. அவனுக்கு, ஞானேந்திரியங்களும் - கருமேந்திரியங்களும் - குறைவுபட்டு, இளைப்புடனே பெருமூச்சுவாங்குகிற நோயுமிருந்தது. அப்பொழுது அவன ராஜகாரியங்களைச் செய்து மந்திரிகளையே நம்பிநடத்திக்கொண்டு வந்தான. அவனுடைய மந்திரிகளும் கட்டுப்பாடாகவிருந்தார்கள். அவர்களில மஹாகர்ணன் எனகிற ஒருமந்திரி ஆளுகை செய்கிறவனாயிருந்தான். அவன நாலுவகைச்சேனை முதலியவைகளைத் தன் வசமாக்கி, மற்றமந்திரிமார்களை யடக்கி, அந்த ராஜனையும் லட்சியஞ்செய்யாமல தனனிஷ்டப்படி நடந்து, ராஜனுடையசகலசம்பத்துக்களையும் ஸ்திரீகளையும் கவர்ந்துகொண்டான். இப்படி அவன்சகலத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, மறுபடியும் ராஜ விசேஷபதத்தை யடைந்து, அவ்வரசன இராச்சியத்தையும் தனக்குத்தானில ஆளுகைசெய்யத் தேடப்பட்டான. அந்த அதிமாத்திரம அவனுக்குக் கைகூடாமற் போயிற்று. இங்ஙே மந்திரிகளுடைய தந்திரங்களையும், அவர்களுடைய எண்ணங்களையும் யோசித்துப்பாரும். அவன அவ்வளவு சம்பத்தைக் கவர்ந்து விபவங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தமையிலும், இந்தராச்சியம் நமக்குச் சேராமல் அவ்வரசனுக்கே போயிற்றேயென்றும் ஒருசிந்தை அவனுக்கு மேலிட்டிருந்தது. அதனால மிகவும் கவலையும் பிறந்தது. அப்பால பூர்வராஜனுக்கே பிதிர்வழியாக ஆளுகை சென்றுவந்தது. அதனால யாவுமே விதிப்படி நடக்குமேயல்லது வேறில்லை. ஓ மகாராஜனே! உமக்கு இராச்சியம் கிடைக்கிறதற்கு விதியிருந்தால் அப்படி நடக்கிறது. அப்படி விதியில்லாவிடில் நீர் என்ன சாகசமதையோடு இருந்தாலும் நிற்கப்போகிறதில்லை. ஆம்போது ஆகும். போம்போது போகும். இதனை நீர் நிச்சயமாக மனதில நம்பிக்கொண்டு, மந்திரிகள் சொல்லுகிற வார்த்தை அன்புடனே சொல்லுகிற வார்த்தையோ? அல்லது கபடத்துடனே சொல்லுகிறவர்

த்தையோ ? அதைத் தெரிந்துகொண்டு யுக்தப்படிக்கு நடக்கவேண்டும் என்றான் கர்னன்.

இவ்விதமாகச் சொல்லிய கர்னனுடைய சொல்லைக் கேட்ட துரோணாசாரியர், அடா கர்ண ! உன்னை யறிவோமப்பா. எதற்காகக் கொடியகருத்தினால் இப்படி பேசுகிறாயோ ? அது நன்றாயத் தெரிந்தது. நீயோ பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் பகையுடையவனாயிருக்கிறாய். ஆகையால் உன் குற்றத்தை அயலார்மேல் ஏற்றிக்காட்டுகிறாய். நான் இந்தக் குருவம்சம் தழைக்கப்பிறந்த இந்த ராஜ்யத்திற்கு இதமே சொல்லுகிறேன். நீ இதைத் தீமையாக நினைத்தால் உனக்கு இதம் எதுவோ அதைச் சொல்லு. நான் வேண்டாமென்று தடுக்கவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் சொல்லுகிறேன் கேள். நான் சொன்னபடி செய்யாமல் வேறுவிதமாகச் செய்தால், இக்குருவம்சத்தார் அதிக விரைவில் அழிந்து போவார்கள். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்பால் எனக்கேயும், உனக்கேயும் பயமற்றவர்களே [illegible] சொல்லிவிட்டார். அப்போது திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை நோக்கி [illegible] சொல்லத் தொடங்கினான். ஓ ராஜனே ! இப்போது யதார்த்தத்தைக் கேட்கின்றீராகையால், இப்படி பந்துக்கள் உமது நன்மைக்கு ஏதுவாகிய வார்த்தைகளையே சொல்லவேண்டும். ஆகையாலே தான் நம்முடைய குலத்துக்குள் மேலானவராயிருக்கிற பீஷ்மாசாரியார் உமக்கு இதமாகச் சொன்னார். அப்பேச்சை நீர் அங்கீகரிக்காமற் போகிறீர். அவ்வாறே ஆசாரியராகிய துரோணரும் விசேஷமாகிய நன்மையைச் சொன்னார். இவைகளை எல்லாம் ராஜதர்மங்களுக்கு [illegible] இதமல்லவென்று நினைக்கிறீர். அவர்கள் சொல்லியவார்த்தைகளையும், [illegible] நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்து, [illegible] பார்த்தாலும், இப்படி [illegible] இவர்கள் சொல்லுகிறார்களென்று [illegible] இனிலும், அறிவிலும், கல்வியிலும், புத்தியிலும் பெரியவர்கள். அன்றியும் எனிடத்திலும் அந்தப் பாண்டவர்களிடத்திலும் பட்சபாதமற்று இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமக்கு யாதொரு பயனுமின்றி பாண்டவர்களைப்பற்றியும் - இராஜ்யத்தைப்பற்றியும் - இவர்களைப்பற்றியும் [illegible]. நீர் விரும்பிக் கேட்காமல் தாமே இது [illegible] தையும் சொல்லவில்லை. இதனாலும் [illegible] அபகாரஞ் செய்யத்தக்கவர்களல்ல. இப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஆலோசனை உமக்கு நன்மையாமல் போகுமா ? அவர்கள் புத்தியே பெரும்போது, இந்தக் கர்னனுடைய புத்தியும் சகுனியுடைய புத்தியும் உதவப்போகின்றன. ஓ பரதவம்சத்திலுதித்தவனே ! மனிதர்க்குள் அறிவினாற் சிறந்தோராகிய இவர்கள், உம்முடைய விஷயத்தில் மனக்கோணல் கொண்டு நியாயமில்லாத ஆலோசனை சொல்லமாட்டார்கள். என்றென்றைக்கும் சரியாயிருப்பவர்களென்று எனக்கு நிச்சயமாயிருக்கின்றது. நீரும் நெடுநாளாய் இவர்களுடைய சகவாசத்தினாலே வெகு தருமங்களை அறிந்திருக்கிறீர். இவ்விருவரும் பொருளுக்காகவும் பிரியத்துக்காகவும் பேசுகிறவர்களல்ல. இருவருக்கும் அபிவிருத்தியுண்டாகும்படியாய்ச் சமபட்சபாதமாய்ப் பேசுகிறவர்களென்று உறுதியாய் நம்பும். இதுதான் உமது மிகுந்த நன்மைக்குக் காரணமாகும். துரியோதனன் முதலாகியவர்கள் இந்த ராஜ்யத்தைக் குறித்துத் தம்முடையதென்று எப்படி நம்பியிருக்கிறார்களோ ? அப்படியே பாண்டுபுத்திரர்களும் உரியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆதலாலே அந்தப் பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் யாதொரு நன்மையையும் செய்யக்கூடவில்லையோ ? அவர்கள் புத்தியீனர். அப்படிப்பட்ட மந்திரிகள் உமக்கு இதஞ் செய்கிறவர்களல்ல. அல்லது உம்முடைய மனதில் கொண்டுள்ள பிள்ளைகளைக்குறித்து விசேஷ அபிமானமிருப்பதை அறிந்து, அதற்குத் தக்கபடி முகஸ்துதியான காரியத்தை வெளியிடுவார்களேயாகில், அப்போதும் அவர்கள் உமக்கு இதஞ் செய்யும் மந்திரிகளல்ல. ஆகையாலேதான் நல்ல சுபாவமுடையவர்களும், மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவர்களுமாகிய இவ்விருவரும், உம்முடைய உட்கருத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வராமலே பேசிவந்தார்கள். இதை நீர் நன்றாயச் சந்திக்கவேண்டும். அதிலும் பாண்டவர்களை வெல்லக் கூடாதென்பதை மாத்திரம் வெளியிட்டுச் சொல்லினார்கள். அது சரியே. நீர் வேறு கநினைக்கவேண்டாம். நீர்தானே நன்றாய் யோசித்துப் பாரும். இரண்டுகைகளாலும் அம்புகளை விடுகிற திறமையுள்ள அர்ச்சுனனை யுத்தத்தில் இந்திரன்தான் ஜயிக்கமாட்டானே ? பதினாயிரம் யானைபலமுள்ள வீமசேனனைத் தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாகக் கூடினாலும் ஜயிக்கக்கூடுமா ? சகல யுத்தத்திலும் மிகுந்த வல்லமையுடைய இரட்டைப்பிள்ளைகளை எவன் ஜயிக்க எண்ணுவான் ? [illegible] மாதுர்யத்தையும் - பொறுமையையும் - தயையையும் - சத்தியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் - உடையவனாகிய யுதிஷ்டிரனை ஜயிக்கத்தக்க [illegible] உம்முடைய மனதில் தோன்றுகிறதா ? அன்றியும் அவர்களுடைய பட்சத்தில் [illegible] பலராமனும் கிருஷ்ணனும் [illegible] ருக்கின்றார்களே ? அவர்களுக்கு [illegible] வராமற்போகாது. அன்றியும் சாத்யகியும் - துருபதனும் - இவன் புத்திரர்களாகிய திருஷ்டத்யும்னன் முதலானவர்களும் - அவர்களுக்கு உபகாரமாக இருக்கும்போது, அவர்களுடனே போர்செய்ய வேண்டுமென்கிற நினைப்பு எந்தப் புத்திமானுக்கு உண்டாகும் ? இப்படிச் சொல்லாயிருக்கிறபடியினாலே, நீர் எந்த உபாயத்தினாலும் பாண்டவர்களை வெல்லக் கூடாது. முதலால் இதனை நன்றாய் யோசிப்பதோடு, இந்த ராஜ்யத்தில் அவர்களுக்கு உண்டாயிருக்கிற சுதந்திரத்தையும் நிர்க்காலோசனை செய்து, தருமத்திற்கு அழிவில்லாமல் அவர்களுக்

குத் தருந்த நன்மை செய்யக் கடவீராக. ஓ மகாராஜனே! உமக்குப் புரோசனன் முதலியபேர்களால் நடத்திவிட்ட காரியத்தினால் வந்திருக்கிற அபகீர்த்தியாகிய அழுக்கு இருக்கின்றதே, அதைப் பாண்டவர்களுக்கு நன்மைசெய்வதாகிய நீரால் கழுவிப்போடும். இப்படி செய்வித்த நற்பிழைப்பு நல்லயம். ஏற்றதிரியத்தன்மைக்கு யேற்பாக. அன்றியும் இருகிற குணங்களையும், உமது பிள்ளைகளைச் சேர்ந்த மற்றையசொல்லுமிய கட்சிகளிலிருக்கின்ற குற்றங்களையும் மனதில் நிதானித்துப்பாரும். துருபத மகாராஜனுக்கும் நமக்கும் கொஞ்சநாளாய்ப் பகையுண்டாயிருக்கின்றதல்லவா? இப்போது பாண்டவர்களுக்கு நன்மை செய்தால், அந்தத் துருபதனை நாம் மித்திரனாகக் கொள்ளுகிறோம். இப்படி செய்வதினாலே நம்முடைய ராஜ்யமானது பலத்தை அடைகிறது. அன்றியும் கிருஷ்ணன் அந்தப்பட்சத்திலிருக்கிறமையால் அந்தப்பட்சத்திற்கே ஜயமென்று நம்பவேண்டும். இப்படிப்பட்ட பலமுடைத்தமையை வெல்லுகிறபோகர் யார்? சதுர்வித உபாயங்கள் நாலிலும் ஒன்றுமே தோன்று தாழ்ந்தது. ஆகையினால் சமாதானத்தினாலே சாதிக்கவேண்டிய காரியத்தை, யுத்தத்தினாலே சாதிக்கப் பார்ப்பவன் யோக்கியனல்லன். இப்போது நம்முடைய ராஜ்யம் இருக்கிற ஸ்திதியைப்பாரும். பட்டணத்து [illegible] ஜனங்கள் [illegible] பாண்டவர்கள் பிழைத்திருக்கச் செய்திகேட்டு, அவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று [illegible] ஆவலுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். [illegible] போய்விட்டார்கள். [illegible] அந்தப்பத்தை வெளியிட [illegible]. இப்படி [illegible] விருப்பங் கொண்டிருக்க அப்போ [illegible] [illegible] சொன்னேன். [illegible] ராகில், நாசமும் அநேக [illegible] ரோதமும் [illegible] சந்தேகமில்லை. இதை உமக்குச் சொல்லச் சொன்னேன். அப்பால் உம்முடைய இஷ்டமென்று சொல்லி நின்றான் விதுரமகாராஜன்.

பாண்டவர்களை அஸ்தினாபுரத்திற்கு வரவழைத்தல்.

இவையனைத்தையுங்கேட்ட திருதராஷ்டிர மகாராஜன் விதுரனைநோக்கி, தம்பி! வியாசாசாரியரும் துரோணாசாரியரும் சகலமுமறிந்தவர்கள். நமக்கும் வேண்டியவர்கள். அவர்கள் சொல்லிய சொல்லே பிசகு இல்லை. நீயும் அப்படியே தருமமானதாயும், சத்தியமானதாயும் சொன்னாய். சந்தோஷமாயிருக்கிறது. அந்தக் குந்திகுமாரர்களாகிய வீரர் பாண்டுமகாராஜனுக்கு எப்படிப் பிள்ளைகளோ! அப்படியே எனக்கும் பிள்ளைகள். இதில் சந்தேகமில்லை. இந்த ராஜ்யம் என் பிள்ளைகளுக்கு எப்படிச் சொந்தமோ? அப்படியே பாண்டவர்களுக்குஞ் சொந்தமாகவே இருக்கின்றது. ஆகையாலே - ஓ விதுரனே! நீபோய் அவர்கட்கு மரியாதைசெய்து, அவர்களைக் குந்தியுடனேயும், தேவலோகத்துப் பெண்போன்ற எனது மருமகள் திரௌபதியுடனேயும், இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வா. ஏதோ தெய்வாதீனத்தினால் அந்தப்பாண்டவர்களும் குந்தியும்பிழைத்திருக்கிறார்கள். [illegible] விரோதஞ் செய்துகொண்டார்கள். இதை நமக்கெல்லாம் பெருமையுடைத்தாகச் செய்தார்கள். பாவியான புரோசனன் மாண்டான். நமக்குண்டாகிய பெருந்துக்கம் நீங்கிற்று. [illegible] ராஜ்யத்தில், விதுரன் பாண்டவர்களிடத்திற்குப் போக உடம்பட்டு, அநேக வஸ்திராபரணங்களையும் திரவியங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, நானா சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தருமங்களை யறிந்தவனானவிதுரன், [illegible] துருபத மகாராஜனிடத்திற்குப் போனான். அந்தத் துருபதராஜன் தான் [illegible] [illegible] பாண்டவர்களையும் [illegible] [illegible] அநேக வஸ்திராபரணங்களையும் [illegible] [illegible] திருதராஷ்டிரனுடைய சொற்படி துருபதனுக்கும் - குந்திக்கும் - திரௌபதிக்கும் - துருபதபுத்திரர்களுக்கும் - அவனது புத்திரர் முதலானவர்களுக்கும் - அநேக வஸ்திராபரணங்களுடன் திரவியங்களையுங்கொடுத்து, மிகுந்த வின்பத்துடனே தான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஓ துருபதமகாராஜனே! நானிப்போது சொல்லுகிறவார்த்தையை நீர் உம்முடைய மந்திரிகளோடும் புத்திரர்களோடும் தயைசெய்து கேட்கவேண்டுகிறேன். எங்களண்ணனாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜனும், அவர் புத்திரர்களும், மந்திரிகளும், பந்துக்களும், உம்முடைய க்ஷேமாதிசயங்களைக் கேட்க மிகவிருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். உம்முடைய சம்பந்தம் கிடைத்ததினாலே மகாராஜாவானவர் ஆனந்த சாகரத்தில் அழுந்தியிருக்கிறார். உங்களுடைய நன்மையைக் குறித்தும், சம்பந்தம் நடந்த மேன்மையைக் குறித்தும் அடிக்கடிக்கு விசாரிக்கிறார். அப்படியே மகானுபாவராகிய சந்தனு புத்திரரும் உம்முடைய க்ஷேமங்களைக் கேட்கிறார். பிரியமுள்ள துரோணாசாரியரும் உம்மை அனந்தமுறை ஆலிங்கனஞ் செய்ததாகச் சொல்லச் சொன்னார். உங்களோடு சம்பந்தஞ் செய்துகொண்டதினாலே எமது சுற்றத்தாராகிய சகலரும் தங்களைப் புண்ணியசாலிகளாக நினைத்துப், பெருந்பேறுபெற்றவர்களைப்போல மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். இதுகளையெல்லாம் நீங்கள் நன்றாக ஆலோசித்துப், பாண்டவர்களையும் அவர்கட்குரிய பத்தினியையும் அனுப்பிவிடவேண்டும். அஸ்தினாபுரியிலிருக்கும் சகல ஜனங்களும், பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் காணப்பட்சமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். அன்றியும் கன்னிகா ரத்னமாகிய திரௌபதியை இராஜநகர மங்கையர்களெல்லாம் எப்போது காண்கிறோமென்று எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தேசமுழுதும் இந்தப்பாண்டவர்கள் சுயமாக வீற்றிருக்கும் செய்தி கேட்க, சந்தோஷத்துடனே இவர்களுக்கு வழிபார்க்கிறார்கள். அவ்வாறு காலதாமதஞ் செய்யாமல் துரிதமாக அனுப்பிவைக்கவேண்டுகிறேன். இதைக் கேட்டமாய்த் தெளிந்த புத்திமானைக், ஞானவானாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜனிடத்திற் ப்ரீதிசெய்திருந்தபடி புனராக ஆதரவாய் அனுப்பிவிட்டு, விரைவாக இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட பாஞ்சாலராஜன் மகாசந்தோஷத்தோடு சொல்லுகிறான்:

ஐயா விதுரரே! தாங்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமாயிற்று. முற்செனனத்திற் செய்த நல்வினையால் உங்களுக்கு இவ்வித சம்பந்தம் கிடைத்தது. இதைவிட எனக்கு வேறு பாக்கியம் வேறில்லை. என்னுடைய பாக்கியமெல்லாம் நிறைவேறியது. பாண்டவர்கள் தங்களுடைய மனைவியோடு வாழ்வது எனக்கு அதிக சந்தோஷமான. ஆனால் அவர்களை நீங்கள் யார் அவர்களோடு அனுப்புவதாகச்சொன்னது என்னுடைய பாக்கியமானவைதானா யிருக்கின்றன. இப்படிக்கு நான் சொல்லுகில் செப்பிய குறைகளைச் சாதுரியமாய் முகமறிந்து பேசுவீரோ? பாண்டவர் திறமாகிய தருமபுத்திரர் எப்படி நினைக்கிறாரோ? அப்படியே அவன்கருத்தும். அதற்கு மாறுவேறில்லை. அவருக்கும், அவர் தம்பிமார்களுக்கும், உயிர்த்தோழராகிய இராமகிருஷ்ணனுக்கும், எந்தவேளையிற் போகவேண்டுமென்று நினைப்புண்டாகுமோ! அந்தவேளையில் எனமகளைக் கூட்டியனுப்பச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஒருபட்சம் யோசிக்குமிடத்துத் திரௌபதியை என்னிடத்தில் வைத்திருப்பதற்கும், அவர்களோடு அனுப்பிவைப்பதற்கும், எனக்கு அதிகாரமில்லை. எப்போது தாரதத்தம்பண்ணிப் போட்டேனோ அப்போதே சொத்து அவர்களுடையது. அவர்களிஷ்டப்படி நடத்திக்கொள்ளலாம். இவ்விஷயத்தைக்குறித்து நீர் என்னைக்கேட்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை என்று சொல்ல, இச்சொல்லைக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர் மாமனைப் பார்த்து, ஐயா மகாராஜாவே! நீர் எவ்வாறு கட்டளை இடுகிறீரோ அவ்வாறு நடக்கக்காத்திருக்கின்றோமென்றுசொல்லினார். கண்ணனும் பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போவது எனக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆனால் மகாராஜாவின் கருத்து எப்படியோ தெரியவில்லை என்றுசொல்லத், துருபதன் சொல்லுகிறான்: நந்தநந்தனனாகிய வாசுதேவன் காலத்திற்கேற்ற கோலமாய் யோசித்து நிச்சயஞ்செய்து தருளியது என்ன ஏதுவோ? அதுவே என்கருத்தாகும். எனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் எப்படி பக்ஷமிருக்கிறதோ? அப்படியே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் அவர்களிடத்திற் பட்சமிருக்கிறதென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் றெரியவருகின்றது. அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்தப் பாண்டவர்களுடைய நன்மையைக் குறித்து எப்படி எப்போதும் எச்சரிக்கையாய் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ? அப்படிக்கு மிகவும் புத்திசாலியாகிய தருமபுத்திரனும் சிந்திக்காமலிருக்கமாட்டார். ஆகையால் அவருடைய கருத்தின்படியே எல்லாரும் நடக்கவேண்டுமென்று துருபதன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு யாவரும் ஒத்துக்கொண்டு, அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போகமனமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். அப்போது துருபதனவன் பாண்டவராதியர் வருவதற்குத் திருதராஷ்டிரனுக் கனுப்பியபடித் தூதனுப்பிவிட்டு, உடனே குந்திதேவியினிடத்திற் குசலமாய், அவளுடைய பாதங்களிலே சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டெழுந்து, இருகைகளினுஞ் சிறந்த ஆபரணங்களை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரிலே நின்றான்.

அந்தக் குந்தியும் மைத்துனனைக் கண்ட மாத்திரத்திலே தானபட்ட துக்கங்களை நினைத்துக் கொந்தளித்து விசனப்பட்டுப், பின்பு அவனைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ மைத்துனரே! அரக்குமாளிகையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட பாண்டுராஜனுடைய புத்திரர்களெல்லாம் அநுக்கிரகத்தினால் மறுபடியும் பிழைத்தார்கள். அமைதியாக நான் இங்கே யிருந்தாலும் தனித்தனியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், அதனாலே அவைகளெல்லாம் உருவாய் வளர்கின்றன

வென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிக்கு நீர் எங்கே யிருந்தாலும் உம்முடைய நினைப்பினாலே இவர்கள் வளருகிறார்கள். காக்கையானது குயில் முட்டைகளைத் தன்முட்டையென்று பெற்றுவளர்த்துக் காப்பாற்றுவதுபோல, உம்முடைய பிள்ளைகளைக் காகம்போன்ற நான் காப்பாற்றினேனே யல்லது வேறில்லை. முன்பு நாங்களனைவரும் கரையில்லாத துக்கசாகரங்களில் முழுகினோம். பின்பு பெரியவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தினாற் கரையேறினோம். இனி நடக்கவேண்டியது எதுவோ? அதனை நீர் சிந்திக்கவேண்டும் என்று சொன்னாள். இவையனைத்துங் கேட்ட விதுரன் பின்னும் வியாகுலித்தவனாயிருந்து, அப்பால் சிறிதுதேறி, யாவரும் அஸ்தினாபுரத்துப் போகவேண்டியதற்காக ஆலோசித்த ஆலோசனையைத் தெரிவித்தான். குந்தியும் அப்படியே அங்கீகரித்தாள். பின்பு பாஞ்சாலராஜனுடைய அனுமதியினாலே யாவரும் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமானார்கள். அப்போது பாஞ்சாலன் பொன்னாலாகிய கழுத்துச்சங்கிலிகள் - காற்சங்கிலிகள் - தந்தக்கட்டிகள் - முதலியவைகளோடு முத்துத்தோரணங்கட்டி அலங்கரித்த அம்பாரிகளைக் கொண்டிருக்கவும் வல்லவராகியபாகராலே நடத்தப்படுகிற யானைகளாயிரமும், இச்சைசாய் ஓடத்தக்கவைகளாகியும் உறுதியுடையனவுமான விசித்திரமாகியதேர்களாயிரமும், பொற்சின்னங்கள்போட்டு அழகாகச் சிங்காரித்திருக்கிற உயர்ந்தசாதிக்குதிரைகள் ஐம்பதினாயிரமும், பணிவிடைசெய்யும் பெண்களாயிரமும், அழகிற் சிறந்த ஆண்பிள்ளைகள் ஆறாயிரமும், வில்பிடித்துப் போர்செய்ய வல்லவர்களாகிய சேவகர்களாயிரமும். மற்றும் பொன் - வெள்ளி - இரத்தினங்கள் - படிகக்கற்கள் - யானைத்தந்தங்கள் - இப்படிப்பட்டவைகளாற் செய்யப்பட்ட பலவிதமாகிய மஞ்சங்கள் - ஆசனங்கள் - பாத்திரங்கள் - முதலாகிய வஸ்துக்களனேகமும், அனேகமாயிரம் பசுமாடுகளும், அனேகமாயிரம் வஸ்திராபரணங்களும், இன்னும் இப்படி நூறாயிரமாக அனேகவிதமான இராஜசம்பத்துக்குரிய வஸ்துக்களையெல்லாம் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பி வைத்தான். அப்பாண்டவர்கள் முன்னம் பெற்றிருக்கிற ஸ்ரீதனவஸ்துக்களோடு இவைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, சகலவித வாத்தியத்துடனே பாஞ்சாலராஜனிடத்தில் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, வழிகளில் நல்லவிடங்கள் எங்கெங்கே யிருக்கின்றனவோ அங்கங்கே இறங்கி, வைதிகமாக எல்லோருக்கும் அன்னபூசை போஜனாதிகளைச் செய்து, வேண்டியபடி விளையாடிக்கொண்டு சகலபரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்துவர அதிக சந்தோஷமாகச் சென்றார்கள்.

இப்படி யிருக்க - முன்னமே விதுரர் அனுப்பிவித்த தூதர்களாற் கண்ணில்லா மன்னவன் பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குப் புறப்பட்டுவருகிற செய்திகேட்டுப், பாண்டவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து வரும்படியாகத் தன்குமாரர்களாகிய விகர்ணன் - சித்திரசேனன் - என்பவர்களையும், துரோணாசாரி - கிருபாசாரியர்களையும், மற்று மனேகம் பிராமணர் முதலானவர்களையும், தாதிகளையும், சதுரங்க சேனைகளையும், வாத்தியங்களையும் அனுப்பித்; தன்பட்டணத்தை அலங்கரிக்க இராஜபறைசாற்றித் தெரிவிக்கும்படித் தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். உடனே அத்தூதர்கள் வள்ளுவனைக்கொண்டு முரசறைவித்த மாத்திரத்தில், பட்டணத்துச் சனங்களெல்லாம் பாண்டுகுமாரர்கள் வருகிறசெய்தியைக் கேட்டு, சுவர்க்கபோகங் கிடைக்கப்பெறுவோர் அடையும் பேரானந்தக்களிப்பை அன்றே யடைந்தவர்களாய் வீடுகள்தோறும் பந்தற்போட்டு, வர்ணச் சேலைகளும் கொடிகளும் கட்டிப், பொன்மாலைகளாலும் பூமாலைகளாலும் பலவிசித்திரங்கள் செய்து, பலவிதப்பிரதிமைகள் நிறுத்தி, எங்கும் அகிற் றூபங்கள் புகைசெய்து, முத்துத்தோரணங்கட்டி, வீணை - வேணு - மிருதங்கம் - முதலான வாத்தியங்களையும் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே வீதிகளில் சந்தனம் - குங்குமம் - பன்னீர் - முதலிய வாசனைகள்சேர்ந்த நீர்களைத் தூளியடங்கத் தெளித்துத், தளிர்களையும் புஷ்பங்களையும் நிறைத்துச், சுபசூசகமாகிய மங்களவஸ்துக்களையும் பரப்பி, அங்கங்கே பச்சைக்கர்ப்பூர சாம்பிராணிப் புகை சந்தனப்புகை முதலிய பலவகைப் புகைகளைக் கமழச்செய்து, மகரதோரணங்களைக் கட்டி, அடிக்கொரு சாலைகள் மேடைகள் ஏற்படுத்தி, அதிற் பலவித உணவுகளும் - பானகங்களும் - பழங்களும் - பூசிக்கொள்ளும்படியாகிய சுகந்தவஸ்துக்களும் - தகுந்த பூமாலைகளும் - ஏலக்காய்முதலிய விடையங்களோடு கூடிய தாம்பூலங்களும் நிறைத்து; சங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் திறமைபெற்று, அழகிலும் சாதுரியத்திலும் மேன்மையுற்று, அதிசயமுண்டாக்கும் விலாசமுள்ள ஸ்திரீகளை பலவித அலங்காரங்களோடும் - வாத்தியங்களோடும் - பரத நாட்டியத்திற்கு நிறுத்தி, அகப்படு செய்யுளிலும் புகழ்வதிலும் அதிசாதுரி பெற்றவர்களை அங்கங்கு இருக்கச்செய்திருந்தார்கள். அன்றியும் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் நல்ல பணிகள் பூண்டு, பட்டாடை யுடுத்தி, சந்தனப் புஷ்பங்களைத் தரித்துச், சகல போகங்களுடனே யும் வந்து பார்த்திருந்தார்கள். ராஜமார்க்கங்களிலும் சபைகளையெல்லாம் சிறந்த அலங்கரித்துத், தீபமாலைகளை வைத்து மிகவும் பரிஷ்காரஞ் செய்தார்கள். யானை - குதிரை - முதலிய வாகனங்களையும் தகுந்தபடி அலங்கரித்து அரமனைவாசலில் நிறுத்தி, யாவுக்குத் தாமுதலிய போர்ச்சேவகரெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாக நின்றிருந்தார்கள். இப்படிக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப்பட்டணத்தைப் பார்த்தாற் சனங்களுடைய விருப்பமே இவ்வடிவுகொண்டு வந்ததென்று சொல்லும்படியாகவும், இராச்சிய லட்சுமியானவள் பாண்டவர்களைச் சேரவேண்டுமென்று அலங்கரித்

துக் கொண்டிருப்பதுபோலவுமிருந்தது. அப்பட்டணத்து மாளிகைகளிற் கட்டியிருக்கிற கொடிச்சீலையானது ஆகாயத்திலசைந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், இராஜதானியென்னும் பெண்ணானவள் தனனிடத்திற்குப் பாண்டவர்கள் வருகிற செய்தியைச் சந்தோஷத்தினாலே தேவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்களைக் கைநீட்டிக்காட்டி அழைக்கிறதுபோலுமிருந்தது. பரிமள வாசனைப் புகைகள் மேல் எழும்பிச் சூழ்ந்ததை நோக்கில், பூதேவியார் பாபம் போக்கிய புண்ணியமுண்டாகித் தன்னைப் பாண்டவர்கள் ஆளப் போகிறதை நினைத்துச் சந்தோஷத்தினாலே பூரித்தெழுந்ததுபோலிருந்தது.

இவ்வாறு அஸ்தினபுரமானது சகல அலங்காரங்களோடும் விளங்கியிருக்கப், பாண்டவர்கள் வழியிலே நடந்து பட்டணத்திற்கு அருகிலிருக்கின்ற ஓர் உத்தியானத்தில் இறங்கியிருக்கும்போது, துரோணாசாரியர் முதலான பேர்களெல்லாம் முன்னதாக வந்து கண்டார்கள். அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் பாண்டவர்கள் எழுந்திருந்து, வந்தனஞ் செய்யவேண்டிய பேர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்து, ஆலிங்கனஞ் செய்யவேண்டியபேர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து, ஒருவரோடொருவர் க்ஷேமாதிசமாசாரங்களை விசாரித்து, அவரவர்களுக்குத் தகுந்த ஆசனங்களில் உட்காருவித்தார்கள். பட்டணத்திலிருந்துவந்த பிராமணர்களும் பாண்டவர்களை வந்தனஞ்செய்து, அவர்களாற் குசலத்தை வினவப்பட்டவர்களாய்க் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றார்கள். பின்பு சித்திரசேனனும் விதுரனும் ஆசாரியர்களுடைய அனுமதியின்மேல் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, ஓ தமயன்மார்களே! ஏன் காலதாமசம் பண்ணுகிறீர்கள்? நம்முடைய தாய்மார் முதலான யாவரும் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆதுரப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய கண்களையும் மனதையும் ஆனந்தவெள்ளத்தில் விளையாடச் செய்வீர்களாக. என்று வணங்கிச் சொல்ல, பாண்டவர்களுந் தம்பிமார்களைத் தழுவி, அப்பா! பாலிற் பழம் நழுவி விழுந்தாற்போலாயிற்றென்று சொல்லித், துரோணாசாரியர் முதலிய ஆசாரியர்களுடைய முகத்தை நோக்கினார்கள். அப்போது ஆசாரியர்கள் தருமபுத்திரனைப் பார்த்து, ஓ குழந்தைகளே! கண்ணனுடைய கிருபையினாலே நீங்கள் பல தந்திரங்களினின்றுந் தப்பிப்பிழைத்து மேன்மை தழைக்குமென்கிற செய்தி கேட்டது முதல், நமது சித்தம் பூர்ணமாய் உங்களைக் காணவேண்டுமென்கிற பரவசத்தினாலே அலைகிளர்ந்து சந்திரனைக் கண்டு பொங்கிவந்த கடல்போலாயிற்று. மகாராஜாவே எப்போது வருவீர்களென்று எதிர்பார்த்திருந்தோம். ஆதலால் இவ்விராஜகுமாரர் வருகிறவண்ணம் செய்யும்படி சீக்கிரம் புறப்படுங்களென்று சொல்லவே, சுவாமிகளே! பாக்கியமாயிற்று. இதோ புறப்படுகிறோமென்று தங்களுடைய ஊழியக்காரர்களைப் பார்த்தார்கள். அந்தச் சைகையறிந்த அவர்கள் உடனே வாகனங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். சித்திரசேனன் முதலானவர்களும் தங்களோடுவந்த பரிவாரங்களையெல்லாம் பிரயாணசன்னத்தப் படுத்தினார்கள்.

உடனே பாண்டவர்கள் திவ்விய ரதங்களின்மீதி லேறிக்கொண்டு, ஆசாரியர்களும் சித்திரசேனன் முதலானவர்களும் சகல பரிவாரங்களோடு தம்மைப் பின்தொடர்ந்துவரப் பேரிகைகள்- காகளங்கள் - டக்கைகள்-மிருதங்கங்கள் - நாகசுரங்கள் - குழல்கள் - முதலாகிய சகல வாத்திய கோஷங்களுடனே பிரயாணமாகிப், பட்டணத்திற் பிரவேசித்து வீதிகளிற் செல்லும்போது, பட்டணத்துச் சனங்களெல்லாம் மெத்தைகள் மீதிலும்- மேடைகள் மீதிலும்- பிராகாரங்கள் மீதிலும்-கோபுரங்கள் மீதிலும் - ஏறிப் பற்பலராகக் கூடிக்கொண்டு, பாண்டவர்களைப் பார்த்த சந்தோஷத்தினால் பேரானந்தமடைந்தவர்களாகி, அந்தப் பாண்டவர்கள் கேட்கப் பலவிதமாய்ப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டார்கள். அவருட் சிலர் இதோ வருகிறார் நம்மையெல்லாம் தனபிள்ளைகளைப்போலக் காப்பாற்றிய தருமபுத்திரராகிய மகாபுருஷனென்றார்கள். சிலர் அவருக்குப் பின்தொடர்ந்து வருகிறவர்கள் அண்ணன் சொற்றவறாத குடிகளுக்கு மேன்மைக்கிடமாகிய காரியங்களையே செய்ய முயல்பவராகிய தம்பிமார்களென்றார்கள். சிலர் நமக்கினிக் குறையொன்றுமில்லை சகல சம்பத்துக்களையும் அடைந்தோமென்றார்கள். சிலர்- ஓ சனங்களே! என்ன பேசப் பேசுகிறீர்கள்? பாண்டுமகாராஜனே நம்மைக் காக்கவேண்டுமென்று காட்டைவிட்டு மறுபடியும் நாட்டுக்கு வருகிறார் சந்தேகமில்லையென்று சொன்னார்கள். சிலர் நம்முடைய பிள்ளைகள் வருகிறார்கள். இம்மை மறுமைப் பயன் யாவும் நமக்குக் கிடைத்தனவென்றார்கள். சிலர் நீங்களெல்லாம் என்னபிதற்றுகிறீர்கள்? இந்திரலோகத்திலிருந்து ஐந்து கற்பகத் தருக்கள் வருகின்றன. இனி யாம் ஒருபாவமுஞ் செய்யமாட்டோம். அப்போதைக்கப்போது வேண்டியவைகளை அந்தத் தருக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுவோம் என்றார்கள். சிலர் தருமதேவதை ஐந்து வடிவுகொண்டு வருகின்றது. ஆகையால் இவர்களை நோக்குவதும் நினைப்பதும் துதிப்பதுந் தவிர, வேறொரு காரியஞ் செய்யமாட்டோமென்றார்கள். சிலர் ஓ மூடர்களே! உங்களுக்கு என்ன அஞ்ஞானம்? கண்ணனுடைய ஐந்தாயுதங்களும் நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யும்பொருட்டு இந்த நகரியில் இவ்வுருவங்களாகி வருகின்றன என்றார்கள். சிலர் பாண்டவர்கள் இறந்தது மெய்தான். ஆனாலும்- இறந்து சுவர்க்கலோகத்திற்குப்போய் நம்பட்டத்திலிருத்த தகப்பனாலே மறுபடியும் இவணிற்கு வருகிறார்களென்று சொன்னார்கள். சிலர் அப்படி இல்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட கம்பீரத்தன்மையும் காந்தியும் இருக்கமாட்

டாது. முன்னே நாம் இவர்களைப் பார்த்தபோது இந்தத்தேஜஸ் இல்லையே என்றார்கள். சிலர் ஆ! நாமெல்லாம் உசசீவிக்கும்படியாக இவர்கள் மீட்டும் இப்பட்டணத்திற்கு வந்தது என்ன சிலாக்கியம் என்றார்கள். சிலர் என்னபாக்கியம். ஓ! ஓ! இந்தப்பெண்ணைப் பார்த்தீர்களா! இவள் இலட்சுமியோ? இரதிதேவியோ? பார்வதியோ! சரசுவதியோ! அல்லது காமன் சிருஷ்டித்த மாயையோ! இவள் மனிதலோகத்துப் பெண்ணல்ல. தேவலோகத்துப் பெண்ணுமல்ல. மனிதலோகத்துப் பெண்ணிடத்தில் இவ்வளவு அழகும் காந்தியும் இருக்கமாட்டாது. தேவலோகத்துப் பெண்ணிடத்தில் இமைகொட்டுதல் இருக்கமாட்டாது. நாகலோக கன்னிகையோவென்றால் பாதங்களிலிந்த அழகு இருக்கமாட்டாது என்றார்கள். சிலர் ஆ! ஆ! குந்தியென்ன பாக்கியம்பெற்றாள்! இப்படிப்பட்ட மருமகள் தன்னை வணங்கவுற்றாளே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியில்லாமற் கூட்டுகிறதென்று தெய்வத்தைப் பழிப்பது அநியாயம். இந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் தக்கபடி இந்தப்பெண்ணை இதோ அமைத்திருக்கிறதென்றார்கள். சிலர் அந்தத்துருபதன் மகா பாக்கியஞ்செய்தான். அவனல்லவா இப்படிப்பட்ட மகளைப்பெற்று, இப்படிப்பட்ட மருமகர்களையும் படைத்தான். இவன்செய்ததவமே தவம். நாம் இவர்களைக்காண்பதற்கு என்னபாக்கியஞ்செய்தோமோவென்றார்கள். சிலர் யார்செய்த புண்ணியமோ இந்தப் பாண்டவர்கள் கொடிய ஆபத்துகளினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தும் நம்மைப்பார்க்க வந்தார்கள். இவர்களுக்குக் கொலைசெய்ய நினைத்த பாவிகள் இப்போது என்னபண்ணுவார்களென்றார்கள். சிலர் நாமெல்லாம் புண்ணியஞ்செய்திருந்தாலிவர்கள் நெடுநாளிங்கேயிருக்கக்கடவர்களென்றார்கள். இவ்வாறுபலவிதமாகப்பேசிக்கொண்டு கண்களை மனத்திற்பாய்த்து வருகிற ஜனங்களைப், பாண்டவர்கள் குளிர்ந்த தாமரையிதழ் [illegible] கடாக்ஷங்களினாலே நோக்கிப், பிரஜைகளையுபசாரஞ்செய்து, அங்கங்கே இருக்கிற [illegible] கொண்டாடி, இராஜகிருகத்திற்கு சமீபத்திற்போ யிறங்கி, [illegible] முன்னாட் [illegible] அரண்மனை [illegible]. முன்னிய திருதராஷ்டிர மகாராஜன் வியாசர் பீஷ்மர் முதலிய பெரியோர்கள் பாதங்களில் வணங்கி [illegible]ட்டார்கள்.

பின்பு திரௌபதியானவள் [illegible] வணங்க, அவர்களுக்குப் பல ஆசிகளைக் [illegible] ர்கள். அங்கே பாண்டுபத்தினியான [illegible] னியானவள் தன் ஜனங்களுடனே கூடிக்கொண்டு, திரௌபதியைப்பார்த்து [illegible] ந்த மகாலட்சுமி தேவிபோல [illegible], அவளுக்குச்சகல உபசாரங்களையும் பண்ணி அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனாள். அவ்விடத்திலே குந்திதேவியும் திரௌபதியும் காந்தாரியைக்கண்டு வணங்க, அவள் இருவர்க்கும் ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லித், திரௌபதியை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, மனதில் இவள் நம்முடைய மகன்களைக்கொல்லவந்த மிருத்துதேவதையேயென்று நினைத்துப், பொறாமையுற்ற மனத்தோடு பொறுத்தற்கரியவருத்தமும் தன்னைப் பற்றிக்கூடியிருந்தாள். பின்பு அந்தக் காந்தாரியானவள் வெகுநேரம் ஆலோசித்துக், குந்தியும் அவள் மருமகளும் தன்னிடத்திலிருப்பதை விடப் புறத்திலிருப்பதில் தன்மனதிற்குச் சந்தோஷமிருப்பதென்று நினைத்து, அதற்காக விதுரனை நோக்கி, இவர்களிடத்தில் பட்சமுள்ளவள்போலவும்- இவர்களைப் பெருட்பிரியத்துடன் பேசுகின்றவள்போலவும் காட்டி, ஐயா விதுரனே! இன்றைக்குத் திதியும் நட்சத்திரமும் நன்றாயிருக்கிறபடியால், குந்தியையும் அவள் மருமகளையும் பாண்டுமகாராஜனுடைய மனைக்கு இட்டுக்கொண்டுபோய்க் கிரகப்பிரவேசஞ் செய்வியும். சாதாரணமானவர்கள்போல அவர்கள் தங்கள் வீட்டிற்புறத்திலிருப்பது நன்றாயிருக்கவில்லை. ஆகையால் நீரும் இப்படி சம்மதியாயிருந்தால் செய்யலாம். எனக்கோ அப்படி செய்வது உத்தமமென்று தோற்றுகிறது. அன்றியும் அவர்களுக்கு வேண்டிய இராஜயோக்கியமான சகல வஸ்துக்களையும் முன்னதாய அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, விதுரனும் அப்படியே செய்கிறேனென்று பாண்டுமகாராஜனுடைய மாளிகையைச் சுத்தி செய்து அலங்கரித்துப், புரோகிதர்களையும் பிராமணர்களையும் அழைப்பித்துச் சுவஸ்திவாசனஞ் செய்வித்து, வாத்தியகோஷ முதலான சகலமங்களங்களையும் நடத்திப், பாண்டவர்களுடனே பாஞ்சாலியைக் கிரகப்பிரவேசஞ் செய்வித்தார். அப்போது பட்டணத்திலிருக்கும் சகலமான பந்துக்களும் - பெரியவர்களும் - பெரியவர்த்தகர்களும் - ராஜசேவகர்களும்- நாட்டிலிருக்கும் பூமான்கள் முதலிய சகலஜனங்களும் கூட்டங்கூட்டமாகப் பாண்டவர்களிடத்திற்போய் [illegible], அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி [illegible] [illegible] ளைப்பெற்று. இப்படி [illegible] போக்க [illegible] போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி விசுவாசமுள்ள - அன்பான - பயபக்தியுள்ள - புத்திசாலிகள், முன்னிய தினந்தினம் ஒவ்வொருவராய்ப் பாண்டவர்களுக்கு விருந்து செய்து வந்தார்கள். இப்படிச் சகலமானபேர்களும் கொண்டாடிக் கிருஷ்ணனோடேகூட விருந்துண்டு சந்தோஷங்கொண்டு [illegible] யிருக்குமளவில், விதுரனிஷ்டத்தின்படி திருதராஷ்டிர மகாராஜனுடைய ஆக்ஞையின்

லே பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய சகலகாரியங்களையும் நடத்திவந்தான். இவ்வாறு சிலகாலங்கழித்தவுடனே கண்ணில்லா மன்னவன் விஷ்மாசாரியுடனேயோசித்துப், பாண்டவர்களைத் தனனிடத்திற்கு அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். அவர் அதனை அவர்களுக்குத்தெரிவிக்க, உடனே அவர்களும் அக்கட்டளையின்படி பெரியதகப்பனாரிடஞ் சென்று தொழுது, அவன உத்தரவின்மேலே அவனருகிலிருக்கும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். மஹாராஜன இவர்களைநோக்கி, விஷ்மர்முன்னிலையாக ஒருவார்த்தை சொல்லத்துவங்கினான். ஓ குழந்தாய் தருமபுத்திரா! நீயும் உன்தம்பிமார்களும் இப்போது நானசொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டும். அதாவது-முன்பு உங்கள்பிதாவாகிய பாண்டுமகாராஜன எனது கட்டளையை மீறாமல், இந்தராச்சியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து விருத்தியாக்கினான். என தம்பி மகாபலசாலியும் பராக்கிரமமு முடையவனானபடியாலே, கண்டபேர்கள் வியக்கும்படி தனதேசத்தைக் காப்பதிலும்-பிறர்தேசத்தைக் கவர்தலிலும் - சாதுரியமாகிய காரியங்களை யெல்லாஞ் செய்துவந்தான். அதனால் நீயும் எனதுகட்டளையை மீறாமல் நடக்கவேண்டும். என்னுடைய பிள்ளைகளெல்லாம் கொடியமனத்தையுடையவர்கள். பொருமையும் - அகங்காரமு முடையவர்கள். அவர்கள் என்சொற்படி கொஞ்சமும் நடப்பதில்லை. தாங்கள் மாத்திரம்மேன்மைப்படவேண்டுமென்று, அநியாயமாயாலும் - செருக்கினாலும் - கொடுமையான பிரயத்தினமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே இருப்பீர்களானால், மறுபடியும் அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் சண்டைநேரிடும். அப்படிக்குநேரிடுவதினாலே அனேகங் குற்றங்கள் விளைகின்றன. ஆதலால் சரசமாகவே இப்போது நீ உன்தம்பிமார்களுடனேயும், தாயார்-திரௌபதி - முதலானவர்களுடனேயும், காண்டவப்பிரஸ்தத்திற்குச் சென்று ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவருவாயாகில் நலமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதுவே நமக்குப் பெரியோர்களாகியும், உத்தமர்களாகியும், இராநின்ற விஷ்மாசாரியார்-துரோணாசாரியார் - முதலானவர்களுடைய கருத்து. நம்முடைய இராச்சியத்திற் பாதி துரியோதனனுக்கும்பாதி உனக்குமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறேன். அதை நீ காண்டவப்பிரஸ்தத்திலிருந்து பரிபாலனஞ் செய்யும்படி வரவேண்டியது. அருச்சுனனிருக்கும்போது நீங்கள் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் யார்தான் உங்களை அசைக்கமாட்டார்கள். இது உனக்கு யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ? அல்லது அயுக்தமென்றுதோன்றுகிறதோ? எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை. நீ கண்ணனுடனே யோசித்து, அவருக்குச் சம்மதியாயிருந்தால் அந்தப்படி நீ அங்ஙனம் நடக்கலாம் என்றான். தருமபுத்திரன கண்ணனுடன் கலந்துபேசினார். அவரும் அப்படியே செய்வது நன்றென்றுசொல்ல, தருமன் தகப்பனிடத்திற்குவந்து, உம்முடைய உத்தரவினபிரகாரமே நடந்துகொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று வணங்கினார்.

தருமராஜனுக்குப் பாதிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்.

திருதராஷ்டிரன் விதுரனையழைத்து. நம்முடைய தருமபுத்திரனுக்குப் பாதிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையெனக்குண்டாயிருப்பதால், அதற்காகவேண்டிய வஸ்துக்களைச் சீக்கிரத்திற் சேகரிப்பாயாக. இந்த வேளையே சுபமுகூர்த்தமாக இருக்கிறபடியால், இப்போதே பட்டாபிஷேகத்தைப் பண்ணுகிறேன். ஆதலாற் பிராமணர்களை அழைப்பித்து, ஸ்வஸ்தி வாசனமுதலியகாரியங்களை விரைவில் நடத்தவேண்டும். நமது குலத்திற்குரிய பெரியோர்களும்-நமதுநகரத்திற்குரிய நாகரிகர்களும் - வணிகருட்சிறந்தோரும், சமீபத்திலிருக்கும் நாடுமுதலியதேசத்தார்களும்-சீக்கிரமிங்கு வரவேண்டும். நம்முடைய குழந்தை தருமபுத்திரனுக்குப் புண்ணியாவாசன முதலியவைகளைச் செய்து கங்கணங்கட்டவேண்டும். வந்தவேதியர்கட்கெல்லாம் கோதானமும் - பூதானமும் - வஸ்திரதானமும் - சுவர்ணதானமும்-செய்யவேண்டும். முன்னதாக ஆயிரத்தெட்டு மறையோர்கள் சென்று, யானைகளின் மீது கங்காசலத்தைக் கொணரவேண்டும். வந்தபேருக்கெல்லாம் அறுசுவைகளுடனே வேண்டிய மட்டும் அன்னம் பரிமாறவேண்டும். நம்முடைய பட்டணமெல்லாம் அலங்கரிக்கவேண்டும். சபாமண்டபத்தையும் விசித்திரமாகச் சிங்காரிக்கவேண்டும். நமது பொக்கசத்திலிருக்கிற உயர்ந்த வயிரங்களும் பச்சைகளும் இழைத்துத் தகத்தகாயமானங்களாயிருக்கிற தோளவளைகளையும், முத்துக்களும்மாணிக்கங்களும் இழைத்துக்கோடிசூரியப்பிரகாசமாக விளங்காநின்ற கிரீடத்தையும், நவரத்தினங்களிழைத்து மின்னலைப்பழிக்கின்ற கடகங்களையும், நிலைவிலக்கின்ற அணிமுத்துக்களாலாக்கப்பட்ட உயர்ந்த ஆரங்களையும், பவழமணிகளாலும் முத்துக்களாலும் கோர்க்கப்பட்டு இந்திரவில்லின எழிலைக்காட்டுகின்ற பசுந்த பதக்கங்களையும், ரத்தினங்களிழைத்த முகப்பினையுடைய பத்தரைமாற்றுத்தங்க அரைஞாணையும், நவமணிகளுமிழைத்துச் சிற்பச் சோபனமாய் விளங்காநின்ற உதரபந்தனத்தையுந் தரித்து, தருமபுத்திரனுக்குக் கொடுத்து அலங்காரஞ் செய்யச்சொல்லும். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு, அபிஷேகஞ்செய்து, தேகமிக்கவிளங்கப் பட்டத்துயானையின்மீதேறி, இருபுறத்திலும் மாணிக்கங்களிழைத்த பொற்பூண்களையுடைய வெண்சாமரங்கள் வீச, முத்துக்கோர்வையின்கொத்துக்களால் சுற்றிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவெண்பட்டுக் குடைபிடிக்க, ஜயவிஜயபவா என்று வேதியர்கள் ஆசீர்வதிக்க, மற்றைப்பெரியர்கள்

துதிக்க, பலவாத்தியங்கள் முழங்க, கட்டியங்கள் போட, தாசகளாட, பாடகர்பாட, குதிரைகளும் யானைகளும் அலங்காரத்துடனே முன்னும் பின்னுஞ் சூழ்ந்துவர, இவ்வாறு பலவித விபவங்களோடு தருமபுத்திரன் [illegible] வராணத, ஜனங்களெலாம் தங்கள் இஷ்டம் நிறைவேறிய சந்தோஷமனம் கிழ்ந்து கொண்டாடித் துதிக்க [illegible] மகாராஜன் [illegible] கோயிலை [illegible] அந்த [illegible] அந்தத்திற் [illegible] இரும் பதினயணாய [illegible] விருந்தார். வியமர்-துரோணர் - முதலியோர் [illegible] சூழ்ந்தார்கள். அப்போது [illegible] மகாராஜனே! [illegible] னவராதத்துவ [illegible] வேண்டும் [illegible] யளித்தது, [illegible] வா [illegible] கின்றது. இந்த [illegible] பாத [illegible] கவும் [illegible] கின்றது. இது [illegible] யன்றிருந்-[illegible] ரயான [illegible] சாலும் [illegible] வாழ்த்தி, அந்த [illegible] தருமபுத்திரன் [illegible] அலங்கார [illegible] ரியங்களைச் செய்தும், பட்டாபிஷேக [illegible] திற்கு அழைத்துக் [illegible] வந்தார்.

அந்த சமயத்திலே வியாசமாமுனிவர் அவ்விடத்திற்கு வந்தார், அவர் [illegible] துத்த [illegible] அப்புனிவர் அவர் [illegible] புத்திரன் [illegible] சந்தோஷித்து [illegible] திரன் [illegible] ளுடனே [illegible] தயந்திர [illegible] பின்பு [illegible] ளாலேயும் [illegible] சனனிலான [illegible] த்து, [illegible] த் தவைப்பெற்று [illegible] மந்திரங்கள் [illegible] புனித [illegible]

வித்தார். அந்தக் காலத்திற் பஞ்சகருவிகளாலாகிய வாத்திய ஒலிகளும், பிராமணர்களுடைய ஆசீர்வாத ஒலிகளும், மந்திரிகள் முதலாயினோருடைய ஜயஜய ஒலிகளும், திக்குகளைச் செவிடுபடச்செய்தன. இவ்வாறு சிறப்பாகப் பட்டாபிஷேகம் நடக்குங் காலத்திலே, சாண்டவப்பிரஸ்தத்தின் மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் அரியணைமேல் ஏறிப் பொலிந்து, தம் தம்பிமார்களுடைய கண்மாரியானதைப் போக்கினார். அப்போது இரண்டு [illegible] இரண்டு [illegible] லுள்ள வீணைகள் கலகலவென்று ஒலிக்கும்படி [illegible] பிரவாகங்கள் இரண்டு பாகத்திலும் இரண்டு விழுவதுபோலவெண்சாமரங்கள் வீசவும், மற்றொருத்தி [illegible] வந்து [illegible] சந்திரன்போன்றவெள்ளைக்குடைபிடிக்கவும், நவமணி இழைத்து [illegible] விளங்கு [illegible] சிங்காசனத்தின்மேல் [illegible] தருமபுத்திரனை வியாசர் முதலிய மகரிஷிகளெல்லாம் [illegible] தோஷம் செய்து, ஓ [illegible] மகாராஜனே! இனி நீ பூமண்டலம் முழுதையும் ஆண்டு [illegible] ராஜாக்களெல்லாம் பணியும்படி செய்து, [illegible] சன்னர்களுடன் கூடிய இராஜசூயம் முதலிய அநேக யாகங்களை நடத்தி, இவர்களுடனே பலகாலம் வாழ்ந்திருப்பாய் [illegible] ஆசீர்வதித்து; [illegible] மேலும் [illegible] தருமபுத்திரன் [illegible] அனேகராஜாக்கள் வந்து [illegible] பட்டாபிஷேகம் [illegible] தம் தம்பிமார்களுடைய [illegible] தங்களுக்கு [illegible] அவர்கள் [illegible] நம் [illegible] அனுப்பினார். [illegible]

திருமுடிபுனைந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது.

இந்திரப்பிரஸ்தச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அரியகவுதலி னன்னோதன வழங்கிகொண் டளையாகி யகங்கை
பரிவு பாவகைம் தெரித்தனைத் துவங்துளம் பாங்குடன் பாராட்ட
வந்த மாயனைப் பாலுடை னவனுயிருண்டூழ் முநுகார்மெய
கரிய கோவலன செய்யதாண மலர்களென கருத்தைவிட் டகலாவே.

ஓ ஜெனமே ஜெயமகாராஜனே! இவ்வாறாகப் பெருமை அடைந்திருக்கும் பாண்டவர்களைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமலிருக்கிற துரியோதனனுடைய கருத்தறிந்த திருதராஷ்டிர மகாராஜன் கிருஷ்ணனுடைய முன்னிலையில் தருமபுத்திரனைப் பார்த்து, அப்பா தருமநந்தனா! நீ வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களுடையவனாதலால், உனக்கு இராச்சியப் பட்டாபிஷேகம் கிடைத்தது. அப்படி இல்லாதவர்களுக்குக் கிடைப்பதரிது. ஆதலால் நீ சகல பாக்கியங்களினாலேயுஞ் சிறப்பை அடைந்தாய். இனிக் காலதாமதமாகாமல் இப்பொழுதே காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்குப் போவது நன்று. அதற்குத் தாமதமின்றி நாளைக்கே போகச் சொன்னதாக நினைக்கவேண்டாம். அந்தக் காண்டவப் பிரஸ்தமானது முன்னே புரூரவாவென்னும் நமது பெரியோர்களுடைய ராஜதானியாயிருந்தது. நம்முடைய குலத்திற்கு முதலரசாகிய இளியென்னும் மகாராஜன் முதலியவர்களெல்லாம் கூடி அவ்விடத்திலே ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணினார்கள். அப்பால் ஆயுஸ் - நகுஷன் - யயாதி - என்கிற மகாராஜர்களெல்லாம் அவ்விடத்திலிருந்து அரசாளுகை செய்து வந்தார்கள். பிற்பாடு அந்நகரமானது பழுதாகவே இந்த அஸ்தினா பட்டணம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அங்கே நீ போனால் உன்னிடத்தில் அனேகம் பெரியோர்களாகிய பிராமணர் - க்ஷத்திரியர் - வைசியர் - சூத்திரர் - என்னும் நான்கு வருணத்தாரும் வந்து சேருவார்கள். [illegible] அந்த இடமானது இப்பொழுது தனதான்ய முதலியவைகளாலே [illegible] வளமுள்ளது. [illegible] அவ்விடத்திலே ஒரு குறைவில்லை. நீ அங்கேபோய் [illegible] பட்டணமானது [illegible] உன் தம்பிமார்களுடனே செங்கோல் செலுத்தி [illegible] அங்கேபோவதை நிச்சயித்து, [illegible] தம்பிமார்களும் தப்பறுமாறு குடியிருப்பீர்களாக! [illegible] தங்கள் ஆக்ஞையைச் சிரமேல் வகிக்கிறோம். [illegible] முடைய பாதத்தின் கீழிருந்து பணிவிடை செய்யப் பாக்கியம்பெற்றோமென்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்று விடைபெற்றுக்கொண்டு, அனேகமாகிய-ரதங்கள்-கஜங்கள்-அசுவங்கள்-பதாதிகள்-என்கிற சதுரங்க சேனைகளுடன் மகா சந்தோஷத்தோடும் புறப்பட்டார்கள்.

கண்ணன் இந்திரனாற் காண்டவவனத்தைப் புதுப்பித்தது.

அப்பொழுது அந்தப் பாண்டவர்களுடன் கூடச் செல்லவேணுமென்று அஸ்தினாபுரத்திலிருக்கும் அனைவரும் விருப்பங்கொண்டிருந்தும், துரியோதனனுடைய ஆக்கினைக்கஞ்சி அங்கங்கே நின்றுவிட்டார்கள். பாண்டுகுமாரர்கள் பெருங்காடு மூடிய காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்குச் சென்று, மிகுந்திருக்கிற காடுகளை வெட்டிச் சீர்திருத்திப் பட்டணமேற்பாடு செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியானவர் இந்திரனைச் சிந்தித்தார். இந்திரன் சுவாமியை வணங்கினான், அவர் கட்டளையின்படி நிறைவேற்றும் விசுவகர்மாவை அழைப்பித்தான். அந்த விசுவகர்மாவும் ஸ்ரீவாசுதேவருடைய பாதங்களைத் தொழுது அடியேனுக்கென்ன கட்டளையென்று கேட்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர்-நீ சிற்பங்களின் தொழில்களையெல்லாம் நன்குணர்ந்த விசுவகர்மாவே! இந்திரனுனனைப் பாண்டவர்களுக்காக அழைப்பித்து இக்காண்டவப் பிரஸ்தத்தைச் செம்மைசெய்யும்படி கட்டளையிட்டபடியால், இன்றுமுதல் இக்காண்டவப்பிரஸ்தம் இந்திரப் பிரஸ்தமென்று நாமதேயமடைந்து உலகத்தில் வழங்கும். ஆகையால்-இப்பொழுது நீ பாண்டவர்களுக்கு இராஜதானியை உண்டாக்க வேண்டுமென்று ஆக்ஞாபித்தார். அப்படியே விசுவகர்மாவும் நதினி என்கிற நதியினருகில் சுவர்க்கத்திற்கு நிகராகிய இந்திரப் பிரஸ்தமென்கிற மாநகரத்தை நிருமித்தான். அந்நகரமானது அண்டசுவர்க்கத்தை சமானமாக ஆகாசத்தை அளாவுகின்ற மதில்களையும், அதைச் சுற்றிலும் படகுகளோடு கூடிய அகழிகளையும், கைலாச பருவதம்போன்ற சிறந்த மாளிகைகளையும், ஆயிரம் சபைகளையும் மண்டபங்களையும் தகுதியான கோபுரங்களையும், கருடன் தனது இரண்டு சிறகுகளை விரித்தாற்போலிருக்கின்ற

வுகளையும், அதிக சாக்கிரதையுள்ள காவற்காரரையும், பலவித ஆயுத யந்திரங்களமைத்த அரணங்களையும் உண்டாக்கி; அகன்றும் - நீண்டும் - சமமாயும் - கோணலின்றியு மிராநின்ற வீதிகளும், மண்டபங்களும், சாலைகளும் - சந்திகளும் - தேவாலயங்களும் - நந்தனவனங்களும், உத்தியானங்களும் ஏற்படுத்தி, அமிர்தத்திற் கொப்பாகிய தண்ணீர்மலிந்த தடாகங்களும், சகல வஸ்துக்களும் நிறைந்த பலவித கடைத்தெருக்களும், பலமும் - சுறுசுறுப்பும் - லட்சணங்களுமுடைய யானை குதிரை முதலிய வாகனங்களும், சித்திரசாலைகளும், வித்தியாசாலைகளும், ஆயுதசாலைகளும், அங்காங்கு கிரமப்படி சமைத்துத்தர; அப்பட்டணமானது மன்மதனுக்கொப்பாகிய ஆடவரையும், இரதிதேவிக் கொப்பாகிய மங்கையரையும் அடைந்து; மூன்று லோகங்களிலிருக்கிற எல்லாப் பட்டணங்களையும் பரிகாசஞ்செய்து நகைக்கிறதென்று சொல்லும்படியான பிரகாசத்தோடும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அதில் அரண்மனை யொன்று கட்டப்பட்டது. அந்த அரண்மனையானது அப்பட்டணத்தினருகிற் சேசரமலைகளுக்கு மத்தியில் மேருபர்வதம்போற் சூரியனது தேரோடும்படியான வழியை அடைந்து, ஆணிப்பொற் றகட்டினால் மூடப்பட்டு, நவமணிகளு மிலங்குகிற ஸ்தம்பங்களும்படிக்கட்டுகளுமேற்பட்டு, ஏழுவிதக்கட்டுகளோடு மூன்றுவிதமேல் மெத்தைகள் முதலாகியதும் பூமியின்கீழ்வீடுகளுமுள்ளதாய், அங்கங்கும் விசாலமாகிய சபாமண்டபங்களும் - திசைமயக்கம்வரும்படியான கிலவீடுகளும் - விளையாடுகிற தற்கு யோக்கியமாகிய சிலசாலைகளும் செய்யப்பட்டுக், கண்ணாடிபோ லிராநின்ற சுவர்களாலுந் தளவரிசைகளாலும் விளங்காநின்ற அறைகளில் முத்துக்கொத்துகளும் பவழக்கொத்துகளுந் தொங்காநின்ற இரத்தினக் கொடுங்கைகளுள்ளதாகிய பலவித ஆசனங்கள் போட்டு, இது ஒருதேவபூமியென்று சொல்லும்படியாகிய கொலுமண்டபத்தினோடும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதனருகில் அவ்விஸ்வகர்மனானவன் எக்காலமும் பூப்பதும் - காய்ப்பதும் - தளிர்ப்பதுமாகிய, விசேஷமாகிய வாசனையும் - ருசியும் - சீதளமும் பொருந்தி இராநின்ற, பலாமரம் - மாமரம் - மாதுளைமரம் - எலுமிச்சைமரம் - நாரத்தைமரம் - பேரீச்சமரம் - தென்னைமரம் - பனைமரம் - சண்பகமரம் - பாதிரிமரம் - புன்னைமரம் - குருக்கத்திமரம் - கடம்பமரம் - மகிழமரம் - அத்திமரம் - அசோகமரம் - அரசமரம் - ஆச்சாமரம் - பச்சிலைமரம் - பாலைமரம் - புன்னை மரம் - கொன்றைமரம் - சந்தனமரம் - விளாமரம் - வில்வமரம் - முதலாகிய பற்பல விருக்ஷவகைகளும், மல்லிகை - முல்லை - இருவாக்ஷி - முதலிய பல பூஞ்செடிகளும், தாமரை - செங்கழுநீர் - நெய்தல் - முதலியவைகளால் நிறைந்து, அன்னம் - சக்கிரவாகம் - முதலிய பறவைகளொலியாநின்ற திவ்வியத் தண்ணீருள்ள வாவிகளும், அதின்கரைகளில்விசாலமாயும் அழகாயுமிராநின்ற பளிங்கினாலாகிய மேடைகளும், மயில்கள் - குயில்கள் - கிளிகள் - முதலாகிய பலவிதப்பட்சிகள் சப்தித்துக்கொண்டு வண்டுகளிசைபாடவிளங்கும் இடங்களு முண்டாக்கினன்.

பாண்டவர் குடிபுகுதல்

இப்பால் ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்லக்கூடாத மகிமைபொருந்திய அந்நகரத்தைச் சுற்றிப்பார்த்த பாண்டவர்கள் மிகவும் ஆனந்தமடைந்து, கண்ணனைக் கட்டிக்கொண்டு துதித்து, வியாசமகாமுனி - தௌமிய மகாமுனி - இவ்விருவருடைய அனுமதியின்படி நன்முகூர்த்தத்தில் வாஸ்துசாந்திசெய்து, கோபூஜை - பிராமணபூஜை - முதலானவைகளை நடாத்தி, அவ்வியாச தௌமியர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு வாசுதேவனோடு யானையின்மீதேறிப், பரிஜனங்களெல்லாம் சகலவாத்தியங்களு முழங்கி ஜயகோஷமிடச் சிறப்பாய் நகரத்தை வலம்வந்து, புப்பத்திரனைந் நிலைகளுடனே விளங்காநின்ற பிரதானகோபுரவாசலாலே உள்ளே நுழைந்து, முறைமுறையே வீதிகளைச் சுற்றிக்கொண்டு அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்துப், பிராமணர்களுக்குத் திரவியதானங்களும் மற்றையர்க்கு அன்னதானங்களும் வழங்கி, அந்த ராச்சியத்தை அமராபுரியினும் மேலானதாகவெண்ணி ஆண்டுகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி இருக்கிறநாளிலே - அந்தப் பட்டணத்திற்கு வேதமுதலாகிய பதினான்கு வித்தைகளையும் நன்றாயுணர்ந்து நல்லொழுக்கமும் ஞானமு முடையவர்களாகிய அனேகவேதியரும், நானாதேசங்களிலிருந்துவந்த பலபண்டங்களையுங்கொண்டு வாணிபஞ்செய்யுந் திறமையும் புத்தியும் தருமநடையுமுள்ள அனேகவணிகரும், சகலசாஸ்திரங்களையுங் கற்று விசித்திர நிருமாணங்கள் பலவுஞ் செய்யத் தகுந்தவர்களாகிய அனேக சிற்பிகளும், இன்னும் நானாவிதமாகிய அளவற்ற ஜனங்களும்வந்து குடியேறினார்கள்.

இவ்வாறாகத் தினந்தோறும் நானாதேசங்களினின்றும் வருகிற ஜனங்களாலேயும், பண்டங்களாலேயும், யானை - குதிரை - ஒட்டகம் - எருது - பசுமாடு - முதலிய மிருகங்களினாலேயும், அங்காடியானது நிறைந்து; இடைவெளியில்லாமற் கடல்போலச் சகரத்தினங்களு முள்ளதாய, அல்லும் பகலும் வேதகோஷத்தினாலும் - வியாபாரவிர்த்தியினாலும் - விவாகாதிச்சிறப்பினாலும் - இடைவிடாமற் கோஷித்துக்கொண்டிருந்தது. பாண்டவர்திலகனான தருமராஜன் ஜனங்களுக்கெல்லாம் விசேஷ சவுக்கியத்திற்கு ஏதுவாய்ச் சகலகிராமங்களுக்கும் நீர்வளமுண்டாகும்படி ஏரிகளும் - வாய்க்கால்களும் - தடாகங்களும் - ஏற்படுத்தி, அங்கங்கு தர்மசபைகளும் - விவகாரசபைகளும் - அமைத்து, அவ்வவைகளில் தகுந்த அதிகாரிகளையும் நியமித்துத், தேவாலயங்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய சிறப்பு

கள் யேற்படுத்தித், தருமநூலின்படி செங்கோல் செலுத்தி வந்தமையாலே இராச்சியமானது நாளுக்குநாள் பயிர்களாலும்-பசுக்களினாலும்-விருத்தியடைந்து, திங்கள் மும்மாரிபெய்து விளங்கிற்று. மறையோர்களும்-தவசிகளும்-அக்கினிகோத்திர முதலாகிய வைதிக கருமங்களையும், தவங்களையும், வழுவாது அநுஷ்டித்துக் கொண்டுவந்தனர். குடிகளெல்லாம் ஆரோக்கியமும் - மக்கட்பேறும்-தனதானியங்களும் - அடைந்து களித்திருந்தார்கள். நித்தியசுபமங்களகரமாய்ச் செழித்திருக்குந் தனது இராச்சியத்தைப் பார்த்துத், தருமபுத்திரர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திருந்தார். வீமசேனன் முதலாகிய நாலவரும் மூத்தவராகிய தருமராஜன கட்டளையின்படி சகல அதிகாரங்களையு நக்கிரமப்படி நடாத்திவந்தார்கள்.

இவ்வாறு பஞ்சபாண்டவர்கள் அந்த இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இருக்கையிலே, துரியோதனன் - துச்சாதனன - சகுனி - கர்னன-என்கிற துஷ்ட சதுஷ்டாளுடைய தொந்தரை யில்லாமலிருந்தது. அந்த ராச்சியமானது தருமத்தினாலும், கல்வியினாலும், திறமையினாலும், குடிகளாலும், தசாங்கங்களாலும், செழிப்பினாலும், ஒருவருக்கும் வெல்லக்கூடாத மேன்மையோடிருந்தது. இவ்வாறு சிலதினங்கள் கழித்தவுடனே தருமபுத்திரர் சுவர்க்கலோகத்தை விடுத்து... வியாசமுனிவரையும் பூசித்து அநுப்பிவிட்டுத், தமது நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டுமெனகிற நினைப்புள்ளவராகிய கண்ணனை மிகுந்த வினயத்துடனேபார்த்து, ஓ யதுகுல சிகாமணியாகிய எங்களுயிர்த்தோழனே! உமதநுக்கிரகத்தினாலன்றோ இவ்விராச்சியம் எங்கட்குக் கிடைத்தது. அருமையும் அடைதற்கரிதுமான காட்டாய்க்கிடந்த இவ்விடம். குபேரனுடைய நகரைப்பார்க்கிலும் விசேஷமான கோலகலத்தோடும் விளங்குகிறது. இன்னும் எம்முடைய பக்கத்திலேயே நாங்களிந்த ராச்சியத்தின் அனுபவிப்பதற்கிருக்கவேண்டும். எங்களுக்கு நீரல்லாது கதியேயில்லை. எப்போதெப்போது என்னென்ன செய்ய வேண்டியதோ? அவைகளை நீரே உமது பேரறிவினாலே அறிந்து செய்யவேண்டுமென்று வேண்டுகிறேன். உமது பக்கமையும் வல்லமையையும் என்னாற்சொல்லக்கூடுமோ? நீர் எனக்கு எவ்வாறு சட்டளை இடுகின்றீரோ? அக்கட்டளைப்படி நடக்கக் காத்திருக்கிறேன் என்று சொன்னார். இதுகேட்ட பகவான் சொல்லுகிறார்: ஓ மகாராஜனே! உமது தருமகுணத்தினாலே இராச்சியம் கிடைத்ததேயன்றி வேறில்லை. உமக்கு சகலக்கிரமமாய்வரும் இராச்சியத்தைத் தடைசெய்ய யார் வல்லவர்கள்? துராத்மாக்களாகிய துரியோதனாதியர்கள் இனி உங்களை என்ன செய்யமாட்டுவார்கள்? நீர் விசாரப்படாமற் சுகமாய் கடுக்களைக் காத்து ரட்சியும். உங்களுக்கு ஒருகுறையும் வாராது. சுருக்கமாக உமக்குத் தருமத்தைக் உபதேசிக்கிறேன் கேளும். வேதியரை அன்போடு பூசிப்பதன்றி வேறுதருமமில்லை. மகா பெருமைபொருந்திய நாரதரென்கிற தேவமுனி உம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளுவார். அவரைப்பயபக்தியுடனே பூசித்துப்போற்றும். இதைப்பார்க்கிலும் உமக்கு நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. என்று சொல்லிவிட்டுக் குந்தியினிடத்திற்குப்போய்த் தண்டனிட்டு, மதுரமாகிய சொல்லாலே, ஓ அத்தாய்! நான் ஊருக்குப் போகிறேன் விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்குக் குந்தியானவள் - அப்பா என்கண்போன்ற கமலக்கண்ணா! அரக்குமாளிகையில் நாங்கள் பட்டபாடு நீ அறியாயா. எங்களையன் குந்திபோஜனு மறியார். அப்படியிருந்தும் அவ்விபத்தைக்கேட்டமாத்திரத்தில், எங்களைக்குறித்து நீங்களும் மிகுந்தவிசனத்தை அநுபவித்தீர்கள். இப்படி மிகுந்த வல்லமையும் அரசாட்சியுமுடையவர்களுக்கே அடிக்கடி துக்கங்கள் நேரிடும்போது, அநாதைகளாயிருக்கிற தரித்திரர்களுக்குக் கேட்கவேண்டியது என்ன விருக்கின்றது? இப்பொழுது உன்னைக் கண்டபடியினாலே என்னுடைய துக்கமெல்லாம் நீங்கிற்று. நீ எம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாற் போதும். உன்னுடைய கிருபா சிந்தனையால் பாண்டவர்கள் யாதொரு குறைவுமின்றி அபிவிர்த்தியாவார்கள். ஆதலால் தயைசெய்து நீ சமயங்களிற் பாண்டவர்களை நினைக்கவேண்டும். இதுதான் எனக்கு உன்னாற்கிடைக்கவேண்டிய வரம் என்று சொன்னாள். கண்ணன் உமதாணையைச் சிரத்திற்றாங்கினேனென்று சொல்லிக் கும்பிட்டு விடைபெற்றுத், தமது பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டுத் துவாரகாபுரத்திற்குச் சென்றார். பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனையே நினைத்துக்கொண்டு, இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் அரசாட்சிசெலுத்தி வந்தார்கள். என்று சொல்லிவருகிற வைசம்பாயனமுனிவரை ஜெனமேஜயமஹாராஜன் வினவுகிறான்: சுவாமி! என்முன்னோர்களாகிய பாண்டவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இராச்சியத்தை அடைந்தபின் என்செய்தார்கள்? தருமந்தவறாத பதிவிரதையாகிய திரௌபதி தன்கணவர்கள் ஐவரையும் எப்படி அநுசரித்துவந்தாள்? அந்த ஐவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமில்லாமல் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்திலே எப்படியிருந்தார்கள்? இந்தச் சரித்திரத்தைப் பிரகாசமாகச் சொல்லவேண்டும். இதைக்கேட்க மிகவிருப்பமுற்றிருக்கிறேன். தயைசெய்தருளுமென்று கேட்க, வைசம்பாயன மஹாமுனியானவர் மகாசந்தோஷ அவ்வரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

நாரதமுனிவர் பாண்டவர்களுக்குச் சில கட்டுப்பாடுரைத்தல்

ஓ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இந்தப்படி திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுடைய அநுமதியினாலே பாதிராச்சியத்தை அடைந்த உமது பெரியோர்களா

கிய பாண்டவர்கள், சத்தியசந்தர்களாகியும் - கபட மற்றவர்களாகியும், தவமுதலிய நற்குணங்களோடு கூடியவர்களாகியும் - நீதியோடு சகல ஜனங்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திலே சுகமாயிருந்தார்கள். [illegible]

[illegible]

[illegible] வல்லவரும், வேதாந்தவல்லவருமாகிய [illegible] நிச்சயமுள்ளவரும், பரமாத்துமாவை வேறு [illegible]

ன்றாகவும் பாவிப்பவரும், யோகநூல் - சாங்கிய நூல்-இவைகளின்படி சமாதிகளெல்லாம் செய்யத்தகுந்தவரும், நிஷ்காமமாகிய தவத்தினாலே பாபமற்றவரும், [illegible] அத்தியந்த [illegible]

[illegible]

[illegible] சமாதாயமடைந்திருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட [illegible] எ

பூந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனி ட்டு, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பினின்று, ஓ சுவாமி! ஓ மகாநுபாவா! தேவர்களோடு தலியாவர்களுடைய கண்டமாத்திரத்திலே பாபங்கள் [illegible] தவப்பயனென்று சொல்லப்படுவதாகிய முனி நாயகனே! தேவரீர் இவ்வாசனத்தில் உட்கார்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து [illegible] சனமேல் [illegible] சகல ஞானி [illegible] தமது [illegible] பாண்டவர் [illegible] தித்தார். [illegible] பாண்டவர்களும் [illegible] அவர் [illegible] கொடுத்து, அழு [illegible] பாதங்களை [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ஓ பாண்டவர்களே! நீங்கள் [illegible] [illegible] எல்லாம் [illegible] [illegible]

[illegible]செய்து கொண்டார்கள். தன்னுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே இந்தத் திவ்யகலத்தை அடைந்து செய்கோற்செலுத்தி வருகிறீர்கள். ஆதலால் உங்களுக் கொன்று சொல்லுகிறேன் உற்றுக்கேளுங்கள். லோகத்திலே [illegible] கட்டுப்பாட்டினாலேயே சகல மேன்மைகளுமுண்டாகின்றன. அந்தக் கட்டுப்பாட்டைக் கெடுப்பதற்குக் காரணம் ஒருபெண்ணாய்ப் பலர் இருப்பதேயாம். அப்பெண்ணினிமித்தம் [illegible] விசேஷமாகும். [illegible] அப்பெண்ணே உலகத்தாருக்கு [illegible] காரணமாம். ஆதலால் நீங்கள் ஐவரும் இருப்பதால் [illegible] அநுபவித்து வருகிறீர்கள். ஆனால் அந்தப்பெண்ணும் [illegible] நீங்களும் அப்படிப் பட்டவர்கள்தான். எதிலும் [illegible] உங்களுக்குள் ஒரு விரோதமும் வராமலிருக்கும்படி ஒரு கட்டுப்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். இப்படி தானுமுற்காலத்தில் சுந்தனென்றும்-உபசுந்தனென்றும்-இருவர் அண்ணன் தம்பிகளிருந்தார்கள். அவ்விருவருக்கும் திலோத்தமையென்பவள் நிமித்தியமாய்ப் பகையுண்டாகி, ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு மாண்டார்கள். ஆதலால் நீங்கள் இந்த ஸங்கத்தைத் தாங்காதபடிக்கு ஒரு நிபந்தனை செய்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறதென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட தருமபுத்திரர் - ஓ முனிநாதா! சுந்தோபசுந்தரென்பவர்கள் யார்? அவர்கள் ஆருடைய பிள்ளைகள்? அத்திலோத்தமை என்பவள் அவர்களிருவருக்கும் பகையை எவ்வாறு நேரிடச்செய்தாள். இந்தச் சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாய்க்கேட்க அடியேங்களுக்கு அபேக்ஷை மிகுந்திருப்பதால், அத [illegible] அருளவேண்டுமென்று [illegible].

சுந்தோபசுந்தர் சரித்திரம்.

[illegible] பாண்டவர்களே! முற்காலத்தில் [illegible] அசுரனிருந்தான். [illegible] அவ [illegible] அவர் [illegible] இன்ப [illegible] ஒரு [illegible] செய்

கிறதும் பேசுகிறதுமன்றி மாறுபடுகிறதில்லை. அவர்கள் உண்பதுந்-உறங்குவதும்- இருப்பதும் - போவதும்-கூடவேயன்றி ஒருபோதும் தனித்ததில்லை. அப்படி அவர்களிருப்பதினாலே யாவரும் ஓரான்மாவே இரண்டு தேகமெடுத்தது என்று சொல்லும்படிக்கிருந்தது. அவ்விருவரும் இவ்வாறு ஒருமையாக வளர்ந்து, தேவர்களையெல்லாம் ஜயித்து, மூவுலகங்களையுங் கைவசப்படுத்திக் கொள்ளவேணுமென்கிற கருத்தடைந்து, விந்தியமென்கிற மலையில மிகசந்தோஷத்தோடு உக்கிரமாகிய தவஞ்செய்ய வாரம்பித்தார்கள். அத்தவவிதத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள். அரையில மரவுரியும் முடியிற சடைமுடியும் தரித்துக்கொண்டு, பசிதாகங்களையும் வெம்மைத் தண்மைகளையும் சகித்துக், காமக்குரோத முதலியவைகளை அடக்கித், தேகங்களில் மட்புழுதிகளும் பட்சிகளுடைய மலமூத்திரங்களும் படிந்து விகாரமுண்டாயிருக்க, இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கிக் கூப்பிக்கொண்டு, காற் பெருவிரலினுனியினாலே பூமியில்நின்று, சிலகாலம் வாயுபட்சணஞ் செய்துகொண்டும்- சிலகாலம் வருணபக்ஷணம் செய்துகொண்டும்- தங்கள் தசைகளை அக்கினியில் ஓமம்பண்ணி, இவ்வாறு நெடுங்காலம வழுவில்லாத தவத்தைச் செய்துவந்தார்கள்.

அவர்களுடைய தவமென்னும் அனலினாலே அந்த விந்தியகிரியானது புகைசூழ்ந்து, மேகங்களாற் கவிக்கப்பட்டதுபோல் ஒரு ஆச்சரியமாக விருந்தது. இவர்கள்செய்யுந் தவத்தைக்கண்ட தேவர்கள மிகவும் பயமடைந்து, இத்தவத்தை அழிப்பதற்காகக் கோடி சூரியப்பிரகாசங்களாகிய திவ்விய ரத்தினாபரணங்களையும் நிகரிலாப் பேரழகையுமுடைய மங்கையர்களாலே அவர்கள்மனதைக் கலக்கப்பார்த்தார்கள். இவைகளாலேயும மற்றவைகளாலேயும் அவர்களமனவுறுதி நீங்காமல தவத்திற்கு வசப்பட்டிருந்தமைகண்டு, தேவர்கள் அவ்வசுர வீரர்களுடைய தாய்-தந்தை-பெண்டீர்-மக்கள்-உடன்பிறந்தார்- முதலாகிய சுற்றத்தார்போல் வந்து பலமாயைகளை யுண்டாக்கினார்கள். அந்தமாயையா லுண்டாகிய சுற்றத்தாரெல்லாம் ஓரிராட்சதனாலே துரத்தியடிக்கப் பட்டவர்போலாகித், தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற வேர்த்துத், தலைமயிர் அவிழ்ந்து விரிந்தாடவஸ்திரங்கள் விழுந்து முறைக்கோவென்று கதறிக்கொண்டு, அவ்வசுரப் பிள்ளைகளி னருகில்வந்து, கண்ணீர் பெருகப் புலம்புவதானார்கள். அதுகண்டும் அவர்கள் தவத்தினின்று மீளாம லிருந்தார்கள். அதனால் அந்த மாயாபந்துக்கள் உடனே பயந்து மறைந்துபோயினர்.

இந்நிலையிற் கடினமாகிய தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் அவ்வசுரப்பிள்ளைக ளிடத்திற்குப் பிரமதேவன்வந்து, ஓ அசுரகுமாரர்களே! உங்களுக்கு வரங்கொடுக்கவந்தேன் கேளுங்களென்ன, அவர்களும் எழுந்து, பிரமதேவனைத் தண்டனிட்டுக் கைகூப்பி நின்று, எ——ங்கள் தவத்தினாலே தேவரீர்சந்தோஷமடைந்து எழுந்தருளியபடியால், தேவரீருடைய கிருபையினாலே நாங்கள் சகலமாயைகளை அறிந்தவர்களாகவும், சகல அஸ்திரங்களைத் தெரிந்தவர்களாகவும், மகாபலசாலிகளாகவும், வேண்டியபடி காமரூபங்கொள்ளவும், எக்காலத்தும் மரணமில்லாம லிருக்கவும், வரம் வேண்டியதென்றார்கள். திசைமுகனவன்- ஓ அசுரர்களே, உங்களுக்கு மரணமில்லாமை தவிர மற்றவைகளெல்லாம் உண்டாகும். ஏனென்றால்- நீங்கள் தேவர்களோடு சண்டைசெய்து மூன்றுலோகங்களையுங் கைவசப்படுத்தவேண்டுமெனகிற கருத்தினாலே, இந்தத் தவத்திற் பிரவேசித்தீர்கள். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட கெட்டகாரியத்திற்கு அநுகூலமாகிய வரத்தை நாம்கொடுப்பதில்லை என்றுசொல்ல, அவ்வசுரர் - சுவாமி! அப்படி தேவரீருக்குத் திருவுளமில்லாவிட்டால், மற்றொருவிதமாக வரங்கேட்கிறேம்! அதனைத் தரல்வேண்டும். அதாவது-இந்தத் திரிலோகங்களிலுமுள்ள எந்தசராசரங்களினாலும், மற்றெந்த வஸ்துக்களாலும், எங்களுக்கு ஒருவிதபயமும் உண்டாகாம லிருக்கவேண்டும். ஆனால் எங்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒருகேடு வருகிறதாயிருந்தால், எங்களில் ஒருத்தருக் கொருத்தராலேயே உண்டாகவேண்டியது. இந்த வரத்தையாகிலும் அளித்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப், பிரமதேவனவன்அப்படியே உங்களுக்கு வரங்கொடுத்தேனென்றுசொல்லித் தன்னுடையலோகத்திற்குப் போயினன். அந்தசுந்தோபசுந்தரும் இவ்விதமாகச சிறந்தவரம் பெற்றுக்கொண்டு, மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அசுரசெல்லாங் கொண்டாடத் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அப்பால் இவர்களுக்கு மிகுந்த பெருமையுண்டாகித், தங்களுடைய பலத்தினாலே கொஞ்சமேனும் அச்சமில்லாமல், இஷ்டமானபடி உண்கிறதும் - குடிக்கிறதும் - துறநடத்தை நடக்கிறதும் - படுக்கிறதும்- விளையாடுகிறதும் - பாடுகிறதும் - ஆடுகிறதும்-தேடுகிறதும் - கொடுக்கிறதும் - வாங்குகிறதுமாக, வீடுகள்தோறும் திருவிழாப்போ லிருந்தது. இவ்வசுர வீரரும் சடைகளைப் பிரித்து ரத்தின கிரீடஞ் சூடித், கேயூர முதலான சகல ஆபரணங்களையுந் தரித்து, திவ்வியமாகிய வஸ்திரங்களையும் உடுத்தி, பச்சைக்கற்பூரம் - குங்குமப்பூ - கஸ்தூரி - முதலாகியவைசேர்த்த சந்தனம்பூசி, மாறாதநற்றாயும் வாசனையும் பொருந்திய பூமாலைகளுந்தரித்து, அசுரசேனையெல்லாம் கூப்பிட்டுத், தேவலோகத்தின்மேல் தண்டெடுக்கவேண்டுமென்று நிச்சயம்பண்ணிக், குடை-கொடி -சாமரம்- முதலான சின்னங்களுடனேயும், பேரிகை முதலாகிய வாத்திய கோஷத்துடனேயும், சமுத்திரம் போன்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். இவர்கள் சண்டைக்கு வருவதைப்பார்த்துத் தேவத

தலைவரெல்லாம் பிரமலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வசுரர்களும் - தேவர்-இயக்கர்-கருடர் - காந்தருவர் - முதலாகிய பேர்களை ஜயித்துத், தேவலோகத்தைச் சுவாதீனம் பண்ணிக்கொண்டு, பாதாளலோகத்திற்குப்போய் அங்கிருக்கிற நாகங்களையுஞ் ஜயித்து, அந்தலோகத்தையுஞ் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு, சமுத்திரத்திலே வாசம்பண்ணுகிற மிலேச்சர்களையும் ஜயித்துப், பின்பு பூமியைக் கைவசப்படுத்த வேண்டுமென்று யத்தனிப்பட்டார்கள்.

பிற்பாடு தங்களுடைய சேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, கேளுங்கள் அசுரர்களே! ரிஷிகளெல்லாம் செய்துவருகிற யாகங்களினாலும், மற்றப்பிராமணர்கள் செய்துவருகிற அத்தியயனங்களினாலும், தேவர்களுக்குப் பலமும் - தேஜஸும் - ஐசுவரியமும் - விருத்தியாகின்றன. ஆதலால் இவர்களெல்லாம் நமக்குச் சத்துருக்களாவார்கள். ஆனதுபற்றி நாமெல்லாம் ஒன்றாயிருந்து அந்தணர், அந்த முனிவர்களையும் மற்றையோர்களையும் கண்டவிடத்திற் பிடித்து அடித்துக் கொல்லவேண்டும். அவர்கள் செய்கிற யாகங்களையும், மற்றும் வைதிககாரியங்களையும், கெடுத்தொழித்துப் போடவேண்டும். ஆதலால் இந்தக்காரியத்தில் நீங்கள் [illegible] இருங்களென்று கட்டளையிட்டார்கள். சமுத்திரக்கரைகளுக்குச் சென்று அங்கே [illegible] இறங்கிக்கொடிய [illegible] பயங்கொடியர்கள் வேண்டியவர்களல்லவோ? அவ்விடங்களிலே சென்று அவர்களைக் கொலைசெய்து கட்டியடித்து, [illegible] யெல்லாம் [illegible] ரிஷிகளைப்பற்றிக் [illegible] இருந்தபடியே [illegible] அடித்துக் [illegible] கொன்றும் வந்தார்கள். இப்படி [illegible] செய்யப்பட்டு [illegible] வெளியிட்டு ஒருபக்கமும் [illegible] களிலும் ஒளித்து [illegible] இருந்தார்கள். [illegible] நகரங்களிலேயும், [illegible] பாதங்களிலேயும், [illegible] களிலேயும், [illegible] அடியுண்டு [illegible] போய்விட்டார்கள். [illegible] வேதங்களுடைய [illegible] பிராமணர்கள் [illegible] யாகங்களை [illegible] குன்றிய பாழ்பட்டுப் போயிருந்தது.

இப்படி லோகத்தையெல்லாம் [illegible] பண்ணிக்கொண்டு வருகையில், [illegible] களையுங் கண்டவிடத்தில் கொல்லவேண்டுமென்று அவ்வசுரர்களும் சிலவிடங்களில் மிருகங்களாகியும், சிலவிடங்களிற் சிங்கங்களாகியும், சிலவிடங்களிற் புலிகளாகியும், இப்படி அநேக ரூபங்களைத் தாங்கி ஒளித்திருக்கும் முனிவர் முதலாகிய பேர்களைப் பிடித்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இவ்வாறே ராஜாக்களையும் துரத்தி அடித்துக்கொன்று, அவர்கள் பூமியைச் சுவாதீனஞ்செய்துகொண்டார்கள். இப்படியாகவே கருடனைக் கண்டபாம்புகள்போல ராஜாக்களும் ரிஷிமுதலியவர்களும் விட்டுச் சிதறிப்போய், அநேக வருத்தங்களை அனுபவித்து வந்தார்கள். பூமியெங்கும் யாகம் பிதிர்தர்ப்பணம் முதலான ஒரு தொழில்களும் இல்லாமற் பாழாயடங்கியிருந்தது. ரிஷிகளின் சாபங்களெல்லாம் கல்லின்மேல் விட்ட அம்புகள்போல் இவர்கள்மேல் பலமற்றுப்போயிற்று. சமுத்திரம் வரைக்கும் இந்த பூலோகத்தை மயானம்போல எலும்புகளும்-மண்டை ஓடுகளும் - கழுகுகளும் - கூளிகளும் - பேய்களும் - நாய்களும் - நரிகளும் - நிறைந்ததாகவும், சுடுகாடு போலாகிய ஓர் காரியமுமில்லாததாகவுஞ் செய்து, தாங்கள் இருவரும் இருந்த சந்தோஷத்துடனே குருக்ஷேத்திரத்தில் சைனியங்களோடு தங்கி வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியாகவே சகலமாகிய தேவரிஷிகளும்பிரமரிஷிகளும் மிகுந்த வியசனமடைந்து, லோககர்த்தாவாகிய பிரமதேவருடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று, அவ்விடத்திலேயெல்லாத்தேவர்களுஞ்சூழ்ந்திருக்க, ஸநக-ஸநந்தன-ஸநற்குமார-முதலாகிய சித்தயோகிகள் ஓர் பரிசேவித்திருக்க, நான்முகங்களில் நான்கு வேதங்களும் ஒலிக்க, கோடிசூரியப் பிரகாசமாக வீற்றிருக்கிற பிரமதேவனைக் கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, அந்தத் தைத்தியர்களால் நேரிட்ட உபத்திரவங்களைச் சம்பூர்ணமாகச் சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அந்தச்சபையிலிருக்கும் - சிவன் - அக்கினி-வாயு - சந்திரசூரியர் - இயமன்- இந்திரன் - முதலாகிய பல தேவர்களும், வைகானஸர் - வாலகில்யர் - சோமபர்-பர்ஹிஷபர் - அஜர்-அ[illegible]டர்- தேஜோகர்ப்பர்-என்கிற ரிஷிகளும், இந்தச் சங்கதியைக் கேட்டுப் பிரமதேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். பின்பு அப்பிரமதேவன் இந்தச்சரித்திரத்தைக் கேட்டு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து, அவர்களுடைய வினாசத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய உபாயத்தை மனதில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, விசுவகர்மாவை அழைத்து, நீ சிறந்த ரூபலாவணிய சம்பத்தையுடைய ஒரு பெண்ணைச் சிருஷ்டித்து [illegible] கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட்டார். அந்த விசுவகர்மாவும் பிரமாவின் [illegible]. அப்படியே ஒரு பெண்ணை உண்டாக்க முயற்சியிலே இருந்தான். அந்தப் பெண்ணின் சிருஷ்டியை விரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அவ் விசுவகர்மாவானவன் உலகங்களிலுண்டான உத்தமவஸ்துக்க

னியுடைய சாராம்சங்களை [illegible] தனது [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

ருப்பயம்கு ஆகாசத்தைதவிட்டு இவன் [illegible] [illegible] செய்தயுடைய [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

றுவிட்டதென்றும்; இராவிருப்பின்றுமிருந்து சக்கரவாகப் பட்சிகளும் - கறுத்துக்கட்டியிருக்கிற மலைகளும் - விகாசிக்கிற விரிப்புத் தன்மையையுடைய தாமரைமுகிழ்களும் - இவைகட்கு சரியல்லவென்றும்; தாளம்-செப்பு-மிமிழ் - யானைக்கோடு - முதலாகியவையெல்லாம் ஒவ்வொரு குறைப்பையுடையன வாகையால், பருத்துப்போகிறபடியால் இவைகட்கு எவ்வளவேனும் பொருந்தாவென்றும்; இப்புல்லகளைத் தனக்குச்சரியாய்க் கொடுத்து ... பகையாவராகும் ... பரிகசிக்கிறதென்றும்; இவ்வாறு ஏசிருக்கையடைந்து அப்புறமே யானையின் கும்பத்தலங்களும் மாட்டையாற் றுத்தப் பதுங்கினவென்றும், சொல்லும்படி மேன்மை பொருந்தியிருந்தன.

மிகவும் பார்க்கத்தக்க அப்பதிலே துவண்ணிதாகிய இடை ஒருவரும் பொருந்தாது ... கிழக்கத்துக்கும் மேலாகத்தும் போட்ட இந்திரநீலமணிச்சலாகையின் சாயையோ? அல்லதாகிய மாளிகையிலிருந்து மன்மத மஹாராஜன் தனது கை வீசியெறிந்தாகிய பூமீது போவதற்கமைத்த நீலக்கலவழியோ? மார்பிலணிந்திருக்கிற ரத்தினப்பதக்கத்தைச் சூரியனென்று மயங்கி விரும்புகிறதற்காக இடையாகிய ஆகாயத்தினின்றும் வருகிறதுவோ? அல்லது-அப்பதக்கத்தைத் தனது தந்தையாகிய சூரியனென்று நினைத்துவந்த யமுனாநதியோ? அல்லது-இவளது ஸ்தனங்களைத் தாமரை முகிழ்களாக வெண்ணிமோதும் வண்டுகளின் வரிசையோ? என்று கருதப்பட்ட உரோமாவலியை யடைந்த வயிறானது, ஏகாந்தத்தில் நாராயணன் பள்ளிகொண்டிருந்த ஆலிலைபோல விளங்கிறது. மேலும் அவயவங்களினுடைய இணங்கிய பொருத்தம்படி நன்றாக அவயவம் இருக்கவேண்டுமென்று வகுக்கப்பட்டிருக்கிற அவயவங்களின் கொங்கைகளைச் சுமந்த இடை தன்னைப் பொறுத்தபூமியாகும் ... கயமாகிய மேகலையை அணிந்திருக்கின்றதே தவிரவும். அப்படியாக வேணுமென்று இவ்வுருவமானைச் சகலரத்தினங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய மேகலாபரணத்தைத் தரித்திருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டு; பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணால் கொளுத்தப்பட்டு நசித்த காமனுடைய தேகத்தைப்போல மறைந்திருந்தும் அது நாணமேயறியாத ... அவளது வயிற்றின் பொருந்தின ... இவ்வண்ணமான் தேகத்தில் மின்னுகிற அழகையுடைத்தனவிளையாட்டு மதன்வயமாகிய ... கட்டப்பட்ட பொன்மாலையை யொத்திருந்தன. அன்றியும்-அவளுடைய நாபியானது காமபாணங்களை அவனிடத்தில் அழுந்தும்படி செய்யக் காமனது அக்காமனை அவதாரங்களைக் கொண்டேற்படுத்தியிருக்கிற ஓர் சுழி யந்திரம் போலுந் தோன்றிற்று.

அவ்வண்ணங்களினது அல்குலின் அழகை நினைக்கும் போதெல்லாம் பாம்புகள் படங்களைக் குவித்துக் கொண்டு புற்றில் ஒளித்துக் கொள்ளுகின்றன. அன்றியும்-அப்பாம்புகளை அதற்குநிகரென்று உலகத்தார் சொல்லுவதை நம்பியன்றோ? விஷ்ணுவானவர் சேஷன் படத்திற்குக் கீழ்ப்படுக்கின்றார். காமவேள் விளையாடுகிற மணற் றிடர்போலிராநின்ற அவ்வல்குலுக் கிணை அவ்விடமே யாதுமில்லை என்பதாம் ஒகுதும். கருப்புவில்லியினது தேரின் உருளைபோன்ற அம்மாதின் நிதம்பமானது, காமுகருடைய மனங்களைச் சூரணஞ்செய்ய வேறுபடுத்திய நுணுக்கன்னத்தொனிற்று. அவளுடையிலிருந்து பாதங்களும் வியாபித்திருக்கும் வெண்பட்டானது, இக்கதலிகளாகிய கம்பங்களாலானது தனது தாயாகிய இரதியென்று மயங்கித் தனக்கிட்டத்தைக் காமன்வைக்கின்று பழுதைபோற கட்டிக்கொண்டதாகச் சங்கிக்கப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய தொடைகளுக்குச் சிகரமாக அரம்பையும் அவளுக்குக் கிரமமாத்தான் போவார்கள். சொரசோரப்புடையதாகிய யானைத் துதிக்கையையும் அதற்கிணையாக நினைக்க மாட்டாரே, விசேஷமானவர்; அத்தொடையினது தாகிய இரசையைத் தொத்துக்கொள்ளவென்றே அத்தொடைக்குச் சிகரமாகத் துதிக்கையைப் பெற்றுக்கினர். கலைத்தாகத்திலெ ரிகட்டியாக வருதலும்பாந்தெய்து, மெருகுசெதற்குப் பளபளப்பையுடையன. அதில் மென்மையையும் குளிர்ச்சியையும் பொருத்தினவாதலால் அத்தொடைக்குச் சமானமென்று சொல்லக்கூடிய பொருள் கொள்ளலாமெயனறி, வேறுவகையொப்புமைக்குரியதென்று. அவளது முழங்கால்களின் தோற்றத்தைப் பொன்னுலகிலிருக்கும் கண்ணாடிகள் பொருந்தியிருந்தன. அவளது கணைக்கால்கள் கருப்போனையாகிய இளவாழை களையும், முலைக்கருப் பொன்னுடைமைகளையும்,பாகிகளையும் பொருந்துவதாயுமன்றி, வேறு உவமானங்களைக்கவில்லை. காலினுடைய பரடுக்களாவும்-நாங்கள் தாளத்தாலும்-செய்யப்படாமலே போனால், அப்படிப்பட்ட தேர்ச்சிகரமாக யானைகளாக விரா. அவள் பாதங்களுடைய சௌந்தரியம் வேணுமென்று தான், தாமரை மலர்கள் நீரிலிருந்து கொண்டு தவஞ்செய்து எதிராக அதைச் சிந்தனை செய்யின்றனவோ வென்பது; முகமாற்கொண்டு நடையுடைய மானும் அன்னங்களும் அவைகளைச் சேவித்தமைத்துக்கொண்டு வருகின்றன. அவளுடைய கால்விரல்களிருக்கும்போதே அவ்வடி களுக்கு அணியாயமைந்திருக்கிற அணிகலன்கள், செம்பருத்திப் பூக்களால் கோர்த்த பொற்சங்கிலிகளைப்போல வேண்டுமென்று நினைக்கும்.

அப்பாதங்களின் மணிச்சிலம்பின் அன்னத்தின் பேடுபோல் நடைச்சேர்க்கையாலே, இதுகளைத் தாமரைகளாகத்தான் சொல்லலாமென்று எண்ணும்படியாயி

ருந்தது. இவளுடைய மேனிக்கு மின்னலானது இடைவிட்டொளிதலில்லாத தன்மையோடுங் கூடியிருந்தால் உவமையாகச் சொல்லலாமெனறும், இவளது தேகத்தைச்சாமுத்ரிகத்தினது சேர்த்துப்போட்டிருத்தாரோவெனறும், இவளைவிட்டால் அந்த உறுப்புக்களுடைய லக்ஷணங்களிலே கொஞ்சமாகிலுங் குறைபாடு காணப்படுமேயெனறும், இவளுடைய தேகத்திலே காந்தியென்னும் பாத்தைத் திரப்பியிருக்கின்றாரோவென்றும், இவளுடைய அங்கத்தின் காந்தியைப் பார்த்தால் முத்தினிடத்திற காந்தியில்லையெனறும், மென்மையை நோக்கின் காட்டு வாழைமலர்களில் மென்மையில்லையெனறும், நிறத்தைநோக்கினால் தங்கத்தில் நிறமில்லையெனறும், குளிர்ச்சியைச் சந்திரகாலத்திலிற் குளிர்ச்சியில்லையெனறும், வாசனையை நினைத்தால் மல்லிகைவாசனையில்லையெனறுங் கவிராஜர்கள் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

இவ்வாறாக உலகத்தாரால் ஒரு மோகனஸ்திரீயாய்ப் போற்றிக்கொண்டாடப்பட்ட அந்தத்திலோத்தமையென்னும் அப்சரசானவள் அரசர்பெயரெல்லாம் ஒரு நாளை அடையும்படி வந்து, நானுங்கடவுளைத் தொழுதுநின்று, சுவாமீ! அடியாளுக்கு உயக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, அந்தத்தேவர்கோட்டமும் இவளைக் கண்டயாதிரத்திலே மிகுந்த களிப்பையடைந்து, பெண்ணே! உனது தேகமானது யாவரும் மோகிக்கும்படியான காந்தியைப் பெற்று வாழக்கடவதெனறு வரமளிக்க, இந்தவரமகிமையாலும் விசுவகர்மாவினது திருஷ்டிதோஷமில்லாத திறமையாலும் லக்ஷணத்துக்கு லக்ஷணம் அழகாயிருந்து, யாவருடைய கண்களையும் மனங்களையுங் கவர்ந்துகொண்டவளாகிப், பிரமதேவனாலே அனுப்பப்பெற்றுக்கொண்டு, எனதுகடவுளே! இனி அடியாள் செய்யவேண்டிய பணிவிடை யாதென்று வினவ, அக்கடவுளானவர் - அடி பெண்மணியே! சுந்தோபசுந்தனென்னும் - இரண்டு அசுரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிட்டத்தில் வரமெல்லாம் அடைந்த லோகங்களையெல்லாம் அழித்துத் தேவர்களையுந் துன்புறுத்தியவர்களாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களாலேயே சாவுண்டாகும்படி அவர்களிடஞ் சென்று, உனது வடிவத்தினால் அவர்களை மயக்கி, ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாகும்படி செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார்.

அந்தக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்ட அப்பெண்மணியானவள் நான்முகக்கடவுளைப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பூலோகஞ் செல்லும்பொழுது, இவளுடைய சௌந்தர்யத்தையும் நடையழகையும் லாவண்யத்தையும் பார்த்த சகலமான தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆச்சரியப்பட்டுப் பிரமித்து, ஓ! ஓ! இவளுடைய ரூபத்தைக்கண்டு நாமே மோகிக்கும்படியாயிருக்கிறதே: அந்த மதம்பிடித்த அசுரர் இவளைமோகித்துவசப்படக் கேட்கவேண்டுமோ? ஆகையால் அவ்வசுரருடைய தொந்தரவுநமக்கு சீக்கிரமொழியப்போகிறபடியாய்க் காலம் நேரிட்டது. இதற்கு சந்தேகமில்லையென்று ஒருவரோடொருவர் சந்தோஷமாய்ப் பேசிக்கொண்டு, அவள் பூமிக்கு இறங்கிப் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச்சுந்தோபசுந்தர்களிருவரும் மூன்றுலோகங்களையுஞ் செயித்துப், பல உபரணங்கள் - வஸ்திரங்கள் - வாகனங்கள் - ரத்னங்கள் - முதலாகிய பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து, எந்தவேளையில் எந்த வஸ்துவின்மேலே இஷ்டமோ? எந்தஸ்திரீயின்மேலே இஷ்டமோ? அந்தவேளையிலே அந்த வஸ்துக்களையும் அந்த ஸ்திரீகளையுங் கொண்டுவந்து மனதின்படிக்கு இஷ்டப்படி அனுபவித்துக்கொண்டு, மற்ற காலமெல்லாம் பொருத்தி அங்கங்கே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஒருநாள்விந்தியமென்னும்பேர்பெற்ற பர்வதத்தைக்கண்டு, தங்கள் சேனைகளோடு அந்த மலையின்மேல் சென்று, நானாவிதமான பக்ஷிகளின் சப்தத்தைக் கேட்டுப், அந்த மலையிடத்திலே பூத்தும் - காய்த்தும் - பழுத்தும் - தளிர்த்தும் - தழைத்தும் - விளங்குகின்ற, மாமரம் - பலாமரம் - கோங்குமரம் - மருதாணிமரம் - வாழைமரம் - தென்னைமரம் - புன்னைமரம் - கொன்றைமரம் - மருதமரம் - சண்பகமரம் - பாதிரிமரம் - முதலிய பலமரங்களையும், மல்லிகைக்கொடி - முல்லைக்கொடி - முல்லைக்கொடி - முதலாகிய பலகொடிகளையும் உடைத்தாய், மயில் உலாவவும் - குயில் கூவவும் - கிளிகொஞ்சவும் - தேனீ ஊதவும் விளங்குகின்ற ஓர் சோலையையும், அதினடுவில் மேன்மையுள்ள மனதிற்கு சமயாநுகூலமாய் வந்து முழுவதும் விளங்குகின்ற பாறையொன்றையுங் கண்டு மனமகிழ்ந்து, தங்கள் படைகளை முதலானபோக்களைக் கூப்பிட்டு, நாங்களிங்கே வேடிக்கையாகச் சிலகாலம் வாசஞ்செய்யப் போகின்றோமாதலால் நீங்களிருவரும் இந்தச் சேனையையெல்லாம் பட்டணத்திலே நிறுத்திவையுங்களென்று சொல்லி, அந்தப் பாறையினிடத்திலே வந்து, சோலையிலுண்டாகிய நறுமணத்தைக் கொண்ட மெல்லியகாற்றையும், வசந்தகாலத்தின் குளிர்ச்சியையும் பொருந்தியபடியாயிருக்கின்ற எல்லாம் தெளிந்ததையும் பார்த்து, அதனால் சந்தோஷத்தோடு, மதுபான களிப்பினால் புத்தி மயங்கிக் களிகொண்டிருந்து, அங்கு விசேஷமான மதுக்களைக் குடித்து, மான் கொம்புபோல் வளைந்தாற்போல் மதத்தையுமுடைய அநேக பெண்களையும் வரவழைத்து, சிலர் வீணைவாசிக்கவும் - சிலர் நாட்டியமாடவும் - சிலர் மத்தளம் முழக்கவும் - சிலர் தாளமிட்டாடவும் - சிலர் யாழ்வாசிக்கவும் - சிலர் பாடவும் - சிலர் ஆடவும் - சிலர் புகழவும் - சிலர் சிரிக்கவும் - சிலர் பூங்குழல்களை - குங்குமம் - முதலாகியவஸ்துக்களைத் தேகத்திற் பூசவும், சிலர் புஷ்பமாலை - பன்னீர் - பரிமளப்பொடி -

முதலியவஸ்துக்களை ஆகத்தில்வீசவும், சிலர்பேசவும், சிலர் [illegible] ஆடவும், சிலர் பூமாலைகளைச் சூட்டவும், [illegible] ஆடைகளைக்கட்டவும், [illegible] காப்புமுதலியவைகளைத் தரிக்கவும், சிலர் [illegible] மயக்கத்து அணிகளையும், [illegible] [illegible] சாதிகளையும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

[illegible] ஆகாசத்தில் [illegible] அவனி [illegible] [illegible]

[illegible]

இத்திடன்று நதிபக, அணடமெல்லாம் படபடென்று [illegible], மலைகளெல்லாம் அதிர்ச்சல் போடப்பய [illegible] மாகக் கொசாத்து, ஒரு புகைந்த காலம்பத் து நடிசயது, கடையில் அந்தக் குதாயுதங்களாகிலே மேயுதவனையொருவர் அழித்துந்தயகன் [illegible] வாயிலிருந்து, ரத்தம் தான தலையாய்ப் பெருகி [illegible], [illegible] பிடித்திருந்த வக்கால்களு [illegible], அவனொப்போல [illegible] யர் [illegible] விழுந்துமடிந்தார்கள்.

இப்படி [illegible] காசயாப் போவதை [illegible]

[illegible]

ளைப் பரிபாலனஞ்செய்து தருமநீதிகளை நடாத்திவந்தார்கள். இப்படியாக லோகமெல்லாம் பதிதாகச் செழித்துக் கட்டப்பட்டதுபோல விளங்கின. [illegible] தருமபுத்திரரே! [illegible] அப்படிப்பட்ட மாவீரர் [illegible] [illegible] [illegible] செய்துகொள்ளவேண்டும். [illegible] [illegible] வீடு [illegible] [illegible] [illegible] கொள்ளவேண்டும் [illegible] பாண்டவர்கள் [illegible] சாதுர்யப்பட்டு, அந்த [illegible] [illegible], சுவாமி! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ! [illegible] இப்படி [illegible] [illegible] வேண்டியது. அப்படி [illegible] அவர் [illegible] காலத்தில [illegible] அவ்விடம் [illegible] [illegible] விரதத்தை [illegible] போகவேண்டியது. இந்தப்படி [illegible] நடந்து கொண்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

உபபாண்டவர் [illegible]

[illegible]

யகள்யாகப்படாமலிருந்த திரௌபதியானவள் முறையே கருப்பந்தரித்து, தருமபுத்திரருக்குப் பிரதிவிந்தியனென்பவனையும் - வீமசேனனுக்குச் சுருதசோமனென்பவனையும் - அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தியென்பவனையும் - நகுலனுக்குச் சதானீகனென்பவனையும் - சகாதேவனுக்குச் சுருதசேனனென்பவனையும் பெற்றாள். இப்படியாக [illegible] [illegible] - தருமராஜனைப்போல [illegible] [illegible] [illegible], அவர் பிள்ளைக்குப் பிரதிவிந்தியனென்று பெயரிட்டார்கள். அநேககோடி சந்திரனைப்போலப் பிரகாசமாயிருந்தபடியினாலே, வீமசேனன் மகனுக்குச் சுருதசோமனென்று பெயரிட்டார்கள். அர்ச்சுனன் [illegible] பெற்ற பின்பு பிறந்த படியினாலே, அவன் புத்திரனுக்குச் சுருதகீர்த்தியென்று பெயரிடப்பட்டது. அந்தப் பரத வம்சத்திலே முன்னிருந்த சதானீகனென்கிற ராஜன்போல் மகாசக்தியுடையவனென்று, நகுலன் குமாரனுக்குச் சதானீகனென்கிற நாமதேயந் தந்தார்கள். வந்நி நட்சத்திரத்திற் பிறந்த [illegible] சகாதேவன் மைந்தனுக்குச் சுருதசேனனென்கிற நாமமிடப்பட்டது. இப்படிப் பெயரடைந்த அவ்வைந்து குமாரரும் அப்பெயர்களுக்குத் தக்கபடி மேன்மையடைந்து, [illegible] வளர்ந்து, சகலகலைகளையுமோதி, அர்ச்சுனனிடத்திலே வில்வேதங்கற்று, சகலவித யுத்தங்களிலும் [illegible] வல்லவரானார்கள். அன்றியும், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

இந்திரப்பிரஸ்த சருக்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

[illegible] சருக்கம்

[illegible]

[illegible]

[illegible] இராஜனே! பாண்டவர்கள் இவ்வாறு இந்திரப்பிரஸ்த [illegible] இருக்கும் ஓர்

பிராமணனுடைய மாடுமந்தையிற்கள்ளர்புகுந்து மாடுகளையெல்லாம் பிடித்து ஓட்டிக்கொண்டுபோகவே, அந்தப்பிராமணன் மிகுந்த பரிதாபத்தை அடைந்து, உடனே ஓடிவந்து அரண்மனை வாசலில் நின்று, கோவென்னும் பெருங்கூக்குரலுடனே, ஐயா ராஜாக்களே! அனேகந் துஷ்டர்களாகிய திருடர்வந்து என்மாடுகளைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்களே: இதென்ன அநியாயம்? நான் ஏழைப் பிராமணனென்பது கேள்வியில்லையோ? உங்களுக்கு ஆறிலொரு கடமையுங் கொடுத்துச் சொத்துக்களைத் திருடருக்குங் கொடுக்கிறதா? நீங்கள் தருமமறிந்தவர்களல்லவா? எந்தராஜாவானவன் குடிகளிடத்திற் கடமை வாங்கிக்கொண்டு செவ்வையாய்க் காப்பாற்றாமற் போகிறானோ? அவன் யாவருடைய பாதகங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவனாகிறான். அதிலும் பிராமணனுடைய சொத்தைத் திருடர் கொண்டுபோக ராஜா பராமுகமாயிருந்தால், அதைக்காட்டிலும் அன்னியாயம் வேறென்ன? ஓ தருமப் பிரபுக்களாகிய பாண்டவர்களே! என்சொத்தைக் கைக்கொண்ட திருடர் அதோ ஓடுகிறார்கள். சீக்கிரத்தில் ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப்பிடித்து, என்சொத்தை எனக்குக்கொடுத்து, அந்தப்பாவிகளையுந் தண்டனை செய்யுங்கள். சாவகாசப் படுத்த வேண்டாமென்று மிகவுந்துக்கமாக விசனித்தான்.

அவ்வரண்மனை வாசலிற் கல்வி சுற்றிவந்த அர்ச்சுனன் அதுகேட்டுத் தன்னுடைய ஆயுதமிருக்கிற இடத்திலேபோக யத்தனப்பட, அப்போது திரௌபதியோடு தருமபுத்திரர் இருக்கிறமுறையாதலால் அவர் அவ்விடத்தில் திரௌபதியோடு வசனித்திருப்பதையறிந்து, அங்கேபோகக் கொஞ்சநேரஞ் சற்றே ஆலோசித்து, ஓ! ஓ! இதென்ன தருமசங்கடம் நேரிட்டது. இந்தப் பிராமணனோ சொத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டுவந்து இங்கு முறையிடுகிறான். நாம் சீக்கிரமாக ஓடி அந்தக் கள்ளரைச் சங்காரஞ்செய்து பிராமணன் சொத்தைத் திருப்பிக்கொடாமற் போனால், தருமத்துக்குக் கேடுவருகின்றது. அதற்காக ஆயுதமெடுக்கப்போனாலோ நிபந்தனைக்கு விரோதமாகையாலே, வனவாசம் பண்ணவேண்டியிருக்கிறது. ஆனாலும் தருமத்தைக் காப்பாற்றவேண்டியதே முக்கியம். வனவாசம் நேரிட்டாலும் நேரிடட்டும். ஆனாலும் சங்கடவனத்தின் வழியாய்ப் போனாலுமென்று வந்தான். அந்தவிடத்தில் தருமராஜனுந் திரௌபதியும் சந்திரகாந்தக் கன்மேடையிற் சரசசல்லாபமாயிருக்கக்கண்டு, அங்கேயென்று காலந்தாழாது, அண்ணனைப் பணிந்துசென்று, அவசரமாய் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து, ஓய் பிராமணரே! சீக்கிரம் வாரும். அந்தத்திருடர்போன வழிகாட்டும். தூரமாக ஓடிப்போகிறதற்குமுன்னமே அவர்களைப்போய்ப் பிடிப்போமென்று தேரின்மேலேறி, அந்தப்பிராமணனையுங் கூட வைத்துக்கொண்டு, அவன்காட்டுகிற வழியேபோய்த் திருடர்களைக் கண்டுபிடித்து, வில்லையெடுத்து நாணேற்றிக், கூர்மையாகிய அம்புகளனேகந்தொடுத்து அவர்கள்மேற் பிரயோகித்து, அவர்களையெல்லாம் கைவேறு - கால்வேறு - தலைவேறாகத் துண்டந் துண்டமாய் ஒருநிமிஷத்துக்குள்ளே அறுத்துத்தள்ளி நாசம்பண்ணிப், பசுமாடுகளையெல்லாந் திருப்பிக்கொடுத்து, அவனை வீட்டிற் கொண்டுவந்து விடுத்துக் கும்பிட்டு, அவனிடத்தில் ஆசிர்வாதம்பெற்று இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்துசேர்ந்தான்.

பொழுதுவிடிந்தவுடன் அர்ச்சுனனானவன் தன் மூத்த தமயனிடத்திற்குவந்து தண்டனிட்டு, நடந்த செய்தியைச்சொல்லி, அண்ணா! தேவரீர் திரௌபதியோடு வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது நான்பார்த்தபடியால், நாரதர் ஏற்படுத்திய நிபந்தனையின்படி நான் தீர்த்தயாத்திரை போகவேண்டியதல்லவா? ஆகையால் அதற்கு விடைகொடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்க, தருமராஜன் தம்பியை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல், தழுதழுத்தமனத்தோடு அவ்வர்ச்சுனனைத் தழுவியணைத்து, ஓ என் அருமைத்தம்பி! என் வார்த்தையின்மேல் நம்பிக்கை வைத்துக்கேள். நீ நானிருக்குமிடத்திற்கு வந்ததினாலே எனக்கு ஒருகொஞ்சமும் விசாரமில்லை. அது எனக்கு இஷ்டந்தான். நீ குழந்தைக்குச் சமானமானபடியால் அப்படிச் செய்ததினாலே தோஷமில்லை. நான் நீயிருக்குமிடத்திற்கு வந்தால் அதுயாத்திரைக்குக் காரணம். மேலும் நீ வெறுமென்று வந்தவனல்ல. பிராமண காரியமாய் வந்தாய். ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை. ஆகையால் நான் சொல்லுவதை நம்பி நீ யாத்திரை போகாமலிரு. இதனாலே உனக்குத் தருமத்தாழ்வு வாராதென்றுசொல்ல, அர்ச்சுனன் - அண்ணா! சகலமுந் தெரிந்தவராயிருந்தும் நீர் என்னிடத்தில் அபிமானத்தினாலே இப்படிச் சொல்லுகிறீர். [illegible] எந்தத்தருமத்தையும் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனதால் யாத்திரை போகிறதே அழகு [illegible] தருமத்துக்கு விரோதம் [illegible] ஆயுதத்தினைப் போல [illegible]. அப்பால் தருமராஜனையனுப்பத் [illegible] அர்ச்சுனன், தீர்த்தயாத்திரை விரதத்திற்குரிய வேஷத்தையடைந்து புறப்பட்டான். இப்படிப் புறப்பட்டபோது அவனுடன் கூடச்சில வேதியர்கள் சிறந்த பிராமணர்களும் - சாஸ்திரிகளும் - வித்துவான்களும் - வேதாந்த யோகிகளும் - புராணிகர்களும் வந்து பொருந்த, அர்ச்சுனனானவன் அவர்களோடு கூடிக்கொண்டு, வெகுசந்தோஷமாய் அனேகம் புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப்போய், காசியென்னுந் தலத்தில் மஹாபவித்திரமாகிய கங்காநதியினிடத்திற்கே வந்தான்.

அருச்சுனன் நாககன்னிகையை மணந்தல்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அர்ச்சுனனோடுவந்த சகலமான பிராமணர்களும் அந்தக் கங்கா நதியில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தவான்களாய் அக்கினிவளர்த்து ஓமஞ் செய்துகொண்டிருக்க, அர்ச்சுனனும் ஸ்நானமுதலிய தர்ப்பணங்கள் பண்ணி, ஓமஞ்செய்வதற்காகக் கரையேறவேண்டுமென்றிருக்குமளவில், அந்தச் சலத்துக்குள்ளே விளையாடிக்கொண்டிருந்த உலூபியென்கிற நாககன்னியானவள் அந்த அர்ச்சுனனுடைய ரூபத்துக்கு மோகித்து, அவனைப் பாதாளலோகத்துக்குக் கொண்டுபோய்விட்டாள். இவ்விதமாக அர்ச்சுனனானவன் நாகராஜன் மகளாலே கொண்டுபோகப்பட்டுப் பாதாளலோகத்திற் கௌரவியனென்கிற நாகராஜனுடைய மாளிகையில் விடப்பட்டு, அவ்விடத்திலிருந்த [illegible] யான அக்கினி வளர்த்திருக்கிறதைக் கண்டு, மனதிற் [illegible] ஓமகாரியத்தை முடித்து, அக்கினிபகவானை நமஸ்காரஞ்செய்து, அந்த நாககன்னிகையைப் பார்த்துச் சிரித்து, அடி பெண்ணே! நீயார்? [illegible] சாகசமான காரியஞ்செய்தாய்! இந்தவிடம் யாருடையதென்று தெரியவில்லையே யென்று சொன்னான். அதற்கு உலூபியென்னும் [illegible] மகாராஜர்களுக்குள்ளே [illegible] ஒரு பெயருடையவருண்டு. அவருடைய [illegible] கௌரவியனென்கிற நாகராஜனென்று பெயர். நான் அவருடைய மகள். உலூபி யென்கிற பெயருடையவள். நீர் கங்கையில் ஸ்நானம்பண்ணும்போது [illegible] சாமவேத [illegible] யடைந்தேன். [illegible] இணைகூடுந்தீர். உம்மை [illegible] என்னிடத்திலே தயைவைத்து, [illegible] பத்தினியாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். அர்ச்சுனன்-பாக்கியமுடைய பெண்ணே! [illegible] சொன்னதான. இதை [illegible] என்னுடைய தமையனாகிய தருமராஜன் பன்னிரண்டுவருஷம் பிரமசாரியா [illegible] கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அதைக் கடக்கப்படாது. [illegible] ஆதலால் [illegible] தருமத்தைக் [illegible] வேண்டியது [illegible] நடக்கிறவனல்ல. [illegible] விரதத்துக்கு [illegible] வேண்டும். [illegible] நிறைவேற [illegible] வேண்டியது [illegible] [illegible] என்றான். [illegible] நாககன்னிகையானவள் இதனைச் சொல்லுகிறாள்.

இராவானுற்பவம்.

ஓ பாண்டுகுமாரனே! நீர் இப்போது [illegible] சாரம் பண்ணுகிற செய்தி இன்ன காரணத்தினாலென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உமக்கு உம்முடைய தமையனார் விரதம் கட்டளையிட்டதும் தெரியும். இதெல்லாம் திரௌபதி நிமித்தம் நாரதமுனிவருடைய முன்னிலையில் ஏற்பட்டதன்றோ? அந்தத் தருமத்துக்கு ஒரு குறைவும் வரமாட்டாது. மன்னவரே - தொந்தரவடைந்து சரணம் புகுகிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறது எல்லாத் தருமங்களிலும் முதன்மையாகிய தல்லவா? ஆகையால் மன்மதனாலே மிகவும் வேதனைப்படுகிற என்னைக் காப்பாற்றினால் உம்முடைய விரதமானது பூரணமேயாகின்றது. அன்றியும் ஒருவேளை உம்முடைய விரதத்துக்கு ஏதாகிலுங் கொஞ்சம் குறைவுபாடு நேரிட்டிருந்தால், அதுவுங்கூட இந்தப் புண்ணியத்தினால் நீங்கும். சந்தேகமில்லை. ஆதலால் நீயே கதியென்று நம்பிய என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். இதுதவிர சாஸ்திரங்களை யறிந்தவர்களும் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்க தருமமாகும். அப்படியல்லாமல் நீர் உமது விரதத்தையே பெரிதாக எண்ணி என்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றாமற் போனால், உடனே மரணமடைவேன். உமக்குப் பெண்பாவம் வந்து நேரிடுமென்று நிச்சயமாய் நினையும். ஆகையால் ஏழைக்கு உயிரைக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் மேலான தருமமுண்டோ? உமக்குத் தெரியாததோ? அபயம் சரணமென்று அடைந்த அநேகம் பேர்களை யெல்லாம் காத்தீர். என்னிடத்தில் இவ்வளவு நிருதயராகலாமோ ஐயனே! உம்பொருட்டுக் காமனாலே பிறந்த துன்பத்தை யனுபவிக்கிறேன். எவ்விதத்திலும் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். என்று மிகவும் பரிதாபமாக உலூபி யென்பவள் சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனனும் இரங்கி, அவளுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது பெரிய புண்ணியமென்று நினைத்து, அந்த நாககன்னிகையைப் பார்த்து, அடி பெண்மணியே! உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேன் மனதிற் சஞ்சலங்கொள்ளாதே யென்று சொன்னான். அந்தப் பெண்ணும் மிகுந்த சந்தோஷத்தையடைந்து, உடனே தன்றாய்தந்தையர்களுக்குச் சொல்லி, அவர்களனுமதியின்பேரில் இவனுக்கு நல்லபோஜனமிட்டு, சந்தனம் - புஷ்பம் - தாம்பூலம் - முதலான போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுத்து உபசாரஞ்செய்து, நவரத்தினமயமாகிய தன் பள்ளியறையில் அழைத்துக்கொண்டுபோய், அன்றிராத்திரியெல்லாம் சந்தோஷத்துடனே காமபோகங்களை யனுபவித்தாள். அர்ச்சுனனும் அன்று ராத்திரியெல்லாம் அந்த நாககன்னிகையோடு கூடியிருந்து, அவள் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளையையுண்டாக்கி, விடியற்காலத்தில் எழுந்து, தன்னைப் பிரிய மனமில்லாத அவளைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, பெண்ணே! நான்போய்வருகிறேன் அதையிட்டு வ்யசனப்படாதேயென்று சொல்லி, அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவளுடைய உதவியினாலே அவ்விடத்தினின்று கங்கைக்கரையில் வந்து சேர்ந்தான். அவளும் அர்ச்சுன

னுக்குச் சமானமாகியதிடவீரகாத்ரபராக்கிரமமுள்ள இராவான் என்கிற ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள்.

அருச்சுனன் சித்திராங்கதையை மணத்தல்.

அப்பால் அருச்சுனனானவன் தன்னோடுவந்த சகலபிராமணர்களுடனே கூடி, நாகலோகத்தில் நடந்த செய்தியெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அங்கிருந்து அவர்களையு மழைத்துக்கொண்டு இமயமலையினிடத்திற்கு வந்து, அவ்விடத்தில் அகஸ்திய வடமென்கிற ஒரு புண்ணிய ஸ்தலத்தைக் கண்டு தரிசித்து, வசிஷ்ட பருவதத்திற்குப் போய், பிருகு துங்கமென்கிற புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திற் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு, அநேக கோதானங்கள் பண்ணி, யாகங்களுக்காக தக்ஷிணைகளுங் கொடுத்து, வைதிகர்களையும் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து, ஹிரணிய பிந்து என்கிற தீர்த்தத்திற்கு வந்து, அதிலும் ஸ்நானம்பண்ணி, திருசாளக்கிராமம் முதலாகிய பரிசுத்த பர்வதங்களுக்குப் போய், அங்கங்குள்ள புண்ணிய ஸ்தலங்களையெல்லாங் கண்டு தரிசனஞ்செய்து, கிழக்குத்திக்கிற்போய உத்பலினியென்கிற நதியையும், நைமிசாரண்ணிய க்ஷேத்திரத்தையும், நந்தை - அபரநந்தை - கௌசிகி - என்கிற நதிகளையும், கயையென்கிற புண்ணியத் தலத்தையும், அங்கங்கிருக்கும் புண்ணிய ஆசிரமங்களையும் கண்டு, அங்கங்கே ஸ்நானம் - ஜபம் - தானம் - முதலாகிய சற்காரியங்களைச் செய்து, இன்னும் அந்தத் திக்கிலுள்ள அங்கம் - வங்கம் - கலிங்கம் - முதலாகிய தேசங்களிற்போய், அவ்விடங்களிலிருக்கிற தீர்த்த க்ஷேத்திரங்களையுங் கண்டு தரிசனஞ்செய்து, கலிங்கராச்சியத்தினெல்லையில் வருங் காலத்திலே அநேகம் பிராமணர்கள் தன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பின்பு அர்ச்சுனன் [illegible]சகாயத்தோடுங்கூடி கலிங்கராச்சியத்தைவிட்டுத் தெற்கே திரும்பி, பக்தர்களாயும் அழகாயுமிருக்கின்ற அநேகவிடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே [illegible] வந்து ஸ்நானம்பண்ணி, சமுத்திரப்பக்கத்திலிருக்கிற மகேந்திர பர்வதத்தைப் பார்த்து, கோதாவரி - கிருஷ்ணை - முதலான நதிகளிலேயும் [illegible]. அங்கிருந்து [illegible] விளங்குகின்ற திருப்பதியில் [illegible] தீர்த்தம் - [illegible] முதலான தீர்த்தங்களி[illegible], ஸ்ரீவேங்கடேச[illegible] சேவித்து, அந்தப் பக்கத்திலிரு[illegible] திருக்காளத்தியென்கிற [illegible] வந்து, அவ்விடத்தில் [illegible] தரிசனம்பண்ணி, அதற்கு [illegible] தொண்டைநாட்டைத் திரும்பித், தணிகைச்சென்று வள்ளி தெய்வானையுடன் விளங்காநின்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருக்கடிகாசலத்துக்குப்போய், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நரசிங்க சுவாமியையும்-நான்கு புயங்களோடு விளங்கும் அ[illegible]யும் சேவித்துப், பின்பு முத்திக்ஷேத்திரமாகிய ஸ்ரீகாஞ்சீபுரமடைந்து, பஞ்சாக்ஷரப் பொருளாகிய ஏகாம்பரநாதனையும் - அஷ்டாக்ஷரப் பொருளாய் விளங்காநின்ற வரதராஜப்பெருமானையுங்கண்டு தெண்டனிட்டு, விரிஞ்சிபுரம் போய்த் தரிசித்துக்கொண்டு வரும்போது நடுநாடுசென்று, திருவண்ணாமலையில் அடிமுடி காணவொண்ணாப் பெருஞ்சுடராகி விளங்கும் அருணாசலேசுவரர் பொற்பாதங்களிலே தெண்டனிட்டுப் பூசித்துத், திருக்கோவலூருக்குப்போய், அந்தகாசுரனைச் சங்காரஞ்செய்தருளிய வீரட்டேசுவரரையும்-பூவடிகளா லுலகளந்த முதல்வனாகிய திருவிக்கிரம கோபாலமூர்த்தியையும் நமஸ்கரித்து, [illegible] வெண்ணெய்நல்லூருக்குப்போய்ப் பெண்ணையென்கிற மகாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கிருந்து [illegible] பண்ணி [illegible], இங்கிருந்து [illegible] இருக்கின்ற சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களிலுமாடி, [illegible] ஸ்தலங்களையும் தரிசனஞ்செய்து, அங்கிருந்து சோழநாட்டிற் பிரவேசித்து, [illegible] விளங்காநின்ற சிற்றம்பலவனையும் [illegible] பணிந்து, காவேரியில் ஸ்நானஞ்செய்து [illegible] முதலாகிய புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டே வந்து, திருவானைக்காவில் [illegible] சமுத்திரத்தைப் [illegible] அடைந்து, தாயுமான தயாபரமூர்த்தியைத் திருச்சரணங்களாலும் வந்தித்து, அதற்குத் தெற்கிலிருக்கின்ற ஸ்ரீரங்கம் [illegible] ஸ்ரீரங்கநாதரையுஞ் சேவித்து, [illegible] க்ஷேத்திரங்களையும் தரிசனஞ்செய்து, பின்பு [illegible] முதலிய தலங்களை [illegible], அங்கிருந்து பாண்டிநாட்டுக்குப்போய் மதுரை [illegible] அடைந்து, அழகர் [illegible] வந்தித்து [illegible] -அவ்விடத்தில் [illegible], அங்கிருந்து மணலூர்ப் பட்டணத்துக்குப் போனான்.

[illegible] சித்திரவாகனன் என்கிற பாண்டியராஜன் [illegible] அரசாளுகின்ற காலத்தில், அர்ச்சுனன் அந்நகரத்தில் [illegible] அர்ச்சுனன் [illegible] தன்னுடைய [illegible] சித்திராங்கதையென்னும் [illegible] மாதரோடுங் கூடி [illegible] அநேக [illegible] எதிரே வந்தாள். அர்ச்சுனன் அவ்வாசகனுடனே அவளையும்

க்குப் போனான். அவ்விடத்தில் அந்த ராஜாவானவன் அர்ச்சுனனுக்குச் சகல உபசாரங்களும் பண்ணி யோகக்ஷேமம் கேட்க, இவனும் தன்யோகக்ஷேமங்களைச் சொல்லி அவனுடைய யோகக்ஷேமங்களையும் கேட்டானவுடனே, தனக்கிருக்கிற கருத்தை அவனுக்கு அறிவித்தான். அதுகேட்ட அந்தப் பாண்டியராஜனானவன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, ஓய் இந்திரகுமாரனே! கேளும்: எங்கள் குலத்தில் ஆதியிற் பிரபாகரனென்கிற ஒருராஜாயிருந்தார். அவருக்குப் பிள்ளையில்லாமற்போகவே அவர் பரமசிவனைக் குறித்துப் பெருந்தவஞ்செய்ய, அச்சிவன் பிரசன்னனாகி, ஓய் ராஜனே! நீ சந்தானத்திற்காகத் தவஞ்செய்கிறாயல்லவோ? ஆனபடியால் உனக்கு ஒவ்வொருவரான உண்டாவார்கள். அப்படியே உன் குலத்திலே முறையே ஒவ்வொரு பிள்ளைகளே உண்டாகக்கடவர்களென்று அநுக்கிரகஞ்செய்தார். அப்படியே எங்கள் குலத்தில் ஒவ்வொருசந்ததியே உண்டாகிக்கொண்டு வந்தது. அந்தப்படி எனக்கு இப்போது இந்தப்பெண் ஒன்றுதான் பிறந்திருக்கிறது. ஆகையால் இந்தப் பெண்ணையே நான் பிள்ளையாக நினைத்து, இவளைப் புத்திரிகாபுத்திர விதியின்படி பெண்கொடுக்கிற ஒரு வழக்கங் கொண்டது, அவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளையை எனக்குத் தத்தபுத்திரனாக வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே இந்தப்படி உடன்படிக்கையாக என்மகளை விவாகஞ்செய்து கொள்ளுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் அப்படியே சம்மதிப்பட்டான். அந்தச் சித்திரவாகனன் நல்லதினத்தில் மகோத்ஸவமாய்த் தன்மகளை அர்ச்சுனனுக்கு விவாகஞ்செய்வித்தான். இவ்விதமாய் மகாசௌந்தர்யமுடையவளாகியும் பதினாறென்றும் வயதுடையவளுமாகிய அந்தச் சித்திராங்கதையை விவாகஞ்செய்து, அவ்விடத்திலேயே மூன்றுமாதம் வரைக்கும் அவளுடனே சுகவித்த போகங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருந்து, பின்பு அவ்விடத்திலிருந்து சரியான தீர்த்தங்களுக்குப் போகவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு அச்சித்திராங்கதையின் அந்தப்புரம் விட்டுப் புறப்பட்டான் விஜயனென்னும் பெயருடைய அர்ச்சுனன்.

நாரீதீர்த்தவரலாறு.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட அர்ச்சுனனானவன் தெக்ஷிணசமுத்திரத்தையடுத்த தீர்த்தங்களைச் சேவிக்கப் போகவேண்டி, அகஸ்திய தீர்த்தம் முதலான தீர்த்தங்களிலாடி, மற்றோரிடத்தில் ஐந்து தீர்த்தங்களிருக்கப்பார்த்து, அவைகளை ஜனங்களாற் பரிசிக்கப் படாமையால் மிகவும் அழுக்கடைந்து கொண்டிருப்பதுபார்த்து, அவைகளில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்க, அங்கிருக்கும் தபசிகளெல்லாம் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓய் மஹாராஜனே! இந்தத் தீர்த்தங்களி லிறங்க வேண்டாமென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அர்ச்சுனனானவன் கைகூப்பிக்கொண்டு, அந்தத் தபசிகளைப்பார்த்து, சுவாமிகளே! ஏன் இதுகளில் இறங்கக்கூடாது? இதுகளினுடைய விபரம் எனக்குத் தயைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தத் தபசிகளெல்லாரும் - ஓய் பாண்டுகுமாரனே! இந்தத் தீர்த்தங்கள் பரிசுத்தங்களல்லவென்று நினைக்கவேண்டாம். சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறோம் கேளும். இதோ இருக்கிற தீர்த்தத்திற்கு அகஸ்திய தீர்த்தமென்று பேர். இதில் மூழ்கினால் மஹா பாதகங்களெல்லாந் தீரும். இது ஸௌபத்திர தீர்த்தமென்று பேர்பெற்றுச் சகல க்ஷேமங்களையுங் கொடுக்கத் திறமையுடையது. இது பௌலோமமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனாலே சகல பாவமொழியும். இது காரந்தம தீர்த்தமென்று பெயருடையது. இதில் ஸ்நானஞ் செய்தபோதைக்கு மனதிலிருக்குங் கவலையெல்லாந் தீரும். இதைப் பாரத்வாஜ தீர்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் ஸ்நானஞ்செய்தால் அசுவமேதயாகஞ் செய்தபலன் கிடைக்கும். இவையெல்லாம் மஹா பரிசுத்தங்கள்தான். இவைகளில் மகரமென்று சொல்லப்பட்ட முதலைகளிருக்கின்றன. அவைகள் ஸ்நானஞ்செய்ய இறங்கிய அநேக முனிவர்களைப்பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதுகள். ஆனது பற்றி யாவரும் இவைகளில் ஸ்நானஞ்செய்கிறதை விட்டுவிட்டார்கள். அதனாலே உம்மையும் அதிலிறங்கவேண்டாமென்று சொன்னோமென்றனர். அர்ச்சுனன் அதுகேட்டு, ஆனாலும் இதில் நான் ஸ்நானம்பண்ணுகிறேனென்று சொல்லினன். பெரியோர்களியாவரும் வேண்டாம் வேண்டாமென்று தடைசெய்தும், மிகுந்த வீரமும் திடமுமுடையவனாகையாலே அந்தத் தடையைச் சட்டைசெய்யாமற்போய், ஸௌபத்திரமென்கிற தீர்த்தத்தில் இறங்கி ஸ்நானஞ் செய்யுமளவில், அதிலிருக்கும் முதலையானது இவன் காலைக் கவ்விக்கொண்டது. பின்பு அர்ச்சுனன் தன் காலைக் கவ்விக்கொண்டு ஜலத்திலேயே இருக்கும் மகாபலமுடைய அந்த முதலையைத் தன்வலிமையினாலே தூக்கிக்கொண்டு கரையிற் கொண்டுவந்து போட்டவுடனே, அந்த முதலையானது தன் ரூபம் நீங்கி, பல ஆபரண அலங்காரத்தோடு அழகிய வடிவமுடைய ஓர் பெண்ணாயிற்று. அதுகண்ட அர்ச்சுனன் ஆச்சரியப்பட்டு, அவளுடனே அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, அடி பெண்ணே! நீயார்? இப்படிப்பட்ட துஷ்டஜந்துவாகப் பிறக்கும்படி என்ன பாவஞ்செய்தாய்? அவ்வரலாற்றைச் சொல்லென்றுகேட்க, அந்தப்பெண் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கேளுமையா மஹாவீரனே! நான் ஒரு தெய்வப்பெண். தேவலோகத்தி லிருக்கிறவள். வர்க்கையென்று பெயருடையவள். எனக்கு நாலு தோழிமார்களுண்டு. அவர்களோடு கூட ஒருநாள் நான் தேவ

ந்திரனுடைய உத்யானவனத்துக்குப் போனேன். அவ்விடத்தில் ஒரு பிராமண கன்னிகையானவள் சூரியன் போல் தேஜோரூபியாய் விளங்கி, அந்த உத்தியான வனமெல்லாம் வெளிப்பட்டதுபோற் பிரகாசிக்கும்படி நின்றுகொண்டு. தானொருவளாய் மஹாநியமத்தோடு தித்வேத போதிகைகொண்டிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட அவளையும் அவளுடைய ரூபத்தையும் பருவத்தையும் நானகண்டு ஆசைகொண்டு, நானும் என் தோழர்களாகிய சருதேபி - சமிசி - வங்கத - இலிங்க - மனதி றவர்களும் அவளை மயக்கி கைசெய்பத்து வெண்டுமென்று அவளருகிற்போய், பாடுகிறதும் - ஆடுகிறதும் - சிரிக்கிறதும் - பரிகாசஞ் செய்கிறதும் - கண்ணைக் காட்டுகிறதும் - தனத்தைக் காட்டுகிறதுமாகப், பலவித விலாசங்களோடு கூடிநது உலாவிக்கொண்டிருந்தோம். அவள் இருந்தாகிலும் மனங்கலங்காமல் தனது நெறியிலேயே இருந்து, தானிருந்தவிடத்திற்கு இடையூறு செய்யுமெங்களைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, ஓ பாவிப் பெண்காள்! நீங்கள் என் விரதத்திற் செய்யும் கெட்ட செய்கையினாலே ஆறு நூறு வருஷம் முதலைகளாய்ச் சலத்தில் கிடந்து வருந்துவீர்களென்று சபித்தாள். அச்சாபங் கேட்டமாத்திரத்திலே நாங்களெல்லாம் இடியுண்டு விழுந்த அன்னப் பேடுகள்போல் நடுநடுங்கி மயங்கி, அந்தமஹாதபஸ்வியுடைய பாதங்களில் விழுந்து, சுவாமீ! நாங்கள் அறியாத பிள்ளைகள். தேவரீருடைய மஹிமையும் தபோபலத்தையும் ரூபத்தையும் கண்டு, ஆசைப்பட்டுத் தேவருடையவர்களாய் அறியாமையினால் காரியங்களைச் செய்தோம். ஆனாலும் விரோதஞ்செய்த பிழையைப் பொறுப்பது பெரியோர் கடமையல்லவோ? அன்றியும் பெண்வதை அதர்மமென்று சாஸ்திரங்களில் விதித்திருக்கிறது தெரியுமே. இப்படியிருக்க எங்களுக்கு இந்த சாபங்கொடுக்கத்தகுமோ? மஹாயோகினீ! இந்தக் காட்டிலும் எங்களைக் கோபித்துச் சபிக்கும்படி நேர்ந்ததே. ஆகையால் எங்களைக் காத்தருளவேண்டும். அல்லாமலும் பிராமணரானவர் யாவரிடத்திலும் தயையாயிருக்கவேண்டியவரல்லவோ? ஓ தபஸ்வினி! அந்த நிலையை எங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். தேவரீர் திருவடித் தாமரைகளையடைந்திருக்கிற எங்களுக்கு வேறு கதியில்லையாதலால், பெரியோர்களுடைய நடத்தைப்படிச் சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு எங்களுக்குக் கருணைசெய்யவேண்டுமென்று நாங்கள் தாழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டபோது, அவள் மனமிரங்கி, பெண்களே! பயப்படாதீர்கள். நான் ஒருவருக்கும் கெடுதி சொன்னதில்லை. நான் சொன்னது எவ்விதத்திலும் மாறுவதுமல்ல. இச்சாபம் சீக்கிரத்திலே உங்களுக்குத் தீர்ந்துபோய்விடும். அது எப்போதென்றால் - நீங்கள் முதலைகளாய் நீரிலிருந்து அதிலிறங்குகிற பேர்களையெல்லாம் பிடித்துத்தின்பப்பொழுது ஒருவன் உங்களை நீரினின்றும் தூக்கிக் கரையில் விடுவான். அப்போது இந்தச் சாபந்தீரும். நான் ஒருபோதும் பொய்பேசாதவளாகையால் முன்சொன்னதும் தவறாது. பின்சொன்னதும் பிசகாது. நீங்கள் வாசமாயிருக்கும் தீர்த்தங்களுக்கு நாரீதீர்த்தங்களென்று இதுமுதற் பேருண்டாகும் போங்களென்று சொன்னாள்.

அதுகேட்ட நாங்கள் அவளைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, அப்பால் துக்கத்தோடு வந்து, எவ்விடம்போயிருந்தால் நமது சாபந்தீர்க்கும் புருஷனைச் சீக்கிரத்தில் காணலாமென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்தவேளையில் நாரத மஹாமுனிவர் அங்கே வந்தருளினார். அவரைக்கண்ட மாத்திரத்தில் நாங்கள் மனோதுக்கம் நீங்கினதாய் மகிழ்ந்து, அவர் பாதங்களில் தெண்டனிட்டு, வெட்கத்தினால் தலைகுனிந்தோம். அம்மஹாமுனிவர் பரிதாபத்துடன் எங்களைப்போல மறுமொழி எங்கள் முகங்களைப்பார்த்து, உங்களுக்கு துக்கம் வந்த காரணமென்னவென்று கேட்டார். நாங்களும் நடந்த செய்தியை விவரமாய்ச் சொன்னோம், அதைக் கேட்ட அவர் தென்சமுத்திரக் கரையில் நடுவில் தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் நீங்கள் போயிருந்தால் தானாகவே அர்ஜுனனுடைய ஆத்துமசிரேஷ்டனாகிய பார்த்தன் ... தீர்த்தயாத்திரையாய் அங்கே வந்து, உங்களை ... சாபந்தீர்க்கும் படி ... சொல்லியருளினார். அது கேட்டு இவ்விடம் வந்த நாங்கள் ... தீர்த்தங்களிலே வந்து இச்சாபத்தை அடைந்து, இவைகளில் வசிக்கிறோம். ஓ மஹாவீரனே! அப்படி யோகசக்தியுடைய ... நான் உம்மாலே இந்த நாங்கள் சாபம் நீங்கிவிட்டோம். என் தோழிகளாகிய மற்ற நால்வர் மற்றப் பக்கங்களில் விழுந்து கிடக்கிறார்கள். தயைசெய்து நீர் அவர்களையும் விடுவிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினாள். அதைக் கேட்ட அந்தத் தேவேந்திர குமாரன் மனமிரங்கி மற்ற நான்கு தீர்த்தங்களிலும் போய், அவைகளிலிருந்த முதலைகளைத் தூக்கிக் கரையில் விட்டு ... அவைகளும் முதலையுருவம் விட்டு முன்போலப் பெண்வடிவமாய் ... தேவமாதர்களாக, அச்சனன் அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். பின்பு அவனிருந்த தவசி ... அச்சனனை வணங்கிக்கொண்டு, அவைகளை நாரீதீர்த்தமென்று வழங்கவைத்து, அன்றுமுதல் அத்தீர்த்தங்களை ஸ்நான தர்ப்பணங்களுக்கு உரிய பெருமையாகச் செய்து வந்தார்கள்.

பப்புருவாகன னுற்பவம்.

இவ்விதமாக அந்த அர்ச்சுனனானவன் தக்ஷிணசமு த்திரக் கரையிலிருக்கும் தீர்த்தங்களையெல்லாம் கண்டுகொண்டு கன்னியாகுமரிவரையில், தன்காதலியாகிய சித்திராங்கதையைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மறுபடி மணலூர்ப் புரத்திற்கு வந்தான். அப்போது சித்திராங்கதை பப்புருவாகனனென்று பேர்பெற்ற குமாரனைப் பெற்றிருந்தாள். அர்ச்சுனனானவன் அப்பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்துத், தன்மாமனாகிய சித்திரவாகன மகாராஜனைப் பார்த்து, ஓய் மகாராஜனே! என் வாக்குத்தத்தத்தின்படி இந்த இப்பிள்ளையை வாங்கிக்கொள்ளுமென்று தனயனை அந்த ராஜனிடத்தில் ஒப்பித்து, தன்மனைவியாகிய சித்திராங்கதையைப் பார்த்து, என் பிராணநாயகியே! நான் [illegible] போய் [illegible] வேண்டும். நீ இந்தப் பிள்ளையை வளர்த்துக்கொண்டிரு. நான் போய் [illegible] சகல [illegible] அந்தப் [illegible] பரிவாரங்களோடு [illegible] வருவாய். அப்போது [illegible] தாயாகிய குந்தியையும், என் தமையனாகிய தருமபுத்திர-வீமசேனன்-என் [illegible] களையும், [illegible] சகல [illegible] பந்துக்களையும் [illegible]. அவ்வாறு [illegible] நடந்து [illegible] பாக்கியங்களையும் [illegible] கொண்டிருக்கலாம். [illegible]

[illegible]

அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரைக்காட்சி.

சொல்லி, அந்த நகரியைவிட்டுப் புறப்பட்டு இராமேச்சுவரமென்கிற ஸ்தலத்துக்குப் போய், சகலபாவங்களையும் பஞ்சுப்பொதிகளை நெருப்புப்பொறி எரிப்பதுபோல எரிக்கத்தக்க மகத்துவமுள்ள சேதுவைக்கண்டு ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கே கோதான பூதான கன்னிகாதான முதலாகிய சோடச மகாதானங்களுஞ் செய்து, தென் கடற்கரை வழியாகவேபோய் மலைநாடுசென்று, அங்கே அனந்தபத்மநாபசுவாமியைத் தரிசித்துப், பொதியமாமலையின்மேலேறித், தவங்களாலும் மகிமைகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகிய அகத்திய மகாமுனிவரைத் தரிசித்து, அவ்விடம்விட்டுச் சஹ்யமென்கிற மலைமேலேறி, அவ்விடத்துப் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலாடி, மேற்கடலோரமாய் உடுப்பை சுப்பிரமணியமென்கிற ஸ்தலத்திற்குப்போய்த் தொழுது, மற்றும் புண்ணிய தீர்த்த க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, கோகர்ணமென்கிற மகா க்ஷேத்திரஞ்சென்று, அவ்விடத்துத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானதானஜபதபதர்ப்பணாதி புண்ணியகாரியங்களை முடித்து, பார்வதிபரமேஸ்வரனையும் தரிசனம்பண்ணிப், பிரபாசமென்கிற தீர்த்தத்துக்குமகா சந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகிப் போனான்.

இவ்வாறு மேற்கடலருகிலிருக்கின்ற பல தீர்த்த க்ஷேத்திரங்களையெல்லாம் கண்டுபணிந்து, பிறகு பிரபாசதீர்த்தம் வந்துசேர்ந்து, அதில் ஸ்நானதானாதிகளைச் செய்து பிராமணர்களையெல்லாம் பூசித்து அவ்விடத்தில் அன்றிரவு தங்கியிருந்து [illegible] யாதவகுலத்தானாகிய [illegible] பத்தினி [illegible] அவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று [illegible], அப்படிச் செய்வது [illegible] அவர்களைச் சேர்ந்தவா [illegible] போவோமாகில், [illegible] சுபத்திரையைக் காணலாம். [illegible]

வும், அம்மழையால் அவருடைய கிருபையெனனும் பெரு நதிப்பிரவாஹம்போலப் பூமியெங்கும் ஜலப்பிரவாகம் உண்டாகின்றதென்றுஞ் சொல்லியும், அர்ச்சுனனுடைய மனது காமத்தினால் ஏழ்ந்ததுபோலத் துயரங்களெல்லாம் நீங்கி அடங்கிப்போகவும், முன்னமே அழிந்ததனாலே வெற்றி கொண்ட அர்ச்சுனனைக் காமனுடைய ஜயபத்திரமாயிருக்கிற ஒரு [illegible] வெற்றிகொள்ளப் போகிறானென்கிற மகிழ்ச்சியினால் அவன் கொடியாயிருந்த வானரத்தின் [illegible] தன்னுடைய சுபத்திரை [illegible] அர்ச்சுனன் வரப்போகிறானென்கிற [illegible] பக்ஷிகளெல்லாம் [illegible] [illegible] வெள்ளை [illegible] எழுந்திருந்து [illegible] நாயகன் [illegible] நாயகியுடைய [illegible] [illegible] சந்தோஷத்துடனே [illegible] [illegible] [illegible] இவர்தம [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போயின் [illegible] தோம் [illegible] [illegible] வேடத்து [illegible] ஓர் [illegible] [illegible] இவன் [illegible] [illegible] சத்தியபாமை [illegible] அந்த [illegible] சத்தியபாமை [illegible] [illegible] இத்தனை அகாரணமா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வேடம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அதற்கு [illegible] பெண்ணே! நீ உன

னண்ணனாகிய அர்ச்சுனனைப் பார்க்க வேண்டாமா? என்னுடனேகூடவா காண்பிக்கிறேனென்று சொல்லிச், சத்தியபாமையை அழைத்துக்கொண்டு, அவனிருக்கும் மரத்தினிடத்தில் வந்து, இதோபார் சன்னியாசி வேடத்துடனே இருக்கிறான் நம்முடைய அர்ச்சுனனென்று அவளுக்குக் காண்பித்தார்.

அந்த அர்ச்சுனன் [illegible] விட்டு வந்திருக்கிறான் [illegible] முன்னமே [illegible] [illegible] போல [illegible] [illegible] விளவு, அவளும் [illegible]

[illegible]

ஊயிலே விருஷ்ணி - அந்தகர்-போஜர் - என்கிற பல பிரிவாயிராநின்ற அந்த யதுவம்சத்துக் குமாரர்களெல்லாம் மங்களஸ்நானஞ்செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களைத் தரித்துப், பிராமணர்களுக்குப் பலதானங்களும் வழங்கித், திவ்விய போஜனங்களைப் புசித்து, சந்தனபுஷ்ப தாம்பூல முதலானவைகளுடனே வேடிக்கையாய் வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு, அனேகம் பட்டணத்து ஜனங்களுடனே பலவாத்திய கோஷங்களோடும் - ஸங்கீதங்களோடும் - நாட்டியங்களோடும் - நானாதிக்குகளிலும் சுற்றிவரப், பலராமர் ரேவதியென்கிற தமது மனைவியுடனே மதுபானஞ்செய்து, மதத்தினாற் கண்கள் சிவந்து அழகிய படி பலபேர்களைக் கூடிக்கொண்டு, மதுவுண்டு [illegible] அனே [illegible] - சாம்பன் - பிரத் [illegible] இவர்கள் [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ண [illegible] அதில் [illegible] அர்ச்சுனன் [illegible]

[illegible]

[illegible] வேடிக்கைப் [illegible] அவன் [illegible] மங்களங்களும் [illegible]

வந்தாற்போலேயாம். ஆகையால் என்னிடத்திற் பரிபூர்ண கடாட்சம்வைத்து, அவளை நான் கலியாணம் பண்ணும்படியாகிய வகைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டான். அதுகேட்டு கிருஷ்ணன் மகாவிருப்பத்தோடும் இதனைச் சொல்லுகிறார்.

அர்ச்சுனா! நீ சொல்லுகிறது சரிதான். அதற்கு உபாயமென்னவென்றால் - க்ஷத்திரியர்களுக்கு சுயம்வரமென்பது ஒன்றுண்டன்றோ? அந்தப்படி செய்விக்கலாம். ஆனால் அது நல்ல உபாயமாக மாட்டாது. [illegible] நடக்கமாட்டாது. அதனால் இன்னொருபாயமிருக்கின்றது. அது யாதென்றால் - ராஜாக்கள் பெண்களை வலிமையினாலே கொண்டுபோகிறதுண்டு. இது தான் நல்ல உபாயம். இது பெரியோர்களாலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனபடியினாலே - அர்ச்சுனா! நீ என் தங்கையை அப்படியே வலிமையினாலே எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடு. அதற்கு நான் சகாயஞ்செய்கிறேன். இப்படி நாம் செய்கிற காரியத்தை யாரும் அறியமாட்டார்கள். பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கிருஷ்ணபகவான் சொல்ல, அர்ச்சுனன் அது சரிதானென்று சம்மதித்து, இருவரும் இவ்விதமாக நிச்சயஞ்செய்து, அந்தக்காரியத்தைத் தருமராஜனுக்குத் தெரிவிக்கத்தக்க அந்தரங்கமான [illegible], தருமராஜன் முதலானவர்கள் இதற்குச் சம்மதித்து, நல்லகாரியம் அப்படியே நடக்கட்டுமென்று சொல்லியனுப்பினார்கள். இந்தப்படி செய்தபின் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனை அவ்விடத்திலேயே இருக்கச்சொல்லி நியமித்துப்போட்டுத், தாம் முன்போல யாதவர்களுடனேயுங் கூடிக்கொண்டு, [illegible] துவாரகாபட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார். பிறகு அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணன் தங்கையைக் [illegible] கொண்டு [illegible]

கண்ணன் அருச்சுனனைத் துவாரகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகுதல்.

[illegible] பலராம - [illegible] - சாம்பன் - சாரணன் - பிரத்யும்னன் - [illegible] கிருஷ்ணன் - விதூரதன் - [illegible] அவ்விடத்தில் [illegible] அர்ச்சுனன் [illegible], அவனை [illegible] அம்மனையத்துடனே பணிந்து நிற்க, அந்தச்சந்நியாசியும் ஆசீர்வதித்து உட்காருங்களென்று சொல்ல, அ

வர்கள் அங்கிருக்கும் பாறைகளின்மீதில் உட்கார்ந்து கொண்டு, இவர்யாரோ மகானுபாவர். மிகவும் சாந்த மூர்த்தி. என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு இருக்க, அர்ச்சுனசந்நியாசி அவர்களைப்பார்த்து, ஓ யாதவவீரர்களே! யாவரும் க்ஷேமமாவென்று கேட்டான். பலராமர் சுவாமியுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே க்ஷேமந்தான். தேவரீர் யாரோ? எவ்விடத்திலிருந்து எதுக்காக இங்கே எழுந்தருளினீரோ தெரியவில்லை. ஆகையால் அதை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றார். சந்நியாசியானவன் நமக்கோர் இட மென்றுண்டோ? பூமியெல்லாம் நமதுடைய இடந்தான். நான் வெகுகாலமாய் தீர்த்தக்ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு, மழையாகையால் இவ்விடம் வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, அவன் - சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடம் எழுந்தருளியது அடியேங்கள் செய்த தவந்தான். தேவரீர் அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் க்ஷேத்திரங்களையும் கண்டவரானதினால், அவைகளின் சரித்திரம் சொல்லியருள வேண்டுமென்ன; சந்நியாசி அந்தச் சரித்திரங்களையும் - மற்றும் தருமத்திற்கடுத்த கதைகளையும் - தெய்வபரத்தக் கதைகளையும் - எடுத்துப் பிரசங்கிக்கக் கேட்டு, இவர் மகாபெரியவரென்றெண்ணித்து எழுந்து வந்தனம் பண்ணிப், பின்பு இவர்களெல்லாம் அனேகதரம் மகாபக்திவிசுவாசத்துடன் இதனை யோசப்பதானார்கள்.

ஓ அன்பர்களே! இவர் மகா சந்நியாசி. வெகு யோக்கியர். நாம்செய்த புண்ணிய வசத்தினாலே தான் நமது தேசத்துக்கு வந்தார். ஆகையால் இவர் இந்த மழைகாலமெல்லாம் சவுக்கியமாயிருக்கும்படியாய் நாம் எந்தவிடத்திலே இருக்கச் செய்யலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கு மளவிலே, வேட்டைக்குப் போயிருந்த கிருஷ்ணன் அவ்விடத்திற்கு வந்தார். பலராமர் அவரைக்கண்டு, தம்பீ கிருஷ்ணா! இங்ஙனம் ஒரு சந்நியாசி வந்திருக்கிறார். அவர் மழைக்காலத்தில் இவ்விடத்திலே மிகவும் வருந்துகிறார். ஆகையால் இவரை நமது பட்டணத்துள் எவ்விடத்தில் தங்கச் செய்யலாம் சொல்லென்று கேட்க, கண்ணன் - அண்ணா! எல்லாவற்றையும் நீரறிந்த நான் சொல்லுவதென்ன? உமக்கு எவ்விடத்திலே வைக்க இஷ்டமோ அவ்விடத்திலே வைக்கலாமென்று சொல்லக் கேட்டுத், தாமோதரன் [illegible] சந்தோஷப்பட்டு, பலராமர் [illegible] யோசித்து, கிருஷ்ணா! எனக்குத் தோன்றினதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இவர் நமது [illegible] தங்கையுடைய கன்னியாமாடத்தில் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டு, [illegible] இந்த மழைக்காலம் கழியுமளவும் அவ்விடத்தில் [illegible] வசிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். உனக்கென்ன தோன்றுகிறது! இனிநீயும் [illegible] என்று சொல்ல,

கண்ணனவர்-அண்ணா! உம்முடைய சம்மதிக்கும் உத்தரவுக்கும் எதிரில்லை. நீரோ எல்லாமறிந்தவர். மகாபுத்தியுள்ளவர். எங்களுக்குப் பெரியவர். ஆகையால் நாமொன்றும் மறுத்துச் சொல்லக் கூடவில்லை. ஆகிலும் - இப்படி செய்வதில் ஒருகுறைவும் வராமலிருப்பதைக்குறித்துக் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியதாய்த் தோன்றுகிறது என்றுசொன்னார்.

அதனைக்கேட்ட பலதேவர் சரிதான் நீ சொல்லுகிறது. ஆனால் இந்தச் சந்நியாசி வெகுவாய்ப் படித்தவராயும், வெகுயோக்கியராயும், சாந்தமூர்த்தியாயும் காணப்படுகிறார். உள்ளமெப்படி யிருக்கிறதோ யாருக்குத் தெரியும்? ஆகையால் - கண்ணா! நீ இவரை யழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கன்னியாமாடத்தில் விட்டு, நான் உத்தரவு பண்ணினதாய்ச் சுபத்திரைக்குச் சொல்லி, அன்னபானங்கள் முதலான உபசாரங்கள் செய்துவரும்படி கிட்டப்பண்ணென்று சொல்லக்கேட்டு, ஆனால் அப்படியே செய்கிறேனென்று கிருஷ்ணன் எழுந்து, அந்தக்கபட சந்நியாசியைக் கும்பிட்டு அழைத்துக்கொண்டு, வழியில் ஒருவருக்கொருவர் வேடிக்கையாய்ப் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டே காரியமெல்லாம் சித்தமாயப் பலன்படுமென்று சந்தோஷப் பட்டவர்களாயப் பட்டணத்துக்குட் சென்று, முன்னதாய் அர்ச்சுனனைத் தமது வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், தனபெண்களாகிய ருக்குமணி சத்தியபாமைகளைக் கூப்பிட்டு, [illegible] நகைத்துக்கொண்டு [illegible] அர்ச்சுனனைக் காட்டித், தாமும் நகைத்துக்கொண்டு, ஓ பெண்களே! இவரைப் பாருங்கள்! இவர் மகாபெரிய சந்நியாசி. மேலே தீர்த்தயாத்திரை [illegible] சந்நியாசம் [illegible] பூண்டு, மகானுபாவர். சமயத்துக்கேற்றத் தந்திரமுடையவர். இவ்விடத்தில் [illegible] கிடையாது. [illegible] இவர் மெய்யான [illegible] சந்நியாசியல்ல. இவருக்கு நீங்கள் [illegible] உபசாரங்களை செய்யவேண்டும். அண்ணாவின் உத்தரவின்படி சுபத்திரையின் கன்னியாமாடத்தில் இவரை [illegible] போகிறேன் என்று சொன்னார். அவ்வளவிலே [illegible] [illegible] இப்போ [illegible] [illegible] தாம்பூலம் போட்டுக்கொண்டு [illegible] இப்போ

து தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளுகிறீரா? இனிப்பரவா
யில்லை. வந்தகாரியம் பலிக்கும். காஷாயத்தைக் களை
ந்து நல்லவஸ்திரம் உடுத்திக்கொள்ளும். நாங்கள்
வெளிப்படுத்துகிறதில்லை. மறுபடி போகும்போது
காஷாயங் கட்டிக்கொள்ளலாம். எங்கள் வீட்டிலே
தான் முதல் மருவுண்ணவேண்டும். ஆகையாற் சாப
பிடும். பிக்ஷை இன்றைக்கு வேண்டாம். எப்போதும்
நீர் உயர்ந்த வேஷம் போட்டாற் பெண்கிடைக்கிறது
எப்படியென்றால் - பிராமணவேஷம் போட்டபோது
திரௌபதிகிடைத்தாள். தபஸ்வேஷம் போட்டபோ
து நாககன்னியும் பாண்டிய கன்னியும் கிடைத்தார்
கள். அப்படியே இந்தசந்நியாசிவேஷத்துக்குப் பய
ன்கிடைக்குமென்று பரிகாசமாய்ப்பேச, அர்ச்சுனனும்
மெய்தான். உங்கள் நாயகருடைய ஸ்நேகபலத்தினா
லே தான் எனக்கு இப்படிப்பட்ட சாமார்த்தியமே
தவிர வேறில்லை. என்றவனும் பக்தமாகப்பரிகாசப
பேச்சுக்களைப்பேச, அந்தக் கண்ணனுடைய மனைவி
கள் - அர்ச்சுனா! நெடுநாளாய் உன்னை எங்கள் வீட்
டிலேவரக் காணவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்
தோம். இன்றைக்குத்தான் அது பலித்தது. என்று
பக்ஷமும் அன்புடனே கூடிய பலவார்த்தைகளைக் கூறி
ப்போஜனமுதலான உபசாரங்களைச் செய்தார்கள்.

அருச்சுனசந்நியாசி சுபத்திரை கன்னிகா மாடஞ்சேர்ந்திருத்தல்.

பின்பு கண்ணன் அர்ச்சுனனைக் கன்னியாமாடத்
திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், தன் தங்கை
யை யழைத்து, என்னம்மணி! இவர் மகாபெரியவர்.
நமதுதேசத்திற்கு அதிதியாய் வந்தவர். இவரை நீ
உன்மாளிகையில் வைத்துப் பூசித்தால் மிகவும் நல்ல
து. உனக்கு நல்லபலன்கிடைக்கும். இப்படித்தான் மு
ற்காலங்களில் நமது கன்னியா மாடங்களிலே வேத
பெரியோர்கள் வந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருந்
தார்கள். அவர்களையெல்லாம் நமது சந்ததியிற் பிற
ந்த அநேகம் பெண்கள் பூசித்து வெகுநன்மைகளைப
பெற்றார்கள். ஆகையால் - குழந்தாய்! இந்தசந்நி
யாசியை நீ வெகு பயபக்தியுடனே பூசித்துவரவே
ண்டியது நம்முடைய அண்ணனுக்குப் பிரீதிக்குரியது.
இந்தப் பெரியவர் எந்தவேளையில் என்ன சொல்லுகி
றாரோ? அதற்குத் தக்கபடி நடந்துகொண்டு,
தக்கபடி போஜன முதலானவைகளை உபசாரஞ்
செய்துவரவேண்டும். இவருக்குத் தங்குவதற்கு நமது
தோட்டத்திலிருக்கும் மண்டபமே தக்க இடமாயிருக்கிற
படியினாலே, அங்கேயே வாசம்ப
ண்ணிக்கொண்டிருக்கட்டும். என்று சொல்லியதைக்
கேட்ட சுபத்திரையும் - அண்ணா! அப்படியேசெய்து
இவர் சந்தோஷப் படும்படி நடந்துகொள்ளுகிறே
னென்று சொன்னாள். அப்போது யாதவகுலதிலகரா
கிய கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் அந்தக் கபடசந்நியாசி
யைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துப்போய், இருக்க
வேண்டிய இடங்களையுங் காண்பித்துச், சுபத்திரை
யையும் பணிவிடைக்கு அவ்விடத்தில் ஒப்புவித்துச்,
சந்நியாசியினிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுத் திரும்பி,
இச்செய்தியைத் தமயனுக்கு அறிவித்தார்.

அந்த அர்ச்சுனனானவன் தினந்தோறும் விடிய
ற்காலமுதல் இராத்திரிக்குச் சயனித்துக்கொள்ளுகி
றவரையிற் சுபத்திரையினாலே வேண்டிய உபசாரங்க
ள் செய்யப்பட்டு வருங்காலத்தில், இடைவிடாமற் சு
பத்திரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதினாலும்,
அவளோடு பேசுகிறதினாலும், அவளுடைய நடை-பு
ன்சிரிப்பு-முதலாகிய செய்கைகளைக் காண்பதினாலு
ம், முன்னிருந்ததைவிட அதிகமாகக் காமத்தீயான
து எழும்பி உள்ளும் புறமும் எரிக்கவே, நாழிகைக்கு
நாழிகைத் தேகமானது இளைத்து வெளிர்த்துத் து
வண்டு, பரவசமாய்ப் போயினான். இவ்வாறாகக் காம
நோயினாலே மிகவும் அவன் வருத்தமடைந்து, மிகு
ந்த தாபத்தைச் சகிக்கமாட்டாமற் பெருமூச்சுவிட்டு,
நீறுமிழ்த்திய சுவாலைகளைப்போல எவ்வளவு அடக்
கினாலும் அடங்காமல், தனது கபடம்மேலிட்டு வழி
ந்து வெளிக்குவர, அதையெல்லாம் வெவ்வேறு பாவ
னையினால் மறைத்துக்கொண்டு, தன் வேஷத்திற்கு
த்தக்கபடி, ஸ்ரீஹரி-மாதவா - கோவிந்தா- என்று
கிருஷ்ணனையே கூவிக்கொண்டிருந்தான். அந்தச்சுப
த்திரையும் மனதிலே அர்ச்சுனன் பேரிலேயே நெ
டுநாளாய்க் காதல்கொண்டிருந்தாள். அதென்
றால் - வசுதேவருடைய குமாரர்களில் ஒருவனாகிய
கதன் என்பவன் முன்னொருகாற் பாண்டவர்கள்
பிறந்த கதையையும், அர்ச்சுனனுடைய ரூபம்-சாமர்
த்தியம் - பெருமை - முதலானவைகளையும், சுபத்தி
ரைக்கு நன்றாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றான். அன்றியும்
அந்த யாதவர்களுக்குள்ளே ஒருவரோடொருவர் வீ
ரவாதம் பேசுங்காலத்திலே, அந்த அர்ச்சுனனே எ
னக்கு நிகரல்லவென்றும்; வில்வித்தை
கற்குங்காலத்தில், நான் அர்ச்சுனனுக்கு அதிகமாகி
றேனென்றும்; எவனாகிலும் சத்தியத்தினாற் சர்வ
மடக்கினால், அப்போது அவனைப்பார்த்து நீயென்ன
அர்ச்சுனனைக் கண்டுகொண்டாயோ வென
றும்; வில்வித்தைகற்றுப் பிள்ளைகளை ஆசீர்வதிக்கு
ம்போது, அர்ச்சுனனுக்குச் சமானமாகக்கடவாயென்றும்;
அவனிடத்திற் பேசுவார்கள். அதுகளையெல்லாம் சு
பத்திரை பலதரம் கேட்டிருக்கிறவளாகையால், புரு
ஷர்களுக்குள் அர்ச்சுனனை உயர்ந்தவனென்று எண்
ணி, அவனையே விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டு
மென்று நினைத்திருந்தாள். அந்தநேரத்தி
னின்று யாராகிலும் வந்தால் அவர்களையுபசரித்து,
அர்ச்சுனனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லச் சொல்
லிக் கேட்டு, அவர்கள் சொல்லுமளவில் மனதில் மிக

வுங்களிப் படைவாள். அன்றியும் வெண்மையான வஸ்துவைக் குறித்து யாராகிலும் அர்ச்சுனமென்கிற சொல்லைச் சொல்லும்போது, அதையுற்றுக் கேட்பாள். இன்னும் யாராகிலும் தவசிகள்-சோதிடர்-குறிசொல்லுவோர் - முதலானபேர்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்து, நான் நினைத்திருக்கிற காரியம் கூடிவருமா வராதாவென்று கேட்டு, அவர்கள் கூடிவருமென்று சொல்லுமளவில் அர்ச்சுனனை விவாகஞ்செய்துகொண்டது போலவே களித்திருப்பாள்.

இப்படிக்கெல்லாம் சாக்கிரத்திலும் சொப்பனத்திலும் அர்ச்சுனனைப் பாவனையினாலே கண்டு, அவனிடத்திலேயே மனமழுந்திச் சதாகாலமும் விரகதாபப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவள் ஆனபடியினாலும், தினந்தோறும் கபட சன்னியாசியை யுற்றுப்பார்க்கு மளவில் தான்கேட்டிருக்கிறபடிக்கும்-சொப்பனத்திற்காண்கிறபடிக்கும்-இவனுடையரூபமிருப்பதினாலும், கைகளில் நாணுவாச்சலா லுண்டாகிய காய்ப்புக் காணப்படுகிற படியினாலும், அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையாய்ப் பிரபாசம் வரைக்கும் வந்திருக்கிறானென்று முன்னமே கேட்டிருப்பதினாலும், அந்த யாதவப்பெண்ணின் மனதிற் சந்தேகமுண்டாயிற்று. அப்படியிருக்க-ஒருநாள் இந்தச் சன்னியாசியானவன்காலையில ஸ்நானஞ்செய்து ஆசனத்தி லுட்கார்ந்து கொண்டு செபஞ்செய்திருக்குந் தருணத்திலே, வசுதேவருடைய மகளாகிய சுபத்திரைபோய் நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி ! தேவரீர் வெகுதேசங்களையும்-நதிகளையும்-மற்று மனேக திவ்விய க்ஷேத்திரங்களையுங் கண்டவரானபடியினாலே, அவைகளின் சரித்திரங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டாள். அர்ச்சுனனும் மிகவும் சந்தோஷித்து, காமப்பார்வை முதலாகிய விலாசங்களுடனே அனேகங் கதைகளையெல்லாஞ் சொல்லிவந்தான். நடுவிற் குருதேசத்துச் சங்கதி வருமளவிற், சுபத்திரையானவள்-சுவாமி ! அவ்விடத்தில முன் காண்டவப் பிரஸ்தமெனவும்-இப்போது இந்திரப் பிரஸ்தமென்றும்-பெயருடையபட்டணத்தில, எங்கள் நல்லத்தை குந்திதேவியென்பவளைக் கண்டீரா ? அவளும் அவளுடைய குமாரர்களும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்களா ? அவர்களில் திரௌபதிக்காக ஏற்பட்ட நிபந்தனையின்படி அர்ச்சுனராஜகுமாரருக்குத் தீர்த்தயாத்திரை நேரிட்டதாமே. மகாசவுந்தரியமாயிருந்த அந்த மகாபுருஷர் நெடுநாளாய வனாந்தரங்களில் திரிந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இந்த மழைக்காலத்திலே எங்கேயிருக்கிறாரோ ? தேவரீரும் தீர்த்தயாத்திரை வந்தவரானபடியால் அவரை எங்கேயாகிலுங் கண்டதுண்டோ ? அல்லது கேட்டதுண்டோ? இதுகளையெல்லாம் தயைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கும்போது, அர்ச்சுனன் அவளது கேள்விக்குறிப்பினாலே தன்னிடத்தில அவளுக்கு ஆசையிருப்பதை யறிந்து, மிகுந்தகாமவெழுச்சியினால் உடம்பெல்லாம் பொங்கிக் கிறுகிறுத்து, நகைக்கூறத் தொனித்து, சிறுநகைப்புடனே இதனைச் சொல்லுகிறான்.

அருச்சுனன் சுபத்திரைக்குத்தன்னை வெளிப்படுத்துதல்.

ஓ யதுகுலத்தோர் தவத்தினாலுதித்த மின்னரசே ! உங்களத்தையாகிய குந்தியைக் கண்டேன் க்ஷேமமாயிருக்கிறாள். அவள் புத்திரர் முதலானபேர்களும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள். அந்த அர்ச்சுனனோ தீர்த்தயாத்திரை முடிந்தும் இன்னும் தன் தேசம் போய்ச் சேரவில்லை. ஆனால் எங்கேயிருக்கிறானென்றால் - இப்போது துவாரகாபட்டணத்திலேயே சன்னியாசிவேஷம் பூண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஓ பொற்கொடியே! நீ தினந்தினம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கச்செய்யும், அவனை நீயறியாமலிருக்கிறாய் என்று சொல்லக்கேட்டசுபத்திரை திடுக்கிட்டாற்போலப் பெருமூச்செறிந்து, முகத்தைவணங்கித் தரையைக் காலாற்கீறி நின்றாள். இப்படி நிற்கும் விலாசங்கண்ட அர்ச்சுனன்மிகவன்புடனே, அடி பூங்குழலே ! நான் தான் அர்ச்சுனன். உனக்கெப்படி யென்னிடத்திற் கருத்திருக்கிறதோ? அப்படியே யெனக்கும் உன்னிடத்திற் பதினாயிரங் கதிகமாகக் கருத்தமைந்திருக்கிறது. உனதுபணிவிடைக்காகக் காத்திருக்கிறேன். ஓ பூரண சந்திரனையொத்த முகமுடையவளே ! நல்லநாளிலே தருமவிதிப்படி சாவித்திரியென்பவளைச் சத்தியவானென்பவன் விவாகஞ்செய்துகொண்டானே? அப்படி உன்னை நான் விவாகஞ்செய்துகொண்டு உன்னுடன்கூடிவாழ்வேனென்று சொல்லிக், கொடிகளாற் கட்டிய அறைக்குள்ளே பிரவேசித்தான். பின்பு சுபத்திரையானவள் மிகவும் மதிகலங்கி, மெய்துவண்டு, தனது பள்ளியறைக்குள்ளே போய்க் கட்டிலின்மீது சயனித்துக் கொண்டு, மூர்ச்சையடைந்தவள்போல் ஒன்றுந் தெரியாமலிருந்தாள். இப்படியிருக்க-ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியானவர் இச்செய்தியை யெல்லாம் தமது பேரறிவினால் அறிந்து, சுபத்திரைக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் போஜனம் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யப்பண்ணி, அவனும் வேறு ஒருவரும் போஜனத்தைக் கொடுப்பதாகி, இவ்விருவருடைய மனோபீஷ்டத்தையு முற்றுமறிந்துபோனான். அர்ச்சுனனும் அந்தக் கொடியறையிலேயே யிருந்துகொண்டு, உண்மைதம்பிடித்தவனைப்போல் ஒன்றுந் தோன்றாமற் காமவிகாரத்தி லிருந்தான்.

இப்படி யிருக்குமளவிற் சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடையவே, அர்ச்சுனனையும்-சுபத்திரையையும்-மோகமென்பது கௌவிக்கொண்டதுபோல் இருளானது பூமியைக் கௌவிக்கொண்டது. அதைப்பார்த்தால்-ஒருவன் மிகுந்த புண்ணியஞ்செய்து சுவர்க்கலோகமடைந்து மகா போகங்களையெல்லா மநுபவித்து,

அந்தப் புண்ணியம் நீங்குமளவில் மறுபடியும் அவனைப் பிறவிப்பாவம் சூழ்வதுபோ லிருந்தது. உடனே ஆகாசத்தில் நட்சத்திரங்கள் புறப்பட்டன. அதைப் பார்க்குமளவிற் சுபத்திரையின தேகத்து வெப்பம்வீசி ஆகாயத்திற் கொப்புளங்கள் புறப்பட்டன போலத் தோன்றிற்று. அப்போது குளிர்ச்சியும் வெண்மையுமுடைய கிரணங்களைவீசி இருளைத் துரத்தியடித்துக்கொண்டு சந்திரன உதயமாகியதைப் பார்த்தால், முகத்தினழகினாலே தன்னைசசெயித்தவளாகிய சுபத்திரையைத் தன்தோழனாகிய மன்மதன் மிகவும் வருத்துகிறானே: இத்தருணத்தில் நாமும்போய் வருத்தி அவள் முகத்தைத வாட்டச்செய்யவேண்டுமென்று வந்ததுபோல்தோற்றிற்று. இவ்வாறாகச்சந்திரன் உதித்து நிலவு விளங்குமளவில், அந்த யதுகுலப்பெண்ணானவள் மன்மதன பிரயோகிக்கிற புஷ்பபாணங்களினாலே தேகமெல்லாம் துளைக்கப்பட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல், தான் சயனித்திருக்கிற புஷ்பசயனமெல்லாங் கருகிப் போகும்படியான தாபத்தை யடைந்து, மூக்கினுனியில் அணிந்திருக்கிறமுணிமுத்தும் நிலயணிபோ லாகும்படியாகப் பெரு மூச்சுவிட்டுத், தன்னைத் தொந்தரவுசெய்கிற மன்மதனையும் - அவனுடைய தோழனாகிய சந்திரனையும்- குயில்களையும்- மலயமாருதத்தையும் - சோலைகளையும - வண்டுகளையும் - தூஷித்து மெய்சோர்ந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கவே, அதகுறிப்பறிந்தஇவளுடைய தோழியார்களெல்லாம் வியசனமடைந்து தேவகிதேவிக்கு அறிவிக்க, அந்த அம்மையும் ஓடிவந்து மகளைப்பார்த்து, பெண்ணே! நீயேனமிகுந்த துயரத்துடனே இப்படி வருந்துகிறாய்? உனக்குண்டாகிய வியாதிக்குத்தகுந்த சிகிச்சை செய்விக்கிறேன தைரியத்தை யடைந்திரு. நீ இப்போ திருக்கிறபடி இன்னுஞ்சிலநேரம் இருப்பாயேயாகில், நாங்களெல்லாம் பெண்ணை யிழப்பதுமன்றி உயிரையு மிழப்போம. அதனால் - மகளே! கொஞ்சம் தைரியமடைந்து உயிரைக் காப்பாற்று. உனக்குற்றதை உனதண்ணன் மார்களுக்கும் தகப்பனார் முதலான பேர்களுக்கும் தெரிவித்து, அப்படியே நடத்துகிறேன். விசனத்தையடையாதேயென்றுசொல்லி வசுதேவரிடத்திற்கு வந்து, ஏகாந்தத்தில் அவரைப்பார்த்து, கேட்டீரா! நமது தோட்டத்தில் வந்திருக்கிற சன்னியாசி அர்ச்சுனனென்றுதெரியவருகிறது. அதினாலே நம்முடைய சுபத்திரை அவனிடத்திற் காதலாலே மிகுந்த வருத்தமடைந்திருக்கிறாள். ஆகையாலே இதற்குத்தகுந்த யோசனை செய்யவேண்டுமென்று மகா வேட்கையோடிருந்து சொன்னாள்.

வசுதேவர் அதை அக்குரூரன - ஆகுகன் - கிருஷ்ணன்-முதலாகிய பேர்களுக்குத் தெரிவித்தார். அது கேட்ட அவ்வக்குரூரன் - உக்கிரசேனன-சாத்தியகன் - கதன் - சினி - கிருஷ்ணன் - பிருது - விபவன் - தேவகி - ரோகணி - ருக்குமணி - சத்தியபாமை- இவர்களெல்லாங்கூடி நன்றாக யோசித்து, இரகசியமாகப் புரோகிதனையழைப்பித்து, இதை அவருக்கும் அறிவித்து, அவர் யோசனையையுங் கேட்டுக் கொண்டு, பன்னிரண்டாவது நாளில் முகூர்த்தம் வைத்துக் கொண்டார்கள். பின்பு கிருஷ்ணன் இந்தப்பெண்ணை அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்கப் பலராமர்-உத்தவர்-முதலானபேர்களுக்குச் சம்மதியிலலாமையால் அவர்கள் இசசெய்தி யறியாதிருக்க வேண்டியதற்காக யோசித்து, ஒரு விளம்பரஞ் செய்து பறைசாற்றுவித்தார். அவ்விளம்பரம் என்னவென்றால் - நம்முடைய சுபத்திரைக்குத் தேகத்திலென்னமோ தெய்விகமாய் உபத்திரவம் உண்டாயிருக்கிற படியினாலே, சமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கிற தீவிற் சிவனுக்கு முப்பத்துநாலுநாள் மகா உச்சவம் நடக்கப்போகிறது; அதற்காக இன்றைக்கு நாலாநாளே யாதவர் முதலான யாவரும் தங்கள் குடும்பங்களுடனேயும்-ரதகஜதுரக பதாதிகளுடனேயும்-அந்தத் தீவுபோய்ச் சேரவேண்டியது என்பதுதான். அதில்யாதவர்களும்தங்கள் தங்கள் சேனைகளுடனேபோய்ச்சேரவேண்டியதென்பதைக் கேட்ட பலராமர் முதலாகிய சகல யாதவர்களும் - பட்டணத்திலிருக்கும் சகல ஜனங்களும் - வஸ்திராபரணங்களைப் பூண்டு, அழகாகிய சீலைகளைக்கட்டிய கொடிமரங்களுடனே நல்ல யந்திரங்களுடைத்தாய் உட்காரவும் படுக்கவும் விளையாடவும் உபயோகமாயிராநின்ற விடங்களையுடைய கப்பல்களின்மேலேறி, மகாசந்தோஷ வைபவ விநோத விளையாட்டுடன் அந்தத் தீவுபோய்ச சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்கச் சுபத்திரையானவள் கண்ணனிடத்திற்கு வந்து, அண்ணா! நம்முடைய தோட்டத்திலிருக்கிற சன்னியாசி இன்னும் பன்னிரண்டுதினங்க ளிவ்விடத்திலேயே இருக்கப் போகின்றாராமே: அவருக்குச் சிசுருஷை யார்செய்வார்களென்னக், கண்ணன் - அம்மணீ! உன்னையல்லாது யார் செய்வார்கள்? நீயேசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லிப், பேரிகைமுதலாகிய வாத்தியங்களுடனே புறப்பட்டுக் கப்பலேறி, ஏழுயோஜனை அகலமும் பத்துயோஜனை நீளமுமுள்ள அந்தத் தீவையடைந்து, எல்லாருடனே கூடி அவ்விடத்துத் திருவிழாவை நடத்தினார். அப்போது சகலமானபேர்களும் தானதர்மங்களைச்செய்து, வேடிக்கையாய்த்தோட்டங்கள் - அணைகள் - குளங்கள்-குட்டைகள்- மண்டபங்கள்-மணிக்குன்றுகள்- முதலான விடங்களிலே வாசஞ்செய்து, அங்கு நடந்தேறிவரும் திருவிழாவைப் பார்த்துச் சகலமானபேரும் ஆனந்தபரவசத்தராய்சசந்தோஷமடைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சுபத்திரைமணம்.

இவ்வாறாக முப்பத்து நாலுநாள் அங்கே உச்சவம் நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்க-அர்ச்சுனனானவன் காரியம் சித்தமாயிற்றென்று மனதிற்

சந்தோஷமடைந்து, சுபத்திரையைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்: அடி தேன்மொழியே! இப்பொழுது உன் தகப்பனார் முதலிய யாவரும் திருநாள் பார்க்கப் போயிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்திலேதான் நாம் விவாகஞ்செய்துகொள்ளுவது யுக்தம். ஆனால் விவாகங்களைப் பெரியோர்கள் எட்டு விதமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய பந்துக்களோ தேசாந்தரத்திலிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய பந்துக்களும் இப்போது தேசாந்தரத்திலிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அந்த எட்டுவித விவாகங்களுள்ளும் சிறந்ததாகிய காந்தருவமென்பதுதான் நமக்கு இப்போது இசைந்ததாகக் காண்கிறது. அன்றியும் - கன்னிகையை ஒருவனுக்குக் கொடுப்பதற்கு முறையே, தகப்பன் - உடன்பிறந்தான் - தாயார் - அம்மான் - தகப்பனுடன் கூடப்பிறந்தவன் - ஆசாரியன் - இவர்களெல்லாம் அதிகாரிகளாயிருக்கிறார்கள். அல்லாமலும் பெரியோர்கள் விவாக முறைமையைக் குறித்துச் சொல்லியதைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். பெண்ணைப்பெற்றவன் யோக்கியனானவனை யழைத்து விதிப்படி கன்னிகையைக் கொடுத்தால், அந்தக்கன்னிகை பத்தினியென்கிற பெயருடையவளாகிறாள். ஒரு பெண்சாதி மரித்தபின் தன்னையும் தன்னை அடுத்தபேர்களையும் காப்பாற்றுகிற நிமித்தம் தானேயொரு பெண்ணைத் தேடிக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டால், அந்தப்பெண் பாரியையென்று பெயருடையவளாகிறாள். பிள்ளைக்குத் தகப்பனானவன் குலமுதலான யோக்கியதையுள்ள கன்னிகையைத்தேடி விவாகஞ்செய்வித்தால், அந்தக் கன்னிகை தாரம் என்று பேருடையவளாகிறாள். சந்ததி நிமித்தமாக ஒருவன் ஒருபெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டால், அவள் வசியை என்று பெயருடையவளாகிறாள். அன்றியும் அவளுக்கு ஜாயையெனகிற பேருமுண்டு. இப்படியிருக்கிறபடியினாலே, ஆசையுள்ள பெண்ணை ஆசையுள்ள புருஷன் ரகசியமாய்ச் சேருகிறது முன்சொன்ன எல்லாவற்றிலும் மேலான தருமமாயிருக்கிறது. அடி மான்விழியே! இப்போது நான்சொல்லுகிற காந்தருவ விவாகமானது அக்கினி முன்பாகச் சடங்குகள் நடத்திச்செய்துகொள்ளத் தக்கதாகாமற்போனாலும், நீ தயைசெய்து அதை அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் - உச்சவத்திற்குப் போயிருக்கிற பேர்களெல்லாம் வராமலிருப்பதற்கு முன்னமே நல்லநாள் இன்றைக்குத்தான் அமைந்திருக்கின்றது. எப்படியென்றால், உத்தராயணம் - வைகாசிமாசம் - சுக்கிலபக்ஷம் - ஹஸ்தநக்ஷத்திரம் - திரிதியை திதி - மகரலக்கினம் - பவகரணம் - சித்தயோகம் - இவைகளெல்லாம் கலியாணத்திற்கு எடுத்தவைகள். இவையெல்லாம் இன்றிராத்திரிக்கு இசைந்திருக்கின்றன. சூரியபகவானும் அஸ்தமனத்துக்குச் சமீபித்திருக்கிறார். ஆகையால் நீ மனதைப் பெரிதுபண்ணவேண்டும். ஸ்ரீகிருஷ்ணனே சர்வமு மறிந்தவர்தான். ஆனால் இந்த விஷயத்தை யறிந்திருக்கிறாரோ இல்லையோ தெரியவில்லை. ஆனதாற்காமனால் வருத்தப்பட்டுப் புலம்பாநின்ற என்னைக் காப்பாற்ற என்னவோ செய்கிறாயோ சொல்லடி என்கண்ணே! என்று அர்ச்சுனன் சொன்ன சொல்லைக்கேட்ட சுபத்திரை கண்ணனை மனதில் நினைத்து, ஒன்றுஞ் சொல்லாமற் கண்ணீர்மல்க நின்றுகொண்டிருந்தாள். அர்ச்சுனனும் பரிதாபத்துடனே கொடி விடுசென்று, தன்பிதாவாகிய தேவேந்திரனை நினைத்தான்.

இப்படி அர்ச்சுனன் நினைத்த மாத்திரத்திலே தேவேந்திரனானவன், இயமன் - வருணன் - குபேரன் - அக்கினி - வாயு - சூரியன் - சந்திரன் - அஷ்டவசுக்கள் - ஏகாதசருத்திரர் - சித்தர் - சாத்தியர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - முதலாகிய சகலதேவர்களோடும், நாரதர் - வசிட்டர் - முதலாகிய தேவரிஷிகளோடும், சசிதேவி முதலாகிய தேவஸ்திரிகளோடும், ஐராவதத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு தன்மகனிருக்குமிடம்வந்து சேர்ந்தான். கிருஷ்ணனும் சுபத்திரை நினைவையறிந்து, அக்குரூரன் - ஆகுகன் - சுதனு - வசுதேவன் - தேவகி - ரோகிணி - ருக்குமணி - சத்தியபாமை - முதலாகியவர்களையெல்லாமழைத்துக்கொண்டு, பலராமர் முதலானபேர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்குந் தருணத்திலே புறப்பட்டு இவ்விடம் வந்துசேர்ந்து, தேவேந்திரன் முதலான பேர்களைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நல்வரவுகேட்க, தேவராஜன் முதலானவர்களும் க்ஷேமம்விட கொடுத்துக் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, நல்லது: ஜனசாவகாசம் பண்ணுகிறீர்! சீக்கிரத்திற் காரியத்துக்கு யத்தனப்படவேண்டுமென்று சொல்லவே கிருஷ்ணனும் தம்முடையவர்களைக்கொண்டு, கலியாணத்திற்கு வேண்டிய சகலசாமக்கிரியைகளைச் சித்தப்படுத்தித் தேவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, தேவராஜன் தன்மகனுக்கு மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து, நவமணிகளுமிழைத்துப் பளபளென்று விளங்குகிற கிரீடம் - தோள்வளை - ஆரங்கள் - கடகங்கள் - முதலான பலவாபரணங்களினாலும், திவ்விய பீதாம்பரங்களினாலும் அலங்காரஞ்செய்து, நாரதர் - வசிட்டர் - முதலான மஹாமுனிவர்களைக்கொண்டு சடங்குகளைச் செய்வித்திருக்க, கிருஷ்ணனும் தன் தங்கைக்கு நல்ல அலங்காரஞ் செய்வித்துச் சித்தம்பண்ண, சகலவாத்திய முழக்கத்துடனே பெண்ணையும் பிள்ளையையும் கலியாணமண்டபத்துக் கொண்டுவந்து ரத்தினமயமாயிருக்கிற பொற்பீடத்தில் உட்காரவைத்து, காசிப மகாமுனிவர் விதிப்படி அக்கினியை வளர்த்து ஓமஞ்செய்ய, வசிஷ்டர் முதலாகிய ரிஷிகளெல்லாம் மந்திரங்களைக் கோஷிக்க, நாரதர் முதலாகிய பெரியோரெல்லாஞ் சபையாய் வேதிகையைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்திருக்க, அருந்ததி முதலாகிய ரிஷிபத்தினிகளும், இந்திராணி முதலாகிய தேவபத்தினிகளும், தேவகி - ருக்குமணி - சத்திய

பாமை - சாம்பவதி - முதலாகிய யாதவ பத்தினிகளும், பாலிகைகளில் விளைகளை விதைத்துப் பால்கலக்க நீரிடவும்; சிலர்பூரணகும்பங்களும்தீபங்களுமேந்திமங்கலப்பாடல்களுடனே சூழவுமிருந்தார்கள்.

தேவதுந்துபி முதலாகிய பதினெட்டு வாத்தியங்களுமுழங்க, அரம்பை முதலாகிய தேவஸ்திரீகளெல்லாம் நர்த்தனஞ்செய்ய, கந்திருவர் முதலான பேர்களெல்லாம் கானம்பாட, மகா விபவமாகக் கலியாணத்தை இந்திரன்-கிருஷ்ணன்-முதலாகிய பேர்கள் இருந்து நடத்தினார்கள். புரோகிதர் சொற்படியே கிருஷ்ணனும் உருக்குமணியுமாகத் தாரைவார்த்துக்கன்னிகாதானஞ்செய்த சுபத்திரையை அர்ச்சுனன் கைப்பிடித்துக்கொண்டு, அக்கினியையும்-வேதிகையையும் - ரிஷிகளையும் - வலம்வந்து உட்கார்ந்து, மங்கிலியங்கட்டி, அம்மி மிதித்து, பொரியிட்டு, மற்றுமுண்டான எல்லாச் சடங்குகளையுங் குறைவின்றி நிறைவேற்றிச் சந்தோஷத்துடனே விவாகஞ்செய்துகொண்டான். உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானார் நாரதர் - காசிபர் - வசிஷ்டர் - முதலாகிய மகாரிஷிகளையும், அருந்ததி முதலாகிய ரிஷிபத்தினிகளையும் பூசித்துப், பகுதானங்களும் வழங்கி, இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் இந்திராணி முதலாகிய தேவஸ்திரீகளுமாகிய சபையார்க்கு உபசாரஞ்செய்து பூசித்துச், சகலருக்கும் விருந்து செய்தார். அர்ச்சுனன் தன் பெண்சாதியுடனே ரிஷிகளையும் அவர்களுடைய பத்தினிகளையும் நமஸ்கரிக்க, அவர்களால் ஆசீர்வாதம் பெற்றுப், பின்பு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களையும் அவர்கள் மனைவிகளையும் நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவர்களெல்லாம் பெண்ணுக்குத் தக்க சம்பத்தையும் பிள்ளைக்குத் தக்க பெருமையையும் இப்படி மகிழ்ந்து அதிசயமாகையால், ஒருத்தரும் இவ்விதமான நன்மைகளைப் பெறாத செல்வங்களடைந்து நல்லோர்களும் புகழ்ந்து கொண்டாட நெடுநாள் வாழ்கவென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, மனோல்லாசத்துடனே விநாயகனையும் மருமகளையும் நோக்கி முந்தியிட்டுச் சந்தோஷித்து, மதுரைகளுக்குப்புறப்படப் பணிகளை வழங்கினார்கள். பின்பு அர்ச்சுனனும் சுபத்திரையும் வசுதேவ-தேவகி - முதலானவர்களை நமஸ்கரித்து, ஆனந்தமாகிய பலரும் கூடப்புறப்பட்டு மணவீடு விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். இப்படிக் கலியாணம் நிறைவேறிய பின்பு இந்திரன் முதலானபேர்களெல்லாம் யாதவர்களிடத்தில் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பதிபோய்ச்சேர்ந்தார்கள். கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனைக் கூப்பிட்டு, நீ கலியாணத்துக்குச் சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சடங்குகளை நிறைவேற்றிவிட்டு, இனமும் நீ ருபத்திரனாந்தினத்திற்குள்ளாகவே சுபத்திரையை அழைத்துக்கொண்டு நமது தேசமாகிய இந்திரப்பிரஸ்தம்போய்ச் சேர்ந்துவிடு. இவ்விடத்தில் நீயிருக்கிறவரைக்கும் சன்னியாசி வேஷத்தோடே யிருக்கவேண்டும். நாங்கள் பலபத்திரர் தீர்த்தயாத்திரை விட்டு வந்திருக்கு முன்னமே அவ்விடம் போகவேண்டுமாகையாற் செலவுகொடு வென்றுசொல்லிச், சுபத்திரைக்குத் திட்டஞ்செய்து, சகல யாதவர்களோடும் புறப்பட்டு அந்தத்தீவுபோய்ச்சேர்ந்துவிட்டார்.

அருச்சுனன் சுபத்திரையை அஸ்திநபுரங் கொண்டு போதல.

பின்பு அர்ச்சுனன் ஸ்வர்க்கராச்சியமடைந்தவன் போல மகாசந்தோஷத்துடனே சுபத்திரையோடு கூடிப், பலபோகங்களையு மனுபவித்துக்கொண்டுமகா காங்கியமடைந்து, இருபத்தொரு நாள் கழித்தவுடனே தன்மனைவியாகிய சுபத்திரையை யழைத்து, அடியென் பிராணநாயகி! இனிநாம் கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்படி இந்திரப்பிரஸ்தம்போய்ச் சேரவேண்டுமாகையால், நீ இனறைக்கு வேதியர் முதலான பேர்களுக்கு விரத முடிவுநாளென்று சொல்லி, அன்னதான முதலாகிய பகுதானங்களையுஞ்செய்து, நீயும் உன் தோழிமார்களுடனே நல்ல பூஷணமுதலானவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு, வேடிக்கையாய்ப் புறப்பட்டு, நம்மையப் பிரதக்ஷணம் வரவேண்டுமென்று சொல்லிச் சகல ஆயுதவர்க்கங்களோடுங்கூடிய திவ்விய ரதத்தைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு வாவென்று சொல்ல; அந்தப் பூங்கொடியும் அப்படியே யோகியாளாகிய பிராமணரை யழைப்பித்து, அவர்களுக்கு அன்ன வஸ்திர தட்சணை தாம்பூல முதலானதுகளை யெல்லாங் கொடுத்துப் பூசித்து, அவர்களாற் பல ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பின்பு தன்பந்துக்கள் தோழியார்கள் முதலானபேர்களோடு சரசசல்லாபங்களுடனே போஜனஞ்செய்து, அவர்களுக்கும் சில பரிசுகொடுத்து, ராஜாவின் ஊழியக்காரரையழைத்து, நமது ரதத்தைச் சகல ஆயுத வர்க்கங்களோடு நன்றாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளை யிட்டாள். அவர்களும் அப்படியே அலங்கரித்துக்கொண்டுவர, அதில் தன வஸ்திரம் முதலானவைகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஏற்றுவித்து, அர்ச்சுனனிடத்தில் வந்து, என்பிராண நாயகனே! உமது உத்தரவின்படி இரதத்தைச் சித்தப் படுத்தினேனென்று சொல்ல, அர்ச்சுனன் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவளை கட்டி முத்தமிட்டுக்கொண்டு போவோம் வாவென்றழைக்க, அப்போது அவள் தன நாயகனை நோக்கி, என்னுயிராகிய புருஷோத்தமரே! அடியாள் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும். அதாவது-திரிலோகத்தில் கடிவாளம் பிடித்துத் தேர்நடத்துவதில் எனக்குச் சமானமொருவரும் இப்பூமண்டலத்திலில்லை யென்பார்கள். ஆதலால் நான் சாரத்தியஞ்செய்கிறேன். அதை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்ன,' அப்பாண்டவவீரன் - பெண்ணரசே! மிகச் சந்தோஷமாயிற்று. ஆனால் முன்ன

மேபோயேறுகவென்று சொல்லித், தான் காஷாயங்களைக் களைந்து திவ்விய வஸ்திரந் தரித்துக், கவசகுண்டல கேயூரங்களையு மணிந்து, கத்தி - கேடயம்- முதலாகிய ஆயுதங்களுங் கட்டித், தூணிகளைத்தோட்களில் தாங்கிக், கையில் விற்பிடித்துக், கண்டோர் யாருந்திப்பிரமை கொள்ளும்படியாகக் கோடிசூரியபிரகாசமாய் விளங்கித், தனது கட்டளைப்படி முன்னமேறிக் கடிவாளங்களைக் கைப்பிடித்து நிற்குஞ் சுபத்திரையினால் விளங்காநின்ற தேர்மேலேறினன்.

இவனேறிய மாத்திரத்திலே சுபத்திரை குதிரைகளைச்சவுக்கினலடிக்க, அந்த உத்தம அசுவங்கள் கருடனுங் காற்றுந் தோற்றுப் போகும்படி தேரையிழுத்துக்கொண்டு போகுமளவில், மாரிக்காலத்தில் வானத்திலே மேகங்கள் முழங்கினலெப்படி யிருக்குமோ? அப்படிபோலே கிடுகிடென்று இரதம் கோஷித்துக்கொண்டு செல்லச், சுபத்திரையின் பாங்கிகள் அவளைப் பார்த்து, எம தன்புடையதோழீ ! உனக்குத் தகுந்த புருஷன் கிடைத்ததற் காகவும், நீ அவனுடன்கூட வாழ்வதற்காகவும், சுவாமியைத் தோத்திரஞ்செய்கிறோம். நீ ஜெயவீரப் பிரதாப திவ்வியதேசோமயனான நல்ல மகனைப்பெற்று, உனக்கொருவர் நிகரின்றி மஹாராஜியாய் விருங்கால் நாங்களுன்னைப் பார்க்கும்படி நீ தயை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி வழிவிட்டுத் திரும்பினர்கள். பட்டணத்திலும் அரணமனையிலுமுள்ள அனேகர் இரத விரைச்சலைக் கேட்டு ஓடிவந்து பார்த்து, நமது சுபத்திரையை யாரோ எடுத்துக்கொண்டு போகிறனென்று ஓவென்று கூச்சல்போட, யாவருங் கும்புகூடி, யாரடா இவன் நாமெல்லாமிருக்க அரண்மனையிற் புகுந்து பெண்ணையெடுத்துக்கொண்டு போகிறன் என்ன, சிலர் இவன் அரண்மனைத் தோட்டத்திலிருந்த சன்னியாசியாமென்ன, சிலர் ஆம். ஆம். முன்னமே அந்தச் சன்னியாசியைப் பார்க்கும்போதே சந்தேகமுண்டாயிருந்தது. அதுசரியாயமுடிந்ததென்ன, சிலர் இவன் பாண்டவரில் ஒருவனாகிய அர்ச்சுனனுமென்ன, பின்னர்யாவரும் சரிதான். அவனேயத்தான் காண்கிறது. என்றுபேசிக்கொண்டே ஆயுதங்கள் வீசப்பின்றொடர்ந்தோட, அர்ச்சுனனும் அவர்களாயுதங்களைத் தடுத்துக்கொண்டேபோக, இரதம்ரைவதகிரிக்குச் சமீபத்திற்போகும்போது அர்ச்சுனன் தானிருந்த குகையைத் தன் காதலிக்குக்காண்பிக்க, அவளும் இதுமகாநல்லகுகையாதலால் அதைநான் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்றுசொல்லிக்கொண்டு இருகைச் சிரத்துக்கொண்டே நமஸ்கரித்து விரைவாய்த் தேரையோட்டினள்.

அருச்சுனனை விபிருது வழிமறித்துப் போர்செய்தல்.

இப்படி யிருக்கப் பட்டணத்தைக்காக்கிற கிரீத் தம் ரைவத பருவதத்தினருகில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற விபிருது என்பவன் இந்தத் தேரிரைச்சலையும் பட்டணத்தா ரிரைச்சலையுங் கேட்டு ஓடிவந்து பார்க்கச், சேனைக ளெல்லாம் - ஐஐயோ !! அர்ச்சுனன் சன்னியாசி வேஷம்போட்டு மோசஞ்செய்து நமது குலத்துக்கு இலக்குமிபோலிருந்த சுபத்திரையைத் தூக்கித்தேர்மேல் வைத்துக்கொண் டோடிப்போகிறனே என்று கூவுதலைக் கேட்டுச், சுபத்திரை தேரோட்டுகிறதையும் பார்த்து, முன்னம் கண்ணன்சொன்ன சங்கதியை யறிந்திருந்தவனாலும் வெளிக்குக் காட்டக்கூடாதென்று மிகவிரைவாய்த் தன் சேனைகளைச்சன்னத்தப்படுத்திக், தனது வில்லிற்சரமாரிபொழிந்து கொண்டே அத்தேர்க்குப் பின்றொடர்ந்தான். இவ்வாறாகப் பின்றொடர்ந்து வருவதைக்கண்ட சுபத்திரையானவள் தன் கணவனைநோக்கி, அதோ நால்வகைச் சேனைகளுடனே விபிருது துரத்திக்கொண்டு வருகிறன். அவர்களுடனே உமக்கு யுத்தம்நேரிடுங்கால், நெடுநாளாய் என்மனதிலிருந்த கோரிகை யீடேறுமென்று சந்தோஷப்படுகிறேன். அஃதென்ன கோரிகையென்றல்-மஹாபல பராக்கிரமங்களுடைய அர்ச்சுனனுக்கு நாம் யுத்தத்திலே சாரதியாய், நமது சாமர்த்தியங்களையெல்லாம் உபயோகப் படுத்தவேண்டுமென்கிறது தான் என்று சொன்னள். அர்ச்சுனனும் - பெண்ணே ! மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட சாரதியை யடைந்த வீரனுடைய என்புஜபராக்கிரமத்தைப் பார்த்து நீ சந்தோஷப்படக் கடவை. சேனைகளை வரட்டும்தேரை யோட்டென்று சொல்லவே, அவளும் தேரைத்துரிதமாக ஓட்டினள். இப்படிக்குத் தேர் பட்டணத்தைவிட்டு வெகுவேகமாகப் போவதைக்கண்ட விபிருதுவானவன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிட்டு, வரிசை வரிசையாய் அளவற்ற அம்புகளை நாற்புறத்தும் பாயும்படியாகத் தொடுத்துவிட; அர்ச்சுனனும் தன்வில்லில் நாண்பூட்டிப், பாணங்களைச் சந்தானஞ்செய்து, தன்பேரில்விட்ட பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளினன்.

உடனே விபிருது கோபங்கொண்டு, மறுபடியும் மஹா கூர்மை பொருந்திய சிலபாணங்களைத் தொடுத்துவிட, அவைகளைத் துண்டந் துண்டமாய் அறுத்து, எதிரியைக் கண்விழித்துப் பார்க்கவொட்டாமல் அருச்சுனன அளவற்ற சரங்களை ஆபோசமாய்ப் பொழியவே; சேனைகளெல்லாம் ஓரேபுரமாய்த் திரும்பிச் சூழ்ந்துகொண்டு, கோடைகாலத்திடி போற் சத்தித்து, கத்திகள் - ஈட்டிகள் - சூலங்கள் - குண்டாந்தடிகள் - முதலான பலவாயுதங்களைச்சுழற்றியெறிய, யானைகள் உலக்கைகளைத் துதிக்கைகளாற் பற்றிச் சுழற்றித் தேரின்பேரில் மோதக், குதிரைகள் தங்கள் பேரிலிருக்கிற வீரர்களைத் தாங்கிக்கொண்டு பாய்ந்து தேர்க்குதிரைகள்மேல் விழ, ரதங்களிலிருக்கும் வீரரெல்லாம் விற்களை வளைத்து அம்புகளைத் தொடுத்துச் சரமாரி பொழிய, அந்தச்சேனைகளுக்குத் தலை

வஞ்ஜிய யாதவவீரன் சங்கையெடுத்துப் பூரித்துச்சிங்கநாதஞ் செய்து, மிகலாகவத்துடனே வில்லில் அம்புகளைப் பூட்டி, மலையின்பேரில் மேகங்கள் சூழ்ந்து மழையைப் பொழிவதுபோல் அத்தேரின்பேரில் பாணவருஷங்களை வருஷித்து, எவ்வளவுஞ் சந்துதெரியாமல் மறைத்து விட்டான். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் மிகவுமாக்குரோஷத்துடனே தனது ஜெயசங்கமெடுத்தூதி, வீரகெர்ச்சிதஞ் செய்து, பர்வதங்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும் பனிகளைச் சூரியன் தனதுகிரணங்களினாலே ஒரு நிமிஷத்தில் நீக்குவதுபோல அந்தப் பாணங்களின் கூட்டத்தைத் தனது அம்புகளினாலே துணித்து நீக்கித், தன்னைச சூழ்ந்திருக்கிற சேனையிலிருக்கும் யானைகள் - குதிரைகள் - முதலாகியவைகளைவிறிட்டோடும்படியடித்து, அவற்றின்வீரர்களெல்லாங் கவச கிரீடகுண்டல ஆயுதங்களில்லாதவர்களாகிப் பதைபதைக்கச்செய்து, தேர்களின் சக்கரம் - நுகத்தடி - இருசு - முதலானவைகளைத் துளைத்துப்பொடியாக்கித் தொம்சப்படுத்தித், தலைவனாகிய யாதவ வீரனைநோக்கி, ஓய் வீரனே! ஓடாதே. அருச்சுனனுடைய வலிமையைக்கண்டு போகலாம். என்று சொல்லி அட்டகாசஞ்செய்து, சில சரங்களைப் பிரயோகித்து அவன் தேர்க்குதிரைகளுடைய கழுத்தையும் சாரதியின் கழுத்தையும் அறுத்துத், துவசத்தைத் துணித்துக், கவசத்தைப் பிளந்து, வில்லை யொடித்துச் சின்னபின்னமாக்கித், தன்மனைவிக்கு உன்சேனை படும்பாட்டைப் பாரென்று காண்பிக்க; அவளும் சந்தோஷப்பட்டுத் தேரையோட்டவாரம்பிக்க; விபிருது வானவன் திக்குதோறுந் தலைவிரிகோலமாய் ஓடுகிறதன் சேனைகளையெல்லாம் நிற்கும்படி கையமர்த்தித், தான் இரதத்தினின்றுங் கீழேயென்று குதித்து, ஓ அர்ச்சுனா! நிற்கவேண்டும். ஓ குழந்தை சுபத்திரா! நில்லுநில்லு. என்று கூவிக்கொண்டுபோய் அர்ச்சுனனை வழிகட்டிக்கொண்டு இதனைச்சொல்லுகிறான்:

ஓ அர்ச்சுனா! எனக்கிப்போது மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்று. ஏனென்றால் - நீ நமது மருமகனாகவந்தாயே யெனபதினாற்றான். நீ இவ்விடத்திற் சன்னியாசிவேஷத்துடனே மறைந்திருந்த சங்கதி கிருஷ்ணனால் நானறிந் திருக்கிறேன். மேலும் எப்படியாவது உனக்குச் சுபத்திரையைப் பாரியையாக்கக் கிருஷ்ணனுக்கு மனதிருந்தது. அவரன்றோ குறைகுணங்களை நிச்சயிக்கவல்லவர். ஆகையாலே உன்விஷயத்திலே நடந்த சரித்திரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இப்போது நீ சுபத்திரையுடனே இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப் போகவேண்டியதுந் தெரியும். ஆனாலும் நங்களுடைய கோஷத்துக்காக உன்மேல் யுத்தஞ்செய்யவந்தேன். அர்ச்சுனா! நான்சொல்லவேண்டிய வார்த்தை யொன்றிருக்கிறது. அதென்னவென்றால் - இந்திரன் சசிதேவியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டதுபோல், நீ யெங்கள் பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு விளங்குகிறாய். ஆகையால் இனி எங்கள் பெண்முகங்கோணாமல் நடக்கவேண்டுமென்றுகோருகிறேன். நீ சுகமாய்ப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து, உன்னண்ணன் தம்பிமார் முதலாகிய யாவரும் சந்தோஷப்படும்படி வாழக்கடவாய் என்றுசொல்லிச், சுபத்திரையையும் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! நீ நல்லபுருஷனை யடைந்தாய். மிகவும்பாக்கியசாலி. நீ மாமியார் முதலாகியபந்துக்களும் புருஷனும் உவக்கும்படியாக நற்செய்கைசெய்து வாழக்கடவாய். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவ்விடம்வந்தவுடனே சகல வரிசைகளும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவந்துசேரும். ஆகையாற் சுகமாய்ப்போங்களென்று சொல்லவே அர்ச்சுனன் விபிருதுவை நமஸ்கரித்து விடைபெற்று, அத்திவ்விய ரதத்திலேறிக்கொண்டு முன்போலவே புறப்பட்டுப்போனான்.

அருச்சுனனோடு பகைத்தெழுந்த யாதவ வீரர்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர்சமாதானப்படுத்துதல்.

இப்படி போகும்போது சகல சைன்னியங்களும் இது மிகவும் அன்னியாயம். ஊரிலொருவரு மில்லாதிருக்கும்போது பெண்ணைத்திருடிக்கொண்டுபோகலாமா? இதுதானா ராஜகுமாரனுக்கு லட்சணம்? இந்தச்சேனாதிபதி கையிலாகாதவர். தன்னந்தனியாயிருக்குமொருவனைத் தனது சேனையோ டெதிர்த்துப் பிடிக்கமாட்டாமற் போனாரோவென்று கூவிக்கொண்டு, திரும்பித் துவாரகாபுரிக்குவந்து, சுதர்மையென்னுஞ்சபைக்கு அதிகாரியாயுள்ளோனிடத்தில் அதனைத் தெரிவிக்க, அந்தச்சபை அதிகாரியும் உடனே மிகுந்த ஒலிக்கத்தகுந்த பெரியபேரிகையை அடிக்க உத்தரவுபண்ணினான். அப்படியே ஆபத்காலத்துக்கு அடையாளமாகிய அந்தப்பேரிகையை அடிக்கவே: அந்தச் சத்தங்கேட்டமாத்திரத்தில் தீவினடுவிலிருந்த யாதவர்கள் யாவரும் மிகவுங் கலக்கமுற்று, ஒருகாரியமுந் தோற்றாமல், எவனெவன் எந்தவேலை செய்துகொண்டிருந்தானோ? அந்தவேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு, ஆசனங்கள் - பாத்திரங்கள் - வஸ்திரங்கள் - ஆபரணங்கள் - முதலான சகல சாமக்கிரியைகளையும் போட்டுவிட்டு, ஒருவரோடொருவர் பேசாமல், அங்கிருந்து ஒருநிமிஷத்துக்குள்ளாக மேற்படி சபையை வந்தடைந்தார்கள். அந்தச்சபை யதிகாரி இவர்களுக்கு அர்ச்சுனன் பெண்ணைக் கொண்டுபோனதும், விபிருது துரத்தி பங்கப்பட்டதுந் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட யாதவர்யாவரும் மிகுந்த கோபமடைந்து, கண்கள்சிவக்க உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு, ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் எழும்பி எழும்பி, ஓய் சேனாபதிகளே! ஏனசும்மா யிருக்கிறீர்கள்? சீக்கிரம் ரதங்கள் - யானைகள் - குதிரைகள் - காலாட்கள் - என்கிற நால்வகைச் சேனைகளையும் சித்தப் படுத்துங்கள்.

கவசங்களைத் தரியுங்கள். கத்தி - கேடயம் - ஈட்டி - வேல் - வல்லயம் - கட்டாரி - வில் - தூணிமுதலியவைகளையு மெடுத்துக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். என்று ஆக்கிரமித்துக் கூவவே சேனைகளைச் சேனைத்தலைவர்கள் சித்தப்படுத்தினார்கள். சிலவீரர்கள் தாங்களே யெழுந்திருந்து, தங்கள் தங்கள் வாகனங்களைச் சித்தப்படுத்திக், கவச குண்டலங்களாதி ஆபரணங்களோடு ஆயுத முதலானவைகளுடனே மகாவுக்ர கோபாவேசமாய்ச் சன்னத்தப்பட்டு வந்தார்கள்.

இப்படிக்குச் சேனைகளும் வீரர்களும் சூழ்ந்து நிற்க, சங்குகள் - காகளங்கள் - பேரிகள் - கரிகளின் பீஷ்காரங்கள் - பரிகளின் கனைத்தல்கள் - வீரருடைய சிங்கநாதங்கள் - இரதங்களுடைய கோஷங்கள் - இவையாவுமெழும்பித் திக்குகளைச் செவிடுபடச் செய்ய, மதுபானஞ்செய்து மதத்திராநின்ற பலராமர் யாதவ வீரர்களை நோக்கி, ஓ வீரர்களே! என்ன நீங்கள் அறியாதவர்கள்போற குதிக்கிறீர்கள்? கிருஷ்ணன் சும்மாயிருக்க உங்களுக்கேனிந்த யோசனை? முன்னம் இவன் கருத்தறிந்து பின்பு இந்த முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். சகலகாரியங்களினு மகாபுத்திமானாகிய கிருஷ்ணன் தன் கருத்தைவெளியிடட்டும். பின்பு அவன்கருத்துக்கிசைந்தபடி நடப்போமென்று பலதேவர் சொல்ல, அதுகேட்டயாவரும் நல்லது அப்படியே செய்வோமென்று அங்கீகரித்து, முன்போல யுத்தத்திற்காகக் களைகளவென்று இளையாமல் ஆசனங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். பின்பு பலதேவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பார்த்து, ஓ மூன்றுலோகங்களுக்கும் கர்த்தாவாயும், மூன்று காலமுமறிந்தவனாகியுமிராநின்ற கிருஷ்ணா! இந்த ஜனங்கள் இவையுமனைத்தையும் நடந்த காரியத்தையும் அறிந்திருந்தும், என்னசும்மாவிருக்கிறாய்? அர்ச்சுனனுக்கு உன்னைப்பற்றி மரியாதைசெய்ததாமேயல்லது வேறில்லை. அந்தமடையனமக்கு மரியாதை பண்ணத் தக்கவனா? அவனோகெட்டநினைப்பும் நடக்கையுமுடையவன். குலத்தைக் கெடுக்கப் பிறந்தவன். இல்லாவிட்டால் எவனாவது உண்டவீட்டுக்கு இரண்டு நினைக்கிறவனுண்டா? தான் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாயிருக்க, ஆபத்துக்களிலுபகாரிகளாகிய நமக்கு இப்படிப்பட்ட அபகாரஞ்செய்யலாமா? மேலும் இவர்களுக்கும் நமக்கும் பெரியவர்கள் நாள் முதற் சம்பந்தம் நடந்துவருகிறது. இதுவல்லாமல் இவன்போல் யாராகிலும் இப்படிப்பட்ட சாகசகாரியஞ் செய்திருப்பார்களா? இவனிப்படிக்குச் செய்யலாமா? நல்லது: அந்தத்துஷ்டன் என்னையும் உன்னையுங்கூட எள்ளளவேனும் மதியாமல் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து, திருடன்போலே பெண்ணையெடுத்துக்கொண்டுபோனதை நாமெப்படிச்சகித்திருக்கலாம்? அந்தப்பஞ்சமனிதன் என் மானத்தைப் போக்கினால் நான் பொறுப்பேனா? ஆகையால் இப்பொழுதேபோய் இந்தப்பூமியிற் கௌரவவம்சமே யில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன். நீ சும்மாயிரு. கிருஷ்ணா! அவன்செய்த ஆக்கிரமத்தைக் கொஞ்சமும் பொறுக்கமாட்டேனென்று மிகவும் ஆக்குரோஷத்துடனே பிரளயகால மேகம்போற் கர்ச்சியாநின்ற பலராமனை யாதவர்களெல்லாம் அனுசரித்துத், தாங்களும் அப்படி செய்வதுதான் நன்றென்று கூடவே இரைந்துபேச, ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியானவர் யாவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

ஓ வீரர்களே! சற்றேநில்லுங்கள். எனக்குத் தோன்றினதைச் சொல்லுகிறேன் அதை நீங்கள் ஞாபகமாய்க் கேளுங்கள். ஏனென்றால் - முன்னம் நானொன்றுஞ் சொல்லக்கூடாதென நிருந்தேன். இப்போது அண்ணாவே என்னிஷ்டத்தைச் சொல்லச்சொல்லி நியமித்தாராகையாற் சொல்லுகிறேன். அதாவது - ஆதியில் அந்தக் கபடசன்னியாசியைக் குறித்து நீங்களெல்லாங் கேட்டபோதே எனக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது. அந்தப் பர்வதத்திலே கொண்டுவந்து வைக்கவேண்டாமென்று சொன்னேன். அதைநீங்கள் கேளாமல் உங்களிஷ்டப்படி செய்து போட்டீர்கள். அதனாலே இப்போது இவ்வளவு வருத்தம் நேரிட்டது. போனது போயிற்று? இனியென்ன அந்தயோசனை! வேறு யோசனை செய்யவேண்டும். எப்படியும் சுபத்திரை அர்ச்சுனனுக்கு அம்மான்மகள். கலியாணத்துக்கு முறைதான். அவனும் - குலம் - வித்தை - சாமர்த்தியம் - முதலான குணங்களிலே தகுந்தவன்தான். ஆனால் அவன் மோசமானகாரியஞ் செய்ததாக நாம் சொல்ல வேண்டியதா யிருக்கிறது. ஆகிலும் பதறாமல் எதையுஞ் செய்யவேண்டும். இப்படி அர்ச்சுனன் செய்த காரியத்தினாலே நமது குலத்துக்குப் பெருமையேயல்லது சிறுமை எவ்வளவுமில்லை. எப்படியென்றால் - அர்ச்சுனனோ மிகுந்தபராக்கிரமசாலி. அவன் நம்மையெதிர்த்தே இந்தப் பெண்ணைக் கொண்டு போகலாம். அப்படியிருக்க ரகசியமாய்க் கொண்டு போனதினாலே நாம் மகான்களென்று பெருமையே யாகிறது. அன்றியும் - அவன் நாமெல்லாம் பணத்திலே மதிப்பு வைத்துக் கன்னிகையை விற்பவர்களென்று நினைத்து, அவ்வளவு பொருட்கொடுக்க மாட்டாமல் க்ஷத்திரிய தருமத்தின் கேற்றபடி கன்னிகையைப் பலவந்தமாய் எடுத்துக் கொண்டு போனதாய்க் காணப்படுகிறது. இனி நாமெல்லொரு சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்குத்தான் போனோம்; அவனை ஜயிக்கப் போகிறதில்லை. இப்போ திருக்கிறபடியிருந்தால் அவனுக்கு நாணம். நமக்குக் கௌரவம். சண்டைக்குப் போய்த் தோற்றுவந்தால் அதைவிடத் தாழ்வு நமக்கு வேறில்லை. போனது போயிற்று. நமது பெண் தகுந்த கோத்திரத்திற் சேர்ந்ததே யன்றி வேறில்லை. ஆகையால் அமைவுடனே நாமுமந்தக் காரியத்திற்குச் சம்மதித்தவர் போல் நடத்தவேண்டியதை நடத்தினால் நல்லது. இதுதான் எனக்குத் தோற்றுகிறயோசனை. இதுஉமக்குயுக்தமாயிருந்தால்

அங்கீகாரஞ்செய்யுங்கள். இல்லாவிட்டால் உங்களிஷ்டப்படி நடவுங்களென்று பகவான் பரிவுடன் சொல்லப், பலராமர் முதலாகிய யாதவவீரர்களுங் கிருஷ்ணன சொல்லுவது யுக்தியோடு கூடியதாயிருக்கிறதென்று தெரிந்தும்; பேரிகையடித்துக்கொண்டு மீளவும் யுத்தத்திற்காகவேர்ந்தப்பட்டார்கள்.

இப்படி இந்த ரணபேரிகை சப்தத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் சுபத்திரையைப் பார்த்து, அடி பெண்ணே! உனது பந்துக்களெல்லாம் யுத்தத்திற்காக வருகிறதுபோற் காணுகின்றது. யுத்தபேரிகையின் சத்தங் கேட்கிறது. ஆகையால் இரதத்தை [illegible] மடையராகிய அவர்களையெல்லாந் தொலைப்பண்ணப் போகிறேன். மூடர்களாகையால் தங்களுடைய பெலத்தையும் எதிரியினுடைய பெலத்தையும் அறியாமல், விளக்கைக்கண்ட விட்டிற் பூச்சிகளைப்போல ஓடி வருகிறார்கள். என்று கோபத்துடனே பேசியதைக் கேட்ட சுபத்திரை பயந்து நடுங்கி, மூர்ச்சையடைந்து, தன் கணவனுடைய பாதங்களைப்பிடித்து பிராணநாதா! என்னுயிராகிய நாயகனே! இப்போது [illegible] தயைவைத்து என் வார்த்தையின்படி நடக்கவேணும். அஃதென்னவென்றால் - யாதவர்களை நீர் சங்கரிக்கப் புறப்படுவீராகில், யாதவகுலத்[illegible] சுபத்திரையென்று என்னை [illegible]. சந்தேகமில்லை. அப்படி நான [illegible] பெறுவதைக் காட்டிலும் [illegible]! ஆகையால் மனதைத் [illegible] இந்திரப்பிரஸ்தப்பட்டணத்திற்கே [illegible]. என்று [illegible] கொள்ளவே அர்ச்சுனன் [illegible], அவளைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு, அடி [illegible]! பயப்படாதே. உன் வார்த்தைக்கு [illegible]. இனி உன்னிஷ்டப்படி நடக்கப்பட்டணத்திற்கு [illegible] நடத்துகவென்று கட்டளையிட்டான். யாதவர்கள் புறப்பட்டுப் பட்டணத்தை [illegible], மெத்தைகளிலும் - மேடைகளிலும் - பிராகாரங்களிலும் - கோபுரங்களிலும் - சப்பரங்கள்போல விழுந்திருக்கிற அர்ச்சுனனுடைய அம்புகளைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, கிருஷ்ணன் சொன்ன [illegible] [illegible] வந்து, அங்கிருந்த [illegible] கிறவன் முன்னால் [illegible] தேரைப் போனதையும் - [illegible] விசேஷத்தையும் [illegible], அர்ச்சுனனைச் சமாதானஞ் செய்யப் போகவேண்டுமென்று அவனை நாயகனாகும் [illegible] நினைத்து, அப்பால் [illegible] யாகச் செய்து [illegible] தானித்து, நமது பெண்ணுக்குச் [illegible]த்தியாகும்படி நமது பந்துவர்களைச் சேனைகளிற் சிலவாய னுப்பவேண்டுமென்று கருதினவர்களாய்த், தகுதியான யாதவகுல வீரர்களையும் சில சேனைகளையுங் கூட்டிச், சில யானைகுதிரை முதலிய பரிவாரங்களையுங் கொடுத்து, நீங்கள் விரைவிற்போய் வழியில் நமது சுபத்திரையைக் கலந்துகொண்டு அஸ்தினபுரம்போ யிருங்கள். நாங்களும் பின்னால்வந்து சேருகிறோமென்று அனுப்பிவிட்டு, மற்றயாவரும் ஒருவாறான சமாதானத்தோடு துவாரகாபுரிக்குவந்து சேர்ந்தார்கள்.

அருச்சுனன் சுபத்திராதேவியோடு இந்திரப்பிரஸ்தம் சேர்தல்.

இப்பால் அர்ச்சுனன் துவாரகையைச் சேர்ந்த உத்தியான வனங்களையும் - கிரிவிருசம் என்கிற பட்டணத்தையும் - அனேகமலைச் செறிவுகளையும் - உச்சயனியென்கிற நகரத்தையும் - பறபலவிதமான காடுகளையும் - தேனுமதியென்கிற தீர்த்தத்தையும் - அஸ்வரோகிதமென்கிற தடாகத்தையும் - உத்விருத்தமென்கிற மலையையும் - அற்புதமெனகிறபர்வதத்தையுங் கடந்துபோய், புரோசச்ருங்கமென்கிற விடத்திலிருந்து, கவுரவதிவென்கிற ஆற்றைத் தாண்டி, சாள்வதேசம்போய் அங்கிருந்து, நிஷததேசத்துக்குச் சென்று, அங்கிருக்கிற தேவாபிருதமெனகிற பட்டணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே தேவாரணியம்போய்ச் சேர்ந்தான. அந்தத் தேவாரணியத்தி லிருக்கும் முனிவர்கள் அர்ச்சுனனைக் கண்டமாத்திரத்தில் மிகவுமுபசாரஞ்செய்ய, அவ்வுபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுக் குருதேசம்போய்ச் சேர்ந்து, தன்னண்ணன தம்பிமாராகிய சிங்கங்கள் வாசஞ்செய்யுங் குகைபோன்ற தனபட்டணத்தைத் தூரத்திற்கண்டு களிப்படைந்தான. பின்பு அந்த இந்திரப்பிரஸ்தபுரிக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் ஓர் இடைச்சேரியி லிறங்கிப், போஜன முதலானவைகளைச் செய்து, சுபத்திரையைநோக்கி, அடியது குலத்து மின்னரசே! இனி நாம் சேரவேண்டியது இந்திரப்பிரஸ்தபுரிதான். ஆகையால் நானசொல்லு மொருவார்த்தையை நீ யங்கீகரிக்கவேணடும். அதாவது - நீ இடைச்சிபோல வேடம்போட்டுக்கொண்டு நமது நகரத்திற்குச் செல்லவேணடும். ஏனெனறால் - என்னுடன்கூட நீ மெய்யான ரூபத்துடன் வருவாயாகில், ஒருவேளை திரௌபதி யனம்நொந்து ஏதாகிலுங் கடூரமாகிய வார்த்தை சொல்லுவாள். நீ தனியே வேறுரூபத்துடன்போய் அவளைப் பணிவாயேயாகில், நல்லவார்த்தை சொல்லுவாள். அவள் முதலிற்சொன்ன வார்த்தைக்கு வேறாக நடக்கமாட்டாள். ஆனதால் நீ யாதுவேஷத்துடனே வரவேணடுமென்று சொல்லக்கேட்ட சுபத்திரை அருச்சுனனைநோக்கி, என்கணவனே! உமது உத்தரவுக்குத் தடங்கல் செய்வதுணடோ? எப்படி நியமித்தால அப்படி நடக்கிறேனென்ன, அர்ச்சுனன்

மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, அவ்விடைச்சேரியிலிருக்கும் இடையனைக் கூப்பிட்டு, இச்சுபத்திரையோடு இடைச்சிகள் யாவரும் எமது நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபிக்க, இடையனானவனும் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே தங்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளைச் சகல அலங்காரங்களோடும் சித்தப்படுத்தினார்கள்.

அப்பால் அர்ச்சுனன் தன்மனைவிக்குத் தானே ஆய்ச்சிவேஷம் போட்டு, முன்னிருந்த அவ்வுருவத்திலும் இவ்வுருவம் மிகவழகுடன் விலாசம்பொருந்தி விளங்குவதைக் கண்டு, அவளைப் பலமுறை கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு, ஆய்ச்சியர்களுடனேயுங் கூட்டி அனுப்பிவிட்டான். அவளும் அப்படியே இந்திரப்பிரஸ்தம்போய் அரண்மனைக்குட் சென்று, தனது அத்தையாகிய குந்திதேவியை நமஸ்காரஞ்செய்து, அவளாலே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, பின்பு திரௌபதியின் பாதங்களில் தெண்டனிட்டு, நானுனது பணிவிடை செய்பவளென்றாள். அந்தப் பாஞ்சாலி யாதவகன்னியினுடைய ரூபத்தைக் கண்டு வியப்படைந்து, மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவளைப் பார்த்து, அடி பெண்ணே! நீ எனக்குத் தங்கை; உத்தம புருஷனோடுகூடி நன்மக்களைப் பெறுஞ் சௌபாக்கியத்தின் விசேஷத்தோடு வாழக்கடவையென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்ட சுபத்திரையானவள் நீ சொன்னவாக்கு சரியாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியேயாகட்டுமென்று இவளை வாரியெடுத்துத் தன்மடியினிருத்தி ஆட்டாரவைத்து, உற்றுப்பார்த்து, இவள் சுபத்திரையென்றறிந்து, மனதிற் கோபங் கொள்ளாமல் [illegible]. [illegible] நல்லசொப்பனஞ்செய்தார்கிருஷ்ணனென்று மிகவுங்கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தாள். இப்படியிருக்க - அர்ச்சுனனென்பவன் அந்த இடைச்சேரியிலிருந்து புறப்பட்டுப் பட்டணப்பிரவேசஞ்செய்யப்போக, சுபத்திராதேவிக்குத் துணையாக யாதவத் தளகர்த்தர்களனுப்பப்பட்ட வீரர்களுஞ் சேனைகளுஞ் சமீபமாயிருந்து [illegible] பின்னே வந்து விட்டன. அர்ச்சுனன் அந்தச் சேனைகளோடுங்கூடிப் பட்டணத்திற் பிரவேசிக்க, பட்டணத்திலிருப்போரெல்லோரும் அர்ச்சுனனைக் கண்டு [illegible] சந்தோஷப்பட, அர்ச்சுனனும் தனது பட்டணத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து அரண்மனை வாசலில் தேர்விட்டிறங்கிப், புரோகிதராகிய தௌமியரையும் - அண்ணனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜாவையும், தாயாகிய குந்திதேவியையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, தம்பிமார்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து, பின்பு தன்மனைவியாகிய சுபத்திரையையும் அவளுக்குச் சகாயமாக வந்த யாதவ - [illegible] - முதலானவர்களையும் மகாராஜனாகிய தன் அண்ணனிடத்தில் ஒப்புவித்தான். அந்த யாதவசேனாவீரர்களும் மகாராஜாவுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச்செய்ய, அவர் இவர்களுக்குத் தக்கபடி சன்மானங்கள்செய்து சபையிலுட்காரவைத்துத், தன் தம்பிமார்களுடனே தானுமிருந்து, சுபத்திரையைத் தங்கள் மனைக்குவந்த லட்சுமி தேவியென்று சந்தோஷித்து, அந்தப் [illegible] பிவிட்டார். [illegible] முதலானவர்களும் - குந்தி திரௌபதி முதலானவர்களும் - சுபத்திரையை [illegible] மிகவும் [illegible] யிருந்தாள்.

சுபத்திரைக்குக் கிருஷ்ணன் வரிசை கொண்டுவருதல்.

வைசம்பாயனர் ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறாக அர்ச்சுனன் சுபத்திரையை யெடுத்துக்கொண்டு யாதவசேனைகளை ஜயித்துப்போய்த் தன்னகரம் வந்துசேர, பலராம கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் திரும்பி துவாரகைக்கு வந்து, [illegible] செய்தி கேட்டு [illegible] மடைந்து, உடனே அர்ச்சுனன் மேல் [illegible] யெத்தனப்பட்டு, கிருஷ்ணனுடைய யோசனையின்படி - அவரால் அர்ச்சுனனுடைய [illegible] [illegible]

[illegible] - சுபத்திரையின் தோழிகள் சொன்ன [illegible] - இந்திரன் முதலானவர்கள் வந்து அர்ச்சுனனுக்கும் சுபத்திரைக்கும் விவாகத்தை நடப்பித்தார்களென்று தெரிந்த யாதவர்களெல்லாம், மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

இப்படியாக மகாசந்தோஷத்துடனே, அக்குரூரன்-கிருதவர்ம்மா - உத்தவன் - சத்தியகன்-சாத்தியகி - பிரத்யும்னன் - சாம்பன் - நிசிதன்-சங்கு - சாருதேஷ்ணன் - சுதேஷ்ணன் - சல்லி - விப்ருது - சாரணன் - கதன்-முதலாகிய யாதவர்களெல்லாம் பலராமகிருஷ்ணர்களுடனே மகாசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, வெகுசீக்கிரத்தில் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்தார்கள். இவ்வண்ணமாக இவர்கள் வருகிற சேதிகேட்ட தருமபுத்திரமகாராஜன் மிகவும் பரபரப்பாய்ப் புரோகிதர் பிராமணர் முதலாகிய பேர்களுடனே கிருஷ்ணனை யெதிர்கொள்ள நகுலசகாதேவர்களை யனுப்பித், தான் விமரிசையுடனேயெதிர்கொண்டார். இவ்வாறாகப் பாண்டவர்கள் எதிர்கொள்ள ஒருவரையொருவர் கனைத்தழுந்து க்ஷேமங்களை விசாரித்துக்கொண்டு, முத்தவர்களைத் தண்டனிட்டு, இளையவர்களை ஆசிர்வதித்து, உடனே பட்டணத்திற்குப்போய் அரண்மனையைச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு தருமபுத்திரர் சகல யாதவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்குத்தக்குந்தபடி உபசாரஞ்செய்து விருந்து நடாத்தினார். பலராமகிருஷ்ணர்கள் வந்ததினாலே யுதிஷ்டிரரும் திரௌபதியும் உண்டாகிய சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பாண்டவர்களும் இவ்விதமாயுங்கண்டு பேரானந்தமடைந்திருந்தார்கள். மற்றயாதவர்கள் பாண்டவர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு, மகளாகிய சுபத்திரையைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டு வாழ்த்தினார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன் தங்கைக்கு நவரத்தினங்களிழைத்த சகல ஆபரணங்களும், விசித்திரமாகிய வஸ்திரங்களும், அனேக பொற்பாத்திரங்களும், அனேக ரத்னபாத்திரங்களும், குதிரைகள்-யானைகள்-ஒட்டகங்கள்-தேர்கள்-பசுக்கள் பல்லக்குகள்-கட்டில்கள்-பெட்டிகள்-முதலானவைகளும் ஸ்ரீதனங்கொடுத்தார். மருமகனாகிய அர்ச்சுனனுக்கும் பலபூஷணங்கள் - ஆசனங்கள் - வேலைக்காரர் முதலான பலபதார்த்தங்களைக்கொடுத்தார். பலராமர் விசேஷமாய் அர்ச்சுனனுக்கு அநேக யாதவிடங் கொடுத்தார். அப்படியெல்லாம் வாசுதேவர் திக்குத் தங்கையைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டுத், திரௌபதியினிடத்திற்கு அவளையழைத்துக்கொண்டுபோய், அம்மா பாஞ்சாலி! இவள் உன்னுடைய அடைக்கலம். நீ தான் இவளைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று சொல்லிக், ஒப்புவித்தனர். இப்படிச் சிலகாலம் அவ்விடத்திலே பாண்டவர்களோடு கூடியிருந்துகொண்டு பலராமகிருஷ்ணர்கள், சகல யாதவர்களும் பாண்டவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்களூருக்குப் புறப்படுகையில், அர்ச்சுனனும் சுபத்திரைமுதலான பேர்களும் கிருஷ்ணனை இருக்கச்சொல்லிப் பலவந்தம்பண்ணினார்கள். கிருஷ்ணனும் அப்படியே யிருக்கமனதாயிருந்தபடியினாலே, யாதவர்கள் அவரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகாபுரிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுடன்கூட ஆற்றின்கரையில் தினந்தோறும்போய் விளையாடிக்கொண்டு வேடிக்கையாயிருந்துவருவார்.

அபிமன்யு உற்பவம்.

இவ்வாறிருக்கிற நாளிலே அந்த அர்ச்சுனனானவன் சுபத்திரையோடு உடலுடனுயிர்போலவும், மலருடன் வாசனைபோலவும், மணியுடன் ஒளிபோலவும், கண்ணுடன் பார்வைபோலவும், இரவுபகலறுபது நாழிகையும் பிரியாமற் சரசசல்லாப விநோத காமபோகமென்கிற அமுதக்கடலிலாழ்ந்து, பேரின்பமும் இதற்குநிகராகாதென்னும்படி பலவிதசிங்காரவிநோதசுகங்களையனுபவித்துக்கொண்டு, அவள் ஒன்றைச்சொல்வதற்குத் தடையேயன்றிச் சொல்வதன்முன்னே அவளுக்கு இஷ்டமான படிக்கெல்லாம் நடந்துகொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கும் நாளிற் சுபத்திரை கருத்தரித்தாள். அப்போது அவள் முன்னையழகிலும் அதிகமொளிவடைந்தாளாக, அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்திருந்தார்கள். சீமந்தம் பத்துமாதங்களும் நிறைந்தபின்பு, இந்திராணி ஜயந்தனென்கிறவனைப் பெற்றதுபோல் மகாபலபராக்கிரமசாலியும் மகாப்பிரகாசமும் பொருந்திய ஓர் குழந்தையைப்பெற்றாள். அர்ச்சுனனானவன் தன்னிலும் மேலான ரூபலக்ஷணமும்-பலலக்ஷணமும்-குணலக்ஷணமும் வாய்ந்த புத்திரன் பிறந்ததைக்கண்டு, மிகவும் சந்தோஷத்தினாலே ஜாதகருமஞ் செய்வித்துப், பதினாயிரம் கோதானம் - பூதானம் - வஸ்திரதானம் - சுவர்ணதானம்-முதலாகிய சர்வதானங்களுஞ் செய்தான். அப்பாற் பன்னிரண்டாவது நாளிற் புரோகிதர் முதலாகிய அனேகம் பெரியோர்கள்வந்து, இக்குழந்தையைப் பார்த்து, இவனுக்கு அபிமன்யுவென்று பெயரிடவேண்டும். ஏனெனில்? அபி-என்றால், இவன் ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டான். மன்யு-என்றால், சத்துருக்கள் விஷயத்தில் மகா கோபம் பொருந்தியவன். ஆகையால் - இவனுக்கு இப்பெயரே சரியென்று நக்ஷத்திரத்திற் கிணங்க அப்பெயரிட்டார்கள். அப்பாற் பாண்டவர்கள் அக்குழந்தைக்குக் காப்பிட்டுத் தொட்டிலிட்டுப் பலவு மனதுடனே வளர்க்க, அவன் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல் தினந்தோறும் விசேஷமாக வளர்ந்துவந்தான். ஐந்தாம் வயதுவந்தவுடனே வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யப்பட்டுப், பனிரண்டாவதானவுடனே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டு, ஆசிரியர்களால் வேத சாஸ்திரங்களையும் - அர்ச்சுனனால் வில்வித்தையையும் - சாங்கோபாங்கமாகக்கற்று, எல்லாரிலும் விசேஷமாகிப், பாண்டவர்களும் யாதவர்களுமேயன்றி மற்றுஞ் சகல குடிபடைகளும் பரிசனங்களும் புகழும்படியாகக், கல்வியிலும் - ரூபத்திலும் - குணங்களிலும் - சாமர்த்தியத்திலும் - உயர்ந்திருந்தான். இந்த அபிமன்யு பிறந்தசெய்தியைத் துவாரகாபுரியிலிருக்கிற யாதவவீரர்களனைவருங் கேட்டு

ஆனந்தமுற்று வந்து, அக்குழந்தைக்குஞ் சுபத்திரைக்குஞ் செய்யவேண்டிய வரிசைகளையெல்லாஞ்செய்து, பாண்டவர்களாற்பலவெகுமானங்களைப்பெற்றுத் தங்கள் நகரம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். ஓ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்பால் அபிமன்னியு சிறுவனாயிருக்குங்காலத்திலேயே நடந்த சரித்திரங்களை யினிச் சொல்லுகிறோம்: அந்தவினோதங்களையுங் கேளுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினன்காவது.

காண்டவதகனச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

ஞான மாகிய பரம்பர வமிழ்தமாய் நவிரறு மமர்காதி
வான மாயுடன் வாயுவாய்த் தேயுவாய வனமுமாய் மண்ணாகித்
தான மாமறை முறைமையிற் பலபல சராசரங் களுமாகி
யேன மாயிவை யனைத்தையு மருப்பினி லேந்திறு மணியாளோன்.

துரௌபதியோடு பாண்டவர்கள் பலவாறுகச்சந்தோஷ சம்பத்தையடைந்து, திருதராட்டிர மஹாராஜனுடைய கட்டளைப்படிக்கும் விதுரருடைய கட்டளைப்படிக்கும்-தருமநீதிகளைத் தழுவி நடக்கும் அரசர்களைத் தாங்கியும், வழுவி நடக்கும் அரசர்களைத் தண்டித்தும், இப்படியாவரும் நல்வழி நடக்கும்படி செய்து பெரும்புகழ்பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்குநாளில்; இளவேனிலென்று சொல்லப்பட்ட வசந்தகாலமானதுண்டாகி, சோலைகளிலிருக்கும் மரங்களெல்லாந் தளிர்ப்பதும் - பூப்பதும் - காய்ப்பதும் - பழுப்பதுமாகத் தழைத்திருக்க, குயில்களெல்லாம் சந்தோஷமடைந்து கூவ, வண்டுகளெல்லாம் மதுவுண்டு களித்துப்பாட, தென்றற்காற்றானது புஷ்பங்களைமலர்த்திச் சோலையைச் சுகந்தமெல்லாமாக்க, தடாகங்களெல்லாஞ் செந்தாமரை - வெண்டாமரை - செங்கழுநீர் - கருநெய்தல் - முதலாகியமலர்களால் அலங்காரமடைய, அவற்றிற் சக்கிரவாகம் - சாரசம் - அன்னம் - முதலான நீர்ப்பறவைகள் சூழ்ந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்க, அந்தக் காலத்தில் அர்ச்சுனனானவன் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து. ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, ஓ கிருஷ்ணா! இந்த வசந்தகாலத்தில் நாமும் நம்முடைய பிராணநாயகிகளுங் காட்டினிடத்திற்போய் விளையாடிச் சலக்கிரீடைசெய்து வேடிக்கையாய்ச் சாயங்காலம் மறுபடி வந்துசேருவோம். இது உமது மனதிற்கு இஷ்டமாயிருந்தாற் போவோமென்றனன்; ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் - அர்ச்சுனா! எனக்கும் அப்படித்தான் ஆசையாயிருக்கிறது. அதை நான் உன்னிடத்திற் சொல்லவேண்டுமென்றிருந்தேன். நீ முந்தாய்ச் சொல்லிவிட்டாய். ஆகையினால் போவோமென்றனனர்.

கிருஷ்ணார்ச்சுனனை அக்கினிதேவன் கண்டு ஆகாரங்கேட்குதல்.

இவ்வாறு கிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் சம்மதச் சொற்கூறியமாத்திரத்தில் அருச்சுனனப்பிரயாணமாகிவர, இவ்விருவரும் தருமபுத்திரரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் நாயகிகளுடனே வாகனங்களிலேறி, வேண்டியபரிவாரத்துடனே யமுனாநதிக்கரைக்கு வந்து, அங்கங்கே மணற்குன்றுகளும், அவைகளிற்பட்சிகள் ஒன்றோடொன்று மருவிவிளையாடுவதும், சலங்களிற் றாமரைகளில்வண்டுகள் மொய்த்திருப்பதும், இவைமுதலான வேடிக்கைகளையெல்லாம்பார்த்துக்கொண்டே காண்டவவன மென்கிற ஒருபெரிய வனத்தினுள்ளே புகுந்து, அநேக மிருகங்கள் - புலிகள் - கரடிகள் - சிங்கங்கள் - யானைகள் - பன்றிகள் - முதலாகிய துஷ்டமிருகங்களும், அசுரர் - இராக்கதர் - முதலாகிய துஷ்டஜனங்களும், பாம்பு முதலாகிய துஷ்டஜந்துக்களும் நிறைந்து, மகாகோரமாய் அதிபயங்கரமாகிய அவ்விடத்தைக் கண்டு, கண்ணன் இவ்வனத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தார். இப்படி நினைத்த கிருஷ்ணன் அவ்விடத்தை அர்ச்சுனனுக்குங் காண்பித்து, பின்பு இருவரும் ஸ்திரீகளோடுகூட அவ்வனத்தின் மற்றொரு இடத்திற்சென்று, அவ்விடத்துச் சிங்காரங்களைப் பார்த்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த ஸ்திரீகளும் மகா உல்லாசத்துடனே புஷ்பங்களைப் பறிப்பதும், ஒருத்திமேலொருத்தி எறிகிறதும், நாயகர்மேல் வீசுகிறதும், அவர்களைப் புஷ்பசெண்டுகளால் அடிக்கிறதுமாகக் கொஞ்சநேரம் விளையாடிப், பின்பு பலவித பட்சணங்கள் முதலானவைகளைத் தின்று, மதுபானஞ்செய்து மதம்படைந்து, ஒருவரையொருவர் அடிக்கிறதும், ஒருவர்மேலொருவர் விழுகிறதும், பாடுகிறதும், ஆடுகிறதும், சிரிக்கிறதும், பரிகாசஞ் செய்கிறதும், அழுகிறதும், குதிக்கிறதுமாகத் தடாகங்களிலிறங்கி; ஜலக்கிரீடைசெய்து கரையேறி, அவரவர்களிஷ்டப்படி யமுனாநதியின்கரைகளிலிருக்கும்வனங்களிற்போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்கள். கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தனியே தூரத்தில் யமுனையின் கரையில் ஓரிடத்திலேபோய்ப் படுத்துக்கொண்டார்கள்.

இப்படி யிருக்குந் தருணத்திலே உருக்கின தங்கம்போன்ற நெடிய தேகமும், பொன்னிறத்த கண்களும், செம்பொன் னிறமுள்ள தாடி மீசைகளோடு சடையுமுடையவனாகி, கறுத்த வஸ்திரமுடுத்தி, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற ஒருபிராமணன் இந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்க ளிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அவனவரவைக்கண்ட அவ்விருவரும் பயபக்தியுடனே எழுந்து பணிந்து, சுவாமி! நீராா? எங்கே வந்தீர்? அதைச் சொல்லவேண்டுமென்ன, அந்தப்பிராமணனும் - ஓய் மகாராஜ குமாரர்களே! நானொரு பிராமணன். எனக்கு அதிபசி. அதை ஆறும்படியாகிய சாப்பாடுபோட யாருக்குஞ் சக்தியில்லை. நீங்களிருவரும் மகானுபாவர்களாகையால், எனக்கு வேண்டிய போஜனம் நீங்கள் கொடுக்கமாட்டீர்களென்று உங்களிடத்திற்கு யாசகமாக வந்தேனென்று சொல்ல, அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் - அப்படியா? சுவாமி! மகா சந்தோஷமாயிற்று. என்ன போஜனம் உமக்குவேண்டும்? அதைக் கட்டாயமாய்த் தருகிறேன் தயை செய்து சொல்லுமென்று கேட்க, அந்தப் பிராமணனானவன் - ஓய் ராஜராஜர்களே! இனி நான் பொய்யாகச் சொல்லுகிறதில்லை. நானே அக்கினிபகவான். அனேக ஜந்துக்கள் வாசஞ்செய்கிற இந்தக் காண்டவவனத்தை நான் புசிக்கவேண்டுமென ஆசித்தேன். ஆனால் அது இந்திரனுடைய ஆதீனத்திலிருக்கிறது. அதில் தட்சகன் என்னும் நாகம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் நான் அதின் அருகிலேபோகக் கூடாதிருக்கிறது. ஒருவேளை எப்படியாகிலும் அதில் நான் பிரவேசித்தால், இந்திரன் மேகங்களை மழைபொழியும்படி செய்து என்னைத் தடுக்கிறான். ஆதலால் அதிலே நானாய் செய்ய முயற்சி வியர்த்தமாய்ப் போகிறது. நீங்கள் மகாபலபராக்கிரமசாலிகள். அந்த இந்திரன் முதலானவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தைத் தடுத்து அவ்வனத்தை எனக்கு ஆகாரமாக்குவீர்கள். நீங்கள் சொன்னவாக்கு தவறாமல் இவ்வனத்தைக் கொடுக்க உபாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று அக்கினிபகவான் சொல்லினன்.

அக்கினிபகவான் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்குக் காண்டீவ-வில் அம்பறாத்தூணி-முதலியவை கொடுத்தல்

அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் [illegible] தேவர் முதலானவர்களை [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ணனை [illegible] அர்ச்சுனன் அக்கினி [illegible] பிடித்துக்கொண்டு, சுவாமி அக்கினிதேவனே! அப்படியே இவ்வனத்தை நீர் புசிக்கும்படி செய்வேன். இந்தக்கிருஷ்ணனும் நானும்சேர்ந்தாலுந்தக காரியந்தான் முடியாது? ஆனால் இப்போது நாங்கள் ஆயுதமும் ரதமும் இல்லாதவர்களா யிருக்கிறோம். இந்திரன் ஆயுதம் முதலானதுகளோடு வந்தெதிர்த்தால், நாங்கள் ஆயுதங்களில்லாமல் எப்படி யுத்தம் பண்ணலாம். ஆகையாலே நீர் கிருபைசெய்து ஆயுதமும் ரதமுங் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் வருணனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே வருணனும் அக்கினியிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அப்போது அக்கினிவருணனைப்பார்த்து, ஓ வருணா! முன்னே சோமதேவனாலே உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட, வில் - தூணி- தேர் - குதிரை-சக்கரம்-கொடி - முதலானவைகளைக்கொண்டு வந்து, இந்த மகானுபாவ ரிருவருக்குங்கொடு. இவர்களாலே நமக்கு வெகுகாரியங்க ளாகவேண்டி யிருக்கின்றனவென்று சொல்ல, அதுகேட்ட வருணன் அப்படியே தருகிறேனென்று சொல்லி, மகாசந்தோஷத்தோடு முன்னம் வில்லைக்கொடுத்தான்.

அந்த வில்லானது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தாலும் வெல்லக்கூடாததாகியும், மிகவும் ஆச்சரியப் படத்தக்க பிரமாணமுடைத்தாகியும், கையில் பிடித்து வேறொருத்தர் தேஜஸையும் பங்கமுறக் கொடுக்கத் தக்கதாகியும், இது ஒன்றுமே பதினாயிரம் போன்றதாகியும் விளங்குகிறது. பின்பு இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளைக் கொடுத்தான். அவை எத்தனை நாள் எத்தனை வகை அம்புகளை யெடுத்தாலும் மறுபடி நிறைந்தேயிருக்கும். ஒருதிவ்விய ரதங்கொடுத்தான். அதானது சந்திரன்போல் வெள்ளிபோன்ற நிறத்தையுடையதாகி, தேவமணி - கனகாபரணம்-முதலான சகலலட்சணங்க ளுடையவைகளாகியும், வாயு-கருடன்-மனது - இவைகளைக் காட்டிலும் அதிகவேகங்களுடையவைகளாகிப் பிரகாசிக்கின்ற நான்கு குதிரைகள் கட்டி, சிங்கத்தின் வால்போன்ற வாலையுடைய வானரசிங்கமானது சத்துருக்களெல்லாம் பயந்தோடும்படி துவஜத்தில் விளங்குகின்ற பொன்னாலாகிய தடியிற்கட்டிய விசித்திரக் கொடியோடுங்கூடிப், பிரளய கால மேகத்தின் முழக்கம்போல இடிக்கிடென்று பூமியதிரும்படி யொலிக்கத் தக்கதாய், அனேக சாமக்கிரியைகளை வாய்ந்து, யாவராலும் வெல்லக்கூடாதபடி யமைந்து விளங்குகிறது. அந்த ரதத்தை முற்காலத்தில் புவனனென்கிற பிரஜாபதியானவர் உண்டாக்கி சோமனென்கிற தேவனுக்குக் கொடுக்க. அதின் பேரில் அந்தச் சோமனேறிக்கொண்டு தானவர்களெல்லாரை ஜெயித்தான். அப்படிப்பட்ட திவ்வியரதத்தை அர்ச்சுனன் பார்த்துப் பிரதட்சணஞ்செய்து, அக்கினி தேவனையும் வருணதேவனையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, அதின்மேலிக்கவசகுண்டலாதிகளை மெல்லத்தரித்துக், கையிற் காண்டீபமென்கிற அவ்வில்லைப்பிடித்துக்கொடு சூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கினான். பின்பு அக்கினிபகவான ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு சக்கராயுதங் கொ

சித்தான். அந்தச்சக்கரமானது சுற்றிலும் ஆயிரம் அரங்களோடுகூடி, ஆயிரங் கிரணங்களோடுகூடிய சூரியன்போற் பார்ப்பதற்குங் கூடாத மஹாபிரகாசம் பொருந்தி, அனேககோடி அண்டங்கள் ஒன்றாய்த் திரண்டு வந்தாலும் பொடிப்பொடியாகச் செய்யும்படியான சக்தியுள்ளதாய், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கே இது உரித்தென்று சொல்லும்படியிருந்தது. அன்றியும் அவருக்கு ஒரு கெதாயுதமுங் கொடுத்தான். அது ஸுவர்ணமயமாய், மேருபருவதத்திற்கு நிகரானதாய், அசுரருடைய பிராண வாயுக்களைப் போக்கும் மஹாசப்தமென்று சொல்லத்தக்கதாய் விளங்கிற்று. இப்படிக்கொடுக்கப்பட்ட இவ்வாயுதங்களெல்லாம் முன்னம் பிர்ம்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்டன. அன்றியும் அக்கினியானவன் இவ்விருவருக்கும் திவ்வியமாகிய ஆக்கினேயாஸ்திரங் கொடுத்தான். உடனே கிருஷ்ணனும் அந்த ரதத்தின்மேலேறி, மகாதேஜசுடைய கவசகுண்டலாதிகளை தரித்து, அர்ச்சுனனுடனே கூட விளங்கினர்.

இப்படிக்குச் சகல உபகரணங்களையும் பெற்று விளங்கா நின்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை அக்கினிதேவன் பார்த்து, ஓ மகாப்பிரபுக்களே! இனி இவ்வுலகத்தில் உங்களுக்கு யார் சமானமாவார்கள்? கிருஷ்ணனுடைய ஆயுதத்தைப் பிரயோகிக்கத் தக்க இலக்கே கிடையாது. அர்ச்சுனனுடைய அம்புக்கு நிற்கும்படியான வீரருங் கிடையாது. ஆகையால் நீங்களிருவரும் இனி என்கருத்துப் பிரகாரம் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லவே, அர்ச்சுனன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே காண்டீபமென்னும் அந்த வில்லையெடுத்து, நாணேற்றி நாதொனியைக் கொடுத்தான், அந்த நாதொனியைக் கேட்டமாத்திரத்திலே அந்தக் காண்டாவனத்தில் இருக்கும் அசுரர்கள் - ராட்சதர் - முதலாகிய பேர்கள் இதென்ன பிரளயகாலம்போலிருக்கிறதென்று நடுநடுங்கிப் போனார்கள். இவ்வாறாக அர்ச்சுனன் ஆயுதசன்னாகம் பண்ணிக்கொண்டு அக்கினியைப் பார்த்து, ஓ [illegible] தேவனே! இனியெங்களுக்குக் கஷ்டமாயது ஒன்றுமில்லை. இந்திரன் அல்லது இன்னுமுள்ள தேவர்களுமல்லாமல் எங்களோடு யுத்தத்திற்கு வருவார்களே யாகில், அதுதான் அவர்களுக்கு முடிவுகாலமென்று நினையும். அன்றியும் தேவர்களுடைய தேகங்களைக் கவசகுண்டலங்களற்று முண்டங்களாய் அறுந்து விழுந்திருக்கப் பார்க்குங் காலமாகும். என்றுசொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய முகத்தை நோக்கிப் புன்சிரிப்புச் சிரித்து, பிறகு அக்கினிபகவானைப் பார்த்து, ஓ அக்கினிதேவா! இனி நீ வனத்திற் பிரவேசித்துப் போய் அதனைப் பட்சிக்கவேண்டியதாகுமென்று சொன்னான்.

அந்தக் கோபமும் வேகமும் ஆனந்தமடைந்து, தேவலோகத்திலும் விசாலப்பற்று அவ்வனத்தைச் சுற்றி விட்டு, தேஜோமயமாய் அனைக்கூடாத பட்டான முன்னேறுபோலடைந்து பாய்ந்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்து, க்ஷணகாலத்திலே அவ்வனமுழுவதுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு, படபடாவென்று மூங்கில்கள் முதலாகிய மரங்கள் வெடிக்கவும், அனேகமரங்கள் பொரிந்து கரிகரியாய் விழவும், ராட்சதர் ஆகாசத்தில நாக்கை நீட்டியதுபோற் சுவாலைகள் நாலுபக்கங்களிலும் விளங்கவும், அனேக ஜெந்துக்கள் மகாபரிதாபப்பட்டு ஓடமாட்டாமலும் இருக்கமாட்டாமலும் பொரிந்து கருகிச் சாம்பராய்க் குவியவும், சிங்கம் - புலி - யானை - முதலாகிய மிருகங்களெல்லாம் வீறிட்டு மூலைமூலைக்கும் ஓடி எங்குந் தீசூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறபடியினாலே சுருண்டு விழவும், அனேக ஜெந்துக்கள் வேகும்போது அவைகளுடைய தேகங்கள் வெடித்து அதிலிருக்கும் நீர் தெறிக்கவும், அனேக பல ஜெந்துக்கள் தாகம் பொறுக்கமாட்டாமல் நாக்கையே நீட்டிக் குடிக்கவும், அப்போது அந்தத் தேகங்களும் முடிவில் தீய்ந்து இரையாய் விழவும், இவ்வாறாய்ப் பிரளயகாலம்போல அவ்வனம் எரிந்து நாசமாயப்போக, அவ்வன முழுவதுஞ் சுற்றிக்கொண்ட தீயானது கனக கிரியாய் விளங்கும் மேருபருவதம்போல விளங்கிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

சுவேதகிராஜன் சரித்திரம்.

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் வைசம்பாயன மகாமுனிவரை நோக்கி ஜெனமேஜய மகாராஜன் சொல்லுகிறான்: ஓ சுவாமீ! அக்கினிபகவானுக்கு இந்தக் காண்டவவனத்தைத் தகிக்கக் கருதியதற்குக் காரணமென்ன? அந்தப் பொருத்தத்தை எனக்குத் தெரியப்படவில்லை. ஆகையால் அதற்குக் காரணமென்ன? அந்தத் தேவரகசியத்தை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று வணங்கினன். அதுகேட்ட வைசம்பாயன முனிவர் - ஓ ராஜனே! அப்படியா? ரகசியமாயிற்று. அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். முன்னொருகாலத்தில் சுவேதகியென்று ஒரு மகாராஜன் இருந்தான். அவன் மகாதேஜஸ்யுள்ளவன். பலவித யாகஞ்செய்கிறதும், தானதர்மஞ் செய்கிறதுமே தொழிலாயிருந்தான். இப்படி யிருக்க அவனுக்கு ஒருநாள் நூறுவருஷம் ஓயாமல் யாகம் பண்ணவேண்டுமென்கிற மனவுறுதியுண்டாயிற்று. அதற்காக அந்தராஜன் சுக்கிராசாரியர் முதலிய பிராமணரையழைத்து, அவர்களைப் பிரார்த்தித்தாலும் அவர்கள் அயர்ச்சியடைந்தவர்களாகி, அப்போது அந்த ராஜனுடைய பிரார்த்தனைக்குக் கண்ணியமளித்திலர்(?). மன்னவனைப் பார்த்து அவர்கள் ஒருமுகமாய்ச் சொன்னார்கள்: ஓ ராஜனே! அதுபோன்ற நாங்கள் பலவாறாகப் பெரியோர் கற்றுக்கொண்ட பண்டிதர்களல்லவோ? நாங்கள் எப்படி அதைச் செய்யக்கூடும்? அல்லவா? அதனாலே யாகத்தைச் செய்யக்கூடவில்லை, ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்றுணர்ந்து நீங்களே யாகஞ்செய்கிறதில்லையென்று சொன்னீர்கள்! நான் அப்படியென்று தோற்றுமாகில் என்னைச் சாதிக்குப் புறம்பாக்கிவிடுங்கள். யோக்கியமென்று தோற்

றுமாகில் யாகஞ்செய்வியுங்கள். என்றுசொல்லியதை க்கேட்ட அந்தமுனிவரெல்லாம் - ஓய் ராஜனே! நீ ருக்காலும் நீ பாவியல்ல. பெரியோர்களை யாதரிக்காதவனுமல்ல. லோபியுமல்ல. யோக்கியனதான். ஆனால் உன்னிஷ்டப்படி யாகஞ்செய்விக்காமற் போவதற்குக் காரணம் யாதெனில், நாங்கள் வருஷகாலம் நித்தினா முதலானவைகளைத் தாங்கி வருத்தப்படமாட்டாமைதான். நாங்களெல்லாம் தவங்களினலே வதங்கியிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்த வருத்தத்தையுஞ் சகிக்கமாட்டோமென்று சொல்ல, அரசன் அது கேட்டு, ஆனால் நான் நினைத்தயாகத்தை விட்டுவிடுகிறதா? உங்களை யான பலவாறு கேட்டுக்கொண்டும் உள்ளிரங்காவிட்டால் நான் இப்படி அன்னியாயமாய்ப்போகலாமா? என்று கூவினன். அந்தரிஷிகள் அதிவன் பிடிவாதக்காரனாயிருக்கிறனென்று அவனைப்பார்த்து, ஓய் ராஜனே! நீ யென்னசொன்னாலு நாங்கள்: எங்களாலாகாது. அப்படி உனக்கு அகத்தியமாய் அந்தயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்றிருந்தால், சிவனைப் பணிந்துகேள். அவர் உன்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவாரென்று கூறிப்போக, அந்த ஸ்வேதகியுஞ் சிவ [illegible] ராய்க் கைலாச பர்வதத்திற் [illegible] த்தோடு [illegible] போனாறு செய்கிறது [illegible] பதினாறு தினங்களுக்கு [illegible] ரத்திலிருந்து [illegible] வேறில்லாமல், [illegible] தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி [illegible] செய்யவே உருத்திரமூர்த்தி [illegible] அந்தராஜாவைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! [illegible] யாகத்தை [illegible] வேண்டும் [illegible] அதற்குப் பரமேஸ்வர [illegible] யாகஞ்செய்விக்க [illegible] ஆனாலும் நீ [illegible] செய்து [illegible] யாகத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். அதற்கு [illegible] செய்யவேண்டும். அதாவது - பனிரண்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ன. அந்த அரசனும் [illegible] கள் மகாவிரதத்தோடு [illegible] ருதிசெய்து வந்தான். பரமேஸ்வரர் [illegible] டம் அவனிடத்து வந்து சந்தோஷப்பட்டு, ஓ ராஜனே! நீ மகாயோக்கியன். நான் நேரில் யாகஞ்செய்விக்கக் கூடாது. ஆனால் நம்முடைய அம்சத்தினாற் பிறந்த தூர்வாசர் என்கிற ஒருமகாரிஷி யிருக்கிறார். அவர் உனக்கு யாகஞ்செய்விப்பாரென்று சொல்லித், தூர்வாசரையழைத்து, ஓய்முனிவரே! நீர் இந்த ராஜாவின் இஷ்டப்படி யாகஞ்செய்வியுமென்று கட்டளையிட, அந்தரிஷியும் அப்படியே செய்கிறேனென்று ராஜாவினிடத்தில வந்து, வேண்டியவைகளைச் சீக்கிரத்தில் சம்பாதியுமென்று சொல்லிப்போய்த் தகுந்த பிராமணர்களையழைத்துவந்தார். ராஜாவும் சகலசாமக்கிரியைகளையுஞ் சித்தம்பண்ணிக்கொண்டு தீக்ஷையடைந்து, அந்த ரிஷியைக்கொண்டு யாகத்தை நிறைவேற்றி, அவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த தட்சணைகொடுத்துப் பூசித்து அனுப்பிவிட்டான். அதினலே அக்கினிபகவான அக்கினி மந்தப்பட்டு, அறமாகிய தேஜஸுடையவனுகி, வல்லமை இல்லாமல நோய்பிடித்துப், பிர்மாவின சபைக்குப்போய் அவரைத் தண்டனிட்டு, சுவாமி! அடியேனுக்கு ஏனிப்படி தேஜசும் பலமுங் குறைந்துபோயின? இதற்கு நானென்ன செய்யவேண்டியது? எப்படியாகிலும் நான்முன்போலே ஆகும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்குப் பிரமதேவன் நகைத்து, ஓ அக்கினி! நீ பனிரண்டு வருஷகாலம் ஓய்விலாமல நெய்யுண்டபடியினலே, உனக்கு அக்கினி மந்தப்பட்டு இப்படிப்பட்ட நோய் சம்பவித்தது. இதற்குப் பரிகாரமென்னவென்றால் - முன்னலே நீ சாப்பிடக் கப்பட்ட காண்டவவனமானது மிகவுஞ் செழிப்பாய் வளர்ந்து, அநேக ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிறது. அதை மறுபடியும் நீ புசிப்பதுதான் இந்த நோய்க்குப் பரிகாரம். ஆகையால் விரைவில் அவ்வனத்தைப் புசித்துவிடென்று கட்டளையிட, அதுகேட்ட அந்த அக்கினி மிகவுஞ் சீக்கிரமாயப் புறப்பட்டு, அந்தவனத்தை நாற்புறத்துங் கவிந்து சூழ்ந்துகொண்டான.

இப்படி சூழ்ந்துகொள்ளவே அந்தவனத்திலிருந்த யானைகளெல்லாந் துதிக்கைகளாலே நீரைக்கொண்டு சொரிந்தும், அநேகந் தலைகளுள்ள நாகங்கள் வாய்களால் ஜலங்களைக்கொண்டு பொழிந்தும், மற்றுமங்கிருந்த அநேகம் ஜந்துக்களும் இவ்வாறு நானாவித உபாயங்களைக்கொண்டு அக்கினியை அணைக்க [illegible] பிரயத்தினஞ் செய்ததினலே; அக்கினி [illegible] அவ்வனத்தைப் [illegible] மாட்டாமல் வெகுபிரயாசப்பட்டு, [illegible] [illegible] அந்த [illegible] [illegible] இவ்விதமாய் [illegible] அக்கினியானவன் [illegible] [illegible] [illegible] நடந்ததை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட பிர்மாவானவர் ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து, அக்கினி

தேவனைப்பார்த்து, நீ காண்டவவனத்திற்பிரவேசிப்பதற்குத்தகுந்த உபாயமொன்று இப்போதுதான் எனக்குத்தோற்றிற்று. அதென்னவெனில்-நரநாராயணர்களிருவருந் தேவகாரியத்திற்காகப்பூலோகத்தில் அர்ச்சுனனாகவும்-கிருஷ்ணனாகவும்-அவதரித்திருக்கிறார்களல்லவா? அவர்களிப்போது காண்டவவனத்தின் சமீபத்தில்வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை உனக்குச்சகாயஞ் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து ஏற்படுத்திக்கொண்டாயேயானால், எளிதில் அவ்வனத்தை எரிக்கலாம். அவ்விருவருந் தேவர்களெல்லாந் திரளாய வந்தெதிர்த்தாலும் வெல்லத்தக்க வல்லமையுள்ளவர்கள். சீக்கிரமாக நீபோய் அவர்களை யாசியென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் தான்அக்கினிதேவன்வந்து அவர்களை யாசித்ததும், அதற்கவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு அவனை ஆயுதமுதலியவைகள் கேட்டதும், அவன் அவ்வாறே கொடுத்ததும், பின்பு அவனை ஏவியதும், அவன் போயெரித்ததுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிமுடித்து, அதற்குமேல் நடந்தசரித்திரத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

இவ்வாறாக அக்கினியானவன் வனத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டெரிக்க, கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தேர்மேலேறி நாலுதிக்குகளிலுஞ் சுற்றிக்கொண்டு, அவ்வனத்திலிருக்கும் ஜெந்துக்களை அப்பாலும் இப்பாலும் ஓடிப்போகவொட்டாமல் துரத்தி அடித்து அவ்வனத்திலேயே போகச்செய்து, அக்கினிக்குதவுஞ் சகாயஞ்செய்து வந்தார்கள். அதனாலே அக்கினியானவன் பயமறவொழிய, சந்தோஷத்துடனே வனமுழுவதையுந் தகித்தான். அவ்வனத்திலிருக்கும் ஜெந்துக்களிலும்-மரமுதலான வைகளிலும்-[illegible] சில. தீய்ந்துபோயினவைசில. [illegible]ந்துபோயினவைசில. பொரிந்துபோயினவைசில. [illegible]ந்துபோயினவைசில. விரிந்துபோயினவைசில. பாதியெரிந்து [illegible] சில. மோதிவிழுந்து எரிந்தனவில. [illegible] சில. பதறிப்போயினவைசில. இப்படியாகவே சில ஜெந்துக்கள் குட்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் தாய்களிடம் ஓடிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் தந்தைகளைப் பற்றிக்கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் வெந்தவைகளைச் [illegible]கொண்டும், சில ஜெந்துக்கள் ஓடிவிட [illegible] சில ஜெந்துக்கள் நடவிட [illegible] சில ஜெந்துக்கள் [illegible] கொண்டும். [illegible] துக்கொண்டும், [illegible] ளைத் திறந்துகொண்டும், [illegible] நாக்குகளை [illegible], சில ஜெந்துக்கள் உயரமெழும்பி அவ்வனத்தின் [illegible] ராகின்ற அக்கினிச்சுவாலைகளிலே [illegible] அதில் விழுந்திறந்ததுகள். [illegible] பறந்து போகமாட்டாமல் அவ்விடத்திலேயே புறண்டழிந்ததுகள். அவ்வனத்திலிருக்குந் தடாகத்து நீர்களெல்லாங் கொதித்துப் போகவே மீன்-ஆமை-முதலானநீர்வாழுயிரெல்லாஞ் சமைந்துப்போனதுகள். அவ்வனத்திலிருக்கும்புதர்களெல்லாம்பஸ்மீகரித்துப் போகவே அவற்றிலுள்ளநாகம்-தேள்-முதலான மண்வாழுயிரெல்லாம் [illegible] போனதுகள். இவ்வாறு யுகாந்தகாலத் துண்டாகும் வடவையைப்போல நாற்றிசைகளையும் வளைந்து எரிகின்ற அக்கினியானது எரிந்தெழுந்த ஜெந்துக்களைத் தன்னிடத்தில மடிகின்றனவோ? அந்தந்த ஜெந்துக்களின் ரூபங்கொண்டு விளங்கியது. மகாபலமுள்ள பட்சிகள் பெருவேகத்தோடு ஆகாசத்தில் எழும்ப, அர்ச்சுனன் அவைகளையெல்லாம் அம்புகளால் துளைத்துக் கனலிலே விழுத்தினான்.

தேவர்கட்கும் அருச்சுனனுக்கும் நடந்த யுத்தம்.

இந்தப்படிக்கு ஆகாசத்திலும் பூமியிலுமிருக்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் பொசிந்து போகும்படியாக அனலானது அவ்வனத்தைச் சூழ்ந்து நாசஞ்செய்ய, தேவர்களெல்லாஞ் சகிக்கமாட்டாமல் இந்திரனிடத்திற்குப்போய், ஓய் தேவேந்திரனே! [illegible] லிருக்கின்ற காண்டவவனத்தை அக்கினியானவன் அருச்சுனனுடைய [illegible] கின்றான். ஐயா! இத்தனை பிராணிகளும் ஏன் லோகமுழுதும் போகத்தக்கதாயிருக்கிறதென்று முறையிட, அதைக்கேட்ட தேவராஜன் [illegible] பார்த்து, [illegible] யுடையவனாகி, அவ்வனத்திற்கு [illegible] மேகங்களையெல்லாம் கூப்பிட்டு, ஆகாசத்தைக் [illegible] சந்து நாற்றிசையிலும் [illegible] ளாக வந்து [illegible] அவைகளெல்லாம் [illegible] நெய்யாகுதிக்கொண்டிருக்குந் தனதுபோல [illegible] பட்டவும், அதுகண்ட இந்திரன் [illegible] மேகங்களைக் கொண்டு [illegible] அந்த மழையினாலே அவ்வனத்திலே [illegible] [illegible] புகையினால் [illegible]. இந்த [illegible] இந்திரன் மழைபொழிந்ததை [illegible] கண்ட அர்ச்சுனன் [illegible] [illegible], அவ்வனத்தின் [illegible] [illegible] [illegible], அவ்வனத்திற்கு [illegible] கட்டிவிட்டான். தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அப்போது அவ்வனத்திலிருக்குந் தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயிருக்க, அவனுடைய குமாரனாகிய அசுவசேனனென்பவன்

றுவளுகையால் தவித்துத் தாயைப்போய்க்கட்டிக்கொள்ள, அந்தநாககன்னிகை [illegible] வாயிலே [illegible] முன்னதாக [illegible] வெளியிறபோகப் [illegible] [illegible] பேருங் [illegible] போடவே; அந்த [illegible] [illegible] பெருமகா [illegible] அர்ச்சுன [illegible] தொழுதவர் [illegible] கொளுபடி [illegible].

[illegible]

இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ஜுனருடைய பலத்தினால் அக்கினிதேவன் இவ்வனத்தை நாசஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அதிலிருந்த நாக - கருடர் - முதலாகியவர்களெல்லாம் இவ்விரண்டு விரோதியுமான [illegible] [illegible] ஆகாசத்தில், அதுகண்ட அர்ச்சுன [illegible] [illegible] தேவர் - கின்னரர் - இயக்கர் - முதலியோர்களும் [illegible] [illegible] பிறகு [illegible] [illegible] ஆகாசத்தில் [illegible] [illegible].

[illegible]

ம் - அஷ்டவசுக்களும் - சப்தமருத்துக்களும் - விசுவதேவரும் - சாத்தியரும் - தத்தம் தேஜோமயமாகிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று ஆரத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்விதமாகத் தேவரெல்லாம் ஒன்றாய் வரக்கண்டும் அவ்விரண்டு வீரரும் அஞ்சாமல், தைரியத்துடனே விலலுகளை யெடுத்து வளைத்து நாணபூட்டி நாணோசை கொண்டு, விசித்திரமாகிய அம்புகளைத் தொடுத்து, ஆயிரம் பதினாயிரமாக வருஷித்துத், திரண்டுவரும் வெள்ளத்தை அணைபோட்டுத் தடுப்பதுபோல அந்தத்தேவர் சேனையைக் கைகாலசைக்கவொட்டாமலும், அவர்கள்விடும்ஆயுதங்களை அவர்கண்மேலேயே விழும்படி யாகவும் அடித்தவர, அதை ஆகாசத்தில் வந்திருக்கும் முனிவர்கள் பார்த்து, இதென்ன ஆச்சரியம் ? தேவர்களை அலட்சியமாய் எதிர்த்து வெற்றிபெறும் வீரரைப் பூமியில் நாமெப்பொழுதும் கண்டதில்லை. ஆனால் இவர்கள் சாக்ஷாத நரநாராயணர்களாகையால், இப்படிப்பட்ட சக்தி இவர்களுக்குண்டாயிருக்கிறது. இனி இவர்களோடு தேவர்கள் யுத்தம்பண்ணுவது வீணென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இப்படியிருக்க-இந்திரனானவன் தேவர்கள் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுடைய பாணங்களுக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாமற்பயந்து தன்னிடத்திலேயேவந்து சேரக்கண்டு, இவ்விருவர்களுடையசாமர்த்தியத்திற்கு ஆச்சரியப்பட்டு, மறுபடியு மிவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை முற்று மறிவோமென்று எல்லாத் தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து மிகவு மதிசயமாகிய கல்மாரி பொழிய, அதுகண்ட அர்ச்சுனன் உக்கிர மாகிய அனேக பாணங்களைத் தொடுத்துவிட்டு, அந்தக் கன்மாரியைத் தடுத்துக் கற்களைப் பொடியாக்கித் திக்குகள்தோறும்விழுந்து பரவும்படியாகப் பறக்கவடித்தான். அப்போதுதேவராஜன தன்முயற்சி வீணாய்ப்போனதைக்கண்டு மறுபடியும், மலைமலையாய்க் கல்மழை பொழிவித்தான். பின்னும் அர்ச்சுனன் அனேகமாயிரம் பாணங்களைவிட்டு அந்தமலைகளைத் துண்டித்துத் தள்ளினான். அந்த மலைத் துண்டங்களானவை ஆகாசமிடைந்தால் அதின்துண்டங்கள் சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருந்தாலெப்படியிருக்குமோ? அப்படி பலவர்ணமும பளபளப்புமுள்ள கல்முதலானவைகளோடு கூட அந்தக் காண்டவ வனத்திலேயேவிழ, அதுகளினாலே அவ்வனத்திலிருக்கும் அசுரர்கள்-இராக்ஷதர்கள்-பிசாசர்கள் - பூதர்கள்- நாகர்கள்-சிவிங்கிகள் - கரடிகள் - புலிகள் - யானைகள் - சிங்கங்கள் - பருமகடாக்கள் - ரிஷபங்கள் - முதலாகிய ஜெந்துக்களெல்லாம் நசுங்கி, சாக்கைக்கடித்தவைசில, கண்பிதுங்கினவைசில, மண்டையுடைந்தவைசில, தொண்டையடைத்தவைசில, காலொடிந்தவைசில, கையறுந்தவைசில, கழுத்தறுந்தவைசில, குடல் பிதுங்கினவைசில, உடலற்றவைசில, இப்படியாக விநாசமடைந்து கதறிக்கூவித் திப்பட்டெரிந்துபோயின. சிலஜெந்துக்கள் எழும்பி அவ்வனத்தையெரிக்கும் அக்கினியினுடைய படபடாத்கார வோசையைக்காட்டிலு மதிகமாய் ஆகாசமிடியும்படியாகக் கூச்சலிட்டுக், கையிலாயுதங்களுடனே வனமெரிந்துகொண் டிருப்பதைச் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிராநின்ற கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள்மேற்பாய, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் தேஜோமயமாய் விளங்காநின்ற தமது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்ய, அந்தச் சக்கராயுதமானது அசுரர் - ராக்ஷதர் - பிசாசங்கள் - முதலாகியவைகளின் தேகங்களைச் சேதித்து நெருப்பில் தள்ளி மறுபடியுங் கிருஷ்ணனுடைய கையில்வந் தேறிக்கொள்ள, இப்படியே அவ்வனத்தில் நின்றுந் துஷ்டப்பிராணிகள் எழும்புந்தோறும் அந்தச் சக்கராயுதமானது கிருஷ்ணனால்விடப்பட்டு அவைகளை நாசஞ்செய்து, அவ்வுதிரங்களினாற் பூசப்பட்டநிறத்துடன் தன்னையேந்துவோன கையிற் பொருந்திக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறாகப்பிரளயகால உருத்திரனைப்போல்விளங்குங் கிருஷ்ணனையும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்த தேவர்களும் அசுரர்களும் பயந்து நடுநடுங்கி, நாவுலர்ந்து, மெய்சோர்ந்து, மிரளமிரள விழித்துக்கொண்டு, அசேதனப் பிராணிகள்போல் அசைவற்று நின்றார்களேயன்றி ஒருவனாகிலும் இவ்விருவருடைய எதிரில் வந்து நிற்கமாட்டாமற் போனார்கள். இவ்விதமாக அக்கினியை யவித்து அவ்வனத்தைக் காக்கும் முயற்சி யெவ்வளவுசெய்தும், பயன்படாமல் அடிபட்டு வேதனையடைந்த அத்தேவர்கள்முதலானோர் திரும்பியோடினார்கள். தேவேந்திரன் கிருஷ்ணார்ச்சுனர் இருவரையும் பார்த்து, ஒருபக்கத்தில் ஆச்சரியமும் - ஒருபக்கத்திற் கோபமும் - ஒருபக்கத்தில் துக்கமும் - ஒருபக்கத்தில் அவமானமுமாக மயங்கி நிற்குமளவில், ஆகாசத்தில் அசரீரியொன்று, அந்தத் தேவராஜனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று. ஓ தேவராஜனே ! நீ உனது சிநேகிதனாகிய தக்ஷகனை யிழந்து ஆராயவு விசாரப்படுகிறாய். அப்படி விசாரப்படவேண்டாம். இவ்வனம் தீப்பற்றியகாலத்தில் அவன் குருக்ஷேத்திரம் போயிருந்தானாகையால், இத்தீயில் அவன் சாகவில்லை. அன்றியும் மனிதராலே நமக்கு அவமானம் வந்ததென்று விசாரப்படுகிறாய். அதையுமி விட்டுவிடு. இந்த நீலமேகம்போற் கறுத்த திருமேனியும், மின்னற்கொடி போல் விளங்கும் பீதாம்பரமும், பரந்துயர்ந்தமார்பிற் சூரியன்போன்ற இரத்தின ஆபரணமும், நீலத் தூண்கள்போல் முழங்கால்வரையில் நீண்டிரண்ட திருக்கைகளும், அன்றுபூத்த செந்தாமரை மலர்களுக்கு ஒப்பாகிய திருக்கண்களுமாய்க், கையிற் சுவாலைகளாகிய மாலைகளால் விளங்காநின்ற சக்கரமேந்தி நிற்கிறவர் யாரென்றால்; இவ்வுலகங்களை

யெல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப் பரம்பொருளாகிய ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தி. அவர்பக்கத்தில் ரூபத்திலும் பலத்திலும் அவரோடொத்து, கையிற்காண்டீபமென்னும் பெரியவில்லையேந்தித், தட்சகனுடைய யாகத்தை யழிக்குங்காற் பினாகமென்னுந் தனுசையேந்தி உக்கிர ரூபமாயிருந்த வீரபத்திரர்போற் கோபாவேசங் கொண்டிருக்கிறவர்; அவருடைய அம்சம்பெற்ற சிறந்த நரனென்பவர்தான். இவ்விருவரோடும் சண்டைசெய்து வெற்றிபெறயார்வல்லவ ராவார்கள்? வீணாக ஏன் எதிர்க்கிறாய்? ஒருபோதும் இவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தடுக்கக்கூடாது. இவர்களுடைய ஸ்வரூபமும் - பலமும் - பராக்கிரமமும் - உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்க, ஏது நீ தெரியாதவன்போல யுத்தஞ்செய்யவந்தாய்? துஷ்டநிக்கிரகமுஞ் சிஷ்டபரிபாலனமுஞ் செய்வதற்காக அவதரித்த இந்த மகாநுபாவர்களைப் பூசிப்பதே நன்மையல்லாது, எதிர்ப்பது நன்மையன்று. உன்னதாகிய இவ்வனம் அழிந்துபோகிறதென்று வியசனப்படவேண்டாம். இவ்வனமும் இதிலுள்ள ஜெந்துக்களும் அழியவேண்டிய விதியை யோசித்துப்பார்த்துச், சுகமாய்ச்சுவர்க்கம்போய்ச் சேரென்று அசரீரிசொல்ல, அதுகேட்ட இந்திரன் யோசித்துப் பார்த்துச், சரிதானென்று நினைந்து கோபத்தையும் மானத்தையும்விட்டுத், தனது ஐராவதமென்னும்யானையின்மேலேறிச் சுவர்க்க லோகத்திற்குத் திரும்பினான். இப்படி இந்திரனே திரும்பினதைக்கண்ட மற்றதேவர்கள் முதலிய யாவரும், மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவன் கூடவே சூழ்ந்துகொண்டு தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படியாக இந்திரனும் தேவர்களும் சண்டையைவிட்டு ஓடியதைக் கண்ட கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே சங்கநாதஞ்செய்தார்கள். பின்பு இவர்கள் யாதொரு சங்கையு மற்றவர்களாய், அக்கினியைக் கூவி அவ்வனமடங்கலும் புசிக்கச்செய்ய, அக்கானகத்திலிருந்த ஜெந்துக்கள் அப்பாலிப்பால் செல்லாமல் அவ்வக்கினிக்கே இரையாயின. அர்ச்சுனனும் ஓரயிரத்தொரு ஜெந்துக்களையும், நூறு அம்புகளால் ஒரு ஜெந்துவையும், அவ்வாறிரண்டு தாக்கப் பாணப்பிரயோகஞ்செய்து அக்கினியில் வீழ்த்திக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படியாக அக்கினிபகவான் சந்திரன் முதலிய ஜோதிகளைத் தின்று, சகல ஜெந்துக்களுடைய மாம்சங்களைச் சாப்பிட்டு, அவைகளின் உதிரம் - கொழுத்த தண்ணீர்-முதலாகிய ரசங்களைக் குடித்து மதமடைந்து, அண்டசுவர் வெடிக்கும்படி சப்தித்துக்கொண்டு சுவாலைகளைப் பரப்பி வளர்ந்து, ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமொன்றாகச்செல்லுகின்ற மரங்களிற்றிருப்பதுபோலும், பவளக்குன்றம் பருத்தோங்கியது போலும் நிற்பதினாலே, தேவலோகம் பிதுருலோக முதலான விடங்களிலுஞ் சகிக்கக்கூடாத தாபமுண்டாகி, யாவரும் தவித்துநின்றார்கள். இவ்வாறாகக் கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் செய்த துஷ்டருடைய தேகங்களாகிய ஆகுதிகளாலும், விருட்சங்கள் - கொடிகள்-முதலாகிய சமித்துக்களாலும், அக்கினிபகவான் திருப்தியடைந்து அவ்வனத்தை மூக்காலேமூன்றுவிசமும் பட்சித்துவருமளவில், அதிலிருந்த மயனென்கிற அசுரனானவன் தட்சகனுடைய வீட்டிலிருந்து சந்துபார்த்து ஓடிப்போகச் சித்தப்பட்டிருக்க, அக்கினியுந் தனது சுவாலையாகிய நாவைநீட்டி அவனைப் பட்சிக்க யத்தனப்பட்டுக் கண்ணனைப் பிரார்த்திக்க, அவருங்கையிற் சக்கரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மயனைக்கொல்லவர, அதைக்கண்ட அந்த அசுரனானவன்-ஓ அர்ச்சுனா! அடியேன் உன்னடைக்கலமென்று சரணம்புகுந்தான். அர்ச்சுனனும் அப்படிசொல்லாநின்ற அவ்வசுரனை நோக்கிப் பயப்படாதே யென்று சொல்லி அவனை வரவழைக்க, கிருஷ்ணனும் அவனிடத்திலிரங்கிக்கொல்லவேண்டு மென்கிற கருத்தை விட்டுவிட்டார். அக்கினியும் அவனைப்புசிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பங் கொள்ளாதிருந்தான். கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாய் அந்தக் காண்டவவனத்தை அக்கினியெரித்துச் சாம்பராக்கியதில், ஆறுபேர் தப்பினார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் - முன்சொன்ன தக்ஷகனுடைய குமாரனாகிய அசுவசேன னென்கிறவன் ஒருவன். இப்போதுசொன்ன மயனென்கிற அசுரனொருவன். சார்ங்ககர் என்னுநால்வர். ஆக இவ்வறுவருந்தான் தப்பிப்போயின பேரென்று சொல்லினார்.

சார்ங்ககர் என்னும் பக்ஷிகள் கதை.

இவ்வாறு சொல்லிய வைசம்பாயன முனியைஜெனமேஜெய மகாராஜன் நோக்கி, ஓ வேதமுனியே! அசுவசேன னென்பவனும், மயனென்பவனும், தீயிலகப்படாமல் தப்பிப் போனதற்குக் காரணஞ்சொன்னீர்கள். சார்ங்ககர் தப்பியதற்கு ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. ஆகையால் எந்தவிதியால் சார்ங்ககர் மரிக்காதபடி அக்கினி தகிக்காமற்போனான்? அதையெமக்கு அருளிச்செய்யவேண்டு மென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்: ஓ ராஜனே! கேளும்: வேதங்களும் புராணங்களும் அறிந்தவர்கட்குள் சிரேஷ்டராகியும், சகலதருமங்களும் அறிந்தவராகியும், பஞ்சேந்திரியங்களையுஞ் செயித்து நிலைதவறாமல் தவஞ்செய்பவராகியும் இராநின்ற; மந்தபாலனென்கிற மகாமுனியொருவர் அந்தக் காண்டவ வனத்தில் வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தார். அவர் உலகவாழ்க்கையை வெறுத்துப் பெண்முகம் பாராமற் பிரமசரிய விரதமநுஷ்டித்து, நெடுங்காலமாகிய பின் அச்சரீரத்தைவிட்டுத் தமது தவமகிமையாற் சுயேச்சையாய்ப் பிதுருலோகம்போய்ப் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் தாம் செய்த தவத்தினாலே அடையவேண்டியபலன் ஒன்றையுங் காணாமல், அங்கிருந்து இந்திரலோகம் - வரு

ணலோகம் - ஆதித்தலோகம் - முதலாகிய சகலலோகங்களுக்கும்போய், ஓட்டத்திலுந் தமது தவத்தின் பயனை அநுபவியாமல் மறுபடி யயாதிமகாராஜனிடத் திற்குவந்து, அவனைப் [illegible] பார்த்து, ஓ தேவர் [illegible]! [illegible] புண்ணியங்களுஞ் செய்தீர்கள். [illegible] [illegible] அதைத்தவஞ்செய்து [illegible] தேவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் [illegible] [illegible]

[illegible]

இப்படி [illegible]

யால், நீர் மகாசிரேஷ்டர். எல்லாத்தேசங்களி லுள்ளாரும் அந்த ராத்துமாவைப்போல் வாசஞ்செய்கிறவர். பெரியோர்கள் உம்மையொருவராயும் பலவராயுஞ்சொல்லுகிறார்கள். அன்றியும் உம்மை பெட்கின்தமாகவியாசங்களை போர்பாடுகிறார்கள். இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் நீர் [illegible] சொல்லுகிறார்கள். சங்காரமும் [illegible] பண்ணப்படுகிறதென [illegible] நீர் எல்லாவற்றையும் வயிறு [illegible] காப்பாற்றுகிறார். நீர் இல்லாமற்போனால் ஒரு [illegible] உலகம் பிழையாது. [illegible] மகத்[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ஆதாரவற்று மிருக்கிற என்னிடத்தில் தானோ உன்சவுரியத்தைக்காட்டவேண்டும். இரங்கலாகாதோ? நான் மகானுபாவருக்கு மனைவியானேனென்று மகிழ்ந்திருந்தேனே: அப்படி மகிழலாகாதென்று தெய்வம் இவ்வண்ணமாக்கிப் போட்டதே. என்னசெய்வேன்? ஓ என்குழந்தைகாள்! இப்போதான் முளைத்தும் உங்கள் அவயவங்கள் நெருப்பில்விழுந்து கரியப்பார்க்குங்காலம் நேரிட்டதே: இதோ நெருப்பு வந்துவிட்டதே: என்னுடைய வல்லுயிர் முனைபோமோ? அப்படிப்போகுமாகில் உங்களுடைய பரிதாபத்தையாகிலுங் கண்ணிலே பாராமற் போவேனோ? ஐயோ! அக்கினிபகவானே! உன்னைக்கும்பிடுகிறேன். நீ என்னிடத்திலே அன்புபாராட்டி என் குழந்தைகளை யெரிப்பதற்கு முன்னமே என்னை யெரித்துவிடு. இவ்வளவு சகாயமாகிலும் செய்யக்கூடாதா? ஓ பிள்ளைகளே! இறகுமுளையாத உங்களையும்-பேதையாகிய என்னையும்-இவ்வனத்திலே விட்டுப்போட்டு, உங்கள் தகப்பனார் லபிதையுடனே கூடி சுகமாக சுகித்து வாழ்ந்திருக்கப் போனாரே: உங்களை நான் எவ்வாறு காப்பேன்? எப்படி விட்டுப்போவேன்? என்னசெய்வேன்? உங்களுடனகூடவே உயிர்விடுவேன் என்று வியசனப்பட்டுக்கொண்ட அக்குஞ்சுகள் தாயைநோக்கி, அம்மா! நீ எங்களை விட்டுப்போட்டு ஆகாசத்திலெழும்பி எப்படியாகிலும் உன் புருஷனிடத்திற்போய்ச் சேரவேண்டியதேயன்றி, எங்களுக்காகக் காத்திருந்து நீயுங்கூட இறந்துபோகவேண்டாம். ஏனென்றால்-நாங்கள் போய்விட்டாலும் நீயிருப்பையேயாகில் எங்களைப்போலின்னும் மக்களைப்பெறலாம். நீபோய்விட்டால் எங்கள் குலமே போய்விடாதோ? சந்ததிக்காகத்தானே எங்கள்பிதா உன்னைச்சேர்ந்தார். எங்களை காப்பாற்றச் சக்தியில்லாமல் நீயும் இத்தீயுக்கு இரையாய் விடுதலிலே ஒருபயனுமில்லை. என்று சார்ங்ககங்கள் சொன்ன பேச்சைக்கேட்ட ஜரிதை மிகவும் மனநொந்து மக்களைப்பார்த்து, ஓ என் புதல்வர்களே! எனக்கு ஒருயுக்தி தோன்றுகிறது. அதை நீங்கள் கேளுங்கள். இதோ இந்த எலிப்பாழி யிருக்கிறது. இதில் நீங்கள் [illegible] அதின்மேல் நான் மண்ணி[illegible] [illegible]. அப்பால் அக்கினியினால[illegible] [illegible] [illegible] அம்மா! நீ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆகாசத்தில் [illegible] [illegible] குஞ்சுகள்-அம்மா! எலியைப்பருந்து [illegible] கொண்டு போயிற்றென்பதை நிச்சயமாய் அறிவோம்! இந்தப்பிலத்திலேவேறு எலியிருக்கலாம். அதில் நாங்கள் புகுந்தாற் சித்தமாய் மரணமடைவோம். இங்கிருந்தாலும் ஒருவேளை அக்கினி நாமிருக்குமிடத்தைத் தகிக்காமல் விட்டுவிடுவன். அதிற்போய் எலியின்வாயில் விழுந்து சாவதைவிட இங்கிருந்து நெருப்பில் விழுந்தால நல்லது. என்று சொன்னதைக்கேட்ட தாய் - குஞ்சுகளே! பாழியின் சமீபத்திற் பருந்து வந்திருக்கவும், அதிலிருந்த எலிவெளியிலே வரவும், அந்த எலியை அப்பருந்து கொத்திக்காலினால் தூக்கிக்கொண்டு போகவுங் கண்டேன். இவ்வாறாக எலியையெடுத்துப்போன பருந்தை நானும் வேகமாய்ப்பின் தொடர்ந்துபோய் அப்பருந்துக்கு ஆசிகள் வழங்கி, எங்களுடைய சத்துருவாகிய எலியைக்கொண்டு போகிறபடியினாலே நீ ஆகாயத்தில் விரோதமின்றி சஞ்சரித்துக்கொண்டு வாழக்கடவாய் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அந்த எலியைப் பருந்து பட்சித்துப்போட்டது. நானும் அப்பருந்தினிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். ஆகையாலே உங்களுக்குப் பயமில்லையென்று சொல்லிற்று.

அதற்குச் சார்ங்ககங்கள் - அம்மா! நீ எங்களைச் சந்தேக முள்ளவிடத்துக்கு அனுப்புவதைவிட, இவ்விடத்திலேயே இருத்துவது நன்று. ஏனென்றால்-இந்தக்குகைக்குட் புகுவதனால் எங்களுக்குச்சாவு நிச்சயம். அப்படி சாவதிலும் எலிவாயிலகப்பட்டுப் போவதிற் பாவமுண்டு. நெருப்பில் விழுந்து வெந்துபோனாலும் புண்ணியமுண்டு. அன்றியும் நீ எங்களைக்காத்து எங்களுடன் கூட உயிர்விடுவதில் எங்கள் பிதாவின் அபிப்பிராயம் வீணாய்ப் போகின்றது. மேலும் எங்களைக்காக்கவேண்டியது உன்கடமையன்று. எங்களால் உனக்கென்ன உபகாரங் கிடைக்கப்போகிறது? ஒன்றுமில்லை. நாங்களாரோ? எப்படிப் பட்டவர்களோ? அதெல்லாம் உனக்குத்தெரியாது. எங்களை அக்கினி தகியாமல் விட்டுவிட்டாலும் விடலாம். தகித்து விட்டாலும் நல்ல கதியடையலாம். நீயோ நல்ல மங்கைப்பருவமுடையவளாயிருக்கிறாய். உன்னுடைய விதிப்படி கணவனைச்சேர்ந்து வேறு பிள்ளைகளைப்பெறலாம். ஆகையால் நீ எவ்விதமாகிலும் தப்புவித்துக் கொண்டுபோய் நெருப்பு அவிந்தபின் வந்தால், அப்போது நாங்களும் பிழைத்திருந்தாற் பார்த்துக்கொள்ளலாம். என்று சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு யோசித்து, இவர்கள் மஹானுபாவராவரென்று முன்புதனக்கு மந்திரி சொல்லியிருந்த வார்த்தையை நினைத்து, குஞ்சுகளை வனத்திலேவிட்டு எழும்பி ஆகாசத்திற் பறந்து போய்விட்டது. இப்படி தாய போனவுடனே தேஜஸ்வியாகிய ஜ்வாலைகளுடனே அவ்வனத்திற் பிரவேசித்த அக்கினியானவன சமீபத்தில்வர, அதுகண்ட அந்த சார்ங்ககக்குஞ்சுகள் நடுங்கிச்சயுந் துக்கமடைந்து, ஆபத்திலாகிய பயத்தினாலே மிகவும் இரக்கமுறத்தக்கதாய்க் கூவிச், சில பேச்சுகள் பேசிக்கொண்டன. அம்முனி குமாரர்களாகிய பட்சிக

ளுள் முதற்குமாரனுகிய ஜரிதாரியென்பவன் தன்தம்பிகளைநோக்கி, உலகத்திலே புத்திமானுகிய புருஷன் தனக்கு ஆபத்துககாலம் நேரிடுவதற்கு முன்னமே ஜாக்கிரதைப் படவேண்டியது. அப்படி செய்பவன் தான் ஆபத்து நேரிட்டபோதும் அதனாலே துன்பப் படமாட்டான். அப்படியின்றி ஒருவன தனக்கு நல்லகாலம் நேரிட்டிருக்கும் போது இப்படியே நமக்கு நல்லகால மிருக்குமேயன்றி கெட்டகால மெப்போதும் வராதென்று நம்பியிருப்பானேயானல், அவன் பின்னுக்கு மிகுந்த துன்பத்தையனுபவிப்பான். ஆகையால்-நமக்கு முன்னமே ஆபத்துவரப் போகிறதென்றுநிச்சயப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்நாம்விசனப் படவேண்டுவதில்லையென்று சொல்ல, அதுகேட்ட இரண்டாஞ் சகோதரன் சாரிசிருக்ஷ்டன் அண்ணனை நோக்கி, ஓ அண்ணலே! நீர்மிகவும் புத்திமானாகவும் தயிரிய சாலியாகவும்இருக்கிறபடியால்,இப்போது நமக்கு நேரிட்டிருக்கிற பிராண ஆபத்தை யெப்படியாகிலும் தீர்க்கயோசிக்கவேண்டும். உம்மைக் கும்பிடுகிறேன. ஏனெனில - ஒரு குலத்தில் ஒருவனே வியாபகனுயிருப்பானென்று சொன்னான. பின்பு மூன்றாஞ் சகோதரனுகிய ஸ்தம்பமித்திர னெனகிறவன அவ்வண்ணனை நோக்கி, தகப்பனில்லாதவர்களுக்கு மூத்தவனன்றோ தகப்பன. ஆதலால் - ஆபத்தினின்றும் மற்றவர்களைக் காக்கவேண்டியகடமைஅவனுக்கே யிருக்கின்றது. அப்படியிருக்க மூத்தவனுக்கே உபாயமொன்றுந் தோற்றமறபோனல் இளையவன் என்னசெய்யமாட்டுவானென்று சொன்னான். பின்பு கடைப் பிள்ளையாகிய துரோணனெனகிறவனும், ஓ! ஓ! இதோ நாமிருக்கும் இடத்திற் சுவாலைகளாகிய நாவுகளை நீட்டி யாவையும் புசிக்குந்திறனைக்காட்டி வருகிறீர் மிகவொளிவுபெற்று யாகங்களிற்சொரியும் அவிகளைப் புசிக்கும் மகானுபாவராகிய அக்கினிதேவனென்றுசொல்ல, இதுகளையெல்லாங் கேட்ட மூத்தவனாகிய ஜரிதாரியானவன் அவ்வக்கினியைப்பார்த்துக், கைகூப்பிவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்ய வாரம்பித்தான்.

ஓ அக்கினிதேவனே! நீதான் வாயுவுக்கு ஆத்துமாவாயிருக்கிறாய். சனுசில்முதலிய பற்பூண்டுகளுக்குத் தேகமாயிருக்கிறாய். தண்ணீர்களுக்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கிறாய். சலத்துடனே பிறந்தவனுயுமிருக்கிறாய். மற்றும் பூமியாகவுமிருக்கிறாய். அன்றியும் உனது விசுவரூபத்தையும் ஏழு சுவாலைகளாகிய நாவையுங் கொண்டு எங்களைக் காத்தருளவேண்டும். ஓ அக்கினி பகவானே! நீயன்றி எங்களுக்கு வேறுகதியில்லை. உன்னையே சரணமடைந்தோம். நீதான் சூரியனுகவிருந்து உலகங்களை விழிக்கச்செய்கிறாய். உன்னையன்றிப் பிரகாசம் பொருந்திய வஸ்துவேறில்லை. நீயே தயைசெய்து எங்களை ரட்சிக்கவேண்டுமென்று ஆக்கினேயமந்திரத்தைத்தோத்திரஞ்செய்தான். பின்புசாரிசிருக்ஷ்டன் - ஓ தேஜோமயமாகிய கடவுளே! நீயே உலகத்திற் காதாரமாயிருக்கிறபடியினலே இவ்வுலகங்களியாவும் உன்வசத்தாய் விளங்குகின்றன. ஆதலால் நீயே காத்தருள வேண்டுமென்று வேதத்தாற் போற்றினன். பின்பு ஸ்தம்பமித்திரன்-ஓ அனற்கடவுளே! நீயே அவிகளாகியும் அவைகளைப் புசிப்பவனாகியு மிருக்கிறாய். பெரியோர்கள் உன்னை ஒருவனாகவும் பலராகவும் பாவித்து யாகஞ்செய்கிறார்கள். நீயே சிருஷ்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் அழித்துப் போடுகிறாய். நீயே ஆதேயமும் ஆதாரமுமாகவிருக்கிறாய். ஆதலால் எங்களை ரட்சிக்க வேண்டுமென்று துதிக்கிறேன். அதன்பின்பு துரோணன் - ஓ உலகத்திற்குக் காரணமாகிய தேவனே! நீ யெல்லாருடைய வயிற்றிலுமிருந்து அவர்புசிக்கும் ஆகாரங்களையெல்லாஞ்சீரணமாக்கி வளர்க்கிறாய். சூரியனுக இருந்து பூமியிலுள்ள ரசங்களையெல்லாங் கவர்ந்து மறுபடியும் மேகமாகி அவ்விரசங்களை வருஷித்து உலகத்தைக் காக்கிறாய். ஓஷதிகளும்-குளங்களும்-ஆறுகளும் -சமுத்திரங்களும - உன்னால் உற்பவிக்கின்றன. அதனாலன்றோ வருணதேவனும் ஆகூஷிபெற்று மாசக்ஷியுடன் இக்கடலில வாசஞ்செய்கிறான். பொன்னிறமாகிய கணைகளும் செவந்த கறுத்தும் கறுத்தலையு முடையவனாய் விளங்குகின்ற தேவனே! நீ எங்கள் விஷயத்தில் மிகவும்பாசமுடையவனாகி எங்களுக்குப் பிராணபய மில்லாமலிருக்கிற வரத்தைக் கந்தருளவேண்டும். உனக்கு அனேகந்தெண்டனிட்டுக்கிறேனென்று வாழ்த்தினன். இவ்விதமாய்ச் செய்யுந் தோத்திரங்களை அக்கினிபகவான கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு, ஞானத்தினுற சிறந்தவனுகிய துரோணனை நோக்கி, ஓய துரோணனே! நீ மகரிஷியாதலால் உம்முடைய சொற்கள் வேதமயமாய் வருகின்றன. உங்களுக்குப் பயமில்லை. முன்னமே உங்களைவிட்டு விடும்படியாக உங்கள் தகப்பனுருக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருக்கிறேன். உங்களை நான் எரிப்பதில்லை. நீங்கள் என்னைத் துதித்ததற்காக நான் என்னசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லுங்களென்று கேட்டான. துரோணன்-சுவாமி! இங்கே மிகவுங்கொடுமையுள்ள சில பூனைகளிருக்கின்றன. அவை தினந்தோறும் எங்களைப்பார்த்து உறுமி உபத்திரவப் படுத்துகின்றன. அவைகளை நீ சீக்கிரத்திற் புசித்துவிடவேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட அக்கினிதேவன அப்படியே அப்பூனைகளில் ஒரு சுடுதட்டியையுங்கூட விடாமல் பிடித்து, முன்போலச்சென்று காண்டவவனத்தை நோக்கி அழற்றுவதானுன.

இது இப்படியிருக்க - அந்த மந்தபாலமுனிவர் பிள்ளைகளை நினைந்து, தான் அக்கினியினிடத்தில் வரம்பெற்றிருந்தபோதிலும் புத்திர வாஞ்சையினாலே என்ன ஆகுமோவென்று விசனமுற்று, லபிதையைப் பார்த்து, அடி பெண்ணே! என் பிள்ளைகள் மிகவுஞ் சிறுவராதலால் அவ்வனத்தில் அக்கினிப் பிரவேசிக்குமளவில் எழும்பிப் போகமாட்டாமல் இருக்கவும் இட

யில்லாமல் தவித்துக்கொண்டென்னசெய்கின்றனரோ? அல்லது அந்த ஜரிதையானவள் யாது செய்யமாட்டுவாள்? குஞ்சுகளை வைத்துக்கொண்டு அவளெப்படி தவிக்கின்றாளோ? ஐயோ! நான் தவஞ்செய்துபெற்றபிள்ளைகள் சாம்பராகிப் போயினரோ? எரிந்துகொண்டிருக்கின்றனரோ? அவ்வியசனத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் என்பத்தினியுந் தீயில் விழுந்துபோயினளோ? என்ன துயரப்படுகிறாளோ? ஏன் நானவர்களைவிட்டுவந்தேன்? மறுபடி காண்பேனோ? காணமாட்டேனோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே என்றுசொல்லி, ஓ ஜரிதாரி! ஓ ஸாரிஸ்ருக்வா! ஓ ஸ்தம்பமித்ர! ஓ மகானுபாவனாகிய துரோணனே! நீங்கள் எனக்குப் புத்திரராகி இந்தக்கதியடைந்தீர்களே! உங்கள் மனம் எப்படி துடிக்கிறதோ? உங்களுடல் எவ்விதம் பதைக்கிறதோ? என்று புலம்ப, அதை லபிதை கேட்டு, மனதிற்பொறாமையோடு தன்கணவனைப்பார்த்து, ஓய் முனியே! நீர் பிள்ளைகளுக்காக மனஸ்தாபப் படவில்லை. முன்னமே அவர்கள் ரிஷிகளென்றும் மகானுபாவர்களென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றீர். அன்றியும் அக்கினியைத்துதித்துப் பிள்ளைகளுக்கு யாதொருதீங்கும் நேரிடாமலிருக்கும்படி வரமும்பெற்றிருக்கின்றீர். அந்தத்தேவனும் சொன்னவார்த்தை தவறமாட்டான். உமது பிள்ளைகளுக்கு அக்கினிபயம் கொஞ்சமேனுமில்லை. இதெல்லாமுமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறபடியினாலே நீர் பிள்ளைகளைக்குறித்து விசனப்படக் காரணமில்லை. ஆனால் என்னைவிட்டு ஜரிதையிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்பது கருதிப் பிள்ளைகளுக்காகப் புலம்புகிறவர்போல மாயம் பண்ணுகிறீர். உமது வீர்யத்தினுதித்த ஞானவான்களாகிய பிள்ளைகள் தங்கள் தாயைக்காப்பாற்றாமலிருப்பார்களோ? இது வெல்லாமல்ல. என்சக்களத்தியாகிய ஜரிதையைநினைத்துக்கொண்டிப்படிப் புலம்புகின்றீரேயல்லது வேறில்லை. எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது. அவளிடத்தில் எவ்வளவு ஸ்நேகமிருக்கிறதோ! அதிற் பத்திலொரு பங்கு என்னிடத்தில்லை. ஐயோ! உம்முடைய ஆசையை நான்கெடுப்பானேன்? இப்படி மேலுக்கு உறவாகிற புருஷருடன் சேர்ந்து அவஸ்தைப்படுவதைவிட சும்மாயிருப்பதே பெண்களுக்கு நல்லது. ஆதலால் நீர் உமது பிரியநாயகியாகிய ஜரிதையினிடத்திற்கே போய்ச்சேரும். இனி என்னைத் தீண்டவேண்டாம். நான் திக்கற்றவள்போல எங்கேயாகிலும் போகிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட மந்தபாலமுனியானவர் - அடி பேதாய்! நீ பொன்னைக்காமித்திருக்கும் பெண்களைப்போல் நடுவிற் கிளம்புகிறாய். அப்படியில்லையாதே. சந்ததிக்காக வருந்தினேனேயல்லது வேறில்லை. அடி மூடத்தனமுள்ளவளே! பிள்ளைகளுக்குத் தொந்தரவு நேரிடுங்காலத்தில் நான் உன்னுடனே சரசமாடிக்கொண்டிருக்கலாமோ? கையிலிருக்குங் கனியையெறிந்து மரத்திலிருக்குங்கனியைத் தாவுவதுபோற், பெற்றபிள்ளைகளை நெருப்பிலிட்டு வேறுபிள்ளையைப்பெற யத்தனிப்பேனோ? அப்படிசெய்வேனாகில் என்னைப்பார்க்கிலும் ஞானசூனியன் இவ்வுலகத்தில் யாருமிருக்கமாட்டார்கள். உலகநிந்தனையும்பெறுவேன். பரலோகவாசமும் இழப்பேன். இம்மைசுகமுந்துறப்பேன். இவ்வாறுநான்கெட்டுப்போகவல்லவோ நீ சொல்லுகிறது. ஓ குரூரமனமுடைய கோதாய்! அக்கினிதேவன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருந்தாலும், அப்பெரியவனம் பற்றியெரியுமளவிற் சிறகு முளையாத அக்குஞ்சுகளை அதில்விட்டுச் சும்மாயிருக்க மனந்துணியுமோ? சுவாலைவீசினாலும் போதுமே: ஆதலால் நீ யென்னசொன்னாலுஞ்சரி: நான் அவ்விடம்போவேன். உனனிஷ்டம் என்னுடன் கூடவந்தால் வா. அல்லது எங்கேயாவதுபோனாற் போ. என்று சொல்லி அம்முனி காண்டவவனத்திற்கு வந்தார்.

இதற்குள்ளாக அக்கினியானவன் வனமுழுதுந் தகித்துச் சாம்பராக்கியபின், ஜரிதையும் அவ்விடத்துக்குவந்து, தன்குஞ்சுகள் பிழைத்திருப்பதைக்கண்டு, மிகவும்பரிவுடனே ஓடிக் குஞ்சுகளையணைத்துக் கண்ணீருகுத்து ஸ்தம்பித்து நிற்குமளவில்; அந்த மந்தபாலமுனியும் அவ்விடம்வந்து, தனது மனைவியும் மக்களும் பிழைத்திருப்பதை நோக்கிப், பரிவுற்றுளர்ந்து ஆச்சரியத்தாற் கிளர்ந்து நிற்கும்போது அந்நான்கு குமாரரும் பிதாவைக்கண்டு, ஐயா! தேவரீர் திருவடிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோமென்று தங்களுக்கு முளைத்திருக்கிற சிறகுகளுக்குஞ் சிறுகால்களுக்குந் தக்கபடியோடிவந்து நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள். இவ்வாறு வணங்கிய புத்திரரைக்கண்ட மந்தபாலமுனியானவர் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, புத்திரப்பேற்றை வேண்டி உலகவின்பத்தையடைந்தவராதலால் அவர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து தடவிச் சீராட்டி உச்சிமோர்ந்து, தன்மனைவியாகிய ஜரிதையை நோக்கிச் சிலவார்த்தைபேச, அவள் ஒன்றும் பதிற்பேசாமலிருக்க, மறுபடியவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: அடி என்காதலி! இந்த மக்களுள் மூத்தவன் எவன்? இரண்டாவது எவன்? மூன்றாவது எவன்? நான்காவது எவன்? நான் மிகவும் அன்புடனேயும் ஆசைத்துடனேயுங் கேட்கிறேன். மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்லாதிருக்கிறாய். அப்படி நீயிருப்பதினாலே என்மனம் மிகவும் பரிதாபமுறுகின்றது. என்னிடத்தில் விசுவாசம் பாராட்டிப் பேசவேண்டுமென்று அவளைப் பரிசித்தார். அந்த ஜரிதையானவள் - ஓய் முனிவரே! உமக்கு மூத்தபிள்ளை யாரானாலென்ன? இரண்டாவது பிள்ளை யாரானாலென்ன? மூன்றாவதுபிள்ளை யாரானாலென்ன? நான்காவது பிள்ளை யாரானாலென்ன? இவர்களைப்பற்றி உமக்காக வேண்டிய தொன்றுமில்லை. அப்படியேதாகிலும் பிரயோசனமிருந்தாற் பேதையாயுஞ் சிறகுமுளையாக் குஞ்சுகளையுடையவளாயுமிருக்கின்ற வென்னை யொன்றியாய் இக்கானகத்தில் தனியேவிட்டுப்போய்ப் பயங்கர

மாகிய காலத்திலும் இப்படிப் பார்க்காம லிருப்பீரோ? முன்னம் எவளிடத்தில் மோகத்தினாலே இவ்வா றென்னை விட்டுப்போனீரோ? அவளிடத்திற்கே இப்போதும் போகலாம். நான் அவளைப்போல அழகும் சொகுசுமுடையவளோ? அவளே உம்முடைய மனத்திற்கு இனியவளென்று ஒறுத்தாள். அதுகேட்ட அம்முனிவர் - அடிபெண்ணே! நான் சந்ததிக்காகப் பெண்ணை மருவ வந்தவனாகையாலும், நீ பிள்ளைகளைப் பெற்றிருந்த படியினாலும், அவளோடனிருந்தேன். அன்றியும் பெண்களுக்குக் குழந்தைகளைப் பார்ப்பதைவிடச் சந்தோஷம் வேறில்லை. அதனால் உன்னை விட்டுப்போனேன். நீயோ மகாபதிவிரதை யாயிற்றே; நீ யெல்லா மறிந்திருந்தும் புருஷன் விஷயத்தி லிப்படி சந்தேகப்படலாமோ? இப்பொழுது தான் பூர்வத்தில் அருந்ததியானவள் சப்தரிஷிகளுக்குள் ளொருவரும் மிகவும் பரிசுத்தமான கருத்துள்ளவராகிய வசிஷ்டரிடத்தில் சந்தேகப்பட்டு, அதன்குறிப்பை யாவரும் அறியக் காண்பித்தாள். அதனாலே அவ்வசிஷ்டமுனிவர் கோபங்கொண்டு சபித்தார். அச்சாபத்தினாலேதான் இப்போதுங் கருநிறங்கலந்த சென்னிறமுள்ளவளாய், ஜனங்களுடைய கண்களுக்குத் தொந்துந் தெரியாமல் ஆகாசத்தில் நட்சத்திரமா யிருக்கிறாள். ஆதலால் நீ மகாபதிவிரதையா யிருந்து, புருஷனுடைய கருத்தறியாமல் என்மேல் சந்தேகிப்பது நியாயமல்ல. மேலும் நான் பெண்போகம் விரும்பியவனல்லன். சந்ததியைமாத்திரம் விரும்பியவன். அன்றியும் பெண்டாட்டியினிடத்தில் விசுவாசம் வைப்பது தப்பு. ஏனென்றால்-பிள்ளைபிறந்தால் புருஷனை லட்சியஞ் செய்கிறதில்லை. அடி ஜரிதாய்! நீ நற்கதியடையும்பொருட்டு எனக்கு ஏற்றபடி சேட்டித்தொண்டு என்னுடனகூடி நீ [illegible], அப்பெண் மயில்போல்பவள் இரைத்திட்டு, நமது தாயார் [illegible] தை அறியாமற் சொன்னேயென்று நகைத்திருக்கப், பிள்ளைகள் நால்வருந் தாய்பருவதைச் சரணஞ் செய்து, தாங்கள் தாயினிடத்திற் போகிற வேண்டாமென்றார்கள். அம்முனிவரானவர் தமது பிள்ளைகளுடைய [illegible] டைய தவப்பயனாகிய பிள்ளைகளே! [illegible] பத்து [illegible] று நீங்கள் [illegible] வேண்டாம். [illegible] த்தைக் கொண்டு [illegible] அக்கினிபகவானை நான்கண்டு [illegible] வேண்டிக்கொண்டேன். அதற்கு [illegible] ஒப்புக்கொண்டார். அதற்கு [illegible] ட்டாலேனும், உங்கள் தாயார் [illegible] கையால் அவளாலே அக்கினி [illegible], நீங்கள் [illegible] ங்களைக்கொண்டு ஆச்சரியமுற [illegible] வீர்களென்றும் நிச்சயம்பண்ணி; நானிவ்விடம் வராமலிருந்தேன். அதுபற்றி என்னிடத்தில் நீங்கள் ஒரு தவிஷயத்திற்காக விகற்பமொன்றும் நினைக்கவேண்டாம். இனி இவ்விடத்தில் நாமிருக்கக் கூடாது. அப்பாற்போவோம் வாருங்களென்று சொல்லிப் பெண்சாதி பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு, மந்தபாலமுனிவர் வேறிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

கிருஷ்ணார்ச்சுனர் தேவேந்திரனிடத்தில் வரம்பெற்று மீளுதல்.

கேட்டீரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்விதமாகச் சார்ங்கர் - மயன் - அசுவசேனன் - என்னும் இவர்களைத்தவிர மற்றெல்லாச் செந்துக்களையும், செடி - கொடி - மரம் - புல் - கல் - முதலான தாவரங்களையும் அக்கினிதேவன் நன்றாய்ப் பட்சித்து, உதிரம் - வஸா - முதலானவைகளைக் குடித்துத் திருப்தியடைந்து, மகா சந்தோஷத்துடனே கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்கு முன்வந்து, ஓய் மகாபுருஷர்களே! உங்களுடைய சகாயத்தினாலே என திஷ்டம் நிறைவேறிற்று. [illegible] ருக்குந் தருணத்தில் தேவேந்திரனானவன் சகல தேவகணங்களோடுங்கூட வானத்திலிருந்து இறங்கிவந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியையும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்து, ஓ புருஷசிங்கங்களே! நீங்கள் லோகோபகாரார்த்தமாக அவதரித்தவர்களாகையால், சகலமான தேவாசுரர்களையும் வென்று லோகத்துக்கு மிகவும் விரோதமாயிருந்த இவ்வனத்தை அக்கினியைக்கொண்டு அழித்தீர்கள். ஆகையால் உங்களுடைய பலபராக்கிரமங்களுக்கும் - தைரிய சாமர்த்தியங்களுக்கும் - தருமசிந்தைக்கும் - மிகவும் சந்தோஷப் பட்டேன். உங்களுடைய இப்படிப்பட்ட நற்குணங்களைக் காண்பதற்காகவே நான் யுத்தஞ் செய்தேன். இப்போது உங்களுக்கு நல்ல வரங்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேனாகையால், இஷ்டமாகிய வரங்களைக் கேளுங்களென்று சொல்ல; அர்ச்சுனனானவன் தேவேந்திரனை வணங்கிக் கைகூப்பிக்கொண்டு, ஓ சுவாமி! ஓ அமிதவிக்கிரம தேவராஜனே! [illegible] அஸ்திரங்களையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். இந்திரனானவன் ஓ நாயகனே அர்ச்சுனா! [illegible] கொடுப்பேன். [illegible] அப்படி [illegible] உன்னிடத்திற் சந்தோஷப்பட்டு தமது அஸ்திரத்தைக் கொடுப்பார். அப்போது நானும் ஆக்கினேய அஸ்திரங்கள் - வாயவிய அஸ்திரங்கள் - ஐந்திர அஸ்திரங்கள் - முதலிய எல்லா அஸ்திரங்களையுங் கொடுப்

பேன். ஏனெனில் - அப்போதுதான் நீ இவ்வஸ்திரங்களை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவபெருமை யுடையவனாகிறாய். அந்தக்காலம் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் நானே யுன்னை அழைப்பித்துக் கொடுப்பேனென்று சொன்னான். பின்பு கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ இந்திரதேவனே! எனக்கு மற்றொருவரமும் வேண்டுவதில்லை. இந்த அர்ச்சுனனுடைய நேசம் நிலைபெற்றிருக்கும்படியான வரமொன்று கொடுத்தாற் போதுமென்று சொல்ல, இந்திரனும் அப்படியே யாகக் கடவதென்று சொல்லி அக்கினியினிடத்திற் சென்று, ஓ அக்கினிதேவனே! நீ நல்ல ஆஸ்ரயம்பெற்றபடியா[illegible] நிறைவேறிற்று. நீசெய்தகாரியம் நல்ல[illegible] என்முன்னிடத்தி[illegible] மனஸ்தாபமில்லை. என்றுசொல்லி மறுபடியுந் தனதிடமாகிய பொன்னுலகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இவ்வாறு இந்திரன் [illegible] அக்காண்டவவனத்தைத் தகித்த அக்கினிதேவனானவன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓ [illegible] சுவேதவாகனனே! இந்தக் காண்டவவனத்தை [illegible] - அட்சயமாகிய ஆவநாழிகை [illegible] - வானரத்துவசமுடைய இந்திரதத்தமாகிய [illegible] - சமர்த்தருக்களையு [illegible] செய்து [illegible]. இனி எனக்கு விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று [illegible] விடைபெற்று, அப்படியே [illegible] விடைபெற்று [illegible] போனான். பின்பு அக்கினியினிடத்தில் விடைபெற்றுக் [illegible] அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணரும் [illegible] வெகு [illegible] - ஆனந்த [illegible] வேண்டும் - [illegible] தீர்த்த [illegible] வேண்டும் - [illegible] வேண்டும் - [illegible] என்று [illegible] இனிதா[illegible] யாகிய [illegible] விசாலத்தினை [illegible] தருவிச்சரசமா[illegible] பக்கத்திலடையும்படியானது[illegible] சோலைகளிடத்திலும் [illegible] பெண்களின் [illegible] கண்டு [illegible] அழகிய [illegible] மங்கையர் யாரும் தங்கள் புருஷர்களிடத்தி[illegible] மிகுந்த [illegible] பெண்ணின [illegible] களாய், மன்மத[illegible] செய்யும்படியானதும்; தென்றலாகிய பெண்ணானவள் இருளைக்கெடுக்குந் தனது நாயகனாகிய சூரியனானவன் இதுவரையிற் றன்பாற் றழுவியிருந்து இப்போது வடதிசைப் பெண்ணைத் தழுவினனென்று மயங்கிப் பெருமூச்சு விடுந்தன்மைபோல் மலயமாருதம் வீசும்படியானதும்; மேகங்களை கவிந்து நித்திரைசெய்யும்படியாக உயர்ந்து தழைத்துத் தளிர்த்திருக்கின்றமாமரங்களிலுள்ள குயில்களானவை அழைப்பவருகின்ற அனங்கராஜனது சேனைகளினின்றெழும்பும் புழுதியைப்போலச், சோலைகள்தோறு முள்ளவாசனை கமழ்கின்ற புஷ்பங்களில் வண்டுகள் பண்பாடிக்கொண்டிறங்கி மூங்கினுலு பூநதோறும் அவ்வவற்றிலுள்ளமகரந்தங்களைத் தெழும்பும்படியானதும்; நெருப்பைப்போலத் த இரத்தினபரணங்களினொளி பாயும்படியான குசகும்பங்களையுடைய மங்கையரது கரியகூந்தலினின்றும வண்டினங்கள் படிந்து இணங்குந்தோறும் விழ்கின்ற பிரயமலர்களைப்போலச், சோலைகடோறுமுள்ள பூஞ்செடிகளின கிளைகடோறுமிறங்கிக்கோகிலங்கள் கூத்தாடுதலினால் விழுகின்ற புஷ்பங்களான் மூடப்பட்ட பூமியானது பொற்சிலைகளை விரித்த சயனங்களையொத்திருக்கும்படியானதும்; கிளைகளிற் புஷ்பித்திருக்கு மலர்களினது ருசியும் வாசனையும் பொருந்திய மகரந்தப்பொடியில் லாடிவருகின்ற ஆண்குயில்களைப்பார்த்த பெண்குயில்கள், புதுமணஞ்செய்து வந்தனமென்றாடி இளவாழையினது குருத்திற்சென்றொளிக்கும்படியானதும்; ஆகிய இளவேனிற்காலமென்னும் வசந்தகாலத்தி லுல்லாசத்தை யநுபவிக்கவேண்டி வந்தவராகையால், தங்களுடைய தேககாந்தி யுறைந்தமையால நீலவண்ண முடையதுபோலிராநின்றதாய், வெண்டாமரை - செந்தாமரை - வெண்குவளை - கருங்குவளை - வெள்ளாம்பல் - செவ்வாம்பல் - முதலிய நீர்ப்பூவகைகள் எங்கும் நிறைந்துள்ளதாய், நாரை - அன்றில் - பாறு - உள்ளான் - அன்னம் - நீர்க்கோழி - நீர்க்காக்கை - சக்கரவாகம் - கின்னரம் - கொக்கு - குருகு - லயம் - இவைமுதலாகிய பலவகைப்பறவைகள் எங்குநிறைந்திருக்கின்றனவாய், யானைகள் பொழிகின்ற கன்னமதமுதலாகிய மூன்றுவகைப்பட்ட மதங்களும் - ருதிகளின வாயிலிருந்து ஒழுகுகின்றவிலாழிகளுங் கலந்ததாய், தேவரம்பையர்வந்து ஸ்நானஞ்செய்யுந்தோறு மிறங்குகின்ற குங்குமாதிகள் கலந்த வாசனைப்பொடிகளும் - அவர்கள் எடுத்துத் தரிக்குந்தோறுஞ் சிந்தி வீழ்ந்து கிடக்கின்றசந்தனம் - கஸ்தூரி - செம்பஞ்சின் குழம்பு - கற்பகமலர் - முதலாகிய வஸ்துக்களுமெங்கும் நிறைந்ததாய், நீலமுதலாகிய ரத்னங்களும் முத்துக்களுங் கரையின்மேலுஞ் சலத்திற்றளளும் நாநாவிதமாகப் பிரகாசிப்பது - பாற்சமுத்திர முதலாகிய பலசமுத்திரங்களும் ஒன்றாய்க் கலந்து பெருகிவந்ததுபோ லிருப்பதாய், பாலை - நெய்தல் - குறிஞ்சி - மருதம் - முல்லை - என்னு மைந்திணைப் பொருள்களும் அங்கங்கு தம்மைக்குறித்திருப்பதாய், சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களுக்குக் காரணமாகிய முக்குணங்களுந் தோற்றுகின்ற மகாவிஷ்ணுவினுடைய மேனிபோன்றதாய, பலவிதமலர்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட பூமிதேவியின் மயிர்ப்பின்னல் போன்றதாய், அன்னங்களுடைய சிறகுகளாற் பாதி மறைக்கப்படும் பிரவாகமுடைத் தா யிருக்கிறபடியினாலே ப

ரமசிவனுடைய மேனியோடு கலந்தபார்வதியின் தேகம்போன்றதாய் விளங்குகின்ற இயமுனையாற்றினது கரையில் வந்து; அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய தாமரை இலைகளானவை தேவலோகத்திலுள்ள ஐராவதமென்னும் யானைகளின் கொம்புகளைப்போலிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய குவளைகளின் சாயல்களானவை தேவேந்திரனுடைய உச்சைச்சிரவமென்னும் குதிரைகளைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய வெண்டாமரைகளானவை ஆகாசத்திற் பிரகாசிக்குங் களங்கமற்ற பூரணசந்திரர்களையொத்திருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய செங்குவளையரும்புகளானவை பவளக்குருத்துக்களையொத்திருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய நீலோற்பல மலர்களோடு கலந்து மலர்ந்த வெண்டாமரை மலர்கள் களங்கத்தோடு உதித்த சந்திரனைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே விளங்குகிற கொடிப் பாசிகளானவை வடவாமுகாக்கினியின் புகையைப் போன்றிருப்பதையும், அதன் சலத்திலுள்ளே தோன்றிய தருக்களின் நிழல்களானவை மைநாகமுதலிய பலமலைகளையொத்திருப்பதையுங் கண்டவர்களாய்; அவ்வாற்றில் முன்னந் தம்மோடு ஜலக்கிரீடைசெய்து சென்ற அம்மங்கையர்களுடைய முலைத்தடங்களின் கற்பூரங்களெல்லாம் அவ்வாற்றினலைகளினாற் கரைந்து ஒதுக்கப்பட்டனவோவென்று சொல்லத்தக்கவையாய் நுண்மையாயும் வெண்மையாயும் இராநின்ற மணற்பரப்புகளை நோக்கிவந்து; அதில் விளையாடிய அந்தஸ்திரீகளுடைய மெய்யுறலினாற் பரிமளம்பொருந்தி விளங்காநின்ற மணல்மேடுகளின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு; அருகிலிருக்கின்ற சோலைகளிலுலாவாநின்ற மந்தமாருதத்தினால் அதன் தோழனாகிய அக்கினிக்கு இவர்கள் பசித்திருத்தலைப்பற்றிச் சந்தோஷித்து இவர்கள் கொண்டிருக்கும்படியதிப்பதற்காகத் தேன்றுளிகளையும் மலர்களையுந் தளிர்களையும் வீசப்பெறவும், அச்சோலைகளாகிய மங்கையர்கள் கோங்கரும்புகளாகிய இளமுலைகளைச் சுமந்து-பூங்கொடியாகிய இடையானது அசைய - மாமரங்களிலுள்ள குயில்களின் தொனியாகிய இசையினால் வம்மின்களென்று இன்சொற்கூறி-புன்னை மலர்களாகிய பொரிகளைச்சிதறி-மெல்லிய தளிர்களாகிய கைகளினாற் கனிகளைத்தந்து உபசரிக்கப்பெற்றும் இருந்து; இவர்கள் பராக்கிரமமனைத்தையும் விளங்க உரைப்பதுபோலக் குயில்கள் கூவவும், அவற்றைக் கேட்குந்தோறுஞ் சிரக்கம்பிதஞ் செய்வதுபோலச் சோலைகளசையவும், அதிசயித்தார்ப்பதுபோல அன்றில்கள் சத்திக்கவுங் கண்டுவியந்து; கிரவுஞ்சம்-சக்கிரவாகம்-சாரசம் - இராஜஹம்சம்-முதலாகிய நீர்ப்பறவைகளெல்லாமவர்கள் தேகநிறத்தையவ்வாற்றின வெள்ளமென்று கருதிக் களித்தொலித்துக்கொண்டு உலாவித்திரிய, அதுகண்டு அவர்கள் நகைக்கு நகையொலிகளைத் தாமரைகளினடிச்சோடிகளைப் பிரித்து அன்னங்கள் வருகின்ற சோத்தயும், அதிலிருக்குந் தம்பதிகளெல்லாம் பெண்களைக் காணமையாற் கண்ணை மூடினதுபோற் குவிந்து தாட, அதுகண்டு அன்னங்கள் வெருண்டு பறந்தோட, அதற்காகச் செல்லமெண்டாமரை புக்குத் தன்னை விளக்குகின்ற செவ்வரத்தோடு தன்னே விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி யிவ்வநேரம் விளையாடியபின் மயமுடைய கூடப்புறப்பட்டு, அக்கினி தேவனாற் கொடுக்கப்பெற்ற தேரின்மேலேறி, பந்துக்கள் - சிநேகிதர்கள் - நகரத்தினர்-முதலாகிய சகலஜனங்களும் எதிர்கொண்டுவர, தமரம்-முரசம் - மிருதங்கம் - முதலியவனந்த வாத்தியகோஷத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தம் போய்ச்சேர்ந்து, தருமபுத்திரர் முதலானோரைக் கண்டபின் தாங்கள் விளையாடயமுனையாற்றின் கரையிற் சென்றதும், அங்கே அக்கினிவந்து யாசித்ததும், அவனிட்டப்படி காண்டவனத்தை அவனுக்கு ஆகாரமாக்கியதும், தேவர்களை வெற்றிபெற்றதும், அவ்வக்கினிதேவனிடத்தினின்று தாங்கள் பலபெற்றதும், மயனைக் காப்பாற்றியதும், இவைமுதலாகிய சரித்திரங்களையெல்லாஞ்சொல்லிக் களித்திருந்தார்கள்.

காண்டவதகனச் சருக்கத்தோடு,

ஆதிபர்வம் - முற்றிற்று.

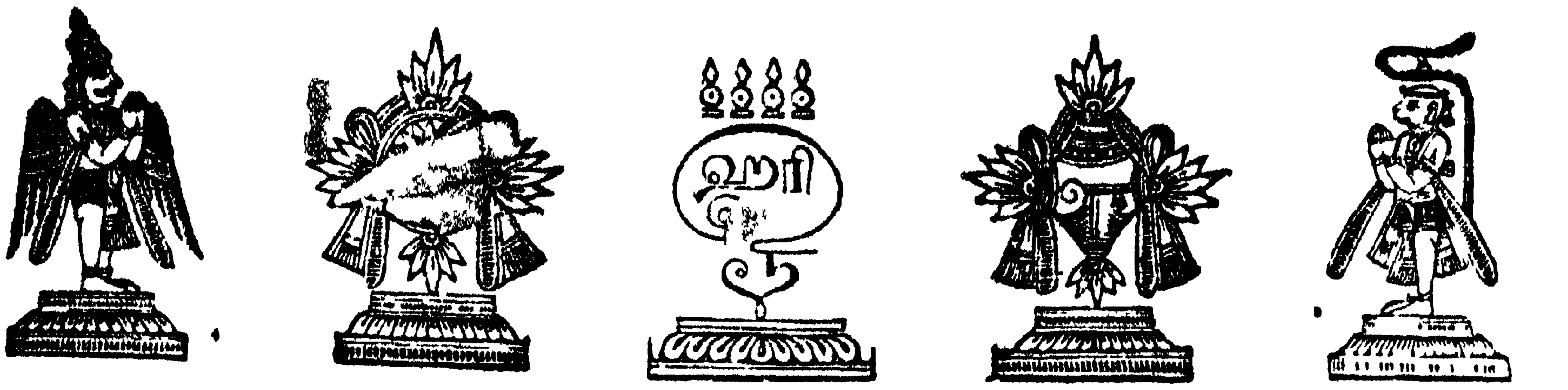

ஸ்ரீருக்மணீ சத்தியபாமா சமேத ஸ்ரீவேணுகோபால பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

இரண்டாவது.

சபாபர்வம்.

கண்ணன்றுதி.

பாண்டவர்கள் புரிந்ததவப் பயனாகி யவதரித்துப் பகைத்துமேன்மேன்
மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரணமுருக்கி முகில்புகாமற்
காண்டவமுங் கனலவயிற்றுக் கனறணிய நுகருவித்துக் காக்குமாறே
பூண்டருளெம் பெருமானைப் போற்றுவா ரெழுபிறப்பு மாற்றுவாரோ.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின் முதற்பாகமாகிய ஆதிபர்வத்தைச்சாங்கோபாங்கமாகக் கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜெனமேஜெய மஹாராஜன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! பிரபஞ்சோற்பத்திமுதல் பூமிதேவி பிரஜாபாரந்தீரப்பெற்ற ப்ரம்மிறைவேறத் திரிமூர்த்திகளாதிய தேவாசுரர்கள் பாரதவீரர்களாயுற்பவிக்கும் வகையிற் சூரியசந்திரவம்சத்தரசர்களுக்கு நேர்ந்தவிருத்தியழிவும், பின்னிச்சந்திரவம்சம் வேதவியாச ரனுக்கிரகத்தினாற் குருகுல வரசர்களாய்ப் பிறந்து அஸ்தினாபுரத்தி லரசியற்றிய திரிதராஷ்டிரன் - பாண்டு இவர்களால விருத்தியடைந்ததும், அக்கால இளவரசுபட்டம் பெற்றிருந்த பாண்டு சாபத்தாலிறந்ததும், அப்போது இவர்கட்கிருந்த பிள்ளைகள் நூற்றைவரிற் பாண்டுவின் பிள்ளைகளாகிய ஐவரைத் திரிதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளாகிய நூற்றுவர் அந்தரங்கமாய்ச் சிலதீங்கிழைக்கத் தெய்வச்செயலா லவர்கள் அத்தீங்குகளினின்றும் விடுபட்டு யாவரும் தனுர்வேதாதிகள் பயின்றதும், பின்பு கங்காபுத்திரனாகிய வீஷ்மருடைய பிரேரபணையினால் அப்புத்திரர் நூற்றைவரிற் சிரேஷ்டனாகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுபட்டங்கொடுத்த திரிதராஷ்டிரன் தனது புத்திரர் போதனையினால் அப்பாண்டவர்களை வாரணாவதத்தில நிறுத்தியதும், அப்பாற் றுரியோதனன் அரக்குமாளிகை சமைத்து அவ்வைவரை அதிலிருத்தித் தீயிட அவர்களதினின்றுந் தப்பி வேத்திரகீயத்தில் வேதியர்வடிவாய்ச் சென்று பராக்கிரமத்தோடு பாஞ்சாலன் புத்திரியாகிய திரௌபதையைத் திருமணஞ்செய்ததும், பின்பு இராஜ்யபட்டாபிஷேகத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் குடிபுகுந்த அவ்வைவரும் நாரதமுனிவரிட்ட ஏற்பாட்டின்படி திரௌபதியைக்கூடி உபபாண்டவரைப் பெற்றதும், அம்முனிவரேற்பாட்டை அனிச்சாசங்கற்பத்தினாற் கடந்த விஜயன் தீர்த்தயாத்திரைசென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யநுகூலத்தாற் சுபத்திராதேவியை மணந்து அபிமன்யுவென்னும் இராஜகுமாரனைப் பயந்ததும், இதுபோலவே வீமார்ச்சுனனிருவரும் இன்னும் சில உபபத்தினிமார்களைக்கூடி வெவ்வேறு புத்திரர்களை யீன்றதும், கிருஷ்ணார்ச்சுன ளிருவரும் அக்கினிதேவனுக்குக் காண்டவவனத்தை இரையாக்கியதும், அவ்வக்கினிதேவனாலும் தேவேந்திரனாலும் அர்ச்சுனன் பலவரங்களும் படைகளும்பெற்றதும், ஆகிய இச்சரித்திரங்களையெல்லாம் அவ்வவற்றிற்குரிய உபசரித்திரங்களோடுங் கேட்டு ஆனந்தபரவசத்தனாயினேன்: இப்பால் இரண்டாம்பர்வமாகிய சபாபர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று ஜெனமேஜெயமஹாராஜன் அன்போடுங்கேட்க, வைசம்பாயனமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.]

தேடிய வகலியை சாபந் தீர்த்ததாள், நீடிய வுலகெலா மளந்து நீண்டதாள்
ஓடிய சகடிற வுதைத்துப் பாம்பின்மே, லாடியுஞ் சிவந்ததா ளென்னை யாண்டதாள்.

முதலாவது,

இராஜசூயச் சருக்கம்

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்படிக்கு உலோகோபகாரமாகியும் அதிசயங்களாகியுமிரா நின்ற செய்கைகளையுடைய பாண்டவர்களும் கண்ணனும், கண்முதலாகிய இந்திரியங்களும் மனதும்போற் கலந்து களித்திருக்குமளவில்; காண்டவவன தகனத்தினின்றுந் தப்பிய அந்த மயனானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முன்னிலையில் அர்ச்சுனனைப் பார்த்துக் கைகூப்பி, வாய்புதைத்து ஒருவார்த்தைசொல்லத் துவக்கினன். ஓ மகானுபாவனாகிய பாண்டுகுமாரனே! நான்செய்த தீவினையினாலே அனற்சூழ்ந்த காண்டாவனத்தி லகப்பட்டு நடுநடுங்கி எவ்விதத்தினாலாகிலும் தப்பிப் போகவேண்டுமென்று முயற்சிசெய்யும்போது, என்னைவிட்டுவிட மனதில்லாமல் அக்கினியானவன் கிருஷ்ணனைக் கண்காட்ட, அவர்சக்கிராயுதத்தை யேந்தி என்பேரிற் பாய்ந்துவரும்போது நீரன்றோ எனக்கு உயிர்தந்தீர்! இப்படிக்கு உயிரைக்கொடுத்த உமக்கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யமாட்டுவேன்? ஆகிலும் ஏதேனுமொருமரியாதையை என்னிடத்திற்பெற்று என்னைப் புனிதனாக்கவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனனானவன், ஐயா மயனே! உமது சிநேகத்தினாலேயே நான் சகல மரியாதையையும் பெற்றதுபோலாயினேன். இனியெனக்கு வேறுகைமாறுவேண்டாம். இப்போதிருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் எங்களிடத்தில் அன்புவைத்திருக்க வேண்டியதே முக்கியம். ஆதலால் நீர்சுகமாய் உமது இடத்தைப்போய்ச் சேருமென்றுசொல்ல, மயன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான்: ஓ மகாபுருஷனே! இவ்வாறுசொல்வது உமது பெருமைக்குத் தக்கதேயானாலும், தேவர்களுக்கு விசுவகர்மா வென்பவன்போல அசுரர்களுக்கு நான்சிற்பியாகிச் சகலசிற்பங்களிலும் வல்லவனாயிருப்பவனாதலால், உங்களிடத்தி லுண்டாகிய அன்பினால ஒருவாசஸ்தானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு உங்களிஷ்டம் யாதோ அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அர்ச்சுனனானவன் - ஐயனே! நீரெப்படி என்னாலே பிராணசங்கடத்தினின்றும் விடுபட்டதாய் நினைக்கிறீரோ, அப்படியே நான்உம்மை யொருவேலையுஞ் செய்விக்கலாகாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகிலும் உமதுசங்கல்பத்தை விலக்க மனமில்லாதவனாயு மிருக்கிறேன். ஆதலால்-ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு இஷ்டமாகியதில் எதையாகிலுஞ் செய்தால் அதுவேஎனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்திற்குக் காரணமாகுமென்ன, மயனானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து, சுவாமி கிருஷ்ணா! நான்தேவர் - அசுரர் - இயக்கர் - கின்னரர் - கந்திருவர் - நாகர் - முதலாகிய, யாவருக்கும் அசாத்தியமாகிய சிற்பங்களில் வல்லவன். ஆனதுபற்றி சிற்பிகளெல்லாம், அம்மா! இதென்னசிற்பம்? எந்தஉலகத்திலும் இச்சிற்பம்போல் யாம்கண்டதில்லையென்று ஆச்சரியப்படும்படியானசபாமண்டப மொன்று செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் என்கருத்து நிறைவேறத் தங்கள்திருவுளத்திற கிஷ்டமானதைக் கேட்கவேண்டுமென்ன, ஸ்ரீகிருஷ்ணனவர் மயனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்:

பாண்டவர்களுக்கு மயன் சபாமண்டபஞ் சமைத்துத்தரல்

ஓ சிற்பிகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய மயனே! என்னிஷ்டப்படி செய்யவேண்டுமென்று உமக்கு மனதிருக்கிறபடியினாலே சொல்லுகிறேன் கேளும்: நமது தருமராஜனுக்கு நீர்சொல்லிய வண்ணம் ஒரு சபாமண்டபத்தை நிருமிக்கவேண்டும். அது எல்லாவுலகங்களின் சபைகளைக் காட்டிலும் அதிசயமா யிருக்கவேண்டும். தேவராவது அசுரராவது அதைப்போற் செய்ய நினைத்தால் அதுகூடாததா யிருக்கவேண்டும். அதில் தேவமாயா விசித்திரங்களும் அசுரமாயா விசித்திரங்களும் காணப்படவேண்டும். இவ்வாறுசொல்லத் தரமில்லாத விசித்திரங்களோடு கூடிய சபையை நிருமியுமெனவே, அந்தமயனானவன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அப்படியே செய்கிறேனென்று அங்கீகரிக்க, இச்செய்தியை உதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி இந்தமயனையுங்காட்ட, அவரும் மயனைமிகவுங் கொண்டாடிச் சபையை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்மொழியைக்கேட்ட அந்த அசுரத்தச்சன் சொல்லுகிறான்: முற்காலத்தில் விருஷபருவனென்றொரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன் தனது தோள்வலியினாலே சகலமானபேர்களையும் ஜயித்துக் கப்பமாகக் கொணர்ந்த நட்சத்திரம்போ லொளிவீசாநின்ற பலமணிக்கூட்டங்கள், விந்துவென்னுந் தடாகத்திற் கிடக்கின்றன. அவையாவும் இச்சபைக்கு உபயோகமாக வேண்டுமென்று சொல்லி, மலைகளைக்காட்டிலு முறுதியுள்ள தோள்களுடைய மல்லர்கள் அநேகரைக்கொண்டு அந்தரத்தினங்களைக் கொண்டுவரச்செய்து, பெரியோர்களியற்றிய ஜோதிடப்பிரகாரம் நல்லமுகூர்த்

தத்திலே சபாமண்டபம் நிருமிக்க வாரம்பித்தான். அச்சபை நிருமித்தவிதமும் அதின்சிறப்பும் ஆதிசேஷனுக்குஞ் சொல்வ தரிதாயிருக்கும். ஆனாலும் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பசும்பொன்னினாற் சுவர்கள்செய்து, அவைகளின்பேரில ஏழடுக்குமெத்தைகள்கட்டி, மரகதரத்தினங்களால் தூண்களசெய்து வரிசையாய்நிறுத்திச், சிறந்தபவழத்தினு லுத்திரங்கள் பரப்பி, மாணிக்கங்களினாற் கொடுங்கைகள்புரிந்து, வைரங்களினாற் சிகரங்களமைத்து, நீலகோமேதக புஷ்யராகங்களினாற் கதவுகளும் வாசற்படிகளும் நிருமித்து, நவமணிகளாற் சுவர்களை விசித்திரமாக இழைத்து, வைடூரியங்களினாலே சாளரங்கள்செய்து, தேவவிமானம்போலே ஆகாயத்தை யளாவி நிற்கும்படியாகவும், தேவேந்திரனுடைய சபையாகிய சுதர்மையினு மதுவே முதன்மையென்று சொல்லும்படியாகவும் பலசிறப்புகளமைத்துப், படிகங்களினாலே தள்வரிசைகள்திருத்தி, அதில்நீரில்லாவிடமெல்லாம் நீரோடுவதுபோலவும்-நீர்தங்குமிடமெல்லாம் நீரில்லாதனபோலவும் பலவிசித்திரங்களேற்படுத்திப், பலவாசல்களும் - பலமண்டபங்களும் - பலசாலைகளும - பலசோலைகளும் - பலதடாகங்களும் - பலவாசஸ்தானங்களும் - பலவறைகளுஞ்செய்து, அவைகளிலெதிற் பிரவேசித்தாலும் பிரமைவரும்படியாகவும், போனவழிவந்தவழி தெரியாமற் போகும்படியாகவும், சிலவிடங்களில் மேடுகள் பள்ளமாகவும், சிலவிடங்களிற் பள்ளங்கள் மேடாகவுந் தோற்றுமாறியற்றிச், சிலவிடங்களிற் பகலிரவாகவும் - சிலவிடங்களில் இரவுபகலாகவும் - சிலவிடங்களிற் கார்காலம் கோடைகாலமாகவும் - சிலவிடங்களிற் கோடைகாலம் கார்காலமாகவும் காலப்பிரமை வரும்படி யமைத்துச், சிலவிடங்களில் உயரத்திலிருப்பவர்க்குத் தாழவிருப்பதுபோலவும் - சிலவிடங்களில் தாழவிருப்பவர்க்கு உயரத்தி லிருப்பது போலவும் தோற்றச் செய்து, சோலைகளில்லாவிடம் சோலைபோலவும் - சோலையிருக்குமிட மஃதில்லாததுபோலவும்-பலருங்கண்டு அதிசயிக்கத்தக்க இவ்விதவிசித்திரங்களுடனே செய்த அச்சபாமண்டபமானது கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் ஆயிரங்கண்களுடைய தேவேந்திரனுக்குங் கண்கள் போதாதென்னுங் குறையுண்டாகும் படியான சீர்மைபொருந்திச், சகல சௌக்கியங்களுக்குங் காரணமாய் மகாலட்சுமி விலாசமண்டபம்போல் விளங்கிற்று.

இப்படியாக மனோநிருமாணத்தினாலும், வேத மந்திர மகிமையினாலும், பிரமதேவனுடைய சிருஷ்டி சாதுரியத்தினாலும், பலகோடி தினங்கள் நிருமித்தாலும் முடியாத பொழுதும் - உயர்வும் - சிறப்பும்-தகுதியும் உடையதாய்ப், பதினாயிரமுழம் அளவுள்ளதாய்க், கொடிகள் முதலாகிய சகலவலங்காரமும் பொருந்தியது மாகிய அப்பெரிய சபாமண்டபத்தையப் பதினான்குமாதங்களுக்குள்ளாகவே நிருமித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவருக்கும் பாண்டவருக்குங் காண்பிக்க, அவர்கள் அளவில்லாவானந்தக் கடலி லாழ்ந்துநிற்க, மயனானவன் வீமசேனனுக்கு மகாசிறப்புப் பொருந்திய ஒரு தண்டாயுதமும், அர்ச்சுனனுக்கு வெண்மையாகிய சங்குங்கொடுத்தான். பின்பு உதிஷ்டிரர் முதலாகிய பாண்டவர்கள் துரௌபதியுடன்கூடஸ்ரீகிருஷ்ணன்சொற்படி நல்ல முகூர்த்தத்திற் பிரயாணமாகி, சகலகலைகளுங் கற்று வல்லவராகிய அனேகம்பிராமணர்கள்சொஸ்திவாசனஞ் சொல்லிக்கொண்டு சூழ்ந்துவரவும், பலவாத்தியங்கள்கணகணவென்றுமுழங்கவும், கணிகைமாதர் தாம்தாமென்று நாட்டியமாடவும், சேவகரனைவரும் ஜயஜயவென்னவும், சதுரங்கச் சேனைகளுடனே நகர்வலம்வந்து, அச்சபா மண்டபத்திற் பிரவேசித்துப், பிராமணருக்குப் பலதானங்கள் வழங்கி, அவர்களால் ஆசிர்வாதங்களைப் பெற்று, இஷ்ட தேவதைகளைப் பூசித்து, யாவருக்கும் விருந்திட்டு, மயனுக்கும்வெகுமானங்கள்பலசெய்துவாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படிசிலநாள் போயினபின் கிருஷ்ணன் காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்கு வந்து நெடுநாளான படியினாலே தமது தகப்பனைப் பார்க்கவாசை கொண்டவராய்த் துவாரகாபுரிக்குப்போகநினைத்து, உதிஷ்டிரரோடு இச்செய்திசொல்லிப், பின்புதமது நல்லத்தையாகிய குந்திதேவியி னிடத்துக்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன் தங்கையாகிய சுபத்திரையி னிடத்துக்குவந்து அவளால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டு, அவளுக்கு நன்மையும் இனிமையுந் தரத்தக்க சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தச் சுபத்திரை பரிவுடன்சொன்ன வார்த்தைகளையுங் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப், பின்பு துரௌபதியி னிடத்துக்குவந்து, அவளாலும் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டு, அவளிடத்திலும் நல்ல வார்த்தைசொல்லிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, பாண்டவர்களின் புரோகிதராகிய தவுமிய மகாமுனியைக் கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுப், பாண்டவரையுங் கண்டு வெகு சமாதானங்கள் சொல்லி விடைபெற்று, மகா யோக்கியர்களாகிய அனேகம் வேதியர்களுக்குப் பலதானம்வழங்கிப் பூசித்து, கந்த புஷ்பாக்ஷதைகள் முதலாகிய சுப வஸ்துக்களோடுங்கூட அரண்மனையி னின்றும் வெளியில்வந்து, சைனியம் - சுக்கிரீவம் - மேகபுஷ்பம் - வலாகம் - என்னும் நான்கு குதிரைகள்கட்டிக் கருடக்கொடியுடனே மகாப்பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற திவ்விய ரதத்தின்பேரி லேறினார். அப்பொழுது கிருஷ்ணனுடைய பிரிவாற் றுமையினாலே பாண்டவர்கள் சோர்ந்து தயங்கிநிற்க, கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு வெகுசமாதானஞ் சொல்லியுங் கேளாமல், ராஜ ராஜேஸ்வரரான உதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனுடைய தேரின்பேரி லேறித், தாருகனென்னுஞ் சாரதியைக் கீழேஇறங்கச்செய்து தாம்அங்கு உட்கார்ந்து,

குதிரைகளின் கடிவாளத்தைக் கையிற்பற்றிச் சவுக்கையெடுத்துச் சாரத்தியஞ் செய்தார். அர்ச்சுனனும் தேரிலேறிப் பின்புறத்தில் நின்றுகொண்டு, பொற்காம்பு பூண்டிருக்கிற விரண்டு வெண்சாமரங்களை வீசினான். வீமசேனனும் நகுல சகாதேவர்களும் இரதத்தின் பின்புறத்திற் சென்றார்கள்.

இவ்வாறாகப் பாண்டவர்களும் மற்றுஞ் சிலருஞ் சூழ்ந்துவர ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அரைக்காதவழி தூரஞ் சென்று, தேரினின்றுமிறங்கி, உதிஷ்டிரனையும் வீமசேனனையும் தெண்டனிட்டு, அர்ச்சுனனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, நகுல சகாதேவர்களால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டுப் போய் வருகின்றேனென்ன, உதிஷ்டிரர்கண்களில்நீர்ததும்பக் கண்ணனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, மறக்கவேண்டாம் கிருஷ்ணாவென்று சொல்லி வருத்தப்பட்டுவிடைகொடுத்தார். வீமசேனனும் அப்படியே விடைகொடுத்தான். அர்ச்சுனன் பின்னுஞ்சில வடி தூரஞ்சென்று, கிருஷ்ணா! உமது ஆதரவினாலேதான் நான் உயிரைவைத்துக்கொண் டிருக்கிறேன். இதைவிட வேறேநான் என்னசொல்ல மாட்டுவேனென்று கண்ணீர் சொரியும்படிநிற்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் - அர்ச்சுனா! பயப்படாதே. நான் எங்கேயிருந்தாலும் சமையத்தில் வந்துசேருவேன். நீ எனக்குச்செலவு கொடுவென்றுசொல்லி அவனிடத்திலும் இரட்டைப் பிள்ளைகளிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, வெருவேகமுள்ள ரதத்தோடுந துவாரகா பட்டணஞ் சேர்ந்து, தாய் - தகப்பன் - அண்ணன் - முதலான பேர்களை நமஸ்காரஞ்செய்து, தம்பிகள்-பிள்ளைகள்-முதலானபேர்களை யாசிர்வதித்து,யாவராலும் புகழப்பட்டுச் சுகமாயிருந்தார். பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணர் தேர் தெரிகிறவரையிற் பார்த்திருந்து, மறைந்த மாத்திரத்திலே திரும்பித்தங்கள். நகரஞ்சென்று க்ஷேமமா யிருந்தார்கள். மயனும் மகாவிசேஷமாகிய சபையை நிர்மாணம்பண்ணிப், பாண்டவர்களாலே மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனதுயதாஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

நாரதமுனிவர் தருமராஜன் சபைக்கு வருதல்.

இப்படியிருக்க-ஒருநாள் அந்தச் சபாமண்டபத்திலே தருமராஜன் தம்பிமார்களுடனே கூடிச் சிங்காதனத்திலிருந்து ராஜகாரியம்பார்த்து வரும்போது, அச்சபையில் அசிதன - தேவலன் - சத்தியன் - சர்ப்பமாலி - ஆர்ச்சிகன் - சுமித்திரன் - மைத்திரேயன - வியாசன் - சுகன் - முதலிய பல முனிவர்களும், அங்கம் - வங்கம் - கலிங்கம் - காம்போசம் - கரூசம் - முதலிய ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும், மற்றும் அனேகம் பிராமணர்களும், மந்திரிமுதலானபேர்களும், சங்கீதம் - பரதம் - இவைகளில் வல்லவராகிய பலரும், நானாவிதஜனங்களும் சூழவிருந்தார்கள். இவ்வாறு கோலாகலத்துடனேயும் மகா விபவத்துடனேயும் சபாமண்டபத்திற் கொலுவீற்றிராநின்ற மகாராஜராஜேஸ்வரராகியும் - சகலதருமங்களையு மறிந்தவராகியும் - சத்தியந் தவறாதவராகியும் - நீதிபொருந்திய நடக்கையுடையவராகியு மிராநின்ற தருமராஜனைக் காணவேண்டுமென்று, முற்றுமறிந்த முழுஞானியாகிய நாரதமகாமுனிவர் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி அந்தச் சபாமண்டபத்துக்கு நேரிலவர, அதனைக்கண்ட உதிஷ்டிரர் சகலபரிவாரங்களோடும் எழுந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து சபைக்கு அழைத்துவந்து, திவ்யாசனத்தில் உட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்தியங்கள் முதலாகிய சகலவுபசாரங்களு நடாத்திப், பாதநீர்த்தஞ்சேர்த்துப், புனிதரானேனென்று சொல்லிக் கைகூப்பிப் புசித்துப் புரோட்சணமுஞ் செய்துகொண்டு, அம்முனிவர்க்கெதிரே வணக்கத்துடனிருந்தார்.

இவ்வாறாகப் பூசிக்கப்பட்ட நாரதமுனியானவர் வெருசந்தோஷத் தோடும் பாண்டவரைப் பார்த்து, ஓ பாண்டுபுத்திரரே! உமக்கு இராச்சியம் முதலாகிய காரியங்களிலே க்ஷேமமா? ஒருகுறைவு மின்றி தருமம் நிறைவேறி வருகிறதாவென்று கேட்க, உதிஷ்டிரரானவர் - சுவாமி! அடியேனிடத்தில் தேவரீருக்குப் பரிபூரணமாய் அனுக்கிரக மிருக்கிறபோது, எந்த விஷயத்தில் தான் குறைவுநேரிடும்? ஆதலால் எனக்கு சகலவிஷயத்திலும் க்ஷேமமேயன்றி வேறில்லை. மேலும் எனக்கு முகத்தாகிய நன்மைக்குக் காரணமன்றோ தேவரீரிவ்விடம் எழுந்தருளியது. வீணையினது இசையினாலே மிகச்சிறப்புப் பொருந்திய இனிமையென்னு மமுதத்தையுண்டாக்கிக், கடலிற்பிறந்த அமுதத்தினிடத்திலே தேவர்கட்கு வெறுப்புவரச்செய்து, மானேநதி விளங்காநின்ற திருக்கரமும் சந்திரனுலவாநின்ற சடாடவியும்பெறறுத் திருக்கூத்து புரியாநின்ற பரமசிவனுடைய நாட்டியத்துக்குச் சரியாக இசைபாடாநின்ற தத்துவஞானியாகிய நாரதமுனிவரே! தேவரீர்வந்ததையாற் பிரமதேவன் அனுக்கிரகம் செய்யும்படியான தவத்தை என்போல இவ்வுலகில் யார்தான் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஓ தேவமுனித்தலைவனே! இன்றுதான் அடியேன் பிறவி பயன்பட்டதென்று கண்களி லானந்தபாஷ்பமும் தேகத்தில் மயிர்க்கூச்சமாகக் கைகூப்பிச் சொல்லக்கேட்டு, நாரதர் உதிஷ்டிரர் முதலானோரைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லுவதானார்:

ஓ மகாராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் வெருதருமவான்களும்-நீதிமான்களும்-சாக்ஷாத் நாராயணமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அனுக்கிரகம்பெற்றவர்களு மானதால், உங்களுக்கு யாதொருகுறைவும் நேரிடமாட்டாது. மிகுந்தமேன்மையும் கீர்த்தியுமுடையீர்களென்றுசொல்லக்கேட்டு உதிஷ்டிரர்-சுவாமி!

சந்தோஷமாச்சுது. தேவரீர் பூலோகம் முதலாகிய மேலேழு லோகங்களையும், அதலலோகமுதலாகிய கீழேழுலோகங்களையும் நன்றாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மகானுபாவராகையால், இந்தச்சபைக்குச் சரியாகிய சபையை அல்லது உயர்ந்தசபையை எங்கேயாகிலுங் கண்டதுண்டா? அப்படிக்கிருக்கும் பக்ஷத்தில் தேவரீர்அதை அடியேனிடத்திற் கிருபைசெய்து சொல்லவேண்டுமென்ன, அம்முனிவரும் - ஓ தருமராஜனே! ஆம் நான்சகலலோகங்களையுஞ் சஞ்சரித்து எல்லாச்சபைகளையுங் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் மனிதருடைய சபைகளில் இப்படிப்பட்ட சபையை நானெங்குங் கண்டதில்லை. தேவலோகங்களில இந்திரன் - இயமன - வருணன் - குபேரன்-முதலான பேர்களுடைய சபைகளிருக்கின்றன. அன்றியும் பிரமதேவனுடைய சபையுமிருக்கின்றது. இவைகளையெல்லாங் கேட்க அபிப்பிராயமிருந்தாற் சொல்லுகிறேனென்ன, தருமபுத்திரர் - சுவாமி! அவசியம் அருளிச்செய்யவேண்டும். அடியேனுக்கும் இச்சபைதனிலிராநின்ற யாவருக்கும் அதைக்கேட்க ஆவலிருப்பமிருக்கின்றதென்று சொல்லவே, நாரதர் அச்சபைகளின் சிறப்பைச்சொல்ல வாரம்பித்தார்.

இந்திரன் சபைச் சிறப்பு.

ஓ தருமபுத்திரனே! கேளும். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுடைய சபையொன்றுண்டு. அதற்குச் சுதர்மையென்றுபேர். அது நூறுயோசனை யகலமும், நூற்றைம்பதுயோசனை நீளமும், ஐந்துயோசனை உயரமும் உள்ளதாய், ஆயிரங்கிரணங்கள் பரப்பிக்கொண்டிராநின்ற சூரியனைப்போற பேரொளிபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அது இந்திரனுக்கு வேண்டுமிடத்துக்குப் போகும்படி ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்குந் திறமுடையது. மிகுந்த புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கேயன்றி பாவிகளுக்கு எவ்வளவும் கிடைக்கத்தகுந்ததன்று. அதை இந்திரன் தன்சுதாவிலே நிருமித்தான். அதிற பலவிநோதங்களுமுண்டு. அவைகளை இப்படிப் பட்டனவென்று சொல்லக்கூடா. அதில் அநேகம் ஆசனங்கள்போட்டு நடுவில ஓர்சிங்காசன மமைத்திருக்கின்றது. அதில் தேவேந்திரன் சசிதேவியுடனே கொலுவிருப்பான். அப்படியவன் கொலுவிருக்குங்காலத்திற் சப்தமருத்துக்கள் - ஏகாதசருத்திரர் - துவாதசாதித்தர் - விசுவதேவர் - அசுவனிதேவர்கள்-சப்தரிஷிகள்-பிரகஸ்பதிதேவர் - சுக்கிராசாரியார் - முதலாகிய சகலபிராமணர்களும், கருடர் - கந்திருவர் - சித்தர் - சாத்தியர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - வித்தியாதரர்-முதலாகிய சகலதேவகணங்களும், பராசர் - பருவதர் - சாவர்ணி - காலவர்-சங்கர் - லிகிதர் - கவுரமுகர்-துர்வாசர் - தீர்க்கதபர் - யாக்ஞவற்கியர் - உத்தாலகர் - சுவேதகேது - தாண்டியர்- பாண்டாயனி - அவிஷ்மான் - கவிஷ்டன் - சாண்டலியர் - கக்ஷீவான் - கவுதமர் - வைசுவானரர் - சம்வர்த்தர் - தேவஹோத்திரர் - வான்மீகர் - இவர்கள்முதலாகிய அனேகரிஷிகளும், இன்னுமனேக சுகர்மஞ்செய்த பேர்களோடு அரிச்சந்திரமகாராஜனும் சூழ்ந்திருக்க, ஒருபுறத்தில - அரம்பை - ஊர்வசி-மேனகை - திலோத்தமை - முதலாகிய அப்சரஸ்திரீகள் நடனஞ்செய்ய, மற்றொருபுறத்தில் விசுவாவசு - சித்திரசேனன் - முதலாகிய கந்திருவர் யாழிசைத்துப்பாட, ஒருபாரிசத்தில் முனிவர்செய்யும் ஆசீர்வாதகோஷங்கள் முழங்க, மற்றொருபாரிசத்தில் அனேகர்அக்கியஞ்செய்ய, ஒருபக்கத்தில யோகிகளிருந்து வேதவேதாந்தங்களின தாற்பரியங்களைப் பிரசங்கிக்க, மற்றொருபக்கத்திற்சப்தமேகங்களுமொன்றாய்க்கூடியிருந்து முழக்கமிட, ஒருபால சிரத்தை - மேதை - என்னுந் தேவதைகள்போற்ற, மற்றொருபால் அனேகம் கன்மதேவர்கள்சூழ்ந்து ஏற்ற, அச்சபையானது மிகவும் மனோரம்மியமாய் விளங்கும். அன்றியும் அச்சபையிலிருப்பவர்களுக்கு - மூப்பு - சோபம் - மோகம் - முதலாகிய துன்பங்களிலொன்றேனுமுறாது. யாவரும் மிகவும் சிறந்தமணிகளிழைத்த திவ்வியாபரண வஸ்திரங்களினலலங்காரம்பெற்று, திவ்வியகந்தம் திவ்வியமாலைகளை யணிந்து, மகாவிநோதமாக இருப்பார்கள். இவ்வாறாக இந்திரன்சபையானது பூலோகத்திலிருக்கிற யாவரும் பலதவங்கள்செய்து, மறுமைப்பயனிதுவேயென்று கோரிவரும்படியாகிய சிறப்புடனே விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

இயமன் சபைச் சிறப்பு.

ஓ தருமராஜனே! இந்திரசபையின்சிறப்புக்கேட்டீரன்றோ? இனியமன் சபையின்சிறப்புச்சொல்லுகிறேன்கேளும். அந்த யமதர்மராஜனுடைய சபையானது, நூறுயோசனை நீளமும், அதற்குத்தக்க அகலமும் உயரமுமுடையதாய், தேசோமயமாய் நாற்புறங்களிலும் பரவாநின்ற ஒளியுடையதாய், மிகுந்த குளுமையுமில்லாமல உயர்ந்த உட்டிணமுமில்லாமற் சமகுணமுடையதாய், விசுவகர்மாவினலே நிருமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சபையில் இருப்பவர்களுக்குப் பரிதாகம் - மூப்பு - வியாதி - முதலான ஓர்துன்பமுமுண்டாகிறதில்லை. எப்பொழுதுஞ்சந்தோஷமுண்டாயிருக்கும். சகலபாக்கியங்களும் மிகக்கிடைக்கும். அச்சபையில் யமதர்மராஜன் கொலுவிருக்குமளவில், யயாதி - நகுஷன் - புருமாந்தாதர் - சோமகன் - திரசதச்யு - உரகன் - கிருதவீரியன் - சுருதசிரவன் - அரிஷ்டநேமி - சிம்மன் - கிருதவேகன் - கிருமி - நிமி - பிரதர்தனன் - சிபி - மச்சியன் - பருதுலாக்ஷன் - பிரகத்திரதன் - பார்த்தன் - மருத்தன - சாங்காசியன்- சங்கிருதி - துபந்தவன் - சதுராசுவன் - சதசுவன் - ஊர்மி - கார்த்தவீரியன் - பரதன் - சுரதன் - தபோரதன் - சுதன் - நிஷதன் - நளன் - திவோதாசன் -

அம்பரிஷன் - பகீரதன்-வியச்வன் - வக்கிரன் - பிருதுவேகன் - லோமபாதன் - அநாணியன் - லோகிதன் - உத்தவன - பிருக்கு - விருஷசேனன் - சுஷேபன் - வசுமனன - புருகுச்சன் - ஆட்டுசேணன் - திலீபன் - புண்டரீகன - சர்யாதி - சரபன் - அட்டன் - வேனு - தசசரதன் - சிருஞ்சயன் - சயன் - வாகஸ்வரி - விடூரதன - கரந்தமன் - பாகிலிகன் - பிரத்தும்னன-பிருது - கபோதரோமன் - சகதேவன் - அர்ச்சுனன - ஸ்ரீராமன - லட்சுமணன் - அளர்க்கன் - கட்சசேனன - பரசுராமன - நாபாகன - சகரன் - பூரித்தும்னன-பிருதாச்வியன் - சனகன - புருகுத்ஸு-ஜெனமேஜயன - பிரமதத்தன் - திரிகர்த்தன் - உபாசரன் - விமன - சாது - காரபிருட்டன் - நீயன்-பத்துமன்-மூசுகுந்தன-இந்திரத்தியும்னன்-பிரசேனசித்து-அம்பஷ்டகன் - முதலாகிய அநேகம் ராஜரிஷிகளும், மச்யராஜர்களில நூற்றுவரும், நீபரில் நூற்றுவரும், திருதராஷ்டரில் நூற்றொருபேரும், எண்பது ஜெனமேஜெயரும், நூறு பிருமதத்தரும், நூறுவரியரும். நூறுவிஷ்மரும், நூறு வீமர்களும், நூறு பிரதிவிந்தியர்களும், நூறுநாகரும், நூறுஅயரும், நூறுபராசரும்,நூறுஇராருசரும், சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றியும்சந்தனு - உங்கள தகப்பனாகிய பாண்டு - உசத்தக்கன் - சயத்திரதன - இவர்களும் ஓர் புறத்திலிருந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல பிருஷ்தச்வனென்கிற ராஜன் தனது மந்திரிகளுடன்கூட உட்கார்ந்து உபாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்றியும் அனேக அச்வமேதங்கள் செய்த சதபிந்துவின் குமாரர்களாகிய அநேகரும்அந்த யமதர்மராஜனை உபாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவருமன்றி, அகஸ்தியர் - மதங்கர் - காலன - மிருத்தியு - முதலாகிய பேர்களோர்புறத்திலும், யாகஞ்செய்தவரோர்புறத்திலும், தானசிலரோர்புறத்திலும், நீதிமான்களோர்புறத்திலும், தருமவிருப்பமுள்ளவரோர்புறத்திலும், சத்யசந்தரோர்புறத்திலும், அபத்திரிகாத்தவரோர்புறத்திலும், கோயில - குளம் - சத்திரம் - சாலை - முதலிய தருமஞ்செய்தவரோர்புறத்திலும் வீற்றிருந்து புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் - சித்தபுருஷரும் - யோகபுருஷரும்-பிதுர்க்கணங்களும் - சோமபரும் - அக்கினிகளும் - காலசமயிரரும் - ஓர்புறத்தில் துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தக்ஷணாயனம் - உத்தராயனம் - மிருத்தியு-முதலிய காலசொரூபனை ஊழியக்காரர்கள் அளவற்றபேர் ஒருபக்கத்திலிருந்து துதிசெய்து கொண்டிருப்பார்கள. அச்சபையிலிருப்போர்களைக் கணக்கிட்டெண்ண முடியாது. இவ்வளவு பேர்களுக்கும்வெகு விசாலமாகிய இடத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற அந்தச்சபையினருகில், ரத்நாகரத்தினங்களிழைத்து, மரகதத்தூண்கள்நாட்டி, வயிரங்களினு லுத்திரமும்கொடுங்கைகளு மமைத்து, பூரண சந்திரனுடைய சீதளகிரணங்களுக் கொப்பாகியகாந்திகளை வீசாநின்ற முத்துப்பந்தலின் கீழே சிங்காசனத்தின்பேரில் யமதருமராஜன் வீற்றிருந்து, ஆடல்பாடல் முதலிய விநோதங்களினாலே வெகு சந்தோஷமடைந்து, ஓர்கரத்திற பாசமும் - ஓர்கரத்திற் கதாயுதமுமேந்தி, பயங்கரமாகிய ரூபத்தைக்காட்டிப், பாதகரை நரகத்திற் றள்ளவும் - புண்ணியவான்களைத் தனது சபையிலிருத்தவும் - பதிவிரதைகட்குப் பிரிதிற்குங் கிங்கரருக்குக் கட்டளையிட்டுக்கொண்டு, தருமதேவதை - சித்திரகுப்தன-முதலானோர் புடைசூழ்ந்திருக்கத் தனதாளுகையைக் கிரமமாய்த் திரிலோகங்களிலுஞ் செலுத்தி வருகின்றான்.

வருணன் சபைச்சிறப்பு.

கேளும் தருமபுத்திரா! வருணனுடைய சபையும் இயமனுடைய சபைக்குச் சமானமாகிய அளவுடையதாய், வெகுஅழகாகியும் உயரமாகியுமிராநின்ற மதில்களினாலுங்கோபுரங்களினாலுஞ் சூழப்பட்டு, நவரத்தினங்களிழைத்து, எப்பொழுதும் வெயில் பரப்பி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அது நீர்களுக்குள்ளே வெகு விசேஷமாய் விசுவகர்மாவினால் உண்டுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அதைச் சுற்றிலும் திவ்யத்தினமயங்களாய் எக்காலமும் பூப்பதும் - காய்ப்பதும் - பழுப்பதுமாயிராநின்ற பலவகைப்பட்ட மரங்களையுடைய சோலைகளிருக்கின்றன. அன்றியும் அச்சோலைகளில் மிகவினிப்பாயொலிக்காநின்ற பொற்பாதமுடைய பலவகைப் பட்சிகளும் களிப்புடனே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அச்சபையில பற்பலநவரத்திரமிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில் - அதிவிடம் ரத்தினமயமாயிருந்தாலும், தொடும்பொழுது மலர்போல மிருதுவாயியும் குளிர்ச்சியாகியுமிருக்கின்றது. இவ்வாறாகிய அச்சபையினகத்தில் திவ்விய சிம்மாசனத்தில் வருணதேவன வீற்றிருந்து, கையிற்பாசமேந்தி, விலைமதிக்கக்கூடாத தாளங்களாற் செய்யப்பட்டகிரீடமுண்டல முதலாகிய திவ்விய ஆபரணங்களைத்தரித்து, வெண்பட்டுடுத்தி, வெண்மையாகிய பூமாலைசூடி, வெள்ளைச் சாந்துபூசி, வெள்ளைக் குடையும் வெள்ளைச் சாமரங்களும் வீசப்பெற்ற அரம்பையர்சூழ்ந்திருக்கக் கொலுவிருப்பான். அப்பொழுது அனேகந்தேவர்கள நல்லவஸ்திர ஆபரணங்களையும்-திவ்வியகந்த மாலை முதலானவைகளையுந் தரித்து, மிகுந்த பிரகாசத்துடனே அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்துக் கொண்டிருப்பர். அன்றியும், தக்ஷகன் - வாசுகி - ஐராவதன் - கிருஷ்ணன - லோகிதன் - பதுமன - சித்திரன் - கம்பளன் - அச்வதரன் - திருதராஷ்டிரன் - வலாககன் - மணிமான் - குண்டதாரன் - கார்க்கோடகன் - தனஞ்சயன் - பூரணதன்-குண்டகன்-பிரகிலாதன் - மூஷிகாதன் - ஜெனமேஜெயன் - இவர்கள் முதலாகிய அனேகநாகராஜர்கள் நாற்புறங்களிலும் சுடர்களைக் கக்காநின்ற மகாரத்தினச் சூட்டிப்பொருந்திய விசாலமாகிய வெகு படங்களை

யுடையவராய்ப், பலவன்னங்களைப் பொருந்திய பளபளப்பாகிய தேகங்களுடனே கூடி அச்சபையிற் சூழ்ந்திருப்பார்கள். இதுவுமன்றி, பலிச்சக்கிரவர்த்தி - நரகாசுரன் - பிரகலாதன் - விப்பிரசித்தி - காலகேயர் - சுமனன் - துர்முகன - சங்கன - சுருபன் - சுமதி - சுவனன் - கடோரதன - மகாபார்சுவன - விரூபன - மகாசிரன் - தசக்கிரீவன் வாலி - திரிதசாம்பரன் - உடும்பன் - விகடாபன் - சந்திரதாபனன - இவர்முதலாகிய தைத்திரியர் - தானவர் - என்னும் பின்னையுடைய அசுரர்களும் பல அலங்காரங்களோடு சிறப்பாய் அச்சபையிலிருந்து வருணனையுபாசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நான்கு சமுத்திரங்கள், கங்கைமுதலாகிய சகலநதிகள், மற்றும் தடாகங்கள், குட்டைகள், கிணறுகள், முதலாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களெல்லாம் திவ்விய தேகங்களுடனே விளங்கிவருணபகவானைத் துதித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. மேலும் எட்டுத்திக்குகளும் - பூமியும் - மலைகளும் - ஒவ்வொரு உருவமாய்த் தேகங்களெடுத்துக்கொண்டு சூழ்ந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சபையினருடனே கூடிக்கந்திருவர் வினோதகானஞ்செய்ய, அப்சரஸ்திரீகள் நாட்டியமாட, மங்களகீதத்துடனே வருணதேவன் சுநாபனென்கிற மந்திரியுடனேயும் தன்குமாரர்களுடனேயும் கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு, வாருணி தேவியுடன்கூட அச்சபையில் விளங்கிக் கொண்டிருப்பன்.

குபேரன் சபைச் சிறப்பு.

குபேரன் சபையானது நூறுயோசனை நீளமும் எழுபதுயோசனை அகலமுமுள்ளதாய் மிகவுன்னதம்பொருந்தி, ஆகாசத்தில் தனியே விளங்கும் ஓர் சுடர்போன்று நானாபுறங்களிலும் ஒளிவீசிக்கொண்டு, மகாரத்தினமயமாய் அனேககுஹ்யகர்களென்பவர்களாற் சுமக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. அது குபேரனது மகாதவப்பெருமை கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதைச் சூழ்வானளாவும் பக்கங்களோடு தங்கமயமாகிய மரங்கள் மணிமயமாகிய கிளைகளோடும்-பவளமயமாகிய அரும்புகளோடும்-மரகதமயமாகிய தளிர்களோடுங் கூடி, திவ்வியவாசனையுடைய புட்பங்களையும் அமிர்தமாகியபழங்களையுமுண்டாக்கிக்கொண்டு, விநோதமாகிய பலபட்சிகளுக்கு இருப்பிடமாய் விளங்குகின்றன. அச்சபையிற் சந்திரகாந்தமயமாகிய பலவிடங்களும்-அவைவாசலுக்கு நேர்த் தங்கமயமான ஆசனங்களும்-மற்றும்வேண்டிய வஸ்துக்களும் சித்தமாயிருக்கின்றன. இவ்விதமான ஆச்சரியப்படத்தக்க சிறப்பினையுடையதாய், ஆகாயத்தில் தவழ்கிறதுபோற் பிரகாசிக்கின்றது. அந்தமகாசபையிற் குபேரன் விசித்திரமாகிய வஸ்திராபரணங்கள் தரித்து, அனேக மாதர்களுடன்கூடி, சூரியன்போல் வெயிலெறிப்பனவாயும் மிருதுவாயுமிருக்கின்ற இரண்டு ஆசனங்களில் கால்களை வைத்துக் கொண்டு, சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பான்.

அச்சபையினருகில் மந்தாரச்சோலையினது பரிமளங்களையும், செங்கழுநீர் மலர்களுடைய பரிமளங்களையும், தாமரைமலர்களினது பரிமளங்களையும், சந்தனக்காட்டினது பரிமளங்களையும் வீசிக்கொண்டு, வாயுவானவன் குபேரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவான். அனேகந்தேவர்முதலானபேர்கள் மகிழ்வோடதயாய்க் குபேரனுடனே சம்பாஷித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அன்றியும், மிசிரகேசி - அரம்பை - சித்திரசேனை - சிருதாசி - மேனகை - புஞ்சிகஸ்தலை - விசுவாசி - சகசன்னி - பிரமலோசை - ஊர்வசி - இளை - இவர்முதலனேக அப்சரஸ்திரீகள் திவ்வியதாளங் கொட்டிக்கொண்டு, வேணு - வீணை - மிருதங்கம் - இதுமுதலிய வாத்தியங்களை வாசித்துக்கொண்டு நர்த்தனஞ்செய்து, குபேரனை யுபாசிக்கிறார்கள். கின்னரரென்றும் நரரென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட கந்திருவரும், மாணிபத்திரன் - சுவேதபத்திரன் - காசாரகன - கண்டகன - பிரத்தியோதன் - முதலாகிய இயக்கரும், விசுவாவசு - தும்புரு - விசாலகன் - வராககர்ணன் - தாமிரோஷ்டன் - பலபக்ஷன் - பலோதரன் - அங்காரூடன் - சிகாவர்த்தன் - ஹேமநேத்திரன் - விபூஷணன் - பூருவாணனன் - பிங்களகன் - சோணிதாதன் - பிரவாயகன - விருக்ஷவாசனி - கேதன - பிரவாசன் - இவர்முதலாகிய காயகரும், அச்சபையிலிருந்து சங்கீதம்பாடுவார்கள். லோகமாதாவாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமியும் அங்கு பிரசன்னையாயிருப்பாள். அக்குபேரனுடைய குமாரனாகிய நளகூபரனென்கிறவன், சில யக்ஷர்களோடுகூடி ஓர்புறத்தில் வீற்றிருப்பான். நானும், என்போன்ற அனேகதேவரிஷிகளும், பிரம்மரிஷிகளும், அச்சபையிலிருந்து ஆசிர்வதித்துக்கொண் டிருப்போம். மேலும் அனேகம் ராக்ஷதர்களும், பிசாசர்களும், பயபக்தியுடன் உபாசித் திருப்பார்கள். அச்சபையினோர்புறத்தில் உமாபதியாகியும் - பசுபதியாகியும் - முக்கண்ணனாகியும் இருக்கின்ற உருத்திரமூர்த்தியானவர் சபையிற்சூலமேந்தி, அனேகபூதகணங்களும், வாமனர்கள் - விகடர்கள் - கூனர்கள் - ஆகிய சிவகணங்களும் சூழ்ந்து போற்றுகிறக, நந்திமுதலாகிய அந்தரங்கபத்தர் உபசாரங்கள்செய்ய வீற்றிருந்து விளங்குவர். அனேகங் கிங்கரர்கள் பலவாயுதங்களைத் தரித்து, அச்சபையைச் சுற்றிக்காத்திருப்பார்கள். ஆகா-ஹூஹூ என்னும் கந்திருவர் முதலாகிய வைணிகர், குபேரனருகிலிருந்து பாடுவார்கள். இமயம் - பாரியாத்திரம் - விந்தியம் - கைலாசம் - மந்தரம் - இவைமுதலாகிய பருவதங்களும் தேகங்களுடனே சேவித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. விபீடணனென்னும் ராக்ஷசராஜன் தன்பரிவாரத்துடனே அண்ணனாகிய குபேரனை யுபாசித்துக்கொண் டிருப்பான். நவநிதிகள் இருபுறங்களிலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வாறாகிய பரிவாரவிபவங்கள் பொருந்திய யக்ஷராஜனாகிய குபேரன் நித்தமும் அச்சபைக்குவந்து, மகாதேவனாகிய சிவனை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து வி

டைபெற்றுப், பின்புகொலுவிருப்பான். அந்தச்சிவனும் குபேரனிடத்தில் வாத்சல்யத்தினால் அங்கேயேயிருந்து அநுக்கிரகஞ் செய்துகொண் டிருப்பார்." இவ்வுலகில் ஆதுலர்க்குப் பலதானங்கள் வழங்கினபேர்கள், அச்சபையில் திவ்விய தேகபோகங்களுடனேவாழ்ந்துகொண் டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்தச்சபையானது ஆனந்தமே வடிவுகொண்டது போல் விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறது.

பிரமன் சபைச் சிறப்பு.

பிரமதேவனுடைய சபையானது, ஒருவராலும் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லக்கூடாது. அந்தச்சபையானது மனதினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. முற்காலத்திற் சூரியபகவான் இப்பூலோகத்துக்கு வந்தபோது, அச்சபையின் மகிமையை விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஆகிலும் அவ்வளவுஞ் சொல்ல எனக்குத் திறமில்லை. ஆனால் அந்தச்சூரியபகவானை நோக்கி, சுவாமி! அப்படிப்பட்ட பிரமசபையை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அதனைக்காண்பதற்காகிய உபாயமென்ன? அதை அருளிச் செய்யவேண்டுமென்று நான்கேட்க, அந்தச் சூரியபகவானானவர் எனக்கு ஒருவிரத முபதேசித்தார். அதாவது - ஆயிரம்வருஷகாலம்வரையில் இந்திரிய நிக்கிரகத்துடனே பிரமதேவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வதுதான். அப்படியே நான்இமயமலையின் சாரலி லுட்கார்ந்துகொண்டு தவஞ்செய்தேன். அப்போது அந்தத் தபோமகிமையாற்பிரமதேவன் தனதுசபைக்கு என்னைவருவித்தார். அக்காலத்தில்அந்தச்சபையை யான்பார்த்து, ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸ்தம்பித்துப் பிரமித்து நின்றேன். ஆதலால் அதினுடையரூபம் இப்படிப்பட்டதென்றும், அதினளவு இவ்வளவென்றும், நான்சொல்லமாட்டேன். ஓர் உபமானத்தைக்காட்டிச்சொல்லுவோமென்றாலும், அதற்குநிகரானவஸ்து ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் அதிற்கண்ட சிலவிஷயங்களை மாத்திரஞ் சொல்லுகிறேன்கேளும்.

அந்தச்சபையிற் சீதளமென்பது மில்லை. உட்டிணமென்பது மில்லை. சீதோட்டிணங்கள் வேண்டிய காலங்களிலும் சவுக்கிய ஹேதுவாகவே யிருக்கின்றது. பசியென்பதுமில்லை. தாகமென்பதுமில்லை. நல்லுணவுகளையும் பானவஸ்துக்களையும் சாப்பிட்டாலு மேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. எவ்வளவு வருத்தப்பட்டாலும் வருத்தமுண்டாகிற தில்லை. சூரியன்முதலாகிய பேர்களுடைய கிரணங்களங்கே பரவுகிறதில்லை. நித்தியம் பிரகாசமாகவே யிருக்கின்றது. அதிலிருக்கிற ஸ்தம்பங்கள் - சுவர்கள் - கதவுகள் - மெத்தைகள் - மேடைகள் - முதலிய செல்லாவஸ்துக்களும் மகாகாந்தி பொருந்திய நவரத்தின மயங்களாகத் தோன்றினாலும், தேசோமயமாய்க் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அதன்விசித்திரத்தை யென்னசொல்வேன்! கம்பங்கள் முதலானதுகளினாற் தாங்கப்பட்டதுபோலிருந்தும், அந்தச்சபை ஒன்றினாலும் தாங்கப்படாததுபோலவே காணப்படுகிறது. அதுபார்க்கும்பொழுது ஒருவிதமாய்க் காணப்படாமல், ஒருவேளையில் ஓருருவுமின்றி வெறுஞ்சுடர் போலவும், ஒருவேளையில ஸ்தம்பம் கவாட முதலிய வுருக்களோடு கூடியதுபோலவும், ஒருவேளை வெறும்வெளிபோலவும், ஒருவேளைமுழுதும் ஆவரிக்கப் பட்டதுபோலவும், ஒருவேளை ஆதாரமில்லாதது போலவும், ஒருவேளை யாதார முடையதுபோலவும், இன்னவண்ணமாகியதென்று சொல்லொணாத் தன்மையுடன் விளங்குகின்றது.

அப்படிப்பட்ட மகாசபையில் ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தியினுடைய நாபிகமலத்திலுதித்த நான்முகக்கடவுளானவர், தேவர் - மனிதர் - திரியக்கு - தாவரம் - என்கிற நான்குவித உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருப்பார். அப்போது தக்ஷர் - பிரசேதர் - புலஹர் - மரீசி - கசியபர் - பிருகு - அத்திரி - வசிட்டர் - கவுதமர் - அங்கிரசு - புலஸ்தியர் - கிருது - பிரகலாதர் - கர்த்தமர் - என்கிற உபப்பிரமாக்களும், அதர்வாங்கிரசுகளை - வாலகில்லியர் - மரீசபர் - என்கிற மகாருஷிகளும், மனம் - அந்தரிக்ஷம் - வித்தை - வாயு - தேயசு - ஜலம் - பூமி - முதலானவைகளும், சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கந்தம் - என்கிற விஷயங்களும், பிரகிருதி - விகிருதி - முதலாகிய காரணப்பொருள்களும், அகஸ்தியர் - மார்க்கண்டேயர் - ஜமதக்கினி - சம்வர்த்தர் - சியவனர் - இரசியசிருங்கர் - சனகர் - சனந்தர் - சனத்குமாரர் - சனத்சுசாதர் - முதலாகிய யோகிகளும், வியாசரும், அசிதர் - தேவலர் - ஜைகீஷவ்வியர் - இருகருவாயர் - சிதசக்குரு - மணி - என்னும் தவர்களும், எட்டங்கங்களுடைய ஆயுர்வேதமென்கிற வைத்தியநூலும், காந்தர்வவேதமென்கிற சங்கீதநூலும், தநுர்வேதமென்கிற ஆயுதநூலும், அர்த்தசாஸ்திர மென்கிற நீதிநூலும், நான்குவேதங்கள் - வேதாந்தங்கள் - பதினெண் புராணங்கள் - தருமநூல்கள் - இவைமுதலாகிய தேவதைகளுங்கொண்டிருக்கின்ற பலநூல்களும், சூரியன் - சந்திரன் - முதலாகிய கிரகங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், கலைதேவதைகளும், பிதாமககணங்களும், கத்தவாவிருத்த யாகங்களும், க்ஷணம் - முகூர்த்தம் - இரவு - பகல் - பக்ஷம் - மாதம் - இருது - வருஷம் - யுகம் - முதலாகிய காலங்களும், காலசக்கிரம் - தருமசக்கிரங்களும், தேவமாதர்களும், அசுரமாதர்களும், நாகமாதர்களும், சகல லோகபாலகரும், மநுமுதலாகிய மகாராஜர்களும், அந்தப் பிரமதேவனைச் சுற்றிலுமிருந்து பயபக்தியுடனே துதித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அன்றியும் கந்திருவர் - வித்தியாதரர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - அப்சரசுகள் - முதலானபேர்களிருந்து, சங்கீதநாட்

டியத்துடனே சகலவிநோதங்களுஞ் செய்வார்கள். மேலும் பூலோகத்தில் மகா உக்கிரமாகிய விரதத்துடனே வேத மோதியவர்களும், தவஞ் செய்தவர்களும், விசேஷமாகிய புண்ணியஞ் செய்தவர்களும் மகாதேயசுபொருந்தி அச்சபையில் வாழ்வார்கள். இவ்விதமாகிய சபையார் சூழ்ந்திருக்க, சுருதியை - சாவித்திரி - காயத்திரி - சரஸ்வதி - என்கிற தேவிமார்களுடனே பிரமதேவர் திவ்விய சிங்காசனத்தில் கொலுவிருக்குமளவில், அந்தச் சபையானது வேதகோஷமயமாகவும், பிரமதேஜோமயமாகவும் விளங்கும்.

அரிச்சந்திரன் இந்திரசபைக்குரியனான காரண முரைத்தல்.

கேட்டீரோ தருமபுத்திரரே! இவ்வாறாகத் தேவர்களுடைய சபைகளையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் மனிதலோகத்தில் இச்சபைக்குச் சமானமான சபை எந்தவிடத்திலும் காணவில்லை. இதுமட்டும் மேலாகியது. இதனாலே உமக்கு மகாவிசேஷங்களுண்டாகும். என்றிப்படிச் சொல்லிய நாரத மகாமுனிவரை நோக்கித் தலைவணங்கித், தருமராஜன் சொல்லுகிறார்: ஓ சுவாமி! தேவரீர் தேவலோகங்களிலுள்ள இந்திராதிகளுடைய சபைகளையெல்லாம் அருளிச்செய்தீர். அவைகளில் தேவேந்திரனுடைய சபையின் சிறப்பைச் சொன்னபோது, அதில் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், இன்னும் பலவாறான பரிவாரங்களோடு சகலவைபவங்களும் அமைந்திருப்பதாக அருளிச்செய்தீர். அநேக இராஜர்களுக்குள்ளே அரிச்சந்திரனென்கிற மகாராஜன் மட்டும் அதிலிருக்கிறதாகச் சொன்னீர். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் எந்தப் புண்ணிய விசேஷத்தினாலே இந்திரசபையில் வாசமாயிருக்கிறான்? அவன்செய்த புண்ணியங்களின் பிரபாவம் எப்படிப்பட்டது? எப்படிப்பட்ட நியமங்களையவன் அனுஷ்டித்தான்? எந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினாலே [illegible] எக்காலமும் வாசஞ்செய்யும் படியான பதவி கிடைத்தது? அவைகளையும் [illegible] தெரியப்படுத்தவேண்டும். [illegible] மகாராஜன் [illegible] போது அவர் [illegible] தேவரீர் [illegible] யாகங்களை [illegible] கேட்கவேண்டுமென்று [illegible] சொல்லிய தருமபுத்திரரை நோக்கி நாரதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுமையா தருமபுத்திரரே! நீர் அரிச்சந்திரனுடைய எந்தப் புண்ணியப்பிரபாவத்தைக் குறித்துச் சந்தோஷத்துடனே கேட்கிறீரோ? அந்தப் புண்ணியங்களையும் அவனுடைய பெருமையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். இட்சுவாகு குலத்தில் திரிசங்குவென்று மகாதருமசீலமுள்ள ஒரு ராஜனிருந்தான். அவன் கேகயராஜனுடைய மகளாகிய சத்தியவதியென்கிற பெண்ணை மணந்து, அரிச்சந்திரனென்கிற ஒரு புத்திரனையுண்டாக்கினான். அந்த அரிச்சந்திரன் மகாவீரனாகியும், மகாசூரனாகியும், மகாதீரனாகியும், வெகு புத்திசாலியாகியும், வெகு உதாரனாகியுமிருந்தான். அவனது ஆணையைச் சகலராஜர்களும் சிரத்தின் மீதிற்கொண்டு, அவனுடைய பாத தாமரைகளில் வணங்கிவந்தார்கள். அவன் தானொருவனாகியே தன்புஜவலிமையினாலே நெடிய கடல்சூழ்ந்த பூமிமுழுதையும் ஜயித்துச், சத்துருக்களென்கிற பயமொழிந்து, மிகவுமேன்மைபொருந்திய யாகங்களின் முதன்மையென்று சொல்லத்தக்க இராஜசூயயாகஞ் செய்தான். அந்த யாகத்திற்குச் சகலதேசராஜர்களும் வந்து வெகு காணிக்கைகள் கொடுத்து வணங்கி, போஜனஞ்செய்யும் வேதியருக்குப் பரிமாறுந் தொழிலிலிருந்தார்கள். சிலராஜர்கள் பலவிதவுபசாரத் தொழில் செய்துவந்தார்கள். இவ்வாறாக அரிச்சந்திரன் இராஜசூயமென்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றி, எல்லாவரசர்களும் எல்லாவேதியருங்கூடி முடிசூட்டச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகத்தையடைந்து விளங்கினான். அப்போது யாகஞ்செய்வித்த இருத்விக்குகளுக்கும், மறைமகாயுபவராகிய பிராமணர்களுக்கும், அநேகம் ரத்தினாபரணங்கள் - திவ்விய வஸ்திரங்கள் - நானாவித வாகனங்கள் - முதலியவைகளோடு, நவமணிகள்பதித்து நல்ல இலக்கணங்களுள்ள நானாவிதக் குதிரைகள் கட்டிய பலகோடி தேர்களையும்; சுவர்ணமயமாகிய சின்னங்கள் கட்டி, நவரத்தினங்கள் இழைத்த முகப்பட்டங்களும் கடிவாளங்களும் அணிந்து, நாலுகால்களிலும் தங்கக்கடகங்களும் சலங்கைகளும் போட்டு, கழுத்துமயிரில் ரத்தினமிழைத்த குச்சுகள்கட்டி, நெற்றியிற் பொன்மயமாகிய சந்திரப் பிறையணிந்து, காதுகளுக்கு நடுவில் முத்துக்களாற் செய்யப்பட்ட தூராய்கள்கட்டி, கழுத்திற் பலமுத்தாரங்களும் போட்டு அலங்காரஞ் செய்திருக்கின்ற அநேகக்கோடி குதிரைகளையும்; உத்தமசாதியிற் பிறந்தவைகளும், மிகுந்த வேகமுடையவைகளும், பெரிய பருவதங்களைச் சரியான தேகங்களுள்ளவைகளும், சகலாலங்காரங்களணிந்தவைகளுமாகிய அநேகலக்ஷம் யானைகளையும் கொடுத்தான். மேலும் அந்த யாகம் [illegible] முதல் ஒருவருக்கும் [illegible], வந்த பேருக்கெல்லாம் தேவாமிர்தத்திலும் அதிசயித்த [illegible] முதலாகிய அன்னங்களை வழங்கினான். இவ்விதமாய்ப் பலதானங்கள் வழங்கிப் [illegible] அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனைக் [illegible] மனமகிழ்ந்து, [illegible] சம்பத்துக்களுமுண்டாகக் கடவனென்றும், கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவக்கடவதென்றும், ஒருவராலும் ஜயிக்கக்கூடாத தேஜசுண்டாகக் கடவதென்

றும், எல்லோரிலும் மேன்மையுண்டாகக் கடவதென்றும், ஆசிர்வாதஞ் செய்தார்கள். இப்படியாக வெகுசிறப்பாய் இராஜசூயயாகஞ்செய்தபடியினாலே, அரிச்சந்திரமகாராஜன்தேவேந்திரனுடைய சபையையடைந்து இந்திரனாலே பூசிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான். கேளுமையா தருமபுத்திரரே! இவ்விதமாக யார் யார் இராஜசூயஞ்செய்வார்களோ? அவர்களெல்லாம்இந்திர சபையடைந்து இந்திரனாலே பூசிக்கப்படுவார்கள். அன்றியும் யுத்தகளத்திற் சென்று முன்வைத்தகாலைப் பின்வைக்காமல் யுத்தஞ்செய்து மனதிற் கிலேசித்தேனும் பயமின்றி உயிரைவிடுகிறவர்களும், உக்கிரமாகிய தவங்கள்செய்து அத்தவங்களிலே தேகத்தைவிடுகிறவர்களும், அந்த இந்திர சபைக்குச் சென்று அளவற்ற சிறப்போடும் வாழ்வார்கள்.

இயமசபையிற்கண்ட பாண்டுவின் கருத்துரைத்தல்.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! அரிச்சந்திரனுக்கு இந்திரசபை கிடைத்த காரணம்இது. இயமலோகத்திற் சென்றவிடத்தில் உமது பிதாவாகிய பாண்டு மகாராஜன் உம்முடன் சொல்லச்சொல்லி யொருவார்த்தை சொன்னார். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனைப்போலே தானும் இந்திரன்சபையில் விளங்கவேணுமென்கிற ஆசையினாலே நீர்அந்த இராஜசூயயாகஞ்செய்யவேணுமென்றும், அப்படிக்குப் புத்திரனாகிய நீர் அந்த மகாயாகத்தைச் செய்தால் அந்தப்பதவி தனக்குக்கிடைக்குமென்றும் சொன்னார். ஆகையால்-ஓ தருமபுத்திரனே! அரிச்சந்திரனுடைய சம்பத்தையும் மேன்மையையும் பார்த்துத், தானும் அப்படியாக வேணுமென்று மனதிற் கவலைகொண்டிருக்கிற உமது பிதாவினுடைய கோரிக்கையை நீர்நிறைவேற்றவேண்டும். மேலும்பூமியெல்லாம் ஜயித்துச் சகலராஜாக்களையுந் தாழ்ப்படுத்தியன்றோ அந்தயாகத்தைச் செய்யவேணும்! அப்படிப்பட்ட சக்தி எனக்கில்லையே: என்னசெய்வேனென்று விசாரப்பட்டாலோ? அப்படி விசாரப்படவேண்டாம். ஏனென்றால் - தனக்கு நாலு திக்கும் பாலகர்போன்ற நான்கு தம்பிமார்களிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனதாக்ஞையைச் சிரத்தில வகிக்கிறவர்கள். அவர்களைக்கொண்டு சகலபூமண்டலத்தையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று சொல்லச்சொன்னார். ஆதலால் நீர் அதைக்கருதித் யத்தனப்படவேணும். ஆனால் அந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவது மெத்தப்பிரயாசத்தாலாகவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் - மிகவும் பெரிய யாகமாகையால் அநேக இடையூறுகள் சம்பவிக்கும். அன்றியும் பிரமராக்ஷதர் அதிலேயாதேனும் குற்றம் நேரிடவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆதலால் மிகவும் ஜாக்கிரதையாயிருந்து நிறைவேற்றவேண்டும். ஓ தருமபுத்திரனே! நீர் கேட்டவைகளையெல்லாஞ் சொன்னேன். இவைகளை நன்றாயோசித்து எப்படியுக்தமோ அப்படி நடந்துகொள்ளும். இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். நீர் எப்போதும் ஏமாறாமல் அந்தணர்முதலிய நான்குவருணத்தோரையும்-பிரமசாரியமுதலிய நான்கு ஆச்சிரமத்தோரையும்-தத்தம்விதிகளில் வழுவாமல் நடக்கும்படியாகவும், யாவருக்கும் திருடர் - கள்ளர் - வெறியர் - காமிகள் - முதலானபேர்களாலொருதீங்கும் நேரிடாமலிருக்கும்படியாகவும், தருமநீதிவழுவாமல் அரசாட்சி செய்துகொண்டு; பொய்மை - பொறாமை - வஞ்சகம் - முதலாகிய துர்க்குணங்களுக்குக் கனவிலும் இடங்கொடாமலடித்துக்கொண்டு, ஜனங்களிடத்திலும்-இனங்களிடத்திலும்-அன்பும்-ஆதரவும்வைத்து, தெய்வத்தினிடத்திலும்-பெரியோர்களிடத்திலும்-பயமும்-பக்தியுமாக நடந்துகொண்டு, சத்துருக்களையெல்லாம் ஜயித்து, யாசகருக்கு வேண்டியமட்டும் கொடுத்து, மகாபுகழுடன் யாவரும்புகழச் சந்தோஷத்துடனே வாழ்ந்துகொண்டிரும். இனிநான் துவாரகாபுரிக்குப் போகவேண்டும். ஆதலால் செலவுபெற்றுக்கொள்ளுகிறேனென்று நாரதமகாமுனிவர் சொல்லி, அநேக ரிஷிகளுடனேகூடத் துவாரகாபுரிக்குப் போனார்.

பின்பு தருமராஜாவானவர் நாரதர் சொல்லிய இராஜசூயமென்னும் யாகத்தைக்குறித்து மனதில் நெடுநேரம் யோசித்து, ஓ! ஓ! இந்தயாகத்தை நாமெப்படி சாதிக்கப்போகிறோம்? முற்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் மேன்மையோடு விளங்கிய மகாதீரராகிய அரசர்களெல்லாம் இந்தயாகத்தைச் சாதிக்கமாட்டாமற் போனார்களே (யானைகளெல்லாம் அழுந்திப்போகும்படியாகிய காற்றிலே மசகங்களைக் குறித்துக் கேட்கவேணுமோ!) என்கிற பழமொழிக்குச் சரியாய், அப்படிப்பட்டவர்களாலேயும் செய்ய அசாத்தியமாகிய யாகத்தை நாமோ சாதிக்கமாட்டுவோம்! என்ன செய்வோம்? பிதாவின் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றமாட்டாத புத்திரனிருந்து பயனென்ன? அந்தயாகமோ முடிந்திலிருந்தும் சகலராஜர்களும் வந்துவணங்கும் படியாகிய பெருமை பெறவையாகச் செய்ய வேணுந்தானே. நாமெப்படி அரசர்களையெல்லாம் ஜயிக்கப்போகிறோமென்று சிந்தித்து நிச்சயமாய் வெகுநேரம் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, மனமுடைந்தவன்போல இருந்தபோதிலும், பழையபடியே இராச்சியத்திற்கு இதமாகிய காரியங்களைச் செய்ய மனமுடையவனாய்ப் பலதருமங்களையும் குறைவின்றி நடத்திக்கொண்டு, யாசகராகிய பிராமணர்களுக்கு எந்த வேளையிலும் குறைவின்றி வேண்டிய அன்னபானங்களையும் வஸ்திராபரணங்களையும் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டு நடத்திவந்தார். இவ்விதமாக நடத்திவருகிற தருமபுத்திரனைக் காணப் பிராமணர்முதலிய யாவரும் அருகில்வந்து, ஓ ம

காராஜனே! நீரோ இந்தப் பூமண்டலத்தைத நெடுங்காலம் அரசாட்சி செய்யவேண்டும். உமக்குச் சகலசம்பத்துகளு முண்டாகவேண்டும். உமமுடைய மனதிலிருக்கும் எண்ணத்தைப் பகவான் நிறைவேற்ற வேண்டும். உம்முடைய பகைவரெல்லாம் வணங்கி உமதாங்கினையை முடியில்தாங்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

இப்படியாவராலும் தருமராஜன் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு அரசாட்சி செலுத்துமளவில், ஒருவருக்கும் அகாலத்தில் மிருத்தியுபய முண்டாகவில்லை. யாவருக்கும் தங்கள் பிதாவினிடத்தி லெல்லாதஅன்பு இவனிடத்திலிருந்தது. மாதம் மும்மாரிபெய்து கொண்டிருந்தது. அவருக்கும்பரும்பாலும் பகைவரில்லாமற் போனபடியினாலே அஜாதசத்துருவென்று பேருண்டாயிற்று. வீமசேனனும் அர்ச்சுனனும் பகைவரோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றி கொள்வதினாலும், நகுலன் சகலசேனைகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தக்க காலங்களில் தப்பாமல் சம்பளம் முதலானதுகளை கொடுத்து விசாரித்து வருவதினாலும், சகாதேவன் ஜனங்களுக்கு நடக்கவேண்டிய நியாயங்களையும் வேலைகளையும் வழுவின்றி நடத்துவதினாலும், தருமராஜன் அன்பு-பொறை-சத்தியம் - தயை - முதலாகிய நற்குணங்களோடு கூடி உலகத்தில் நன்மையைச் செய்து வருவதினாலும், யாவரும் மித்திரராகவே யிருந்தபடியால் அப்பெயர் அவருக்குப் பொருந்தி யிருந்தது. அன்றியும் பூமியில அதிவிருஷ்டி யென்கிற மழை யில்லாமையும், அக்கினிபயமும், துஷ்டமிருகங்கள் பயமும், கள்ளர்முதலானோருடைய தொந்தரவும், இல்லாமலே போயிற்று. இவனிடத்துக்கு ராஜனங்கள் சமரஸமதாய சொல்லவும்- ஆசீர்வதிக்கவும்-பார்க்கவும்-பேசவும் - ஆனமட்டும் கடமை செலுத்தவும் வந்தார்களே யல்லது, ஒருவருக்கு கேட்டதென்று சொல்லவேண்டியதே யில்லை. ஏனெனில் - ஒருசங்கடமு முண்டாகாமற் போனபடியினாலேதான். இந்தமகாராஜன் இடத்திலிருந்து மேற்படி கடமை வாங்கிவந்தாலும், அந்தராஜ்யத் திரவியங்களைத் தருமமாகவே செலவழித்து வந்தாலும், பொக்கிஷமானது இவருடைய தரும மகிமையினாலே ஒருபோதும் குறைவின்றி நிறைந்தேயிருந்தது.

இவ்வண்ணமாக நடந்து வருநாள் மேன்மைபொருந்தியிருக்கின்ற தருமபுத்திர னவர் ஒருநாள் சபையில் தனியேயிருந்து, தனது தம்பிமாரையும் மந்திரிமார்களையும் நோக்கி இராஜசூயயாகத்தைக் குறித்துச் சொல்லியச்சயதி தெரிந்துகொள்ள நினைத்தார். அப்போது மந்திரிகள் மகாராஜனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது- சுவாமி! மகாராஜனே! எவனொருவன் நான்கு கடல்களுஞ் சூழ்ந்த பூமியைக் கைவசப்படுத்தக்கூடுமோ? எவன்சாந்தி முதலாகிய ஆத்ம குணங்களுள்ள புண்ணியவனோ? எவன் இன்பதுன்பங்களை லட்சியஞ்செய்யாமற் சகிக்கத்தக்கவனோ? எவன் சகலவேதசாஸ்திரங்களையும் கற்றுவிதிப்படி வழுவில்லாமல் நடப்பவனோ? எவன் மகாயோக்கியதை பொருந்திய நற்குலத்திற் பிறந்தவனோ? எவன் பெரியோர்கள் சம்மதிக்கத்தக்கவனோ? அப்படிப்பட்ட மகாராஜனுக்கு இராஜசூய யாகஞ்செய்யத் தகுதியுண்டு. அந்த புருஷன்தான் சோபமான னென்று பேர்பெறுவன். இப்படிப்பட்ட புருஷர்களில் நீர் மிகவும் உத்தமரானபடியினாலே, அந்தியாகத்தை நீரல்லாது மற்றயார் நிறைவேற்றத் தக்கவர்? ஆதலால் நீர் அவசியம் அந்தயாகத்தைச் செய்ய வாரம்பிக்க வேண்டும். அதற்கிதுதான் நல்ல சமயம். ஏனெனில் - சகலலோகங்களையும் சுவாதீனம் பண்ணும்படியாகிய சகோதரரும் - நாங்களும் - மற்றும் சேனைத்தலைவர் முதலாகிய பேர்களும் - உமது ஆக்கினைக்கு உள்ளடங்கி, உம்முடைய கருத்தைச் சீராய் நிறைவேற்ற எதிர்பார்த் திருக்கிறோம். நீரோ? சகல நற்குணங்களுடனே விளங்கியாவரும் புகழ நடத்திக்கொண் டிருக்கிறீர். எவ்வளவு பொருள்வேண்டி யிருந்தாலும் விசாரப்பட வேண்டியதில்லை. எந்த ராஜாவினிடத்தில் எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ அதெல்லாம் உமது கையி லிருப்பது போலவே நினைக்க வேண்டும். ஆதலால் - சுவாமி தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர் எவ்வளவும் யோசிக்காமல் இராஜசூயத்திற்கு யத்தனஞ்செய்ய வேண்டுமென்று மந்திரிகள் சொல்ல, அதுகேட்டுத் தருமபுத்திரர் மனமகிழ்ந்து, யாகத்தை நிறைவேற்றுவதே முக்கியமென்று கருதி, மறுபடியுமொருநாள் ஆஸ்தானத்தில் தம்பிகள் நால்வரும், உபபாண்டவர் ஐவரும், விராடமகாராஜன்-துருபதேயமகாராஜன்-யாதவர் பிரோஷ்டராகிய சத்தியகமகாராஜன் - முதலாகிய எல்லாராஜாக்களும், வியாசர் - தவுமியர்-முதலாகிய ரிஷிகளும், ரித்துவிக்குகளும், வேதசாஸ்திரங்களில வல்லவராகிய பிராமணரும், மற்றும் மந்திரிகளும், சேனாதிபதிகளும் இருக்குமளவில்; யாகத்தைக் குறித்து ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று அவர்களையெல்லாம் நோக்கி, ஓ மகானுபாவராகிய ரிஷிகளே! ஓ பிராமணர்களே! ஓ க்ஷத்திரியர்களே! ஓ என் தம்பிமார்களே! ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் யாவரும் என்வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்குப்பதில் சொல்ல வேண்டும். அதென்னவென்றால்-சகலயாகங்களுக்கும் சிரோரத்தினம்போன்ற இராஜசூயமென்னும் யாகத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையிருக்கின்றது. அதைக்குறித்து எனக்கு யோக்கியதையுண்டா? இல்லையா? இதை நீங்கள் நன்றாய் யோசித்துத் தெளிவுபெறச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னார்.

தருமன் கண்ணனையழைப்பித்து இராஜசூய யாகத்தைக்குறித்து ஆலோசித்தல்.

அதைக்கேட்ட யாவரும் ஓமகாராஜனே! இராஜசூயத்தைக்குறித்து உமக்கு யோக்கியதை யில்லா

மற்போனால், இனி யாருக்குத்தான் யோக்கியதையுண்டு? நீர்நினைத்த காரியங்கள் யாவும் எளிதில் நிறைவேறும். உமது புத்தியும் - யுக்தியும் - தருமமும் - ஒழுக்கமும் - யாருக்குண்டு? ஆதலால் நீரே இராஜசூயத்திற்குத் தகுந்தவரென்று சொல்லக்கேட்டு களிப்புற்று, இந்த மகாயாகத்தை நிறைவேற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வரவேண்டும். அவரில்லாமல் ஒன்றும் நிறைவேற மாட்டாதென்று, சகலபுவன கர்த்தாவாகியும் - வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத பெருமை யுடையவனாகியும் - கருணைக் கடலாகியும் - அடுத்தவர்களைக் காக்குந்தன்மை யுடையவனாகியும் விளங்குகின்ற அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியை மனதில் தியானித்துப், பிறகு இந்திரசேனனென்கிறவனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பினார். அவனும் தேரிலேறி விரைவிலே துவாரகாபுரியை யடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாளிகைக்குட்சென்று, அவரைத் தெண்டனிட்டு நின்று, சுவாமி யாதவகுலதிலகரே! தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூயஞ்செய்ய வாரம்பித்து, உம்மைக்கொண்டு அதை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கு அழைத்துவரும்படி என்னை அனுப்பிவித்தார். தேவரீரவர்கள் வருவாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேனென்றும், அவர் வந்து இந்த யாகத்தை நிறைவேற்றித் தம்மைப் பரிசுத்தனாக்க வேண்டுமென்றும், தனக்கு நடக்கவேண்டிய சகல காரியங்களுக்கும் நீரே கர்த்தரல்லாமல் வேறு கதியில்லை என அந்த சொல்லச்சொன்னார் என்றான். இப்படி தூதன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட கண்ணன் அந்த க்ஷணம் பாண்டவரிடத்திற்குச் செல்ல மனமுடையவராய், தமது பிதாவாகிய வசுதேவனிடத்திலும் அண்ணனாகிய பலதேவனிடத்திலும் விடைபெற்றுத் தேரிலேறி, இந்திரப்பிரஸ்தமடைந்து, பாண்டவர்களைக் கண்டு, நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டியவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ஆசீர்வதிக்க வேண்டியவர்களுக்கு ஆசீர்வதித்துப், பாண்டவர்களும் [illegible] கொண்டாடிப் பூசிக்கப்பட்டு, விருந்துண்டு இளைப்பாறியிருக்கையில், தருமராஜன் அவருக்கு [illegible] தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க [illegible] ரம்பித்தார்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! இராஜசூயமென்னும் யாகத்தைச் செய்ய [illegible] பெரியோர்கள் [illegible] சொல்லுகிறார்கள். [illegible] அவர்களெல்லாம் [illegible] சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் எனக்கு அதில் [illegible] அதற்கு [illegible] யுடனே யோசித்துத் தெளிய [illegible] நீரா [illegible] இவ்விடத்திற்கு [illegible] ரோ. அதனால் இந்த யாகம் எவ்விதமாய் நிறைவேறுமோ? அதற்குரிய உபாயமென்னவோ? அவைகளை நீரேயோசித்து நடத்தி, எனக்குச் சம்ராட் என்கிற பெயரைச் செய்யவேண்டும். நீர்தவிர மற்றையாவரும் எனக்கு இதந்தையே முக்கியமாய் நினைத்து, இந்த யாகத்திலிருக்கும் குணதோஷங்களைச் சொல்லாமல், தங்கள் பிரயோசனத்துக்காகவும் முகமாட்டத்திற்காகவும் செய்யலாம் செய்யலாமென்று இச்சகமாய்ப் பேசுகிறார்கள். அந்த வார்த்தையில் எனக்கு மனத்திருப்தியுண்டாகவில்லை. ஆதலால் உமக்கு இதைத் தெரிவித்தேன். நீர் நம்பினவர்களுக்குக் காவலரென்பர் [illegible] குற்றங்களில்லாமல் இதைத்தையே [illegible] ஆனபடியால் எனமனம் திருப்தியடையும்படி அந்த யாகத்தின் விஷயத்தில் [illegible] குணதோஷங்களைக் காட்டி, செய்யலாம் செய்யக்கூடாதென்பதையும் - அதுசெய்யத்தக்க உபாயங்களையும் தெரிவித்து, நடக்கவேண்டிய காரியங்களை நீரே முன்னின்று நடத்தவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். என்று தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்ல வாரம்பித்தார்.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர் சகலகாரியங்களும் அறிந்தவர். [illegible] பெரியோர்களிடத்திலே [illegible] கேட்டவர். [illegible] யால் உமக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை. அன்றியும் வேதசாஸ்திரங்களையும் புத்திமான்களையும் இந்த விஷயமாக நீர் [illegible] அவர்களெல்லாம் [illegible] தங்களை யோசனைக்கு உத்தரமாகச் சொல்லியிருப்பார்கள். ஆனாலும் என்னிடத்தில் [illegible] என்னையும் கேட்கிறீர். [illegible] இந்த இராஜசூயயாகத்தைச் செய்யத் [illegible] - குலம் - குணம் - ஒழுக்கம் - முதலியவைகளைப் [illegible] அவசியம். [illegible] அதைக்குறித்து [illegible] நடக்கவேண்டியதைச் சொல்லுகிறேன். இந்த யாகம் [illegible] சகலமாகிய அரசர்களையும் [illegible] இந்த யாகஞ் செய்யவேண்டும். அப்போது எல்லா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ராஜன் [illegible] செய்யும் [illegible] இவ்விதமான [illegible] பிரயாசையான [illegible] இந்த யாகத்தைச் செய்தவர் அநேகரில்லை. அரிச்சந்திரமகாராஜன் முதலில் இதைச்செய்ய வாரம்பித்து நிறைவேற்றினான்.

உங்கள் குடும்பத்திற் பிறந்தவனென்கிற மகாராஜனை இதையாரம்பித்து நிறைவேற்ற மாட்டாமற் போயிருன். இவ்வாறே அனேகரும் இந்த யாகத்தை நிறைவேற்றமாட்டாமற் போனார்கள். ஆகையால் உம் பந்துக்களான பாண்டவர்களுடைய சாமர்த்தியத்தினாலே யாகத்தை நிறைவேற்றக் கூடுமானதாய்த் தோன்றுகின்றது. இனிமேலொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன். நீங்கள் போய் இராஜசூயத்திற்காகச் செய்த [illegible] செய்த சங்கல்பமாக நினைக்கவேண்டும். [illegible] காபல பராக்கிரமசாலிகளாகிய ராஜாக்கள் [illegible] ருக்கிறார்கள். அவர்கள் [illegible] டமாட்டார்கள். அதனால் அனேக [illegible] களுடனே யுத்தஞ் செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஜனங்களை நாம் படைத்தவர்களல்லவோ? ஆனால் கட்டும். இக்காலத்தில் [illegible] யாவரையும் வெல்லும்படியாகிய சாமர்த்தியமுள்ள ராஜாக்களில் குறைவில்லாவிட்டாலும், ஜராசந்தனென்று ஒரு ராஜனிருக்கிறான். அவனுடைய [illegible] சொல்லுகி றேன் கேளும்.

ஜராசந்தன் சரித்திரம்.

ஐம்பத்தாறு தேசங்களிலே மகததேசமென ஒரு தேசமிருக்கிறது. அது [illegible] - [illegible] - குடிவளம் - இவைகளால் [illegible] னிறது. அதிலே [illegible] பட்டணமுண்டு. அதற்கிரும் [illegible] கோட்டை [illegible] ஜராசந்தனென்கிற [illegible]. அந்த [illegible] நீதிகளை [illegible]. அவன் [illegible] ரத்வசுணமுள்ளவன். [illegible] வன். [illegible] வன். அவனுடைய [illegible] இதோ [illegible] வடிவின [illegible]. அவன் மகாபராக்கிரமசாலி. [illegible] சேனாதிபதியாக, அவ [illegible] டக்குவருகிறான். அ [illegible] தனக்கிருக்கிறபடி [illegible] மில்லையென்று மகா [illegible] கூடியது செய்கிறான். [illegible] ஜனங்கள் [illegible] னைக்கட்டி, அவனாத [illegible] யும் சிசுபாலனென் [illegible] யவன். தெருமயைபானை [illegible] ன் - என்கிற இருவர் [illegible] யாவாரிகள். அப்படிப்பட்ட [illegible] ராஜனுடைய தேசம் [illegible]

அவனுடைய சேவகராயிருக்கின்றார்கள். மேகவாகனென்று ஒரு ராஜனுண்டு. அவனுக்குத் தலையிலாருஜாத்தினால் மணி. அத்தலையிலிருக்கு அற்புத மணியென்றும் பேருண்டாயிற்று. அவனைப்பற்றிய புசபலமுடையவன். காலயவனனென்பவன் யவன தேசமென்கிற அருகதேசத்திற்கு ராஜனாயிருந்தான். அவன்மகாவீரன். மூரனென்று ஒரு அசுரனிருக்கிறான். அவனுடைய மாயைகளையும் தந்திரங்களையும் ஒருவரும் கண்டு பிடிக்கமாட்டார்கள். இந்திரனைச் செயித்தவனாக [illegible] நரகாசுரனென்பவன் மேற்குசமுத்திர நடுவில் மாகிஷ்மதியென்கிற பட்டணத்திலிருக்கிறான். அவன்வெகுகுரூரமுடையவன், அஸ்திரபலம் - ஆயுதபலம் - வரபலம் வாகனபலம் - இவைகளுடையவன். வெகுகம்பீரன். அவனுடைய குமாரன் பகதத்தனென்பவன். தகப்பனுக்கு விசேஷப்பட்டவன். அவனும் மற்றனேகருடைய, சேதிசாலியாவரும் அந்த ஜராசந்தனைப் பிதாப், பிதாவினிடத்திற் புத்திரனெவ்வா றிருப்பானோ? [illegible] நருவினிடத்திற சிஷ்யனெவ்வா றிருப்பானோ? அரசனிடத்திற் சேவகனெவ்வா றிருப்பானோ? அவ்வாறு அந்த பயத்தோடும் அனபோடும் காத்திருக்கின்றார்கள்.

அரசியும் பலமுடையானென்று மகாதுஷ்டனொருவனிருக்கிறான். அவன் [illegible] ருந்த [illegible] வாசுதேவனை [illegible], தனயாயாபதைத்திருமேலநான் [illegible] புடையவனாய், [illegible] பாகதும்ப [illegible] செயவித்து, [illegible] சக்கரமுதலாகிய [illegible] உண்டாக்கி, அவைக [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - சாபம் - என்கிற நாமங்களையிட்டு, அவைகளுடனே அந்த [illegible] சந்தரித்[illegible], இந்திரபோகங்களை அனுபவித்துவருகிறான். அவனும் [illegible]. அவனுடைய தம்பி [illegible] இருக்கிறான். [illegible] பராக்கிரமசாலி [illegible] என்பவனும் [illegible] ருக்கிறார்கள் [illegible] சாமர்த்திய [illegible] [illegible]! [illegible] பலமுடையரு [illegible] சேர்ந்திரு [illegible] சே [illegible] [illegible] யமன் [illegible] இல்லை [illegible] எவ்வள [illegible]. இப்படி [illegible] ல்லா [illegible] அந்த ஜராசந்தனுடனே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு பெருமையுள்ள ஜராசந்தனுடைய உபத்தி

ரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் வடதேசத் தரசர்களாகிய பதினெட்டுகுலத்தாரும், சூரசேன தேசத்தாரும், பத்திரமுகர் என்கிறவர்களும், சாள்வதேசத்தாரும், படச்சரரென்பவரும், குளிந்தரென்பவரும், குந்திதேசத்தாரும், மச்சதேசத்தாரும், தக்ஷணபாஞ்சால தேசத்தாரும், மாளவதேசத்தாரும், தேசங்களைவிட்டு ஓடிப்போய்க் காடுகளில் ஒளித்துத் திரிகிறார்கள். இவர்களிலனேகர் நம்முடைய துவாரகா நகரத்திற்குச் சமீபத்தில், மேற்சமுத்திரக்கரைக் காடுகளில் வாசமாயிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் பாஞ்சாலரனேகர் அந்த மகததேசாதிபதியாகிய ஜராசந்தனையே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். உத்திரபாஞ்சாலர் அவனிடத்திற் பயத்தினாலே ஓடியிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே இப்போதிருக்கிற ராஜாக்களிற் பலவான்களெல்லாம் அவனுக்கு மித்திரராகி, அவன் ஆக்கினையை யநுசரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவரெல்லாம் ஓடி ஒளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் போஜவம்சத்தனாகியும் உமக்கு அம்மானாகியும் ராகின்ற புருஜித்தென்பவன், தென்னாட்டையும் மேற்கு நாட்டையும் பரிபாலனஞ் செய்துவருகிறான். மகாபலவான். அவனொருவன் மாத்திரம் உம்முடைய பக்ஷத்திற் சேர்ந்திருக்கிறான். இதையெல்லாம் யோசிக்கும்போது, சகலமாகிய ராஜாக்களுக்கும் சிரோமணிபோல மிகவும் சிரேஷ்டனாகிய மகாராஜன்; ஜராசந்தனாகவே தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்டவனிருக்க உமக்கு இராஜசூயமெப்படி நடக்கும். அதுவுமன்றி மற்றராஜாக்களுங்கூட சுவாதீனமாக மாட்டார்கள். முன்னமே அவன்சகல ராஜாக்களுக்கும் வேராயிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் அற்ப பலமுடையவரும் அவன் பக்ஷத்திலேயே சேருவார்கள். ஆனால் உமக்கு வெகுசம்பத்தும்-சேனைகளும்-சூரராகிய தம்பிமார்களுமிருக்கின்றார்கள். ஆகிலும் யாகத்தை ஆரம்பித்தபின் விக்கினங்களொவ்வளவும் நடக்கவொட்டாமல் ஜாக்கிரதை செய்யவேண்டியது முக்கியமாதலால், இப்போதே தந்திரஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். அந்த ஜராசந்தனுடைய சவுரியபராக்கிரமங்கள் ஒப்பற்றிருக்கின்றன. அவைகளை நினைக்குந்தோறும் என்மனம் நடுநடுங்கிப்போகிறது. அவனாலே நான் பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

உக்கிரசேனனுடைய குமாரனாகிய கம்சனென்பவன் தானே: அவன் இந்த ஜராசந்தனுடைய பெண்களிருவரைக் கலியாணஞ்செய்து, தனக்கு மகாமேன்மை பொருந்திய மாமனிருக்கிறானென்று அகங்கரித்துச் செருக்கடைந்து, தன்பிதாவைக் காவலில்வைத்து, இராச்சியத்தைத் தானே சுதந்திரமாய் ஆளவாரம்பித்துத், தனக்கு விரோதிகளாகிய விருஷ்ணி - அந்தகர் - போசர் - குக்குரர் - தாசார்கள் - சாத்துவதர் - மாதவர் - முதலாகிய பந்துக்களையெல்லாம் மிகவும் நிர்ப்பந்தமாகிய ஸ்திதியில்வைத்துத் தொந்தரவுசெய்து வந்தபடியினாலே, அவர்களெல்லாம் இவனிடமிருந்து தாவரிக்கமாட்டாமலும், இவனை வெல்ல மாட்டாமலும், இன்னவிடமென்றில்லாமல் தேசந் தேசமாய் ஓடியொளித்துக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். தருமபுத்திரரே! அவனுடைய மாதாபிதாக்கள் வருத்தமடைந்ததெல்லாம் நீர் கேள்விப்பட்டிருப்பீரல்லவா? இப்படியாதவரெல்லாம்பட்ட பாடுகளையும், மற்றுமவனியர் முதலாகிய பேரெல்லாம் பட்டபாடுகளையும், நானறிந்து கேட்டும், என்னைக்குறித்து அவன்செய்த வஞ்சனைகளை நினைத்தும், அயசேனியை விட்டு மதுரைக்கு வந்தபோது அந்தக்கம்சனைக் கொன்றேன். என்தமையனாகிய பலராமர் அவனசோதரனாகிய சுநாமனைக்கொன்றார். இவ்வாறு கம்சன் நாசமடையும்போது அவனுடைய பெண்டிரிருவரும் மாயகியா முக்கத்துக்கத்தினாலே பிதாவினிடத்தில் வந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அந்த ஜராசந்தன் அவ்வார்த்தைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல், கோபமும் விசனமுங் கொண்டவனாய்த் தோடே கடல்போல வந்ததுபோலிருந்த சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, என்னோடேயுத்தம்பண்ண வேணுமென்று மதுராபுரியைவந்து சூழ்ந்துகொண்டான். அப்போது நானுமந்தப் புதல்வரோடே ஆலோசித்துப், பட்டணத்தினின்று வெளியே வந்து யுத்தத்தைச் செய்து, பலராமருடனேயும் இன்னும் அநேக யாதவருடனேயும் வெளியிற்புறப்பட்டு, அந்த விரோதியுடனே யுத்தஞ்செய்யவாரம்பித்து, அவனுடைய சேனைகளையெல்லாம் சின்னபின்னமாகி நாசஞ்செய்தேன். அவன் மறுபடியும் மற்றுஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வந்தான். அந்தச் சேனையையும் நானும் பலராமருமாகச் சங்காரஞ் செய்துவிட்டோம். இவ்வாறுநாங்கள் சேனைகளை அழிக்க அழிக்க, அவன் மீட்டு மீட்டுச் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து சண்டைசெய்ய வாரம்பித்தான்.

இப்படிப் பதினெட்டுத்தரம் அவனோடு நாங்கள் சண்டைபண்ண யுத்தமடைந்து, அதில் அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் பாழாகிப்போய், அவனும் பலத்த தோல்வியில் பங்கமடைந்தான். அவனுடைய சேனைத் தலைவர்கள் தனித்தனியே சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு என்னோடே யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களிற் காலயவனனென்பவனைத் தந்திரமாய்ச் சங்கரித்தேன். அம்சடிம்பிகனையும் அப்படியே நாசஞ்செய்தேன். இந்த யுத்தங்களெல்லாம் அனேகவாயிர மனுஷ்யர்களை நாசமாக்கி இப்படியே அனேக காலம் நடந்தன. இந்த யுத்தவருஷங்களில் நாங்கள் பெரும்பாலும் நகரத்திற்குப் புறத்திலேயிருந்து கஷ்டப்பட்டோம். பின்பு இனியுத்தமில்லையென்று கொஞ்சம் தைரியத்துடனே நகரியிற்சென்று சுகமாயிளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கையில், எங்களை ஜயிக்கவேண்டிய காரியத்தில் நிராசையடைந்து பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து இளைப்பாறிக்

கொண்டிருந்த ஜராசந்தனை அ[illegible]டைய மகளிரு வரும்மறுபடியும் என்னுடைய த[illegible]ச்செய்யும்படி ஆண்டவே, அவர்கள் பேசகைக்கேட்டு ஜராசந்தன் யுத்திற்காகச்சேனைகளைக்கூட்டுகிறு னென்கிறசெய்தி சாரணராலே நானறிந்து, எத்தனைநாளிவனோடே போராடுகிறது? பொழுதுவிடிந்தால் சண்டையே தொழிலாயிற்றே: என்னசெய்வோ மென்று விசனமடைந்து சிந்தித்து, இனிஇந்தப் பட்டணத்திலிருந்தால் அவன் நம்மைப் பிழைக்கவொட்டா னென்று விசுவகர்மாவைக்கொண்டு மேற்கு சமுத்திரநடுவில் ஒருபட்டண முண்டாக்கிக்கொண்டு, அந்த நகரந் தெரியாமல் என்பந்துக்கள் யாவரையும் அதிற்பிரவேசிப்பித்து, மதுரையில்மனம்வெறுத்து நானும் அவ்விடத்திற்போய்வாசஞ்செய்கிறேன். இப்படி [illegible] சென்றும் அவனுடைய பயத்தினாலே மூன்றுயோசனையளவாய் ஒருஅரணையிட்டு, அதற்குமோர் வாசல் வைத்து, அம்மதிற்குப் பதினெட்டு இடங்களில் தகுந்தகாவல்களை யேற்படுத்தி, மகாசூரர்களாகிய யாதவர்களைச் சுற்றிலும் வாசஞ்செய்யும்படி செய்வித்து, மகாபலபராக்கிரமசாலிகளாகிய உக்கிரசேனன் புத்திரர்கள்நூறுபேரையும் நகரில்ஸ்தாபித்து, சத்தியபாமாகுமாரராகிய சாருதேஷ்ணன் முதலானோரையும் ஓரிடத்தில் ஏமாறாமல் இருக்கச்செய்து, சாத்தியகி - கிருதவர்மா-அநாதிருஷ்டி - சோமன - சபதி - சயந்தன் - பிரத்தியும்னன் - அநிருத்தன் - பாநு - அக்குரூரன் - சாரணன் - நிசடன் - சாம்பன் - இவர்களுடனேயும், விதூரதன் - உத்தவன - சல்லி - விரோதன் - வசுதேவன - உக்கிரசேனன - பிரசேனன்-என்கிற மகாமந்திரிகளுடனேயும், நானும் பலபத்திரருமாய் எப்பொழுதும் காவல்காரர்போற் காத்திருக்கிறோம். அன்றியும் யாதவர்கள் கேட்டால் மகாபலசாலிகளாகிய [illegible]. சமயத்திற் கைகொடுத்துக்காப்பாற்ற [illegible] திருக்கிறோம். ஓ தருமராஜனே! அந்தயாகத்திற்கு ராஜ[illegible]யுடைய [illegible] கிறவர்களையெல்லாம் [illegible] ப்பயமுறுத்துகிறேனென்று நினைக்கவேண்டாம். அவனிருக்கும்போது யாகம் ஆரம்பித்தால் இடையூறின்றி எவ்வளவும்நிறைவேறமாட்டாதென்று சொல்லுகிறனேதவிர வேறில்லை. உமது நம்பிக்கைக்குரியராகிய தம்பிமாரு ருக்கிறார்கள். இந்தசமயத்தில் உங்களாலே யாவது அந்தச் சத்துருவினுடைய பயத்தினின்றும் விடுபட்டுச், சுகப்படவேணுமென்று நினைக்கிறேன். எப்படியாவது ஆகட்டும். அவனை யுபாயமாக வதைத்துத்தான் ராஜசூயமாரம்பஞ்செய்வது நன்மையன்று. நீர் எனக்கு [illegible] தானாயினாலேயும், என்னை முக்கியமாய் நாடிக்கேட்டபடியினாலேயும், எனக்குத் தோற்றியதைச் சொன்னேன். என்றுசொல்லி அனேககாலம்யோசித்துத், தருமராஜனை நோக்கி மறுபடியும்சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

ஓ தருமராஜனே! இவ்வாறு மிகப்பெருமைபெற்றுவிளங்குகின்ற ஜராசந்தனிருக்கையில், யாகமெவ்வளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்று தோற்றுகிறது. ஏனென்றால்-நம்முடையவர்களிலேயே-வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர் - அசுவத்தாமா - துரியோதனன் - கர்ணன் - முதலிய வீரரிருக்கிறார்கள். மேலும் - ஏகலைவன்-சகுனி - சிசுபாலன - வீஷ்மகன் - உருக்குமி - முதலியபேர்களு மிருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம்ஜயிக்காமல்யாகமாரம்பிக்கலாமோ? ஒருவேளை வீஷ்மர் - துரோணர்-கிருபர் - அசுவத்தாமா - இவர்கள நம்மிடத்தில் தயையினாலேயும் பக்ஷபாதத்தினாலேயுஞ் சும்மாவிருந்தாலும், கர்ணனும் துரியோதனனும் சும்மா விருப்பார்களா? அவசியமாய் யுத்தத்திற்கு வருவார்கள். அப்போது யாகத்திற்கு இடையூறுநேரிடாமற் போகுமோ? அந்தக் கர்ணனென்னவன் எளிதில் வெல்லக் கூடியவனோ? மகாபராக்கிரமசாலியும் அஸ்திரபலசாலியு மல்லவோ? இவ்வாறு பூமியில் மகாவீரர்களுடையபலமிருக்க, எவ்வளவும் ஆலோசிக்காமல் யாகந்தொடங்கலாகாது. எல்லாவரசர்களையும் வெல்வதற்குமுன், ஜராசந்தனை வெல்லவேணும். இன்னும் அவனைச்செயிக்கும்வகையைச் சொல்லுகிறேன்கேளும். அவன் பூமியில் வெகுதூரம் ஜயயாத்திரையாகப்போய், வெகுராஜாக்களைத் தனது புஜபலத்தினாலே ஜயித்துப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து, தன்னுநகர்க்கு மதில்போலிருக்கின்ற மலையிலோர்புறத்துக்குகையிற் சிறைவைத்திருக்கிறான். இனி அவர்களையெல்லாம் சிரச்சேதஞ்செய்துபலியாக்கி, ஒருயாகஞ் செய்ய யத்தனப்பட்டிருக்கிறான். அதுசெய்தால் அவனைவெல்லவது தேவர்களுக்கும் அசாத்தியமாகும். ஆதலால்-அவன்அப்படிச்செய்வதற்குமுன் அவனோடு சண்டைசெய்து அவனைக்கொன்று, சிறையில் வைக்கப்பட்ட அரசர்களை விடுவித்தால் அவர்களெல்லாம நமக்கு இயல்பாகவே வணங்க வேண்டிய உத்தாசைசெய்வார்கள். மகாபுண்ணியமுமுண்டாகும். அப்பால மற்றமன்னவர்களைச் சொற்பகாலத்திலஜயிக்கலாம். இப்படிக்கு யாவரையும் ஜயிப்பதற்குத்தான் உமது கருத்திற்குடிகொண்டிருக்கிறயாகத்தைநடத்தலாம். இல்லாவிட்டாற் செய்யக்கூடாது. இதுதான் எனக்குத் தோற்றுகிற அபிப்பிராயம். உமக்கெப்படி தோற்றுகிறதோ தெரியாது. இனி உமது மனதின்படி எனக்கு இடுங்கட்டளையைச் செலுத்தக் காத்திருக்கிறேனென்றுபேசிமுடித்தார்.

இவையனைத்தையுங்கேட்ட தருமராஜன, கண்ணனைநோக்கி யிந்தவார்த்தைசொல்ல வாரம்பித்தார். ஓ கிருஷ்ணா! இப்போது நீர் சொன்னவார்த்தை மிகவும் நியாயமானதாயும் இதமானதாயுமிருக்கிறது. அதனாலே அதிகமாகச் சந்தோஷப்படுகிறேன். மகாபுத்திமானாகிய உம்மைத்தவிர யார்தான் இப்படிபேசத் தகுந்தவர்களிருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலேதான் இந்தச் சங்கதியை உம்முடனே யோசிக்கவேண்டுமென்று

நான்கினைத்தது. லோகத்திலே வெகுராஜாக்க ளிருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் சம்ராட்டென்கிறபேரை யடையவேணுமென்றுதான் நினைத்திருப்பார்கள். ஆனால் அது அசாத்தியமென்று விட்டிருப்பார்களே யல்லது, ஆசையில்லாமையாலே விட்டிருக்கமாட்டார்கள். இப்படியிருக்கக்காம்மாத்திரம் எப்படித்துணிவாய் அப்பெயரைச் சம்பாதிக்க யத்தனப்படலாம்? நீர்சொல்லுகிறபடி பலத்திறமையும், குணத்திறமையும், விவேகத்திறமையும், ஒழுக்கத்திறமையும், யாவன் ராஜாக்களையும் உலகத்தாரையும் சுவாதீனப்படுத்துகிறானோ? அவனே தான் அப்படியானதற்கு யோக்கியன். பூர்வகாலத்திலும் இப்படிப்பட்ட மேமையுள்ள ஐந்தாறுபேர்கள்தான் இராஜசூயயாகஞ்செய்து, சம்ராட்டென்கிறபெயரை வகித்தார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் - மாந்தாதாவென்கிற மகாராஜனொருவனிருந்தானல்லவோ? அவன் மகாபலசாலி. குணசாலி. உலகமெங்கும்பரவிய புகழுடையவன். அவன் தன்சாமார்த்தியத்தினாலே யாவரையும் கீழ்ப்படுத்தி, அவர்களிடத்தில் வருடந்தோறும் கப்பம்வாங்கி வந்தான். அந்தப்படியே யாவரும் கப்பங்கட்டிவருகையில், சிலநாட்கள் கழித்தபின்னர் அந்தமாந்தாதா அரசர்களைப்பார்த்து, இனி நீங்கள் எனக்குக் கப்பங்கட்ட வேண்டுவதில்லை. அந்தப்பொருள்களை யெல்லாம் நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நானுங்களுக்குச் சந்தோஷமாய்ச் சம்மதிக்கிறேனென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட அந்தஅரசர்களெல்லாம் இந்தமாந்தாதாவின் உதாரகுணத்தைப் புகழ்ந்து சந்தோஷித்து, மறுவில்ஒருநாள் அவனைநோக்கி, ஓ மகாராஜனே! நீர்மகாகுணசாலியாதலால், அரசர்களெல்லாருக்கும் மேன்மையாகச் சம்ராட்டென்னும் பட்டத்தை யடைந்திருக்கத்தவராயிருக்கிறீர். அதனால் நீர் இராஜசூயயாகம் ஆரம்பம்பண்ணும். நாங்களெல்லாம் [illegible] ன்றி நடத்துகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே குடிகளும் அவனுடைய [illegible] ச் சந்தோஷித்து, இராஜசூயஞ் செய்யச்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் [illegible] நடத்த, அந்தவேந்தன் யாகத்தை [illegible], சம்ராட்டென்கிற பெயரை [illegible]. [illegible] ர்ச்சுனனென்று [illegible]. அவன் ஒப்பற்ற சாமர்த்தியமுடையவன். [illegible] னென்கிற மகாயோகியை [illegible], அவனுடைய அனுக்கிரகத்தை [illegible] ளை யடைந்து, பூமியை [illegible] தனக்கிருந்த [illegible] படிசெய்து, அந்தமகாயாகத்தை [illegible] சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்பெற்று [illegible] தான். அப்படியே ஆச்சந்த [illegible] பரதமகாராஜனும், தன் தோள்வலிமையினாலும் புத்தியின் கூர்மையினாலும் யாவரையுங்கீழ்ப்படுத்திச், சாம்பிராச்சியம்பெற்றான். மருத்தனென்று ஒருராஜனிருந்தான். அவன் வெகுசிறந்தவன். அவன்செய்த யாகங்களுக்கும், அதுகளில்கொடுத்த தட்சிணைகளுக்கும், கணக்கில்லை. அவன்வெகு தருமகுண முடையவன். ஆனபடியினாலே அவன் விவேகத்திற்காக அரசரெல்லாம் கீழ்ப்படிந்துவந்தார்கள். அதுபற்றி அவனும் அப்பெயர்வேள்வியை நிறைவேற்றிச் சம்ராட்டாகஆனான். அப்பால் சுதந்திரன் மகாசக்கியசந்தன். அவன்பெருமை யாவருக்குந் தெரிந்ததன்றோ! அவனொருவன் அரசாம்பிராச்சிய மடைந்தவன். இப்படிக்கெல்லாமிருக்க, நமக்கு அந்தயோக்கியதை யிருக்கிறதென்று நாம் அந்தப்பெயருக்கு ஆசைப்படலாம்? ஆகிலும் இராஜாவாயிருப்பவர் மேன்மையாகிய காரியத்தைக் குறித்து முயலாமலிருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் செல்வங்களிலே தினந்தோறும் வளரக்கப்படாத ஓர்புறையைப்போல [illegible] சாவதற்கிருக்கிற படியினாலே, நான் அந்தவிஷயமாக ஆப்தராயிருக்கிற பேர்களுடனே யோசிக்கிறேனேயல்லது, வெறிகொண்டு [illegible] சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், வீமசேனன் ஒருவார்த்தையைச்சொல்லத் துவக்கினான்.

அண்ணா! இராஜசூயத்தைக்குறித்து நீர்மனதில் நினைத்து, இப்பொழுது அதற்கேற்பட்ட [illegible] மகாராஜ [illegible] தனை [illegible] குறை யிருக்கிறது? [illegible] செய் [illegible], நாமும் அதற்கானவ [illegible] [illegible] [illegible] ரிக [illegible] அவனைக் [illegible]. இப்பொழுது [illegible] [illegible] நாமும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அ [illegible] [illegible] பிரியமாபோ? [illegible] யாகத்தைத [illegible] [illegible] சொன்னா ன். இப்படி [illegible] வார்த்தையைக்கேட்ட [illegible] தருமராஜனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ [illegible] மகாராஜனே! லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஒருபொருளில் அபேக்ஷையிருந்தால், அந்த அபேக்ஷையின் வலிமையினாலே அந்தப் பொருளி

லிருக்கும் குற்றத்தையும் குணத்தையும் கண்டறிய மாட்டான். அப்படிக்கிருந்தும் [illegible] சாம்பிராச்சியத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கிறீர் [illegible], எதிரிகளுடைய பலாபலம் தெரியாமல் துணிகிறதாய் யோசிக்கவேண்டாம். ஜராசந்தனுடைய பலம் [illegible] இருக்கிறது. இன்னும் அவனுடைய [illegible] லுகிறேன் கேளும். தானே ஜயமடைந்து போனபோது தன்னுடன் [illegible] அவைகளையெல்லாம் [illegible] செய்து, அவர்களில் முன்னர் [illegible] த்தாயும் பேர்களையும் பின்னர் [illegible] கொண்டு சிறைச்சாலையில் போட்டிருக்கிறான். அப்படியே இன்னும் [illegible] அவைகளையெல்லாம் [illegible] பிராசுரத்தைப் பலியிட்டு, [illegible] ராஜசூயஞ்செய்து [illegible] த்திருக்கிறான். அது அவனால் [illegible] முடியும். அப்படியிருக்கையில் நான் இப்போது [illegible] பொருள் [illegible] யும், [illegible] ய இராஜாக்கள் [illegible] யும், அந்தக் காரியத்திற்கு [illegible]. அதனாலே சாம்பிராச்சியம் [illegible] அந்த ஜராசந்தனை, வீமசேனனை [illegible] நாங்கள் மூன்றுபேரும் போய் [illegible] வேண்டும். நாமே அவனை [illegible] தோடாமல், [illegible]? எப்படியும் [illegible] வேண்டியதே! அந்தக்கோணத்தில் பகைவரோடு யுத்தத்திற்குப் போகுமளவில் ஜயம் [illegible] நன்மைதான். மரணம் [illegible] நன்மைதான். அதனால் இவ்விஷயம் [illegible]. மேலும் [illegible]. அப்படிச் [illegible] செய்யாமல் அந்தக் [illegible] [illegible] என்று [illegible] கருமமானால், அவைகளைப் [illegible].

ஓ [illegible]! [illegible] [illegible] நீர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வேணே! நீர் ஜராசந்தனுடைய [illegible] லைக் கேட்டுப்போதே [illegible]. அப்படியிருக்க அந்த [illegible] ளைப் போகவேண்டுமென்று [illegible] டுமோ? அல்லது துணிந்துபோகச் சொன்னாலும், அந்தச்சூரனோடு சண்டைசெய்வதில் உங்களுக்கு மிகுந்த ஆபாயமுண்டாகுமென்று தோற்றுகிறது. ஆயாசந்தான் கிடைத்தாலும், அவனைக்கொன்று வருவீர்களென்று எவ்வளவும் நான் நம்பவில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட சாகசகாரியத்திலே உங்களை நான் ஏவமாட்டேன். இப்போது ஒருபேச்சைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: இதுமுதல் இராஜசூயமென்கிற நினைப்பை இழந்து இருந்தநாள்போலச் சும்மாவிருந்தோமானால், மனதிற்கும் வருத்தமில்லை. தேகத்திற்கும் உபாதியில்லை. வாழ்வுக்கும் குறைவில்லை. அப்படிச் செய்யாமல் விஷயத்தில் [illegible] கொண்டிருப்பதில், நம்மாலாகாத பாட்டைத் தலையாய், விருதாவாய் மனதிற்குத் துக்கம் வந்துகொண்டேவரும். ஆனபடியினாலே சும்மாவிருப்பதே நல்லகாரியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது என்று சொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனன் இதனைச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மகாராஜனே! இப்போது நீர்பேசிய பேச்செல்லாம் உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்து, சகலமுமறிந்து, மகாபலசாலியாயிருப்பவருக்குத் தக்கதல்ல. அப்படியிருக்க உமக்கேது இவ்வளவு அதைரியமாகிய பேச்சுண்டாயிற்று? உமக்கென்ன குறைவு? காண்டீபமென்னும் வில்லையுடைத்தி, அக்ஷயமாகிய தூணிரங்களைத் [illegible], ஒருவராலும் வெல்லப்படாத குதிரைகளைத் [illegible] மனமுடைந்துபோகும்படி நடனஞ்செய்யவானரத்துவசமுடையதாய் விளங்குகின்ற தேர் மேலேறி, சகலபுவன கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சகாயத்தைப்பெற்று யாவராலும் வெல்லப்படாததாகிய வல்லபத்தோடு விளங்குகின்ற நான்; உமது [illegible] முடியாததைச் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். இப்படியிருக்கிறபடியினாலே இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தை இப்போதே விரும்பினாலும் உமக்குக் கிடைக்கப்படியாய்க் கொடுக்க நானிருக்க, இராஜசூயத்திற்கு வேண்டிய சாம்பிராச்சியந்தானோ கிடையாது? இந்தவிதமாய் [illegible] பேச்சைச் சொன்னீர். அண்ணா! உலகத்திலே பலசாலியாக ஒருவனும், தருமசீலனாக ஒருவனுமிருந்தால், அவ்விருவருக்குள் பலசாலியே சிறந்தவன். [illegible] பலசாலியாயிருப்பவன் சகல சத்துருக்களையும் ஜெயித்துப் பெருஞ்செல்வமடைவான். செல்வம்பெற்றால் சகல தருமங்களும் தனக்குத்தானே கிடைக்கும். அப்படியல்லாமல் தருமங்களை மாத்திரம் அனுஷ்டித்து வருபவன் [illegible]. [illegible] பலமில்லாமையினால் [illegible] [illegible] பலமிருந்தால் பலமிகுந்த [illegible]. [illegible] தோஷங்களையும் தருமாதருமங்களையும் சொல்லாமலும் பாராமலும், துணிவுடனே சத்துருக்களைச் செயிக்கிறதுவே நன்மை. அப்படிச் செய்தால் எல்லாக் காரியங்களும் கூடிவரும்.

இல்லையென்று அஞ்சினால், தோட்ட விடமெல்லாம் தொந்தரவுதான்வரும். ஆனதுபற்றி இப்போது ஒரு யோசனையும் செய்யாமல், ஜராசந்தனையெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்வதே உத்தமமான காரியம். ஜயத்திற்குக் காரணம் சவுரியமேயல்லது, மற்றொன்றுமன்று. க்ஷத்திரியனுக்கு அச்சமென்பது பெருங்குற்றமல்லவோ? பலசாலியினிடத்து வணங்கி நடக்கவொண்ணாது. ஆனபடியினாலே நாமிப்போது ஜராசந்தனையெதிர்த்துச் சம்மாரஞ்செய்து, அவனாற் சிறையிலவைக்கப்பட்ட ராஜாக்களையெல்லாம்விடுவித்து, இராஜசூயயாகமாரம்பித்துச், செல்வத்தையும் - பெருமையையும் - கீர்த்தியையும் - பெறவேண்டுமேயல்லது சும்மாவிருப்பது நல்லதன்று. (காறுள்ளபோது தூற்றிக்கொள்.) என்கிறபடியே நமக்குச் சகலபலங்களும் அமைந்திருக்கிறபோது, பெருமையைக்குறித்து முயலாமல் அஞ்சியிருக்கலாமோ? இருக்கக்கூடாதே: ஆகையினாலே நானும் வீமசேனனும் கிருஷ்ணருமாகிய நாங்கள் மூன்றுபேரும் ஜராசந்தனுடைய சம்மாரத்துக்காகப் போகும்படி, அநுக்கிரகத்துடனே கட்டளையிட்டு அனுப்பவேண்டும். என்று அர்ச்சுனன் சொல்லி நிறுத்தியபின்பு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்:

ஓ மகாராஜனே! இப்போது அர்ச்சுனன் சொல்லியவார்த்தை மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால் - பரதவமிசதிலகராகிய உமக்குத் தம்பியாய்க், காண்டீபமெனவுந் தநுசையும் - என்றுங்குறையாத அம்புப்புட்டிலையும் - வானரத்துவசத்தோடு கூடிய திவ்விய ரதத்தையும் அடைந்து, பரிவாரத்துடனே எதிர்த்துவந்த தேவேந்திரனை வெற்றிகொண்டு, அக்கினிபகவானுக்குக் காண்டவ வனத்தைக் கொடுத்துப் பசியாற்றிய திறமைக்குத் தகுந்ததாகப் பேசினான். ஆனாற்பராக்கிரமத்தையேவிசேஷமாய்ப்பேசியதென்னவென்றால், மனிதனுக்குப் பிறக்கும்போதே சாவும் - வாழ்வும் - நிச்சயமாயிருக்கிறது. அது இன்னகாலத்தில வருமென்று யாருமறியார்கள். எப்போதாகிலும் அவசியம் வரவேண்டியதாகிய அந்த மரணத்திற்கு அஞ்சி, மேன்மைக்குக் காரணமாகிய காரியங்களில் இறங்காமல் இருக்கக்கூடாதென்ற கருத்தைக்கொண்டு பேசியிருக்கிறான். ஆனால் எங்கேயுந் துணைதோழர்களை ஆராயாமல் சத்துருக்களோடே சண்டைக்குப் போகலாமென்றால், போகக்கூடாது. நன்றா யோசித்துத் தகுந்தபடி உபாயத்தோடு போகவேண்டியதே முக்கியம். சாகசமாய்ச் செய்வதிலே குற்றமுண்டு. அற்ப பலமுடையவனும் உபாயத்தோடே யிருப்பானேயானால், பலசாலியாயிருப்பவனைக்கூட வெல்லமாட்டுவான். அப்படியிருக்க நாங்கள் உபாயத்தோடிருந்து ஜராசந்தனைக் கொல்வதிற் சந்தேகப்படவேண்டாம். நீங்கள் பலசாலிகளாகவே உங்களுக்கும் உபாயந் தேடவேண்டுமோ வென்றால், எவனுக்கும் உபாயம் வெகுசகாயஞ் செய்யும். நகத்தாலே கிள்ளத் தகுந்ததைக் கோடாலியாலே வெட்டும்படியாக்குவது மூடனுடைய செய்கையன்றோ? அதுபோல் உபாயமாய்ப்போனால் ஜராசந்தனைக் கொல்வதெளிதாயிருக்கும். உபாயமின்றிப் போவதிலென்னபயன்? மேலும் சமானபலசாலிகளிருவர் ஒருத்தரோடொருத்தர் சண்டைசெய்தால், அவரில் ஒருவன் வெற்றிபெறுவனேயல்லது இருவரும் வெற்றிபெறக்கூடாதல்லவா? ஆதலால் எவ்விதமாய் வெற்றிபெறலாமோ அவ்விதமாய்த் தன் குறைவுபாடுகளைச் சத்துருவுக்குத் தெரிவிக்காமலும், அவன் குறைவுபாடுகளைத் தான் நன்றாயறிந்தும், தந்திரமாகவே யுத்தஞ்செய்வது நன்று. அன்றியும் ஒருகாரியஞ் செய்யவேண்டியதாய் நிச்சயித்தால், அதைவிரைவில் நடத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டாற் பலவிரோதங்கள் நேரிடும். (அலஸ்யம் அமிர்தம் விஷம்.) என்பதுபோலாம். ஆகையால் நாங்கள் மூவருஞ்சென்று அந்தவீரனைச் செயித்துவருகிறோம். நீர் மனதிற் கவலைவைக்காமல் விடைவிடவேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லிய சொல்லைக்கேட்டுத், தருமராஜன் வினவுகிறார்:

ஓ யதுகுலசிகாமணியே! இதுவரையில் யாவனுடைய சவுரியங்கள் முதலான குணங்களைப்பற்றி நாம்பேசி வருகிறோமோ? அந்தஜராசந்தன் யாருடைய குமாரன்? எப்படிப்பிறந்தான்! இப்படிப்பட்ட மேன்மை அவனுக்கு எப்படிக்கிடைத்தது? அவனுடைய பராக்கிரமத்திற்கு யாவரும் அஞ்சும்படி இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? உம்முடைய பராக்கிரமமாகிய தீயில் விளக்கிலிட்டும் விட்டிற்பூச்சிபோல சாகாமல், அவனுமட்டிலும் தப்பித்துக்கொண்டிருப்பது வெகு ஆச்சரியமன்றோ? ஆதலால் அனேகராஜாக்களைவென்று சிறையில்வைத்து, எல்லா வரர்க்களிலும் மேலாய் விளங்கும்படியாகிய பலபராக்கிரமங்களுள்ள அந்த ஜராசந்தனுடைய சரித்திரத்தை நன்றாய்ச் சொல்லவேண்டும். என்றுவினவிய தருமபுத்திரருக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பதிலுத்தரஞ்சொல்ல ஆரம்பித்தவராய், கேளும் தர்மமகாராஜனே! மகததேசத்திற் பிருகத்திரதனென்று ஒருவன் - செல்வம் - கல்வி - வல்லமை - முதலான நற்குணங்கள் நிறைந்த அரசனிருந்தான். அவன் காசிராஜனுடைய இரட்டையாய்ப் பிறந்த இரண்டுபெண்களைக் கலியாணஞ்செய்து, அவர்களுக்குத் தானெந்தவஸ்துவைக் கொடுத்தாலும் - என்னகாரியஞ் செய்தாலும் - இருவருக்கும் சமானமாகவே செய்வேனென்று பிரதிக்கினை செய்து கொடுத்து, அவர்களுடனேகூடி வெகு போகபாக்கியங்களை யநுபவித்துக் கொண்டு, தயை தாக்ஷிணியம் முதலாகிய நற்குணங்கள் பொருந்தி, நீதிவழுவாமற் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அவனுக்கு நெடுங்காலவரையிலுஞ் சந்ததியுண்டாகாமற் போனபடியினாலே, சந்ததிக்காக வெகு தானங்கள் - தருமங்கள் - யாகங்கள் - தவங்கள் - இவைகளைச்செய்தும்

பிரயோசன மில்லாமற்போய் மிகுந்த விசனத்தையடைந்து, யாவையும் வெறுத்து, இராச்சியத்தை மந்திரிகள்வசத்தி லொப்புவித்துத், தன் பெண்டீர்களுடனே வனவாசம்போனான். அவனிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பினாலே அநேகர் கூடப்போனார்கள்.

இப்படி ராஜன் வனத்திலிருக்குமளவில் கூடப்போனஜனங்கள் ராஜாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள். ஓ பிருகத்ரத மகாராஜனே! இவ்வனத்திற் கவுதமகுலத்திற் பிறந்தவராகிய கக்ஷீவானென்கிறவருடைய குமாரர், சண்டகவுசிகனென்கிற மகாரிஷியொருவரிருக்கிறார். அவர் மகானுபாவர். அவருடைய ஆச்சிரமம் அருகிலிருக்கிறது. நீர் இவ்வனத்திலிருக்கிற வரைக்கும் தினந்தோறு பொழுதாம் அவரிடத்திற் சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து அநுவர்த்திசெய்துகொண் டிருந்தால், உமக்கு அவசியம் நன்மை கிடைக்கும். என்று சொல்லியவசனத்தைக் கேட்ட அந்தராஜன் இதுநல்லது தானென்று நினைத்துத், தினந்தோறும் அந்த மாமுனியை யடைந்து பூசித்துக்கொண்டு ஒருமாபாத்திரனாயிருப்பான். இப்படியிருக்க-ஒருநாள் அந்த ரிஷியானவர் வந்து ராஜாவைப்பார்த்து, ஓராஜனே! நீர் இவ்வனத்திற் குவந்தகாரணமென்னவென்று கேட்க, அந்தராஜன்-சுவாமி! அதைச்சொல்லுவதிற் பணிவொன்றுபோதாவும், தேவரீர்கேட்கிறபடியினாலே சொல்லுகிறேன். எனக்கு இராச்சியத்தில் மந்திரிமுதலியபேர்களாலாவது, சத்துருக்களாலாவது ஒருகுறையும் நேரிடவில்லை. மற்றுமேதாவதாகிய துன்பமும் நேரிடவில்லை. ஆனாலும் நானே இராச்சியமுதலானதுகளை வெறுத்து வனவாசம்வந்துவிட்டேன். ஏனெனில்-எனக்கு, மனைவி மெல்லாநாழிந்து மூப்பு வந்து முதிர்கின்றது. இதுவரையிலும் சந்ததி யுண்டாகாமையாலும், இனிமேலுண்டாக மாட்டாதாகையாலும், எனக்கு மறுமையிலும் கதியில்லை. இம்மையில் இராச்சியமுதலானவை களினாலேதான பயனென்னவென்று வெறுப்படைந்தேன். இனி வனத்திலிருப்பேனாயினுந் தவறுதலின்றி நாராயணனைச் சேவித்து, தேவரீரைப்போன்ற பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து, நற்கதியைப் பெறுவோமென இவ்விடம் வந்தேன்.

அப்படியே அடியேனுடைய பாக்கியத்தினால் தேவரீருடைய பணிவிடையுங் கிடைத்தது. அந்தமுனி கேளென். என்று அரசன்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட ரிஷியானவர் அவ்வரசனிடத்தில் மிகவும் இரங்கி, ஐயோ! இவன் பிள்ளையில்லாமையால் மிகவும் விசனத்தை அநுபவிக்கிறான். இவன் கவலையைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று நினைத்து, இவனிருக்கிற மாமரத்தின்கீழே உட்கார்ந்து சுவாமியைத் தியானித்துக்கொண் டிருக்கையில், அம்மரத்தினின்று ஒரு பழமானது அவர்மடியில் விழுந்தது. பின்பு அந்தச் சண்டகவுசிகமுனியானவர் அந்தப்பழத்தை யெடுத்து மகதராஜன்கையிற் கொடுத்து, ஓ ராஜனே! உமதுகுறை நீங்கும்பொருட்டுச் சுவாமியே இந்தப்பழத்தை அநுக்கிரகஞ்செய்தார். இதைநீர் உமதுபத்தினிகளுக்குக் கொடும். நல்லபுத்திரன் பிறப்பான். சந்தேகப் படவேண்டாம். பழையபடி ராச்சியத்திற்குச்சென்று நீதிவழுவாமல் அரசாக்ஷிசெய்யும். மனசசந்துஷ்டியாய் உமது அரண்மனைக்குப் போமென்று ரிஷிசொல்லக்கேட்டு, மகதராஜன் வெகுசந்தோஷமடைந்து, அம்முனிவரைப் போற்றிப் பணிந்து விடைபெற்றுத், தன்பெண்டீர்களுடனேயும் ராசாங்கத்துச் சேனைகளுடனேயும் கிரிவிரசமென்கிற தன் பட்டணத்தை யடைந்து, அந்தமாம்பழத்தைத் தான் முனிவர் கட்டளைசெய்த படிக்குத் தன்னிரண்டு பாரியைகளுக்குஞ் சரியாய்ப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அவ்விருவருக்கும் தெய்வசங்கற்பத்தினாலும், அம்முனிவருடைய தபோபலத்தினாலும், உடனேகருத்தரித்தார்கள். அப்போது தன்மனைவியரைக் கண்ட அந்தமன்னவன், நமக்குரிஷி ஒரு புத்திரனுண்டாகும்படி யநுக்கிரகஞ் செய்துகொடுத்த ஒரு மாங்கனியை நமது புத்தியால இருவருக்குங்கொடுக்க, இருவரும் கருத்தரித்தனரன்றே? ஆதலால் நமக்கு இரண்டுபுத்திரர் பிறப்பார்களேயென்று வெகு சந்தோஷப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில், அம்மாதரிருவரும் பிரசவித்தார்கள். அவ்விரண்டு பிரசவங்களையும் பார்க்கும்போது, ஒருதேகத்தை நீட்டத்திற் பாதியாகப் பிளந்ததுபோல், ஒவ்வொருகால் - ஒவ்வொருகை - ஒவ்வொருகண் - ஒவ்வொருமூக்கு - ஒவ்வொருகாது - இப்படிக்கு ஒரு பாரிசமாத்திரமே யுடையவைகளாய்ப், பிரேத சரீரங்களாகக் காணப்பட்டன.

அதுகளைக்கண்டு அந்தப்புரத்திலிருப்பவர் மிகுந்த விசனமடைந்து, ஒருவரோடொருவர் பேசவுங் கூட அசக்தியமுடையவர்களாகிச் சும்மாவிருக்க, அந்தராஜஸ்திரீக ளிருவரும - ஐயோ! என்னபாவஞ்செய்தோம்? நமக்குசுபாவத்திற்பிள்ளையில்லாமற்போனதினாலே எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக் காட்டுக்குப் போகியும், அங்கேவலுவில் ஒரு முனியநுக்கிரகஞ் செய்தும், கைக்கெட்டினசோறு வாய்க்கெட்டாமற் போச்சுதென்கிறதுபோற் சடையில்நமது துர்ப்பாக்கியத்தினால் இப்படியாச்சுதே; (சங்கட்டம்பிடித்தவள் சந்தைக்குப் போனாலும், அங்கட்டுமவளுக்கு அகமுடையான் கிடையான்.) என்பதுபோல், நமக்குப்பெரியவர் அநுக்கிரகஞ்செய்ததும் வீணாய்ப் போய்விட்டது. இனிநாம் பூமியிலெப்படி யிருக்கலாமென்று மிகுந்த துக்கத்தோடும்-வெட்கத்தோடும்-புலம்பிக் கொண்டிருக்கத், தாதிமார்கள் அவ்விரண்டு உடற்பாதிகளையுங் கொண்டுபோய் ஓர்வீதியின் பக்கத்துச்சந்தில் எறிந்துவிட்டுப், பிள்ளையெப்போது பிறக்கப் போகிறதென்று மேகத்தைக்குறித்துச் சாதகபக்ஷி காத்திருப்பதுபோல்வாயைத்திறந்துகொண்டு காத்திருக்கும் அரசனுக்கு இச்செய்திதெரிவிக்க, அவ்வரசன் அது

கேட்டவுடனே இடியோசைகேட்ட அன்னம்போல் உறங்கித் தலையைத் தொங்கலிட்டுக்கொண்டு, ஒன்றுந் தோற்றமற் கைகால்களெல்லாந்தளர்ந்து சோர இருந்தவிடத்தே யயர்ந்து, ஐ ஐயோ !! இதென்னபிள்ளை யார் பிடிக்கத்தகாதாய் முடிந்தது? இரண்டுபிள்ளைகட்காசைப்பட்டநமக்கு ஒருபிள்ளைபிறப்பதும்போயிற்றே: கோடையில வறண்டுபோகாநின்ற பயிருக்குத் தற்செயலாய் ஒருமேகம்வந்து மழைபொழிந்து தளிர்க்கச்செய்ததுபோல, புத்திரனில்லாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த நமக்கு ஒருமகா முனிவர் தெய்வச்செயலால் வந்து அநுக்கிரகஞ்செய்தாரே: இனிநமக்கு குறையில்லை நல்ல சந்தானமுண்டாகி வாழ்வோமென்றெண்ணியிருந்தேனே: சாயங்காலத்திற் குவியாநின்ற தாமரைப்பூவி லகப்பட்ட வண்டானது இன்றையிரவு நேரத்தில் இராத்திரியைப் போக்கிப் பொழுதுவிடிந்து சூரியன்புறப்பட்டு இத்தாமரை முன்போல் மலரப்போகிறது அப்போது நாம் இதினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு மலர்த்தேன்களை யுண்டு களிக்கப்போகிறோமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அத்தாமரையை ஒருகாட்டானைவந்து பிடுங்கிக் காலால் துவைத்தெறிந்ததைபோல முடிந்ததே என்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி நடந்தசெய்திகள் இவர்களைத்தவிர பட்டணத்தி லிருக்கும் மற்றொருவருக்குந் தெரியாது. இஃதிப்படி யிருக்க - அந்தப்பட்டணத்தை நெடுநாளாய்க் காத்துவரும் ஜரையென்னும் பிசாச தேவதையானது இராக்காலமாதலால் தான பட்டணத்தைச் சுற்றி வீதிகளிற் சஞ்சரிக்கும்போது, ஓர் புறத்திற் கிடக்கும் அந்தச்சிசுவின் உடற்பாதிகளைக் கண்டு, இதென்னமோ மாமிசம்போற் காணுகிறதால இதைப் புசிப்போமென்று அதனருகிற்சென்று, அவ்வுருக்களையெடுத்துப்பார்த்து, ஓ ! ஓ ! இதென்ன ஆச்சரியம்! ஒருசிசுவின தேக மிரண்டு பிளப்பாய்க் கிடக்கிறது. அதிலும் உயிரோடிருக்கிறது. இதந்த் தேஜஸையும் வடிவையும்பார்த்தால மகாபுருஷனென்று தோற்றுகிறது. ஆனால் இது நமது நகரத்தின் ராஜகுமாரனுடையன பிண்டங்களென்றறிந்துகொண்டு, தெய்வச்செயலாய் அதைப்புசிக்காமல் இரண்டுபாதிகளையுமொன்றுக்கூட்ட, அவ்விரண்டுபாதிகளும் ஒன்றாயிசைந்து, நன்றாயசைந்து, மனோகரமாய் விளங்காநின்ற அந்தக்குழந்தை தனது காற்பெருவிரலை வாயிலேவைத்துக்கொண்டு, மேகத்தொனிபோற கனத்தகுரலை விட்டழ, அதுகேட்டுச் சனங்கள் இதென்ன பாதிராத்திரியிற குழந்தைக்குரல்போல ஒருசப்தத்த அழுகைக்குரல் கேட்கிறது! இதெங்கேயோ தெரியவில்லையென்று பரபரப்புடனே குரல்கேட்ட திசைநோக்கி வரக்கண்டு, அந்தஜரையானவள் அந்தக் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, மனுஷியஸ்திரீ ரூபமாகி ராஜனிடத்திற் சென்று, புத்திரசோகத்தினாலே நித்திரையில்லாமல் விசனப்பட்டுத் தனித்திராநின்ற ராஜாவைப் பார்த்து, ஓய் ராஜனே! நீரிப்போது சோகப்படுகிற காரணந்தெரியும். அதைத்தீர்க்கும் பொருட்டு இந்தக் குழந்தையைக்கொணர்ந்தேன். நீர் ஒருமுனிவர் சொல்லியவாக்குக்கு விரோதமாய் அந்தமாங்கனியை இரண்டாகப்பகிர்ந்துகொடுத்தபடியினாலே, இரண்டுகர்ப்பங்களிலிரண்டுபாகங்களாய்ப்பிறந்தன. அவைகளைவீதியிலெறிந்திருக்கநான் கண்டெடுத்து, ஓரிடத்தில் வைத்து தலையிலொன்றாகக் கூட்டினேன். கூட்டவே, அதுதெய்வசங்கற்பத்தினாலும் - ரிஷியின் அநுக்கிரகபலத்தினாலும் - பிழைத்துவிளங்குகிறது. இது உமது குழந்தைதான். சந்தேகப்படவேண்டாம். உமதுகையினால் மகிழ்ந்து வாங்கிக்கொள்ளுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அவ்வரசன் பாதாளத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்குமனிதன் மேகம் மழைபொழியக்கண்டு களிப்பதுபோற களிப்புற்று, மிகவுஞ் சுந்தரமாகிய வடிவுடன் விளங்காநின்ற அந்த ஜரைதேவியை நோக்கி, அம்மே! நீ தேவதாஸ்திரீயோ? நாக கன்னிகையோ? அசுரகன்னிகையோ? இயக்கர் குலமகளோ? அல்லது வனபாலகியோ? நீயாரோ அறிகிலேன். என்குழந்தையைப் பிழைப்பித்துவைத்து இனி யென்னைக் காத்த மகோபகாரம் பொருந்திய உனக்கு, நானென்ன கைமாறுசெய்யப் போகிறேன்? நெடுநாளாய் மிகுந்த தரித்திரத்தால் வருந்தப்பட்டுக்கொண்டு, வறுமையிலொருவன் பொக்கிஷப் பெருநிதியை கைசோரவிட்டுப், பலவிதத்தாலுந்துக்கங்கொண்டு வேதனைப்படுமோர் தரித்திரன் பாக்கியவசத்தால் அந்நிதியைக் கொணர்ந்தவன் தனித்ததுபோ லளித்தாயே: இவ்வுபகாரத்திற்கு உன் பாதங்களைத் தும்பிடுவதைவிட, மற்றொன்றுஞ் செய்யஅடியேன் திறமுள்ளவனல்லேன். அடியேனிடத்திற் கிருபைகூர்ந்து உன் வரலாற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க; ஜரையானவள் - கேளாய் பிருகத்திரத மகாராஜனே! நான் உன்பட்டணத்துத் தேவதை. ஜரைதேவியென்னும் பெயருடையவள். நீ பெருமையுடன் என்னை நெடுநாளாய்ப் பூசித்துவந்தாயல்லவா? அதற்குப்பிரதியுபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்று சமயம்பார்த்திருந்தேன். இன்றிரவு, அகஸ்மாத்தாய் வீதியிலே, இரண்டு பிளப்பாய்க் கிடந்த உன் புத்திரனை யென்னறிவால் ஒன்றாக்கித்தந்தேன். ஆகையால் இப்பிள்ளைக்கு ஜராசந்தனெனப் பெயர்வைத்து வளர்ப்பாயென்று சொல்லிப், பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மறைந்துபோய்விட்டாள்.

கேட்டீரோ ஜநமேஜய மகாராஜனே! அந்தப்பிசாசதேவதை மறைந்துபோன மாத்திரத்திலே, அந்தமகததேசத்துராஜன் குழந்தையைச் சந்தோஷமாய் அந்தப்புரத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய், இச்செய்தியை மனைவிகளுக்குந் தெரிவித்துத், தமது புரோகிதரையும்மற்றுமநேகம் பிராமணர்களையுமழைப்பித்துப், பிள்ளைக்குஜாதகாதிகருமமும்-ஜரையினாலே

கூட்டப்பட்ட படியால் ஜராசந்தனென்று நாமகரணமுஞ்செய்து, அனேகமான கோதானம்-பூதானம்-அன்னதானம்-வஸ்திரதானம்-முதலாகிய பலதானங்கள்வழங்கி, பந்திமுதலான பேர்களுக்கு வெகுமதிகள் செய்து, பின்பு அந்த ஜராதேவிக்கு ஆலயமுதலாகிய திருப்பணிகளையுஞ்செய்து, அந்த அம்மனுக்குப் பஞ்சாமிர்த அபிஷேகஞ் செய்வித்துத், திவ்விய வஸ்திராபரணங்களினாலேயும்-கெந்தபுஷ்பங்களினாலேயும்-அலங்காரஞ்செய்து, பலவகைப் பணியாரங்களையும் பழங்களையும் - பாயச முதலிய வைகளைப் படைக்கும்படி செய்து, நிருத்தகீத வாத்தியங்களினாலும் [illegible] விசேஷமாய்த் திருவிழா நடத்தி, இவை [illegible] நித்தியோற்சவம்-பக்ஷோற்சவம்-மாசோற்சவம்-வருஷோற்சவமுதலியவைகளை நடக்கும்படி திட்டஞ்செய்தான். அந்த ஜராசந்தனுடைய நாளுக்குநாள் வளர்ச்சியினாலும் பலத்தினாலும்-புத்தியினாலும்-சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல வளர்ந்துவர, அதனைக்கண்டு ஆனந்தித்தவனாகிய மகதபதியானவன் அளவில்லாத ஆனந்தமடைந்துவரு ங்காலத்தில், ஒருநாள் அந்த சண்டகௌசிகனென்கிற மகாமுனியானவர் தற்செயலாய் அந்த ராஜதானிக்கு வரக்கண்டு, அந்தராஜன் மெய்ப்பக்திகளுடனே பரிவாரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, எதிர்கொண்டு போய்ச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, அவரை அழைத்துவந்து ஆசனத்தில் உட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்திய முதலாகிய உபசாரங்களைச்செய்து, முனிவரைப் பார்த்து, மகாமுனிவரே! அடியேனுக்கு [illegible] தேவரீர் இப்போது தற்செயலாய்த் தரிசனங் கொடுத்தது யான்செய்த புண்ணியத் தொகுதிகளின் பயனேயன்றி வேறல்ல. இன்று [illegible] [illegible] கு. குமாரனாயி [illegible] அவ்வாறு [illegible] அந்த [illegible] முனியானவர் [illegible] சொல்ல [illegible] த்தில் [illegible] அந்த ஸ்ரீ அவி [illegible] றும் பிள்ளை இரண்டாகப்பிறந்தது. செய [illegible] தினமாய் அதுகள் ஜராதேவியால் கூட்டப்பட்டுக் கு

மாரனாயினான். இதெல்லாம் நான்யோக திருஷ்டியினாலே அறிந்தேன். எப்படியாகிலும் தெய்வ சங்கற்பத்தினாலுமக்குப் பிள்ளையுண்டானது பெரியகாரியம். இந்தக்குமாரன் மகாபலபராக்கிரம சாலியாகி, எல்லா மன்னவர்களின் முடியின்மீது விளங்குவன். சகலராஜாக்களும் இவனையனுசரித்து மேன்மையடைவார்கள். இவன் [illegible] மையாகியும், பகைத்தவர்களுக்கு யமருத்திரனாகியும் இருந்து, மிகுந்தசெல்வத்தைப்பெற்று, வெகுதான தருமங்கள்செய்து மகாகீர்த்தியடைவன். மேலும் அனேகராஜாக்களைவென்று, அனேகதேசங்களைக் கைவசப்படுத்தித், தருமநீதிகளைவழுவாமற் காத்துவருவன். இவனையே மது சந்ததியான [illegible] திருத்துவரும். மேகங்கள் எவ்வளவு மழைகளைப் பொழிந்தாலும் அதனாலே சமுத்திரம் நிறைவுயில்லாததுபோல, மனிதர் - தேவர் - அசுரர் - முதலிய யாராகிலும் இவன்மேல் ஆயுதமழை பொழிந்தாலும், இவனுக்கு ஒருகுறைவும் வரமாட்டாது. இவன்பாக்கியவான். தவஞ்செய்து சிவனருள்பெற்று வேண்டிய வரங்களுமடைவன். இன்னும்பேசப்பேச இவன்பெருமை விஸ்தாரமாயிருக்குமென்று சொல்லித், தாம் போகவேண்டியவிடத்துக்குப் போயினார். பின்பு ஜராசந்தன் அந்த ரிஷிசொல்லிய வாக்கின்படி சகலவித்தைகளுங் கற்று, மகாவிவேகியாகி, ஆயுதப் பயிற்சியிலும் மெய்ப்பற்றவனாகி, வெகுசவுரிய முடையவனாகி, யாவருக்கும் மதிக்கத்தக்கவனாகிய காலத்தில்; அவன் தந்தையானவன் கண்டு, அவனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, சகலராஜ்ய பாரங்களையும் அவன் தலைமேல்வைத்துத், தான் தவம்-தேவபூசை-முதலாகிய சத்காரியங்களைச்செய்துகொண்டு சுகமாயிருந்து, பின்னுங் கொஞ்சகாலமானபின் தபோவனத்துக்குப் போய் விட்டான். அந்த ஜராசந்தன் பட்டாபிஷேக [illegible] செய்யவேண்டியவைகளையும் [illegible] எப்படியென் [illegible] அப்படியே [illegible] ளங்கித், [illegible] த்திலும் [illegible] எல்லா [illegible] கைவசப்படுத்தி [illegible] ராஜ்ய [illegible] செய்துவந்தான். [illegible] ராஜ [illegible] கன் [illegible] என்.

[illegible] வெகுமதி [illegible] கன் பெற்ற ஜராசந்தன் [illegible] பலவானாகி [illegible] அவன் [illegible] அவனுடைய [illegible] தேசங்களாகிய ராஜாக்களை [illegible] இருவரையும் நான் [illegible] செய்தேன். அப்படியே [illegible] யானைத் [illegible] தேன். அவன் மருமகனாகிய [illegible] நான் கொன்றது முதல், என்பேரில் [illegible] பகையுண்டாகிப், பதினெட்டுதரம் யுத்தஞ்செய்து. அவனுபத்திரவம் பொறுக்க மாட்டாமல் கடற்கரையிலே குடிபோனே

ன். ஒருகால் கம்சன் மனைவிகளாகிய அவன்மகளிரி ருவரும் பர்த்துரு சோகத்தினாலே பகத்தில் நின்று கொண்டு அழுக்கண்டு, அதைசகிக்கமாட்டாமல் வெகு கோபத்தினாலேபோயி அங்கிருந்து ஓர்கதாயுதத்தை ச்சுழற்றிமதுரையின்மேல் பிரயோகித்தான். ஐயா! அ தன் விக்கிரமத்தைக் கேளும். அந்த கதாயுதமானது அவ்வளவு தூரமுடதாணடி வந்துவிழுந்து. மதுராபு ரியைசசோதபாகிவிடத்தை [illegible]. அப்பால்தான் அப்பட்டணத்திலிருப்பது மிகவும் அ பாயமென்று யாவரையும் அவரவர்கள் [illegible] கொண்டு போய்ச்சேர்த்தேன். அந்த ஜராசந்தனுடைய சாம ர்த்தியங்கள் [illegible] வல்லவோ! காலயவனன் - அமசன் - டிம்பகன - ஹம்சன - சுதர்மா - என்கிற வீரர்கள் சகாயஞ்செய்துப் போட்டோனா. ஆனாலும்இன்னும் அனேகவீரர் அவனிடஞ்சேர்ந்தி ருக்கிறார்கள். அவர்கள் விஸ்தாரமெல்லாம் [illegible] போனாலும், இன்னும் [illegible] ருக்கின்றன. ஆனால் [illegible] அவனை [illegible] ல்வது எளிதுதான். [illegible] கொல்லவேண்டியவன், [illegible] வதம். அதாவது - [illegible] யுத்தத்து க்கு வரவொட்டு அவனை அழைத்தால், அவனைசெயி க்கத்தேவாசுரர்களும் அசக்தியமாகும். ஆதலால் அவ னை [illegible] செய்து கொல்லவேண்டும். அந்த ப்பாகுயுத்தத்தில் விமசேனன் [illegible] சாமர்த்திய முடையவனதலால் அவனே அவனோடு யுத்தஞ்செ ய்யவேண்டும். [illegible] பக்கபலமாயிருப்பார்கள். [illegible]

[illegible]

[illegible] மனதில் [illegible] தோன்றுமோ? அவை [illegible] தாராயந்தானஅசாத்தியமாகும்! எல்லாம் நிறைவே

றும். இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை என்மனதில் பூரணமா யிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே இப்போதே ஜராசந்த ன் கொல்லப்பட்டானென்றும், சிறையிலகப்பட்ட இ ராஜாக்களெல்லாம் விடுபட்டார்களென்றும், பூமண்ட லமெல்லாம் சுவாதீனமாயிற்றென்றும், இராஜசூயம் நிறைவேறிற்றென்றும், நான் சாம்பிராஜ்ய பட்டாபி ஷேகத்தை அடைந்தேனென்றும் எண்ணுகிறேன். [illegible] காரணமில்லை. [illegible] தலையே [illegible] காரியத்தைக் குறித்து யோசித்தால்; அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நடத்து [illegible] வேண்டும். மகாவிஷ்ணுவும் - மகா [illegible] - யோகியுமாகிய [illegible] காரியத்திலேமறுபடி [illegible] நடத்தவேண்டுமென்று சொல்லுவாயே. [illegible]

[illegible]

[illegible] பட்டார்கள்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி-வீமசேனன் - அர்ச்சுனன் இம்மூவரும் ஜராசந்தனிடம் போதல்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் [illegible] தருமபுத்திரரைப்பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! உமது [illegible] உமது தம்பி களைக் காக்கிறேன். ஐயப்படாமல் அன்போடு விடை

கொடுக்கவேண்டு மென்றுசொல்ல, அந்தத்தருமபுத்திரர் நல்லதுபோய்வாரும். நீங்களபிரயாசியின்றி த்தலைக் [illegible] ரும் [illegible] அவனுடைய அரண்மனைக்குள் [illegible] ஆதலால் அப்படியே [illegible], அந்த மூவரும் அவ்விடத்தைவிட்டு [illegible] ளாய், இந்திரப்பிரஸ்தத்தினின்றும் புறப்பட்டு, கிரிவிரச பட்டணத்துக்கு [illegible] போனார்கள். இவ்வாறு [illegible] மூவரும் [illegible] ஜராசந்தன் மென்கிற [illegible] பட்டணத்தில் [illegible], அவ்விடத்து [illegible] ராஜத்திலிருந்து [illegible] அவனுடைய [illegible] அவர்கள் [illegible] போய் [illegible] முன்வாயில் [illegible] அவ [illegible] [illegible] பட்டணம். [illegible] நின்றார்கள். [illegible] பாதங்கள் [illegible] [illegible]

[illegible]

தீர்க்கதமன் சரித்திரம்

பூர்வகாலத்திலே [illegible] சத்தியவானென்கிற [illegible] ஆசிரம த்திலிருந்தார். அவருடையமனைவியின் கருவுற்றிருந்தாள். ஒருகாலத்திலும் எப்படிப்பட்டவர்க்காகிலும் [illegible] காமமென்பது [illegible] பிரகஸ்பதியானவர் [illegible] அதைச் செய்வினை [illegible] சாமலையுற்றிருந்த [illegible] கருப்பத்திலிருந்த [illegible] ஐயனே! தேவர் மகாபுருஷனா. நீர் இப்பேர்ப்பட்ட அசங்கியமே வலுவுடன்படப்போமா? மேலும் உமதுவீரியம் விழைய [illegible] ஒருமிக்கவைக்கு இந்த கருப்பத்திலிருந்து [illegible] மற்றொரு [illegible] நான் வெளியிலே வந்து [illegible] இன்னும் காலமாகவில்லை. ஆதலால் [illegible] இப்போது [illegible] போகவேண்டுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட பிரகஸ்பதியானவர் [illegible] கோபாவேசங்கொண்டு, அடாவின்னாய! காமவேதனை [illegible] தாயின் வயிற்றி லிருந்துகொண்டு [illegible] நீ பிறவிக் குருடனாய்ப் பிறக்கக்கடவாய் என்றுசபிக்கவே, அந்தமகிருமாரர் அப்படியே பிறவிக்குருடராய்ப் பிறந்து, தீர்க்கதமனென்கிற பெயர்பெற்று, சகலவேத சாஸ்திரங்களில் வல்லவராய் மகாஞானியாகி, [illegible] கொண்டாடும் படியாய் [illegible] ராமத்திலிருந்தார்.

[illegible] கன்னிகா [illegible] மணஞ்செய்து [illegible] அந்தப்பெண்ணை [illegible] பணிவிடை [illegible] ஆகிய [illegible] அந்தத் [illegible] அவ்விடத் [illegible] அந்த [illegible] ஒருநாள் [illegible] அப்போது [illegible] என்னை [illegible] [illegible] யவனுக்கு [illegible] கொண்ட [illegible] [illegible] ஓடாமே [illegible] யாளைப் [illegible] வித்தவளல்ல. [illegible] இன்னும் [illegible] கண்டில்லை [illegible] [illegible] நீங்கிப்போவதே உத்தமமென்று துணிந்து சொன்னாள். அவள்சொற்ற மொழியைக் காதிற்கேட்

டமுனிவரானவர் வெகுகோபமுடையவராய், ஸ்திரிகளுடைய பக்கையுறவு இவ்வளவுதானோவென்று நினைத்து, ஒருவார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினர். ஓ பெண்பாவாய்! மாற்றுயர்ந்த தங்கமும் - நவரத்தினங்களும் - குலமும் - நலமும் - நல்ல இளமைப்பருவமும் பொருந்தியிருந்தாலும், அதற்குரியநாயகனை நீங்கிப்போனபிற்பாடு அவைகள் என்னபயன்பெறும்? ஆதலால் நானிப்போகிறபோது நான்கட்டிய தாலி உன்கழுத்திலிருக்கலாமோ! என முத்திரையை அறுத்தெறிந்துபோடு நானிதைக்கொண்டுபோகிறேன் என்றார். [illegible] வார்த்தை [illegible] போலும்-ஆலாலவிடத்தைப்போலும் [illegible], அந்தப் [illegible] தன்பிள்ளைகளைப்பார்த்து, இந்தக்கிழவனைக் கொண்டுபோய் எங்கேயாகிலும் [illegible] வைத்து [illegible] என்றாள். உடனே அந்தப்பிள்ளைகள் காட்டுமரங்களினாலே தெப்பங்கட்டி, அந்தத் தெப்பத்தின்மேல் அவனை யேற்றிக்கொண்டுபோய் ஆற்றில் விட்டுவிட்டார்கள்.

இவ்விதமாக அப்பாதகர்கள் [illegible] செய்து தண்ணீரில் விட்டுவிடவே, அந்த [illegible] மகாமுனியானவர் மிகவும் கோபங்கொண்டு மனதில் ஆலோசித்து, ஓ! ஓ! உலகத்தில் [illegible] ஸ்திரீகள் யாவருக்கும் [illegible] அதிபதியாகத்திருக்கவேண்டிய [illegible] தோஷம் [illegible] பல்லவோ! [illegible]

[illegible]

[illegible] அவனைத் தன்கூடத்தழைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணத்திற்குப்போய், அதனையுபசரித்து, சகல உபசாரங்களுடனே பூசித்துவந்தான்.

இப்படி பூசித்துக்கொண்டு வருகையில் ராஜாவானவன் ஒருநாள் அவரைத் தெண்டனிட்டு, ஓ மகாமுனிவரே! நீர்மகாஞானியாயவர். மகா தபோமகிமையுள்ளவர். அடியேனிடத்தில் கிருபைசெய்து ஒருகுறை நீக்கவேண்டும். அதாவது - நெடுநாளாகியும் எனக்குப் புத்திரனுண்டாகவில்லை. ஆதலால் என்மனைவிக்கு [illegible] ஒரு புத்திரனையுண்டாக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர் மனதிலெண்ணிக்கொண்டு [illegible], அரசன் [illegible] அந்த [illegible] அம்முனிவரிடம் [illegible]. அதைக்கேட்ட அந்த ராஜபத்தினியானவள் [illegible] சொல்லுமுடைய [illegible] கனாடனாகவுமிருக்கிற [illegible] செய்யாமல், ஓ! ஓ! [illegible]. இந்த [illegible] எப்படி [illegible]? பிள்ளை [illegible] என்று மனதிலே [illegible] தன் தாதி [illegible] அலங்கரித்துக் கன்பணிகளைப் பூட்டி, அம்முனிவரிடத்தில் அனுப்பினாள். அவர் அந்தத் தாதிமூலமாய் அவளிடத்தில் [illegible] பிள்ளைகளைப் பெற்றார். அந்தப்பிள்ளைகளை ராஜா தன்பிள்ளைகளென்று [illegible] சாதகர்மங்களைச் செய்யப் [illegible]. அந்த முனிவரானவர் ராஜாவைப் பார்த்து, ஓய் அரசனே! இந்தப்பிள்ளைகள் உன்பிள்ளைகளல்ல [illegible] வயிற்றில் பிறந்தவர்கள். [illegible]

[illegible]

[illegible] அம்முனிவரைக் குலகுருவாகக் கொண்டு, தங்களிஷ்டகாமியங்களைப்பெற்று வந்தார்கள்.

வீமார்ச்சுனருங் கிருஷ்ணனும் ஜராசந்தனைக் கண்டு அறைகூவல்.

—*❀*—

இவ்விதமாகிய மகாமதிலையோடு கூடிய அந்தத் திர்க்கதமனென்கிற மகாமதில் இயற்கையான ஆச்சரியம் பட்டிக்கொண்டிருந்தாலும் வீமசேனனும் அர்ச்சுனனும் சொல்லி, அவ்விடத்தைக் கட்டிக் கொண்டிட ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானையும் பெரிய நகரத்திற் பிரவேசித்தார்கள். [illegible] கிருஷ்ணனும் வீமார்ச்சுனர்களும் பட்டணத்தினுள் அழகுநிறைந்த மூன்று வீதிகளைக் கடந்து அந்த நகரத்தின் பிரதான வாயிலின் வழியே பிரவேசித்தார்கள், மெய்யறியாத பிரவேசித்து, அங்கேயுள்ள வீதிகளிலே மாடங்களைக் கடந்து, அருகேயுள்ள அழகிய நந்தவனங்களையும் கண்டு, அதன்பின்பு மேற்கே, மூன்றாவது வாயிலின் அவ்விடத்திலிருந்து தோரணங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு மாய யந்திரத்தைக் கண்டு அதனைப் பிடுங்கி [illegible] அவனருகிலிருந்த பேரிகைகளையும் கால்களினால் அடித்துத் தகர்த்து, அந்த உப்பரிகையையும் இடித்துப்போட்டு ராஜமார்க்கத்தில் வந்தார்கள். இப்படியாக அந்த [illegible] த்தின் அந்தப் படி [illegible] அகாரணமாக ஜெயித்து [illegible] ஜராசந்தராஜனுடைய அரண்மனையின் முதல் வாசலைக் கடந்து, தாறுமாறாக [illegible] பேரிகைகளைக் கிழித்து விட்டு [illegible] [illegible] பேரிகைகளைக் [illegible] உப்பரிகை இடித்து [illegible] அப்பொழுது [illegible] [illegible]

[illegible]

க்கொண்டு, ஓ மகாராஜனே! நாங்கள் மூன்றுபேர் அதிதிகள். உம்மைத் தேடிவந்தோம். என்று மகாக ம்பீரமாகச் சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட ஜராசந்தனென்பவன் அந்தவேளையிலாகிலும் எந்த ஆசிரமமுடைய பிராமணராகிலும் வந்தால், அவர்களைப் பூசித்து அவர்களுடைய மனதைத் திருப்திசெய்கிற விரதமுடையவனாகையால், வெகுமரியாதையுடனே ஆசனத்தினின்றுமெழுந்து, அர்க்கியபாத்தியாதிகளினாலும் மதுவர்க்கத்தினாலும் பூசித்து, ஆசனங்களைக் காட்டி, ஓ அன்பர்களே! தயவுசெய்து உட்காருங்களென்று சொல்ல, அம்மூவரும் அரசன் செய்த பூசையை அலட்சியஞ்செய்து உட்கார, அதைக்கண்ட அரசன் கிருஷ்ணன் முதலானோரை உற்றுநோக்கிப் பார்த்து, ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகின்றான். ஓ அதிதிகளே! நீங்கள் யார்? உங்களைப்பார்த்தால் பிராமணர்களாகத் தோற்றவில்லை. உங்களுடைய ரூபமும் செய்கையும், உங்களுடைய மனதிலிருக்கும் கோபத்தை நன்றாய் விளக்குகின்றன. எப்படியென்றால் க்ஷத்திரியர்களைப்போலிருக்கிறீர்கள். புஷ்பங்களும் சந்தனங்களும் நிறையத் தரித்திருக்கிறீர்கள். அன்றியும் உங்கள் மார்பைப்பார்த்தால் பரந்து உயர்ந்து படியாகி, கவசமணிந்த வடுக்களோடு காணப்படுகின்றது. அப்படியே கைகள் மதயானைத் துதிக்கைகள்போலும், உலக்கைகள்போலும், திரண்டு உருண்டு நீண்டு, மிகவும் வலியவைகளாய், நாணியின் தழும்புகளையடைந்து விளங்குகின்றன. இதுவுமன்றி நீங்கள் வருகையிற் கடக்கவேண்டிய வாசல்களின் வழியாய் வராமல் மதில்மேலேறிக் குதித்து வந்தீர்கள். மேலும் நகரத்தினுள்ள பேரிகைகளை அடித்துக் கிழித்ததும், உப்பரிகையை இடித்ததும், நீங்களாகவே தோற்றுகிறது. இவைகளையெல்லாம் பார்த்தால் நீங்கள் பிராமணரல்ல. க்ஷத்திரியர் தானென்று நினைக்கிறேன். பிராமணர் இப்படி உங்களைப்போல் தரித்தவைகளைத் தரிக்கிறதும், வலியசெய்கைகளைச் செய்கிறதும், பூஜை கெட்டதென்று [illegible] ஒருபொழுதும் செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் [illegible] அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட [illegible] செய்கைகளைச் செய்யலாமோ? [illegible] நீங்கள் [illegible] வந்திருக்கிறீர்கள். [illegible] அதனாலேதான் என்னாற் செய்த பூசையை [illegible] ஏன் தள்ளினீர்கள்? ஓ வீரர்களே! நீங்கள் [illegible] சொல்லுங்கள். [illegible] பெயர் [illegible] ஜாதி [illegible] சொல்லுவீர்கள். [illegible] இவ்விதமாக ஜராசந்தன் [illegible] இவ்விடத்திற்கு வந்தீர்கள் என்று கேட்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் [illegible] சொல்லுகிறார்

ஓய் மகாராஜனே! நீரெல்லாந் தெரிந்தவர்போலே பேசுகிறீர். சாஸ்திரத்தினது நுண்மையுமக்குத் தெரியவில்லை. நாலுவருணங்களிலும் ஸ்நாதகன் ஒரேவிதமாகிய வேஷத்தோடு கூடியிருக்கலாம். வேறுபட்டிருந்தாலுமிருக்கலாம். புஷ்பம் - சந்தனம் - இவைகளைத் தரிப்பதிற் குற்றமில்லை. அன்றியும் அவைகளைத் தரிப்பதினால் மங்களத்தையும் மேன்மையையும் அடைவார்கள். அப்படியாவருமிருந்தால் அரசனுக்கு மங்களமுண்டாகும். ஆனதுபற்றி நாங்களும் சந்தனம் புஷ்பங்களைத் தரித்துவந்தோம். இதையறியாமல் எங்களை யிகழ்ந்து பேசினீர். இப்படி வாயால் பேசுவதினால் என்னபயன்? நாங்கள் க்ஷத்திரியரென்று உமக்குத் தோன்றிற்றேயாகில், உமது புஜபலத்தைக் காட்டி எங்கள் பலத்தையுமறிய வேண்டும். மித்திரனுடைய கிரகத்துக்குவந்தால் வாசலினால் வரவேண்டும். சத்துருவின் கிரகத்துக்கு வந்தால் வேறுவிதமாகவே வரவேண்டும். ஆகையால் உன்வீட்டுக்கு நாங்கள் மதிலேறிக் குதித்து வந்தோம். வந்த காரியத்தைப் பார்க்கவேண்டுமேயன்றி, உன்பூசையினால் எங்களுக்குப் பிரயோசனமென்னவென்று உன் பூசையை நாங்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. என்று சொல்லிய கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஜராசந்தன் சொல்லுகிறான்: ஓ வேதியரே! உங்களுக்கு என்கருமெந்தகாலத்திலும் வைரமிருக்கிறதாகத் தோற்றவில்லையே: அப்படியிருக்க ஏன் இப்படி வைரம்பாராட்டுகிறீர்கள்? உங்களைநான் அறியாமலிருக்க, எனக்கும் அவ்வைரமெப்படி யுண்டாகும்? நீங்கள் சபத்தில் பிராமணராகத் தோற்றிப், போரில் க்ஷத்திரியராகத் தோன்றுகிறீர்கள். அன்னியாயமாய் யெவனாகிலும் தன்பலச் செருக்கினால் [illegible] செய்தால், இம்மையிலும் மறுமையிலும் இடியே யுண்டாவதுமன்றி, மனதிற்கும் வருத்தமுண்டாகும். ஆதலால் காரணமில்லாமல் என்னைச் சத்துருவாக நினைத்துப் பேசுகிறீர்கள். என்று சொல்லியதைக்கேட்ட பதிலாகச் சொல்லுகிறார்.

ஓ ராஜனே! [illegible] இந்திர [illegible] பெருமையாகிய [illegible] ஆகிய [illegible] அதிபதியாகித் தருமத்தில் வழுவாமல் அரசாட்சி செய்துவருகிறது, அவனுடைய பெருமையும், [illegible] [illegible] அப்படியிருக்க [illegible] உன்னைத் [illegible] அந்தமகாராஜன் எங்களை அனுப்பினான். நானென்ன அதிக்கிரமஞ் செய்தேனென்கிறாய்? கேள். பூமியிலிருக்கிற ராஜாக்களையெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டுவந்து சிறைசாலையிற் போட்டிருக்கிறாய். இது தருமமாகுமா? மகாயோக்கியராயிருக்கிறபேர்களை இவ்விதமாக நோகச்செய்வது யோக்கியன் செய்கையென்று கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. நல்லது: இனிநீசெய்யப் போகிற செய்கையைச் சிந்தித்தால் மனம் பதைக்கிறதே: அதாவது - இத்தனைபேரையும் ஒரு தேவதைக்குப் பலிகொடுக்கிறதாயல்லவோ சித்தம்பண்ணியிருக்கிறாய்? ஓ! ஓ! என்ன உன்மனதின் கொடுமை! இப்படி செய்வதைக் காட்டிலும் பாதகம் வேறுண்டோ? ஐயோ! நீ இம்மையிற் சிலபிரயோசனங்களை யடைவதற்காக உனக்குச் சமானமாகிய அநேகம் ராஜாக்களைக் கொலை செய்யலாமா? இதனால் உனக்கு மகத்தாகிய நரகமேயுண்டாகும். நீவிரனாயிருக்கிறவனாய் யுத்தஞ்செய்து வென்றாலல்லவோ உனக்குப் பெருமை. அதனிடத்தில் தெய்வவழிபாடு செய்து அதனாலே மேன்மையடைகிற பாவமும் பழியுமல்லது வேறில்லை. இந்தப் பாவத்தினின்றும் உன்னை விலக்க உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்து சமரராயப்பண்ண வந்தோம். வேறுவிதமாகிய பிராயச்சித்தம் உனக்கொன்றுமில்லாமையினாலே, நீயுத்தத்தில் தேகத்தை விட்டே முக்தியடைய வேண்டும். [illegible] ருக்கிறதென்று கருவமடைந்து க்ஷத்திரியர்களைச் சேர்த்து [illegible] செய்து, உலகத்தை உபத்திரவிக்க வாரம்பித்திருக்கிறாய். அற்ப பலசாலிகளுடனே சண்டைசெய்து உபத்திரவிப்பது நல்லதல்ல. சமான பலசாலிகளோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயிக்க வேண்டும். ஆகையாலே இப்போது எங்களுடன் நீயுத்தஞ்செய்ய வேண்டும். உனக்கு பராக்கிரமமும் ரோஷமுமிருந்தால் எங்களோடு யுத்தஞ்செய்ய வருவாயாக. இல்லாவிட்டால் தோற்றேனென்று வணங்கு. நானே சிறந்தவனென்று எவன் கருவப்படுகிறானோ! அவனெப்படியும் கெடுதியையும் கருவபங்கத்தையும் அடைவான். இப்படி [illegible] ஸ்ரீநாராயணன் [illegible] கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும் பரசுராமனாலே [illegible] இப்போதாகிலும் நல்ல [illegible] ருக்கிற ராஜாக்களை விட்டுவிட்டு, எங்களை வணங்குவாயாக. இல்லையாகில் சண்டைக்கு வந்து யமலோகத்திற்குப் போய்ச்சேரு. நாங்கள் உன்னிடத்தில் யாசிக்க வந்த பிராமணரல்ல. க்ஷத்திரியர்தான். நான் கிருஷ்ணன். இவன் வீமசேனன். இவன் அர்ச்சுனன். யதார்த்தத்தைச் சொன்னோம். ஆதலால் இனிமேல் விருப்பப்படி நடக்கலாமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஜராசந்தன் கோபாக்கினியாற் பொங்குகின்ற சித்தத்தோடும்-சிவந்து சுழலாநின்ற கண்

களோடும் - துடியாநின்ற உதட்டோடும் - கிருஷ்ண தேவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

அடா கிருஷ்ணா! நீயா? தெரிந்தது. நீ மோசக்காரனென்கிறது சரியாயிற்று. நீ என்ன வாய்க்கு வந்தபடி யெல்லாம் பிதற்றுகிறாய்? என்னை யாரென்று நினைக்கிறாய்? என்னை என்னவாய்ப் பழிக்கிறாய்? உன்மோசத்துக்கு உட்பட்ட க்ஷத்திரியப் பூச்சிகளிலொன்றாய் நினைக்கிறாயோ? அப்படி நினையாதே. சகல ராஜாக்களுடைய முடியின்மேலும் விளங்குகின்ற ஜராசந்தனென்று நினை. நான - கம்சன - பிரலம்பன - பாணன - முஷ்டிகன் - சாணூரன - இந்திரதமனன - கேசி - பூதனை - காலயவனன் - இவர்களைப்போன்றவ னென்று நினையாதே. கொக்கையும் - கோழியையும் - பாம்பையும் - பல்லியையும் - கழுதையையும் - நாயையும் - நரியையும் - கொன்றேனென்று கருவப்படுகிறாய். அந்தக் கருவம் நமக்கு உதவமாட்டாது. யாரையென்ன செய்கிறவன்? பதினெட்டுத்தரம் என்னால் முறிய அடிக்கப்பட்டுப், பட்டணத்தை விட்டு நடுக்கடலிற் குடிபோனதை மறந்தாயோ! நல்லது என்னோடு சண்டையென்கிற பேச்சை யெங்கிருந்து கற்றாய். ராஜகுலத்திற்பிறந்தவனென்றோ தக்கவன்! [illegible] அடா! இடைப்பயலே! அதை மறந்தோ [illegible] செய்கிறாய்? இடையனுக்குத் தக்கமுறைப்படி [illegible], வீணே மதப்பட்டுத் திரிகிறாய்? எவ்வளவாய்ப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமோ! நீயோடிப் போவாயென்று அலட்சியமாயிருந்தேன். [illegible] கண்ணிலகப்பட்டாய். இப்போ துன்னைக் கொன்று, என்மருமகனாகிய கம்சனுடைய பகைதீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன். [illegible] சமானமில்லாவர். [illegible] அவர்களிடத்தில் [illegible] [illegible] உன்னைப்போல இவர் [illegible] [illegible] ஆச்சரியப்பட்டு, [illegible] [illegible] மமதையென்று [illegible]கள்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இப்படிச் சொல்லிய ஜராசந்தனைப் பார்த்து, அடா ஜராசந்தா! [illegible] இந்தச்சின்னப்பயலா! [illegible] யார் [illegible] வேண்டும். [illegible] வேண்டுமென்றோ [illegible] னைக்கொல்ல நான் வேண்டியதில்லை. இந்தப்பீமனொருவனைக் கொண்டே உன்னையமனுலகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். [illegible] வீணில் [illegible] வென்றுசொல்ல, ஜராசந்தன் - நல்லதடா இடையா! நீ அழைத்தபடி யுத்தத்திற்கு வருகிறேன். உங்களுக்குச் சேனைகள் - வாகனங்கள் - ஆயுதங்கள் - வேண்டுமானால் தருகிறேன். அல்லது சும்மா யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். அதிலும் உங்களில் ஒருவரோடு, அல்லது இருவரோடு, அல்லது மூவரோடும் நானொருவனாகவே யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். உங்களுக்குச் சம்மதியான படிக்கே ஆகட்டுமென்று சொல்லி, மனதில் இந்த மூன்று பேர்களோடு சண்டைசெய்து நாம் தேறுவது அசாத்தியமென்று நினைத்துத், தன்னுடைய முக்கிய மந்திரிகளாகிய ஹம்சன - டிம்பகன் - சித்திரசேனன் - என்கிற இருவரையும் அழைத்துத், தன்குமாரனாகிய சகதேவனுக்கு சீக்கிரம பட்டாபிஷேகஞ் செய்யுங்களென்று கட்டளையிட்டு, யுத்தத்திற்குச் சித்தமா யிருந்தான.

ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தி சரித்திரம்.

இப்படி சொல்லிக்கொண்டு வருகிற வைசம்பாயன முனிவரைப்பார்த்து ஜனமேஜயமகாராஜன சொல்லுகிறான்: சுவாமி! கம்சனென்கிறவன யார்? அவனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் என்ன விரோதம் வந்தது? அந்தக்கம்சனைக் கொன்றதினாலல்லவோ கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராசந்தனுக்கும் விரோதம்வந்தது? இந்தச்சரித்திரத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்: கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அந்தச்சரித்திரம் விஸ்தாரமாகியது. ஆகிலும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். யாதவவம்சத்திலே உக்கிரசேனனென்பெருவருளர். அவர் விருஷ்ணி - அந்தகர் - போஜர் - முதலாகிய கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவா யிருந்தார். அந்த உக்கிரசேனனுக்கு நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவன கம்சனென்கிறவன. அவனசவுரிய பராக்கிரமங்களில் அதிகப் பட்டவனாகி, ஜராசந்தனுடைய பெண்களிருவரைக் கலியாணஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான. இப்படியிருக்க - அந்த உக்கிரசேனனுக்கு வசுதேவனென்று ஒருயாதவன் மந்திரியாயிருந்தான. அவனுக்கும் யோக்கியனென படியினாலே உக்கிரசேனன தேவகியென்கிற தனபெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்வித்து, யானைகள் குதிரைகள் முதலாகிய சகலபரிவாரங்களுடனே புருஷன வீட்டுக்கு அனுப்ப, கம்சன் தங்கையினிடத்தி லுற்ற பிரியத்தினாலே வசுதேவனையும் தேவகியையும் ஒருதிவ்விய ரதத்திலேற்றிக் கொண்டு, தானே குதிரைகளின கடிவாளம்பிடித்துச் சாரத்தியஞ்செய்து, வெகு சந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகி வீதிவலம் வரும்போது, ஆகாசத்தில் அசரீரியானது கம்சனைப்பார்த்து, அடா கம்சா! இப்போது நீ யிவளை வெகு உல்லாசத்துடனே தேரிலேற்றிக் கொண்டு போகிறாயோ? அவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் எட்டாவது பிள்ளை உன்னைக் கொல்லப்போகிறான. என்று சொல்லி அடங்கியது.

அதைக்கேட்ட கம்ஸன் உடனே திடுக்கிட்டு, மனதிலுண்டாகிய சந்தோஷமெல்லா மழிந்து, முகங்கறுத்துச, சற்றே ஆலோசித்து, இவளைக் கொன்றுபோட்டால் நமக்கு அப்பாற் பயமில்லையென்று நினைத்துத், தமோகுணம் மேலிட்டவனாய் [illegible] கத்தியைக் கையிலுருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொல்லப்போக, அக்கவசுதேவன் கண்டு, ஓ! ஓ! மோசம்வந்ததே; என்னசெய்வோம்? தற்காலம்வந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கிறபிரகாரம் பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று யோசித்து, கொடுங் கடினமாகிய வெகுளியோடிருக்கிற கம்ஸனைப்பார்த்து, முகமலர்ச்சியுடன் புன்னகைசெய்து, அப்பா கம்ஸா! நீ மகா புத்திமானாகிய [illegible] ஆலோசியாம லிக்காரியத்திற் பிரவர்த்திக்கிறாய்? அசரீரியின்சொற்படி இவளாலுனக்கு ஏதாகிலும் அபாயமுண்டா? இவளுடைய பிள்ளைகளாலன்றோ உனக்கு அபாயம் நேரிடுமென்று சொல்லிற்று. அப்படியிருக்கப் பேதையாகிய உன் தங்கையைக் கொல்லலாமா? நியாயமோ? நீ பந்துக்களெல்லாரையுங் காப்பாற்றுகிற நற்குணமுடையவனாகி, இந்தப் போஜகுலத்துக்குச் சந்திரன்போல் விளங்குகிறவனல்லவோ? ஆதலால் இவளைக்கொல்லுவது நன்மையாக இருக்குமா? அப்பா போஜகுலதிலகனே! (தன்னைப்போலத் தருமமா!) என்னும் - (தன்னைக் கொல்லவந்த பசுவையுங் கொல்லலாம்.) என்னும் - சொல்லுகிற பழமொழிப்படி, தன்பிராணனைக் காக்கவேண்டியதும் - அதற்குச் சத்துருவாயிருப்பதை நாசஞ்செய்ய வேண்டியதும் - நியாயந்தான். ஆனால் அதற்கு நானொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறேன்கேள். இவளுக்குண்டாகும் பிள்ளைகளையெல்லாம் பிறக்கும்போதே கொண்டுவந்து. கர்ப்பத்திலிருந்து சிசு கீழேவிழுந்தவுடனே நான் கொண்டுவந்து உன்னையிற் கொடுக்கிறேன். இப்படிச்செய்வது உனக்கு [illegible] தகுந்ததாயிருக்குமென்று சொல்லக்கேட்ட கம்ஸன் இதுசரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு, அக்கொடிய செய்கையினின்று திரும்பினான்.

பின்பு வசுதேவன் தன்மனையாளுடனே மனைக்குப் போய்ச்சென்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அப்போது தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிரசவிக்க, அந்தக்குழந்தையை வசுதேவன் தான் முன்சொன்னபடி கம்ஸனிடங் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க, அவனதை [illegible] எட்டாவதுபிள்ளை எனக்கு விரோதியாகையால் இதைக்கொண்டுபோவென்று திருப்பிவிட்டான். இப்படியிருக்க - ஒருநாள் நாரதமுனிவந்து இவர்களெல்லாருடைய [illegible] கம்ஸன் [illegible] யாதவர்களெல்லாரு [illegible] வசுதேவனிடத்தில் திருப்பிவிட்ட குழந்தையையும் அழைப்பித்துக் கொன்றுபோட்டு, தனது கட்டளைக்குட்படாத யாதவர்களெல்லாரையுந் துரத்தியடித்துத், தனபிதாவைத்தள்ளித் தானேயாசனமேறி அரசாட்சி கைக்கொண்டு, வசுதேவனையும் தேவகியையும் விலங்கிட்டுக் காவலில்வைத்து, நல்லோருக்கெல்லாந் தீங்குசெய்துவந்தான். பின்பு தேவகி முறையே ஆறுபிள்ளைகளைப்பெற, அவைகளையும் பிறக்கும்போதே எடுத்து உயரவெறிந்து கத்தியின்மேலே நிறுத்திக்கொன்றான். இவன் இப்படியிருக்க - பாபிகளாகிய துஷ்டராஜர்கள் பட்டபடியால் பூமிதேவி பாரஞ்சகிக்கமாட்டாமல் பிரமதேவனிடத்திற்போய் முறையிட, அவரெல்லாத்தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு பாற்கடலிற்சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத் தரிசித்துத் துதித்து [illegible] விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் தேவர்களுக்குச் சமாதானஞ்சொல்லி மறுபடிவிடுத்துத், தமது மாயையை யழைத்துத், தனபாயாகிய ஆதிசேடனுடைய அம்சமும் - தமது [illegible] அம்சமும் - கலந்து, தேவகியுடத்தில் [illegible] கர்ப்பத்தை [illegible] கோகுலத்திலிருக்கும் வசுதேவன் மனைவியாகிய ரோகிணியென்பவள் வயிற்றில் [illegible] சேர்த்துவிட்டு, நீ நந்தன்மனைவியாகிய யசோதையின் வயிற்றில் [illegible] கட்டளையிட, அந்தமாயையு மப்படியே செய்துவிட்டது. அப்போது தேவகியின் [illegible] கர்ப்பம் [illegible] அந்தக்குழந்தை ஸ்ரீ [illegible] தேவகியின் [illegible] கருப்பந் தரித்தாளென்று [illegible] கம்ஸன் [illegible] எப்போ [illegible] பிறக்கப்போகிறதென்று பார்த்திருந்தான்.

இப்படியிருக்க [illegible] அவதரித்து [illegible] கம்ஸன் [illegible] ; அப்படியே [illegible] காவற்காரர் [illegible] அவன் [illegible] விட்டு [illegible] அந்தப் [illegible] பட்டணமும் [illegible] கொண்டிருந்த அவையும் [illegible] தன்னைப் [illegible] அந்தப்பெண் குழந்தையை [illegible] ஆகாயத்திலெழும்பி உன்னைக் கொல்லவந்தவன் வேறே யிருக்கிறானென்று சொல்லிப்போ

ட்டு மாயமாய்ப் போய்விட்டது. அதுகேட்ட கம்சனவெகு சந்தேகமும் துக்கமுமடைந்து, ஆகாயத்திலெழும்பிய குழந்தையைக் கண்டு பிடிக்கும்படி வெகுபேர்களை யேவினன். இங்கிப்படியிருக்க-கோகுலத்தில் உரோகணியின் வயிற்றிற்பிறந்த பலராமனும்-அசோதையின் மகனென்று எண்ணப்பட்ட கிருஷ்ணனும் - வெகுசிறப்பாய் வளர்ந்துகொண்டு வருமளவில், கம்சனால் ஏவப்பட்ட பூதகி - சகடாசுரன் - திருணாவர்த்தன் - தேனுகாசுரன் - வச்சாசுரன் - அகாசுரன் - பகாசுரன் - பிரலம்பன் - கேசி - முதலாகியபேர்கள் தந்திரமாய்வந்து கிருஷ்ணனைக் கொல்லப் பார்க்க, எல்லாவற்றிலுமுள்ளிருந்து யாவற்றையு மறிந்திருக்கிற பகவானாகையால் அந்தந்தத் தந்திரங்களுக்குத் தக்கபடி அவர்களை மாளவைத்து, மருதமரங்களாயிருந்த நளகூபர மணிக்கிரீவனென்கிறவர்களுக்கு இயக்கருடைய ஸ்வரூபத்தையும், காளியனென்னும் சர்ப்பராஜனுடைய [illegible]த்துக், கோவ[illegible] பிரயனப [illegible] [illegible] அவ்வளவு [illegible] பயப் படுத்தி, [illegible] [illegible] [illegible] கருப [illegible] [illegible] விளையாட்டு [illegible] [illegible] கோபிகைக [illegible] [illegible] ளுடன் [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] விகவே [illegible] அந்தயா [illegible] [illegible] ஸ்ரீகிரு [illegible] அந்த [illegible] [illegible] [illegible] அதன [illegible] [illegible] மல்லரை [illegible] [illegible] அவன் தம்பியர் [illegible], அவனால் [illegible] யாதவர்களை [illegible] சமாதானப் படுத்திக், தன் மாதாமகனாகிய உக்கிரசேனனை முன்போற் சிங்காதனத்தில் வைத்து உலகத்திற்கு நன்மைசெய்தார். பின்பு கம்சன் மனைவியர் பிதாவினிடத்திற் சென்று முறையிட்டுக் கொண்டதைப்பற்றி, ஜராசந்தனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் பதினெட்டுத்தரம் சண்டையாயிற்று. இதுதான் கம்சனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் விரோதம் வந்தகாரணம். ஓ ஜெனமேஜய மஹாராஜனே! நீர்கேட்ட சரித்திரத்தைச் சொன்னேன். மேல நடந்தகதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் துவங்கினர்.

ஜராசந்தன் வதை

முன் சொன்னபடி ஜராசந்தனானவன் தன் மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தானகச்சுகட்டி யுத்தத்திற் சித்தமாயிருக்க, அதைக்கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன்-அடா ஜராசந்தா! எப்படி யுத்தஞ்செய்ய மனதின்னுவேட்டாயனேல் எங்களுக்கு சேனையும்வேண்டாம். ஆயுதமும் வேண்டாம். நீயொருவனாக இவ்விருவரி லொருவரோடு கைசண்டை செய்யவேணடும். ஆரோடு செய்கிறாய் சொல்லென்று கேட்க, அவன் அரசன்னைச் சிறுபிள்ளையென்று அலட்சியஞ்செய்து, விமசேனனோடு யுத்தஞ்செய்கிறேனென்றான். அதுகேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் விமசேனனை யுத்தஞ்செய்யப் புகட்டினவுடன், விமசேனனும் மல்லகட்டி யுத்தஞ்செய்யச் சித்தமாயினன். இவ்விருவரும் யுத்தரங்கத்துக்கராகிக், கைகளாகிய ஆயுதங்களோடு வீராய் வெளிப்புறப்பட்டு யுத்தபூமிக்கு வந்தார்கள். அப்போது விமசேனனை ஜராசந்தன் நோக்கி-அடா விமசேனா! நான் கருமத்தை முன்னிட்டு உனனோடு யுத்தத்திற்கு வந்தேனல்லவா, ஜாக்கிரதையா யுத்தஞ்செய்யென்று சொல்ல, விமசேனன் [illegible] அப்படியே தருமராஜனை நம்பிட்டு வந்தேன் [illegible] நீதான் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டுமென்று சொன்ன். இவ்வாறு இருவரும் ஒருவரையொருவர் நிந்தித்துமங்கலச் சடங்குகள் செய்துகொண்டு, ஒருவரையொருவர் பாய்ந்து, மதயானைகள் போல் மூர்க்கமாகவும் வலுமாகவும் கூறி, ஒருவரை யொருவர் பிடித்துத் தள்ளுகிறதும் - அழுத்தி யுதைக்கிறதும் - கீழேவிழுகிறதும் - உயரவெழுகிறதும் - கையைப்பற்றி யிழுத்துச் சுற்றிச் சுழற்றுகிறதும் - கைகளாற் குத்துகிறதும் - கால்களா லுதைக்கிறதுமாக நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்யவே, இவர்களுடைய கால்களாற் புடையுண்ட பூமியினின்றும் எழும்பிய தூளியானது அந்தகாரம் போலே சூழ்ந்துகொள்ள, இவர்களுடைய அட்டகாசத் தொனியினால் எதிரொலிசெய்து போட்டநின்ற மலைகளிலிருக்கும் சிங்க முதலிய மிருகங்கள் பயந்துவிழ, ஆகாசங்களதிர்ந்து பிரளயகால சந்திபோலிருக்க, முன் தேவேந்திரனுக்கும் விருத்திராசுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைக்காட்டிலும் பதினு விசேஷமாகியதென்று, ஆகாசத்தில் தேவர்-சித்தர்-சாரணர்-முதலாகியவர் வியந்துபார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் ஆச்சரியப் படும்படியாய் விமசேனனும் ஜராசந்தனும் கார்த்திகை மாசத்திற்

கிருஷ்ணபக்ஷத்துப் பிரதமையினன்று யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்துப், பதினைந்துநாள் வரையில் ஓயாமல்யுத்தஞ்செய்துக்கொண்டு வருகையில், ஒருநாள் யுத்தத்திலே ஜராசந்தன் வீமசேனனைச் சமயம்பார்த்துச் சுழற்றித்தள்ளிக், கோடைகாலத்து இடிக்குச் சமானமாக அவன் மார்பிலொரு குத்துக்குத்தவே; அந்தவீமன் பதைபதைத்து, க்ஷணகாலம் சோர்ந்து, மீட்டுமனதில் தைரியத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டு, [illegible] தனக்குள்ளேயே தட்டெழும்பி ஜராசந்தன்மேல் விழுந்து, லாவகத்தினால் அவனைக் கீழேதள்ளி மார்பிலொரு குத்துக்குத்த: அக்குத்தினால் வஜ்ராயுதத்தினாலடிக்கப்பட்ட பருவதம்போல ஜராசந்தன் [illegible] தைப்பூண்டு, க்ஷணகாலம் [illegible], மீட்டும் பெருமூச்சு விட்டெழுந்து காசரித்து, [illegible] வீமசேனா! இந்தக்குத்தினால் [illegible] சற்றேறக்கொள்ளென்று சொல்லிச், [illegible] வீமசேனனைக் காலைப்பற்றித் ஆகாசத்தில் சுழற்றியெறிய; அந்தவீமனும் ஆகாசமார்க்கத்திற் சுழன்று, [illegible] அவனருகில் [illegible] வந்து [illegible] இழுத்து, கீழே தள்ளிக்கொண்டே [illegible] குதித்து, அரசர்க்கு நிலைமை [illegible] வென்று [illegible] சுழற்றியெறிய; அவன் சமீபத்திலிருந்த மக்களிலும் நடுவிலும் [illegible] [illegible] தேகமெல்லாம் உதிரம் [illegible] ஒழுகி, புலிபோலப் பாய்ந்து [illegible] பற்றி கொட்டித்தள்ள; அவனருகில் [illegible] ம் போட்டுக்கொண்டு விழுந்து, [illegible] பட்டும் [illegible] செய்யாமல் [illegible], [illegible] ஜராசந்தா! நீ வெகுசாமர்த்தியவானாகிய [illegible] செய்கிறாய். உன்னைப் [illegible] அழிக்கிறேன் பயப்படாதே யென்று [illegible] தான். இவ்வாறே தினந்தோறும் தங்கள் சாமர்த்தியங்களையும் பலபராக்கிரமங்களையும் காட்டி, ஒருவனையொருவன் கொல்லவேண்டுமென்று தேடிக் கொண்டு, இராப்பகல்களில் ஒருகணப்பொழுதும் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இப்படி பதினைந்துதினங்கள் யுத்தஞ்செய்தும் தோற்றுச் செல்லுகிற [illegible] கண்டு வீமசேனன் அலுத்துக் கண்ணனைப்பார்க்க, யாவுமறிந்த அந்தப்பகவான் - வீமசேனா! இதுதான் நல்லசமயம். அவன்மிகவும் பலமொழிந்து ஓய்ந்திருக்கிறான். நீ இப்போது பால்மாறுதல் தைரியத்தை யுண்டாக்கி யுத்தஞ்செய்யவேண்டும். [illegible] இவன்சாகமாட்டான். ஏனென்றால் - முன் [illegible] ம் எங்களுக்கும் யுத்தம்நடந்தபோது, நானும் என் தமயனாகிய பலராமனும் கோபத்த பருவதத்தின் மேலேறக்கண்டு, இவன் அம்மலையைக் கொளுத்திவிட்டான். அப்போது நாங்களிருவரும் இவனுடைய சேனையினடுவே குதித்துச் சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்யவே, அதனால வெகுகோபத்துடன் எங்கள் மேற்பாய்ந்தான். அதுகண்டு பலராமன் மகாகோபாவேசங்கொண்டு, கலப்பையை இவன்கழுத்தில் மாட்டி யிழுத்துத்தள்ளி உலக்கையாலடிக்க யத்தனிப்பதுகையில், ஆகாசத்தில் அசரீரிவந்து, ஓ பலராமா! நீர் இவனைக் கொல்லவேண்டாம். இவனுக்கு வீமசேனனாற சாவென்று சொல்லிற்று. அதனாலேயவர் கொல்லாமல விட்டுவிட்டார். அதுபற்றிச் சத்தியமாய் உன்னாலே யே இவன் சாகப்போகிறான். நீ பயமில்லாமல் யுத்தஞ்செய். உன்பிதாவாகிய வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துக்கொள். அதனாலே உனக்கு இன்னும் பெலமும்போய் [illegible] வுண்டாகும். ஆனபடியினாலே வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துக் [illegible] கொண்டு யுத்தஞ்செய்யென்று [illegible] [illegible] சொன்னதைக் கேட்டு, வீமசேனன் [illegible] வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துத் தியானம்பண்ணி, [illegible] [illegible] தன் [illegible] நினைந்து, [illegible] [illegible] [illegible] ஜராசந்தனைப் [illegible] [illegible] ன்றான். அப்பொழுது ஜராசந்தனை வீமசேனன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

இவ்விதமாக [illegible] வீமசேனன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யுத்தஞ்செய்யவே, வீமசேனன் [illegible] [illegible] பார்த்தான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஜராசந்தனை [illegible] பம்பரம்போல சுழற்றிக் [illegible] [illegible] செய்தான். அப்படிச் செய்யவே ஜராசந்தன் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு, [illegible] [illegible] [illegible] விட்டான். வீமசேனன் [illegible] [illegible] பிராணன் விடும்போது ஜராசந்தன் [illegible] ஓசையினாலும் அக்காலத்தில் வீமசேனன் செய்த சிங்கநாத வோசையினாலும் - பிரளயகாலத்து மேகத்தின் முழக்கத்தைப்போல அண்டங்களதிர்ந்து செவிடுபட்டுப் போனபடியே பிண்டங்களெல்லாம் நிலைகலங்கினவாய அதிர்ந்து செவிடுபட்டன.

பின்புபிணமாய்ப்போன ஜராசந்தனை யிழுத்துக்கொண்டுவந்து அரண்மனைவாசலிற் போட்டு, வெகுகம்பீரமாகிய நடையுடனே அரண்மனைக்கு

ட்சென்று, தேர்சசாலையினிடத்திற்குப்போய் ஜராசந்தனுடைய தேரைக்கொண்டு வரச்சொல்லி, அதன் மீதில்கிருஷ்ணார்ச்சுனருடனகூடத்தானுமேறிக்கொண்டு வெளிப்புறப்பட்டு, சிறைசாலையினிடத்திற்கு வந்திறங்கி, அதிலடைத்திருந்த ராஜாக்களையெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அனுமதியினாலே விடுவித்து அவர்களுக்குச் சமாதானஞ்சொல்ல, அவர்களெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை முதலானோரையெல்லாம் பூசித்தார்கள். அப்படியவர்களால் பூசிக்கப்பட்டு தங்களைப்புடைசூழ்ந்து வர, நவமணிகளிழைத்த பொற்பட்டங்களணிந்தும், முத்துச்சரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெள்ளை நிறமேனியுடைய [illegible] குதிரைகளைக்கட்டியும், [illegible] காயத்தையளாவி நின்று [illegible] நாட்டியும், தெய்வீ[illegible] த்திரப்பதுமை [illegible] தம்பி [illegible] அந்த [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி [illegible] ராஜவீதியில் வந்தானென்ன, அந்நகரத்திலிருக்கும் ஜனங்களெல்லாம் [illegible] இவ்வுலகை [illegible] இவர்களைப் [illegible] மும்-விரத்தனையும்-[illegible] கண்டார்கள். இவர்களை [illegible] சேர்த்திருந்தால் [illegible] டைவர். [illegible] இவர்களுடன [illegible] போய் [illegible] னையும் [illegible]. அந்த [illegible] துனியு [illegible] விட்டு [illegible] யினிடத்து. அப்போது அந்த [illegible] தேவலோகத்தில் [illegible] பிரகாசித்தது. அந்த [illegible] படியென்றும் சொல்லுகிறார் [illegible].

ஓ ஜெனமேஜய [illegible] ! [illegible] காலத்தில் ஜராசந்தனுடைய [illegible] ஒருமாதரா ஜனிருந்தான். அவன் [illegible] த்தில் இந்திரனுக்கு சகாய [illegible] இந்திரனைக்கு [illegible] வாசத் [illegible] தம்சிரு [illegible] கொடுத்தான். அது [illegible] வெண்கிரம [illegible] அவனுடைய பிர காலத்தில் அந்த [illegible] மேலே [illegible] அ இதிலேறிவந்தார்கள். [illegible] ஜராசந்தன் இதனப [illegible] கொண்டு [illegible] செய்தான். அந்தரதம் வெகுபிரா [illegible] உடையது. அலங்காரத் திலும் வருத்தம். வெகுபலமும் [illegible] உடையது. இப்படிப்பட்ட இவ்விய ரதத்தினிமேறிக்கொண்டு, [illegible] வரும் ராஜவீதியால்வந்து ஒருவிசாலமாகிய இடத்தில் நின்றார்கள். அப்போது நகரத்திலிருக்கிறபேர்களெ காணிக்கைகளுடன்வந்து கண்டார்கள். சிறையிலிருந்து விடுபட்டபேர்கள் இவர்களைப்பார்த்து, ஓ மகானுபாவர்களே! நீங்கள் லோகத்திலே துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்வதற்காக அவதரித்த மகாபுருஷர்களானபடியினாலேதான், மிகாசிறையிலகப்பட்டு முடிவுக்குச் சமீபமாயிருந்த எங்களை விடுவித்து ரக்ஷித்தீர்கள். இது சாதாரணமான பேர்களினாலே ஆகத்தகுந்ததோ? ஜராசந்தனைச் செயிப்பது இந்திரன் - இயமன்-முதலானோருக்குங்கூட அசாத்தியமாச்சுதே. உங்கள்பெருமையை நாங்கள்சொல்லி முடியுமோ? சாக்ஷாத் பகவானாகிய கிருஷ்ணனும், தேவாம்சமான வீமார்ச்சுனருமாகிய நீங்கள்மூன்றுபேரும், இவ்வுலகத்திற்குப் பிராணனும் நேத்திரமும்போலிருக்கிறீர்கள். நீங்கள்செய்த உபகாரத்திற்குப்பிரதியுபகாரஞ்செய்ய யாதராம்? அதிலும் எங்களுக்கிய [illegible] மாத்திரம் [illegible] நன்மை செய்யாவிட்டால், எங்கள்மனம் [illegible] திருப்திவராது. ஆனபடியால் [illegible] சொற்பப்பிரயோசனம் பெற்றுக்கொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறோமென்று சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்:

ஓ ராஜாக்களே! எங்களுக்கு நீங்கள் ஒன்றுஞ்செய்ய வேண்டுவதில்லை. இப்போது அன்புடன் சொன்ன வார்த்தையிலேயே சகல நன்மைகளுஞ்செய்தது போலாயிற்று. அதிலும் உங்களுடைய மனத்திருப்திக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். யமதருமபுத்திரரும்-நகுலசகதேவரும்-வீமவிசயாகிய உதிட்டிரமகாராஜன், இராஜசூயயாகஞ்செய்ய யத்தனப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய தம்பிமார்களும் [illegible] எல்லாவற்றையுஞ் செய்துமுடிப்பார்கள். ஆகிலும் நீங்களும் கூடவிருந்து அந்தயாகத்தைச் செவ்விதமாக நிறைவேற்ற வேண்டுமே? அவ்விதமாக வேண்டியசகாயஞ் செய்து நிறைவேற்றத் தங்களை வேண்டுகிறோம். இந்த நன்மையைத்தான் உங்களாலே பெறக்காத்திருந்தோமென்று சொல்லக்கேட்டு, ராஜாக்களெல்லாம் மகாபாக்கியம் அப்படியே செய்வோமென்று வணக்கத்தோடு சொன்னார்கள். இப்படியிருக்க - ஜராசந்தனுடைய குமாரனாகிய சகதேவமகாராஜன் அனேக நவரத்தினாபரணங்கள் முதலாகிய உபயங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, மந்திரிகள் - சேனாபதிகள் - புரோகிதர் - முதலாகிய பரிவாரங்களோடு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலானோரிருக்கிறவிடத்துக்குவந்து பணிந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, சுவாமி! தேவரீர் லோகரக்ஷணைக்காக அவதரித்த பகவானென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தேவரீர் நினைத்தால் எந்தககாரியம் நிறைவேறாது? தேவரீருடைய செய்கைக்குச் சகாயமாகப் பிறந்திருக்கிற மகாபுருஷரானபடியினாலே, பாண்டவர்களிடத்தில் தேவரீருக்கு மிகுந்தவிசுவாசமுண்டாயிருக்கிறது. உதிட்டிரர் மகாதருமவான். அவருடைய காரியங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றி, அவருக்கு மேன்மையை வருவிக்கவேண்டியது அகத்தியந்தான். இங்

தவிமார்ச்சுனரும் மகாபராக்கிரமசாலிகள். வெகுதருப்ஷ்டிகள். ஆனதுபற்றி நீங்கள் எனபிதாவின்விஷயத்திற் செய்ததைக்குறித்து எனக்கு மனஸ்தாபமெவ்வளவுமில்லை. அப்படியே நீங்களும் என்பிதாவினிடத்திலிருந்த குரோதத்தைவிட்டு, அடைக்கலம் புகுந்த என்னைத் தயையினாலே காத்துவரவேண்டும். இதுதான் என்னுடைய முக்கியமாகிய பிரார்த்தனை. இனிமேல் என்பிதாவுக்குக் கருமம்பண்ணும்படி கட்டளையிட வேணுமென்று சொல்லினான்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்தச் சகதேவனைநோக்கி, ஓ சகதேவா! உன்னிடத்தில் எங்களுக்குச் சந்தோஷமேயல்லது எவ்வளவும் கோபமில்லை. உனனிஷ்டப்படி உன்னோடு ஸ்நேகஞ்செய்தோம். உன்பிதாவுக்கு நடக்கவேண்டிய கருமங்களை நன்றாய் நடத்தென்று சொல்ல, அந்தச் சகதேவன் மனத்திருப்தியுடனே போய்த், தனபிதாவாகிய ஜராசந்தனைத் தூக்கிப், [illegible] போக்கி, ஸ்நானஞ்செய்வித்து, வாசனைகொண்ட சந்தனமுதலாகிய சகல ஆபரணங்களையும் பூட்டி, திவ்விய வஸ்திரம் போர்த்து, சந்தனபுஷ்பாதிகளால் அலங்கரித்து, முத்துமாலைகளாற் [illegible] விடப்பட்ட பொற் [illegible] மெதுவாகிய சயனத்தின்மேல் வளர்த்தி. மந்திரிகள் - சேநாபதிகள் - சேனைகள் - முதலாகிய பந்துஜன பரிவாரங்களெல்லாஞ் சூழ்ந்து பொன்மலர்களையும் - பொரிகளையும் - சந்தபொடிகளையும் - இறைத்துக்கொண்டுபோய் [illegible] சென்று, சகலத் திரவியங்களும் மூழ்க, வெண்குடை வெண்சாமரம் முதலாகிய உபசாரங்களினால். புரோகிதர் அக்கினியையும் - யாகபாத்திரங்களையும் - எடுத்துக்கொண்டு பின்செல்ல, ஸ்திரீகள் தலைவிரிகோலமாய் அழுதுகொண்டுவர. தன்பிதாவின் உத்தியானத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய், சந்தனக்கட்டைகள் - அகிற்கட்டைகள் - தேவதாருக்கட்டைகள் - இவைகளினால் சிதையமைத்து, அதன்மேல் நெய்யில் நனைத்த மெத்தைபோட்டு, கற்பூரக்கட்டிகளைப் பரப்பி, [illegible] த்து, யாகாக்கினிவைத்து, அவயவங்களில் யாகபாத்திரங்களை நிறுத்து, யசுர்வேதவிதிப்படி சடங்குகளைச்செய்து. அனேகம் பிராமணர் வேதமோத யாகாக்கினியாற் சமஸ்காரஞ்செய்து, மறுநாள் [illegible] பாலினைப்பால் [illegible] நடத்தி, அஸ்திகளைக் கங்கையிலிட்டுச் சகல சிராத்தங்களையும் விதிப்படி நடத்தி. வேதியர்க்குக் கோதானபூதானஸ்வர்ணதான வஸ்திரதான அன்னதான முதலாகிய சகல தானங்களும் வழங்கி, கிரியைகளை யெல்லாங்கிரமப்படி முடித்து, அனேகம் யானைகள் - குதிரைகள் - தேர்கள் - ரத்தினங்கள் - ஆபரணங்கள் - இவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணமுதலானோருடைய இடத்திற்குவந்து அவர்களைப்பார்த்து, ஓ மகாபுருஷர்களே! எனக்கியைந்தமாத்திரம் இந்தத்திரவியங்களைக் கொண்டுவந்தேன். மனம் பெரிதுபண்ணி இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு உதிட்டிர மகாராஜனுடைய யாகத்துக்கு உபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்றுபிரார்த்திக்க, அதுகேட்டு மகிழ்ச்சியுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாகிய மூவரும் அவைகளைக் கைக்கொண்டு, ஜராசந்தன் குமாரனை அரண்மனைக்குச் செல்லும்படி நியமித்துக், காவலினின்று விடுபட்ட ராஜாக்களைப்பார்த்து, ஓ ராஜாக்களே! நீங்கள்உங்கள்தேசங்களுக்குப்போயப் பின்பு இராஜசூயயாகத்துக்கு வாருங்களென்று சொல்ல, அந்தராஜாக்கள் நாங்களிப்போதே உங்களுடன் கூடவந்து உதிட்டிர மகாராஜாவைக்கண்டு பணிந்து தேசங்களுக்குப் போகிறோமென்றார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன முதலானோர் ஆனால்அப்படியே யாகட்டுமென்று அவர்களுடன் கூடவே சோலைசமேதமாக இந்திரப்பிரஸ்தத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு நகரஞ்சேர்ந்து, உதிட்டிரனைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள்.

இப்படி நமஸ்காரஞ்செய்து நின்ற அம்மூவருக்கும், உதிட்டிரர் பல புகழ்களைக்கூறித் [illegible] சந்தோஷப்பட்டார். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உதிட்டிரனைப்பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! உமது அனுக்கிரகபலத்தினாலே [illegible] ஜராசந்தனைச் [illegible] சிறையிலிருந்த ராஜாக்களை விடுவித்ததுமன்றி, திரவியங்களைக் கொண்டுவந்தான். [illegible] அதுகேட்டு [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ணா! உமதுடைய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இப்படி [illegible] நிறைவேற்றக் [illegible] ளிவரையுமென்று சொல்லி [illegible] தங்கள் [illegible] பாடிப்புகழ்ந்தனர். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணனை கூடவந்த ராஜாக்களெல்லாம் அழைத்து உதிஷ்டிரருக்குக் காட்ட, அந்தராஜாக்கள் உதிஷ்டிரனைப் பணிந்து துதிக்க, தருமபுத்திரர் அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதைசெய்து தங்கள் தேசஞ்செல்ல விடைகொடுக்க, அவர்களும் அவரைப் பூசித்துக், கிருஷ்ணமுதலானோரிடத்தில் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்கள்தங்கள் பட்டணங்களுக்குச் சென்றார்கள். பின்பு ஜராசந்தன்குமாரனுகிய சகதேவன்கொடுத்த பரிசுகளை நோணர்ந்துகாட்டக்கண்ட தருமராஜனானவர் சந்தோஷப்பட்டு, அந்தஜராசந்தனுடைய மேன்மைபெற்ற ரதத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ண

ஐயக்குவெகுமதிசெய்தார். அந்தத்தேரைக் கண்ணன் வாங்கிக்கொண்டு, பாண்டவர்களையும், குந்தி - துரோபதை - சுபத்திரை-முதலானவர்களையும், தருமபு [illegible] டியுபசரித்துச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, யாவரும் [illegible] அத்தேரின்மேலேறித் துவாரகைக்குச் சென்றார். வீமசேனன் முதலிய நால்வரும் [illegible] வுடனேபோய் வழிவிட்டு, அவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் நகரத்துக்குவந்து செல்வமுடையுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அருச்சுனன் உத்தரதிக்கு விஜயம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துவாரகைக்குப் போனபின்பு ஒருநாள் சபையில் முநிவர்களும்-தம்பியர்களும்-வியாசர் முதலிய அனேகரிஷிகளும் கூடியிருக்கையில், தருமபுத்திரர் நாரதர் சொல்லியபோன இராஜசூயத்தைக்குறித்து யோசித்து ஓ! ஓ! அந்த [illegible] மனதிலே [illegible] விருப்பமுள்ள [illegible] அருச்சுனனைத் தம்பியைப் பார்த்து, அண்ணா! [illegible]

[illegible]

த்து வீமசேனன் போகட்டும். மேற்றிசைக்கு நகுலன் செல்லட்டும். தென்றிசைக்குச் சகாதேவன் போகட்டும். இவ்வாறு நீங்கள் போய் ஜெயித்து வந்தவுடனே யாகத்தைச் செய்வோமென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே செய்வோமென்று அந்த நால்வரும் அவர் வார்த்தையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவனையும் [illegible] பணிந்து [illegible] விஜய [illegible] புறப்பட்டார்கள். [illegible] மகாராஜன் [illegible] பிராமணர்களைக் கொண்டு [illegible] செய்வித்து, [illegible] அவர்களால் ஆசீர்வாதம் பெற்றுத் [illegible] நல்ல முகூர்த்தத்தில் [illegible] அந்த பாண்டவர்கள் நால்வரும் சதுரங்க சேனைகளோடு புறப்பட்டு, தத்தமக்குக் குறித்த திசைகளை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஓ ஜனமேஜயமகாராஜனே! அவர்களுடைய திக்குவிஜயத்தை [illegible] சொல்லுகிறேன் கேளும். [illegible] அருச்சுனன் [illegible]

[illegible]

யபிரதிவிந்திய னென்கிற ராஜாவையும் அவனுக்கு அமைச்சராயுள்ளபேர்களையும் பற்றவர்களையுங்கீழ்ப்படுத்தி, அங்கிருந்துசக்ராயுதத்தால்வெட்டப்பட்ட சப்த்திரங்களினுமேவடபக்கத்திலே உண்டாகிய சப்த்திவுகளுக்குப்போய், அவ்விடத்து ராஜாக்களை சுவாதீனஞ்செய்து வெகு திரவியங்களைச் சம்பாதித்து, பச்சிம பாகத்திற்சென்று, அங்கே ஒருகூட்டமாயிருந்து கொண்டு நாடுகளைக் கொள்ளையடித்து வருந் திருடர்களோடு யுத்தஞ்செய்து, அவர் பின்னலாய் வெட்டியடித்து அநேகங்கோடி பொருளைக் கைக்கொண்டு, காம்போசனென்னும் தேசத்து ராஜனையும் - இருஷிகனென்னுந் தேசத்து ராஜனையும் வெற்றிகொண்டு, நக்ஷத்திரத்தில் விளங்குகிற பிராக்ஜோதிஷமென்கிற பட்டணத்துக்குப் போனான்.

அந்தப்பிராக்ஜோதிஷநகரத்தில் இருக்கிற நரகாசுரனுடைய புத்திரனாகிய பகதத்தனென்கிறவன் ஓர் வெள்ளை யானையின்மேலேறிக்கொண்டு, மவுந்தேனைகள் புடைசூழ அர்ச்சுனனோடு யுத்தத்திற்கு வந்தான். அப்போது இருவருக்குங் கொடிய யுத்த முண்டாயிற்று. அந்தயுத்தம் எட்டுநாளளவாய் நடந்தது. இரண்டு சேனைகளிலும் அநேகயானைகள் மலைபோற் குவிந்து விழுந்திறக்கவும், அங்கிருந்து அருவிகள்போல உதிரவாறுகள் பெருகவும், அவைகளிலே துண்டிக்கப்பட்ட தலைகள் முதலான அவயவங்களும்-கத்திமுதலான ஆயுதங்களும்-மீன்கள்போல ஓடவும், மண்டை யோடுகள் ஆமைகள்போ லூரவும், குதிரைகளுடைய தேகங்கள் உடைந்த கப்பல்கள் போலக்காணவும்; யானைத்தேகங்கள் தோணிகள்போல மிதக்கவும், இயமனுடைய மங்கையர்களைத் தழுவுவது போற் கழுகுகள்முதலிய பக்ஷிகள் பறந்துவர ஊடவும், அந்தரத்தத்திலே பேய்கள் குமுறு கூடி விளையாடவும், அந்த ரத்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கொடிய சாறுகுடிக்கவும், அந்தயுத்தம் மிகவு பயங்கரமாகவும்-யாவரும் அதிசயிக்கத் தக்கதாகவு நடந்தது. அந்தப் பகதத்தனுடைய சகாயமாகக் கிராத தேசத்தாரும்-சீனதேசத்தாரும் - இன்னுமனேக தீவுகளிலிருக்கிற பேர்களும் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அர்ச்சுனன் சரமாரி பொழிந்து, கைவேறு - கால்வேறு - தலைவேறு - உடல்வேறு சண்டங் கண்டமாய்த் துண்டித்து, பெருவாறு ஓடப்பட்ட... அவர்களெல்லோரும் அவனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், தலைவிரிகோலமாய் ஒருவர்பின் ஒருவர் வெறுத்துக்கொண்டு நாலாதிக்கு மோடினார்கள்.

இவ்வாறு சேனைகளெல்லாம் ஓடக்கண்ட பகதத்தன் வெகு கோபமடைந்து, தன்யானையை அர்ச்சுனன் தேருக்குச் சமீபத்தில் விடாமற் செலுத்தி, வில்வளைத்து நாணேற்றி நாராசங்களைத் தொடுத்து, அம்புகளைத் தொடுத்துப், பிரளயகால மேகம்போல் மலையுந் துளைபடும்படி மழைபொழிவது போல் அர்ச்சுனனுடைய தேர்க் குதிரை முதலானவைகளெல்லாந் துளைபட்டுச் சிதறிப் பறந்தோடும் படியாய் அடித்தான். அச்செய்கையால் அர்ச்சுனன் காலாக்கினி ருத்திரன்போல் வெகுண்டு, ஓரம்பினால் அந்தப் பகதத்தனுடைய வில்லையறுத்து, ஓரம்பினால் கவசத்தைக்கிழித்து, பாணங்களால் அவனுடைய சுப்பிரதீபமென்னும் யானையின் மத்தகத்திலடிக்க, அந்தயானை பதைபதைத்து வீறிட்டுக்கொண்டு பின்னேதிரும்பியோட, அதுகண்டு அர்ச்சுனன் சங்கம்பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்ய, அதனாலே பகதத்தன் மிகவும் நாணி, அர்ச்சுனனுடைய பலபராக்கிரமங்களைச் சகிக்க நம்மாலாகாதென்று மனதிலெண்ணித் தன் அவனுக்குச் சமீபத்தில்வந்து, புன்னகையுடனே அவனைப்பார்த்து, ஓ அர்ச்சுனா! இக்காலமளவில் என்னோடு நின்று போர்செய்தவன் யாருமில்லை. உன்னையொருவனைத்தான் கண்டேன். உன்னுடைய பலமும், பராக்கிரமமும், சாகசமும், சாமர்த்தியமும், தைரியமும், மேலுங்கொண்டாடத்தக்கதாயிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட உன்னோடே எனக்குப்போர் செய்யும்படி நேரிட்டதற்கு வெகுசந்தோஷப்படுகிறேன். பாண்டு மகாராஜன் மகாபாக்கியவான். உன்னுடைய இன்னுந்தான் சிறப்புற்று. எட்டுநாள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்தும் இளைப்பில்லாமலிருக்கிற மகாவீரனாகிய உன்னுடனே இனிப்போர் செய்ய என்னாற் சமர்த்தியமில்லை. இதற்கு முக்கியகாரணமென்னவென்றால், உனக்குப் பிதாவாகிய தேவேந்திரனுக்கு, நான் சினேகிதன். எனக்கு மவனுக்கும் பிராதா வென்கிற முறையுண்டு. அப்படியிருக்கையிலே இந்திரபுத்திரனாகிய நீ எனக்கும் புத்திரனாகவேண்டும். புத்திரனிடத்திலே வாத்சல்யம் பிதாக்களுக்கு இயல்பாதலாலும், அப்புத்திரனும் பிதாவைப் போலவே வந்து நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனாதலாலும், உன்னோடே இனி யுத்தஞ்செய்ய என்மனம் போகவில்லை.

ஆகையால் இதுவரையில் யுத்தம்பண்ண வேண்டியதென்னவென்றால் - நீ வந்தயிடத்துடனே எதிர்த்துவரக்கண்டு, உன்சாமர்த்தியந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று யுத்தஞ்செய்தேன். உன்சாமர்த்தியமறிந்தேன். இந்திரனுடைய பராக்கிரமத்தையதிசயித்திருக்கிற நானுனைய, உன்னுடைய ... படியாய் நாகுறு. சந்தோஷப்பட்டேன். நீ வந்த காரியமென்னவென்று அந்த யானையினின்றிறங்கிச் சொன்னபோது, அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் யுத்தத்தைநிறுத்தி மேலைத்தன் கைகூப்பிக் கொண்டு, ஓ மகாராஜனே! என்பிதாவின் சினேகிதராகிய நீர் சந்தோஷப்படும்படி நேரிட்டது என்பாக்கியமல்லவா. நானென் தமையனாகிய யாதொன்று-என தமயனாகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூய யாகஞ்செய்து, சக்ராட்டென்னும் பெயருடைய யத்தனித்திருக்கிறார். அதற்காகத் திக்விஜயஞ் செய்து நடந்தும் ராஜாக்களை ஜெயித்துக் கப்

பம் வாங்குகிறதற்காக நான் யுத்தயாத்திரை வந்தேன். நீர் இந்திரசகாயனென்று சொல்லுகிற படியினாலே உம்மைக் கப்பங் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆக்கியாபிக்க வல்லவனல்லேன். இக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று யாசிக்கிறேனென்று சொல்லப், பகதத்தன் - ஓ குழந்தாய்! தருமபுத்திரருடைய காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்டிய பொறுப்பு உனக்கு மாத்திரமன்று. அது எனக்கும் அவசியந்தானென்று சொல்லி, அர்ச்சுனனைத் தன்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் விருந்துசெய்து கொண்டாட, அர்ச்சுனன் ஒரு மாதவரையில் அவ்விடத்திலேயே இருந்து, அந்தராசனிய நிலையிலிருக்கும் அனேகந் தீவுகளையெல்லாஞ் செயித்து, வெகு திரவியங்கள் சம்பாதித்துப் பகதத்தன் வசத்தில் வைத்து, அந்தப் பிராக்சோதிஷமென்னும் பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுக் காமபுரமென்கிற விடஞ்சென்று, அந்த ராஜாவையும் வசப்படுத்தி, இமயமலையையடைந்து, அதன் சார்புமலையாகிய புனலிமென்னும் பர்வதத்தையுமடைந்து, அங்கிருக்கும் அநாள்வனென்கிற ராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு, அவனாற்கொடுக்கப்பட்ட பொருள்களையங்கேயே வைத்துப், பின்னும் வடதிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அங்கே அரந்தரமென்னும் நகரத்திற்போய், அத்தேசத்தார் வலுவிற்கொணர்ந்து கொடுத்த பொன் வெள்ளி ரத்தினங்களிவையாவையும் வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்தே பகீரதி - உபகிரி - என்கிற பர்வதங்களிலிருக்கிற வேடராஜாக்களைச் செயித்துக் கப்பம்வாங்கிக் கொண்டு, அவர்களையுங் கூடவே வரச்செய்து குலூதமென்னுந் தேசத்திற்குப் போனான். அந்தத்தேசாதிபதியாகிய பிருகந்தனென்கிறவன் மகாவீரியமுள்ளவன். அவன் கடல்போன்ற சேனைகளுடனே தன் ராச்சியத்தை அர்ச்சுனன் ஆக்கிரமிக்கக்கண்டு மிகுந்த ஆத்திரமடைந்து, தனது சகலசேனைகளையுஞ் சன்னத்தப்படுத்திப், பூட்டியிருப்பட்டணத்தினின்று வெளியில்வந்து யுத்தபேரிகையடித்தான். அவ்வேளையெட்டாத்திரத்திலே அர்ச்சுனனும் தன் சேனைகளைச் சித்தப்படுத்தி, யுத்தத்திற்குச் சித்தமாகவந்தான். உடனே இவ்விருவருக்கும் மகாயுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போது இரண்டு சேனைகளுக்கும் பலநேரம் பயங்கரமான சண்டைநடந்த பின்பு, யானைகளோடு யானைகள் - குதிரைகளோடு குதிரைகள் - தேர்களோடு தேர்கள் - காலாட்களோடு காலாட்களாக யுத்தமாகி, அதன்பின் வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகள் - கத்திக்காரரோடு கத்திக்காரர்கள் - கதாயுதரோடு கதாயுதராகத் துவந்துவ யுத்தமுண்டாகி, பூர்வத்தில் தேவருக்கும் அசுரருக்கும் நடந்தயுத்தம்போலிருந்தது. அந்த யுத்தத்திலே பிருகந்தனுடைய சேனைகள் அர்ச்சுனன் சேனையினாலே அடிபட்டுத் தாவிக்க மாட்டாமல், பெருங்காற்றிலகப்பட்ட செத்தைகள் போல் திக்குதிக்காய்ப் பறந்தோடப்; பிருகந்தனென்பவன் வில்லைவளைத்துப் பாணங்களை வருஷித்துப், பாண்டவர் சேனையை வெலவெலக்கச் செய்து, தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிச் சங்கநாதஞ் செய்ய; அர்ச்சுனன் கோபித்துப், பாணவருஷத்தினால் அக்குலூத ராஜனுடைய தேர்க்குதிரைகளையுஞ் சாரதியையுங் கொன்று, வில்நாணியையு மறுத்து, வேகத்தோடு வந்த ரதத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்ய; அதனாலே அந்தராஜன் மிகவும் பயந்து, இனி இவனோடு யுத்தத்தைவிட்டு வணங்குவதே நன்மையென்று நினைத்து, வேறுகுதிரைமீதேறிக் கொண்டு பட்டணத்திற் சென்று, வெகுதனபராதிகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து அர்ச்சுனனுக்குப் பாதகாணிக்கை வைத்துப் பணிந்தான்.

அதுகண்ட பாண்டவவீரன் அவனிடத்தில் தயவாகி, எங்கள் தமையனார் செய்யப்போகிற இராஜசூயயாகத்திற்கு வந்து நடப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அவ்வரசன் அப்படியே யாகட்டுமென்று தன் தேசத்துமலைகளிற்பிறந்த உயரமும்பருமனுமுள்ள யானைகளில் அனேகமும்; மகாவேகம் பொருந்திய தன் தேசத்துக் குதிரைகளில் அனேகமும் கொடுத்தான். அவைகளை அர்ச்சுனன் அங்கீகரித்து, நான் போகும் போது கொண்டுபோகிறேன் அதுவரைக்கும் இவை யெல்லாம் இங்கேயே யிருக்கட்டுமென்று வைத்துப் போட்டு, அந்தக் குலூதத்தேசத்து ராஜனாகிய பிருகந்தனையுங் கூட்டிக்கொண்டு, சேனாபிந்து வென்னும்ராஜனுடைய தேசஞ்சென்று, அந்தராஜன் வணங்காமல் எதிர்த்தபடியால் அவனைப் பரிவாரத்தோடு தேசம்விட்டுத் துரத்தி, அந்நகரத்திற் புகுந்து அரண்மனையிலிருந்த சம்பத்தை யெல்லாஞ் சுவாதீனஞ் செய்து கொண்டு, அத்தேசத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரியைநியமித்து, அங்கிருந்து வாமதேவனென்னுந் தேசத்தையும்-சுதாமாவென்னும் பர்வதத்தையும் தாண்டிப்போய், உத்தரகுலூத தேசங்களையடைந்து, அவ்விடத்து ராஜாக்களைவென்று கப்பங்களைவாங்கி, அந்த ராஜாக்களையுங் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு, அந்தச் சமீபத்திலிருக்கும் அப்பிரசித்தங்களாகிய ஐந்து தேசங்களுக்குந் தூதனையனுப்பிக், கப்பங்களை யழைப்பித்துக்கொண்டு, தவிப்பிரஸ்தமென்னுந் தேசத்திற்போய் அங்கே சேனாபிந்துவென்கிற ராஜாவினுடைய பட்டணத்திலே தன்சேனைகளை இளைப்பாறவிட்டுத், தானும் இளைப்பாறி, அந்தவேந்தனால் மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து விசுவகசுவென்கிற ராஜனிடத்திற்குப்போய், அவனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு, அவனைத்துரத்தி அவன் நகரத்தைக் கொள்ளையடித்துப், பர்வததேசத்தாராகிய ஒருவனை அவ்விடத்திற்கு ராஜாவாக்கி, உச்சசவசங்கேதனென்று பேர்கொண்டிருக்கிற க்ஷத்திரியனைச் செயித்துக், காஸ்மீர தேசஞ்சென்று, அத்தேசத்து ராஜா

களாகிய காஸ்மீரகர்க ளென்கிற பத்துக்கூட்டத்தாரையும்வென்றுகொண்டு,உலகமெங்கும்புகழப்பட்டஅத்தேசத்து வஸ்துக்களை,விஸ்தாரமாய்ப்பெற்று, திரிகர்த்ததேசம் - கொங்கணதேசம் - இவைகளைச் செயித்து, அனேகம்உயர்ந்த ரத்தினங்களைக் கப்பமாய்வாங்கி, அபிசார தேசத்தைச்செயித்து, உரசதேசத்திற்குப்போய், அவ்விடத்து ராஜாவாகிய ரோசமானனைச்செயித்துச், சிங்கபுரத்திற்குப் போய், சித்திராயுத னென்கிற ராஜாவோடு யுத்தம்பண்ணி அவனைப் பராசிதப்படுத்தி, அவன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்து வெகு பரிசுகள்பெற்று, வங்கதேசத்தையடைந்து, தன்னைக்கண்ட மாத்திரத்திலே அந்த வங்கதேசத்து ராஜன் வெகுமரியாதை யோடு கொணர்ந்து கொடுத்த கப்பத்தை யங்கீகரித்துப், பாஹ்லீகதேசம்போய் அவ்விடத்து ராஜாவுடனே யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்க, அவனும் மகாபலவா னானபடியினாலே சைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து மகாபராக்கிரமத்தோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தான்.

அந்த ராஜனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் இரண்டுத்தேர்ச் சண்டைநடந்தபோது, இவன் பாணங்களை யவன் தடுக்கிறதும் - அவன் பாணங்களை இவன் தடுக்கிறதும் - சமயம்பார்த்து இவன்மேலே யவன்பின்தொடரச் செய்கிறதும் - அவன்மேலே இவன் பின்தொடரச் செய்கிறதும் - விற்களை வளைக்கிறதும் - நாணை யெறிகிறதும் - அம்பெய்கிறதும் - தாக்குகிறதும் - [illegible]றதும் - இவையெல்லாம் எப்போதும் அப்படி யப்படியே இருப்பதுபோலேகாணப்படும்படி சித்திரமாகச்சிலநேரம் விற்சண்டை செய்து, பின்பு கத்திச்சண்டை மற்சண்டை செய்து, இப்படியாக நெடுநேரம் யுத்தம்நடந்துமுடிவில்லாதிருக்கப், பற்குனன் பிரயாசத்து அசங்கம்போல வெகுசோபாசமடைந்து, தன் சகாயபுருஷனை வருவித்து அச்சரமாரி பொழிந்து, பாஹ்லீகதேசத்து ராஜனை வெல்லச் செய்தான். இவ்விதமாக வெகுபிரயாசத்தினாலே அந்தராஜனை வென்றானான பின்பு, அவ[illegible]னுடைய வீரத்தனைமெச்ச சந்தோஷித்து யுத்தத்தை நிறுத்தி, தன[illegible] அர்ச்சுனனை [illegible] போய [illegible] [illegible], அவனை [illegible] [illegible] அந்தராஜ[illegible] [illegible] [illegible]த்தர் - [illegible] - [illegible] - இவ[illegible] [illegible] திரவியங்களை [illegible] [illegible], அ[illegible] [illegible] [illegible] நேசமா[illegible].

அந்தத் [illegible] தேசத்திலே [illegible]யாகிய [illegible]யும் - [illegible]டையும் - [illegible]யுமுடைய ரா[illegible]கள் யாவரும் அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்[illegible] கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே பயந்து, தங்களுக்குண்டாகிய திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து பணிய, அர்ச்சுனன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ராச்சியத்திலேயேயிருந்துசெவ்வையாய் அரசாட்சி செய்துவரும்படி திட்டஞ்செய்து, அதற்கு சமீபமான கிராததேசத்திற் சென்று, அவ்விடத்திய ராஜாக்கள் கர்வத்தினாலும் அகங்காரத்தினாலும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபடியால் அவர்களையும் அவர்களுடைய சேனாபரிவாரங்களையும் தலையறுத்து, அவர்கள் பொக்கசத்தை யெல்லாங் கொள்ளையிட்டு, அங்கிருந்து சமுத்திர வோரத்திலிருக்கும் ஓடமலைசதேசத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்திய ராஜாவாகிய ஸ்ரீசுமனென்கிறவன் வெகுசேனைகளோடுங்கூடி யுத்தத்திற்குவர, அருச்சுனனும் தன்சேனைகளைச் சித்தம்பண்ணிக்கொண்டு பயங்கரமான யுத்தஞ்செய்தான். இவ்வாறு இருவருக்கும் நெடுநேரம் யுத்தம்நடக்கவே, ஸ்ரீசுமனுடைய சேனைகள் வெகுவாய் மடிந்துபோயின. அதைக்கண்ட அந்தம்லேச்சராஜன் மனந்தளர்ந்து, இனிச்சம்பண்ண மாட்டாமல், அர்ச்சுனனை அப்படியே யங்கீகரித்து, அவனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட கிளியினையொத்த பச்சைநிறமுள்ள சில குதிரைகளையும் - மயிலினையொத்த பல குதிரைகளையுங் கொடுத்துக்கொண்டு, [illegible] சமீபத்திற்கு வந்து, தன் சேனைகளை அவ்விடத்திலே நிறுத்தி, அதுவரையில் சம்பாதித்த திரவியங்களை அவர்களுடைய சாலையிலே வைத்து, எல்லாரோகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு [illegible] பர்வதத்திற்குப்போய், அவ்விடத்திலிருந்த [illegible] ராஜாக்களை [illegible], இமயமலைக்கா[illegible] பர்வதத்திலே [illegible], அப்பர்வதத்தில் [illegible] ராஜனை [illegible]செயித்து, அவனை [illegible] [illegible], அவ்விடத்திலேயே [illegible], அங்கிருந்து [illegible] தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்திய [illegible] தேவசாதியாரோடு நெடுநேரம் [illegible], [illegible] வார்த்தைகளாலே [illegible] [illegible], [illegible] தேவசாதியினா[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] தேசத்திற்குப் போய், அ[illegible] [illegible], அநேக [illegible] - [illegible] பட்டின [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible]களையும் - பற[illegible] [illegible]களையும் பெற்று, [illegible] [illegible] போகச் சேனைகளை [illegible] [illegible], [illegible] மடைந்து, அங்கே [illegible] [illegible] [illegible] நாதாங்கும் அழகாகி யிருக்கின்ற - மடங்கள் - [illegible]-பீடங்கள் - தோப்புகள் - முதலான வைகளைக்கண்டு களித்து, சவுந்தரிய முள்ள ஸ்திரிகளையும்புருஷர்களையும் பார்த்து ஆச்சரி

யப்பட்டு, கயபயங்களாலே யவர்களைச்சுவாதீனப்பண்ணி, அநேகந்திரவியங்களையுங் கிரகித்து மகாசந்தோஷத்தோடு இளாவிருதவருஷத்திற்குப் போனான்.

அவ்விடத்தில் தேவர்களுடைய வீடுமுதலானவைகளைக்கண்டு ஆச்சரியத்தையும் பயத்தையுமடைந்து, அவர்களை மகவும் வணக்கத்துடனேகண்டு, ஓ மகானுபாவர்களாகிய புருஷர்களே! என்தமயனாகிய உதிஷ்டிரமகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ்செய்ய யத்தினப்பட்டிருக்கிறார். அதனாலே நான் வடதிசையிலுள்ள ராஜாக்களைச்செயித்துக்கப்பம்வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். நீங்களுந்தயைசெய்து ஏதாகிலுங் கப்பம் போற்கொடுத்து அக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றுகேட்க, அவர்கள் இவனிடத்திற பிரீதிசெய்து, பூலோகத்திற்கிடையாத உத்தம ரத்தினாபரணங்கள் - வஸ்திரங்கள் - முதலானவைகளைக் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு, மேருவுக்குப் பிரதக்ஷிணமாய் வடக்கேபோகவேண்டுமென்றுபுறப்பட்டு, அவ்விளாவிருத கண்டத்தின் அழகைப் பார்த்து ஆனந்தப் பட்டுக்கொண்டே சுத்தப் பொன்மயமாகிப் பலரத்தினங்கள் நிறைந்த தாழ்வரைகளோடுகூடி வெகுஅழகாகிய சோலைகள்சூழ்ந்து அக்கினிபோல் வெகுபிரகாசம்பொருந்திப் புண்ணியவான்களுக்கேயன்றி மற்றவர்களாற்பார்ப்பதற்கருமையாகிய பெருமையுள்ளதாய், இவ்விதமாகிய தென்று நிதானிக்கக்கூடாமற் பலமும் - மகிமையும் - அழகும்-காந்தியும் - பொருந்திய பலவகைப்பட்சிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், மிருதசஞ்சீவினி - விசல்லியகரணி - முதலாகிய ஔஷதிகளால்விளங்கித், தேவர் - கருடர் - கந்திருவர் - முதலானோருக்குப் போகஸ்தானமாகி, அவர்கள்செய்யாநின்ற நாட்டியம் - கீதம் - போசனம் - போகம் - இவைகளாற் பஞ்சேந்திரியங்களையுங் கவர்ந்துகொள்ளத் தக்கதாகிய சுவர்ணமயமாய் விளங்கு மகாமேருவென்கிற பருப்பதத்தைக் கண்டான்.

அம்மாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் ஆனந்தசாகரத்தில் முழ்கிப்பிரமித்து ஸ்தம்பித்து, அந்த மகாபருவதத்தினிடம் பெருகாநின்ற ஜம்பூநதியையும் - அதினருகேயிலிருக்கும் உத்தியான வனங்களையும் - அதிலவாசம் பண்ணாநின்ற சித்தபுருஷரையும் கண்டு, அவர்களுக்குத் தான்வந்த செய்தியை வணக்கத்தோடு தெரிவித்து, அவர்கள் தயைசெய்துகொடுத்த ரத்தினம் முதலானவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, கந்தமாதன பர்வதத்தைக்கடந்து, மறுபடி இளாவிருத கண்டத்திற்குவந்து, மேருபர்வதத்தினுச்சியிலிருக்கிற நாவல்மரத்தின் பழங்கள் கீழேவிழுந்து நசுங்கி அவைகளின் இரசம் ஜம்பூநதி யென்கிறபேராய் பெருகி வருவதையும், அந்தரசம்பட்ட பூமியெல்லாம் ஒப்பற்ற தங்கமாகிறதையும், அத்தங்கத்தினலாகிய பணிகளைச் சித்தபுருஷரும் சித்தஸ்திரிகளும் தரித்துக் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கி அவ்வாற்றின் நீரைக்குடிப்பதினால் தேகத்தில் இளைப்பு - மூப்பு - தளர்ச்சி - வேர்வை - முதலிய துன்பங்களில்லாமற் காந்தியும் - சுகந்தமும் - பொருந்தியிருப்பதையும், அந்தநாவல்மரத்தினிழலிலே அனேகமாயிரம் முனிவர்சஞ்சலமின்றித் தவஞ்செய்துகொண் டிருப்பதையும், நிர்மலமாகிய அவ்வாற்றின் ஜலத்திற் பொற்றாமரைகள் மலர்ந்திருக்க-அவைகளின் தேனைக்குடித்துக் களித்து ஒலித்துக்கொண்டு சுழன்றுவராநின்ற வண்டுகளைக்கண்டு நயந்து மிகவுமாசையாநின்ற பெண்களோடு கணவருடன் பிணக்குற்ற மாதர்கள்வலுவிற் கணவனைத்தழுவ - அதனாலவர் பேரானந்தமுற்று அவ்வண்டினத்தைத் துதிப்பதையும், சுவர்ணமயமாகி வெகுவிசித்திரமாகத் தளிர்த்துப் பூத்துப்பழுத்துப் பரந்துவிளங்காநின்ற சோலையின் ஓர்புறத்தில்-மரத்தினிழலில் மாதர்மடிமேல் ஆடவர்படுத்துக்கொண்டு கிளைகளிலிருந்து கொஞ்சாநின்ற கிள்ளைகளின் மொழிகளைக்கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு நகைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், மற்றோர்புறத்தில் ஊடலுற்ற நாயகிகளைப் பலவிதங்களினால நாயகர் சமாதானப்படுத்திக் கொஞ்சுவதையும், இன்னுமோர்புறத்தில் தேவர்கள்சபைசேர்ந்து கந்திருவர்பாட அப்சரமாதராட வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதையும், பின்னுமோரிடத்தில் தேவகணங்கள் கள்ளுண்டுகளித்து ஒருவரோடொருவர் போர்செய்துவைவது அருகுபிதற்றிக் குதித்து நிற்பதையும், ஒருபக்கத்தில் மகாதபசிகள் சொல்லு முபதேசங்களைப் பத்தியுடன் சிலர் கேட்டுக்கொண் டிருப்பதையும், மற்றொருபக்கத்திற் கொடிகளுஞ் செடிகளும் படர்ந்த மண்டபங்களிற்புகுந்து காமநூலிற் சொல்லியபடி பலவிதகரணங்கள் செய்து ஸ்திரிகளும் புருஷரும் போகித்துக்கொண்டிருப்பதையும், விசித்திரமாகப்பக்ஷிகள்கூவுகிறதையும், இப்படிப்பட்டபலவேடிக்கைகளையெல்லாம்பார்த்துக்கொண்டேமந்தரபருவதத்தினிடத்துக்குவந்து, அதனருகிற் பெருகாநின்ற சைலோதை யென்கிறநதியின் கரையிலிருக்கும் மூங்கிற்காட்டைக் கண்டு, அவ்விடத்திலிருந்த - காவுர் - சாவர் - நதயோதர் - பிரவதசர் - நிம்மவேணுபர் - பசுபர் - குளிந்தர் - டங்கர் - பரடங்கணர் - என்கிற மகாவீரராகிய ஜாதியாரை வென்று வெகுபொருள்களைச் சம்பாதித்து. மால்யவத் பருவதம் - நீலபருவதம் - சுவேதபருவதம் - முதலாகிய இடங்களுக்குப் போய் அவ்விடத்தினரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிக் கொண்டு, சிருங்கவானென்கிற பருவதத்தைத் தாண்டிக், குருவருஷத்திற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த கந்திருவர் - கின்னரர் - முதலியவர்களிடத்திற் சுவர்ணமயமாகிய மான்றோல்முதலான வெகுபொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டு, அப்பாலும் போகவேண்டுமென்னு மனமுடையவனாகவிருந்தான்.

இக்கருத்தை யவ்விடத்திற் சுவர்க்கத்துக்குப் போகும்வழியி லிராநின்ற காவற்காரரறிந்து, அவனை நோக்கிக் கொஞ்சங் கோபத்துடனே சொல்லியதாவது - ஓய் அர்ச்சுனமகாராஜனே! இதோ நாங்கள் காவல்கொண்டிருக்கின்றஇந்தத்தேசம் உத்தரகுருவென்று சொல்லப்படும். இதில் மனுஷியாள் பிரவேசிக்கக்கூடாது. இதுவரையில் நீவந்ததே அதிசயம். இனிமேற்போக யத்தனப்படுவது தகாது. அசாத்தியமாகிய காரியத்தை யத்தனித்து அவமானப்படாதே. இதுவரையில் மனிதரிருக்கிறார்களோ அதுவரைக்குந்தான் மனிஷியலோகம். அதற்கப்பால் மனுஷியர்களிருவர் முதலானோரிருக்குமிடமும் அத்துடன் சேர்ந்ததுதான். அப்பால் தேவபூமி. ஆகிலும் நீ மகாநுபாவனானபடியால் இதுவரையில் வந்தாய். இனி இத்தர நருவில எங்கள்வார்த்தையைக் கேட்காமற் பிரவேசிப்பாயேயாகில், அவ்விடத்தில் ஒருவரையுங் காணமாட்டாய். உன்கண்களுக்குப் பாழாகத்தோற்றும். அன்றியும் நீ மறுபடி திரும்பிப்போவது வருத்தமாகும். ஆகையால் நீயேன் பிரயாசைப்படுகிறாய்? இவ்வளவு நீ ஜயித்து வந்ததற்காக மிகவுஞ் சந்தோஷப்படுகிறோம். உன்னிடத்தில் எங்களுக்கு ஒருவிதஆசையுண்டாயிருக்கிறபடியினாலே, நீவந்த காரியத்தைச் சொன்னால் அதைநிறைவேற்றுகிறோமென்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் கைகூப்பி அந்தத் துவாரபாலகரைப் பார்த்து, ஓ துவாரபாலகரே! நான் தேவர்களினுடைய கட்டளையைமீறி நடப்பவனல்லேன். நீங்கள் இவ்வளவு சொல்லியதினால் மிகவும் சந்தோஷமாயிற்று. நான்வந்தகாரிய மென்னவென்றால் - என் தமயனாராகிய உதிஷ்டிரர்இராஜசூயயாகத்திற்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறார். அதற்காகத்தான் இவ்வளவுதூரம் ஜெயயாத்திரைவந்தேன். நீங்களும் தயைசெய்து ஏதாகிலுங் கொஞ்சந் திரவியங்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அவர்கள் பலவிதப் பொருள்களைக் கொடுத்தார்கள். அர்ச்சுனன் அருமையாகிய அப்பொருள்களைக் கைக்கொண்டு, சந்தோஷத்துடனே தேரேறித்திரும்பி, அந்தத் தேவபூமியைவிட்டுத் தாண்டி, முன்னே ஜயிக்காமலிருந்த புளிந்தர் - புகாசர் - உணர் - ஆபீரர் - கஷர் - மகாயவனர் - மிலேச்சர் - முதலாகிய பலரையும் கொடியயுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, மெத்த திரவியங்களைச் சம்பாதித்துப் பெற்று, இப்படியே வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டி வரும்படி யாவரையும் திட்டஞ்செய்து, முன்னேயிருந்த அனேக பூபாலர்களும் அவ்வாறேகவே கப்பங்கட்டிவரும்படி [illegible]ட்டனுப்பி, இமயமலையின் சாரலிலே வைத்திருந்த சகல சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு, கப்பமாகவும் பரிசாகவும் பெற்றயானைகுதிரை முதலானவைகளையும் - சுவர்ணம் இரத்தினம் முதலானவைகளையும் - [illegible]த்துக்கொண்டு, தனது இருபுறமுஞ் சேனைகளுஞ்சூழ, ஜயபேரிகளும் - கட்டியங்களும் - பலவித வாத்தியங்களுமுழங்க, ஜயக்கொடிகள் ஆகாசத்திற்பறக்க, பட்டணத்துச் சனங்களெல்லா மெதிர்கொண்டு வந்து கொண்டாட, இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தான் ஜெயவிஜய காண்டீபனாகிய அருச்சுன மகாராஜன்.

வீமன் இந்திரதிக்கு விஜயம்.

கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அர்ச்சுனன் வடதிசைக்கு எப்போது புறப்பட்டானோ? அப்போதே வீமசேனனும் ஓரக்ஷௌகிணி சேனையுடனே கிழக்குத்திக்கைக் குறித்துப் புறப்பட்டு, வழியிலே அனேகங்காடுகள்-மலைகள்-நதிகள்-இவைகளைத்தாண்டி, அவ்விடத்து ராஜாவாகிய உரோசமானனென்கிறவனை ஜெயித்துக் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு, பாஞ்சாலதேசஞ்சென்று, மாமனாராகிய பாஞ்சால ராஜனைக்கண்டு பணிந்து வந்தகாரியத்தைச் சொல்ல, அவன் அப்படியே கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தாலும் அக்குடும்பத்தைச்சேர்ந்த பலரும் அதற்குச் சம்மதிக்காமையினாலே அவர்களுக்கு வெகு சமாதானங்கள் சொல்ல, அதனாலுஞ் சிலர் ஒத்துக்கொள்ளாமலிருக்கக்கண்ட வீமன் தனதுபராக்கிரமவலிமையினாலே யவர்களைப் பயமுறுத்த, அந்தப்பயங்களாலே பாஞ்சாலர்யாவருஞ் சம்மதிப்பட்டு, உடனே கப்பம்வாங்கி அந்தப்பொருள்களை யவ்விடத்திலேயேவைத்து, சில பாஞ்சாலரையுங் கூட்டிக்கொண்டு விதேகதேசஞ்சென்று, மிதிலையென்கிற மகாநகரத்திற் பிரவேசித்து யுத்தபேரிகையடிக்க, அதுகண்ட அந்தவிதேகராஜன் வந்து வீமனோடு சினேகஞ்செய்து வெகுபரிசுகள் கொடுக்க, அவைகளையு மங்கேதானே வைத்துப்போட்டு தசார்ணதேசத்துக்குப் போனான். அந்தத்தேசத்திலே எங்கும் வற்றாத நதிகளோடு ஏரிகள் முதலாகிய பலவித சலதாரங்களிருப்பதினாலே, அத்தேசத்திற்குத் தசார்ணமென்று பேருண்டாயிற்று. அத்தேசம் இப்படிப்பட்ட நீர்வளப்பத்தினாற் கொஞ்சமுங் குறைவில்லாமல் பலவிதப் பயிர்களோங்கச் செழித்திருக்கும். அன்றியும் நந்தனசோலைகள் பலவுஞ்சூழ்ந்து, இசையாய்க் கூவுகின்ற பட்சிகள் பொருந்தி, தேசமெங்கும் மிர்போசாவமேபோற் பிரகாசித்திருக்கும். அத்தேசத்துச் சனங்கள் சகலபோக பாக்கியங்களைப் பெற்று, ஒருகுறைவுமின்றிச் சந்தோஷத்துடனே சதாகாலமும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சகலவித சிறப்புகளாலும் மேன்மைபெற்று விளங்காநின்ற தசார்ணதேசஞ்சென்று, அதின்வளப்பத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே தசார்ணநதியின் கரையில் வெள்ளிமலைபோன்ற மெத்தைவீடுகளின் வரிசைகளாலும் - இருபுறங்களும் மலங்காரம் பொருந்த ஒழுங்காக வைத்திருக்கும் பூஞ்சோலைகளாலும் - அழகியசாலைகளாலும் பிரகாசித்து, மேடுபள்ளங்களில்லாமல் மெதுவாகியும் - அபுத்தமாகியும் - மணல்களோடுங் கூடி நீண்டுமிருக்கின்ற பல வீதிகளையுடைத்தாய, அழகிலும் - செல்வத்திலும் - சா

துரியத்திலும் - கல்வியிலும் - அதிகப்பட்ட ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் நித்திய மகிழ்ச்சியுடன் ஒருவரோடொருவர் இடைவிடாத அன்புகூர்ந்து விநோதமாய் விளையாடிக் கொண்டிருக்கப்பெற்றுக், கடல்போற் சகல பதார்த்தங்களுஞ் சம்பூர்ணமாய் விற்கின்ற கடைத்தெருக்களோடுங் கூடி, மேலாகிய சவுக்கியங்களுக்கெல்லாமிடமாயிருக்கின்ற மதுமதியென்கிற பட்டணத்தைக் கண்டுகளித்து, தன்சேனைகளை யவ்விடத்திலேயிறக்கி வியூகங்கட்டி யுத்தசன்னத்தப் படுத்தி ரணபேரிகை யடிக்கவே: முன்னே கங்கை பின்தொடர்ந்துவரப் பகீரதன் வருவதுபோற் சைனிய வெள்ளம் புரண்டுவர வீமசேனன் வருகிறனென்பதைக் கேட்ட அப்பட்டணத்து ராஜனாகிய சுவர்மா வென்கிறவன் அந்த ரணபேரியின் சத்தமுங்கேட்ட மாத்திரத்தில் தன்சேனைகளைச் சித்தப்படுத்திப், பட்டணம்விட்டு வெளியில்வந்து, வீமனையும் அவன சைனியத்தையுங்கண்டு உச்சாகத்துடனே யுத்தஞ்செய்யும் அபிப்பிராயத்தைக் காட்ட, அம்மாத்திரத்தில்இருவருக்கும் பலமானயுத்த முண்டாயிற்று.

அந்த யுத்தத்திற் பாண்டவச் சேனாபதியாகியவொருவன் தசார்ணசேனையிற் பிரவேசித்துக் கலக்கியடிக்க, அந்தச்சைனியம் அல்லோல கல்லோலமாய் அலைவதைக் கண்ட தசார்ணசேனாபதி வெகு கோபங்கொண்டு, பொங்கிவருஞ் சமுத்திரத்தை யணைபோட்டுத் தடுத்தாற்போல தன்புஜபல சாமர்த்தியத்தினாற் றடுத்து யுத்தஞ் செய்தான். அந்தப்போதமற பாண்டவச் சேனாபதி யெதிர்க்க, அவ்விருவருக்கும் இரண்டு மதயானைகளுக்கு நேரிட்டயுத்தம்போற கொடியயுத்தம் நேரிட்டது. அப்போது இருதிறச் சேனைகளுந் தங்கள் தங்கள் சேனாபதிகளைச் சூழ்ந்து நின்று தைரியமாய் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத்தத்தினாலே தசார்ணசேனையில் வெகுவாய்ச் சேதம்நேரிட்டது. அதனாலே தசார்ணசேனாபதி மிகுந்த பொறுமையற்று, நெருங்கியிருந்த மரங்களைப் பெருங்காற்றுப் பிரவேசித்து முறித்துத்தள்ளி வெட்டவெளியாக்குவதுபோற் பாண்டவசேனைகளை முறித்துத்தள்ளி முடிக்கப் பார்த்தான். அப்போது பாண்டவச் சேனாபதியின் தனவிரதத்தைத் தனி னாவிலடத்தி ரரங்கம்பூரித்துச் சங்கநாதஞ் செய்து, வில்லைவளைத்து நாணைமீட்டி நாதஞ்செய்து, பத்துப் பாணத்தினால் தொடுத்து, ஒரு பாணத்தினால் கொடியறுத்து, ஒரு பாணத்தினாற் சாரதியையடித்து, மூன்றாம் பாணத்தினாற் குதிரைகளைத் துளைத்து, நான்காம் பாணத்தினால் ரதிகனையும் மார்பிற பொத்தினான். இப்படி செய்யவே தனசாரதி விடவிடத்து மூர்ச்சையடையக்கண்ட அந்தரதிகன் தன்ரதத்தைப் பின்னே போக்கிச், சாரதிக்கு மூர்ச்சைதெளிவித்து, வேறுநாணியை வில்லிற்கட்டி, மறுபடியும்வந்து வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்துப், பாண்டவச் சேனாபதியின் குதிரைகளைக்கழுத்தறுத்துச், சாரதியையும் மார்பைப்பிளந்து வில்லையொடித்து அட்டகாசஞ் செய்யும்போது; பாண்டவச்சேனையில் ஒரு ஹாரபாரமும் - தாசர்ணச்சேனையில் ஒரு கோலாஹலமு முண்டாயிற்று.

அதனாலே அந்தப்பாண்டவச் சேனாபதி மனம்பொறாமல்தேரைவிட்டுக் குதித்து, கத்தியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு தசார்ண சேனாபதியின் தேரின் மீதிறபாய்ந்து, சாரதியையுங் குதிரைகளையும் வெட்டித், தேரின் சிகரங்களையுந் துணிகளையுந் துணித்து வில்லை யொடித்து ரதிகன்பேரிற் பாய வரும்போது; அச்சேனாபதியின் உதவித்தலைவர் ஒருகோடியில வேறுரதங் கொணர்ந்து, அவனை யத்தேரின்மேலேற்றித் தாங்கள் சூழ்நின்று, பாண்டவச் சேனாபதியை வளைத்துக் கொண்டு, அவன்கத்தியைப் பிடுங்கிப்பத்திரமாய் அவனையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ள யத்தனப்படுகையில்; அச்சேனாபதிமனந்தளராமல், அங்கேவிழுந்திருந்த ஓர் தேர்ச்சக்கரத்தை யெடுத்துச் சுழற்றிச் சூழ்ந்திருந்த பேர்களைத் துரத்த; இதைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த வீமசேனன - ஓ! ஓ! நமது சேனாபதி அபாயத்திலகப்பட்டுக்கொண்டானென் றெண்ணித்து நான்குவீரரை விடாவிலனுப்ப; அவர்கள் ஓடோடிவந்து சரமாரிபொழிந்து, சூரியன் மேகங்களைக் காய்வதுபோற் காய்ந்து சேனைத்தலைவனை மற்றொரு தேரிலேற்ற; மறுபடியும் இருபக்கத்து வீரர்களுக்குங் கொடியயுத்தமுண்டாகி, அங்கங்களும் ஆயுதங்களும் பிதுங்கச் சில உதிரவாறுகளுண்டாயின. அந்தக்கொடிய சண்டையில் தசார்ண சேனாபதியின் சண்டமாருதம்போற பராக்கிரமத்துக் கணைகளைப் பொழிந்து, சேனைகள் விலகியோடும்படி யடித்து, உதவியாகவந்த நான்கு வீரர்கள் தலையையறுத்து, அப்பாண்டவசேனா நாயகனது தேரின குதிரைகளையும் பாகனையுங்கொன்று, இருபது பாணங்களை யவனமார்பிற் பிரயோகித்து மூர்ச்சிக்கச்செய்ய; அச்சேனா நாயகன் ஒரு முகூர்த்தகாலம் மூர்ச்சையோடிருந்து தெளிந்து, கத்தியைக் கையிலேந்தித் தசார்ண சேனாநாயகன்தேரையும் குதிரைகளையும் சாரதிகளையுஞ் சூரணஞ்செய்து, அவனையும் ஆயுதசூனியனாக்கிக் கவசத்தைப் பிளந்து சங்கநாதஞ் செய்தான.

அதுகண்ட அந்தச்சேனாபதியுங் கீழேகுதித்துக் கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டுவர, இருவரும் பலநேரம் கத்திகளால் சண்டைசெய்யு மளவில், சமயம்பார்த்துப் பாண்டவச் சேனாபதி எதிரியின சேனாபதியைப் பிடித்துக் கீழேதள்ளித், தனகத்தியினால் அட்டைக்கழுத்தறுப்பதுபோல் அறுத்தான். அதனாலே தசார்ணசேனைகள் தோற்றுப்போனதையும் - பாண்டவசேனை களித்திருப்பதையும் - அந்தத்தசார்ணதேசாதிபதியாகிய சுவர்மமகாராஜன்பார்த்து, தன்சேனாபதி இறந்ததைக்குறித்து மனதில துக்கமுங் கோபமும் மிகுந்தவனாய், வீமசேனனோடு செய்துகொண்

டிருந்த யுத்தத்தைவிட்டுத், தந்திரமாய் அவனது சேனாபதிமேற் பாய்ந்து, தன்சேனையை நாசஞ்செய்த விடத்திற்குவந்து நின்று, பத்து பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனை வெறுங்கையனாக்கித் தலையிலடித்தான்; அந்தச்சேனாபதி ஓர் கதாயுதத்தை யேந்திவர, தசார்ணராஜன் அந்தக் கதாயுதத்தோடு அவனகையைத் துணிக்க; அவன் மற்றொருகையா லந்தக் கதாயுதத்தை யெடுத்து வெகுதீரத் தனமாக எதிர்க்க, அந்தக்கையையு மவ்வரசன் துணிக்கவே அச்சேனாபதி கீழேவிழுந்து விட்டான்.

வீமசேனன் அதுகண்டு, அவன்செய்த தந்திரத்தினாலே வெகுகோபமும் பொறாமையுங்கொண்டு, வேறுசேனாபதியை நியமித்துத், தன்சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு சத்துருவிருக்கிற விடம்வந்து, கைகளறுந்துவிழுந்த தன்சேனாபதியைத்தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்து, அவனுக்குக் காயங்கட்டும்படி கூடாரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைவருஷித்துச் சத்துருவின் சேனையாகிய பெருங்கடலைக்கலக்கித் தசார்ணராஜனை யெதிர்த்தான். அப்போது இரண்டுராஜாக்களுக்கும் துவந்துவ யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்படி நெடுநேரம் யுத்தமானபோது இருவரும் இளைக்காமலும் பயப்படாமலுமே யுத்தஞ்செய்தார்கள். இப்படியிருக்க, அவ்விருராஜாக்களும் ஒருவர்க்கொருவர் தேர் - குதிரை - சாரதி - முதலானவைகளை நாசஞ்செய்துகொண்டு, கதாயுதத்தாற் செய்யக்கருதித் தரையிற்குதித்து யுத்தஞ்செய்ய யத்தனப்பட்டார்கள். அப்போது வெகுகாலம் யுத்தம் நடந்தும் ஜயாபஜயங்கள் காணப்படாமலிருக்கவே, வீமசேனன் சத்துருவின் பராக்கிரமத்தையும் சாமர்த்தியத்தையுங் கண்டு, மனதிலே மெச்சவும் மதிப்புங்கொண்டு பின்னிடாமலே யுத்தஞ்செய்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் அந்தச்சுவாமன் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டடிக்கவர, வீமன் லாகவத்தினால் தன் தண்டாயுதத்தினாலே அவனைக் கீழேவிழச்செய்ய, அவன் பின்னிடைந்து மற்றொரு தேரின்மேலேற, அவ்வளவுக்குள்ளே வீமன் தன் கதாயுதத்தினால் எதிர்ச்சேனையையெல்லாம் இருந்தவிடந் தெரியாமல் நாசஞ்செய்ய, அதைக்கண்டு கோபமடைந்துவந்து ரதாரூடனாக எதிர்க்கவே, வீமனும் வேறுரதத்திலேறிவந்தான்.

இப்படி வெகுநேரம் சண்டைநடந்தபின்பு, அந்தச்சுவாமனென்பவன் வீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தை இனிச்சகிப்பது அசாத்தியமென்று நினைத்து அவ்வீமசேனனைப்பார்த்து, ஓய் ராஜனே! நீர் மகாசூரனாகையால் உம்மோடு சிநேகிக்க மனமுள்ளவனாயிருக்கிறேனென்று சொல்ல, வீமனும் அப்படியே யங்கீகரித்து யுத்தத்தை நிறுத்திச் சிநேகஞ்செய்துகொண்டு, மதுமதி பட்டணத்திற்குப்போய் அந்தராஜாவினாலே கொண்டாடப்பட்டு, அவன்கொடுத்த கப்பங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவனைத் தன்சேனைக்குத் தலைவனாகவிருக்கும்படிசெய்து, அவனுடனே புறப்பட்டுப்பின்னுங்கிழக்கேசென்றான். அவ்விடத்தில் அபரோசமானென்கிறராஜாவையெளிதிலவென்று, புளிந்தநகரத்திலிராநின்ற சுகுமாரன்-சுமித்திரன்-என்கிற இருவரையும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, சேதிதேசஞ்சென்று, அவ்விடத்து ராஜனாகியும் தனக்குச் சிறியதாயார் மகனாகியுமிராநின்ற சிசுபாலன் பட்டணத்திற்குப்போனான். அந்தச்சிசுபாலன் வீமசேனன் வருகிறசேதிதெரிந்து, மந்திரிமுதலான பேர்களுடன் எதிர்கொண்டுவந்து, வீமசேனனைக்கண்டு சந்தோஷித்து இதுபடி வந்தகாரியத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, வீமசேனன் தருமபுத்திரமகாராஜன் இராஜசூயஞ்செய்ய ஆரம்பித்து ராஜாக்களைச் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிவரும்படி தம்பிமார் நால்வரையும் நாலுதிக்குகளிலும் அனுப்பியிருக்கிற சங்கதியை யவனுக்குத் தெரிவிக்க, அதுகேட்டுச் சிசுபாலன் மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்றென்றுசொல்லி வீமசேனனைத் தன்பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வெகுவிநோதமாய் விருந்துசெய்து பலவித ரத்தினாபரணங்கள் முதலாகிய வஸ்துக்களைக் கொடுக்க, வீமனவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே ஒருமாதமிருந்து, பின்பு அவனிடத்தில் விடைபெற்றுக் குளிந்த நகரத்திற்குப் போனான்.

அந்தக்குளிந்த நகரக்குரிய சிரேணிமானென்கிற அரசனிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, கோசலதேசமடைந்து, தக்ஷணகோசலாதிபதியாகிய செளசலியனென்கிறவனையும் - உத்தரகோசல தேசத்தில் அயோத்தியா நகரத்திலிருந்த பிரசபபிரசங்கியனாகிறவனையும் - வெகுயுத்தங்கள் செய்து அவர்களைச் சுவாதீனப்படுத்தி, கோபாலனென்கிற அரசனையும் மல்லராஜனையுஞ் செயித்து, இமயமலையின் கீழ்ப்புறத்தில் மலைச்சாரல்களிலிருந்த மகாசூரர்களை வென்று கப்பங்கள்வாங்கி, குந்தள தேசத்திற்குப் போய் சுக்திமானென்கிறபருவதத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த சிலவீரரைச் செயித்துக், குந்தளராஜனையுங் கீழ்ப்படுத்திக் கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்த மகாசூரனாகிய சுபாகு வென்கிறவன் வணங்காமையாலே அவனோடு யுத்தத்தில் ஆரம்பித்து, அவன் சேனைகளைத் தொலையச்செய்து; அவ்வரசனைக் கைப்பிடியிற் பிடித்து அனேகம் பொருள்களை யவனிடத்திற் கப்பமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, சுபார்சுவமென்கிற பருவதத்திற்குச் சென்று, அதிலிருந்த குதனென்கிறவனைச் செயித்து, அவனுக்குட்பட்டிருந்த அனேக அரசரையும் வென்று வெகு திரவியங்களைக் கவர்ந்து, மச்சதேசம்போய் அவர்களையும் வென்றுகொண்டு, பின்பு மாளவராஜாவையும் - கயாராஜாவையும் - பெரிய ஆரணியத்திலிருந்த கிராதராஜாவையும் - பிருங்கனென்கிற வேடராஜாவையும் - மணிமானென்கிற ஆரணிய தேசத்து ராஜாவை

யும் கீழ்ப்படுத்தித், திரண்ட பொருள்களைப் பற்றிக் கொண்டு, அத்தக்ஷணம் மல்லர்-சருமகர்-வருமகர்-என்கிற க்ஷத்திரியரைப்போரில் தோற்கச்செய்து, சமீபத்தில் ஏழுவருப்பாயிருந்த கிராததேசங்களுக்குத் தூதரை யனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, சிம்மம் - பிரசிம்மம் - சமசக்ஷம் - என்கிற மூன்று தேசங்களிற் புகுந்து, அவ்விடத் தரசர்களினின்றும் வெகுதனங்களைச் சம்பாதித்து, மகததேசத்திற்குப் போய், அத்தேசத்தின எல்லையிலிருந்த தண்டன - விதண்டன-என்கிற இருவரையுந் தனது பராக்கிரமவள்ருதினாலேயே கீழ்ப்படுத்திக், கிரிவ்ரச நகருக்குப் போய,ஜராசந்தன்புத்திரனாகிய சகதேவன் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய்ச் செய்த உபசாரங்களையும்-வெகுமதிகளையும் - சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து, அவனிடத்திற் செலவுவாங்கிக்கொண்டு அங்கதேசத்திற்குப்போய், அதற்கு அதிபதியாகிய கர்ணனுக்குத் தானவந்தசேதி தெரிவித்தான்.

அதுகேட்ட அக்கர்ணன் கப்பங்கட்ட மனமில்லாமற் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வர, வீமனும் யுத்தத்திற்கு முனைந்தான். அவ்விருவருக்குமப்போது பயங்கரமாகிய யுத்தம்நடந்தது. பூர்வகாலத்திற் பலனென்பவனுக்கும் - இந்திரனுக்கும் - நடந்தயுத்தமும் இதற்கு நிகரல்லவென்று, தேவர் - தானவர் - கருடர் - கந்திருவர் - கின்னரர் - முதலாகியயாவருந் தங்கள் மனைவிகளுடனே விமானங்களிலேறிக்கொண்டு வேடிக்கைபார்க்க, அரம்பையரெல்லாம் இந்தயுத்தத்தில் நாமகநல்லவீரராகிய கணவர் கிடைப்பாரென்று சந்தோஷமாய்க் கையில் மந்தாரமாலைகளை வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்க, நாரதமாமுனிவர் [illegible] பூரணமாகிய [illegible] நேரிட்டதென்று ஆனந்தமுற [illegible] கொண்டு பார்த்திருக்க, சூரியனு [illegible] மங்களமுரைத்து ஆசீர்வாதஞ் செய [illegible], காண்டம் - வியூகம் - முதல [illegible] பெருதலும் அட்டகாச [illegible] கின்ற [illegible] இல்லையென்று பார் [illegible], [illegible] தந்தி - தனுசு - முதலிய [illegible] யுத்தங்களைச் செய்தார்கள். [illegible] சேனைகள் [illegible] யுத்த [illegible] பக்கத்தில் [illegible] யுத்தஞ்செய்ய. அவ்விருவரு [illegible] பார்த்தார்கள். அந்தச்சேனை [illegible] வாயுபோலவே பாய்கிறது. [illegible] பதினாயிரம் யானைகளையும்-இருபதினாயிரம் குதிரைகளையும்-நாலாயிரம் ரதங்களையும்-லக்ஷம் ஜனங்களையும்-மூன்று தினங்களில மடித்தான். சூரியகுமாரன் சூரியன்போலவே விளங்கி வெவ்விதாகிய அம்புகளினாலே எதிரிசேனையில் அனேகங்களைத் தவித்துச் சோரும்படிசெய்தான. ஆகிலும்வீமசேனனுடைய மொறட்டுத்தனமான புஜபலத்தினாலும்-கதாபலத்தினாலும்-கர்ணனுடைய சேனைக்கே மிகுந்த சேதமுண்டாயிற்று.

இவ்வாறாகத் தன்சேனைக்கு நேரிட்ட சேதத்தைப்பார்த்துக் கர்ணன் கோபங்கொண்டு, தனதுகாளபிருஷ்டமென்கிற தனுசிற் பலவகைப்பட்ட பாணங்களை அனேகம் ஆயிரமாகத் தொடுத்து, வீமன்தேர் - குதிரை - சாரதி - அதிபதி - ஒன்றுந் தெரியவொட்டாமற சரக்கூடமாக மறைத்தான். பாண்டவவீரனும் அந்தப்பாணங்களையெல்லாந் தனபாணங்களினால் துணித்துத்தள்ளிச, சூரியன் தன்கிரணங்களினாற் கடலைப் பிளந்துகொண்டு சப்தமாப்பூட்டிய ரதத்தோடு வெளிப்புறப்படுவதுபோற் பளிச்சென்று புறப்படவே; தாமரைமலர்கள்போல அப்பாண்டவவீரனுடையசேனாஜனங்களின்முகங்களெல்லாஞ் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தன. இவ்வாறாக வீமன் சரக்கூட்டினின்றும் நீங்கியதைக்கண்டகர்ணன், மறுபடிஅனேகமாயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்தான். அந்தப் பாணவருஷத்தினாலே சேனைகளெல்லாம் பொத்தப்பட்டுக் கண்தெரியாமலும்-அசைகவிடமாட்டாமலும்-பதைபதைப்புடனே பிரமித்துநிற்க,தேர்க்குதிரைகளும்பின்னுக்குப் போக,அதுகண்ட வாயுபுத்திரன்கதையைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்று குதித்து, அங்கராஜனுடைய தேர்கீழ்ச்சென்று, தனதுகதையையந்தத் தேரின் இரிசியிற்கொடுத்துச் செண்டுபோல தூக்கியெறியவே; அந்தத்தேரானது மலைக்குச் சிறகுமுளைத்தகாலத்திலே உயரப் பறந்தெழுந்ததைப்போல் ஆகாசத்திலெழும்பி, இதென்ன விசித்திரமென்று பூமியிலுள்ளோரும்வானத்திலுள்ளோரும் ஆச்சரியங்கொள்ளவும், பயப்படவும், அந்தத்தேர் [illegible] போவதினால் அதிலெழுந்திருக்கிற பெருந பட்டணா-ரத்தினங்கள்-இவைகளுடைய காந்திகள் [illegible] வெவ்வேறுதிசைகளைக், பாதாளத்திலிருக்கிற அநந்தன பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வருகிறதோவென்று [illegible] சமயிக்க, அத்தேரின் [illegible] ஆகாயத்தின் [illegible] விழுவதாகவெண்ணி [illegible], மனிதர் [illegible] அவச [illegible] கருப் பொல்லாத காலமோவென்று சங்கையுறுகிறக, தேவர்கள் பயத்தினால் ஓடிப்போய் விமானங்களை [illegible] விமானங்கள் முட்டி உடைந்து ஆகாசமெங்கும் அ[illegible] அனேகமாயிரம் பட்சிகள் கூடிக்கொண்டு [illegible] போவதுபோல் அவ்விமானங்கள் பறப்பதினால் வானமெங்கு மிடைவெளி யில்லாமலிருக்க, சேனைகளெல்லாம் ம

மழைக்காலத்திற் பெருங்காற் றெடுத்தால் அதனாலே பல ஆறுகளிற் பெருவெள்ளங்கள் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு மேலுக்குமேலே சிதறியோடுவதுபோற் பிச்சுக்கொண்டோட, இப்படிக்கெல்லாம் பிரபாதமாய் விபரீதகாலம்போலிருந்தது.

இவ்வாறு ஆகாயத்தில் ரதமெழும்பும் போதே கர்ணன் தன் சாமார்த்தியத்தினால் கிரீடமொரு பக்கத்திலும்-உத்தரமொரு பக்கத்திலும்-ஆயுதமொரு பக்கத்திலும் - விழும்படியாகவே ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மௌனமாகத் தறித்து, அசுரிட முதலான வைகளை முன்போலவே தரித்துக்கொண்டு, தைரியசாலி போல விளங்கி முன்னின்றான். இந்த மருமமறிந்த வீமசேனன்-ஓ கர்ணா! நீ வெகு சாமார்த்தியவான்தானென்று சொல்லி நகைத்தான். அதனாலே கர்ணன் கோபாவேசமடைந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசத்திலெறிந்த அந்த ரதமானது சாரதியென்றும் - குதிரையென்றும் - உருளையென்றும் - இருசென்றும் - நுகத்தடியென்றும் - கொடியென்றும் - உருத்தெரியாமற் பொடிப்பொடியாக விழுந்தது. அப்போது வீமசேனன் தோள்தட்டிச் சயசப்பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்தான். இவ்வளவான பின் இரண்டு சைனியத்தாரும் இது வீமசேனனுடைய செய்கையென்றறிந்து, சிலர் ஆச்சரியப்படவும், சிலர் சந்தோஷப்படவும், சிலர் பொறாமைப்படவும், சிலர் விசனப்படவுமாக இருந்தார்கள். அத்தருணத்திற் குருசேனையிற் கோலாகலசத்தமும், அங்கசேனையில் அலங்கோல சத்தமுமுண்டாயிற்று. இவைகளெல்லாம் பார்த்த கர்ணன் தனக்குள் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய், அப்பா! இப்படிப்பட்ட பலவானோடு போராடுகிறது விருதம். இந்த முரட்டுத்தனத்தோடு அஸ்திரசாஸ்திரவகை யோர்ந்து நிற்கத்தகுதவனென்றுநினைந்து, மறைந்து நரகத்தினை போல் வெறிகொண்டு இருப்பமே; தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். அப்போது கர்ணன் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், அனேகமாயிரம் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வீமசேனன் வெகு சந்தோஷித்துடனே வந்தியர்களெல்லாம் புகழ்ந்துபோற்றி யாடத்துடங்கினார்களச், சகலசேனைகளோடும் அங்கதேசம்விட்டுப் புறப்பட்டுச், சமீபத்திலிருக்குமோர் மகாபர்வதத்திற்குப் போனான்.

அந்தப் பர்வதத்திலிருக்குஞ் சவிரர்களையும் அவர்களுடைய ராஜாவாகிய மகாராஜனென்கிறவனையும் போரிற் பிரச்சேதனஞ்செய்து, அவன் சம்பத்துக்களைக் கொள்ளையடித்துப், பவுண்டரக தேசத்திற்குப் போக, அவ்விடத்திலே அந்ததேசத்து ராஜனாகிய பவுண்டரக வாசுதேவனென்பவன் இயல்பாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலும் அவரை யாசிரித்தவரிடத்திலும் பகைகொண்டவனானபடியினாலே, வீமசேனன் ஜயயாத்திரையைச் சகிக்கமாட்டாமல் மனங்கொதித்து, ஒரு அக்ஷௌகிணி சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். வீமசேனனுமவனோடெதிர்த்து, அவன்சேனைகளை நாசஞ்செய்து, அவன்தேரையுமுடைத்துக், குதிரைகளையுஞ் சாரதிகளையுங் கழுத்தறுத்துப் பதாதியாக நிறுத்தினான். அதனாலே மிகவும் ஆகரோஷப்பட்ட அப்பவுண்டரகன் வேறு தேரிலேறிக்கொண்டு, தனது வில்லினின்று பொழியுஞ் சரமாரியால் வீமசேனையைப் பிளக்க, அச்சேனை தாங்கமாட்டாமல் தடுமாறுவதைக் கண்ட வீமன் தன்சேனைகளுக்கு முன்னின்று கொண்டு, பவுண்டரகன் பிடித்தவில்லை முறித்தான். அவன்வேறு வில்லெடுத்தான். அதையும் முறித்தான். இவ்வாறாக அவன் எத்தனைவில்லெடுத்தாலும் அத்தனையையும் ஒடிக்கவே அந்தப் பவுண்டரகன் வெகு கோபங்கொண்டு, சத்தியென்றுமோராயுதத்தையுங் கதாயுதத்தையுமெடுத்து வெகு லாகவமாய்ச் சுழற்றியெறிந்தான். அந்தச்சத்தி வீமசேனன் சாரதியினமார்பி லுருவியபடியினாலே அவன் இறந்தான். அந்தக்கதாயுதம் குதிரைகளின் தேகங்களின்மேல் விழுந்த படியினாலே குதிரைகள் எலும்புமுறிந்து செத்தன. இப்படியாகவே வீமன் வெகு குரோதத்தோடு மலையின் முனையினின்று எழும்புவதுபோல அந்தத் தேரினின்று பெயர்ந்து, கர்ச்சித்துக்கொண்டே பவுண்டரகனைத் தேர்ப்பாய்ந்து, அந்தத் தேரிலிருந்த வெகு கூர்மையும் வலிமையுமுள்ள சத்தியென்கிற வேலாயுதத்தைப் பிடுங்கிச் சத்துருவின் மார்பிற் குத்தவே, அந்தப் பவுண்டரகன் வேலாற் குத்துண்டு வெறுவெறுத்தும் பல்பதைத்தும் அந்தத் தேரின் தட்டிலேயே விழுந்து மூர்ச்சித்தான். அதுகண்ட அவனுடைய சாரதியானவன் தேரைப் பின்வாங்கிக்கொண்டுபோய் ராஜனுக்குச் சிகிச்சைசெய்தான். அதுகண்டு வீமன் சயசப்பூரித்தான்.

அந்தப் பவுண்டரகன் ஒருமுகூர்த்த காலத்திற் றெளிந்து எழுந்து, இன்னமேற்கு நமக்கு யுத்தம் வேண்டாமென்று நினைத்து, அனேக வஸ்திரங்கள்-கம்பளங்கள்-ஆபரணங்கள்-முதலாகிய வஸ்துக்களை வீமனுக்குக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து கட்டி, மகாசந்தோஷத்தோடும் அவனிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போனான். வீமசேனனும் பவுண்டரகன் கொடுத்த பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு, அத்தேசம்விட்டுச் சமுத்திரக் கரையிலிருக்கும் பவுண்டரகனுடைய மித்திரனாகிய சமுத்திரசேனனையும் ராஜனைசெயித்து, முறையாக வங்கதேசத்து ராஜனையுங் கலிங்கதேசத்து ராஜனையுங் கீழ்ப்படுத்தி, சிங்களதேசத்திற்குப்போய், அவ்விடத்து ராஜனையும் இன்னுங் கீழ்ச்சமுத்திரத்திலிருந்த பதினெட்டு மிலேச்ச சாதியானையுங்கொன்று, காலில்விழுந்தவனை மாத்திரம் விட்டுப்போட்டு, வெகுபணங்களைக் கொள்ளையடித்துப், பின்பு ருத்தாதரனென்கிற ராக்ஷதனிருக்குந் தேசத்திற்குச்சென்று, அனேகங்கோடிபேர்களை

வெட்டி, அவர்களிலுட்பிரிவாகிய கர்ணப்பிராவரணர் - காமுகர் - இரணமூலர் - ஓஷ்டகர்ணகர் - எனகிற பலசாதியாரையுஞ் சிதைத்து, அவர்களுக்குளிருந்த அதிசய வஸ்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, லோகத்தியமென்னுந் தேசத்திற்குப் போய், அதின்ராஜாவாகிய ஒருமிலேச்ச சாதியானுக்குத் தான் வந்த சேதி தெரிவித்து, அவன் மரியாதையோடு எதிர்கொண்டுவந்து கொடுத்த அனந்தம் பொன் வெள்ளிகளையும், பச்சைக்கற்பூரம் - குங்குமப்பூ-முதலிய அவ்விடத்து வஸ்துக்களையும்வாங்கிக்கொண்டு, மற்றும் அந்தப்பக்கத்திலிருந்த யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தி அளவற்ற பொருள்களையெடுத்துக் கொண்டு, வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டி வரும்படி யாவருக்குந் திட்டஞ்செய்து திரும்பி, வெகுவிலாச உல்லாசங்களோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்து உதிட்டிரனைப் பணிந்து நடந்த சேதியெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

சகாதேவன் தக்ஷணதிக்கு விஜயம்.

கேளுமையா ஜெனமேஜய மகாராஜனே! அளவற்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தென்றிசையிற் சென்ற சகாதேவன் சூரசேன தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்து ராஜாக்களைச் செயித்து, மகத தேசத்தையுஞ் செயித்து, கருஷதேசத்திற் பிரவேசித்து, அதற்கு அதிபதியாகிய தந்தவக்கிரனென்கிற சுத்த வீரனோடு நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, வெகுதனங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அபரமச்சியமென்கிற தேசஞ்சென்று, அவ்விடத்திலிருந்தும் படச்சரரென்கிற சாதியாரையும் - அவர்களின் தலைவனாகிய சுரப்பனென்கிறவனையுஞ் செயித்துக் கப்பம்வாங்கி, அப்பால் ஒரு வேடதேசஞ்சென்று அவ்விடத்திலிருந்தாரையுஞ் சுவாதீனமாக்கி, கோசிருங்கமென்னும் பருவதத்தின் ராஜாவையும் - நவராஷ்டிர தேசத்து ராஜாவையும் வணங்கச்செய்து, குந்திபோஜனுடைய தேசத்திற்குப் போனான். அந்தக் குந்திபோஜன் சகாதேவன் வந்த சேதிகேட்டு, மிகவும் பக்தியுடனே தனதுமித்திரனாகிய அந்தச்சகாதேவனை மனமகிழ அழைத்துப்போனான். சகாதேவனும் பாட்டனான - மாமன் புத்திரனோடு மகிழ்ந்து ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, அனேகநாள் சவுக்கியமாக அங்கேயிருந்து, அவர்கள் கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுச், சர்மண்வதியென்கிற நதியின் கரையிலிருந்த ஜம்பகனென்கிற ராஜாவின் மகனைக்கண்டு, யுத்தத்திலவனை வசமாக்கித் தெற்கேசென்று, சேகம் - பரசேகம் - என்கிற தேசங்களுக்குப் போய், அத்தேசத்தாரையுங் கப்பங்கட்டச்செய்து, அவர்களைக் கூட அழைத்துக்கொண்டு நருமதையென்கிற நதியினருகில் அவந்திதேசத்து மன்னவராகிய விந்தன் - அநுவிந்தன்-என்கிற இருவரையும் யுத்தத்திற்கழைக்க, மகாபலசாலிகளாகிய அவ்விருவரும் சதுரங்க பலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள்.

அப்போது அவ்விரண்டு சுத்தவீரரோடு சகாதேவனொருவனுஞ் செய்த சண்டையின் விசித்திரஞ் சொல்ல முடியுமோ? எதிரிகளிருவரும் பலத்திலும், சவுரியத்திலும், சாமார்த்தியத்திலும், மிகவும் புகழ்பெற்றவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை பிரமித்துப் போகும்படியாகப் பாணங்களையெடுக்கிறதும், வில்லில் தொடுக்கிறதும், பிரயோகிக்கிறதும், இன்னபடியென்று காணொண்ணமற் பாண்டவன் யுத்தஞ்செய்யும் போது; ஆகாசத்தில் வேடிக்கை பார்க்கவந்திருந்த தேவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப்புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். சகாதேவன் தொடுக்கிற அம்புகளினால் ஆகாயமெல்லாம் மறைந்து சூரியன் தெரியாமற் போகவே, பூமியிலுள்ளோர்கள் இதென்ன ஆச்சரியம்! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில மாலைப்பொழுது வந்ததென்னென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு சகாதேவன் பொழிந்த பாணங்களை விந்தாநுவிந்தர் தங்களுடைய கதாயுதங்களினாலே சூரணஞ்செய்து, வெகு வேகமாய்த் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றியெறிய, அதின் வலிமையினாலே சகாதேவனுடைய ரதமானது கெட்டித் தள்ளப்பட்டதுபோற் பின்னே வெகுதூரமடைந்து தலைமாறிக் கவிழ்ந்து விழுந்தது. அதனாலே குதிரைகளுக்குஞ் சாரதிக்குங் கைகால்கள் முறிந்து ரதமும் உடைந்துபோக, சகாதேவன் முன்னமே அதிலிருந்து குதித்துக் கோபாக்கினியின் வெந்தழல்களோவென்று சங்கையுறும்படி இரண்டுகண்களுஞ் சிவந்து புகைவிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க விந்தாநுவிந்தரைப்பார்த்து, ஓ அவந்தி ராஜாக்களே! உங்களுக்கு முடிவுகாலம் நேரிட்டது. பிதுருலோகத்திலிருக்கு முங்கள் பந்துக்களைச் சீக்கிரங் காண்பீர்கள். பயப்பட வேண்டாம். பயம்வீரருக்குத் தகுதியன்று. தயாராயிருங்கள். இதோ உங்களைப்பிதுருலோகத்திற்கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கும்படியாகிய தூதனையனுப்புகிறேனென்று வீரவாதஞ்செய்து, இயமனுடைய பற்களுக்குச் சமானமாகிய மகாதீக்ஷண்யமுங் கொடுமையுமுள்ள முப்பத்திரண்டு பாணங்களைத் தனுவிற் சந்தானஞ்செய்து பிரயோகித்தான்.

அந்தப்பாணங்கள் வெகுவேகமாய் இரைந்துகொண்டு கிருஷ்ண சர்ப்பங்கள்போல்வந்து விழுந்து, அவந்தி ராஜர்களுடைய - தேர் - குதிரை - சாரதி - கவசம் - ஆயுதம் - எல்லாவற்றையுஞ் சின்னபின்னமாக்கி, அவர்களையும் மூர்ச்சிக்கச்செய்தன. அத்தருணத்திற் பாண்டவசேனை வெகு பராக்கிரமத்தையும் தைரியத்தையும் அடைந்து, அவந்திசேனையிற்போய் விழுந்து, யானைக்கூட்டத்திற் சிங்கக்கூட்டம் புகுந்ததுபோல நாசஞ்செய்துவிட்டது. இப்படியிருக்க அவ்வரசர்களிருவரும் மூர்ச்சைதெளிந்து, கைகால்கள் வெதுவெதுத்து, மெள்ள கண்களைத்திறந்து, சே

னைகள் நாசமடைந்ததையும் பாண்டவன் பராக்கிரமத்தையும் பார்த்துச் சிந்தித்து, இப்போநாம் மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்வோமா? கப்பங்கட்டிப் போடுவோமா? இன்னுஞ்சிலநேரம் யுத்தஞ்செய்தாலும் இத்தருணத்தில் நாம் ஜயிப்பது அரிது. ஏனென்றால்- தருமபுத்திரருடைய தரும பலத்தினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலும், இந்தச் சகாதேவனுக்குப் பலமும் பராக்கிரமமும் விருத்தியடைந்திருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இப்போது சும்மாயிருப்பதே நன்மையென்று ஒருவரோடொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு, வேறு ரதத்தின்மேலேறிச் சிலபாணங்களைப்பெய்து, சேனைகள்சிதறும்படி கொய்து, சங்கத்தொனிசெய்து, ரதத்தைக் கிட்டிக்கொணர்ந்து, புன்சிரிப்புடனே சகாதேவனைப் பார்த்து, ஓ சகாதேவமகாராஜனே! நீர் மகாவீரன். சந்தேகமில்லை. அதனாலெங்களுக்கு மகாசந்தோஷமாயிற்று. மேலும் தருமமே ஓருருக்கொண்டவதரித்ததென்று சொல்லத்தக்கவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் விஷயத்திற் பாடுபடவேண்டிய கடமை யுங்களுக்குமாத்திரமேயன்று. எங்களுக்கு மக்கடமையிருக்கிறபடியினாலே நீரேன்வீணே யுத்தம்பண்ணுகிறீர்? நிறுத்தும். சிலதிரவியங்களைச் சேர்க்கிறோம் வாங்கிக்கொண்டுபோம். என்றுசொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி அனேகதனங்களைக்கொடுக்க, அவைகளைச் சகாதேவன் வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்று, வெகு உல்லாசத்துடனே சகலசேனைகளோடு அந்தத்தேசம்விட்டு விதர்ப்பதேசத்திற் பிரவேசித்துப், போசகடமென்னும் நகரத்துக்குப்போனான்.

அந்தப்பட்டணத்திலிருந்த உருக்குமியென்கிறவன் சகாதேவன்வந்த சேதிகேட்டு வெகுபொறுமைகொண்டு, பெருவெள்ளம்போன்ற சேனைகளோடு வெளிப்புறப்பட்டு, சகாதேவனோடு யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பித்தான். சகாதேவனும் தன்சேனைகளைச் சன்னத்தப்படுத்தித் தைரியமாயும் பலமாயும் யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பிக்கும்போது, ஒன்றோடொன்று கலந்த அவ்விருசேனைகளினாலே உண்டாக்கப்பட்ட தூளானது ஆகாசத்தில் எழும்பி கம்மிக்கொள்ள, இந்த யுத்தத்தைப் பார்க்கவந்தவர்போல வந்தசூரியன் இதென்ன ஆச்சரியம்? நாம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க இங்கிருந்திருள்வந்து கவ்விக்கொண்டது? என்று மயங்கி, ரணகளத்திலே ராஜாக்களுடைய வேல்-சக்தி-முதலாகிய ஆயுதங்களின் காந்திகள் மின்னல்போல விளங்கக்கண்டு, கம்மல் மறைந்து மேகம் ஏறி அந்தகாரமென்றெண்ணி நினைந்து, தன்பக்கத்திலிருக்கும் வாயுவுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் தன்வேகத்தினாலே யதைத்துரத்த, அத்தூள்கள் கட்டப்பட்டு நீங்கி ரணக்களம்விளங்கவே; அங்குள்ளவீரர்கள் முன்னம் ஒருவருக்கொருவர் புகைந்தெய்யாமையாலே தன்னுடையவான பிறருடையவனென் றறியாமல் அடித்துத்தினாலுண்டாகிய காயங்களைப்பார்த்து, ஒருவருக்கொருவர் சமாதானஞ் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இப்படிக்குச் சிலநேரம் யுத்தம்நடந்தபின் சேனாபதிகள் வகுப்புவகுப்பாய்ப் பிரிந்து யுத்தஞ் செய்யும்போது, பாண்டவச்சேனாபதியும் அவனுக்கு உதவியாயிருந்த பன்னிரண்டு அதிகாரிகளும் கொலைசெய்யப் பட்டார்கள். சேனாநாயகரில்லாமற் போனபடியினாலே பாண்டவச்சேனைகள் முறையின்றி யுத்தஞ்செய்து, எதிரிகளுடைய சேனைகளாலே மூறிய அடிக்கப்பட்டுக், கைபோனதும் - கால்போனதும் - கவசம்பிளந்ததும் - வில்லொடிந்ததுமாகி நிற்கமாட்டாமல் திசைதோறு மோட, ஒருதிக்காகவே நின்ற சகாதேவனை உருக்குமிபார்த்து, அடா பாண்டவப்பயலே! நீயேன்வீணாய் உயிரைவிடுகிறாய்? விரைவில் ஓடிப்போ. என்றுசொல்லி நகைத்து ஆரவாரஞ்செய்து, வில்லில் மிகவுக்கிரமாகிய கணைகளைத்தொடுத்து, மூர்ச்சைசவிடவொட்டாமற் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்துச், சகாதேவனை வாகனங்களு மாயுதங்களுமில்லாமல் வறியனாக்கிப் பூமியில் நிறுத்தினான்.

அப்போது சகாதேவன் ஊக்கத்தைவிடாமற், சமீபத்திற்கிடந்த ஒருகத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு வஸ்திரத்தைவீசித் தன்சேனைகளைக் கூப்பிட, அவைகளராஜா ஒருத்தனாய் நிற்பதைக்கண்டு, ஓ!ஓ! இன்றைக்குப் பஞ்சபாண்டவர் சதுஷ்பாண்டவராகவேண்டியகாலம் வந்ததென்று துக்கித்துக்கொண்டே திரும்பிவர முயன்றாலும், எதிரிகளுடைய ஆயுதவேகத்தினால் வரக்கூடாமல் தடுமாறி நிற்பதைக்கண்ட சகாதேவன் மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பணிந்து, தன் தமயனருடைய பாதங்களையும் நினைத்துக், கோடைகாலத்துக் கொண்டல்போற் கர்ப்பநிர்ப்பேதமாகும்படி கர்ச்சித்து, உருக்குமியைப் பார்த்து, அடா மூடா! முன்னம் நீயன்றோ தேர்க்காலிற் கட்டப்பட்டும் குடுமிவைத்து முண்டனஞ்செய்யப்பட்டும் ஓடிவந்து குண்டினபட்டணம்போக வெட்கத்தினாலே இப்பட்டணத்தை யுண்டாக்கி வாசம்பண்ணுகிறாயோ? அந்தமகானுபாவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இங்கேயில்லையென்று நினையாதே. இதோ என்மனதிலிருக்கிறார். வீணேயுத் துள்ளாதே யென்றுசொல்லி, ஒருபுறம்பாய்ந்து அவனருகிற்குதித்துக், குதிரைசாரதிகளை வெட்டிச், சண்டப்பிரசண்டமாகப் பந்துபோற் குதித்துக்கொண்டுவந்து, உருக்குமியின்வில்லைத் துணித்து, அவன்ரதத்திலிருந்து ஒருமுண்டாகத்தடியெடுத்துக்கொண்டு இரண்டுகையிலுமிரண்டாயுதங்களோடு சேனைகளினடுவிற் புகுந்து மர்த்தித்துப், பிணப்போர்களைக் குவித்து, யாவரையுந்திகைத்து நிற்கச்செய்து சிங்கநாதம்பண்ணவே; பூமியுமாகாசமுமதிர்ந்திடென்று நடுங்கினது. இப்படியிருக்கும்போது சேனைகளும் உடனேவந்துகூடி முன்போல வாகனாயுதங்களைச் சித்தம்பண்ணினமையால், சகாதேவன் தி

வ்வியமாகிய மற்றொருரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு உருக்குமியைப்பார்த்து, இப்போதென்ன நினைக்கிறாய்? இஃதிருக்கட்டும். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யெப்படி உன்னைக்கொல்ல மனமில்லாதவராய் மன்னித்துவிட்டாரோ? அப்படியேநானும் ஸ்ரீருக்குமணி தேவியின் தாக்ஷிண்யத்தினால் உன்னைக்கொல்ல மனமில்லாதவனாக விருக்கிறேன். பயப்படாதே. இப்போதாகிலும் வணங்கிக் கப்பங்கட்டிப் பிழைக்கும்வகை தேடிக்கொள் என்றுசொன்னான்.

அதுகேட்ட போசகடாதிபதியானவன் ஆகுதி பண்ணப்பட்ட அக்கினிபோற சொலித்து வேறுரதத்திலேறிக்கொண்டு மறுபடி யுத்தஞ்செய்ய, சகாதேவன் ஒருநிமிஷத்தில் அவனை வாகனமுமாயுதமுமில்லாதவனாக்கிச் சங்கம்பூரிக்க, அந்தஉருக்குமி தேரினின்றுங்குதித்து வேறுரத மேறுவதற்குள்ளாகப் புலிபோல் ஒருபாய்ச்சலபாய்ந்துபிடித்துக்கொண்டான். அப்போது உருக்குமி இவனுக்குவெகுகப்பங்களைக் கட்டித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டான். சகாதேவனும் அவன்கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, தனசேனையிற் குறைந்துபோன ஜனங்களுக்குப் பதிலாய் அவன்சேனைகளிற சிலஜனங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு, குண்டின பட்டணம போய் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாமனாராகிய பீஷ்மக மகாராஜனிடத்திலுங் கப்பம்வாங்கிப், பிராககேடகமென்கிற தேசத்தையுஞ்ஜயித்து, அங்கிருந்து பாலாயர் - ஜரம்பர் - தைத்திரர் - அர்த்தவாலர்-சப்பரர் - என்கிற ஜாதியாரை வென்று வெகு பொன்சம்பாதித்துக், கிரந்தமனென்கிற ராஜாவைக் கீழ்ப்படுத்தி, பத்தனமென்னுந் தேசத்து ராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காடுகளையும் பர்வதங்களையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்துக்கொண்டே ரிஷ்யமூகமென்கிற பருவதத்தினிடத்திற்குவந்து, அவ்விடத்திற பெருகாநின்ற பம்பாநதியையுங்கண்டு, முன்னமவ்விடத்திலே நடந்த ஸ்ரீராமசரித்திரங்களை நினைத்து மனதில மிகவுமானந்தப்பட்டுத் தோத்திரஞ்செய்து, சமீபத்திலிருக்கிற கிஷ்கிந்தையென்கிற நகரத்துக்கு வந்து பட்டணத்தைச்சுற்றிச் சேனையையிறக்கினான்.

இந்தசசெதி தெரிந்தவுடனே அந்தப்பட்டணத்தில அதிகாரஞ்செய்துகொண்டிருந்த, மைந்தன் - துவிந்தன - என்கிற வானரராஜரிருவரும் மலைகளிலுங் காடுகளிலுமிருந்த தங்கள் சேனைகளையெல்லா மொருநிமிஷத்தில் அழைப்பித்து, மரங்களுங் கல்லுகளுமாகிய ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவந்தார்கள். அப்போது சகாதேவன அந்த வானரச் சேனைகளையும், அவர்களுடைய தேகத்தின பலம் - லாகவம் - முதலானதுகளையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து; முற்காலத்தில் இராவணன முதலானோர் இவர்களாலே அழிந்தார்களன்றோ? அப்போது அவர்களுக்குச் சகாயமிருந்த ஸ்வாமி நமக்குஞ் சகாயமாயிருக்கிறானபடியினாலே, நாமிப்போது தருமகாரியத்தைக்குறித்துத் தைரியத்துடனே முயலலாகுமென்று நினைத்துத், தன் சேனைகளை ஜாக்கிரதையாயுத்தஞ்செய்யும்படி கட்டளையிட்டுத், தானும் ரதத்தின்மீதேறி, மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாதாரவிந்தங்களையும் - தருமபுத்திரனையும் - தனுர்வேத ஆசாரியனையும் நினைந்து பணிந்து, பின்பு சிங்கம்போற் கர்ச்சித்து, வில்லில் நாணைப்பூட்டி அம்புகளைத்தொடுத்து, சித்திர விசித்திரமாகிய விதங்களையெல்லாங் காட்டி, எதிரிகள்சேனைகளைக் கண்விழிக்கவொட்டாமற் செய்தான். அப்போது அந்தவானரங்கள் மலைகளையுங் கல்லுகளையும்மரங்களையும்வருஷித்து, முன்புஇராவணனோடெதிர்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதிர்த்தாலும் ஒருபயனுமில்லாமற் போனதையும், சகாதேவன் பாணப் பிரயோகஞ்செய்கிற சாமர்த்தியத்தையும் பார்த்து, வானரராஜரிருவரும் ஆச்சரியப்பட்டு, இதெல்லாங் காலபலத்தினாலும் தருமபுத்திரருடைய தருமபலத்தினாலும் நடக்கிறபடியினாலே நம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் ஒருபிரயோசனமுமில்லை. ஆதலாற சும்மாயிருப்பதே கவுரவமென்று நினைத்துச், சகாதேவனுக்கு எதிரேவந்து, ஓ ராஜனே! நீர்யாது காரியத்திற்காக யுத்தஞ் செய்கிறீரென்று கேட்க, சகாதேவனும் அதற்கு விடைகொடுக்கக்கேட்டு, வானராதிபர் - ஓ! ஓ! இந்தக்காரியத்திற்காக நீர் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுவதென்ன? எப்படியும் மனிதரைக் காட்டிலும் மிருகங்கள் தாழ்ந்தவைகள்தானே: அந்தமிருகங்களுக்கு என்ன பலபராக்கிரமங்களிருந்தாலும் உபயோகமில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கியன்றவைகளைத் தருகிறோம் வாங்கிக்கொண்டு போங்களென்றுசொல்லி, அநேகம் பொருள்கள் - மதுரமுள்ள கனிகள் - பலபல தேன்கள் - நேர்த்தியான மான்தோல்கள - வர்ணமான புலித்தோல்கள் - புலிநகங்கள் - யானைத்தந்தங்கள் - முதலிய வஸ்துக்களைக் கப்பமாகக்கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்ட சகாதேவன் வெகுசந்தோஷமாய்க் கிஷ்கிந்தையைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காடுமலைகளைத்தாண்டி, எல்லாசசெல்வங்களுங்குடி விளையாடுமிடமாயிராநின்ற மாகிஷ்மதியென்னும் பட்டணத்திற்குப் போனான்.

அந்தமாகிஷ்மதி ராஜனாகிய நீலனென்பவன மாரிக்காலத்துவெள்ளம்போல மிகவும் ஆரவாரத்துடனே வராநின்ற பாண்டவசேனைகளையும், அதின தலைவனாகச சிங்கம்போற கம்பீரமாக கோபித்துக்கொண்டு வரும் சகாதேவனையும் பார்த்துத், தனக்கு நத்திலிதுதானோவென்று லேசாகநினைத்து, எண்ணிறந்த சதுரங்க பலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குவர, இருவருக்கும் மட்டில்லாத சண்டையுண்டாயிற்று. அதில்அவ்வீரரிருவரும் ஒருவர்சேனையை யொருவர் முன்னின்று நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற கருத்தினாற்

னையோயாமற சராமாரிபொழிந்தார்கள். ஆகிலும் தலைவருடைய சாத்தலினாலே சேனைகளிரண்டும் ஒருகுறைவு மடையவில்லை. இப்படியிருக்கச் சகாதேவன் கோபாவேசங் கொண்டு, நீலனைப் பாணபிரயோகஞ்செய்யவொட்டாமலடித்து அத்தருணத்தில் அவன்சேனையைப் பஞ்சுபோற் பறக்கடித்தான். நீலன் அதனால் நிலைநிற்கமாட்டாமற் கதறித், தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி நிறுத்தி, வெகு தைரியங்கொண்டு வில்லில அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தது மன்றியில; அக்கினிபகவானையும் நினைத்தான். நினைத்த மாத்திரத்தில் அக்கினி தனது ஜுவாலைகளோடுங் கூடிப் பாண்டசேனையிற் பிரவேசிக்கச், சேனையெல்லாங் காடுபோற் பற்றிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டது. அப்போது அப்பாண்டவ சைனியமானது மிகவும் ஹாஹாகார மடைந்து கரிந்து பொரிந்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று கூவிக்கொண்டு தடுமாறிற்று. இப்பட்டதருணத்தில் இரதங்களெல்லாந் தளிர்த்த சல்லகியென்கிற மரங்கள்போல விருந்தன. யானைகளுக்குத் துதிக்கைகளறுந்தபோதிலும், அத்துதிக்கைகளினடியினின்று சொரிகின்ற உதிரநீர்களினாற் கால்களிற் பற்றிக்கொண்ட அக்கினிச் சுவாலையணைந்து சேனையாயப் புகைகள்பம்பியதுபற்றி; அவ்வானைகள் துதிக்கையோடு கூடியதுகள் போலவே காணப்பட்டன. குதிரைகள் வால்களிலுங் கொய்யுளைகளிலுந் தீப்பற்றிக்கொண்டு சொலிப்பதினால் ஒருவித அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டன போல விருந்தன. பதாதிகளுடைய மூக்குமுதலாகிய அவயவங்கள் அற்றுப்போய விகாரப்பட்டு நிற்க: அவைகளைப் பார்த்துச் சிலர் பிணந்தின்னவந்த பிசாசங்களாக நினைந்து திகைத்தொருவராய்ச்சிலைதந்துப் பயந்தோடினார்கள்.

இப்படிக்குச் சொல்லத் திறமில்லாத விபத்தையடைந்து, ஒருமுகூர்த்த காலத்திற்குள்ளே தங்கள்தங்கள் பந்துக்களை நினைத்து அழுது, ராஜாவை நிந்தித்து மூர்ச்சித்து, எரிந்து கரிந்து, சேனையிலுள்ளோரெல்லாம் நாசமாய்ப் போனார்கள். இதைப்பார்த்த பாண்டவகுமாரன் தைரியமழிந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கடலெல்லாந் தாண்டிக் குளப்படியில் விழலாயிற்றேயென்று மிகவும் விசனப்பட்டு, கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்து, வருணாஸ்திரம் பிரயோகித்து அக்கனலையவிக்க யத்தனப்பட; அவ்வஸ்திரத்தினால் அவ்வக்கினி கொஞ்சமவிந்தும், புகைசூழ்வதினால் முன்னைக்காட்டிலும் அதிகமாய்ச் சேனைகளை வதைத்து மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டது. பின்பும் அவ்வக்கினி, மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டேயிருந்தது. இப்படி சகாதேவனுடைய முயற்சியெல்லாம் வீணாகிப்போய்ப் பலனில்லாததினால், சகாதேவன் ஒன்றுந்தோற்றாமற் திகைத்தழிந்து மரம்போல நின்றுவிட்டான். என்றுசொல்லிய வைசம்பாயனரை ஜெனமேஜயன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அக்கினிபகவான் பாண்டவராலே உபகாரம் பெற்றவராச்சுதே: அப்படிப்பட்டவர் தருமகாரியத்திற் காகப் புறப்பட்ட சகாதேவனுக்கு விரோதஞ்செய்யலாகுமா? அஃதிருக்கட்டும். இவனுக்கு விரோதஞ்செய்து நீலனுக்குச் சகாயஞ் செய்யவேண்டிய கடமை அக்கினிக்கு யேதுண்டாயிற்று? இந்தப்பெரிதாகிய சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர்சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுமையா மகாராஜனே! அந்த மாகிஷ்மதி ராஜனாகிய நீலனென்கிறவன் வெகுதரும சிந்தையுள்ளவன். வேதங்கள் விதித்தயாகங்களை இடைவிடாமற் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சுதரிசனையென்கிற பெண்ணொருத்தி யிருந்தாள். அவளுடைய அழகு நம்மால் வருணித்து முடியாது. தேவஸ்திரீகள் - கந்தருவஸ்திரீகள் - இயக்கஸ்திரீகள் - நாககன்னிகைகள் - இவர்களியாரும் அவளழகுக்கு நிகராகமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட சவுந்தரிய ரூபலாவண்ணியங்களுள்ள பெண்ணை அக்கினிதேவன் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். அதனாலே அந்தராஜன் சாலை மாலைகளில அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்வதற்காக எவ்வளவு சொலிக்கச் செய்தாலுஞ் சொலிக்கிறதில்லை. அந்தப் பெண்வந்து சொலிக்கச் செய்தால் சொலிக்கிறது. தன் சுவாலைகளாகிய கைகளாற் குளிர்ந்திருக்கும்படி அவளைப்பிடிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சேட்டைகளை அந்த ராஜன் கண்டுகோபங்கொண்டு, அக்கினியைச் சபிக்கயத்தனப்படுகையில்; அக்குறிப்பைத்தெரிந்த அந்தத்தேவன் பிராமண வேஷங்கொண்டு, அந்த ராஜாவின் முன்னிலையில்வந்து, கையெடுத்து ஆசீர்வாதஞ் செய்து, ஓ மகாராஜனே! உமது பெண்ணாகிய சுதரிசனையினிடத்திலே அக்கினிதேவன் மிகவும் மையல்கொண்டிருக்கிறான். அதுபற்றி அவளிடத்திற் சிலசேட்டைகள் செய்கிறான். நீர் அதுநிமித்தம் அத்தேவனையேன் வீணாய்ச்சபிக்க யத்தனிக்கிறீர்? அதனாலுமக்குப் பயனென்ன? பெண்ணை யாருக்காகிலுங் கொடுக்க வேண்டியது அகத்தியந்தானே: அந்தத்தேவனே மணாளனாவான். அவனைக்காட்டிலும் உமக்குவரன்வேறே கிடைக்கமாட்டான். ஆகையால உமது கன்னிகையை அவனுக்குக் கொடுத்துக் கலியாணஞ் செய்யுமென்று சொல்லி மறைந்துபோனான்.

இராஜன் இவர்தான் அக்கினிபகவானென்று மறுபடி யவனைநினைக்க, அவனும் முன்போல உருக்கொண்டுவர, தன்மகளை அந்த மகாதேவனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தான். பின்பு அக்கினிதேவனுஞ் சந்தோஷமாகி ராஜாவைப் பார்த்து, உமக்குவேண்டிய வரங்களைத் தருகிறேன் கேளுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டநீலன்-ஓ தேவனே! நீர் என்பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு சத்துருக்களை இதில்வரவொட்டாமல் எனக்குச் சகாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று

கேட்க, அப்படியே யாகட்டுமென்று வரங்கொடுத்தான். அதுமுதல் அந்தப்பட்டணத்திலே வாசஞ்செய்கிறான். இந்தச்சேதிதெரிந்து அனேகராஜாக்கள் அவன் பட்டணத்திற்குப் போகிறதில்லை. இந்தச்சகாதேவன் அந்தரகசியந்தெரியாமல் எதிர்க்கவே, அக்கினியானவன் அந்தநீலனுக்கு முன்புவரங்கொடுத்தபடி சேனையை யெரித்து நாசஞ்செய்தான். இப்பால்சகாதேவன் தன்சேனைகள் தீயில் மடிவதைக்கண்டு, இது அக்கினியின்செய்கையென்றறிந்து, திடீலென்றுபோய்க் காலகைமுகங்களைச்சுத்திசெய்துகொண்டு, அக்கினிபகவானை மனதில்நினைத்து, சுவாமீ அக்கினிபகவானே! நீர் மகானுபாவன். உம்மைவேதங்கள் வெகுவிதமாய்த் துதிக்கின்றன. சகலமான யாகங்களும் உம்முடைய தேஜசினலன்றோ நிறைவேற வேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன. அனபடியினாலே யாகங்களெல்லாம் உமது சரீரங்களாயின. அதனாலே நீர்யாகிய மூர்த்தியென்றும் பேசப்படுகிறீர். எல்லாத் தேவர்களுக்கும் உம்மிடத்திலேயே அவிகளையாகுதிசெய்யவேண்டியதா யிருக்கிறபடியினாலே தேவர்களுக்கு முகமென்றும், அந்த அவிசுகளை அவரவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக்கொடுக்கிற படியினாலே அவியவாகனென்றும் நாமங்களை வகிக்கிறீர். எல்லாவஸ்துக்களையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிறதன்மையுடையவராகையால், பாவகனென்கிற நாமதேயம்பெற்றிருக்கிறீர். உமக்குப்பூசையாகச்சகல யாகங்களையும் விதிக்க வேதங்களுண்டானபடியினாலே, ஜாதவேதனென்கிற பெயரைத் தாங்குகிறீர். இப்படிக்குப் பிரசித்தமாகிய பலநாமங்களுடைய உம்மை நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். உம்மைவிட உலகங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரம் வேறில்லை. சுவாமீ! உமதுபூசையாகிய யாகத்திற்காகத் திக்குவிஜயஞ் செய்யவந்த எனக்கு நீரோ விரோதஞ்செய்வதுநியாயமன்று. அதருமத்திற்காக நான்யத்தனப் படவில்லை. அப்படியிருக்க எனக்கு வேண்டியசகாயஞ் செய்யாமல் எனசேனைகளை நாசஞ்செய்தீர். இனியாகிலும் அடியேனிடத்தில தயைசெய்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். உமக்கு அனேகமாயிரம் நமஸ்காரங்கள் செய்கிறேனென்று நமஸ்கரித்துத் துதித்துத், தர்ப்பைகளைப்பரப்பி, ஈரவஸ்திரத் துடனே பிராயோபவேசமாகப் படுத்துக் கொண்டான்.

இவ்விதமாகக் கடினவிரதஞ் செய்யவே அக்கினிபகவான் சேனைகளைவிட்டு நீங்கி, நல்லரூபத்தோடு சகாதேவனுக்கு முன்புவந்து, ஓ ராஜனே! நீயேனிப்படிப் பிராயோபவேசமாகப் படுத்துக் கொண்டாய்? நான் அந்தநீலனென்கிற ராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தபடி நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமையாகையால் அப்படிசெய்தேன். ஆனால் தருமபுத்திரருக்குச் சகலவிதத்திலுஞ் சகாயஞ்செய்ய வேண்டியதுதான். மேலும் அவர் யத்தனப்பட்டிருக்கிற காரியம் தேவகாரியம். நானதற்குவிரோதஞ்செய்யத்தகாது. ஆனாலும் அந்தராஜாவுக்கு வாக்குத் தப்பாமலிருக்க வேண்டியதற்காகவும், உன்மனவுறுதியைச் சோதிக்க வேண்டியதற்காகவும் சேனைகளைத் தகித்தேன். இப்போது நீ என்னைக் குறித்துச்செய்த தவத்தினாலும் - தோத்திரத்தினாலும் - மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டேன். இனி உன்சேனையைத் தகிப்பதில்லை. பயப்படாதே. உலகங்களுக்கெல்லாம் காரணக்கடவுளாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தருமபுத்திரருக்கு இராஜசூயத்தை நிறைவேற்றிச் சாம்பிராச்சியம் வருவிக்கப் பூர்ணமாகிய அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிற படியினால், எல்லாக்காரியங்களுங் குறைவின்றி நிறைவேறும். என்றுசொல்லி அக்கினிதேவன் மறைந்துபோகவே, சகாதேவன் வெகுசந்தோஷமடைந்து, சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ்செய்து முன்போலச் சித்தப்படுத்தினான். இந்தச்செய்தி அக்கினிதேவனால்தெரிந்துகொண்ட நீலன், சகாதேவனுக்குச் சகலவுபசாரங்களும் பண்ணி சமாதானஞ்செய்துகொண்டு கப்பங்களைக் கொடுத்தான்.

அவைகளைவாங்கிக்கொண்டசகாதேவன் அந்தப் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தெற்கேசென்று, திரிபுரமென்கிற பட்டணத்துக்குவந்து, அமிதோசனென்கிறராஜனைச்செயித்துப், போதனராஜனையும் - கௌசிகாசாரியனையும் - சுராஷ்டிரராஜனையும் - ராஜதபருவதத்தின் ராஜாவாகிய திமிங்கிலனென்பவனையும் - சமுத்திர நடுத்தீவிலிருந்த ஒற்றைக்காலனையும் - ஒட்டைமுகனையும் - சஞ்சயந்திராஜனையும் - விபுண்டரகரவாடமென்னுந் தேசத்தாரையும் - பாரசவர் - குலதர் - அசமகர் - தர்த்தரர் - சூலகர் - முதலாகியபேர்களையுஞ் செயித்து வெகுதிரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஒட்டிரதேசம் - தெலுங்குதேசம் - தக்ஷிண மகாராஷ்டிரதேசம் - கர்னாடதேசம் - முதலாகிய தேசங்களுக்குப்போய் அவ்விடத்து ராஜாக்களை யுத்தத்தினாற்செயித்து வெகுகப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து தெற்கேதிரும்பித் தொண்டைநாட்டிற்குப்போய் அந்தராஜாவைச் செயித்து, தக்ஷிண கொங்கணமென்கிற கொங்குநாட்டைச் செயித்துச், சோழதேசம் புகுந்து, அங்கு பலவிதச்சோலை சூழ்ந்து இருகரைகளும் மிகவுந் தெளிவாகிய நீரும் - பலவகைப் பக்ஷிகளும் - தாமரை அல்லிமுதலாகிய புஷ்பங்களும்பொருந்திக், கண்களுக்கு மிகவினோதமாகவும் சந்தோஷகரமாகவு மிராநின்ற காவேரியென்கிற மகாநதியைக் கண்டு, நாடோறும் அதில் ஸ்நானஞ்செய்துகரையில்ஜபதபாதிகள்முடித்துவேதசாஸ்திரமோதிக்கொண் டிருக்கிற பிராமணரையுங் கண்டு சந்தோஷத்தையடைந்து, சேனையை அக்காவிரிக்கரையில் இறக்கி அந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அக்கால் அத்தேசத்தாரெல்லாருஞ் சகாதேவன்வந்திருக்கிறானென்றுகேட்ட மாத்திரத்திலே, இவனைப்பார்க்க வேண்டுமென்று மிகவும் ஆசையினாலே வந்துபார்த்துக் களித்துச், சரசமாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சோழதேசத்துராஜன் சகாதேவனனுப்பிய தூதனாலே சகலமுந் தெரிந்துகொண்டு, வெகு திரவியங்கள்-ஆபரணங்கள்-முதலாகியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து, சகாதேவனைக் கண்டு மரியாதையுடனே கப்பமாகக் கொடுத்தான். அவைகளைச் சகாதேவன் ஆதரவுடனங்கீகரித்து, அந்தத்தேசத்தின் வளத்தையும்-அழகையும்-காவிரியின் விநோதத்தையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, மந்திரிகளைநோக்கி, ஓ மந்திரிகளே! இந்தநதியின் அழகும் பரிசுத்தமுங் கங்கைக்கு நிகராயிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற் பத்துநாள் வாசமாயிருந்து போவோமென்றுசொல்ல, அவர்களும் அப்படியே யாகட்டுமென்று சம்மதித்தபடியினாலே அங்கே பத்துத்தினங்கள் வேடிக்கையாய் வாசஞ்செய்து, அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு பாண்டிநாட்டிற்குப்போய், சேதுவைக்கண்டு சந்தோஷித்து, மணலூர்ப் பட்டணத்திற்குப்போனான். இவன்வந்த சேதிகேட்ட சித்திரவாகனனென்கிற மலயத்துவச பாண்டியன் பரிவாரங்களோடு எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய், வெகுப் பிரீதியுடனே சகலவுபசாரங்களுடன் விருந்துசெய்தான். சகாதேவன் அந்தப்பாண்டியனோடு வெகுபரிவுடனேபேசிப், பின்பு தனதயன் மனையாட்டியாகிய சித்திராங்கதையைக்கண்டு நமஸ்கரித்து, க்ஷேமங்களைவினவி, அவளாலும் வெகுஉபசாரங்கள் செய்யப்பட்டுப்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவள்குமாரனாகிய பப்புருவாகனனென்கிறவன் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவனையெடுத்துத் தழுவி உச்சிமோர்ந்து, கண்களிலானந்த பாஷ்பத்துடனே அவனுக்குப் பலபூஷணங்கள் கொடுத்து அலங்கரித்து, அச்சித்திராங்கதைக்கும் பலபூஷணாதிகள் கொடுத்து, சிலநாள் அவ்விடத்திலேயே சுகமாயிருந்து, அந்தப்பாண்டியனால் வெகுமதியாகவுங் கப்பமாகவுங் கொடுக்கப்பட்ட மிகவுஞ்சிறந்த முத்துச்சரங்களையும் மற்றுமனேகந் திரவியங்களையும் பெற்று, அந்த ராஜனிடத்திலும் சித்திராங்கதை - பப்புருவாகனன்-முதலானோரிடத்திலுஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தென்மதுரைக்குப் போனான். அங்கிருந்து கேரளமென்கிற மலையாளதேசஞ்சென்று, அவ்விடத்து ராஜாவைச்செயித்துக் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, தென்சமுத்திரக் கரையில் வந்திறங்கி, அந்தப் பூமியிருக்குமழகையுங் கடலிருக்குமழகையும் பார்த்துப்புகழ்ந்து, மந்திரிகளோடு யோசனைசெய்து கடோற்கசனை நினைத்தான். நினைத்தமாத்திரத்திலே அந்தக்கடோற்கசன் அதிகவொளியைப் பரப்பாநின்ற கிரீட கவசகுண்டலாதிகளைத் தரித்து, முடியிற்சூரியனும் இருபுறங்களில் வியாழமும்-வெள்ளியும்-உதயமாயிருக்கச் சுவர்ணதாதுக்கள் பரவி விளங்காநின்ற நீலமலைபோல விளங்குந் தேகத்தையுடையவனாய், பயங்கரமான வடிவுடனே தனது சிறியதகப்பன்முன்னிலையில் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, என்னைவருவித்தகாரியங் கட்டளையிடவேண்டுமென்று வினயத்தோடு கேட்க,சகாதேவன் அவனுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து சொல்லுகிறான்:

அடா குழந்தாய்! நம்முடைய அண்ணலாகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ் செய்து சம்ராட்டென்னும் பேரைப்பெற யத்தனப்பட்டிருக்கிறார். அதனாலே திக்குவிஜயஞ் செய்வதற்கு நாங்கள் நால்வரும் நாற்றிசைகளுக்கும் புறப்பட்டோம். அதில்நான் இத்தென்றிசையிலுள்ள யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிவந்தேன். ஆனால் இலங்கையிலிருக்கும் விபீஷணரிடத்திற்போக எங்களுக்கு அசாத்தியமான படியினாலே நீபோய் இச்சேதியைச்சொல்லி, இதுவெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பலம்பெற்று நடந்து வருகிறதென்றுந் தெரிவித்து, அவர்கொடுக்கிற கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு வாவென்றுகட்டளையிட; அதையந்த இடிம்பிமகன் சிரமேற்கொண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து புறப்பட்டு, முன்புஅநுமானெழும்பிப் பாய்ந்ததுபோலவெழும்பிப் பாய்ந்து கடலைத்தாண்டி, இலங்கையிற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த மகாபலசாலிகளாகிய ராக்ஷதர் ஆயுதபாணிகளாய்க் கூட்டங்கூட்டமா யிருக்கையிலுங் கிஞ்சித்தும் அஞ்சிக்கையில்லாமல் உட்புகுந்து, அரண்மனை வாசலிலிருந்த காவற்காரரோடு குருவம்சத்திலுதித்த தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய தூதன் உம்மைக்காணவேண்டி வந்திருக்கிறானென்று உங்கள் ராஜனுக்குத் தெரிவியுங்களென்றுசொல்ல, அவர்களும் இச்சேதியை விபீஷணருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் உள்ளேவரும்படி கட்டளையிட்டதினாலே அவ்விராக்ஷதர் வழிகாட்ட, நடுவிலிருக்கும் வேடிக்கைகளையும் அளவற்ற செல்வங்களையும் பார்த்து அதிசயப்பட்டுக் கொண்டேபோய், மகாசபையில் நவரத்தினமயமாகிய திவ்வியமண்டபத்திற் பரிசனங்கள் சத்திரசாமராதி வுபசாரங்களைச்செய்ய - மந்திரிகள் புடைசூழ்ந்திருக்க- சேனாநாயகர் மகாசேனைகளோடு வாய்புதைத்துக் கட்டளைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத்-தேவர்கள் சபையிற் பிரமதேவனை விளங்குவதுபோல் திவ்வியசிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து விளங்காநின்ற தருமவடிவமாகிய விபீஷணரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமி! அடியேன் உதிஷ்டிர மகாராஜனுடைய தூதன். கடோற்கசனென்கிற நாமமுடையவன். அவராலனுப்பப்பட்டுத் தேவரீரிடத்திற்கு ஒருசங்கதி சொல்லவந்தேன். கட்டளையிட்டால் சொல்லுகிறேனென்றுசொல்லக்கேட்ட விபீஷணர் இவனுடைய தேஜசையும் - வடிவையும் - புத்தியையும் - தைரியத்தையும் - வணக்கத்தையும்பார்த்துச் சந்தோஷித்து, அப்பா! நீயார்? அந்தஉதிஷ்டிரர்யார்? அவருக்கு நீ தூதனாகியதெப்படி? நீ வந்தகாரியமென்ன? அதனைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுகவென்று சொல்லவே: கடோற்கசன் சொல்லத் துவக்கினான்.

சுவாமி இராக்ஷசராஜனே! பூமியில் மகாபெருமை பொருந்திய சந்திரவம்சத்து ராஜாக்களிற் சிரோமணியாகிய பாண்டுவென்னு மகாராஜனுடைய மூத்த குமாரர் உதிஷ்டிரரென்கிறவர் ஒருவர். அவர் தருமமே உருவாயவதரித்ததென்றுசொல்லத்தக்கவர். பொறுமையிற் பூமியையும் - தைரியத்தில் மேருவையும் - நீதியில் யமனையும் - யுத்தியிற் பிரகஸ்பதியையும் - சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனையும் - தேஜசில் சூரியனையும் நிகர்த்தவர். மகானுபாவர். குருநாட்டுக்கு ராஜனயிருந்து எல்லாவரசர்களுஞ்சிரசின்மேற் கொள்ளும்படியாகிய செங்கோற் சீர்மையுள்ளவர். அவருடைய தம்பி வீமசேனனென்னு பேருடையவர். அவருக்குச் சமானமாகிய பலசாலி மூவுலகத்திலுமில்லை. அவர் பதினாயிரம் யானைபலமுடையவர். கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புகுந்தாற் காலதண்டந்தரித்த யமனுக்கு நிகராகத்தோற்றுவர். அவருக்கு இடிம்பனென்கிற ராக்ஷசன் தங்கையாகிய இடிம்பியென்கிறவளிடத்திற பிறந்தவன்யான். அவருக்கு நேரிளையவர் அர்ச்சுனனென்கிற நாமதேயமுடையவர். வில்லாளிகளுக்குச் சிரோமணியாகியவர். அவருடைய சவுரியதைரிய பராக்கிரமங்களுக்கு உவமானமேகிடையாது. ஸ்ரீநாராயணவதாரமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு மிகுந்தநேசர். அவருடைய உடன்பிறந்தவளாகிய சுபத்திரையைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டவர். ரூபத்தில் மன்மதனுக்குச் சமானமானவர். அவருடைய தம்பிமார்கள நகுலனென்றும், சகாதேவனென்றும், பெயராயுடையவர்கள் இருவருளர். அவர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகள். அண்ணன்மார்களுடைய பலத்திற்குத் தாழ்ந்தவரல்லர். இவ்வைவரும் பஞ்சபாண்டவர்களென்று சகலலோகங்களிலும் பிரசித்தமாகியவர்கள். இந்த மகானுபாவர்களுடைய புகழ்பெற்ற சரித்திரங்கள் பலவுண்டு. எல்லோரும் மகாதருமிஷ்டர். மகாசூரர். மகாநீதிமான்கள். மகாசாமர்த்தியவான்கள். இவர்கள் தங்களுடைய பலபரம்பரையாயவந்த ராஜதானியாகிய அஸ்தினாபுரத்தையும் - அதைச்சேர்ந்த சகலராஜ்ய சம்பத்துக்களையும்- தங்கள் பெரியதகப்பனாராகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜனானவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுத், தாங்கள் காடாய்க்கிடந்த ஒருவிடத்திலே இந்திரப்பிரஸ்தமென்னு மொரு நகரத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு செங்கோற செலுத்திவருகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சகலகாரியஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறார். அதனாலே தான் முன்னம் அர்ச்சுனனென்கிறவர் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களைச்செயித்து, காண்டவவனத்தை யக்கினிக்கு ஆகாரமாகக்கொடுத்துச், சத்துருக்களால் வெல்லக்கூடாத நான்கு குதிரைகள்கட்டி வானரத்துவசமுடைய ரதத்தையும், காண்டீவ மென்னும் வில்லையும், அக்ஷயதூணீரங்களையும் பெற்றார்.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பலத்தைக்கொண்டுஜராசந்தனை எங்கள்தகப்பனார் ஜயித்தார். இப்போதுமூத்தவராகிய உதிஷ்டிரர்இராஜசூயஞ்செய்யவேண்டுமென்று யத்தினப்பட்டு, எல்லாவரசரிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிவரும்படி தமது தம்பிமார் நால்வருக்குங் கட்டளை யிட்டதினாலே, நால்வரும் நான்குதிக்குகளுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களிற் சகாதேவனென்கிறவர் தென்றிசைக்குவந்து யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களைவாங்கிக் கொண்டு, சமுத்திரகரையில் இதொரு சமுத்திரமென்னும் படியாகிய சேனைகளுடனே வந்திறங்கித், தேவரீரிடத்திற்குப்போய் இச்சேதி தெரிவித்துவரும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளை யிட்டபடியினாலே அடியேனிவடம்வந்து, தேவரீரைப்பணிந்து இச்சேதிகளெல்லாவற்றையும் விண்ணப்பஞ்செய்தேனென்று சொல்ல, கடோற்கசன் வார்த்தையைக்கேட்ட விபீஷணர் சந்தோஷித்து, அப்பா கடோற்கஜா! நீ நம்முடையவனானபடியினாலும், அவர்கள் மகாதருமவான்களென்கிறபடியினாலும், ஆரம்பித்தகாரியம் வெகுமேன்மையாகிய தருமகாரியமானபடியினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான அவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதினாலும், நான் கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தே னென்றுசொல்லி; அருமையாகிய அனேகம் பொன் வெள்ளி ரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்கள் - பாத்திரங்கள் - ஆசனங்கள் - சயனங்கள் - இன்னும் யானைத் தந்தங்களாலாகிய வஸ்துக்கள்-வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள்- தோல்கள்-முதலானவைகளையும், பதினைந்து பொற்பனை மரங்களையுங் கொடுத்து, இவைகளைக் கொண்டுபோய்ச்சேர்ப்பதற்காக எண்பத்து நான்கு ராக்ஷதரை யனுப்புவித்தார். கடோற்கசன் அவைகளை யெல்லாம் அந்தராக்ஷசர் தலைமேலேற்றிக்கொண்டு, விபீஷணரைத் தெண்டனிட்டு விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, ஒருமுகூர்த்தத்தில் அப்பெருங்கடலைக் கடந்து, சகாதேவனுடைய சமீபத்திலிறங்கி நமஸ்கரித்துத், தான்போய்வந்த சேதிகளைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொன்னான். இந்தக் கடோற்கசன் ராக்ஷசரோடுகூட ஆகாசத்தினின்றும் இறங்கும்போது, இவர்களுடைய ரூபத்தைப் பார்த்துப் பயந்து சேனையிலிருப்போரெல்லாம் ஓட; அதுகண்ட சகாதேவன் யாவரையுங் கூப்பிட்டுப் பயப்படாதேயுங்களென்று சமாதானஞ்சொல்லி, நமது குமாரன்கடோற்கசன் இலங்கையிலிருந்து ராக்ஷதர்களோடு திரவியங்கள் கொண்டுவருகிறானென்றுகூறி அவர்களை நிலைநிறுத்தினன்.

இப்படிக்குக் கடோற்கசன் கொணர்ந்த பொருள்களை யெல்லாம் பார்த்துச் சந்தோஷித்த சகாதேவன் அங்கிருந்து மலையமென்கிற பொதியமாமலைக்குப்போய், அதிலிருக்கும் மகானுபாவரும்-மகாதபோநிதியும்-சகலவேத சாஸ்திரங்களு மறிந்தவருமாகிய அகத்தியமாமுனியைக்கண்டு பணிந்து, அவரால் ஆசீர்

வதிக்கப்பட்டு விடைபெற்றுச், சகிய பர்வதம்போய் அவ்விடங்களின் விசித்திரங்களை யெல்லாங் கண்டு, அங்கேயிருந்த வேடராஜனைச்செயித்து, யாவனாயும் வருடந்தோறுங் கப்பங்கட்டும்படி நியமித்துத் திரும்பி, அனேகயானைகளின்மீதிலும்-ஒட்டகங்களின்மீதிலும்-தான் சம்பாதித்த பொருள்களை யெல்லாம் நிறைத்துக்கொண்டு, தனதுடன்கூட இருந்ததம்பிமாரை யெல்லாம் வெகுமானஞ்செய் தனுப்பிவிட்டுத், தன் சேனைகளுடனே பேரிகைகள் - படகங்கள் - காளங்கள் - முதலாகிய பல வீரவாத்தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு, வந்தியரெல்லாரும் விருதுசொல்லிக் கட்டியங்கூற வெகு வேடிக்கையாய் நெடுந்தூரமாகிய வழியைத்தாண்டி, இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சேர்ந்து யாவராலுங் கொண்டாடப்பட்டு, மகாராஜாவைக் கண்டு பணிந்து சேதியெல்லாஞ்சொல்லித், தான் கொணர்ந்த பொருள்களையும் விசேஷமாய் விபீஷணர்கொடுத்த பொற்பனை மரங்கள் முதலானவைகளையுங் காட்ட, அவைகளையெல்லாம் உதிஷ்டிரர் பார்த்து வெகு சந்தோஷமடைந்து, சகாதேவனை இருகைகளினாலுங் கட்டிக்கொண்டு, கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் விட்டார்.

நகுலன்வாருணதிக்கு விஜயம்.

இவ்விதமாகவே அளவற்ற படைகளோடு நகுலன் மேற்றிசைக்குச் சென்று, அங்கே சுப்பிரமணியருக்கு மிகவுமிஷ்ட ஸ்தானமாயிருக்கிற ரோகிதக மென்கிற தேசம்போய், அத்தேசத்தாராகிய மயூரகர் என்கிற ஒருவித க்ஷத்திரியரோடு சொல்லத் தரமில்லாதபோர்செய்துசெயித்துக் கப்பங்களைப்பெற்று, அங்கிருந்து மரு என்னும் - தானியகமெனும்-பேர்பெற்ற தேசங்களுக்குப் போய், சைஷிகர் என்கிற பேர்களையும் - வைரமகர் என்கிற பேர்களையும் - யுத்தத்தில் வெகுவருத்தப்படுத்திச் செயித்து, அங்கிருந்துபோய் சிவிகர்- வடதானர்- என்கிற வனவாசகளோடு தேவாசுர யுத்தத்திற்குச் சமானமாகிய யுத்தஞ்செய்து, அவர்களில் அனேகரை வெட்டிமடித்து, அவர்கள் புதைத்து வைத்திருந்த பொருள்களைக் கொள்ளையடித்துப் புறப்பட்டு, ஐந்துகூட்டத்தாராகிய சிபிதேசத்தார் - திரிகர்த்த தேசத்தார் - அம்பஷ்ட தேசத்தார் - மாளவதேசத்தார் - கர்ப்பட தேசத்தார் - இவர்களோடு, மத்திய நிகாய மென்கிறவர்கள் - அவுபவிந்த மென்கிறவர்கள் - இப்படிப்பட்ட பலவித ராஜாக்களோடும் புஷ்கராரணியமெனு மிடத்திலிருந்த சில வேடராஜாக்களோடும் ஒப்பிலா மறசண்டைசெய்து, சிலரைக் கழுத்தறுத்துச், சிலரைக் கைகால்க ளற்றவர்களாக்கி, சிலரைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்து, யானைப் பிணங்களும்- குதிரைப் பிணங்களும் - மனிதப் பிணங்களும் - மலைமலையாய்க் குவித்து, உதிரவாறுகள்பலவோடச்செய்து, அந்தப் பூமிகளைச் சுடுகாடுகள் போலாக்கிப், பூதங்களுக்கும்-பேய்களுக்கும் - கழுகுகளுக்கும் - நரிகளுக்கும்-நாய்களுக்கும் - மகா விருந்து செய்வித்து, அங்கங்குள்ள வெகு பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டு, காலில விழுந்த சிலரை உயிர்களோடும் பொருள்களோடும் விட்டு ரட்சித்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினான்.

பின்பு அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுச் சிந்துவென்னும் நதியினைக் கடந்து, சிந்துதேசத்து ராஜனிடத்திற் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு குற்சர தேசத்துக்குப்போய், அவ்விடத்தியாரோடும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, மற்றும் அந்தப்பக்கங்களி லிருக்கிற தேசங்களைச் செயித்து சரஸ்வதீ நதியினைக் கடந்து, அங்கே கூட்டங் கூட்டமாயிருந்த சூத்திரர் - ஆபீரர் - பார்வதேயர் - என்கிறபேர்களைக் கப்பங்கட்டச்செய்து, பஞ்சநதம் - மித்திரபோகம் - சிம்மநதம்- அபரபத்தனம் என்கிற இடங்களைச் சுவாதீனஞ்செய்துகொண்டான். பின்பு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு உத்தரச் சுயோதிஷமென்கிற இடஞ்சென்று, அதின் ராஜனைக் கீழ்ப்படுத்தி மிகுந்த திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு, ரமணர் என்கிற க்ஷத்திரிய சாதியானைவென்று, சமுத்திர நடுவிலிருந்த சில மிலேச்சதேசங்களுக்குப்போய், அவர்கள் தான் வருஞ்செய்திகேட்ட மாத்திரத்திலேயே எதிர்கொண்டு வந்து கொடுத்த பலவிதப் பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அப்பாலிராநின்ற ஹூணதேசத்துக்குப் போனான். அங்கிருந்த ஹூணர்மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடனே வெகுசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்போது நகுலனுடைய சேனைகளுக்கும் ஹூணசேனைகளுக்கும் ஒருபகல் கூர்த்தகாலம் யுத்த முண்டாயிற்று. அந்தயுத்தத்தில் ஹூணசேனை அதிகமாய் மடிந்ததனால் அதினதிபதிகள் எதிரே வராமல், தந்திரமாய்ப் பாண்டவசேனையை மடிக்கத்தலைப்பட; அதுகண்ட நகுலன் கோபங்கொண்டு பாணவருஷம் வருஷித்துத், தோலாடைகளுங் கம்பள வாடைகளுந் தரித்திருந்தவர்களுடைய தேசங்களைத் துண்டந் துண்டமாகச் சிதைத்துக், கோட்டைகளையுமிடித்து நாசஞ்செய்தான்.

இப்படி வெகுவாய் மடிந்தபின் மிகுந்த சிலஹூணப்பிரபுக்கள் ஓடிவந்து, நகுலன் பாதங்களில் விழுந்து வெகுவான காணிக்கைகளைக் கொடுத்தார்கள். அதனாலே நகுலமகாராஜன் அவர்களைத் தயைசெய்து விட்டுப்போய், அந்தப் பக்கங்களிலுள்ள சில தீவுகளிலிருக்கிறவர்க ளிடத்தில் தூதனையனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, மறுபடி சமுத்திரக் கரையடைந்து, அனர்த்த தேசத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அதிகாரிகளோடு பேசித், துவாரகைக்குத் தூதனை யனுப்பினான். அந்தத்தூதர் துவாரகாநகருக்குச்சென்று நகுலமகாராஜன் வந்திருக்குஞ் செய்தியை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே கண்ணன் தன் தமய

னாகிய பலராமருக்கும் - உக்கிரசேனன் முதலாகிய மற்றை யாதவருக்கும் இச்சேதிசொல்லிப், பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் - சாமார்த்தியத்தையும் புகழ்ந்துபேசி, கப்பங்கட்ட வேண்டியதாகச் சம்மதிப்பித்தி, திரள்திரளான பொன்-வெள்ளி- ரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் -வாகனங்கள்-இவைகளையெல்லாம் எடுப்பித்துக் கொண்டு, தாமே பரிவாரத்தோடு வந்து நகுலனைக்கண்டு சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தார். நகுலன் கிருஷ்ணனைக்கண்ட மாத்திரத்திலே யெழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து ஆசனங்கொடுத்து, அவர் உட்கார்ந்தபின் தான் உட்கார்ந்து, தான் திக்குவிஜயத்திற்குப் புறப்பட்டு வெற்றிபெற்ற விதங்களை யெல்லாஞ் சொன்னான்.

அப்போது கண்ணன் நகுலனைப்பார்த்து, ஓ பாண்டவவீரனே! நீங்கள் வெகு பல பராக்கிரமங்களும்அஸ்திரவித்தியா சாமார்த்தியங்களுமுடையபேர்கள். ஆனதினாலே உங்களுக்கு எங்கும் ஜயம்வருமேயல்லது வேறில்லை. அந்தமகானுபாவராகிய தருமபுத்திரனைத்தவிர மற்றையார் இராஜசூயஞ்செய்ய வல்லவர்ருக்கிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட தம்பியார்களையுடைய அவருக்கே இந்தயாகம் தகுமன்றி மற்றவருக்குத் தகாது. நான் ஏதோ கொஞ்சம் பொருள்கொடுத்தேன. இதைப் பெரிதா யெண்ணும்படி தருமபுத்திரருக்குச் சொல்லவேணுமென்று சொல்லக்கேட்ட நகுலன் கைகூப்பி, ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீர் எங்களைப் பரிகாசஞ் செய்கிறீர். ஏனென்றால் - அளவற்ற மகிமை பொருந்திய உமது கிருபாகடாக்ஷமில்லாமற் போனால் எங்களுக்குப் பலமேது? சவுரியமேது? சாமர்த்தியமேது? ஜயமேது? புகழேது? ஒன்றுங்கிடைக்கமாட்டாது. உமது சகாயபலத்தைக் கொண்டு தருமபுத்திர மகாராஜா இந்தக் காரியத்தை யாரம்பித்தாரே யல்லது வேறில்லை. நாங்களடைகிற மேன்மைகள் யாவும் உம்முடைய கிருபாதிசயமே: இல்லாவிட்டால் உம்முடைய புஜபலத்தைப் பெற்ற இந்தத் திசையை நான வெல்லமாட்டுவேனோ? ஆதலால் எல்லாப் பொருளையும் நீர் கொடுத்தலையே இனி யாகம் நிறைவேற வேண்டியதும் பொமானேயே. ஆயினும் தேவரீர் இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குச் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று சொல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நல்லதென்று வெகுசந்தோஷமாய் நகுலனைக் கட்டிக்கொண்டு, இன்னும் ஜெயிக்கவேண்டிய ராஜாக்களையுஞ் சீக்கிரத்தில் ஜெயித்து நகர்போயச் சேர்கின்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட நகுலன் வெகுப்பிரீதியோடு அவர்கொடுத்த வஸ்துக்களை வாங்கிக் கொண்டு விடைபெற்றுப்புறப்பட்டு, மத்திரதேசஞ்சென்று, தன மாமனாகிய சல்லியமகாராஜனைக் கண்டுபணிந்து தான்வந்த சேதிசொல்ல, அந்தமத்திரராஜன் கேட்டு வெகுசந்தோஷப்பட்டு வெகு பொருள்களைக் கொடுக்க, நகுலன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு சிலநாள் அங்கேயேஇளைப்பாறிப், பின்சல்லியனிடத்திற்செலவு பெற்றுப் புறப்பட்டுக் காந்தாரதேசஞ் சென்று, திருதராஷ்டிர மகாராஜன் மாமனாகிய சுபலமகாராஜனைக்கண்டு பணிந்து வந்தசெய்திசொல்ல, அந்தச் சுபல மகாராஜனகேட்டு நகுலனுக்கு வெகுமரியாதையோடு விருந்திட்டுப் பலவிதப் பொருள்களைக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு உல்லாசத்தோடு திரும்பி, சமுத்திரப் பிராந்தத்திலிருந்த - சாக்குவர் - பப்பரர் - என்கிற ஜாதியாரிடத்திற்குத் தூதனை யனுப்பி, அபரிமிதமாகிய கப்பங்களைவருவித்துக் கொண்டு, லாடதேசம் - கவுடதேசம்-இவைகளுக்குப்போய், மகாவீரராகிய அந்த ராஜாக்களுடனே வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்து, பின்பு அத்தேசத்தார் இவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு சினேகிக்கும்படி அபிப்பிராயத்தைக்காட்ட, அவ்வாறே அவர்களோடு நேசஞ்செய்து வெகு திரவியங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு, மிகுந்த களிப்பு மிகுமாப்புமுள்ள சகலசேனைகளுஞ்சூழ-பலவாத்தியங்களு முழங்க - வெகு பெருமையோடு இந்திரப் பிரஸ்தம்வந்துசேர்ந்து, தருமபுத்திரனைத் தண்டனிட்டுத் தான்போய் வந்தசெய்திகளைச் சொல்லி, அனேகங்கோவேறு கழுதைகளின்மீதிலும் - ஒட்டகங்களின மீதிலும் வந்த சகல சம்பத்துக்களையுங் காட்ட, தருமபுத்திரர் வெகு சந்தோஷப்பட்டு, நகுலனை மகா ஆனந்தத்தோடுங் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு வெகு ஆசிர்வாதங்கள் கூறினர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் கெழுந்தருளல்

—※—

கேளுமையா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாகத் தருமபுத்திர மகாராஜன் தம்பிமார் நால்வரும் நான்குதிக்குகளைச் செயித்துக் கொணர்ந்த திரவியங்களும் - பரி முதலான வாகனங்களும் அபரிமிதமாய், அவ்வளவும் கணக்கி லடங்காமலிருப்பதையும் - அனேகம்பாலைவிடுகள் பிடியாமலிருப்பதையும் - உலகமெங்கும் புகழ் பிரகாசிப்பதையும்பார்த்து பட்டிலா வானந்தமடைந்து, திக்குவிசயத்திற்காகப் போயிருந்த சேனைஜனங்களுக்குஞ் சேனாநாயகர்களுக்கும் அளவற்ற வெகுமதிகளும் - மற்றும் அனேக தானதருமங்களுஞ்செய்து, மனுமுதலானோர் தனதுயிராய்நினைத்து நீதிவழுவாமல அரசாட்சிசெய்து வருகையில்; தேசமெங்கும் மாதமும்மாரிபெய்து, அதிவிருஷ்டி-முதலாகிய பாதைகளொன்றுமில்லாமல், அக்கினிபயம் - வாயுபயம் - சோரபயம்-வியாதிபயம் - இவைகளொன்று நாடாமல், பூமியிற் சகலபயிர்களும் விருத்தியடைந்து பரிபூரணமாயிருந்தன. ஜனங்களெல்லாந் தங்கள் தங்கள் வருணாச்சிரம முறை பிறழாமலும் மரியாதைகளைக் கடவாமலுந் த

ருமங்களை யனுஷ்டித்துக்கொண்டு, இராஜாவைப் பிதாவைப்போலவும் புத்திரனைப்போலவும் பாவித்து வெகுவிசுவாசமா யிருந்தார்கள். அப்போது மூடனும், தரித்திரனும், துஷ்டனும், கிடையாமற் போனார்கள். தேவாலயங்களுக்கும் பிரமாலயங்களுக்கும் ஒருகுறைவு மின்றிச் சகலசிறப்புக்களு நடந்துவந்தன.

இவ்விதமாகக் கிருதயுகத்திலும் நடவாத தருமராச்சியஞ்செய்து யாவரும்புகழ விளங்காநின்ற தருமபுத்திரமகாராஜனை ஒருநாள் மந்திரிகளும் பந்துக்களுஞ்சேர்ந்து, ஓ மகாராஜனே! நீர் நெடு நாளாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றும்படியான காலம் இதுதான்.' சகலராஜாக்களும் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். ராச்சியம் வெகு சுபிக்ஷமாயிருக்கிறது. குபேரனுடைய பொக்கிஷத்திலுமதிசயிக்கத்தக்கபொக்கிஷங்கள்சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படி இடம்-பொருள்-ஏவல்-மூன்றுமமைந்திருக்கிறபடியினாலே யாகத்தை ஆரம்பஞ்செய்யலாம் என்றுசொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரர்சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு, யாகத்திற்குயத்தனப்பட்டார். அந்தத் தருணத்தில் உலகங்களையெல்லாம் படைத்தளித் தழிப்பதற்குக்காரணனானவனும், தத்துவஞானிகளின் உள்ளத்தில் இடைவிடாம லிருப்பவனும், முக்காலத்துப்பொருள்களுக்கு மதிபதியாகியவனும், ஆதியும் அந்தமுமில்லாப் பெருஞ்சோதியாய் விளங்குபவனும், நான்மறைகளாலுஞ்சொல்லொணாப்பெருமை யுடையவனும், சகல தேவர்களுக்குந் தலைவனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தன்னையாசிரித்தவரிடத்தி லிருக்கும் பேரன்பினாலேதாமே சகலபரிவாரங்களோடு கூடி, வெகு ரத்தினங்கள் - பொன்கள் - வஸ்திரங்கள்-முதலாகிய எல்லாவற்றையும் வரிசையாகக் கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவர, இச்சேதிகேட்ட பாண்டவர்கள் நகரத்தையும் அந்த நகரத்திலுள்ள மாடமாளிகைகளையும் அலங்கரிக்கக் கட்டளையிட்டு, வெகு விபவங்களுடனே தாங்களவனை எதிர்கொண்டு தக்கபடி யுபசாரஞ்செய்து அழைத்து வருவித்தார்கள்.

அப்போது அந்நகரத்துச்சனங்களால் வாசனை கட்டிய தண்ணீர் தெளித்து, மலர்களுந் தளிர்களுந் தூவித், தோரணங்கட்டி, வீடுகடோறும் பதாகைகளுயர்த்தி, தீபவரிசைகளேற்றி, இன்னு மிவ்விதமான அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டு விளங்காநின்ற இந்திரப்பிரஸ்த நகரியின் வீதிகளில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் சமேதராய் வருமளவில், ஸ்திரிகளும் புருஷரும் மஞ்சனமாடிக்கொண்டிருந்தவர் மஞ்சனமாடிய படியே: அலங்காரஞ் செய்துகொண் டிருந்தவர் அலங்காரஞ்செய்தபடியே: போசனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர் போசனம் பண்ணிய படியே. ஆவலோடோடிவந்து, வாசற்றிண்ணைப் புறத்திற்சிலரும்-உப்பரிகைகளின்மீதிற்சிலரும்-பதாகைகளினருகிற்சிலரும் கொடுங்கைகளின்மேற்சிலரும்-சுவர்கண்மீதிற்சிலரும்-மரங்களின்மீதிற்சிலரும் - வீதிகளிற் பலருமாகி, ஸ்திரீகளென்றும் புருஷரென்றும் பாராமல் ஒருவர்மேலொருவர் விழுந்து நெருங்கிக்கொண்டு, வஸ்திரங்கள் ஆபரணவிதங்கள் முதலானவை விழுந்து போனதுந் தெரியாமற், பூரணசந்திரன் போன்ற வதனமும்-நிலவின்தோற்றம் போன்ற புன்னகையும் - அன்றுபூத்த செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களும்- பவழக்கடிகை போன்ற அதரமும்- நீலப்பலகை போன்றமார்பும்-யானைத்துதிக்கை போன்ற கைகளும் பொருந்தி, திவ்விய ரத்னாபரணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட மரகதக் குன்றுபோ லிராநின்ற திருமேனியுடனே பீதாம்பரமும் - வனமாலையும் - கவுஸ்துவமும் - சங்குசக்ரமுதலிய பஞ்சாயுதங்களுந் தரித்து, கோடிமன்மத சுந்தரனாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, கண்களிலானந்த பாஷ்பங் ததும்பவுந் தேகமயிர்க்கூச்சடையவு மோகித்து, சிலர் கட்டிக்கொள்வதுபோலவும், சிலர் முத்தமிட்டுக்கொள்வதுபோலவும், சிலர் சரச சல்லாபஞ்செய்வதுபோலவும், சிலர் திருவடிவருடுவதுபோலவும், சிலர் உபசரிப்பதுபோலவும், சிலர் உடனிருந்து விளையாடுவதுபோலவும், யாருக்கு எப்படிமனோரதமோ? அப்படிக்கெல்லாம் பாவித்து ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தார்கள். மாதர்களெல்லாம் மன்மத பாணங்களுக்கிலக்காகி மனந்தளர்ந்துமெய்சோர்ந்து, கஞ்சுகங்கிழிந்து முலைகள்விம்மவும்-அரையில் ஆடையவிழ்ந்து விழவும் - பெருமூச்சுகளுண்டாகவும் - கொண்டையின் சொருகவிழ்ந்து மலர்சொரியவும் - உடம்பெல்லாம் வியர்வைவிட்டு நடுக்கமுறவும்பரவசப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு சரசமாடும் பாவனைகளாலே பக்கத்திலிருப்போரைத் தழுவுவது முதலாகிய செய்கைகளைச் செய்து, பைத்தியம் பிடித்தவர்போலுங் கள்ளுண்டவர்போலு மானார்கள்.

இவ்விதமாகக் கண்ணன் சகலஜனங்கள்நெருங்கிய வீதிகளிற்பிரவேசித்துப் பாண்டவர் புடைசூழ வருவதைப் பெரியோர்கள்கண்டு ஆசிர்வதிக்க,முதுமை பொருந்திய மாதர்கள் பொரிகளிறைத்து வாழ்த்த, மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்குட்சென்று, குந்திதேவி-திரௌபதி-சுபத்திரை- முதலானோரையுங் கண்டு, தக்கபடி உபசாரத்துடனே யோகக்ஷேமங்களை வினவி,அவர்களால் மிகவுங்கொண்டாடப்பட்டுசந்தோஷமாயிருந்தார். அந்தக் கிருஷ்ணன்வந்தபோது அப்பட்டணத்தார் நெடுநாள் வெய்யலினால் வறண்ட பயிர்கள் மேகம் வருஷிக்கக் கண்டா லெப்படியோ? அளவற்ற நாள் இருண்ட குகையி லிருந்தவர்கள் சூரியனைக் கண்டா லெப்படியோ? அப்படிச் சந்தோஷப் பட்டார்கள். பின்பு தரும புத்திர மகாராஜன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். ஓ கிருஷ்ணா! நீர் எங்களிடத்திற் பரிபூரண கிருபைவைத்துச் செய்த சகாயத்தினாலே சகலராஜாக்களுங் கீழ்ப்பட்டார்கள். பூமியெல்லாம் நமது சுவாதீ

ணத்தி லிருக்கிறது. தனங்கள் அளவற்றதுகளா யிருக்கின்றன. யாவரும் வியக்கத்தகுந்த மேன்மையும் புகழுமுண்டாயிருக்கின்றன. ஒருகுறைவுமில்லை. ஆனபடியினாலே இந்தரத்ன முதலிய தனங்களையெல்லாம் பிராமணர்விஷயத்திலும்-அக்கினி விஷயத்திலும்-உபயோகித்துக் கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். இதற்கு நீர் கட்டளையிட்டுக் கூடவேயிருந்து சகலகாரியங்களையும் நிறைவேற்றவேண்டும். எக்காலத்திலும் எக்காரியங்களுக்கும் எங்களுக்கு உம்மைவிட கதிவேறில்லை. ஆகையால் எனக்கு இராஜசூய யாகத்திற்காகக் கட்டளையிட்டு, என் தம்பிமார்களைக் கூடவைத்துக்கொண்டு, ஆகவேண்டிய காரியங்களை அமைதிபெறச் செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விநயத்தோடு தருமபுத்திரர் கேட்டுக் கொண்டார்.

இவ்வாறு தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்: ஓ மகாராஜனே! உமது நன்னெறியினாற் சகலமுங் கூடிவரும். அந்தச்சாம்பிராச்சியத்திற்கு நீரே தகுந்தவரன்றி மற்றையார்தான் தகுவார்? ஆதலாலே அவசியம் நீர் இப்போது யாகத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். ஒருகுறைவும் நேரிடாது. நீர் எந்தக் கட்டளையிட்டாலுஞ் சிரத்தால்வகித்து நடத்தக் காத்திருக்கிறேன். உமக்குவரும் மேன்மைதான் எங்களுடைய மேன்மை. உமக்கு இந்தக்காரியம் நிறைவேறினபின்புதான் நாங்களெல்லாங் கிருதார்த்தராவோம். ஆனபடியினாலே விசாரப்படாமல் யாகத்தை யாரம்பித்து நடத்தவேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியதைக் கேட்ட உதிஷ்டிரர் வெகுசந்தோஷப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, ஓ கிருஷ்ணா! எங்களிடத்தில் மிகுந்த கிருபையினாலே நீர்சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்க மகாவானந்தமாயிற்று. அந்தப்பிரகாரமே சகல பாரங்களையும் வகித்து யாகத்தை நிறைவேற்றுமென்று சொல்லித், தம்பிமாரை யழைத்து யாகத்துக்கு வேண்டியவைகளைச் சித்தப்படுத்தும்படி கட்டளையிட்டார். அப்போது தமயனிட்ட கட்டளையின்படி சகாதேவனானவன் யாகத்துக்குவரும் பிராமணர்முதலிய நானாசாதியார்களுக்கும் வேண்டிய சகலபதார்த்தங்களைச் சித்தம்பண்ணும்படிக்கும், யாகஞ்செய்கிறவர்களைத்தக்கபடி விசாரிக்கும்படிக்கும், தங்கள்சாமிகளுக்குத் திட்டஞ்செய்து; தௌமிய மகாமுனியின் சொற்படி நலபூமியிலே வெகு விசாலமாகவும்-அழகாகவும்-பலமாகவும்-சாஸ்திரவிதிக்கு ஒத்ததாகவும்-யாகசாலையை நிருமித்தான். அன்றியும் வருஞ் சனங்களுக்கு வாசஸ்தலமாக ஸ்நானமண்டபம் - பூஜாமண்டபம் - அலங்காரமண்டபம் - ஆரோக்கியமண்டபம்-போஜனச்சாலை - ஆபரணச்சாலை - அமளிச்சாலை-அருந்தவச்சாலை - முதலிய வெகு மண்டபங்களுஞ் சாலைகளும் அளவற்றசித்திரவிசித்திரங்களோடுகண்டவர்கள்யாருங்களிக்கும்படி யாகநிருமாணஞ் செய்வித்தான்.

வேதவியாசர்முன்னிலையில் தருமராஜன் யாகதீக்ஷைபெறுதல்.

இப்படி யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்கையிலே, ஸ்ரீவேதவியாச மகாமுனி அவ்விடம் எழுந்தருளினார். அவரை உதிஷ்டிரர் நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ எங்கள் குலகுருவாகிய சுவாமீ! தேவரீர் முன்னம் ஆக்கியாபித் திருந்தபடிக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே சகலராஜாக்களையுஞ் செயித்து, வெகு திரவியங்கள் கொணர்ந்து, இராஜசூய யாகத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறேன். தேவரீர் அதை எப்படி நடத்தவேண்டுமோ அப்படி நடத்தும்படி தயைசெய்யக் கோருகிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகரித்து, யாகத்துக்கு வேண்டிய ரித்துவிக்குகளை யேற்படுத்தினார். யார்யாரை எவ்வெப்படி யேற்படுத்தினாரென்றால் - சுசர்மா என்கிற மகாமுனிவரை உத்காதாவாகவும், பைலவ முனிவரென்கிறவரையும் தௌமிய முனிவரெனகிறவரையும் ஹோதாக்களாகவும், யாக்கியவல்கிய முனிவரை அத்துவரியுவாகவும், சைப்பியமுனிவரென்கிறவரைப் பிரமாவாகவும் நியமித்துத், தாமும் பிரமாவாக இருக்க வொப்புக்கொண்டார். இந்த ரிஷிகளுடைய புத்திரர்-பவுத்திரர்-இவரெல்லாம் அந்த நாலு ரித்துவிக்குகளுக்குக் கணமாக நியமிக்கப் பட்டார்கள். இவ்விதமாக வேதவியாசர் சிஷ்ய பரம்பரையோடுங்கூட வைதிகச் சடங்குகளை நடத்தச் சித்தமாயிருந்தார். பின்பு மகாராஜாவினுடைய ஆக்கினையினாலே சகாதேவன் சகலதேசத்து ராஜாக்களையும் அழைத்து வரும்படி யோக்கியராகிய தூதரையனுப்பினான். அன்றியும் தங்கள் தேசத்திலும் மற்றுமுள்ள ஆச்சிரமங்களிலும் இருக்கிறபிராமணர்-க்ஷத்திரியர் - முதலிய யாவரையும் அழைத்துவரத் தகுந்தபேரை யேவினான.

இப்படிச் செய்ய வேண்டிய சகலகாரியங்களையுஞ் சாக்கிரதைசெய்து, தமயனிடத்திற் சென்று தங்கள் கட்டளையின்படி எல்லாஞ் சித்தமாயிற்றென்றுசொல்ல, உதிஷ்டிரர் திருப்தியடைந்து, தௌமியமகாமுனிவரையும் வியாசர் முதலாகிய பேர்களையும் பார்த்துக் கைகூப்பிக் கொண்டு, சுவாமிகளே! யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களெல்லாஞ் சித்தமாயின. இனி அடியேனாகிய நான் செய்யவேண்டிய வைதிகவிதியைக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று சொல்ல, வேதங்களை பூர்த்திகரித்து வந்தனரென்று சொல்லத்தக்க முனிவர்கள் அதுகேட்டு, புண்ணியாகவாசனஞ் செய்து, யாகசாலையைச் சுத்திபண்ணி வேதிகைகளைப் போட்டு, ராஜாவைப் பார்த்து, இனி நீர் தீக்ஷையிற்பிரவேசிக்கலாமென்று சொல்ல; உதிஷ்டிரர் நகுலனை யழைத்து, நீ அத்தினபுரத்திற்குப் போய் வீஷ்மர் முதலாகிய பேர்களைய

அழைத்துக் கொண்டு வாவென்று கட்டளையிட்டு, ரிஷிகளைப்பார்த்துச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்று சொல்ல; அந்த மகாரிஷிகள், கேட்டை நட்சத்திரத்தின் நாலாம்பாதத்தோடு கூடிய நல்ல முகூர்த்தத்திலே யுதிஷ்டிர மகாராஜனுக்குப் பூரணமாகிய கிருஷ்ணாஜினம் போர்த்து, மான்கொம்பைக் கையிற்கட்டி, விதிப்படி தீக்ஷைசெய்வித்தார்கள். அந்தமகாராஜனும்அவர்களால் தீக்ஷைவகித்து, மகானுபாவராகிய வெகுபிராமணர் சொஸ்தி வாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர, யாகசாலையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது வீமார்ச்சுனர்கள் மந்திரிகளோடுங்கூடி யாகசாலைக்குவந்துவெகுவாகப் பூரிகொடுத்தார்கள்.

இப்படியிருக்க நானாதேசங்களிலிருந்து பிராமணர் முதலாகிய பேர்கள் வரத் தலைப்பட்டார்கள். அஸ்தினபுரியிலிருந்து துரியோதனனென்பவன் துச்சாதனன் முதலிய தம்பிமார்களுடனே வெகுகாணிக்கைகள் கொண்டுவந்தான். வீஷ்மர் - விதுரர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமா - பாஹ்லிகன் - சோமதத்தன் - பூரி - பூரிசிரவன் - முதலானோர்களும் உசிதமாக அனேகந் தனங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். இவர்களையெல்லாம் வீமார்ச்சுனாதியர்கள் கிருஷ்ணன் முதலானோருடனே சேர்ந்து எதிர்கொண்டுவந்து தகுந்தபடி மரியாதைசெய்ய, அவர்களும் ராஜாவைக்கண்டு சர்வசுதந்தரமாய் யாகத்திற்கு வேண்டிய சன்னாகங்களிலிருந்தார்கள். இவர்களுமன்றி கர்னன் - சல்லியன் - சகுனி - பலராமன் - துருபதன் - முதலாகிய சகல ராஜாக்களும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடனே வந்தார்கள். பாண்டியமகாராஜன் தன்மகனையும் பேரனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். இவ்வாறு வந்த ராஜாக்களுக்கெல்லாஞ் சகாதேவன் தனித்தனியே விடுதிகளை சித்தப்படுத்தி வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தான். அப்போது அந்த இந்திரப் பிரஸ்த நகரமானது ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகளால் நிறைந்து, கடல்போல் இரைச்சலடைந்து, இது வேறொரு உலகமென்னும்படிவிளங்கிற்று. வந்தராஜாக்களெல்லோரும் அனேகரத்தினங்கள் முதலாகிய காணிக்கைகளைக்கொண்டுவந்து கொடுத்து, மகாராஜாவைப் பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்த யுதிஷ்டிரர் யாவராலுஞ் சூழப்பட்டு, ஆகாசத்திற் சகல கிரகங்களுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க ஒருசந்திரனடுவிலிருந்தாலெப்படியோ அப்படி விளங்கினார். அந்தயாகசபையில் ஒருபாகத்தில் வேதகோஷமும், ஒருபாகத்தில் வித்துவான்களுடைய பிரசங்ககோஷமும், ஒருபாகத்தில் வந்திகள் விருதோதுங் கோஷமும், ஒருபாகத்தில் வாத்திய கோஷமுமாகி; நாதகோஷமடைந்து மோனமாய் வியாபித்தபோதுமிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட யாகசாலையிலே யாகநடக்க ஆரம்பமாயிற்று. அப்போது தருமபுத்திரர் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா! தேவரீர் சகல மங்கலவஸ்துக்களும் ரசவர்க்கங்களும் எடுத்து யாவருக்குங் கொடுத்து வாருமென்று சொல்லியும், அஸ்வத்தாமாவையுஞ் சஞ்சயனையும்வந்தபிராமணர்களைவிசாரிக்கச்சொல்லியும், யுயுத்சு என்கிறவனையும் - வீமசேனனையும் - சாத்தகியையும் - மடைப்பள்ளியிற்சமையல்விசாரிக்கச்சொல்லியும் திட்டஞ்செய்து; வீஷ்மத் துரோணாதிகளை எல்லாவற்றையும் மேல்விசாரணை செய்யும்படிக்கும், துச்சாதனனைப் பந்திவிசாரிக்கும் படிக்கும், துரியோதனனை அவரவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியதான வெகுமான வஸ்துக்களைசரித்தப்படுத்தும்படிக்கும், கிருபாசாரியரை வரிசைவருகிற திரவியங்களுடனே வஸ்திராதி திரவியங்களை வாங்கிவைக்கும் படிக்கும், சகுனியை யாகதிரவியங்களையும் - நெய்முதலியவற்றையும் - வேண்டும்போது கொடுக்கும்படிக்கும், இப்படியே அந்தந்தக் காரியங்களிலே அவரவர்களை நியமித்தார். அப்படியே யாவருந் தங்கள் தங்களுக்கிட்ட பணிவிடையை ஜாக்கிரதையாய் நடத்திவந்தார்கள். குந்தி - சுபத்திரை - முதலாகிய ஸ்திரீகள் யாகத்திற்குவந்த பிராமண - க்ஷத்திரிய - ஸ்திரீகளுக்குச் சகலவுபசாரமுஞ் செய்து பூசிப்பதிற்சித்தமாயிருந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வேதியர்களுக்குப் பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்கிறகாரியம் என்னதென்றதா யேற்றுக்கொண்டு மிகவும் அன்போடு அந்த நற்செய்கையைச் செய்துவந்தார். நகுலன் சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலங்கொடுத்து வந்தான். இவைகளினாலே வந்தவர்களெல்லாம் மிகுந்த திருப்தியடைந்து, இப்படி யொருக்காலத்திலும் ஓரிடத்திலும் போஜன முதலாகியவைகளின் விசாரணை நடந்ததில்லை, இவ்வித சட்ருசியு மிருந்ததில்லை. இத்தன்மைத்தான மேலான செல்வமுங் கண்டதில்லையென்று புகழ்ந்தார்கள். அன்றியும் அந்தபோசனச் சாலையிற் கொடுங்கள் கொடுங்களென்றும், புசியுங்கள் புசியுங்களென்றும் பாண்டவர்களுடைய ஜனங்கள்சொல்ல; வந்தபேர்கள் போதும் போதுமென்றும், திருப்தி திருப்தியென்றும் மறுமொழிசொல்ல; பெருங் கடலோசைபோற் கூச்சலுண்டாயிற்று.

இப்படிக்குஒருகுறைவுமின்றி அந்தஇராஜசூயம் நடந்து வருகையில், ரித்விக்குகள் விதிப்படியே காருகபத்தியம் - ஆகவனீயம் - தக்ஷிணாக்கினி - ஸப்பியாக்கினி - ஆவசதாக்கினி - தாரியாக்கினி என்கிற ஆறு அக்கினிகளையும் வளர்த்திப் பூசைகள்செய்து, அனேக சமித்துக்களாலும் நெய்முதலாகியவைகளாலும் ஆகுதிசெய்தார்கள். வேதியர்கள் நான்கு வேதங்களையும் பாராயணஞ்செய்து வந்தார்கள். இந்த யாகத்தில் வானத்திலிருக்குந் தேவர்களும் - பூமியிலிருக்குந் தேவர்களும் - பூரணதிருப்தியடைந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். இப்படியிருக்கச்சுத்தியையென்கிற ஒருவிதயாகச் சடங்குசெய்யவேண்டிய நாள்வந்தது. அன்றைக்கு மகாசபைக்குப் பூசைசெய்யத் தக்க

தானபடியினாலே, நாரதர் முதலாகிய தேவரிஷிகள், வியாசர் முதலாகிய பிரமரிஷிகள், கௌசிகர் முதலாகிய ராஜரிஷிகள், இன்னு மிகவும் யோக்கியராகிய எல்லாவருணத்துப் பெரியோர்களுஞ் சபையில் நிறைந்திருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட சபையையும், அதில் வந்திருக்கிறமகாபுருஷர்களையும், பூமியின்பாரத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அவதரித்திருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும், நாரதமகாமுனிபார்த்து; இப்படிப்பட்டசபையை நாம் பிரமலோகத்திலுங் கண்டதில்லையென்று மனதில் வெகு ஆச்சரிய சந்தோஷங்களை யடைந்து, இக்கிருஷ்ணமூர்த்தி ஏனின்னம் துஷ்டசங்காரஞ் செய்யவில்லையென்று நினைத்தார். இந்த நினைப்பைச் சுவாமியறிந்து சிரித்துக்கொண்டிருக்க, யாகம்பார்க்கவந்த பேர்களெல்லாம், அந்தச்சபைக்கொரு நாயகமணிபோல்விளங்கி நடுவில் ஒரு பொற்பீடத்தில் நீலமலைபோன்ற திருமேனியும் - கிருபாரசம் பொழியாநின்ற தாமரை மலரோடொத்த கண்களும் - கவுஸ்துவம் - வனமாலை - சங்குசக்கர முதலியவைகளுமாய்க் கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்தி உட்கார்ந்திருக்கிற அவரைப் பார்த்து, சிலர் இவருடைய வடிவழகுக்கும், சிலர் இவருடைய மகிமைக்கும், சிலர் சாமர்த்தியத்திற்கும், சிலர் அடுத்தவரைக் காப்பாற்றுந்தன்மைக்கும், சிலர் இவருடைய திவ்வியகுணங்களுக்கும், சிலர் இவருடைய கடவுட்டன்மைக்கும் வசப்பட்டுப்; பலவாறாகத் துதித்து மனமகிழ்ந் திருந்தார்கள். தருமபுத்திரரும் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சபையிலிருக்கு மூல்லாசத்தைககண்டு, நம்முடைய சகல பிரயோசனங்களும் நிறைவேறினவென்று நினைத்து ஆனந்தப்பெருங்கடலி லாழ்ந்திருந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியும் அவரவர் நினைப்புக்குத் தங்கபடியவரவர்களைக்கடைக்கண்ணுற பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அக்கிரபூசைகொண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சிசுபாலன் தூஷித்தல்.

இப்படிக்குத் தேசோமயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்குஞ்சபையிலே, அந்தச் சுத்தியாஹமென்னும் நாளிலே, பிராதச்சவனம் - மாத்தியந்தின சவனம் - என்கிற இரண்டுகாலச் சடங்குகளு மானபின், சாயம்சவனமென்கிற சடங்குக்கு ஆரம்பமாகும்போது வீஷ்மர் சிசுஷுராயிராநின்ற தருமபுத்திரனைப்பார்த்து, அப்பா தருமபுத்திரா! இப்போதுமுன்னே சபைக்குப் பூசிக்கவேண்டியதான படியினாலே, அந்தந்த வருணத்தாரையுந் தனித்தனியே பூசைசெய்யவேண்டும். அதற்காக அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொண்டுவந்து நடத்தென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே பூஜாவஸ்துக்களை யழைப்பித்து, கோஷ்டியில் நின்றுக்கொண்டு வீஷ்மரைப்பார்த்து, சுவாமீ குருகுலபிதாமகரே! யாருக்கு முதற்பூசை செய்யவேண்டியதோ அதைக் கட்டளை யிடவேண்டுமென்று கேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்: இந்தச் சபையிலிருக்கும் யாவருக்குநடுவில் அனேககோடி நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியிற் சந்திரன் போலவும், நவக்கிரகங்களின் நடுவிற் சூரியன் போலவும், யார் சிரேஷ்டராய் விளங்குகிறாரோ? பலம் - சவுரியம் - சாமர்த்தியம் - புத்தி - தைரியம் - தேஜசு - கம்பீரத்தன்மை - தயை - பொறுமை - அறிவு - விநயம் - இப்படிப்பட்ட சகல நற்குணங்களும் யாரிடத்திற் குடியிருக்கின்றனவோ? எவருடையமகிமை சொல்லத் தரமில்லாததோ? எவருடைய தேஜோ பலத்தைப்பற்றி இந்தயாகம் நிறைவேறிற்றோ? அந்தப்பகவானே அதற்குத்தக்கவர். அவரையன்றி அந்த அக்கிரபூசைக்கு யார் தகுவார்? ஆதலால் அவரையே பூசிக்கவேண்டியதென்று சொல்ல, சரிதானென்று ஸ்ரீவேதவியாசரும் ஒப்புக்கொள்ள, அப்போதே சகாதேவனை அர்க்கிய முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சமீபத்திற்சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருடைய திருவடித் தாமரைகளை ரத்தினமயமாகிய பீடத்தில் வைத்து, திவ்விய பரிமளங்கள் சேர்த்த தண்ணீரினாற் சுத்திசெய்து, கந்தபுஷ்ப தூபதீபாதி சோடசோபசாரங்களாலும் பூசித்து, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைச் சிரத்தின்மேற் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு, புனிதனானேனென்று கண்களி லானந்தபாஷ்பம் பெருகத் தேகம்புளகமுற்றுக் களித்து நின்றார்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற்பூசை நடத்துவதைக்கண்ட தேவரிஷிகள் - பிரமரிஷிகள் - ராஜரிஷிகள் யாவரும், தரும் தருமென்றுசொல்லி வீஷ்மரையுந் தருமபுத்திரரையுங் கொண்டாடினார்கள். க்ஷத்திரியரிற் சிலர் பொறாமைகொண்டு, உள்ளம்வெந்து, சகிக்கமாட்டாமற் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ஒன்றுஞ்சொல்லத் தைரியமில்லாமல் நாலுபக்கங்களையுஞ் சும்மாபார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் குறிப்பை யறிந்த சகாதேவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைநடத்துவதற்காக யாவரும் பொறாமைப் படாதீர்களென்றான். அதுகாலையிற் சேதிதேசத்து ராஜனாகிய சிசுபாலன்பிறந்ததுமுதற் கிருஷ்ணனிடத்திற் கொடியபகை கொண்டவனானபடியினாலே, மனங்கன்றி முகங்கறுத்துக் கண்சிவந்து, உதடுதுடிக்கச் சபையைப்பார்த்துசசிலவார்த்தைகள்சொன்னான். ஓராஜாக்களே! இந்தச்சபையிற் சகலராஜாக்களுக்கும் அவமானமும் இடையனுக்குப் பூசையுங் கிடைத்தது சரிதான். இச்சபையில் அனேகம் பெரியோர்கள் வந்திருக்கிறார்களே குறைவுண்டாமென்கிறீர்களோ? உண்டு. எப்படியென்றால் - இந்தயாகத்தை நல்லசற்குலத்திற் பிறந்த க்ஷத்திரியனே செய்யத்தகும். இந்த யுதிஷ்டிரனோ பாண்டுமகா ராஜனுடைய பெண்சாதியாகிய குந்திதேவிக்குவிபசாரத்தாற்பிறந்தவன். முதலிற்றானே யாகர்த்தாவின் செய்தி இப்படியாயிற்று. இவனுக்குத் தரும முபதேசித்தானே அவன்

எப்படிப்பட்டவ னென்றால் - குலதருமமா யிருக்கிற ராச்சியாதி பத்தியத்தைத் துறந்து, பிரமசாரியாகித், துரியோதனன்கீழ் சோற்றுக்குக் காத்திருக்கிறவன். அன்றியுங் காசிராஜன்மகளை வாழவொட்டாமற் கெடுத்த மகாபாவி. குருவாகிய பரசுராமன் சொல்லைக் கேளாமல் அவரோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தவன். குருத்துரோகி. இவனுடையதாயோ ? க்ஷத்திரிய கன்னிகையல்லள். சாபத்தினாற் பிறந்தவள். பிள்ளைகளைக்கொன்றவள். இவன தகப்பனோ ? அவள் சிசுஹத்திசெய்தாலுஞ் செயயட்டும், நமக்குப் போகத்துக்கு உரியவளாக இருந்தாற் போதுமென்று ஒப்புக்கொண்டிருந்த மகாகாமி. இவனோ? வேஷம்போட்டுக்கொண்ட ஆசாமி. இதுசரிதானென்று ஒத்துக்கொண்டவன் மீன்வாணிச்சி வயிற்றிற் பிறந்த யோக்கியன். அக்ரபூசனையை யடைந்தவன் யாரென்னில்- ஜாரசோர சிகாமணியாகிய இடையன். இப்படிப்பட்ட யோக்கியர் கூடியசபையில் க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பூசனையெப்படி கிடைக்கும் ! கிடைக்காது. என்று விஷ்மனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான:

ஓ விஷ்மா ! நீ க்ஷத்திரியனென்றும் வெகுபுத்திமானென்றும் பேர்பெற்றுப், பூசனைக்கு யோக்கியனைக் கண்டுபிடித்து நன்றாய்த்தெரிவித்தாய். இவ்வளவு நாளும் நீ விவேகியென்று நினைத்திருந்தேன். உன்னைப்போ லறியாதவனை நான் கண்டதில்லை. ஆனாற் கிழத்தனம் வந்தபடியினாலே புத்திமாறிப்போய் இருக்கும். இப்படிக்கு வாய்த்தது கோபாலனுடைய அதிர்ஷ்டவசந்தான். நல்லதிருக்கட்டும். நீதான் மதிமயங்கிச் சொன்னாலும், இச்சபையிலிருந்த புத்திசாலிகளுங்கூட ஊமைகள்போ லிருந்தார்களே: அவர்களுக்கும் புத்திமயங்கிற்றோ ? அல்லது அந்த மாயாவியாகிய கோபாலன் அறிவைமயக்கி விட்டானோ ? என்று சொல்லித் தருமபுத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ தருமபுத்திரா ! நீ இந்தச் சபையையுற்று நோக்கவில்லையென்று தோற்றுகிறது. நோக்கியிருப்பாயேயாகில் முக்குலத்தரசர் முதலியோரைப் பார்த் திருப்பாயே: பார்த்திருந்தால் இந்த இடையனைப பூசிப்பாயோ ? மகாபுத்திமான்களெல்லாமிருக்க, ஒருமூடக்கிழவன் பேச்சைக்கேட்டு இவ்வளவு ராஜாக்களையும் அவமானம்பண்ணுயே: இது உனக்குத் தகுமா ? நீ விவேகியென்று பேர்பெற்றது யுக்தமன்று. நல்லது: நீ பூசிக்கத் தொடங்கினவன் குலத்திலுயர்ந்தவனா ? செல்வத்திலுயர்ந்தவனா ? புத்தியிலுயர்ந்தவனா ? நடக்கையிலுயர்ந்தவனா ? ஒருவிதத்திலு முயர்வில்லாத ஒரு அற்பனிடத்தில் உனக்கு மதிப்புண்டாகியது காலபலந்தான. ஆ ! ஆ ! என்ன ஆச்சரியம் ? மகாமண்டலாதிபதிக ளெல்லாமிருக்க, இராச்சிய பட்டாபிஷேகமின்றித் திரிகிறவனுக்கு வெகுமானம்வந்ததே: ஓ ! ஓ ! வயதினாற்பெருமையைநோக்கினால், அவனுடையபிதா வசுதேவனிருக்கிறான். ஆப்த பந்துத் தன்மையை நோக்கினால், துருபத மகாராஜ னிருக்கிறான். ஆசாரியனென்றால், தனுர்வேதமே மூர்த்திகரித்ததுபோலத் துரோணாசாரிய ரிருக்கிறார். மகாத்துமாவென்றால், சாக்ஷாத் நாரதமுனிவர் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். குலவிருத்தன் என்றால், விஷ்ம னிருக்கிறான. சவுரியத்தைப் பற்றியென்றால், ஆசாரிய புத்திரராகிய அசுவத்தாமா விருக்கிறார். அன்றியும் கிம்புருடருக்கெல்லா மாசாரியனாகிய மகாபராக்கிரமசாலியென்னுந் துருமனிருக்கிறார்.

இன்னுஞ் சவுரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் மிகுந்தவனை நோக்கினால, அர்ச்சுனனோடு சமானனாகிய ஏகலவியனென்னும் வேடனிருக்கிறான். பகதத்தனிருக்கிறான். ஜயச்சேனனிருக்கிறான். பிருகத்பலனிருக்கிறான. இவர்களை யெல்லாம்விட்டு, இந்தக்கழுப்பனை என்னகாரணத்தினாற் பூசித்தாய் ? இன்னும் பந்துக்களிற் பாண்டியராஜன் வந்திருக்கிறார். சல்லியனிருக்கிறார். பாஃலிகனிருக்கிறார். இவர்களை யெல்லாம் அவமானம் பண்ணத்தகாது. அன்றியும் பரசுராமர் சிஷ்யனாய்த் தனுர்வேத பாரங்கதனாகிய கர்ணனையும் லக்ஷியஞ் செய்யாமற் போனதற்குக் காரணமென்ன? எனக்கு அவனிடத்திலே தான் இஷ்டமானதாலவனையேபூசிப்பே னென்கிறாயாகில, அதற்கு இப்படி யாகயிருக்கிற மகாராஜாக்களையாகத்திற்குவரவழைக்க வேண்டியதென்ன ? அல்லது உள்வீட்டிலே அவனுக்கு வேண்டியபடி பூசைசெய்யாமல், மண்டலாதிபதிகள் முன்னே சேவகனுக்குச சமானமாகிய அவனைப் பூசிப்பது உனக்குத் தகுமா ? நீ உனக்கு யாவரும் பயந்து கப்பங்கட்டிய தாகக் கர்வித்திருக்கிறாய். அப்படிக்கு நினையாதே. நீ தருமசீலனா யிருப்பதைப்பற்றிக் கொடுத்தார்கள். இல்லா விட்டால் இங்கே வந்திருக்கிற வீராருக்கு நீ எவ்வளவு ? ஒரு மூடக்காகத்தைப் பற்றி அன்னங்களோடு பகைப்பதுபோல், கிருஷ்ணனைப்பற்றி மகாராஜாக்களோடு பகைக்கிறாய். இப்படி செய்வதுனக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் தீமையைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும். உன் குலத்திற்கேற்ற புத்தி உனக்குண்டாயிற்று. ஒருகுணமு மில்லாத அற்பனைப் பூசித்ததற்குப்பயன் சீக்கிரத்திலேயே கிடைக்குமென்றுசொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்:

அடாகிருஷ்ணா ! அவர்கள்தான் தெரியாமற் பூசித்தாலும், நீ இவ்வளவு மகா புருஷருடைய சபையில் அச்சமில்லாமலும்- உன்குலம் உன்னடத்தை முதலியவற்றை யோசிக்காமலும் - அப்பூசனையை யேற்றுக்கொள்ளலாகுமா ? பெரியோர்களுக்காகச் சமைத்து வைத்த சோற்றை நாய்தின்னககூடுமா ? அந்தப்பூசையை யேற்றுககொள்ள வெட்கமாயிருக்கவில்லையா? லோகத்திலே ஒருவன் தனக்குத் தகாதனவற்றை யடைவதினால் அவமானமே யல்லது, வெகுமானஞ் சம்பவிக்கமாட்டாது. அடா பயித்தியக்காரா ! அடா மூடா ! நீ பூசனைபெறுவது நகைப்புக் கிடமென்றறி

யாமற் போனாயே: துரியோதனாதிகள் சிரிக்கிறார்களே: ஆனால் இந்தச்சபையிற் பாண்டவர்களும் விஷ்யனும் நீயுந்தான் இருக்கயோக்கியமேயல்லது, மற்றொருவரும் யோக்கியரல்லர். என்றுசொல்லி மற்றை ராஜாக்களைப்பார்த்து, நீங்களிந்தச் சபையிலிருப்பது நன்றாயிருக்கவில்லை. ஆதலால் விரைவில் எழுந்திருங்களென்று அழைத்துத், தான் சரோஷனென்று ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து சபைக்குப் புறம்பாகப்போனான். அப்போது தருமபுத்திரர் பின்னாலேயோடி, அவனையணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார். அப்பா சிசுபாலா! நீ கோபித்தல் யுக்தமன்று. பொறாமையாலும்-அறியாமையாலும்-கருவத்தினாலும்-வாயில்வந்தபடி பேசுவது புத்திமானுக்கு லக்ஷணமா? நீ நிந்தித்ததுபோல் இவ்வளவுகாலத்தில வீஷ்மரை - வேதவியாசரை - ஒருவனும் நிந்தித்ததில்லை. அவர்களை அறிவிலாதவர்களென்று எவனொருவன் சொல்லத்துணிய மாட்டான். நீயிந்தச்சபையில் ஆராரைப் பெரியோர்களென்றும் விவேகிகளென்றும் நினைத்துச் சொன்னாயோ? அவரெல்லாம் வீஷ்மர்சொல்லியது சரியென்றுங் கிருஷ்ணனை பூசிக்கத் தக்கவரென்றும் ஒப்புக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனிருக்க, உனக்குமாத்திரமேன் வீணாய்க்கோபமுண்டாயிற்று? முற்றுமறிந்த பெரியோர்கள் சொல்வதைநாம் பெருமையோடங்கீகரிக்க வேண்டும். நமக்குப்புத்திக்கு அநுசரியாதத்தோற்றவில்லை யென்று அவர்களைநாம் நிந்திப்பது நியாயமன்று. வீஷ்மரோமகானுபாவர். எல்லாமறிந்தவர். அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையைச்சரியாயறிந்திருப்பவர். நீயறியமாட்டாய். அன்றியும் இச்சபையிலிருக்கும் தேவரிஷிகள் - பிரமரிஷிகள் - ராஜரிஷிகள்-யாவரும் வீஷ்மர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு,இவர்மாத்திரமேயோ தகுமாசாரமாய்ச்சொன்னாரென்று சந்தோஷித்துக் கொண்டாடி னார்கள். அப்படியிருக்க உனக்குமாத்திரம் என்னிவ்வளவு ஆங்காரம்வருகிறது? வேண்டாம். அந்தக் கோபத்தைவிட்டுவிடு. பெரியோரை நிந்தித்துப்பெரும்பாவியாகாமல், நற்குணநற்செய்கைகளோடுகூடி யாவரும்புகழுமாகிறவனாயிருந்து சந்தோஷமாயப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், வீஷ்மர் தருமபுத்திரரைப் பார்த்துச் சொல்லத் துவங்கினார்.

அப்பா தருமபுத்திரா! இந்தத்துராத்துமாவுக்கு நல்வார்த்தை சொல்வதனால் சொல்லியும் பிரயோசனப் படமாட்டாது. இவனுடைய துர்ப்புத்தியைப் பார். லோகநாதனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குச் செய்த பூசையைச் சகியாமல் அகங்காரப்படுகிறான். இப்படிப்பட்டதுஷ்டன் வேறொருவனுமில்லை. லோகத்தில க்ஷத்திரியருக்குள் ஒரு தருமமுண்டு. அதென்னவென்றால் - யுத்தத்தில் எவனையவன் ஜயித்துப் பிராணனோடு விடுகிறானோ? அவனுக்கு அவன் குருவென்பதுதான் தருமம். நெடிய கடற்சூழ்ந்த இப்பூமண்டலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலே ஜயிக்கப்படாதவர்யார்? இந்தச்சிசுபாலனும் உருக்குமணிவிவாகத்தின்போது ஜயிக்கப்பட்டவன்தா னல்லவா? அப்படியிருக்க அதைக்கூட நினையாமற் குதிக்கிற இந்த மூடனுக்கு நல்வார்த்தை உதவாது. இவன் குருத்துரோகியாகிறான். எப்படிக்காயினும் இந்த ராஜமண்டலத்தைச் சோதிக்குமளவில், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கேயாவருந் தாழ்ந்தவுராகக் காணப்படுகிறார்கள். இதுவே தகுந்ததென்றுதான இச்சபையில் இருக்கும் பெரியோர்கள் சம்மதித்திருக்கிறார்கள். இந்த மூடனுக்குச் சம்மதியில்லாமற்போனால் கெடுதி யென்ன? இப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இச்சபையிலிருக்குமவர்களுக்குச் சிறந்தவனென்று சாதாரணமாய்ச் சொன்னேன். யதார்த்தமாய அவர் மகிமையைச் சொல்லத் துவக்கினால், ஆதிசேடனுக்கும் அசாத்தியமாய்விடும். அவர் இந்த பூலோகத்தில் மாத்திரமே யாவருக்கும் பூசிக்கத் தக்கவரல்லர். மற்றென்னவென்றால் சகலலோகங்களிலும் பூசிக்கத்தகுந்தவர். இவருடைய சரீரத்திலே சகலசராசரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இவரிடத்தி லிருந்துதான் யாவுமுண்டாயின. இனியொடுங்குவது மிவரிடத்திலேயே. எல்லாவஸ்துக்களுடைய சக்தியும் அதிசயமும் இவருடையவைகளே. இவரது கிருபையினாலே உலகங்களுக்குச் சகல மேன்மைகளு முண்டாயின.

இப்படி எல்லாவற்றிற்குங் காரணமும் ஈஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைசெய்யாமல, மற்றயாருக்குப் பூசைசெய்வது? இந்தச் சிசுபாலனைக்காட்டிலும், வயதிலும் - பராக்கிரமத்திலும் - புத்தியிலும்-மேன்மையிலும் - சிறந்தவரனேகர் இச்சபையிலிருக்கிறார்கள். அவரெல்லாருஞ் சந்தோஷித் திருக்க, இந்தப் பாவிக்கேன் இவ்வளவு சேர்வமும் - அகங்காரமும் - உண்டாயின? இவன் பெரியோர் நடந்தவழி நடப்போமென்று நினையாமல், நிலத்தில விழுந்த கெலலிக்காய்போல் ஏன்குதிக்கிறான்? இப்படியிருக்க இந்தப்பாவிக்குச் சமாதானஞ் சொல்லலாமோ? தருந்த சிக்ஷைசெய்தா லல்லவோ புத்திவரும். நானவேது ஞானிகளுக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கிறேன். அவர்கள் என்னிடத்தில அநுக்கிரகம்வைத்துத் தத்துவஞானம் போதிக்குமளவில அப்பொருள் இவர்தானெனவும், இவர் அவதாரமானதுமுதல் பிரசித்தமாகச் சரித்திரங்கள் இவையென்றுஞ் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவைகளைக் கேட்டிருந்தவனாகையாலே அக்கிர பூசையிவருக்குச் செய்யச்சொன்னேனல்லது, தாக்ஷணியம் - பயம் - சிநேகம் - பிரயோசனம - இப்படிப்பட்ட காரணங்களாலே செய்யச் சொல்லவில்லை. இது கனிருக்கட்டும். லோகரீதியாய்ப் பார்த்தாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே உத்தமன். எப்படியென்றால் - வேதியர்களுள் ஞானமேவனுக்கு அதிகமோ? அவன்பெரியன். க்ஷத்திரியருக்குள் பலமேவனுக்கு அதிகமோ? அவன் பெரியவன். இந்த கிருஷ்ணனிடத்தில மேலாகிய ஞா

னும் பலமு மிருப்பதுபோல,மற்றை யாரிடத்திலிருக்கின்றன? யாவரினுஞ்சிறந்தவனெனவும் புகழ்யாரிடத்திருக்கின்றது? இவையெல்லாம்உலகத்தை நன்றாய்ப் பரிசோதித்தால் தெரியும். அப்படியின்றிக் கிணற்றிலிருக்கும் ஆமைபோ லிருப்பவனுக்குத் தெரியுமோ? நல்லதாகட்டும். வேதவேதாந்த ஞானங்களிலும், தனுர்வேத ரகசியங்களிலும், இச்சபையிலிருப்போரைப்பரீக்ஷித்தால் அப்போதுதெரியும். சவுரியம்-புத்தி-பொறை - முதலாகிய சற்குணங்களும் அப்படியேபரீக்ஷை செய்தறியலாம்.

இப்படிக்குச் சகலவிதத்திலும் பெருமை யுடையவராய்ப், பிரமன் முதலாகிய தேவர்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவரா யிராநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, நியாயமாகவும் தருமமாகவும் நாம் பூசித்திருக்க; இந்தத்துஷ்டன், இவனென்ன ஆசாரியனா - ஞானியா - குலகுருவா - இஷ்டபந்துவாவென்று கேட்டானன்றே? ஆம் எல்லாமவர்தான். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போதென்ன சொல்லுகிறன்? (கலசத்திற்குத்தெரியுமோ கர்ப்பூரவாசனை.) என்பதுபோல, மகாபுருஷர் மகிமை பிறவிக்குருடனுக்குத் தெரியுமோ? இனியாவது அந்த மூடன் தெரிந்துகொள்ளட்டும். பிருதிவி முதலாகிய பூதங்கள் - தன்மாத்திரைகள் - பிரகிருதி -மகத்து - அகங்காரம் - இந்திரியங்கள் - அந்தக் கரணங்கள் - இவையாவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலேதான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, அளிக்கப்பட்டு, அழிக்கப் படுகின்றன. சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனும், சங்கார கர்த்தாவாகிய சிவனும், இந்திரன-அக்கினி - இயமன்-வருணன-வாயு-சூரியன் - சந்திரன்-இவரெல்லாம் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவனே. சகல அத்துமரோடிகளும், பலஅண்டங்களும், பலபல அதிசயங்களுமா யிருக்கின்றயாவும் இவரே. இவரல்லாது தெய்வமில்லை. லோகத்தாரை அநுக்கிரகிக்கவேண்டு மென்று, மனிதருக்குள் மனிதனாய் அவதரித்திருக்கிறார். வேத வேதாந்தங்களெல்லாம் இவர் பெருமையைப் பேசுகின்றன. யோகிகளும் தேவர்களும் இவரையே தொழுகின்றனர். வேதியரெல்லாம் இவரைத்தியானித்தே வேள்விசெய்கின்றனர். சுருக்கமாகயாவுஞ்சொன்னேன். இந்தப்பேதையாகிய சிசுபாலன் இவையெல்லா மறியாதவனாதலினாலே, அவரிடத்திலபசாரப்பட்டான். இப்போதாகிலும் மெய்யையறிந்து அவரைத் தொழுது வேண்டிக் கொண்டாற் கடைத்தேறுவான். இல்லாவிடிற் சீக்கிரத்திற் கெட்டுப்போவான். நாம் சராசரலோக நாதனாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் செய்தபூசை அநியாயமென்று இந்தமடையனுக்குத் தோற்றினால்,நாமென்னசெய்யலாம்? இப்போது அவனையொப்பவர்போலும் நியாயத்தைநினைத்து இந்தச்சபையில் நிர்க்கமனமுண்டானா லிருக்கட்டும். சம்மதி யில்லாவிட்டாற் போகட்டும். அல்லது இன்னும் என்னசெய்ய வல்லமையிருக்கிறதோ அதைச்செய்யட்டும். அவனைநீர்சமாதானஞ் செய்யவேண்டாம். வாரும் தருமனந்தனுவென்று வீஷ்மர் சொல்லக்கேட்ட சிசுபாலன், காற்றினலெழும்பப்பட்ட கனல்போற் கோபத்தினாற்சொலித்தான். அப்போது அவனைப்பார்த்துச் சகாதேவன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்:

ஓ சிசுபாலா! நீ குணங்களையுந் தோஷங்களையும் எவ்வளவும் விசாரிக்காமல, வீணாய்க் கோபித்துக்கொள்வதிற் பயனென்ன? எல்லாவரசரும்-ரிஷிகளும்-பெரியோரும்-ஒத்துக்கொள்ளும்படிக்கும், உனக்கும் எனக்கும் மற்றவருக்கும் நன்மையுண்டாகும் படிக்கும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூசைசெய்யலாயிற்று. இவ்விஷயத்தில்நீ அறியாமையாலும்-பொறாமையினாலும்-பெரியோரை நிந்திப்பது மிகவுமிழிவாகிய செய்கை. நீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை யாழ்ந்து நோக்காமற் போனாலும், உலகத்திலிருக்கு மரசர்களெல்லாம் அதிகமாகிய பலபராக்கிரமங்க ளுடையவரென்பதை யேன் நினைக்கவில்லை? நானிப்போதொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தக்கண்ணனுக்கு முதற்பூசனை நடந்ததைக் குறித்து யார்பொறாமைப்படுகிறார்களோ? அவர்கள் வில்லேந்தி யென்னுடன் போர்செய்ய வரட்டும். அவர்களின் தலைமேல் இதோ இந்த இடதுகாலை வைக்கிறேனென்று சொல்லித்தூக்கினான். இவ்வாறு சகாதேவன்யாவருங்கேட்கும்படி சொல்லிக்காலைத் தூக்கிக்காட்டவே; ஒருவருமொன்றுஞ் சொல்லாமற், சிலர்சந்தோஷத்தையும்-சிலர் மனவருத்தத்தையும்-அடைந்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம்பார்த்த சிசுபாலனுக்குக் கோபமானது ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்கினிபோற் சொலித்து, கண்கள் ரத்தகுமிழிகள்போலச் சிவந்து சுழலவிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க, தேகமெல்லாம் வியர்வையரும்பி ரோமகூறப்,பிரளயகாலத்து உருத்திரனபோல விருந்தான். அப்போது வீஷ்மர் சிசுபாலனையும் மற்றையபேர்களையும் பார்த்து, யாவரும் இந்தவார்த்தையைக் கேளுங்கள். என்னவெனில்-சகாதேவன் இப்போது சொல்லியவார்த்தை மெய்யாயும் நியாயமாயு மிருக்கிறது. இதனைமெய்யாருக்காவது ஏதாகிலுங் குற்றஞ்சொல்லத் துணிவிருந்தாற் சொல்லலாம். அவனுடைய வலிமையைக் காட்டத்திறமிருந்தாற் காட்டலாமென்றார். அதற்குப்பெரியோர்களெல்லாம், சரிதான்: சரிதான் ஒருகுற்றமுமில்லையென்று கொண்டாடினார்கள். இவைகளை யெல்லாங்கேட்ட தருமபுத்திரர், மனகளிப்புடனே வீஷ்மரைப்பார்த்துக்கைகூப்பிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்: ஐயா குருகுலபிதாமகரே! நீர்யாவுமறிந்த மகானுபாவரன்றே? அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரித்திரமும் மகிமையும் பலவுண்டென்று சொன்னீர். அவைகளைச் சவிஸ்தாரமாகக் கேட்க ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். ஆதலால இங்கிருப்பவர்கள் யாவருமறியத் தயைசெய்து நன்றாய்ச்சொல்லவேண்டும். என்று தருமபுத்திரர்

அன்போடுகேட்க, கங்காபுத்திரர் அவ்வாறே அங்கிருப்போர்யாவரும் மனதொருமித்துச் சிரவணானந்தமாகக் கேட்கும்படி சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய சற்கிருத்தியமகிமை.

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! இந்தப்பகவானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அவதாரமகிமைகள் நீகேட்கிறபடியால், நானுஞ்சொல்விருப்புற்றிருக்கிறேன். அச்சரித்திரமகிமைகளை இச்சபையிலிருக்கும் பெரியோர் பலருமறிவர். அறியாச் சிலமாந்தருக்கும் "நெல்லுக்கிறைத்தநீர் வாய்க்கால்வழியோடிப் புல்லுக்குமாங்கே பசியுமாம்" என்கிறபடி இது கேள்வியாகிச், சென்மசாபல்யமுண்டாகட்டும். இதோ அருள்சுரக்கு நோக்கத்தோடு காளமேகம்போற சபைக்கொரு நாயகமாய் விளங்குகின்ற மஹாபுருஷன்தான் சகலவேத வேதாந்தங்களினாலே அவியக்தமென்றும், அக்ஷரமென்றும், பராபரமென்றும், பிரமமென்றும், காரணமென்றும், காரியமென்றும், காரணாதீதமென்றும், சத்தென்றும், அசத்தென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பொருள். அவருடைய சொரூபமும்-செய்கையும்-மகிமையும் - வாக்குக்கு மனதிற்கு மெட்டாதது. இன்னபடியென்று யாரும் நிச்சயிக்க வல்லவரல்லர். ஆகிலும் ஆதிகாலத்திற் சிரங்களாயிரம் - கரங்களாயிரம்-கால்களாயிரம் - கண்களாயிரம் - இப்படிப்பட்ட சொரூபத்தையடைந்து, சகலப்பிராணிகளும் பயிர்காலுளி ஒழுகும்படி அனேககோடி சூரியப்பிரகாசமாய் அளவற்ற சொரூபத்தோடு விளங்கினர். அக்கடவுளுடைய ரூபமும் ஒருபோதிருந்தபடி மறுபோதிராது. பலவிசித்திரமாயிருக்கும். அவருக்கு ஆதியுமந்தமுமில்லை. எல்லாவற்றிற்கு மவரே யாதியாயிருப்பர். பிரகிருதியென்றும் மாயையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவுக்கு மேற்பட்டவர். அந்த வஸ்துவும் அவரிடத்திலேயே யிருக்கும். ஆயினும் அதிற்பற்றற்றவர். அவர் சராசரங்களைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்து முன்னே நீரையுண்டாக்கி, அதன்மேல தான்சயனித்துக்கொண்டிருந்தார். அதனாலேயவருக்கு நாராயணனென்னு நாமமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு யோகநித்திரையிலிருந்து பிரமனையுண்டாக்கி, அவனைக்கொண்டு மற்றவுலகங்களை யெல்லாம் படைப்பித்துக் காத்துப், பிரளயகாலத்திற் படைக்கப்பட்டவைகளையுமுட்கொண்டு, தாமொருவராகவே ஓரே ரூபமாயிருந்தார். அப்போதவர் விசுவரூபியென்றுஞ்சொல்லப்பட்டார். அம்மேனியில்-உலகங்களெல்லாம் அவருடையரூபமாய்க்காணப்படுமளவில் மேலாகிய சுவர்க்கம் அவருக்குச் சிரமாகவும், ஆகாசம் நாபியாகவும், பூமி பாதமாகவும், அசுவனிதேவர் செவிகளாகவும், சூரியசந்திரர் கண்களாகவும், இந்திராக்கினிகள் முகமாகவும், ஒவ்வொருதேவர்கள் ஒவ்வோருறுப்பாகவும், மற்றைச் சராசரங்களெல்லாம் அங்கமாகவுமிருந்தார்.

இவ்வாறு தாமேயாவுமாகி, யெல்லாவற்றினுள்ளுறைபவருமாகி, நாராயணனென்று திருநாமம் பெற்றும்; முற்றும் அந்தகாரமாகவே யிருப்பதைக்கண்டு தாமேபிரமரூபியாகி அண்டத்தை யுண்டுபண்ணி, தமது சங்கல்பத்தினாலேயே யெல்லாவுலகங்களையும் அவைகளின் வரன்முறைகளையும் படைத்து அகண்டாதிபதியா யிருந்தார். சனகர்முதலிய யோகிகளும், உருத்திரமூர்த்தியும், சப்தரிஷிகளும், அவராலே சிருஷ்டிக்கப் பட்டார்கள். அன்றியும் தக்ஷர் முதலிய பிரசாபதிகளையும் படைத்தார். அவர்கள் அனேகரைச் சிருஷ்டிசெய்து உலகங்களைப்பெருக்கிப் பகவானுடைய லீலையை நிறைவேற்றினார்கள். இவ்வாறாக எத்தனைதரமோ பிரபஞ்ச சிருஷ்டி வெவ்வேறு விதமாய் அவராற்செய்யப்பட்டது. எத்தனையோ பிரளயங்களுமாயின. சக்கரஞ் சுழல்வதுபோற் சிருஷ்டிப்பிரளயங்கள் ஓய்வில்லாமல் மாறிமாறி வந்துக்கொண்டேயிருக்கும். ஆனாற் காரணனாகிய இந்நாரணன்மாத்திரம் என்றும் ஓரேவிதமாயிருப்பர். முன்னுரைத்தபடியே தனது அம்சத்தினாலே பிரமதேவனைப்படைத்து அண்டாதிபதியாக்கித், தாம் அவைகளைக்காக்கும் பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டு, அங்கு யோகநித்திரையிலிருந்து அநுக்கிரகஞ்செய்து வந்தார். பிரளயத்தில் உருத்திரமூர்த்தியைக்கொண்டு யாவையும் அழிக்கச்செய்தார். இப்படியே மறுபடியும் பிரமனையிருந்து சிருஷ்டித்து, வெகுகாலம் யாவுஞ் சுகாதிகளை யநுபவிக்கும்படி ரட்சித்துக், காலாக்கினி உருத்திரரூபியுமாகியழித்தார். அப்படியழித்ததுபற்றி ஹரியென்கிற திருநாமமடைந்தார். அந்தத்தேவன் எந்தவேளையில் எப்படி என்னசெய்யவேண்டுமென்று நினைப்பாரோ? அதற்குத் தக்கயோனமுமிராது. தனதிச்சையின்படி யனேக ரூபங்களைக்கொண்டு செகத்தையழிப்பார். அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களிவ்வளவாயில் எத்தனையோ ஆயின. இனி யெத்தனையோ ஆகும். இவைகளை முற்றுமறிய யாராலாகும். யான் பெரியோர்சொல்லினாலறிந்தபடிக்கு சிலவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

முன்னம் நீரையுண்டாக்கி அகிலாண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தாரே, அதுகோழிமுட்டைபோல் நீள்வட்டமாய் நீரினால் நிறைந்திருந்தது. அதில் தானமிரவேசித்து ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டு, தமது நாபியிலொரு தாமரைப்பூவையும் அதிற பிரமனையும் படைத்து, அவனில் தாம் ஆயுள்பிரவேசித்துப் பதினாறு பிரசாபதிகளையும்-சப்தரிஷிகளையும்- கபிலமகாமுனியையும்-ஏகாதசருத்திரரையும் - துவாதசாதித்தரையும் - பதினாலுமனுக்களையும்-சனகர்முதலிய யோகிகளையும்-சப்தமருத்துக்களையும்- அஷ்டவசுக்களையும் - இந்திராதிகளையும்- மற்றுந்தேவரையுஞ் சிருஷ்டித்தார். அன்றி

யும் பிரகிருதியின் கல்மிஷாமிசத்தினாலே, காதுகளினின்றும் மதுகைடவனென்கிற இரண்டசுரரைச் சிருஷ்டித்தார். அவர்கள் பலபராக்கிரமங்களின் மிகுதியினாற் செருக்கடைந்து, வேதங்களைக் கவர்ந்துபோனார்கள். அப்போது அந்தப்பகவான் நெடுநாள் அவ்வசுரரோடு போர்செய்துசங்கரித்து, அவர்கள் கேட்ட வரத்தின்படி யவர்களுடைய தேகங்களி லிருந்துபெருகித் தோய்ந்த மேதஸ் என்கிற கொழுப்பினாலே மேதினி எனகிற பேரோடுங்கூடிய இப்பூமியை யுண்டாக்கி, மறுபடியும் பிரமனுக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தார். இவ்வாறாக அந்தந்தத் தேவர்முதலிய பேர்களிடத்திலுந் தான்அந்தந்த அமிசத்தினாற்பிரவேசித்துச, சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களென்னு முத்தொழில்களை நடாத்தினர். இவ்வவதாரத்திற்குப் பவுஷ்கரப்பிராதுர்ப் பாவமென்றுபேர்.

ஸ்ரீவராக அவதாரமகிமை.

பின் பொருகாலத்தில் இந்தப்பூமியானது ஜலத்திலே முழுகிப்போகக்கண்டு, தேஜசும்-பலமும்-மகிமையும்-பொருந்திய வோர்பெரிய பன்றியாகித், தன் கோட்டினாற் பூமியைத் தூக்கிவந்து நிறுத்தினார். அதற்கு யக்கிய வராகாவதாரமென்றுபேர். ஏனெனில்-யக்கியங்களே அவருக்கு வடிவாயிருந்தன. எப்படியெனில் - நான்குவேதங்களும் நான்குபாதங்களாகவும், யூபஸ்தம்பங்களே தந்தங்களாகவும், அக்கினிப்பிரதிஷ்டை செய்கிறகுண்டமே முகமாகவும், அவ்வக்கினியே நாவாகவும், குசைகளே உரோமங்களாகவும், உபநிடதமே சிரசாகவும், இராப்பகல்களே கண்களாகவும், நெய்யின்தாரையே மூக்காகவும், சுருவையென்பதே வாயாகவும், சாமவேதகானமே சத்தமாகவும், சத்தியமும் - தருமமும் - சொரூபங்களாகவும், யாகமந்திரங்களே யெலும்புகளாகவும், பசுக்களே முழந்தாள்களாகவும், யாகசாலையே தேகமாகவும், தக்ஷிணை இருதயமாகவும், இப்படியே யாகத்தினுட்புக்களெல்லாம் அவருக்கு உறுப்பாயிருந்தன. இப்படிக்கு மார்க்கண்டேயர் பார்த்து ஆச்சரியப்படும்படிக்கு மகாவராகரூபமெடுத்து, பூமியைக்கோட்டினாலேந்திப், பிறைதாங்கிய நிலமலைபோல் விளங்காநின்ற அந்தநாராயணமூர்த்தியைத் தேவர்களும் முனிவருந் துதித்தார்கள். பெரியோர்கள் முறைபிறழாமல யாகங்களைச்செய்து பூசித்தார்கள். சுவாமி வராகாவதாரஞ்செய்து பூமியை நிலைநாட்டிப், பிரமனை யோட்டிறுமன்றிச் சிருஷ்டிக்கச் செய்தபடியால், இக்காலத்திற்கு வராககல்பமென்று பேராயிற்று. இந்த வராககல்பத்திற்கு முன்னாகியது பாத்மகல்பம். இவைகள்போல் ஆதியில்லெத்தனையோ கல்பங்களாயின.

ஸ்ரீநரசிம்மாவதாரமகிமை.

நரசிம்மாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இரணியகசிபு என்று ஒரு அசுரனிருந்தான். அவன்பலத்திலும்- வீரியத்திலும்- சவுரியத்திலும்- சிறந்தவன். அவன் ஒருகாலத்தில் மகாரணியத்திற் சென்று, ஆகார நித்திரைக ளில்லாமலும், வெயில் - காற்று- மழை - பனி - இவைகளைச் சகித்துக்கொண்டும், பதினோராயிரத் தைந்நூறுவருஷம் பிரமதேவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அந்தத்தவத்தினாலே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்த பிரமதேவன் சகலதேவர்களுஞ் சகலமுனிவர்களுஞ் சூழ்ந்துவர அவ்வனத்திற் சென்று, மலைபோலவுயர்ந்தும் - உபவாசமுதலிய விரதங்களினாலே மெலிந்துலர்ந்தும் - பக்ஷிகள் முதலாகிய செந்துக்களின் மலங்களினாலு மண்டுள்களினாலும் நிறைந்து விகாரப்பட்ட தேகத்தோடுங் கூடித் தபோநிட்டையி லுறுதியா யிராநின்ற அவ்வசுரனைப் பார்த்து, ஓ அசுரகுல சிகாமணியே! உன் தவத்தினாற் சந்தோஷித்தேன். என்னவரம் வேண்டுமோ அதைக்கேள் தருகிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட இரணியகசிபு தவத்தைநிறுத்திப், பிரமதேவனை வலம்வந்து பணிந்து, கைகூப்பி முடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு, ஓ சுவாமி! ஓ சகலலோக பிதாமகரே! என்னிடத்திற் கிருபைவைத்து வரந்தரவந்தபடியினாலே கேட்கிறேன. தப்பாமல்தரவேண்டும். அவ்வரமென்னவென்றால் - தேவர்களாலும், கருடகந்திருவசித்தசாத்திய வித்தியாதர யக்ஷ கின்னர கிம்புருஷராகியவர் முதலிய சகல தேவர்மக்களாலும், அசுரர் தானவர் - தைத்தியர் - ராக்ஷதர் - நாகர் - முதலானபேர்களாலும், மனிதராலும், முனிவருடைய சாபங்களினாலும், சிங்கம் - புலி - கரடி - யானை - முதலான மிருகங்களினாலும், பக்ஷிகளினாலும், இன்னும்பலவிதமாகிய மரங்கள் - கொடிகள் - செடிகள் - கல்லுகள் - முதலாகிய ஸ்தாவரங்களினாலும், பூதப்பிரேத பிசாசங்களாலும், அபிசாரங்களினாலும், இராப்பகல்களாலும், எல்லா வாயுதங்களினாலும், சகலவிதப் பூசிகளாலும், எனக்குச்சாவில்லாமலிருக்கும்படி வரந்தரவேண்டுமென்று கேட்டான. பிரமதேவன - அப்பா அசுரராஜனே! நீகேட்டவரம் மிகவுங் கடினமானது. ஆகிலுந் தந்தேனென்றுசொல்ல, இரணியகசிபு வெகு சந்தோஷத்தோடு அந்தத்தேவனை நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுத் தனபதிபுகுந்தான். நான்முககடவுள் சகலதேவரோடும் முனிவரோடுந் தமதுலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

அப்போது தேவரெல்லாம் பிரமதேவனைப்பார்த்து, சுவாமி! சுபாவத்திலே தானே தேவர்களைத் தொந்தரைசெய்பவனுகிவெகுபலபராக்கிரமங்களுடையவனாகிய அசுரனுக்கு, ஒருவிதத்திலுஞ் சாவில்லா வரங்கொடுத்து விட்டீரோ: இனி யவன்செய்யு முபத்

திரவங்களை யெப்படியனுபவிப்போம் ? எங்களுக்குக் கதியென்ன வென்று சொல்ல, அவர் அதுகேட்டு, ஓ தேவர்களே ! நாமென்னசெய்யலாம் ? தவத்திற்குத் தக்கபயன் கொடுக்கவேண்டிய தியல்பாதலால் வரங்கொடுத்தேன். ஆகிலும் பகவான் அதற்குமோருபாய மேற்படுத்துவாரென்று சொல்லத், தெவர்கள் சமாதானப்பட்டார்கள். அந்த இரணியகசிபனென்பவன் தனக்குச்சாவில்லா வரங்கிடைத்ததனாலே வெகுகெர்வமடைந்து, பூலோகத்தி லிருக்கும் ராஜாக்களையுந் தவஞ்செய்யுமுனிவரையுமுபத்திரவப்படுத்திப், பின்புதேவர் - தானவர் - இயக்கர் - நாகர் -முதலாகியவர்களும் வருத்தப்படும்படியாகி, யாவுந்தனக்குச்சுவாதீனமாகவே இனித்தானே தேவனாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும்-மற்றுமுள்ள தேவர்களையும்-அந்தந்த அதிகாரங்களினின்று நீக்கித், தானே அனேக வுருவங்க ளெடுத்து, அவ்வவ்விடங்களிலுந் தானேயிருந்து அதிகாரஞ்செலுத்தியன்று, யாவரும் தன்னையேகும்பிடவேண்டுமென்றும்-தன்னைக்குறித்தே வேள்வி முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டு மென்றும்-அவிர்ப்பாகங்களை அசுரரே வாங்கவேண்டுமென்றும்-தேவர்களுக்குயாதொரு சிறப்பும் கூடாதென்றும் - அவர்களைக் கண்டவிடத்திற் கொல்லவேண்டிய தென்றும்-இவ்வாக்கினையைக் கடந்து யார்நடக்கிறார்களோ அவர்களைச் சித்திரவதைசெய்வே னென்றுங்கட்டளையிட்டு, வைதிகச்சடங்குகள்யாவையுமறுத்து, தேவர்களுக்கும்-முனிவர்களுக்கும் - பலவிதமான துன்பங்களைச் செய்தான். இந்த நிர்ப்பந்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவர் முதலானோர் திகைத்து ஓடவும், எந்தத்திக்கி லோடினாலும் அசுரர்பின்றொடர்ந்து பிடித்துக் கொலைசெய்யவுமாகி, சகலலோகங்களும் இவனுடையபயபீதியினால் மிகவும் பரிதாபத்தையடைந்தன.

இவ்வாறு மூன்று லோகங்களிலுந் தேவர்கள் தாவிக்கமாட்டாமற் பிரமலோகஞ்சேர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அவரும் பொறுங்கள் காலம்வருகிறதென்று சமாதானஞ்செய்தார். இப்படிக்குத் தேவரெல்லா மோடிப்போய் மறையாவருந் தன் கட்டளையையுமீறுபல தனக்கே தேவோபசார பூசைமுதலியவைகளைச் செய்யவும், அவன் மூவுலகவாட்சியுபேற்று, எதிரில்லாமல் மகாமகிமையோடு ஐந்து கோடி அறுபத்தொருலக்ஷத் தறுபதினாயிரம் வருஷம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு தேவர் முனிவர்முதலானவர்களைப் போலவே தருமம் சத்தியமுதலானவைகளும் மெலிவையடைந்து, அசுரர்-தைத்தியர்-முதலானோரைப்போல, அதருமம்-அசத்தியம்-முதலானவை பெருமையடைந்து இருந்தகாலத்தில்; சகல தேவர்களும் பிரமாவை முன்னிட்டுக் கொண்டு திருப்பாற்கடலினிடத்திற்குப்போய், அவ்விடத்தில் அநேககோடி சந்திரமண்டல காந்திபொருந்தினாற்போலவும் வெயிலைபரப்பாநின்ற மணிச் சூட்டுகளோடு கூடிய ஆயிரஞ் சிரங்களை யுடைத்தாய், சூரியனைத் தாங்குமாயிரங் கொடி முடிகளையுடைய வெள்ளியலையோடொத்து விளங்காநின்ற ஆதிசேடனாகிய சிறந்த பாயலின்மீது, லோகரக்ஷணைக்காக யோகநித்திரை பொருந்தி, அப்பாற்கடலினகடெல்லாங் கருநெய்தற்காடுபூத்த் தென்னும்படி பரவாநின்ற திருமேனிகாந்தியனடைந்து, கருணாரச நிறைந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய கடைக்கண் பார்வைகளென்னு நீர்த்தாரைகளைப் பொழிந்து, சனகாதி மகாயோகிகளாகிய சாதகப்புட்களின் மனங்களைத் திர்ப்தி யடைவித்துக்கொண்டு, இலக்குமியாகிய அழிவில்லா மின்னற் கொடியோடு கூடி, சார்ங்கமெனகிற விசித்திரமாகிய வில்லைத்தரித்து விளங்காநின்ற லோகநாயகனாகிய காளமேகத்தைக்கண்டு களித்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரங்கள் செய்து, கைகூப்பித் தலைமேல்வைத்து நின்றுகொண்டு, ஓ சகலபுவன கர்த்தாவே ! ஓ முதலு முடிவுமில்லாப்பொருளே! ஓ வேதங்களாலுங்காணக்கூடாத பெருமையுடைய குணக்குன்றே! ஓ நச்சினார்க்[illegible]கற்பகமே ! ஓ நண்ணார்க்குககாஞ்சிரமே! ஓ கருணாகரக் கடவுளே! ஓ மகானுபாவா ! ஓ தாமரைக்கண்ணா ! ஓ காயாம்பூவண்ணா! ஓ சக்கராயுதபாணி ! ஓ நாராயணமூர்த்தி! உமது திருவடித்தாமரையிணையைச் சரணம்புகுந்த வெளியேங்களைக் கடாக்ஷம்வைத்துக் காத்தருளவேண்டும் என்று துதித்துப் பிரார்த்திக்க; பகவான் - ஓ தேவர்களே ! நீங்கள் இரணியாசுரனுடைய வாதை சகிக்கமாட்டாமல் வந்தீர்கள். தெரியும். பயப்படவேண்டாம். அந்த அசுரனைச் சங்கரிக்கிறேன். உங்களுக்கினி யொருகுறைவுமில்லை. எனறருளிச்செய்யக்கேட்ட யாவரும் பேரானந்தமடைந்து கீழேவிழுந்து விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்யப், பிரமனும்நமஸ்கரித்து, சுவாமீ ! நெடுநாளாய்ப் பதியிழந்து சுகமிழந்து வாதைப்படுகிற இத் தேவர்களிடத்திலும் அடியேனிடத்திலுங் கிருபைவைத்துத், துரிதமாக அவ்வசுரனைச் சங்கரிக்கவேண்டு மென்றுவேண்ட; சுவாமியானவர் அப்படியே செய்கிறேன் போங்களென்னக் கேட்டுத், தேவர்கள் பகவானைப்பற்பலவிதங்களாகத் துதித்துத் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்த இரணியனுக்குப் பிரகலாதனென்னு மகானுபாவனாகிய ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். அவன்பிறந்ததுமுதற் பகவானுடைய திருவடிகளையே துதிப்பதும் பூசிப்பது மியல்பாகிய செய்கையாகக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சகலகலைகளையுங் கற்பிக்கும்படி உபாத்தியாயரிடத்தில் ஒப்பிக்க, அந்தஉபாத்தியாயரும் அவ்வசுரராஜனுடையகட்டளையின்படி அவ்விரணியனையே தெய்வமென்றும் -மனோவாக்குக் காயமென்கிற திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யவேண்டிய பூசனைகளெல்லாம் அவனுக்குத்தான் செய்யவேண்டு மென்றும்- உபதேசிக்கக்கேட்டு, பகானு

ளியாகிய பிரகலாதன் அவ்வசனங்களையெல்லாங்கண்டித்து, வேதாந்தங்கள் சொல்லுகிறபடி ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தியே கடவுளென்றும் - திரிகரணங்களாலுமவனையே பூசிக்கவேண்டியதென்றுஞ்சொல்லிப், பள்ளியிலோதும் பிள்ளைகளுக்கெல்லாமும்போதிக்க, இச்செய்தியையவ்வுபாத்தியார்அசுரராஜனுக்குத் தெரிவிக்க, அம்மாத்திரத்திலேமிகவுங்கோபித்துத் தன்மகனைக் கொலைசெய்யும்படி கட்டளையிட, அப்படியே அவ்வசுரனுடைய சேவகர்கள் பலவாயுதங்களினால் வதைத்தும் - தீயிற்கொளுத்தியும் - மலைமேலிருந்துருட்டியும் - கடலிலமிழ்த்தியும் - இன்னும் பலவிதச்செய்கைகள் செய்தும் அக்குமாரன் சாகாமைகண்டு, ஆச்சரியத்துடன் இச்செய்தியை இரணியனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனே நேரில் மகனை வருவித்து, அடா பிதுர்த்துரோகி! பிறந்திருப்பது நீயாரோவொருவனிருக்கிறதாய்ப்பிதற்றுகிறாயே; அவனெங்கேயிருக்கிறானென்றுகேட்க, அதற்கு அந்தமகானுபாவன் அவனிருக்குமிடமின்னதென்றில்லை. தூணிலுமிருப்பன் துரும்பிலுமிருப்பனென்று சொல்லக்கேட்டு, ஆகில் இத்தூணிலுண்டோ பார்ப்போமென்று கோபாக்கினிசொலிக்க வெகு வேகத்துடனே எழுந்து, அருகிலிருந்த தூணைக் காலினாலுதைத்தான். உதைக்கவே அத்தூணினின்றும் அடியார்களுக்காக துங்கடமையுடைய பகவான் முகத்திற் சிங்கரூபமுந் தேகத்தில் மனிதரூபமுமாகி நரசிங்காவதாரஞ் செய்து, பிறைபோன்ற தந்தங்களும் - பேழைபோன்றவாயும்- பரந்தமுகமும் - அனலைக்கக்கும் விழிகளுமாக மிகவும் பயங்கரமாகிய வுருவத்தோடு, திகைத்துநிற்கு மசுரனைக் கோபத்தோடும் பார்த்து, துதித்துக்கொண்டு நிற்குமவன்புத்திரனைக் கருணையோடும் பார்க்க, இவ்வாறு இருவகைப் பார்வையாற் பார்த்துக்கொண்டு வரக்கண்ட அசுரன் சத்தி சேடையங்களோடு யுத்தத்திற்கு யத்தனப்பட, அப்படியே கொஞ்சநேரம் யுத்தஞ்செய்து, காலமாயிற்றென்று மனதில் நினைத்துச் சரேலென்று அந்த இரணியனைப் பிடித்துப், பறபறவென்றிழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பகலுக்குமிரவுக்கும் நடுவாகிய சாயங்காலத்தில், வீட்டிற்கும் வெளிக்கு நடுவாகிய வாசற்படியில் நின்றுகொண்டு, அவனைத் தொடைமேல் வைத்துத், தமது நகங்களினாலே வயிற்றைப்பிளந்துகொன்று, பிரகலாதனுக்கு அவ்வசுர ராச்சியத்தையளித்து நன்மையோடிருப்பாயென் றனுக்கிரகஞ்செய்து, தேவர்களுக்கும் அவரவர் பதிகளைக்கொடுத்துச், சகலலோக பயத்தையுந் தீர்த்துத் தருமத்தை நிலைநாட்டினார். இவ்விதமாய் இந்தக்கண்ணன் முன்பு நரசிங்காவதாரமெடுத்துத் துஷ்டசங்காரஞ் செய்தார்.

ஸ்ரீவாமன அவதாரமகிமை.

கேளப்பா தருமபுத்திரா ! முன்புதிரேதாயுகத்திற் பலியென்று ஒரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன் யாரென்றால -இப்போதுரைத்த பிரகலாதனுடையமகனாகிய விரோசனனென்கிறவனுக்குப் புத்திரன். வெகுபல பராக்கிரமங்களுடையவன். மகாசூரன். கற்பகமும் நிகராகாத கொடையாளி. அப்படிப்பட்ட அந்த அசுரன் சகல அசுரரோடுங் கூடிக்கொண்டு சுவர்க்கலோகம்போய், இந்திரனையும், மற்றத் தேவர்களையும் யுத்தத்திற் செயித்து, அவர்களையெல்லாம் இராச்சியத்தினின்றுந் துரத்திவிட்டான். இவ்வாறு தேவர்களெல்லாம் அந்தப் பலியென்பவனாலே மிகவு முபத்திரவத்தையடைந்து, பிரமனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பாற்கடற்சென்று சுவாமியைத்துதிக்க, அவர் தாம்காசிபருக்குப் புத்திரராயவதரித்துக் காக்கிறேனென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட தேவர்கள் யாவருஞ் சந்தோஷத்துடன் வந்துவிட்டார்கள். சுவாமியானவர் உடனே காசிபப் பிரசாபதிக்கு அதிதி யென்கிறவள் வயிற்றிற் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து, இந்திரனுக்குத் தம்பியாகி, விஷ்ணுவென்றும் உபேந்திரனென்றுந் திருநாமங்களைத் தரித்து விளங்கிக்கொண் டிருக்கையில்; அந்தப்பலியென்னும் அசுரராசன் மூன்றுலோகங்களையுஞ் செயித்து, மகாசக்கிரவர்த்தி யென்று பேர்பெற்று, அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து அந்தயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்குந் தருணத்திலே; உபேந்திரன் குள்ளனாகிய பிராமணப் பிரமசாரி ரூபமெடுத்து, வெள்ளிக்கம்பிபோன்ற முப்புரிநூல் மார்பிலிலங்க, முண்டனஞ் செய்யப்பட்ட சிரத்திற் கறுத்த குடுமி விளங்க, அரையிற் கௌபீனமும் முஞ்சியும் பிரகாசிக்கக், கையிற் பலாசதண்டம் பிடித்து, வேதத்தை வாயினா லுருச்சொல்லிக்கொண்டு, பிரமதேஜசே இவ்வடிவெடுத்ததோவென்று ஐயுறும்படி அந்தப் பலிசக்கிரவர்த்தியின் யாகசாலைக்குட் பிரவேசித்து ஆசீர்வதிக்க, அதுகண்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தி எழுந்துவந்து, அர்க்கியபாத்திய முதலியவைகளைக்கொடுத்துப் பூசித்து, சுவாமி எழுந்தருளிய காரியத்தைத்திருவாய்மலரவேண்டுமென்று கேட்க, வாமனப் பிரமசாரியானவர் - ஓ அசுர மகாராஜனே ! நீர் மகாதாதாவென்று கேள்வியுற்று ஒருபொருள் யாசிக்கவந்தேன் தரவேண்டுமென்ன, அவன் அப்படியே தருகிறேனென்ன, வாமனர் எனக்கு மற்றொன்றும் வேண்டாம். உட்கார்ந்து ஜபஞ்செய்வதற்கு என்னடியால் மூன்றடிநிலம்வேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட அப் பலிச்சக்கிரவர்த்தி - ஐயோ ! வெறுவாய்கேட்கக் கூடாதா ? இவனென்ன பயித்தியக்காரர் அற்பத்தைக் கேட்டாரென்று அசமாதானத்துடனே வெகு நிலங் கொடுக்கிறேனென்ன, அவர் எனக்கு அதிகம்வேண்டாம். சுவாதீனமாக உட்கார மூவடி நிலந்தான்வேண்டும். அதுவேயெனக்கு மூன்றுலோகமாகுங் கொடுமென்ன, அசுரராசன் புன்னகையுடனே உமதடியாலே மூவடிநிலந்தந்தேனென்று தாராதத்தஞ்செய்தான். இப்படி தானஞ்செய்தபின்வாமனர்ஒருநொடியிற்பிரமாண்டம்போல் வளர்ந்து, மேலுலகங்கீழுலகங்களை

மூன்றடிகளாற் கவர்ந்துகொள்ள, பலிச்சக்கிரவர்த்தி மிகவும்நாணி வியப்படைந்துநிற்க, அவனுடைய மந்திரிகளாகிய விப்பிரசித்திமுதலான அசுரர் சூரியசந்திரர்தமது மார்பிற்குச்சரியாய்வரும்படிக்கும், மலைகள் முழந்தாட்களுக்குக்கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படிக்கும் வளர்ந்த ரூபத்தைக்கண்டு, இவன் வெகுமாயாவி. இவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று பருவத சமானமாகிய தேகங்களோடுங்கூடிய அவர்கள்கைகளிலாயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்திலெழும்பிச் சுவாமியினுடைய தேகத்திற் பிரயோகிக்க, அவர் அவ்வசுரர்களைத் தமது மூச்சுக்காற்றினாலேயே சின்னபின்னமாகச் சிதறவடிக்க, அதுகண்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தி இவர் தேவனென்றெண்ணித் துதிக்க, சுவாமி அவனைப் பாதாளத்திலோகத்திலிருக்கச்செய்து, சுவர்க்கமுதலாகிய லோகங்களை இந்திரன் முதலானோருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுவாமியின்மேலெதிர்த்த அசுரர் எப்படிப்பட்டவர்களெனறால்-கடலைக்குடிக்கவும், பூமியைச்சுருட்டவும், மலைகளைச்செண்டாடவும், கனலைவிழுங்கவும், கிரகநக்ஷத்திரங்களைப் பெயர்க்கவும், நினைத்த ரூபங்களெடுக்கவும் வல்லமையுள்ளவர்கள். அப்படிப்பட்டபேர்களே மூச்சுக்காற்றிற்பட்டு அங்கங்கள் சிந்தப்பறக்கும்போது, அவர்வல்லமையை யார்சொல்லமாட்டுவார்? இவ்விதமாக வளர்ந்து மேலொரு திருவடியைத் தூக்குமளவில், அதனால் அண்டச்சுவர்பிளந்து, அதைச் சூழ்ந்திருந்த நீர் அப்பிளப்பின் வழியாய்க் கீழே சத்தியலோகத்தில்விழப், பிரமதேவன்முதலானோர் அதைப் பாத தீர்த்தமாகக் கொள்ளப், பின்னுங்கீழாகப் பெருகிச் சந்திரமண்டலமுதலாகிய விடங்களில் வியாபித்துத், தேவர்-கின்னரர்- முதலானோருந் துதித்துப்பூசிக்க மந்தாகினியென்கிற பெயர்வகித்துச் சுவர்க்கலோகத்திற் றங்கியது. அதனாலே அதற்கு ஆகாசகங்கையென்றும், சுவர்க்கலோக நதியென்றும், பேர்களுண்டாயின. பின்பு லோகத்தாருடைய பாக்கிய வசத்தினாலே பூமியில்வந்து, கங்காநதியென்று பேர்பெற்றுச் சகல பாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்விதமாக இந்தப்பகவான் முன்னம் வாமனவதாரஞ்செய்து வளர்ந்து மூவடிகளா லுலகத்தைக்கவர்ந்தபடியினாலே, சகலதேவர்களாலுந் திருவிக்கிரமனென்னுந் திருநாமத்தைச்சொல்லப் பெற்றார்.

ஸ்ரீபரசுராம அவதாரமகிமை.

பின்பொருகாலத்தில் வேதங்கள் - வைதிகக்கிரியைகள் - யாகங்கள் - சத்தியங்கள் - தயைகள் - பொறுமைகள் - தானங்கள் - தவங்கள் - முதலாகியசகல தர்மங்களும் முழுகிப்போக, அதர்மந் தலையெடுக்க, அதனாலேலோகம் நாசமடைந்திருக்கக்கண்ட இந்தச்சுவாமி அத்திரியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திரராகித், தத்தாத்திரேயனென்று பேர்பெற்று, முழுகிப்போயிருந்த வேதவைதிக தருமங்களை முனபோல் விளங்கச்செய்து, உலகத்திற்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணினார். இந்த தத்தாத்திரேயரை ஹேஹயதேசத்து ராஜனாகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் குருவாகப்பற்றி நெடுநாள் பணிவிடை செய்ததினாலே, அந்த முனிவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து உனக்கு என்ன வேண்டுமென்றுகேட்க, அவன் எனக்கு ஆயிரங்கைகளுண்டாகவேண்டுமென்றும், மனிதர் - விலங்குகள் மரங்கள் - முதலாகிய யாவும் என்னாக்ஞைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், தேவர்கள் - ரிஷிகள பிதுர்த் தெய்வங்கள் - பிராமணர் - இவர்களுக்குத் திருப்திவரும்படி நான்யாகங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், மூவுலகங்களிலும் எவனுககுச் சமானமாகவொருவனுங் கிடைக்க மாட்டானோ? அப்படிப்பட்ட புருஷனாலே எனக்குமரணம் வரவேண்டியதென்றும், இந்நான்கு வரங்களைக்கேட்டான். அம்முனிவர் அப்படியேகொடுத்தார். அந்தக்கார்த்த வீரியன் வரங்கள்பெற்று வெகுப்பிரபாவமடைந்து, ஏழுதீவுகளோடுகூடிய பூமியைச்செயித்து, ஒருவருந் தருமத்தைக் கடக்கவொட்டாமல் ஜாக்கிரதை செய்து, நான்குதேகங்களெடுத்துக் கொண்டு ஒருதேகத்தினால் அரசாட்சிசெய்து, மற்றொரு தேகத்தினாற் சேனைகளைக்காத்துச் சத்துருக்களைத் தும்சஞ்செய்து, மூன்றாவது தேகத்தினால் யாகமுதலாகிய வைதிகக்கிரியைகளைச் செய்து, நான்காவது தேகத்தினாலே அந்தப்புரத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித்துவந்தான். அவனரசாட்சிசெய்யுங் காலத்தில் திருடர்பயம் - வியாதிபயம் - முதலாகிய சகல பயங்களும், அதர்மசிந்தையுங் கிஞ்சித்துமில்லாமற்போயின. அவனுடைய பிரபாவம் விஸ்தாரமுண்டு. அதிலொன்று சொல்லுகிறேன்கேள். அவன் சமுத்திரத்திலிறங்கி நடப்பன். அப்போது சமுத்திரம் அவனுக்குப் பயப்பட்டு எவ்வளவுதூரம் அவன்போனாலும், அவனவஸ்திரம் நனையாமல் அதற்குக் கீழாகவே போய்விடும். இவ்வாறாகப் பலமகிமைகளையுந் தத்தாத்திரேய மகாமுனியினுடைய அநுக்கிரகத்தினாற் பெற்றுப், பத்துலக்ஷம் வருஷம் மாகிஷ்மதியென்கிற பட்டணத்திலிருந்தான்.

இவனிப்படியிருக்க - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வானவர் பிருகுவம்சத்திற் பிறந்த ஜமதக்கினியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திரராய், இராமனென்கிறபேரோடவதரித்தார். அவர்வெகுபல பராக்கிரமமும் - அஸ்திரவித்தியாசாமர்த்தியமு முடையவரானார். பரசு என்கிற கோடரியைக் கையிலேந்தியபடியால், பரசுராமனென்று பேர்பெற்றார். அன்றியும் வேதசாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்க்கற்றுப், பிதாவுக்குப் பணிவிடையும்வைதிக தருமங்களையுஞ் செய்துகொண்டு வந்தார். அந்த ஜமதக்கினிக்கு ஒரு காமதேனுவுண்டு. அதுவசிஷ்டருடைய காமதேனுவைப்போல் வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கும். அந்தப்பசுவினால் தம்மிடம்வருகிறபேர்க

ளுக்கு நன்றாய்விருந்து செய்வித்துக் கொண்டிருப்பார். இப்படியிருக்க - அந்தக்கார்த்தவீரியன் வேட்டைக்கு வந்தவிடத்திற் சேனைகளை வெகுதூரத்தில் நிறுத்திப் போட்டு, ஜமதக்கினியின் ஆச்சிரமத்திற்குவந்து அம்மகாமுனிவரைத் தொழ, அவர் இன்றைக்கு நீ சேனைகளுடனே நமதாச்சிரமத்தில் விருந்துண்டு போகவேண்டு மெனக்கேட்க, அவன் அப்படியே யங்கீகரிக்க, அம்முனிவர் காமதேனுவைக்கொண்டு அரசனுக்குஞ் சேனைகளுக்கும் தேவருக்கு மரிதாகிய விருந்துஞ்செய்வித்தார். அதைக்கண்டு அவ்வரசன் ஆச்சரியமடைந்து, அம்முனியை நமஸ்காரஞ்செய்து, இக்காமதேனுவை யெனக்குத்தரல்வேண்டுமென்று வெகுவாய்க்கேட்டான. அதற்கு அவர்சம்மதிப்படாமையாலே மனதில் விசனமாய்ப்போனான். இதையெல்லாம் அந்தராசாவின் புத்திரர் அறிந்து, ஒருநாள் பரசுராமனில்லாத வேளையில் அவ்வாச்சிரமத்திற்புகுந்து, ஜமதக்கினியை நிராகரித்து அக்காமதேனுவையோட்டிக்கொண்டுபோய்விட்டார்கள். அதற்கு ஜமதக்கினிவருந்திச்சும்மாயிருக்க, அதுகண்ட அவருடைய மாதுக்கனமனஞ்சகிக்காமற சமித்துக்காகக்காட்டிற்குப்போய்வந்த பரசுராமனுக்கு இச்செய்திகளைத் தெரிவிக்க, அவர் கோபாக்கினியே மூர்த்திகரித்தது போலாகிக் கையி லாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு மாகிஷ்மதி பட்டணத்திற்குப்போக, அந்தக் கார்த்தவீரியன் இவர்வருகிற வேகத்தைப்பார்த்து, இவர்சமாதானத்துக்குஉட்படமாட்டாரென்றறிந்து, தானுந் தன்புத்திரரும் மந்திரிகள்முதலாகிய பேர்களோடு எண்பதக்ஷௌகிணி சேனைகளுடனே சமுத்திரங் கரைபுரண்டு வருகிறதோவென்று சொல்லும்படி யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தனாகிவந்தான். அப்போது இருவருக்கும் பலமானசண்டைநடந்தது. அந்தச்சண்டையிற் பரசுராமர் மிகுந்த கோபாவேசமடைந்து, தமது குடாரத்தினாலே அவ்வளவு சேனைகளையும் வெட்டிமடித்துக், கார்த்தவீரியனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் துணித்துத், தேர் - குதிரை - பதாகை - வில் - கவசம் - கிரீடம் - முதலானவைகளையுஞ் சூரணஞ்செய்து, முடிவிற் சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினார். இப்படிக்கு அரசன்மடியக்கண்ட அவன்புத்திரரிற் சிலர், ரணக்களத்திற் நிலையாகாமற் போனவிடந் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். அந்தப்பரசுராமர் சத்துருசங்காரஞ்செய்து வெற்றிபெற்றுத், தமது தகப்பனாருக்குத் தண்டனிட்டுச் சுகமாகவிருந்தார்.

இப்படியிருக்க - அந்தக் கார்த்தவீரியனுடைய புத்திரர் ஒருநாள் அவ்விராமர் ஆச்சிரமத்திலில்லாத வேளையிலோடிவந்து, தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஜமதக்கினியின் தலையை வெட்டிப்போட் டோடிப்போனார்கள். அவரிறந்ததினாலே அவருடைய பிரியமாகிய மனைவி வெகுதுக்கத்தை யடைந்து, கோவென்று கதறிக்கொண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிவந்து, காட்டிற் சமித்தொடித்துக்கொண் டிருக்கும் பரசுராமனைப் பார்த்துக்கூவி இச்செய்தியைச்சொல்லி, இரண்டு கைகளாலுந் தன்வயிற்றி லிருபத்தொருதர மடித்துக் கொண்டாள். அதைக்கண்ட பரசுராமர் அளவற்ற துக்கமுங் கோபமுமடைந்து, இருபத்தொரு தலைமுறை இப்பூமியில் க்ஷத்திரியரைக் கொல்லுவேனென்று அங்கேயே சபதஞ்செய்து, அதுமுதல் வீராவேசத்தோடு க்ஷத்திரியப்பூண்டு பூமியில் தரிக்கவொட்டாமல் நாசஞ்செய்ய வாரம்பித்து, அனேகமாயிரம் வீரரை மடித்தார். அப்பால் க்ஷத்திரியர் யாவருந் தாவரிக்கமாட்டாமல் திக்குத்திக்காய் ஓடியொளித்தாலும், உடனேபின்றொடர்ந்துபிடித்துவெட்டுகையினால் க்ஷத்திரியவம்சங்கள் பெரும்பாலுமற்றுப்போயின. இவ்வாறு நாற்கடல்சூழ்ந்த பூமிமுழுவதையுஞ் சுவாதீனமாக்கி, அனேக அசுவமேதங்களையும் நரமேதங்களையுஞ் செய்துவந்து, தம்மையாசித்த காசிபருக்குப் பூமிமுழுவதையுந் தத்தஞ்செய்தார். அப்போது அக்காசிபர் என்பூமியில் நீரிருக்கவேண்டாமென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு அப்படியே நல்லதென்று மேற்க கடலின் கரைக்குப்போய்ச் சமுத்திரத்தில் தம்முடைய ஆயுதமாகிய குடாரத்தையெறிந்து, அக்குடாரம் விழுந்தமட்டுஞ் சமுத்திரத்தை யொதுங்கிப்போகும்படி கட்டளையிட்டு, அப்பூமியில் நாளதுவரையிற் சிரஞ்சீவியாய்த் தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ இராமாவதாரமகிமை.

பின்பு இந்தப்பகவான் ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்ததைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இந்தவைவச்சுத மனுவந்திரத்திலே இருபத்துநாலாவது சதுர்யுகத்தில், இட்சுவாகுவம்சத்தனாகிய தசரதனென்றொரு மகாராசனிருந்தான். அவனுக்கு வெகுநாள்வரையிற் புத்திரருண்டாகாம லிருக்க, அந்தராஜன் புத்திரர்நிமித்தம் அசுவமேதயாகஞ் செய்தான. அப்போது நான்முகன்முதலாகிய தேவர்கள் நாராயணனைப் பணிந்து, சுவாமீ பகவானே! பூமியில் இராவணனென்றொரு ராக்ஷசனிருக்கிறான. அவன்வெகு சாமர்த்திய பலங்களும் வரபலங்களுமுடையவன். அதனாலே அவன் செருக்கடைந்து தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் வாதைப் படுத்துகிறான். அதைச்சொல்ல எங்களுக்கு வல்லமையில்லை. அவனைத் தேவரீர் சங்கரித்து எங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சுவாமியானவர் - ஓ தேவர்களே! நீங்களஞ்சவேண்டாம். நான் மனுஷியாவதாரஞ்செய்து அவனைச் சங்கரிக்கிறேன் என்றுசொல்ல, தேவர்கள் அதைக்கேட்டு மனக்களிப் படைந்தார்கள். சுவாமி தாம்சொல்லிய வாக்கின்படி நான்குருபமாகித், தசரதனுக்குப் புத்திரராயவதரித்தார். எப்படியென்றால் - அந்தத்தசரதனுடைய மூத்தமனைவியாகிய கவுசலைக்கு இராமனென்று திருநாமமுடைய வொரு குமாரனாகவும், மூ

ன்ருவது மனைவியாகிய கைகயி யென்கிறவளுக்குப் பரதனென்னுந் திருநாமமுடைய வொரு குமாரனுகவும், இரண்டாவது மனைவியாகிய சுமித்திரை யென்பவளுக்கு இலட்சுமணன்-சத்துருக்கன்-என்கிற இரண்டு குமாரர்களாகவும் அவதரித்தார்.

இவ்வாறு நான்கு புத்திரர் பிறந்தமையால் தசரதராஜன் வெகு சந்தோஷத்தை யடைந்திருந்தான். அந்தக்குமாரர் நால்வருஞ் சகலகலைகளிலும் வல்லவராகி வளர்ந்துகொண் டிருக்குங்காலத்திலே, விசுவாமித்திரமகாமுனிவர்வந்து தசரதமகாராஜனைக்கண்டு, தமது யாகத்திற்கு இராக்கதர் வந்து தொந்தரவு செய்யாம லிருக்கும்படி காப்பதற்காக இராமலட்சுமணனை யனுப்பவேண்டுமென்று கேட்க, அவருமனுப்பிவிக்க, அவ்விரண்டு ராஜகுமாரரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் யாகத்தை யாரம்பஞ் செய்யுமளவில், சுபாகு - மாரீசன் - தாடகை - முதலிய அனேகராட்சதப்பிரஜைகள் வந்து தொந்தரைசெய்தார்கள். அப்போது இராமலட்சுமணர்கள் சுபாகு - தாடகை - முதலானவர்களைக் கொன்று, மாரீசனைக் கடலில்விழச் செய்து யாகத்தைக் காத்தார்கள். அதனாலே விசுவாமித்திரமுனி சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு அனேக அஸ்திரங்களைக் கொடுத்து மிதிலாபுரிக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். அந்த ஸ்ரீராமர் அவ்விடத்தில் ஜனகமகாராஜன் சுலகமாக வைத்திருக்கும் வில்லைவளைத்தொடிக்கவே, அவ்வரசன் தன் மகளாகிய சீதாதேவியை அவருக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்யும்படி நிச்சயஞ்செய்தான. பின் விசுவாமித்திரருடைய வார்த்தையினாலே இலட்சுமணருக்கு ஊர்மிளையென்பவளையும், பரத சத்துருக்கனருககுத் தன்தம்பியின் பெண்களாகிய மாண்டவி - சுருதிகீர்த்தி- யென்கிறவர்களையும், கன்னிகாதானஞ் செய்யும்படிக்கு ஜனகமகாராசன் நிச்சயஞ்செய்து தசரதனுககுச்சொல்லி யனுப்பிவிக்க, அந்தராசன் பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு வந்துசேர, நல்ல முகூர்த்தத்தில் நால்வருககும் விவாகம் நடந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமசுவாமி தானுந் தம்பிமார்களுமாய் விவாகஞ் செய்துகொண்டு, அயோத்திக்குப் போய்ச்சிலகாலஞ் சுகமாயிருந்து, பின்புகைகயினுடையவாக்காகியகயிற்றாற் கட்டுண்ட பிதாவின் சொற்படி சகல போகத்தையு மிழந்து, மரவுரியுடுத்துப், பாதசாரியாய்ச் சீதையுடனேயும் லட்சுமணருடனேயுங் காட்டுக்குச்சென்று, சிருங்கிபேரபுரத்திற் குகனென்பவனோடு நேசித்துச், சித்திரகூட பருவதத்தைச்சேர்ந்து சிலநாளிருந்து, இராச்சியத்திற்குத்திரும்பி வரும்படி பிரார்த்தித்த பரதனுக்குத் தனது பாதுகைகளையளித்துத், தண்டகாரணியஞ் சென்று விராதனென்பவனைச் சங்காரஞ்செய்து, அங்கிருந்த ரிஷிகள் பிரார்த்தித்தபடி ராக்ஷதரைச் சங்காரஞ் செய்கிறேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து பஞ்சவடியென்னு மிடத்திலிருந்தார். அப்போது இராவணனுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பனகியென்னு மிராட்சதிவந்து, கோடிமன்மத சுந்தரராயிராநின்ற ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து மயலடைந்து, சீதையிருந்தால் தன்னைச் சேரமாட்டாரென்று நினைத்து அவளை விழுங்கப்போக, அதை இலட்சுமணர்கண்டு ஓடிவந்து கத்தியினால் அவள்மூக்கையுங் காதையு மரிந்துவிட்டார். அதனாலே அவள் மிகுந்த துயரமுடையவளாகி, ஜனஸ்தானமென்னு மிடத்திலிருக்குந் தன்னுடன்பிறந்தவனாகிய கரனென்பவனோடு முறையிட, அவன்பதினாலாயிரம் ராக்ஷசசேனையுடனே சண்டைக்குவர, ஸ்ரீராமர் தாமொருவராகவே அவ்வளவுசேனைகளையும் அதின்றலைவராகிய கரன் - தூஷணன் - திரிசிரன் - என்கிற பேர்களையுமொரு முகூர்த்தகாலத்திற் சங்கரித்து வெற்றிமாலைசூட, அதுகண்ட சூர்ப்பனகி கோபம் - விசனம்-பொறாமை-இவைகளாற் கலங்கியவுள்ளத்தோடு இலங்கைக்கோடி இராவணனுக்கு இச்சேதியெல்லாஞ்சொல்லிப் புலம்ப, அவன் மாரீசனென்பவனை மானாய் விளையாடும்படி கட்டளையிட, அந்தமாரீசன் விசித்திரமாகிய மானாகிச் சீதையிருக்குமிடத்தில் வந்து விளையாட, அதுகண்ட சீதை அதைத்தனக்குப் பிடித்துக் கொடுக்கவேண்டு மென்றுகேட்க, ஸ்ரீராமர் வில்லெடுத்துக்கொண்டு அந்தமானின் பின்றொடர, அந்தமான் கையி லகப்படாமல் நெடுந்தூர மவரை யிழுத்துக் கொண்டு போயிற்று.

அந்தத்தருணத்தில் இராவணன் சன்னியாசியாக வந்து சீதையைத் தூக்கித்தேர்மேல் வைத்துக்கொண்டுபோய், இலங்கையிற்றனது உத்தியானவனத்திற் சிறைவைத்தான். பின்பு இராமர் சீதையைக்காணாமல் தம்பியுடன் புலம்பிக்கொண்டே தேடிப் போகும் போது வழியிலிருந்த கபந்தனென்பவனைக்கொன்று, அவன்சொற்படி பம்பையென்னு மேரியின் கரையிற் போய் அனுமான் முகாந்தரமாய் ரிசியமுகத்திலிருந்த சுக்கிரீவனோடு சினேகித்து, அவன் தமயனாகிய வாலியை யோரம்பினால் மடித்து, வானர ராச்சியத்தைச் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுக்கிரீவனுடைய கட்டளையினாலே அனேகவானரர் சீதையைத் தேடும்பொருட்டுத் திக்குத்திக்காய்ச்சென்று ஒருபத்திலுங் காணாமல்வர, அனுமானென்னும் வானரன் கடலைத்தாண்டி இலங்கையிற் சீதையைக்கண்டு அச்செய்தி இராமருக்குத் தெரிவிக்க, அனேகமாயிரம் வானரப்படைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தி லணைகட்டி இலங்கையிற் புகுந்து, இராவணனுடைய சகலசேனைகளையும் - சேனாபதிகளையும் - மந்திரிகளையும் - புத்திரனையும் - தம்பியாகியகும்பகர்ணனையும்- அந்தராவணனையுஞ் சங்கரித்துத், தேவரும் முனிவரும்புகழவிபீஷணனுக்கு இலங்காராச்சியத்திற்பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துச், சீதையோடு புஷ்பகவிமானத்தின்மேற் சகல பரிவாரங்களுஞ் சூழவரு, அயோத்

யா நகரத்தில்வந்து பட்டாபிஷேகம்பெற்றுத்,தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு ஒருதீங்குமில்லாமல் தருமம் நான்குபாதங்களிலும்வளரும்படிக்கு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தார். இவ்விதமாய் அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி தேவர்களுக்கும்- ரிஷிகளுக்கும்-சகல உலகங்களுக்கும் - சவுக்கியத்திற்காகப் பதினாலுவருஷந் தண்டகாரணியத்தி லிருந்து, ராக்ஷசர் முதலானவரைச் சங்காரஞ்செய்து, அப்படியே பட்டாபிஷேகமானபின் இலவணாசுரன்முதலானபேர்களைத் தம்பிமாரைக்கொண்டு கொல்வித்து, அனேக அசுவமேதங்களைச் செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டினார். இப்படியவர்செய்த சரித்திரங்களெத்தனையோவிருக்கின்றன. அவதாரங்களு மனந்தமாயிருக்கின்றன.

ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதார மகிமை.

அப்பா உதிஷ்டிரா! இந்தப்பகவானுடைய மற்றொரு மனுஷ்யாவதாரமகிமை சொல்லுகிறேன்கேள். இதோ எழுந்தருளியிருக்கு மவதாரந்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமென்று சொல்லப்படும். இவ்வவதாரத்திற்குக் காரணமெனனவெனில்-முன்பு கிருதயுகத்திலே விரோசனன - மயன் - தாரன் - வராகன்-சுவேதன்-லம்பன் - கிசோரன் - சுவர்ப்பானு - அரிஷ்டன்-சுஷேரன் - விப்பிரசித்தி - பிரலம்பன் - விருத்திரன் - சம்பன் - வலன்-நமூசி - காலநேமி - முதலாகிய அசுரருக்கும், இந்திரன் - அக்கினி - யமன-வருணன் - வாயு ஏகாதசருத்திரர்-துவாதசாதித்தர் - சப்தமருத்துக்கள் - விசுவதேவர் - அசுவனிதேவர்கள் - சாத்தியர் முதலாகிய தேவர்களுக்கும் யுத்தமுண்டாயிற்று. அது தாரகாம்யமென்று சொல்லப்பட்டுச் சகலலோகங்களிலுஞ் சகல சாஸ்திரங்களிலும் பிரசித்தமானது. அதற்குச் சமானமாகிய யுத்தம் மூன்றுலகங்களிலுமி இடையாது. பார்த்த பேர்களுக்கு மாத்திரமேயல்ல, கேட்டபேர்களுக்கும் மனநடுக்கமுண்டாகும். அந்த மகாயுத்தத்தில ஒரண்டுகக்ஷியிலும் அனேகமாயிரம்பேர் கத்தியினால்வெட்டுண்டவரும், ஈட்டியினற்குத்துண்டவரும், குடாரங்களினற் பிளப்புண்டவரும், அம்பினால் துளைப்புண்டவரும், காலற்றவர் - கையற்றவர்-மார்புபிளந்தவர்-தோள்கள் சரிந்தவர் - தலையறுந்தவர் - ஆயுதமொடிந்தவர் - வாகனமறறவர் -இப்படியாக ரணங்களமெல்லாம் மலைமலையாய்ப் பிணங்கள் குவிந்திருக்கவும், உதிரவாறுகளோடவும், மகாபயங்கரமாயிருந்தது.

இவ்வாறு யுத்தம் நடக்கையில் அசுரராலே தேவரெல்லாம்முறிய அடிக்கப்பட்டு ஓடிப்போய், ஸ்ரீநாராயணனைத் தியானித்தார்கள். இவர்கள் தியானித்த மாத்திரத்திலே கருணைக்கடலாகிய அக்கடவுள் சங்கு - சக்கரம் - தண்டு - வாள் - வில - என்று மைந்தாயுதங்களுடனே கருடன்மேலேறித் தேவர்களுக்கு முன் தோற்றக்கண்டு, தேவரெல்லாம் பணிந்து வெகுசந்தோஷமடைந்து,அசுரரை லக்ஷியஞ்செய்யாமல், மீட்டு மவ்வசுரரோடு போரிடத் தொடங்கினர்கள். அதுகண்ட அசுரர் இவர்களெல்லா மிவனுடைய பலத்தாலன்றோ மறுபடி யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். ஆனபடியினாலே இவனைத்தான் முன்னே கொல்லவேண்டுமென்று வெகு ஆக்குரோஷத்துடனே யெதிர்த்து விஷ்ணுவின்பேரில் வெகு ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அப்போது இந்திரன்முதலாகிய திக்குப்பாலகர் வெகு உச்சாகமடைந்து, எதிர்த்துவந்த அசுரரைப் பறந்தோடும்படி யடித்தார்கள். அதனாலே அவர்கள் தேவருககு முன்னிற்கமாட்டாம லோடுவதைக் காலநேமியென்னு மசுரத்தலைவன்கண்டு, ஓ அசுரரோ! இதென்ன இப்படி யோடுகிறீர்கள்? இந்தத் தேவப் பூச்சிகளுக்குப பயந்தால் இவ்வளவுகாளாய் நீஙகள சம்பாதித்திருந்த கீர்த்தியும் பெருமையும் வீணாய்ப்போகுமே: திரும்பவாருஙகள். நானொருவனே இவர்களையும் இவர்களுக்குப் பலஞ்செய்ய வந்தவனையும், ஒருநொடியில் இருந்தவிடந் தெரியாமலடித்துப் போடுகிறேன். என்சாமார்த்தியத்தைச் சற்றிருந்து பாருஙகளென்று கூவியழைத்து, மறுபடியுஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்குச் சித்தனாகி மகாவிஷ்ணுவுககு எதிரில்வந்து நின்றான்.

அவனெப்படிப் பட்டவனென்றால் - இரும்புமலையு மொருதாக்கிற் பொடியாய்ப் போகத்தகுந்த வலிமையும், அஞ்சனபருவதம்போன்ற தேகமும், சூரியமண்டலம்போன்ற கிரீடங்களைத்தரித்த நூறுசிரங்களும், அனற்பொழியுங் கண்களும், பிறைகள்போன்ற தந்தங்களும், அக்கினிச சுவாலைபோன்ற நாவும், வெவ்வேறு ஆயுதங்களை யேந்திச் சவுரிய லட்சுமிக்குச் சிங்காதனங்களாகி ஆச்சாமரங்கள்போல் விளங்காநின்றஇருநூறுகைகளும், செந்நிறமாய் முள்ளுகள்போலிராநின்ற மீசை தாடிகளோடுங் கூடிப் பயங்கரமான வடிவுடையவன். காலினுதையினற பூமியையும், தலையின் தாககுதலினாலே சுவர்க்கத்தையும் உடைக்கத்தககவன. சூரியசந்திராதிகளை கையினாற்பறறி யெறியத்தக்கவன். பராக்கிரமமே மூர்த்திகரித்ததென்று சொல்லத் தககவன். அப்படிப்பட்ட அவன் வெகுகோபத்தினாற் கண்கள் ரத்தக் குமிழிகள்போலாகிப், பிரளயகால மிருத்துவைப்போல வோடிவந்து, பெருங்காற்றானது மேகங்களைத் தாக்கியெறிவதுபோல் இந்திராதி சகல தேவர்களையும் விளையாட்டாய்த் தாக்கியெறிந்து திக்குதிக்காய்ப பறக்கச்செயது,தோள்தட்டிச சிங்கம்போலார்த்து, விஷ்ணு வெங்கேயிருக்கிறானென்று ஆரவாரித்துக்கொணடே யோடிவந்து,அந்நாராயணமூர்த்தியோடு யுத்தஞ்செய்யவாரம்பித்துத், தனது இருநூறுகைகளிலிருக்குமாயுதங்களினாலே தன்பலமுள்ளமட்டு மடித்தான். அப்போதே விப்பிரசித்தி முதலாகிய சகல அசுரத்தலைவருந் தங்

ன் தங்கள் சக்தியுள்ளமட்டும் ஆயுதங்களினலடித்தார்கள். இவ்வளவு அடிபட்டும் விஷ்ணுவானவர் ஒருமகாபருவதமானது மேகங்க ளெவ்வளவு மழைபொழிந்தாலு மதனலொருசிறிது மடையாததுபோல் ஒருவுபத்திரவமுமின்றிச் சிரித்துக்கொண்டே நிற்க, அதுகண்ட காலநேமி வெகு அகங்காரமடைந்து, போற்பட்டங்கள்கட்டி மேருபருவ்தத்திற்குச் சமானமாகிய பலமும்ருப்புமுள்ளவோர்கதாயுதத்தை இருநூறுகைகளினலும்பற்றிச்சுழற்றிக், கருடன் மார்பிலும் விஷ்ணுவின் மார்பிலும் அடித்தான்.

அந்தஅடியானதுமலையின்மேல் மற்ரெரு மலை விழுந்ததுபோலும்,கோடைகாலத்திலிடிவிழுவதுபோலும், யாவருடைய மனங்களும் நடுநடுங்கும்படி கிடுகிடென் றிசைச்சலோடும்விழ்ந்தது. இதனலும் அந்தத்தேவன் எவ்வளவேனு மூவத்திரவ மடையாமல் அசைவற்று நின்ருர். ஆனல் அந்த அடியினலே கருடனுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமுண்டாக, அதை அவர்நோக்கி வெகுகோபமடைந்து, பிரளயகால சூரியன் போற் பிரகாசித்துககொண்டு ஆயிரம் அரங்களோடு கூடி யிராநின்ற சுதரிசனமென்னுந் தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து, அந்தக் காலநேமியினுடைய இருநூறுகைகளையும்-நூறுதலைகளையும் - அவனெடு கூடவந்த அசுரருடைய தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளிப்போட்டார். ஆனல் அப்போது தலைய முப்புண்ணுதவர்கள்மூவரோ: அவர்யாரென்ருல்-விரோசனன் - மயன் - சுவர்ப்பானு - இம்மூவர்தான், இப்படி இவர்சத்துருக்களைத்தொம்சஞ்செய்து, தேவர்களை முன்போல் அவரவர்பதிகளிலேயே நிலைநிறுத்திச், சகலலோகஙகளுக்கும் க்ஷேமத்தைத் யுண்டுபண்ணி, யாவரும் பூசிக்கப் பிரமலோக மெழுந்தருளித், தமது கோயிற்புகுந்து, பாம்பணைமேற் கண்வளர்ந்துகொண்டிருந்தார். இப்படி கிருதயுக ஆதியிற் படுத்துக்கொண்டவர், துவாபர யுகத்தின் கடையில் தேவர்களும் - யோகிகளும் - திருப்பள்ளி யெழுப்ப வெழுந்திருந்தார். அதுவரையிலும் ஆகிய வருஷங்கள் முப்பத்தாறு லக்ஷங்களாயின.

இவ்வாறு நித்திரையில் நின்று மெழுந்திருந்து, மகாமேருபருவதத்தி லிராநின்ற வொருதேவலோகத்திற்கு எழுந்தருளி, லோகக்ஷேமத்தை விசாரிக்கிற நிமித்தம் அங்குள்ள தேவசபைக்குவந்தார். மற்றும் பிரமன்முதலாகிய தேவர்களும் அசசபைக்குவந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்குமளவிற் பூமிதேவியானவள் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர்வடிய அந்தச் சபைககுவந்து, தேவர்களையும் அத்தேவர் நடுவில் மகாவிஷ்ணுவையுங் கண்டுபணிந்து, சுவாமீ லோகநாதா ! பூமியில் அசுரரெல்லாம் ராசாககளாய்ப் பிறந்து, அனேகஞ்சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, தருமவிரோதிகளாய் நிறைந்திருக்கிருர்கள். அதனலே எனக்குப் பாரமதிகமாகி, மிகவும் வருத்தமுண்டா யிருக்கின்றது. ஆதலால்அவர்களைச் சங்காரஞ்செய்துஎன் வருத்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அதுக்கேட்ட பகவானவர் தாம்பூமியில்மனிதனய்அவதரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அப்படியே யவதரித்தார். முன்னிவராற் கொல்லப்பட்ட காலநேமி முதலானபேர்கள்தான் கம்சன் முதலான பேர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். இவர்களைச் சஙகரிக்கிறதற்காக இந்தக் கிருஷ்ணவதார மெடுத்தார். அதன்படி துஷ்டரைச் சஙகரித்துப் பூமிபாரம் நீக்கிவருகிருர். இதறகப்பால் கல்கியென்று ஒரு அவதாரஞ் செய்யப்போகிருர். என்று சொல்லியவார்த்தைகளைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் வீஷ்மரைப்பார்த்து, சுவாமி ! இந்த அவதாரத்திற்செய்த புண்ணிய சரித்திரங்களை ஆதிமுதற் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்ல, வீஷ்மர் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிருர்.

கேளப்பா தருமபுத்திரா ! அந்த லோகநாதராகிய நாராயணமூர்த்தி தாம்நினைத்தபடியே நல்ல காலத்தில் சகலதேவர்களும் ஆகாசத்தில் தேவாத்தியங்களை முழங்கிப் புஷ்பவருஷம் வருஷித்துத் துதிக்க, யயாதிவம்சத் திலகனகிய வசுதேவனுக்குத் தேவகி தேவியின் வயிற்றில் அவதரித்தார். முன்னமே இவருடைய கட்டளையினலே சகலதேவர்களும் அப்சரசுகளும் யாதவாளாகவும் கோபாலாளாகவும் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறந்தமாத்திரத்தில் நந்தகோபனுடைய மனையையடைந்து வெகுசிறப்பாய் வளருங்காலத்திலே, ஒருநாள் அசோதை ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தொட்டிலில்விட்டு வேறுகாரியத்தி லிருந்தாள். அப்போது அந்தத்தொட்டிலின் சமீபத்தில் ஒருசகடமிருந்தது. அதில் ஓரசுரன் பிரவேசித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கொல்லச் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதுதெரிந்தபகவான் கால்களை யுதைத்துக்கொண் டழும்போது, அந்தத் திருவடி தாக்கி அச்சகடமுடைய, அதிற் பிரவேசித்திருந்த அசுரன் சொருபத்தோடு மரித்துப் பூமியில் விழுந்திருககக்கண்டு, யாவரு மாச்சரியப்பட்டார்கள். மற்றொருநாள் பூதனையென்பவளொரு ராக்ஷசி தாய்வடிவமாய்வந்து, கிருஷ்ணனைப் பரிவோடு முலைகொடுக்க வெடுக்கின்றவள் போலெடுகக, அக்கருத்தறிந்த கண்ணன முலைப்பாலோடு அவளுயிர்களையு முண்ண, அவள் மரித்துத்தனது நிசரூபத்தோடு பிசாசுபோல் பூமியில் விழுககண்டு, அசோதை முதலானபேர்கள் ஆச்சரியமடைந்து கிருஷ்ணனை யெடுத்துக் காப்பிட்டார்கள். இன்னுஞ் சிலகாலத்திற்குப் பின ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனுங்கூடித் தவழ்ந்துகொண்டேஆய்ச்சியர் தயிர்கடையு மிடங்களுக்குப்போய்த் தயிர் பால் முதலானதுகளை வாங்கிப் புசிககிறதும், கன்றுகள்பசுக்கள் இவைகளின்பின்ஞே லோடுகிறதுமாகப் பலவிதக் குழந்தைச் செய்கைகளைச் செய்து, யாவருக்கும் பரமானந்தத்தை யுண்டாக்கிவந்தார்கள். ஒருநாள் கிரு

ஷ்ணன் ஒரு ஆய்ச்சி மனைக்குட் சென்று, அவளில்லாமலிருக்க அங்கிருந்த தயிர் வெண்ணெய்களைத் திருடித்தின்று, மிகுந்தவைகளைப் பூனைக்குங்குரங்குக்குங் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையில்; அந்தக்கோபிகை கண்டு அச்சேதி அசோதைக்குச் சொல்லத், தினமிவ்வாறாகவே கோபியரிடம் முறைகளைக்கேட்கச் சகியாமற் கண்ணனைப் பிடித்து ஒருரலிற் கயிற்றினாற்கட்டித் தான் வேறுகாரியத்திலிருக்கக், கண்ணன் அந்த உரலை யிழுத்துக்கொண்டே வாசலிலிராநின்ற இரட்டைமருதமரங்களி னடுவேநுழைய, அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து நளகூபர மணிக்கிரீவனென்கிற இயக்கராகிக்கண்ணனைத் துதித்துப்பணிந்துசெல்ல, அதைப் பார்த்துக் கோபாலர் முதலாகிய பேர்களெல்லாம் வெகு வியப்படைந்தார்கள்.

இப்படிக்குப் பாலலீலைகள் எத்தனையோஉண்டு. ஒவ்வொன்றும் மிகவற்புதமா யிருக்கும். பின்பு கன்று மேய்க்கும் வயது வந்தவுடனே அனேகம் ஆயர்மக்களோடுங் கன்றுகளை யோட்டிக்கொண்டுபோய் மேய்த்துத், தண்ணீர் குடிப்பித்துச், சாயங்காலத்திலே வீடுகொணர்ந்துசேர்த்துக்கொண்டிருப்பர். ஒருநாள் அப்படியே காகபக்ஷங்கள் தலையி னிருபுறங்களிலும் விளங்க, நெற்றியிற் கஸ்தூரிதிலகம் பிரகாசிக்க, மயிற்றோகையினாற் கட்டப்பட்ட செண்டுகள் சிரத்திலுங் காதிலுமிலங்க, அரையிற் பீதாம்பரமும் - கையிற் பிள்ளாங்குழலும் பிரம்பும் - தோளில் தயிர்ச்சோற்றின் சிக்கமும் விளங்கத், தோழரோடுகூட விநோதமாய் விளையாடிக்கொண்டு, யமுனையாற்றின் கரைக்குப்போய்க் கன்றுகளை மடக்கி மேயவிட்டுப், பிள்ளைகளோடுகூட சிலநேரம் ஆடுகிறதும் - சிலநேரம் பாடுகிறதும் - சிலநேரம் படுத்துக்கொள்ளுகிறதும் - சிலநேரம் உலாத்துகிறதுமாகப் பல லீலைகளையுஞ்செய்து, அவ்வாற்றின் கரையிலிராநின்ற பாண்டீரமென்னு மோராலமரத்தினீழலில் விளையாடநினைத்து, அங்கே போய் சில பிள்ளைகள்பாட - சிலராட - சிலர் தாளங்கொட்ட - சில ருபசாரஞ் செய்ய - தான் ராஜாவைப்போலிருந்து விளையாடினார். இப்படியே தினந்தோறும் விளையாடிக்கொண் டிருக்கையில், ஒருநாள் நீபவனமென்னு மிடத்தில விளையாடிக் கொண்டிருந்து, அந்தயமுனையினுடைய ஓர்மடுவிலேகாளியனென்கிற கொடியசர்ப்ப மிருப்பதினாலே அந்தவிடத்து நீர் யாவருக்கும் உபயோகமில்லாமற் போனதுந்தவிர உபத்திரவகரமா யிருப்பதைக்கண்டு, அந்தப்பாம்பைத்துரத்தவேண்டுமென்றுமனதில்நினைத்து, அதிற்குதித்து அப்பாம்பைப்பிடித்து, அதின்தலைமேற்கூத்தாடி, அந்தநாகராசனுடைய பத்தினிகள் துதித்ததினாலே அவனை உயிரோடுவிட்டு, அவனை அவ்வாற்றைவிட்டு அப்பாற்போகும்படிகட்டளையிட்டு நீரைப் பரிசுத்தமாக்கினார்.

ஒருநாள் கன்றுபோல்வந்த ஓரசுரனைப் பிடித்து விளாமரத்திற்சாடி, உதிர்ந்தவிளாவின் கனிகளைத் தோழரோடு கூடப்புசித்தார். ஒரு பனங்காட்டிற் கழுதைவடிவங் கொண்டிருந்த தேனுகனென்னு மசுரனையும் அவன் பரிவாரங்களையும் எளிதிற்கொன்று, மிகவும்ருசியுள்ள பனம்பழங்களைத் தனது தோழருக்குக்கொடுத்து மனத்திருப்திசெய்வித்துத், தானும் புசித்தார். இதுவுமன்றி விளையாட்டில் நடத்திய வேடிக்கைகளெத்தனையோ விசித்திரமா யிருக்கின்றன. என்னாற் சொல்லத்தரமில்லை. கொஞ்சங்கொஞ்சஞ் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருநாள் கோபாலரெல்லாம் வழக்கப்படி இந்திரனைக்குறித்துச் செய்யும் பூசனைக்கு யத்தனப்பட, அதைத் தடுத்துக் கோவர்த்தன மலைக்குச் செய்யும்படி போதித்து, அந்தப்படி யவர்கள் செய்யும்போது தாம் தமது சுற்றத்தாரோடுங்கூட இருந்துகொண்டே பருவதத்திலும் ஒருதேவ ரூபியாகிக், கோவலர்படைக்கும் அன்னங்களை வாங்கிப்புசித்து, அவர்களுக்குத் தான்சொன்னபேச்சில் நம்பிக்கைவரச்செய்தார். இப்படியிருக்க இந்திரன் தனக்குப் பூசைகிடையாமையால் மிகுந்தகோபமடைந்து, சப்தமேகங்களையுங்கொண்டு பெருங்காற்றோடுஞ் சிலைகளோடுங்கூடிய மழைபொழிவித்து ஆயர்சேரியை யல்லோலகல்லோலமாக்க, பசுக்களும் ஆயர்களும் பயந்துமனங்கலங்கி, உடல்சிதைந்து, நிற்கவிடமில்லாமல் தத்தளித்துக் கோவென்று கதறிக்கொண்டு, ஓ கிருஷ்ணா ! நீயேகாக்கவேண்டுமென்றுசரணமடைய, அதுகண்ட அடியார்க்கெளியனாகிய சுவாமி அந்தக்கோவர்த்தன பருவதத்தை யொருண்கையா லெடுத்துக் குடைபோற்றாங்கி, அதின்கீழ் கோக்களையுங் கோபாலரையும் இருக்கச் செய்து ஓர் குறைவின்றி காத்தருளினார். இவ்வாறு ஏழுநாள் வருஷித்துங் கிருஷ்ணன் மலைக்குடையின்கீழ் வைத்தளித்தபடியினாலே அவ்விடையருக்கு ஒருகுறைவு மில்லாமைகண்ட இந்திரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமைக்குப் பயப்பட்டு, பூமியி லிறங்கிவந்து அவர்பாதங்களைத் தொழுது, தன்பிழைபொறுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச், சகலகோக்களுக்கும் நாயகனானபடியினாலே கோவிந்தனென்னுந் திருநாமத்தைச் சாத்தி விடைபெற்றுத், தன்பதியாகிய அமராவதி லோகம்போய்ச்சேர்ந்தான்.

பின்புவிருஷபரூபமாய்வந்த வோரசுரனையும், குதிரைரூபமாய்வந்த கேசியென்னு மசுரனையும், கணப்பொழுதிலே சங்கரித்துப் போட்டார். இவைகளையெல்லாங் கேள்வியுற்ற கம்சன் பலராமனையுங் கிருஷ்ணனையு மழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அக்ரூரனென்பவனையனுப்ப, அவனோடு கிருஷ்ணன் தமயனுடன்கூடித் தேர்மேலேறி மதுரைக்குவந்து, நல்லவஸ்திரம் - மாலை - சந்தனம் - இவைகளைத் தரித்து வில்லைமுறித்துக், கம்சனால் வாசலில் தந்திரமாய் வைக்கப்

பட்டிருந்த குவலயாபீட மென்கிற யானையைத்தந்தத்தைப்பிடுங்கி அதனாலதனைச்சங்காரஞ்செய்து, அதின் பாகனையுங்கொன்று, சபையிற்சென்று, முஷ்டிகன்-சாணூரன் - என்னு மல்லனாக்கைப்போரினால் முடித்து, அந்தக்கஞ்சனையும் அவன் தம்பிமார்களையும் எளிதிலேதானே சங்கரித்து, உக்கிரசேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்துத், தமது தாய்தந்தையரைப்பணிந்து உபநயன முதலாகிய வைகளைப் பெற்றுயாதவரெல்லாம் போற்ற விளங்கினார். பின்பு அவந்திதேசத்திற்சென்று, சாந்தீபினியென்னுமாசாரியனிடத்தில் அறுபத்து நான்கு வித்தைகளையும் நன்றாய்க்கற்று, முடிவிற் குருவைப்பணிந்து தக்ஷிணை யாதுவேண்டுமென்ன, அவ்வாசாரியன் வெகுகாலத்திற்குமுன் கடலில விழுந்திறந்துபோனதனது புத்திரனைக்கொணர்ந்து தரவேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே அந்தப் புத்திரனைக்கொணர்ந்துகொடுக்க, அவர் இவரைத் தெய்வமென்றெண்ணி யளவில்லா வானந்தமடைந்தார். கேட்டாயோ தருமபுத்திரா! காலநேமியினுடைய அம்சத்திறைற்பிறந்து அரசரெல்லாம் நடுங்கும்படியாகிய பராக்கிரமத்தோடு கூடி வெகுசேனைபல முடையவனாகிய கம்சனையும் மற்றுமனேகரையுஞ்சங்காரஞ்செய்து உலகங்களுக்கு நன்மைபுரிந்து வருமளவில், ஜராசந்தனோடு யுத்தம்நேரிட்டது. அந்தயுத்தத்தில அவன்சேனைகளை வெருவாய்ப்படித்து அவனையும் அவமானஞ்செய்து, ஒருகாரணத்தால மதுராபுரியைவிட்டுத் துவாரகாபுரியில் வாசஞ்செய்து, அவ்விடத்திலும் வெகு அற்புதஞ்செய்கைகளுடன் துஷ்டசம்மாரம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அதில முக்கியமான வைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

நரகாசுரன்வதை.

சமுத்திர மத்தியிற பிராக்ஜோதிட மென்றொரு பட்டணத்தில, நரகாசுரனென்றொரு அசுரனிருந்தான். அவன யாவனென்றால்-பூலோகத்திலிருந்தபகவான் வராகாவதாரஞ்செய்தபோது பூமிதேவியினிடத்திற் பிறந்தவன. ஒப்பற்ற செளரிய தயிரியங்களுடையவன். அளவற்ற சேனைகளுடையவன். அவனுடைய சாமர்த்தியம் நாமலைத்தாற் சொல்லி முடியாது. அவனுக்கு அயக்கிரீவன் - பஞ்சசனன் - நிசும்பன்- முரன் - என்று நான்கு மந்திரிகளிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் லோகங்களை விழுங்கத்தக்கவர்கள். இப்படிப்பட்ட பலங்களுடையவனாய் உலகத்தில் முனிவர்களைப் பிடித்து அடிக்கிறதும், அக்கினிக் குண்டங்களை இடிக்கிறதும், யாகங்களைக் கெடுக்கிறதும், சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஓமாக்கினியை யவிக்கிறதும், இவ்வாறு வெகு உபத்திரவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அன்றியும் சுவர்க்கலோகத்தில துவஷ்டா வென்பவனுக்குக் கசேருவென்றொரு பெண் மிகவழகுடையவளாயிருந்தாள். அவளையிவன் மதயானை ரூபத்தோடுபோய் தூக்கிக்கொண்டுவந்து, அவளுக்கு மூவுலகங்களிலுமிருக்கும் உத்தம வஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தருகிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்து கலியாணஞ்செய்துகொண்டான். அதற்காகச் சகலலோகங்களையுங் கொள்ளையடித்துத் தொம்சஞ்செய்தான். அல்லாமலும் அனேக ராசகன்னிகைகள் - தேவகன்னிகைகள் - யக்ஷகன்னிகைகள் - வித்தியாதர கன்னிகைகள் - நாககன்னிகைகள் - இப்படி பதினாறாயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து, இந்திரனுடைய கிரீடாபருவதமாகிய மணிகூட மென்கிற ரத்தின பருவதத்தை வலுவிற்கவர்ந்து, அதிற்சிறைவைத்து, தன்மந்திரியாகிய முரனென்பவனுடைய குமாரர் பதின்மரையுங் காவலாகவைத்தான்.

இதுவுமல்லாமல் ஒருகாலத்திற் சுவர்க்கத்திற்குப்போய், இந்திரனுடைய தாயாராகிய அதிதி யென்பவளுடைய காதிலணிந்திருந்த திவ்விய குண்டலங்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்தான். இப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவேந்திரன் நாரதரோடுசொல்லியனுப்ப, அதுகேட்ட இக்கண்ணனும் இவனைச்சங்கரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துப் பலராமன் முதலாகிய யாதவர்களைப் பின்னாலே வரச்சொல்லிப்போட்டு, தாம்முன்னே கருடன்மேற் சத்தியபாமையுடனேறி அந்த நகரத்தினது சமீபத்திற் செல்ல, அந்த பட்டணத்தைச்சுற்றி முரனென்பவன் ஏற்படுத்திப்போன முனைகளையுடைய சக்கரங்களாலே கறையற்றிருக்கிற ஆயிரம்பாசங்களைவில்போற் சுற்றியிருப்பக்கண்டு, தமதுசக்கரத்தினால் அவைகளையறுத்து உள்ளேபிரவேசித்து, வெகுசேனைகளுடனெதிர்த்த முரனையுஞ்சக்கரத்தினாலே சம்மாரஞ்செய்து, அப்பாலிருந்த மலைக்கோட்டையினிடத்திற்சென்று, தனதுகவுமோதகி யென்னுங் கதையினாலே அதை யிடித்துப்பொடிசெய்து, அதிலிருந்த நிசும்பனென்கிறவனையும் அவன் சேனைகளையுஞ் சாம்பராக்கிப், பின்பு பஞ்சசனன - அயக்கிரீவன - விரூபாக்ஷன - என்னும் பிரரோடு வெகுவாக யுத்தஞ்செய்து சங்கரித்து, அப்பால் பாதாளத்திற்சென்றுசூரியனைப்போல ஒளிபொருந்திய நரகாசுரனைக் கண்டு யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்து, அவனுடனேகூடிவந்த மகாபலபராக்கிரம சாலிகளான எட்டிலக்ஷம் அசுரரையும் ஒருவனுடைய தாக்குதலால மற்றொருவன அங்கருந்தைந்து மடியும்படியாய்ச் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புகளைத்தொடுத்து எய்து நாசம்பண்ணி, மூர்த்திகரித்த கோபாக்கினிபோற் சொலிக்காநின்ற நரகனோடு நெடுநேரஞ் சண்டைசெய்து, முடிவிற் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து அவன் தலையைச் சகலருங்களிக்கும்படியாகத் துணித்துத் தள்ளினார்.

இவ்வாறு செகத்திற்குக் கண்டகனாகிய நரகாசுரனைச் சங்கரிக்கவே தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷி

த்துத் துந்துபிவாத்தியங்களடித்தார்கள். பூமிதேவியானவள் உடனே அதிதியினுடைய அந்தக் குண்டலங்களைக்கொண்டுவந்து கிருஷ்ணனைப்பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் அனுக்கிரகத்தினாலே பிறந்த வினைத் தேவரீரே சங்கரித்தது எனக்கு துக்கத்திற்கேதுவாயிருக்கிறதென்று சொல்லக்கேட்டு, ஓ பூமிதேவி! நீ துஷ்டராமலே எனக்குப் பிறந்த பாரமுண்டாயிருக்கிறதென்று சொல்லி, இப்போதிப்படி சொல்லுகிறது விசுவமாச்சரியமாயிருக்கிறது. இந்நரகனே உலகங்களுக்கெல்லாம் உயிர்க்கழுவாயிருந்தான். அதனாலே அவனைச் சங்கரித்தேனென்று சமாதானஞ்சொல்லி நிற்குமளவில், ஆகாசத்திலிருந்து இந்திரன் சகல தேவபரிசனங்களுடனே இறங்கிவந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கண்டு வெகுவாய்த்துதித்துக் கொண்டாட, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக்குண்டலங்களை இந்திரன்கையிற்கொடுத்து அதிதிக்குக் கொடுக்கும்படி சொல்ல, இந்திரன் வெகு சந்தோஷத்தையடைந்து, அந்நரகனுடைய மாளிகையைப்பார்க்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடனேகூடப்போனான். கண்ணன் அந்தவீட்டில் நுழைந்து பார்க்குமளவில், நவரத்தினராசிகள் முதலான அளவற்ற சம்பத்துக்களைக்கண்டு வெகுவியப்படைந்தார். ஏனென்றால் - அப்படிப்பட்ட சம்பத்து குபேரனிடத்திலுமில்லை. மூவுலகங்களுக்கு மதிபதியாகிய தேவராஜனிடத்திலுமில்லை. அவைகள் அங்கங்கேயிருந்த உத்தமவஸ்துக்களாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்தனவே. அவைகளைப்பார்த்த இந்திரனங் கிருஷ்ணனோடு சொல்லுகிறான்

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! நீர்பாலனாகையால் இந்நரகாசுரனைச் சங்கரித்தீர் மல்லது, மற்றொருவருக்கு சாத்தியமன்று. இதோ பாரும் இவ்விடத்தில் எங்கும் பூராத விலையில்லா மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட திவ்யாபரணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. திவ்யமாகிய கட்டில்கள் மெத்தைகளோடு, வைர வைடூரிய கோமேதகம் புஷ்பராகங்களினால் இயற்றிய திவ்விய ஹாரங்களும் பாத்திரங்களும் இருக்கின்றன. இன்னும் ஆசனங்களிருக்கின்றன. மேலும் திவ்விய வஸ்திரங்கள் - வெண்சாமரம் - பளபளப்புள்ள கம்பளங்கள் - ஆயுதங்கள் - இஷ்டமானபடி சஞ்சரிக்கத்தக்கவைகளும் போதுமானவையாய் விசித்திரமாகிய வண்ணங்களோடுகூடிய பக்ஷிகள் - வேகமாய் ஓடுகின்ற யானை முதலிய மிருகங்கள் - இன்னும் அனேக வஸ்துக்களுமிருக்கின்றனவே. இவையெல்லாம் உமக்கே தகும். ஆதலால் இவைகளைத் துவாரகைக்கு அனுப்புகிறேன் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து, அவைகளை யெல்லாம் பெரிய கருடன்மீதில் அந்தமணிக்கூடமென்னும் பருவதத்தையும் ஏற்றினான். சேளப்பா தருமநந்தனா! அந்தக்கருடன்மேல அம்மணிகூடமடங்கியதுமன்றி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சத்தியபாமையுடனே உட்காருவதற்கானவிசாலமாகிய இடமுமுண்டாயிருந்தது. அப்படிப்பட்டமகா சத்திசாமர்த்தியங்களுடைய கருடன் இருக்குவாகனமாயிருந்தால், இவர் நாராயணமூர்த்தியென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன?

இவ்விதமாய்ச் சகலசம்பத்துக்களையும் கருடன் மீதிலேற்றிக்கொண்டு, தாமும் பட்டார்ந்து சத்தியபாமையை மடியில்வைத்துக்கொண்டு, கந்திருவர் பாட - அரம்பையராட - தேவசித்த சாரணதியர்கள் ஜயஜயவென்று துதிக்க - வெகு விபவத்தோடுந் துவாரகைக்குவந்து, அந்தச் செல்வங்களையெல்லாம் உக்கிரசேனருக்கு ஒப்புவித்து, விந்தையான மணிகூட பருவதத்தை உருக்குமணியின் மனையிற்கொண்டுபோய்வைக்கும்படி கருடனுக்குக்கட்டளையிட்டுப், பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தப் புரத்திற்குவந்து பருவதத்தைப்பார்த்து, அதில் உருக்குமணியோடுகூடயேறினார். அந்தப் பருவதமெப்படியிருந்ததென்றால் - தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்த சித்திரவேலைகளோடுகூடியதாய், மகா அற்புதமாய், சர்ப்பங்களுக்கு நிகராய், வெகுகாந்திகள் பொருந்திய சோலைகளுடைத்தாய், நவரத்தினமயமான அனேகம் வீடுகளும் பவழங்களாலியற்றிய படிக்கட்டுகளுமுள்ளதாய்ச், சொல்லத்தரமில்லாத வேடிக்கைகளோடுங்கூடி, அனேககோடி சூரியப்பிரகாசம்பொருந்தியிருந்தது. அதைக்கண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அதன் மேலேறிச் சுற்றிப்பார்த்தார். அப்போது அதிற்சிறையாய் வைக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளெல்லாம் கோடிமன்மதசுந்தரனாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்க்க அந்தமாளிகையிலிருந்து வெளியிலே வந்து, இவ்வளவுநாள் வருந்தப்பட்ட படியினாலே மெலிந்திருந்த மேனியெல்லாம் பருத்துள்ளங்களிக்கவும் - தனங்கள் பூரிக்கவும் - புளகாங்கிதமாகவும் - சாவித்திரிகளைக் களைந்து வெண்பட்டாடைகளையுடுத்திக்கொண்டு, காமோபசாரத்துக்குத் திருமேனியையுடைய சுவாமியைக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு இங்ஙனம் பேசுவதாயினர்.

சுவாமி! எங்களுடைய மகாபாக்கியத்தினால் தேவரீர் அவதரித்து விசாசங்காரமிட்டருளினீர். நாங்கள் செய்தபுண்ணியத்தினாலே எங்கள் கண்களுக்குத் தேவரீர் திருமேனி தரிசனங்கிடைத்தது. முன்னமே நாரத மகாமுனி எங்களுக்குச் சொல்லியிருந்தார். அதென்னவென்றால் - அந்தமகாமுனியை நாங்கள் கண்டபோது, ஓ முனிவரே! எங்களுக்கு இச்சிறை எப்போது நீங்கும் அதையருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க, அதற்கவர் - ஓ பெண்களே! ஸ்ரீநாராயணன் அம்சமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி முரன் - அயக்ரீவன் - முதலானோரை சம்மாரஞ்செய்து, உங்கள் சிறையை யீட்டு உங்களைக் கலியாணஞ் செய்யப்போகிறார். என்று அவர்சொன்னபடி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்களுடைய கோரிக்கை, இன்றுதான் நிறைவேறிற்று. ஆ

தலால் அடியேங்களிடத்திற் கிருபைசெய்து எங்களை மணஞ்செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட சுவாமியானவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, அப்படியேயென்று அங்கீகரித்து மணஞ்செய்துகொண்டார். இப்படி சொல்லாநின்ற வீஷ்மரைத் தருமபுத்திரர் பார்த்து, சுவாமி பிதாமகரே! இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்த ஸ்திரீகளை யேன்கொணர்ந்தார்? அந்தக்கருடன்மீதில் யானை குதிரை முதலானதுகளையும் இந்த ஸ்திரீகளையும் ஏற்றலாமோ? இதுகளுக்கெல்லாம் சமாதானஞ்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகிறார்: கேளப்பா தருமபுத்திரா! அனேகமான திவ்ய வஸ்துக்களையெல்லாம் யானை குதிரை ஒட்டகங்களின் மீதிலேற்றி, அவைகளைக் காலாட் சேனைகளின் வசமாகத் துவாரகைக்கு அனுப்புவித்துப், பின்பு மணிகூட பருவதத்தைப் பார்க்க ஏறுமளவில் அதில் நரகாசுரன் தான கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கொணர்ந்துவைத்து சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்களெல்லாங் கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாகும்படி கோரியபடியினாலே, பக்தபராதீனராகிய அவர் அப்படியே வாக்குத்தத்தஞ் செய்தார். ஆனபடியினாலே அந்தப்பெண்களைப் பகவானுடைய பத்தினிகளென்று கருடன் சுமந்தார். நரகாசுரன் அவர்களை இதுவரையில் கலியாணஞ் செய்யாதிருந்த காரணமென்னவென்று கேட்டால், அவன் இவர்கள் மனஞ்சம்மதிக்கக் காத்திருந்தான். அவர்களோ நாரதர்சொல்லிய உறுதியினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வருங்காலத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு சம்மதியாமலிருந்தார்கள். அதன்மேல்தான் அந்த ஸ்திரீகளைக் கிருஷ்ணன் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். இப்படிக்கு அந்த ஸ்திரீகளோடு மணிகூடத்தைக் கருடன்மேலேற்றிக்கொண்டு சுவர்க்கலோகம் போய் அதிதியைப்பணிய, அவள்வெகு ஆசிகள்கூறி, தனியே சத்தியபாமையாகும் நீயென்றும் மூப்படையாமலிருக்கக்கடவையென்று கூறினள். இந்திராணியும் சத்தியபாமையை அழைப்பித்து, வெகு பூஷண வஸ்திர முதலானவைகளைக் கொடுத்தாள்.

துவாரகாபுரிச்சிறப்பு.

இந்தப்படி தேவலோகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் தாமும் சத்தியபாமையுமாய் வெகு சிறப்பெய்தித், துவாரகாபுரியைச் சுற்றிப்பார்த்து, அதின் சீர்மையைக் கண்டு தானேவெகு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் அடைந்தார். அந்தப்பட்டணம் அப்படிப்பட்ட அழகாகிய தன்மையோடிருந்தது. அந்தப்பட்டணம் கைலாச பருவதம்போலிருக்கின்ற உன்னதமாகிய மாளிகைகளால் வரிசை வரிசையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வெகு அழகாகியும் விசாலமாகியுமிருக்கின்ற வீதிகளோடு உயர்ந்தமதில்களாற் சூழப்பட்டு, மிகுந்த ஆழமுள்ள அகழிகளாலும் வளைக்கப்பட்டு, கடல்சூழ்ந்த பூலோகம்போல விளங்குகிறது. அன்றியும் அது தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது, ஆகாசத்தில் ஒரு தேவவிமானஞ் சஞ்சரிப்பதுபோலிருக்கும். ஒருபுறத்திற் பொன்னிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற் கருநிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற் செந்நிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்தில் வெண்ணிறமுள்ள மாளிகைகளும் விளங்கியிருப்பதால், பலவண்ணமுடைய மேகவரிசைகள் சூழ்ந்த ஆகாசம் போலிருந்தது. வீதிகள்தோறும் வரிசையாய்த் தோரணங்களும் பதாகைகளுங்கட்டி, விசித்திரமான பதுமைகளாலும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டிருந்தது. பல வீடுகளும் ஐந்தாறு கட்டுகளும், ஆறேழு கட்டுகளும், பாதாள அறைகளுமுடையனவைகளாயிருக்கின்றன. இவையுமன்றி சோலைகளும் வாவிகளுமுள்ளனவைகளாய், இன்பமாகக் கூவாநின்ற பறவைகளோடு கூடிய புஷ்பங்களுடையனவாயிருக்கின்றன. சாதி வகுப்பின்படி வீதிகளும் மரியாதைகளுஞ் செல்வங்களுமிருக்கின்றன.

அரசருடைய மாளிகைகளோ அனேகங்கள் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்யப்பட்டு, மிகவும் பளபளவென்று விளங்காநின்ற சிகரங்களுள்ளனவைகளாய், முத்துச்சரங்கள் சுற்றிலுங்கட்டிப் பொற்படங்களாலே மேல்விரிகட்டி நல்லதூபங்கமழ்கின்ற பலமண்டபங்களோடு கூடியனவைகளாய், மரகத மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட அனேகம் இடங்களுள்ளனவைகளாய், பவழங்களாற் சேர்க்கப்பட்ட படிக்கட்டுகளோடு பொருந்திச்சொல்லத் தரமில்லாத பேரழகுடன் விளங்கியிருக்கின்றன. விசுவகருமாவினுடைய நிர்மாணமாகிய அதின் விசித்திரத்தன்மையும், அழகும், செல்வமும், மகாகவிகளுடைய பலவகை கற்பனைகளுக்கும் அமைந்திருக்கும். ஆதலால் நானெவ்வளவு சொல்லப்போகிறேன்! அந்நகரியைச் சுற்றிலும் பல உத்தியானவனங்களிருக்கின்றன. அவைகளிற் பிரதானமாய் நான்கு திசைகளிலுஞ் சுவர்க்கத்தைச் சுற்றி நந்தனம் - மிசிரகம் - சைத்திரரதம் - வைப்பிராசம் - என்கிற தேவோத்தியானங்களிருப்பதுபோல் நான்கு உத்தியானங்களிருக்கின்றன. அவைகளிற் பலமரங்களும - பலகொடிகளும் - பலசெடிகளும் - நிறைந்து, என்றும் பூப்பதும - காய்ப்பதும் - பழுப்பதும - தளிர்ப்பதும் - தழைப்பதுமா யிருக்கும். செந்தாமரை - வெண்டாமரை - செங்குவளை - கருங்குவளை முதலிய புஷ்பங்களாலலங்காரம்பொருந்தி, சக்கிரவாகம் - அன்னங்கள் - முதலிய நீர்ப்பறவைகள் மனோரஞ்சிதமாயச் சப்திக்கப்பெற்றுப், படிகங்களாலுஞ் சந்திரகாந்தங்களாலும் படித்துறைகள் கட்டிய வாவிகளைப்பொருந்தியிருக்கின்றன. அந்தத்தோட்டங்களிலில்லாத வஸ்துக்கள் எவ்வுலகத்திலுமில்லை.

இப்படியே நாற்புறங்களிலும் நான்கு மலைகளிருக்கின்றன. குதிரைச் சாலைகள் - யானைச் சாலைகள்-

தேர்ச்சாலைகள் - ஆயுதச்சாலைகள் - நர்த்தனச் சாலை
கள் - போஜனச்சாலைகள் - சபாமண்டபங்கள் - பசுச
சாலைகள்- முதலானவை எத்தனையோ இருக்கின்றன.
இவையுமன்றி அந்தப் பட்டணத்தி னிருபுறங்களிலு
ம்க விசாலங்களாகவும் - மேடுபள்ளங்களில்லாத தாக
வும் - எங்கும் ஓரேசமமாகவும் - நானாகுவரிசையாகச்
சேனைகள் போகும் படியாகவும் - இராநின்ற எட்டு
ராஜவீதிகளும், சகலவஸ்துக்களும் நிறைந்த பட்டுக்க
டைத்தெருக்களு மிருக்கின்றன. உன்னதமாகிய கோ
புரங்களோடு விசாலமாய் விளங்காநின்ற நானகுகோ
ட்டை வாசல்களும், வெகு சூரராகிய சேனைகளாற்
காக்கப்பட்டிருக்கு மதில்களும், மதிலினிருபுறங்களிலி
ருக்கும் அலங்கங்களிலவெகுதீக்ஷணயமாகியஆயுதயந்
திரங்களும் பீரங்கிகளும் வைக்கப்பட் டிருக்கும். அன்
றியும் வாசல்களிலெல்லாம் விசித்திரமாகிய இருப்புச்
சக்கரங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளைத்திரு
ப்பிவிட்டால் எப்படிப்பட்டவருங்கிட்ட நடக்கூடா
மலிருக்கும். அதின் தந்திரமோ மற்றொருவராலு ம
றியப்படமாட்டாது. இவ்வளவு மல்லாமல மதில்மே
லே சுற்றிச்சகல வாயுதபரி பூர்ணமாகிய ரதங்கள் ம
காசூரருடன்கூட வைக்கப்பட் டிருக்கும். வெளிப்பு
றங்களிலும் பலவிடங்களில வீரங்களோடு பலவிதச்
சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஆயுதவர்க்கங்களோ
டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அந்தப் பட்டணத்தின் நீளம் பன்னிரண்டுகா
தமாகவும், அகலம் எட்டுக்காதமாகவு மிருக்கின்றது.
ஆதலால் சுற்றளவு நாற்பது காதமாயிற்று. இதுவு
மன்றி - பட்டணத்துக்கு நாற் புறங்களிலும் இரு
பத்துநாலு காதவளவாக்கும் இடைவிடாமல் ஜனங்
கள வீடுகளுந் தோட்டங்களு முண்டாக்கி வாசஞ்செ
ய்து வருகிறார்கள். ஆதலால் சமுத்திரத்தின மத்
தியில் இந்த ஒருபட்டணமே பெரிய ஒரு பூலோ
கம்போற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் அந்தநகரி
க்கு ஏழுவியூகங்க ளிருக்கின்றன. அவை என்னென்ன
வியூகங்களெனறல்-பத்மவியூகம்-சகடவியூகம் - சியே
னவியூகம் - சூசிவியூகம் - காருடவியூகம் - சக்ரவியூக
ம் - வச்ரவியூகம் - எனபவைகளாம். இந்தவியூகங்க
ளுக்கெல்லாம் எட்டிடங்களிலே வழிகளும், பதினாறி
டங்களிலே பிலங்களும், சேனைநடக்க பட்டிவீதிகளு
ம், மற்றவர்நடக்க அபூவீதிகளுமாக ஏற்படுத்தப்ப
ட்டிருக்கின்றன. இதில் கிருஷ்ணனுடைய திருமாளி
கைமாத்திரம் ஒருகாதவழி சுற்றளவாய் பெருபருவ
தம்போலிருக்கும். அதைச்சூழ்ந்து சிற்றகழியொன்
றிருக்கின்றது. அதன்கரையில ஒரு தோட்டமுண்டு.
அதிலொரு சிறுமலையும், அதினின்று மொருசிற்றாறு
முண்டாகி யிருக்கின்றது. ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சபா
மண்டபமொன்று நடுவிலிருக்கிறது. அது நாலுநாழி
கைவழி சுற்றளவுள்ளதாய் ஆறுபனை யுயரத்தோடு
கூடி, பார்ப்பவர் கண்களைப் பறிக்குந் திறமையுட
ன் விளங்குகின்றது.

இப்படிப்பட்ட அனேகவன்மையுற்று விளங்கா
நின்ற அந்தத் துவாரகாபுரிக்குச், சுவர்க்கலோகமும்
நிகரொன்று சொல்லத்தகாது. அதின சமீபத்தில் ரைவ
வதகமென்றொரு பருவதமிருக்கிறது. அது மிகுந்த
அழகுடையது. இவ்விதமாகிய பட்டணத்தை ஸ்ரீகி
ருஷ்ணனபார்த்து, இதையுண்டுபண்ணின விசுவகரு
மாவை மிகவும்புகழ்ந்து, கூடவந்த தேவேந்திரன்
முதலானோரை வெகுவாய்ப் பூசித்து விடைகொடுக்க,
அவர்கள் யாதவசபைக்குவந்து யாவரையுநோக்கி,ஸ்ரீ
கிருஷ்ணன்பகவானென்பதையும்அவர்அவதரித்தகார
ணங்களையுஞ்சொல்லித் துதித்துப்போய்த் தங்கள்த
ங்கள் பதவிகளிற் சேர்ந்தார்கள். அப்பால் ஸ்ரீகிரு
ஷ்ணன் அந்தப்பதினாயிரத் தொருநூறு கன்னிகைக
ளை விவாகஞ்செய்து, அவர்களுக்கெல்லாந் தனித்த
னியே வீடுமுதலானவைகளை யேற்படுத்தி,வெகு சி
றப்பாய்ப் பாராட்டிவந்தார். இப்படியிருக்குமளவில
நரகாசுரனுடைய பட்டணத்தி லிருந்து கொண்டுவ
ந்தவிசித்திரவஸ்துக்களைப்பார்க்க வேண்டுமென்று ப
ட்டணத்திலுள்ள அந்தணர்-க்ஷத்திரியர்- முதலான
பேரும்,பிருந்தாவனத்திலிருந்துநந்தகோபர்- அசோ
தை- முதலானபேரும், ஒருநாள்சபைக்குவந்தார்கள்.
அப்போதுபலராமனுங்கிருஷ்ணனும் நந்தன அசோ
தை இவ்விருவரையும் பாதவந்தனஞ்செய்ய, அவர்க
ளும் வெகுசந்தோஷத்துடன கட்டியணைந்து மடியி
லவைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு, கணக்கிலா லானந்
தபாஷ்பம் விட்டார்கள். அசோதையின மகளாகிய
ஏகாநங்கை யெனபவளை நந்தன் இராமனும் - கிருஷ்
ணனும் - மிகவும் பரிவுடன் கைப்பிடித்து எடுத்து ம
டியினமிருந்து வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் சிங்காதனத்தி
னடுவிலிருத்தி, இருபுறங்களிலுந் தாமுட்கார்ந்தார்க
ள். அதனுல அப்பெண்ணாள் இரண்டு மதயானைகள்
நடுவில மகாலட்சுமியிருந்தா லெப்படியோ அப்படி
விளங்கினாள். இவ்வாறுவிளங்காநின்ற அப்பெண்ணி
னழகைப்பார்த்து, யாவரும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள்.
ஸ்ரீகிருஷ்ணன நங்கைக்கு வெகு வஸ்திராபரணங்கள்
கொடுத்து, தாய்மாரையும் மற்று மனைவரையும் பணி
ந்து விடைபெற்றார். அப்பால் ஒருநாள் சுவர்க்க
லோகத்திற்குப்போய, இந்திரனுடைய நந்தனவன
த்திலிருந்து பாரிசாதமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு,
தேவரையெல்லாஞ் செயித்துவந்து, சத்தியபாமையி
ன உத்தியானத்தில் ஸ்தாபித்தார். இந்தமகாபுருஷ
ன செய்கை ஒவ்வொன்றும் மிகவாச்சரியமாகவிருக்கும்.

பாணசுரன்வதை.

அப்பா தருமநந்தனே! நரகாசுரன் விஜயங்கே
ட்டாயே: பாணாசுரன்விஜயமுஞ் சொல்லுகிறேன்கே
ள். பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய மகன் பாணாசுரனெ
ன்றொருவனிருந்தான். அவன் உருத்திரதேவனை மி
கவும் பூசித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் வெ

கு பராக்கிரமங்களையும் ஆயிரந்தோட்களையும் பெற்று, தேவரையெல்லாஞ் செயித்து, அந்தச்சிவனைப் பரிவாரத்தோடு தன்பட்டணத்திற்குக் காவலாக இருக்கும்படி பிரார்த்தித்து, அக்கினியைத் தன்கோட்டையைச் சூழ்ந்திருக்கும்படி வைத்து, இவர்களுடைய சகாயத்தினாலே ஒருபயமுமின்றி இறுமாப்புடன் அசுரராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான். அவனுக்கு உஷை யென்றொரு பெண்ணிருந்தாள். அவள் ஒருகாலத்தில இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய மகனாகிய பிரத்தியும்னனுடைய புத்திரனாகிய அனிருத்த னென்பவனைக் கனவிற்கண்டு, தனக்கு நாயகனாக எண்ணி விழித்துக்கொண்டு, அவனைக் காணாமையாலே மிகுந்த துக்கத்தை யுடையவளாய், அன்ன பானங்களும் நித்திரையுமில்லாமற் பிரமைகொண்டு மெய்மெலிந்திருக்க, அவளுடைய உயிர்ப்பாங்கியாகிய சித்திரலேகையென்பவளொருத்தி அவளைவினவ, அவளுந் தன் மனோவியாதியின் காரணத்தைச் சொல்ல, அதன்பின் பூலோக முதலான சகலலோகங்களி லிருக்கும் யவ்வனபுருஷரைப் படத்தி லெழுதிக்கொணர்ந்து அந்தச் சித்திரலேகை உஷைக்குக்காட்ட, அவள் அதில் துவாரகாபுரியிலிருக்கும் அனிருத்தனைக் காட்டி கனவிற்கண்டசிமானிவர்தானென்று தெரிவிக்க, அந்தச் சித்திரலேகை மகாமாயாவதியாகையால் ஒருநாள் அந்தப்புரத்திற் கட்டிலின்மீதில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்வனிருத்தனை யொருவருக்குந் தெரியாமற் கட்டிலோடு தூக்கிக்கொண்டுபோய் உஷையினிடத்திலவிட, அவள் அந்தச் சுந்தரபுருஷனைக்கண்டு பேரானந்தமடைந்து, இரகசியமாய்த் தனது மாளிகைக்குள்ளேயே வைத்து அவனுடன் சரசகாமபோகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க அந்த உஷைக்குக் கருவுண்டாயிற்று. அதுமேனமேலும் வளர்ந்துவரும்போது, பாணாசுரன் அச்செய்தி யறிந்து அந்தப்புரத்தைச்சோதிக்க, அங்கு கேளிவிலாசமாயிருக்கும் யாதவதிலகனைக் கண்டு வெகு கோபமடைந்து, அவனைப்பிடித்து வருணபாசங்களினாற் கட்டிக் காவலிற் போட்டுவிட்டான். இச்செய்தியையெல்லாம் நாரதர் சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பலராமரோடும்-பிரத்தியும்னன் முதலானோரோடும் - வேறு சேனைகளோடும் - பாணாசுரனோடு யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டுக் கருடன்மீதிலேறி, அந்தப்பாணனுடைய இராசதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்குச்சென்று, கோட்டை மதிலபோற் சுற்றிக்கொண்டிருந்த அக்கினியைச் சின்னபின்னமா யடித்துத்துரத்தி, பின்பு பாணனுக்கு உபபலமாய்வந்தசிவன்-சுப்பிரமணியர் - விநாயகர் - நந்தி- முதலானோரைச் சார்ங்க வில்லினின்றுங் கிளம்பாநின்ற அம்புகளினாலே புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய, உருத்திரமூர்த்தி மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டு, தமதுபக்தனைக் காக்கவேண்டிய கடமையாற் பிரளயகாலத்தி லெடுப்பதுபோல் உக்கிரமாகிய சங்காரரூபத்தை யெடுத்துக், கண்கள்மூன்றும் அனலைச்சொரிய உலகத்தின் உயிர்களைக் கொள்ளையடித்த திரிசூலத்தையும் பினாகமென்னும் வில்லையுங் கையிலேந்தி யெதிர்த்துவர, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குஞ் சிவனுக்கும் மகா பயங்கரமாகிய யுத்தமுண்டாயிற்று. அந்தயுத்தத்தில் அவ்விருவரும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி நாணொசைகொண்டு, அம்புகளையும் - சிறு கத்திகளையும் - வேல்களையும்- மற்றுமனேக ஆயுதங்களையும் - பல அஸ்திரங்களையும் - ஒருவர்மேலொருவர் பிரயோகிக்கிறதும், ஒருவனையொருவர் ஸ்தம்பிக்கச்செய்கிறதும், ஒருவனையொருவர் இகழ்கிறதும், ஒருவனையொருவர் தடுக்கிறதுமாகப் பலவிதமாகிய போர்முறைகளை ஈடுக்கீடாக நடாத்திவந்தார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் அன்பர்க்கெளியனான அந்தச் சங்காரமூர்த்தியானவர் தமதுசக்திமுழுவதையுங் கொண்டு யுத்தஞ்செய்தும், அக்கிருஷ்ணனும் சிரந்தரபக்தனாதலால் அவனுக்கு ஒருகுறைவுமில்லாமற் போனதுமன்றி, அவனுடைய ஆயுத வேகத்தினாலே வெகு உபத்திரவத்தையடைந்து சகிக்கமாட்டாதவர் போற பினனிட்டுப்போக, அவருடைய சகலசேனைகளும் ஓட ஆரம்பித்தன. அதுகண்டயாதவசேனை துரத்த, உருத்திரசேனை திக்குத்திக்காய் மிரண்டோட, உடனே பாணாசுரன் வெகுமனஸ்தாபமுங் கோபமுமடைந்து யுத்தத்திற்கு வந்தான். கிருஷ்ணன் பாஞ்சசன்னிய மெனனுஞ் சங்கத்தைப் பூரித்து அட்டகாசஞ்செய்து அவன்வருகிற வேகத்தைத் தடுக்கவே, அவனுக்குக்கோபமிரட்டித்துச்சரங்களைச்சரஞ்சரமாய்த்தொடுத்து மூச்சுவிடவொட்டாம லடித்தான். அதனாலே கிருஷ்ணன் எவ்வளவும் வேதனையடையாமல் அவன்விட்ட சரங்களைப்பொடியாக்கிச், சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் கைகளெல்லாம் இந்திரனவச்சிராயுதத்தினால் மலைகளின்சிறகுகளைச் சாய்த்ததுபோறச் சாய்த்துத்தள்ள; அவ்வசுரராசன் பந்தபாதைத்துக் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்து மகாவேதனையடைந்தான். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தமயனும் முதலானோருடன் அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்துத், தனதுபேரனைக் காவலினின்றும் விடுவித்து, அவனுடைய மனைவியாகிய உஷையையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவன்சம்பாதித்த சகலசம்பத்துக்களையுங்கொள்ளையாடி, கருடன்மேலேறி ஜயகோஷத்துடன் பட்டணத்திற்கு வெளியில்வந்து, சேனைகள சந்தோஷத்துடன் சூழ்ந்துவரவும், தேவர்கள் மலர்களைச் சொரிந்து கொண்டாடவுமாகத் துவாரகாபுரிக்குவந்து, யாதவர்களுக்கெல்லாமொருசந்திரனாகவிளங்கினார்.

இப்படிக்குத் தேவராலும் வெல்லக்கூடாத பாணாசுரனை இரண்டுகைகளோடு சாதாரணமாக நிறுத்திச், சிவன்முதலானோரையுஞ்செயித்தவர் நாராயணனல்லாமல் வேறு ஆரைச்சொல்லலாம்? இன்னுமெத்

துணையோவீரர்களைச்செயித்திருக்கிறார். அவர்கள் யார் யாரென்றால், வசப்பியன்-சத்ருவா - இந்திரத்தும்னன் - கசேருமானென்கிற யவனராசன் - சவும்பராஜனாகிய சால்வன் - ருத்தருவா - வெகுபருவததுர்க்கங்களுடையவனாயிருந்த தியுமத்சேனன் - வருணனுடைய சேவகர்களாகிய கோபதி தாலகேதுக்கள் - ஹேமந்த பர்வதவாசிகளாகிய மகாசூரர் - சுராஷ்டிர தேசத்து ராஜாக்ருவர் - இவர்களெல்லாம் வெகு பிரசித்தப் பட்டவர்கள். துர்க்கபலம் - ஆயுதபலம் - சேனாபலம் - புஜபலம் - வாக்கின்பலம் - இவைகளாற்சிறந்தவர்கள். ஒவ்வொருத்தருந் தேவர்களையே அலக்ஷியஞ்செய்து வெகுசெல்வங்களுடனே நெடுங்காலம் ராச்யபரிபாலனஞ் செய்தவர்கள். இப்படிப் பட்டவர்களை யெல்லாம்போரில் இக்கிருஷ்ணன் வனிதிற்கொன்றார். வச்ராயுதத்தாலும் பிளக்கக்கூடாத பர்வததுர்க்கங்களைச் சக்கிரத்தினாற் பொடிப் பொடியாகச் சிதைத்தார். இதுவுமன்றிக்காசிராசன் தன்விஷயத்தில் அபராதஞ் செய்ததற்காக அந்தக் காசிப்பட்டணத்தைச் சுட்டெரித்து, அந்த ராஜனையுஞ்சமூலமாக நாசஞ்செய்தார். இந்திரனுடைய சுதர்மையென்னுஞ் சபையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்து துவாரகையில் ஸ்தாபித்தார். காந்தாரதேசத்து ராசன்மகளைக்கலியாணஞ் செய்வதற்காக நூற்றொரு மகாராஜ வீரர்களைச் சேதஞ்செய்து, அப்பெண்ணைச் சகலவைபவத்தோடுங் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார்.

இவையெல்லா மிருக்கட்டும். உருக்குமணி தேவியைத்தமது பலத்தினாலே பகிரங்கமாய் வந்து எடுத்துத் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு போகும்போது, சகலமான அரசர்களும் பல்லைத்திறந்து சும்மா நின்றார்களே யல்லாமல், யாராகிலுங் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கச் சக்திவான்களாக விருந்தார்களா? அவைகளிருக்கட்டும். இந்தச்சிசுபாலன் உருக்குமணியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிப் பிரமசாரி விரதங்களைவதற்காக க்ஷவரஞ் செய்வித்துக்கொண்டு மணக்கோலத்துட னிருந்தானே: இவன் தனக்காக நியமித்திருந்தகன்னிகையை கிருஷ்ணன் தூக்கிக்கொண்டு போகிறபோது மானத்திற்காகவாவது கொஞ்சம் முயன்றானா? கையால் விலக்கியெடுத்தால் இயமன் தன்னை யடிப்பனென்றஞ்சிக் குறும்பாடு போல தலையை வணங்கிக்கொண்டு வெறும்பொறுமையால் இதயங்கன்றினானேயல்லது வேறல்ல. இப்படிப்பட்ட பகைக்கு இப்போதுசெங்காலங் கிட்டினபடியால் தாறுமாறாகப் பிதற்றுகிறான். இந்தமசமெவ்வளவு? இதிருக்கட்டும். மகாவீரனென்று கீர்த்திபெற்ற இந்த அர்ச்சுனனும் - துரோணாசாரியரும் - அசுவத்தாமனும் - கர்ணனும் - வீமசேனனும் - துரியோதனனும் - ஒருகாலத்தில பலாபலம் பார்க்கவேண்டுமென்று, கிருஷ்ணனை வேடிக்கையாய்ச்சண்டைக்கு அழைத்தார்கள். பகவான் அக்கருத்தறிந்து அப்படியேஅவர்களோடு விளையாட்டுச் சண்டைசெய்து, குந்திதேவியின் கண்ணெதிரிலேயே அவர்களெல்லாரும் வெறு வெறுத்தோடும்படி யடித்துச் செயித்தார்.

இப்படிப்பட்ட இவருடைய மகிமைகளைக்கண்டுங் கேட்டுமுள்ளமன்னவரெல்லாம்இவர்பேரெடுத்துக்கூறினால், சிங்கத்தைக்கண்ட யானைகள்போல் நடுநடுங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்தப்பாவியுமப்படி நடுங்கினவன்தான். இன்றுகேடுகாலங்கிட்டி இப்படிதுள்ளுகிறான். இந்தக்கிருஷ்ணன் இனிமேலும் இம்மூடனாகிய சிசுபாலன்முதலான வெகு துட்டரைச் சங்காரஞ்செய்து, தாமவதரித்த காரியத்தையு நிறைவேற்றி, முடிவில் துவாரகாபுரியைக் கடலுக்கிரையாக்கித் தமது லோகத்திற்கு எழுந்தருளப் போகிறார். துவாரகையைக் கடலடித்துக்கொண்டுபோகும்படி செய்வானேனென்றால் -பரமாத்துமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியெழுந்தருளியிருக்கிற நிமித்தமாய், விசுவகருமா சுவர்க்கலோகத்திற்கும் அருமையாகியசிறப்புக்களுடன் இநநகரியை நிருமித்தான. இவர் மகிமையால் அது வெகுசெல்வமுஞ் சிறப்பும்பெற்று விளங்குகின்றது. இப்படிப்பட்ட நகரத்தில் மற்றொருவன வாசஞ்செய்யத் தகாதாகையால் அதை யழிக்கப்போகிறார். ஓ தருமநந்தனா! இவருடையமகிமைகளும்-செய்கைகளும்-முற்றுஞ்சொல்லத் தரமில்லாமையால் கொஞ்சங்கொஞ்சமேசொன்னேன். முடிவானவார்த்தையைக்கேள். இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உலகங்களையெல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்கும் காரணப் பொருளாகிய ஸ்ரீநாராயணனே. துஷ்டசங்காரஞ்செய்து சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்ய அவதரித்திருக்கிறார். அவதார காரியங்களிற் சிலவற்றை முடித்தார். சிலவற்றை முடிக்கப்போகிறார். எனவே யாவரும் சேவிக்கும்படியாகப் பலபலவிதத்திலுஞ்சொல்லிப் பின்பு வீஷ்மர்வாயை மூடிக்கொண்டார்.

சிசுபாலன் வீஷ்மரைத்தூஷித்தல்.

இவ்வாறு வீஷ்மர் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு அந்தச்சபையிலிருந்த யாவருஞ்சந்தோஷித்தார்கள். சகாதேவனென்பவன ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அதிக ஆனந்தமடைந்து யாவரையும்நோக்கி, ஓ மகாமுனிவர்களே! ஓமகாராஜாக்களே! இப்போது குருகுல பிதாமகராகிய வீஷ்மர் சொல்லியது யாவருக்குந் தெரிந்ததன்றோ? இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகவானானபடியினாலும், சவுரியம் - சீலம் - செய்கை - மேன்மை - நற்குணங்கள் - இவைகளாற் சிறந்தவராகையாலும், இவரே பிதா-மாதா-குரு-பந்து-தெய்வம் - ராசன் - மற்ற யாவருமென்றெண்ணி முதற்பூசை செய்தோம். அதுபெரியோர்களுக்கெல்லாஞ் சம்மதியாயிருக்கிறது. இதிற் சம்மதியில்லாமற் பொறாமைகொண்டவனெவனோ? அவ

ன் ஆண்மை யுள்ளவனாகிற், கையி லாயுதமெடுத்துச் சண்டைக்குப்புறப்படட்டும். எவனப்படிபுறப்படுகிறுனே? அவன்தலையைநான்மிதிக்கிறேன் பாருங்களென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் இன்னுமவனேடுபேசச்சென்னவென்றுசொல்லி முடித்தான். இவ்வாறு சகாதேவராஜன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மகாமுனிவரும்-ராஜரிஷிகளும்-தேவர்களும்-வெகு சந்தோஷமடைந்து கொண்டாடினுர்கள். நாரதமாமுனிவர் இந்தச்சிசுபாலனுக்கு முடிவுகாலங் கிட்டித்தென்று வீணைமீட்டிக் கோலாகலஞ்செய்துகொண் டிருந்தார். அந்தச் சிசுபாலன் வீஷ்மர் பேச்சையுஞ் சகாதேவன்பேச்சையுங்கேட்டு, யுகாந்த காலாக்கினிபோல் மிகுந்த கோபத்தையடைந்து முகம் படபடத்துநிற்க, அவனைசசார்ந்த அரசர்களெல்லா முகங்குனறி ஒருவர்முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அரசர்களைநோக்கிச் சிசுபாலன் யுத்தஞ்செய்யவேண்டிய சம்மதியைககாட்ட, யாவருங் கிருஷ்ணனேடு யுத்தஞ்செய்ய அயர்வுபட்டார்கள். அதையறிந்த பகவான் சும்மாயிருந்தார். அந்தச்சகாதேவன் பின்பு முறையே பிராமணர் க்ஷத்திரியர் முதலாகிய யாவரையுந் தகுந்தபடி பூசித்து, அந்தயாகச்சடங்கை நிறைவேற்றிவந்தான். அதைக் கண்ட சிசுபாலன வெகுபொறுமைகொண்டு, தன்னேடிணங்கிய அரசரைநோக்கி, ஓ ராசாக்களே ! நீங்களேன் அஞ்சுகிறீர்கள் ! நீங்களோ வெகுசாமர்த்தியமுள்ளவர்கள். நான் உங்களுக்குத் தகுந்த சேனுபதியாயிருக்கிறேன். ஆனபடியினுலே நம்மையெல்லாம் அவமானஞ்செய்த பாண்டவர்களையும் - அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும்-வீஷ்மன் முதலான துஷ்டரையும்- இங்கேதானேகொன்று கீழேதள்ளிப்போட்டு யாகத்தையுங் கெடுத்துவிடுவோம் எனறுசொல்ல, அதைககேட்ட துஷ்ட அரசர்களெல்லாஞ் சண்டைக்கு யத்தனப்பட்டு ஆரவாரஞ்செய்ய, தருமபுத்திரர் தமது யாகத்திற்கு இடையூறு நேரிட்டதென்று மனங்கலங்கி, மிகுந்த பயத்துடனே வீஷ்மாசாரியைப் பார்த்து, ஓ பிதாமகரே ! இப்போது ராஜமண்டலம் மிகவுங் கோபித்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறது. இதனுலே வெகுபேர்கள் வீணாய் நசிக்கிறதுமன்றி, நம்முடைய யாகத்திற்கும் விரோதம்வருகிறதுபோற் காண்கிறது. ஆதலால் இப்படிக்கெல்லாம் நேரிடாம லிருக்கும்படி நான்செய்யவேண்டிய உபாயம் யாதோ? அதனை நீர் உரைக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அந்தககுருகுல பிதாமகர் சொல்லுகிறர்:

ஓ தருமபுத்திரா ! நீயொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்னுஞ் சிங்கம்அதோ யிருக்கிறதுபார். அச்சிங்கம் இவ்வளவு ராசகோலாகலத்திலும் ஏதாகிலுஞ் சற்றுஞ்சிக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கின்றதா ! அலக்ஷியமாகவே நினைத்துப் புன்னகைகொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த நாய்க்கூட்டங்கட்குக் காலங்கிட்டியபடியால் வீணாய்க் குலைக்கின்றது. சுகமாய்க் குலைக்கட்டும். அதனுல் யாருக்கென்ன ! கிருஷ்ணன் இந்தப்பூாவிகளையெல்லாம் ஒருநொடியிற் சங்கரிக்கப்போகிறுர். ஆனபடியால் நீர் யோசிக்கவேண்டாம். என்று சொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரர் சமாதானமாயிருக்கச், சிசுபாலன் அவ் வீஷ்மரைப்பார்த்து, அடா கிழவா ? உனக்கேது புத்தி இப்படிகெட்டது ? இத்தனை நாளும் நீ வெகுவிவேக முள்ளவனென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது நீசொல்லிய பேச்சைக்கேட்டாற் சிறுபிள்ளைக்குங் கீழ்ப்பட்டவனுகத் தோற்றுகிறது. அல்லது உனக்குப் பயித்தியந்தான் பிடித்ததோ ? அல்லது காலங்குறுகியபடியால தாறுமாருகப் பிதற்றுகின்றனையோ ? அடாபாவி ! உனக்குக் கொஞ்சமுங் குலாபிமானமுஞ் சூராபிமானமுமில்லை. தைரியசாலிகளாகிய ராஜாக்களையுங் கூடப் பொய்சொல்லி யேன் பயமுறுத்துகிருய் ? இதில் உனக்கு வெட்கமுண்டாகாமற் போனதற்கு யான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். நீ இழிகுலப் பிறப்புடையவனுதலால், அற்பனுகியும் அயோக்கியனுகியு மிருக்கு மொரு இடையனைப் புகழ்ந்தாய். ஐயோ ! எனிப்படி உன் பிழைப்பு வீணாய்ப்போச்சுது ? இப்படிப்பட்ட மகாமூடனுகிய உன்னிடத்தில் தருமோபதேசங் கேழ்க்கவந்த பாண்டவர்களுக்கும் ,அது தகுதிதான். இல்லாவிட்டால் அந்தக் கடைக்குட்டிப்பயல் காலைத் தலைமேல் வைக்கிறேனென்று பிதற்றுவானு ? அவன் அற்பனென்று அலக்ஷியஞ்செய்தேன். இல்லாவிட்டால் நீதான் எனக்கெவ்வளவு? இந்தப் பாண்டவர்கள்தானெவ்வளவு ! மற்றவர்தானெவ்வளவு ! ஆகிலும் பாம்புக்குட்டிகளைக் கண்டவிடத்தில் தலையை நசுக்கவேண்டுமென்று பெரியோர் சொல்வதுபோல, உங்களையெல்லாந் தலையெடுக்க வொட்டாமல் அடிக்கவேண்டியது அவசியந்தான். அதற்கு இத்தனை நாளுங் காலம்நேரிடாமற் போயிற்று. இப்போது நேரிட்டபடியால் அப்படியேசெய்கிறேன. இதெல்லா மிருக்கட்டும். நீ எவனைப்புகழ்ந்தாயோ? அதைக்கேட்டு இந்தக் குண்டர் எவனைப் பூசித்தார்களோ ! அவன் அற்பனென்றும், மோசக்காரனென்றும், துடுக்கனென்றும், யாவரும் அறிவார்கள். நீயும் அறிவாய். அறிந்திருந்துங் கெடுமதியினுலேயோ! செருவத்தினுலேயோ? மயக்கத்தினுலேயோ? சிறப்பித்துச் சொன்னுய். நீசொல்லிய சரித்திரங்களிற் பெரும்பாலும் வெறும்பொய்தான். ஆகிலும் அவைகளாலும் இவனுக்கு மிகுந்த பெருமையைக் காணேன். இவனைத் தெய்வமாகச்சொன்னுய். இவனுடைய துஷ்ட நடக்கைகளைச் சொல்லுகிறேன கேளென்று சிசுபாலன் சொல்லுகிறுன்.

அடா கிழப்பிணமே! இவன் வெண்ணெய்க்கும்-பாலுக்கும்-தயிருக்கும்-ஆய்ச்சியர்மத்தினுல்மொத்துண்டதும், திருடியகப்பட்டுக் கட்டுண்டதும், கோவல

ருங்கோவியரும்இட்டபணிசெய்துகோணக்கூத்தாடி இரந்துண்டதும், பிறர் மனைவியராகிய கோபிகைகளோடுகூசாமற்காமசுகங்களைப் புணர்ந்ததும்,நேசித்த அவர்கள்வஸ்திரங்களையெடுத்துமரத்தின்மீதுவைத்துக்கொண்டு அவர்களை நிர்வாணமாக வரும்படி செய்ததும், விளையாடல்களில் தோற்று இடைப்பயல்களைச் சுமந்ததும், பலவிதமோசஞ்செய்ததும், இப்படிப்பட்டபலசெய்கைகளினாலுந் தெய்வத்தன்மை நன்றாய் விளங்குகின்றது. அடா மடயா ! ஒருபோத்தல் வண்டிலைக காலாலுதைத்து ஒடித்ததையும், சொத்தை மருதமரங்களைமுறித்ததையும், நத்தைதின்னும் பாம்பைநசுக்கியதையும்; பேத்தையாகிய கொக்கின்வாயைப் பிளந்ததையும், கழுதையைக் கொன்றதையும், கன்றைக் கொன்றதையும். எருதைக குதிரையை இன்னும் பலமிருகபக்ஷிகளைக் கொன்றதையும்,பல அரசர்களும் அறிவார்கள்.இவைகளையொரு பெருமையாகநினைக்கிறாயோ ? ஒருக்காலும் பெருமையாக மாட்டாது. ஏனெனில் - அந்தச்சகடம் ஏதோவேறுகாரணத்தாற் கீழேவிழுந்து உடைந்தது. காகதாளீயமாய் இவன்காலு மதிற்பட்டிருக்கும். மரங்களுமப்படியேதான் முறிந்திருக்கும். மற்றைப் பக்ஷிமிருகங்களைக் கொன்றது சாதாரணமாகிய வேடனுக்கும் எளிதான செய்கையேயல்லது வேறன்று. அன்றியும். பசுவின்கன்றைக் கொன்றதும், எருதைக் கொன்றதும்,கோவதை யாயிற்று. இது சண்டாளனுடைய செய்கையேயல்லது மற்றொருவன் செய்கையன்று. இதை நீமறக்காமல் எடுத்துச் சொல்லிப் போட்டாயே: ஐயோ ! அது அவன்தலையை வணக்குகின்றதே:

இதுவுமன்றி இவன்செய்துவந்த பாவச்செய்கை ஒன்றாயிரண்டா ? ஒருகோடியுண்டு. தாய்வடிவாகவந்து முலைகொடுத்தவளைக் கொன்றானே: இதைக்காட்டிலுங் கொடிய செய்கைவேறுண்டோ ? தன் குடும்பத்துக்கெல்லாம் அன்னமிட்டுக்காப்பாற்றிய அம்மானாகிய கஞ்சனைக்கொலைசெய்ததைச் சண்டாளனாகிலுமங்கீகாரஞ் செய்வானா ? அதுநிமித்தம் ஜராசந்தனாலே துரத்தப்பட்டு ஓடியொளித்தது எத்தனையோ தரமுண்டு. காடுகளிலும்-மலைகளிலும்- ஏதேது ரகசியமானவிடங்களுண்டோ? அவைகளெல்லா மிவனுக்கு நன்றாய்த்தெரியும். ஐஐயோ !! நற்குலத்திற் பிறந்த மகாராஜனாலே துரத்தப்பட்டோடியது,இவனுக்குப் பெருமையேயல்லதுவேறல்ல. ஒரு மிலேச்சனாற்றுரத்தப்பட்டு நெடுந்தூர மோடினானே: இவனுபராக்கிரமசாலியும்-வீரனும்-மானியுமாவன்.மிலேச்சனுக்குத் தோற்றவன் மறுபடி ராஜமண்டலத்தில் வரத்தான் தகுமோ ? வெட்கமில்லாதவனாகையால் வருகிறான். இவனைப் பெரியவனென்று நீ சொல்லியது சரியே. ஏனெனறால் வெட்கங்கெட்டவன் ஊருக்குப் பெரியவனென்று உலகத்திலொருவசனமிருக்கின்றதன்றோ? இவன்பிறந்த தெங்கே? வளர்ந்ததெங்கே ? என்ன சாதி ? யாரறிவார் ? ஓ ! ஓ ! ஓ ! சகல வேதங்களும் முறையிடுகிறபடி இந்திரனுக்குச்செய்யும் பூசையைத் தடுத்து மலைக்கிடும்படி செய்தானென்றா யல்லவோ? அதனாலிவன் தெய்வத்துரோகியும்- வேதத்துரோகியும்-குலத்துரோகியுமானான். இப்படிப்பட்ட பாவிமுகத்தைப் பார்ப்பதும் மகாபாதகமாகும். நல்லது இவன் பூமியிலொருரூபத்துடனிருந்து, மலையிலொருரூபத்துடன் சோற்றைத் தின்றானென்றாய். அதனால் மாயாவியென்றுஞ், சோற்றுக்குவெஃகியபஞ்சையென்றும் விளங்கிற்று. கோவர்த்தன மென்பது மாடுகள் மேயும்படியான ஓர்சிறுமேடு. அதை யெடுத்ததினால் ஒருமகிமையுண்டோ?

இதெல்லா மிருக்கட்டும். மகாசூரனாகிய ஜராசந்தனிடத்திற் கடும்பகைவைத்துத், தன்கையி லாகாமல் இப்பாண்டவச் சிறுவ ரிருவரைக்கொண்டு கொல்வித்தானன்றோ? அதில் நடந்த சூதுகள் அளவற்றதுகள். எப்படியென்றால் - முன்னமே தமது இயல்பாகிய வேடத்தைவிட்டுப், பிச்சைக்காரப்பார்ப்பார் வேடங்கொண்டதொன்று. பகிரங்கமாகிய வாசலிற்போகாமல், மதிளேறிக் குதித்ததொன்று. பின்பு அவன் தருமயினைப்பினாற் செய்த பூசையைத் திரஸ்காரஞ் செய்ததொன்று. யுத்த மிருவருக்கும் நடக்கும்போது அந்தமகாவீரனால் அடிபட்டுச் சோர்ந்துபோன பாண்டவனுக்கு,இரகசியமாகக் குறிப்பித்ததொன்று. இப்படிப்பட்டமோசங்கள் நற்குலத்திற்பிறந்து சூரத்தன்மையும் விவேகமும் பொருந்திய மகாராஜனொருவனுஞ் செய்யமாட்டான். இவனோ? இழிகுலத்தானும்,பலமில்லாதவனும், மூடனுமாகையாற் செய்தான. அந்தப்பாண்டவரும் எப்படியாவது காரியங் கைகூடுவதொன்றென்று, இவன்யுக்திப்படி நடந்தார்கள்; இல்லாவிட்டால் அந்தவீரனுடைய புஜபலத்திற்கும் இப்பாண்டவர் ஒருவிஷய மாவார்களோ ? இப்படித்தா னிவன்செய்த காரியங்களெல்லாம் மோசமேயல்லது, ஒன்றும்நியாயமன்று.இவ்விதமாக வஞ்சகனும் - சுவாமித்துரோகியும் - தெய்வத்துரோகியும்- குலத்துரோகியும் - வேதப் பிரட்டனும் - கள்வனும் - பிறர்மாதரைப் புணர்பவனும் - மானமென மில்லாதவனும் - பொய்யனும் - இழிகுலத்தோனு மாகிய இவனைப்புகழ்ந்த நீயும் மகாபாவிதான. உன்முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாது. நீ தருமமறிந்தவனென்று பேர்மாத்திரந் தான்பெற்றாய். அதிலொன்றுந் தெரியாது. நாவும் உனக்கு வீணாகவேயிருக்கின்றது. அப்படியின்றி நீ தருமமறிந்தவனாகில், பாவியைத்துதித்து மகானுபாவனா யவமானஞ் செய்வாயோ!

அன்னப்பக்ஷிமுதலானவைகள்கதை.

அடா விருத்தவிலங்கே ! முன்னே ஒருகிழ அன்னம் சமுத்திரக்கரையி லிருந்தது. அது சிலபட்சிகளையுந் தங்களினங்களையுங் கூவி, ஒருவனையும் வஞ்

சிக்கலாகாது. பொய்சொல்லலாகாது. கொலைசெய்யலாகாது. என்று தருமங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டிருந்தது. எல்லாப்பட்சிகளும் அவ்வுபதேசத்தை மெய்யென்றுகேட்டு, அதனிடத்திற் குருவென்கிற அபிமானத்தையும்-துரோகஞ்செய்ய மாட்டாதென்கிற நம்பிக்கையையும்-வைத்திருந்ததுகள். மேலும் அந்த அன்னத்திற்குத் தினந்தோறும் இரைகொண்டுவந்து கொடுத்து, அதையெங்கேயுஞ் சஞ்சரிக்க வொட்டாமற் செய்ததுகள். இப்படியிருக்க வொருநாள் எல்லாப்பட்சிகளுந் தங்கள் முட்டைகளை அவ்வன்னத்தினிடத்திலேயே வைத்துப்போட்டு, இரை சம்பாதிக்கப் போச்சுதுகள். அந்த அன்னம் அந்த முட்டைகளைக் காப்பாற்றி அந்தப்பட்சிகளெல்லாம் வந்தவுடனே கொடுக்கவே, அப்பறவைகள் இது மிகவுந் தருமநடத்தை யுடையதென்று சந்தோஷித்துத், தினந்தோறுந் தமது முட்டைகளை அதன் வசத்திலேயே வைத்துக் காப்பாற்றும்படிக்குச் சொல்லிப்போய்க் கொண்டிருந்ததுகள். அவ்வன்னமோ அந்த முட்டைகளிலே தனக்கு வேண்டியமட்டும் உடைத்துக் குடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அதனாலே தினந்தோறும் முட்டைகள் குறைவுபடக்கண்டு, ஒருபறவை சந்தேகப்பட்டு, பறவைகளெல்லாம் போனபிறகு இரைக்குப்போகிறது போற்காட்டி ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தது. அந்த அன்னம் வழக்கம்போலே முட்டைகளை யுடைத்துத் தின்னக்கண்டு, எல்லாப் பறவைகளுக்குஞ் செய்தி தெரிவிக்க; அவைகளெல்லாம் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, அந்த போரகாரப்பக்ஷியை அடித்துத்துரத்திக் கொன்றுவிட்டதுகள்.

அப்படிக்கு நீயுந் தருமத்தை யுபதேசிக்கிறவனை. வயதுசென்றவனை. சத்தியசந்தனென்று சொல்லும்படி அபினயித்து, இப்போது எல்லாவரசரையுமேய்க்கக் கருதினாய். ஆகையால் உன்னைக் கொல்லவேண்டும். நலிந்து நீ பிரமசரிய விரதத்தைப் பூண்டது தான் தருமமென்பதையறியாயோ? அன்று. மற்றெதனாலென்றால் - நபும்ஸகத் தன்மையினாலேதான். நீ இவ்விரதத்தை யங்கீகரியாமற் போனால் உலகத்திலே மிகவும் பரிகாசஞ் செய்யப்படுவாய். நீபாவிகளோடுசம்பந்தப்படுகிறது மகாபாவமென்று அன்னியருக்கு உபதேசித்து வந்து, நீ இப்போது அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச்செய்வதைப்பார்த்தால்; ஓர் குலிங்கப்பக்ஷியானது ஓர்மரத்தின் கிளையிலுட்கார்ந்து, சிங்கம்-புலி-முதலாகிய மகா மிருகங்களுக்கெதிரிற் சாகசஞ்செய்யாதீர். சாகசஞ்செய்யாதீர். என்று சொல்லிக்கொண்டு, தான் அந்த மகாமிருகங்கள் கொட்டாவி முதலாகிய நிமித்தங்களினால் வாயைத் திறக்குமளவிற்,பற்களிற்பற்றியிருக்கின்ற மாமிசங்களைக் கொத்தித்தின்னும் பக்ஷியான பேதைச்செய்கைபோலிருக்கின்றது. ஐயையோ !! என்னடா வீஷ்மா உனக்கிப்படி புத்தி விபரீதப்பட்டது? நான் முன்சொன்னபடிக்கும், அன்னப்பக்ஷி குலிங்கப்பக்ஷிகளின் கதைகளின்படிக்கும், சகலபாவச் செய்கைகளுக்கு மிருப்பிடமாகிய ஒரு இடையனைத் தெய்வமென்று மூடருக்குச் சொல்லிமோசஞ் செய்வதுபோல்; என்னையும்மோசஞ் செய்யநினைத்தாயே: அதுசாயுமா? அந்த இடையன்காருடவித்தை கற்றவன். அதனாலே சிலஅற்புதங்களைக் காட்டியிருப்பான். அவைகளைக்கண்டு நீ நன்றாய்மயங்கினாய். நாம்மயங்கமாட்டோம். தெய்வமாகிற பேரறிவு-பெருந்திறம் - பரிசுத்தநடத்தை -பெருந்தன்மை - இப்படிப்பட்ட மகாகுணங்களெல்லா மிருக்கவேண்டுமே: இவைகளிலொன்றேனு மில்லாமல்மாயப் பொடிபோட்டு மயக்குகிற இவனைத் தேவனென்றுபுகழ உனக்குவாயெழுந்ததே: இதுமெத்த ஆச்சரியம். இவன்ஜாலத்தால் மயங்கினது நீமாத்திரமோ ? சில பெரியோர்களும் மயங்கியிருக்கிறார்கள். ஏனெனில்-அவர்கள் கபடற்றவர்களானபடியினாலே இந்தக்கபடச் சேட்டைகளை மெய்யென்றே நம்பினார்கள். அடா கிழவா ! யாவரையுந் அவமானஞ்செய்வதற்கு மூலகாரணமாகியவனும், இப்பாவியைப் புகழ்ந்தவனும் நீயாதலால், இப்போது முன்னம் உன்னைக்கொன்று,பின்பு மற்றவரைக் கொல்வேனென்று சிசுபாலன்வெகு ஆக்கிரகத்துடனே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அதைக்கண்ட வீமசேனன் வெகு கோபாவேசமடைந்து, கோபமாய்ச் சிவந்திருக்குங் கண்களையிரட்டிப்பாய்ச் சிவக்கக் கையிற்கதாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு, யமன்போற சிசுபாலனைச் சங்கரிக்கிறேனென்று ஆசனத்தைவிட்டுச் சிங்கமென்றெழுந்து புறப்பட்டான். அப்போது வீஷ்மர்தாமே யெழுந்தோடி அந்த வீமசேனனை யிரண்டுகைகளாலும் அணைத்துப்பிடித்துக்கொண்டு, அப்பா வீமசேனா ! நீயென்னிறாய் அவனைக்குறித்துக் கோபிக்கிறாய் ? அவனுக்கு முடிவுகாலமானபடியால் அவன் வாயிற்றாறுமாறான சொற்கள் பிறப்பிக்கின்றன. எல்லாத்திறமும் பலவானாயிருக்கிறாய். நீ சும்மாயிருவென்று இவ்வாறுபல சமாதானஞ்சொல்லவே, வீமசேனன் அவர்பேசிற குருத்துவமமைந்தவனானபடியினாலேயுடனே அந்தக்கோபத்தைவிட்டுத் தன்னாசனத்திற்போய் உட்கார்ந்தான். அதைப்பார்த்த சிசுபாலன் ஆஹா ! ஆஹா ! என்று சிரித்து வீஷ்மனைப்பார்த்து, அடா வீஷ்மா ! மகாசூரன் புறப்பட்டானே இனி உலகம் அழிந்துபோகுமென்று அவனைத் தடுத்தாயோ ? நீ தடுக்கவேண்டாம். விடடா அவன் குதித்துச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யட்டும். அவனாலென்னாகும் ? மாடுமேய்க்கிறவனைப்போற் கையிற் பெரியதடியை வைத்துக்கொண்டு, ஆள்பெரும்பருமனாக இருக்கிறானென்று மலைக்கிறாயோ ? அதற்காக நாம் அஞ்சோம். நீ தடுத்து அவனைச் சும்மாவிருத்தினதாய் ஒருபெருமை வேண்டாம். சாமர்த்தியமுண்டானால் வந்து பார்க்கட்டும். உலகத்திலே (யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி.) என்கிறபழமொழிப்படிநான்

உன்னுடைய சுபாவத்தையும்-கிருஷ்ணனுடைய சுபாவத்தையும்-எடுத்துச் சொன்னபடியினாலன்றோ அவன் கோபத்திற்குப் பாத்திரனானேன் ? ஆனாலென்ன ஒருகுறைவு மில்லை. நீயும் அவனுக்கு உபபலமாகச் சண்டைக்குவந்தாலும் வா. நான்சாவச் சித்தமாயிருக்கிறேனென்றுசொன்னான்.

வீஷ்மர் சிசுபாலன்வரலாறுரைத்தல்.

அப்போது வீஷ்மர் தருமபுத்திரனையும் வீமனையும்பார்த்து, வாரீர் பாண்டவச் சிரேஷ்டர்களே ! இந்தச் சிசுபாலன் எந்தத் தைரியத்தினாலே அஞ்சாமல் இப்படி பேசுவதும் - யுத்தத்திற் கழைப்பதும்- உங்கட்குத்தெரியுமா ! அதன்காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சேதிதேசத்து ராஜனாகிய தமகோஷ னென்பவனுக்கு, மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளுமாய் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அப்படி வேற்றுருபத்தோடு பிறந்த சிசுவைப்பார்த்த அந்த மகாராஜனும்-அவன் மந்திரிகளும் - இது இராச்சியத்திற்கு அனிஷ்டகாரண மானபடியினாலே இதையெங்கேயாகிலும் எறிந்துவிட வேண்டுமென்று யோசித்துக்கொண் டிருக்கையில, ஆகாசத்தில் அசரீரிவந்து ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று. அஃதென்னவென்றால்-ஓ தமகோஷ ராஜனே ! இந்தச் சிசுவைநீங்கள் எறிய வேண்டாம். இதுதான் உன்வமிசத்திற்கு மூலை. வெகுபல பராக்கிரமங்களோடு கூடி மேன்மையடையப் போகிறது. இந்தப்பிள்ளைக்கே நீ பட்டங்கட்டலாம். என்று சொல்லியதைக்கேட்ட அரசன் வெகு சந்தோஷமடைந்திருந்தான். இப்படியிருக்க அவன் மனைவியாகிய சாத்வதியென்பவள எநத அசரீரிதேவதை இப்போது இவ்வாறு சொல்லிற்றோ ? அந்த தேவதையை நான் சாஷ்டாங்க மாகக்கும்பிடுகிறேன். என் மீதில் அந்ததேவதை தயைவைத்து, இந்தப்புத்திரனைக் குறித்து மறுபடியுஞ் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டுவந்தித்தனள். அநததேவதை - ஓ சாத்வதி! இந்தப்பிள்ளை எவன்மடியிலிருக்கும்போது அதிகமாகிய ஒருகண்ணும் இரண்டுகைகளும் மறைந்து போகுமோ ! அவன்தான இவனுக்குமிருத்து. மற்றொருவனாலு மிவனுக்குப் பயமில்லையென்று சொல்லிப்போயிற்று. அதைக்கேட்ட அந்தசசாத்வதி மிகுந்தசந்தோஷமடைந்திருநதாள்.

இப்படியிருக்கத்தமகோஷனுக்கு மூன்றுகண்களோடும் நானகு கைகளோடும் பிள்ளை பிறந்ததென்றுகேள்விப்பட்டு,இந்த ஆச்சரியத்தைப்பார்க்கசசகல தேசங்களிலு மிருந்து ராஜாக்கள் முதலாகிய யாவரும் வந்து வரிசைமுதலியதுங் தநதார்கள். அவர்களைத் தமகோஷன் பூசித்து, அவரவர்களின்மடிகளிற் குழந்தையை உட்காரவைத்தான். அதனாலே அகக்குழந்தையின்விகாரருபம்மாறவில்லை. பின்புயாதவராஜர்கள் மடியின்மீதில் உட்காரவைத்துக்கொண்டே வரும்போது, கிருஷ்ணன் மடியில் உட்காரவைத்தமாத்திரத்திலே அதிகமானகண்ணும்-அதிகமாயிருந்தகைகளும்-மறைந்துபோய்விட்டதுகள். அதைப்பார்த்து அந்தச் சாத்வதியானவள் கிருஷ்ணனிடத்திற்கு வந்து மிகவுந் தோத்திரஞ்செய்து, நீ யொரு வரந்தரவேண்டு மென்றுகேட்டாள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவளைப் பார்த்து, அத்தாய்! நீயேன் இவ்வளவு தோத்திரஞ் செய்கிறாய் ? என்னாலாகவேண்டியதற்குத் தடையில்லையென்றுசொல்ல,அதைக்கேட்ட அந்தச்சாத்துவதி- அப்பா கிருஷ்ணா! என்மகனுக்கு நீ மிருத்துவாகத் தெய்வ சங்கற்பத்தினாலாகி யிருக்கிறாய். ஆனபடியினாலே நீ என்மகன்செய்யும் அபராதங்களில் நூறு அபராதங்களைப் பொறுக்கவேண்டும். இதுதான் நான் வேண்டும் வரமென்று சொன்னாள். அதுகேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் - அத்தாய் ! அப்படியே உன்மகன் செய்யும் பிழைகளில் நூறுபிழைகளைப்பொறுப்பேன். சந்தேகப்படாதே. அஞ்சாதே. என்று வரங்கொடுத்தார். இப்படிப்பட்ட சஙகதியினாலே இந்தச் சிசுபாலன் யார்சண்டைக்குவந்தாலுமென்னபயமில்லையென்று தைரியங்கொண்டிருக்கிறான. ஆனபடியினாலே நம்மிலொருவரும் அவனோடு சண்டைக்குப் போகவேண்டாம். அவனுக்குவைரி சுவாமி யிருக்கிறார். என்று வீஷ்மர்சொல்லிய சொல்லைக்கேட்ட பாண்டவர் மனக்கலக்கந் தீர்ந்தவர்களா யிருக்கும்போது, அந்தப்பாண்டவர்களைப் பார்த்து வீஷ்மர்மறுபடியும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்:

ஓ பாண்டவர்களே ! இந்தச் சிசுபாலனுக்கு ஆயுள் நெடுநாளிருக்கிறதென்று நினையாதேயுங்கள். இன்னும் ஒரு முகூர்த்தத்திற கதிகமில்லை. அதற்கு அடையாள மென்னவென்றால் - கண்ணனாலே தனக்குச்சாவென்று தெரிந்திருக்கையிலும் அவரையேதூஷித்துச் சண்டைக்கு அழைக்கிறானன்றோ ? காலபாசங் கழுத்தில விழாவிட்டால இப்படித்தன்னைத் தான் மறப்பானோ ? ஆதலால் ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் இவன யமலோகத்திற்குப் போகப்போகிறான.என்று சொல்லக்கேட்ட சிசுபாலன் வீஷ்மரைப்பார்த்து, முன்போலவே அனேக தூஷணங்களைச் சொல்லி, அடா வீஷ்மா ! நீ எவரையேனும் வந்தியர்போல் துதிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தாயேயாகில், ஐயோ ! மிகவும் வழிபடுவான் துஷ்டனுமாகிய இடையனையா துதிக்கவேண்டும் ? இசசபையில் சூரரும், தீரரும்,செம்மீரரும், பெருஞ்செல்வம் - பெரும்புகழ் - பெருந்தன்மை - யுடையவர்களுமாகிய மகாராஜாக்கள் எத்தனைபேரோ இருக்கிறார்களே: அப்படிப்பட்ட பேர்களையெல்லாம் விட்டு, ஒருமூடனைத் துதித்து வாயையேன் கெடுத்துக்கொண்டாய? அடா மூடா ! நீ இவ்வளவாக எங்களையெல்லாம் அவமானஞ்செய்து நிந்தித்த பிழைக்கு நாங்கள்பொறுத்துக்கொண்டிருக்

கிறபடியினாலே நீ பிழைத்திருக்கின்றாயே யல்லது, ஏதோ உன்சாமர்த்தியத்தினால் பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயென்று சொல்ல, அச்சொல்லைக்கேட்ட அக்குருகுலபிதாமகர் புன்னகைகொண்டு யாவரையும் பார்த்து, ஓ ராஜாக்களே! உண்மையானபேச்சொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இந்தச் சபையிலிருக்கிறபேர்களில் யார் மகாசூரனென்று தங்களைத்தாங்கள் நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்களோ? அவர்களை நான் ஒரு திரணமென்று நினைக்கிறேன். ஆனபடியினாலே இந்த நிமிஷத்திலேயே இவனையும் இவனைச்சார்ந்த யாவரையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேன். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக்காரியத்தில் முனைந்திருக்கிறபடியால், அவர்கருத்தெவ்வாறோவென்று சும்மா விருக்கிறேனென்று சொன்னார்.

இந்தவார்த்தையைக் கேட்டுச் சிலர் நன்றுநன்றென்று புகழ்ந்தார்கள். சிலர் மனதுவெகுண்டு வெப்புங்கொண்டு சும்மாவிருந்தார்கள். சிலர் மனக்களிப்புடனே வாயைத்திறக்காம லிருந்தார்கள். சிலர் ஓ! ஓ! ஓ! இந்தக்கிழவனுக்கு இவ்வளவு வயதாயுஞ் சாந்தகுணம் பிறக்கவில்லை. இச்சிசுபாலனோ சுபாவத்தில் துஷ்டன். வெகு கெருவமுள்ளவன். இவனுக்கும் பொறுமை யெவ்வளவேனுமில்லை. ஆதலால் இவனைக் கொல்லவேவேண்டும். அதனாலே தோஷமில்லை என்று சொன்னார்கள். இவைகளைக்கேட்ட வீஷ்மர் - ஓ ராஜாக்களே! நீங்களேன் என்னை நிந்தனையாகப் பேசுகிறீர்கள்? உங்களை நான் லட்சியஞ் செய்யமாட்டேன். ஆனாலென்ன செய்கிறேனென்றால் - உங்கள்பலத்தைப்பார்த்து உங்கள்தலைமே லிரண்டு கால்களையும் வைக்கிறேன். நீங்களுஞ் சிசுபாலனோடுகூட யமலோகம்போகச் சித்தமாயிருக்கிறீர்கள். ஆதலால் அதற்குக் காரணமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சண்டைக்கு அழைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றுகூறினார்.

உடனே சேதிதேசத் தரசனாகிய சிசுபாலன் கோபமெனனும் அனலானது திருதிகென்று சொலிக்கக் கண்ணனைப்பார்த்து, அப்பனோடுபிறந்த அத்தையைப் புணர்ந்த பாவி நீயல்லவா? அடா குடிகேடனை இடையா! இந்நிமிஷத்திலெழுந்து என்னோடு சண்டைக்குவா. வரும்போது உன்னை மகாசிரேஷ்டனென்று துதிசெய்கிற இந்தக் கிழவனையும் அந்தப் பாண்டவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டுவா. சீக்கிரத்தில் உன்னையும் பாண்டவரையுஞ் சங்கரித்து, இந்த வீஷ்மனையுங்கொன்று, இங்குவந்திருக்கிற அரசர் மனங்களைத் திருப்திசெய்கிறேனென்று சொல்லிய சொல்லைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கொஞ்சம் புன்னகைகொண்டு, தாருகனென்னுஞ் சாரதியைத் தேர்கொண்டு வரும்படி நியமிக்க, அவன் சைனியம் - சுக்ரீவம் - மேகபுஷ்பம் - வலாகம் - என்கிற நான்குகுதிரைகள்கட்டிக், கருடத்துவசம் நாட்டி, வெகுப் பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற ரதத்தைக் கொண்டுவந்து சித்தப்படுத்த; மகா சந்தோஷத்துடனே சுவாமிபார்த்து, பெரியோர்களெல்லாந் துதிக்கப் - பாண்டவர் ஜயஜயவென்று கூற - வீஷ்மர் கைலாகுகொடுக்கச் - சபையைவிட்டுவந்து அத்திவ்விய ரதத்தின்மேலேறினார். சிசுபாலனும் ரதத்திலேறித், தன்பரிவாரத்துடனே சபையைவிட்டு யுத்தம்பண்ணும்படி யாகிய விடத்திற்கு வந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் சகல அரசர்களோடு அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார்.

கண்ணன் சிசுபாலனோடு யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தராகுதல்.

இவ்வாறாக அந்த யுத்தபூமியில் உதயபருவதத்தின் சிகரத்திற் சூரியன் உதித்தாலெப்படியோ! அப்படிக்குத் திவ்வியரதத்திலேறி விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்த சகலமானபேரும் அவர்தேஜசுக்கு அஞ்சி, இவர்சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திதான் சந்தேகமில்லை யென்றும், இந்தச்சிசுபாலன் இனிபிழைக்க மாட்டானென்றும் நினைத்துச், சுவாமியைக்கும்பிட்டார்கள். சத்துருக்களும் அந்தப் பிரகாசத்தை நோக்கி மனங்கலங்கினார்கள். அப்போது பாண்டவர்களும் மற்றுமனேகயோக்கிய ராஜாக்களுஞ் சுவாமியைச்சூழ்ந்துநிற்க, அவர்களைக் கண்ணன் பார்த்து, ஓமகாராசர்களே! நீங்கள் இடைந்திருந்து யுத்தவேடிக்கையைப் பாருங்கள். நெருங்கவேண்டாம். இந்தச்சிசுபாலன் சுபாவத்தில் எனக்குவிரோதியாகி, நமக்கு இதமாகியபேர்களைஎல்லாம்வீணாய் உபத்திரவஞ்செய்யவந்தான். நான் நரகாசுரனைச் சங்கரிக்கப் போனபோது, இவன் சேனைகளோடு சூழ்ந்து கொண்டு துவாரகையைச் சுற்றிலும் நெருப்பை வைத்துக்கொளுத்தினான். ரைவதகபருவதத்தில் யாதவர்கள் வேடிக்கையாய் யிருக்குங்காலத்தில், அங்கேபோய் அவர்களைப்பிடித்துஅடித்துக் கயிறுகளாலேகட்டித் தனது நகருக்குக் கொண்டுபோய்க் காவலிற் போட்டுவிட்டான். என்பிதாவாகிய வசுதேவர் அச்வமேதஞ்செய்யஆரம்பித்துத்தகுந்தகாவலாளிகளோடுகுதிரையைவிட்டிருக்க, யாகத்தைக்கெடுக்கவேண்டுமென்றுநினைத்து அந்தக்குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டினான். சவ்வீரமென்னும் நாட்டிலேயிருந்த பப்புருவென்னும் யாதவனுடைய மகாபதிவிரதையாகிய மனைவியை, வலுவில் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அன்றியும் - கம்சனையன்றி எனக்கு மற்றொரு அம்மானுண்டு. அவன் பாரியாளையுந் தந்தவக்கிர னென்பவனுக்காக மாயையினால் மறைந்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் விட்டான். இதுவுமன்றி என் பிதாவாகிய வசுதேவர் தாம்கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும்படியாக விசால னென்னுமரசன்மகளை நேமித்திருந்தார். அவளையும் இந்தத்துஷ்டன் வலிமை செய்து கொண்டுபோய் விட்டான். இன்னும் இவன் நாமில்லாதவேளைகளிலே நம்முடையவர்களாகிய - விருஷ்ணிகர் - அந்தகர் - குகுரர்-தா

சாரகர் - சாத்துவதர் - யாதவர் - முதலாகிய பேர்களிருக்குமிடங்களிற் பிரவேசித்து, எத்தனை பேர்களையோ வெட்டிப்போட்டான். எத்தனை ஸ்திரிகளையோ கொண்டுபோயவிட்டான். எவ்வளவு பொருள்களையோ கொள்ளையடித்தான.

இப்படிக்கு இவன் ஜராசந்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு நேராக என்விஷயத்திலேயே செய்த அபராதங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவைகளிலொவ்வொன்றும் இவனைக்கொல்வதற்குக் காரணமாயிருந்தான. ஆனாலும் என் அத்தைக்கு நான்கொடுத்திருந்த வரத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதற்காக இவ்வளவும் பொறுத்திருந்தேன். அப்படிக்கு நான் பொறுத்த குற்றங்கள் நூற்றுக்கதிகமாய்விட்டதுகள். ஆகையால் இனியிவனைக்கொல்லாமலிருக்கமாட்டேன். ஆனால் இவன் என்னைத் தூஷித்ததுகளையும் - என்னைக்குறித்துச்செய்த அபராதங்களையும்-நான் லக்ஷியஞ்செய்து கணக்கிடவேயில்லை. மற்றென்னவென்றால்- தருமவிரோதமாய் உலகத்திற்குச்செய்த அபகாரங்களையும், விசேஷமாக என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச்செய்த தீங்குகளையுந்தான் கணக்கிட்டேன். அவைகளும் எத்தனையோ ஆச்சுதுகள். இனி நான் க்ஷமிக்கலாமோ? இதுகளெல்லாமிருக்கட்டும். இப்போது இவன்செய்த அனேகவிரோதங்களில், இரண்டுமாத்திரங் கொஞ்சமும் பொறுக்கத் தக்கவையன்று. அவை என்னவெனில் - அருமையான இந்தயாகத்திற்கு இடையூறுசெய்ய முயன்றது ஒன்று. வீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையுந் தூஷித்தது ஒன்று. இவ்விரண்டைப்பற்றியே இவனை இந்தக்ஷணத்தில் சங்கரிக்கிறேன். என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிசுபாலனோடு சூழ்ந்திருந்த அனேக அரசர்கள் நடுநடுங்கி, ஒவ்வொருவராய் நழுவினார்கள். அதைப்பார்த்தும் சிசுபாலன் லட்சியஞ்செய்யாமல், சகல ஆயுதங்களினாலும் நிறைந்த மகா ரதத்தின்மீதிலிருந்து, வானமிடிப்பதுபோற கர்ச்சித்து அட்டகாசம் பண்ணினான. இவ்விதமாக இருவரும் யுத்தத்திற்குமுனைந்திருக்க, உதிஷ்டிரர் நாரதமகாமுனிவரை வணங்கி, ஓ சுவாமி! ராஜாக்களுக்கு விநாசகாலத்திற் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் என்னென்ன சகுனக்குறிகள் தானுமோ? அவைகளை அடியேனுக்குச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அவர் சொல்லுகின்றார்:

நாரதமுனிவர் உதிஷ்டிரராஜனுக்கு உற்பாதக்குறி லக்ஷணங்களுரைத்தல்.

ஓ உதிஷ்டிரமகாராசனே! கேளும். அரசர்கள்யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்போது சூரியன முதலியகிரகங்களுடைய கிரமத்தையும், வழியையும், சம்பந்தத்தையும், சத்துருமித்துரு பாவத்தையும், உச்ச நீசங்களையும், ஒளிவோடிருப்பதையும், ஒளியிழந்திருப்பதையும், உதயத்தையும், அஸ்தமனத்தையும், சேர்க்கையும், இருமாப்பையும், ஸ்தானபேடையையும், காட்சிக்குப்புலப்படுவதையும், புலப்படாமற்போவதையும், சந்தோஷவிசனங்களையும், ஸ்தானபலத்தையும், இவைகளையெல்லாஞ்சோதிடசாஸ்திர மறிந்தவர்களைக்கொண்டு அறிந்து; நன்மைதீமைகளை நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தக்கிரகங்களுடைய வக்கிரமுதலான கதியினால் உத்பாதங்களுண்டாகின்றன. அவைகளிற் பூமியிலுண்டாகும் உத்பாதக்குறிகளாவையென்றால்- வெய்யலில நடக்குஞ் சனங்களுடைய நிழலும், மரங்களுடைய நிழலும், கிழக்காகுமற் போய்விடும். தேவாலயங்களிலும் - நதிக்கரைகளிலும் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற அரசுமுதலிய பரிசுத்த மரங்களெல்லாம், இருந்தாறபோலிருந்துபட்டுப்போம். எரிந்துபோம். முறிந்துபோம். இலையுதிர்ந்துபோம். அன்றியும் நாட்டிலுள்ள மரங்கள்-கொடிகள் - செடிகள்-இவைகளுக்குள் எதிலாகிலும் பூமேற்பூ பூத்தாலும், காயோடு காய் ஒட்டிக்கொண்டு காய்த்தாலும், தத்தம் பருவகாலங்களிற் பூக்காமலுங் காய்க்காமலுமிருந்து அகாலத்திற் பூத்தாலும், காய்த்தாலும், இவைகளெல்லாம் அந்தராஜனுக்குக் கேட்டைக்குறிப்பிக்கும். அன்றியும் அந்தராசசியம் அக்கினியினாலாகிலும், வாயுவினாலாகிலும், நாசமடையும்.

இதுவுமன்றித் தேவர்களுக்கு உச்சவஞ்செய்யும்போது விக்கிரகங்கள் தவறிக்கீழேவிழுந்தாலும், கொடிகள்-குடைகள்-முதலியவை முறிந்து பூமியில் விழுந்தாலும், மண்டபங்கள்-ரதங்கள - இவைகள காரணமின்றிநாசமடைந்தாலும், ராஜாவுக்கு அவமானம்நேரிடும். மலைகள்நடுங்கினாலும், பிரதிமைகளசைந்தாலும், அழுதாலும், அவைகளுக்கு வியர்வையுண்டானாலும், தேவாலயத்திலாகிலும்- ராஜமந்திரத்திலாகிலும் - ஆயுதச்சாலையிலாகிலும்-வாகனசாலையிலாகிலும - பொக்கசவறையிலாகிலும் - ஆஸ்தானமண்டபத்திலாகிலும் - தேனகூடுகட்டினாலும், கனிகளைக்கொடுக்கும் மரங்களினின்று உதிரம்பெருகினாலும், யாகத்தூண்கள் - யாட்டின்கொம்புகள்-இவைகளினின்று உதிரங்கண்டாலும், அரசனுக்கு நாசம்நேரிடும். அரசனுக்குப் பிடிக்கும் கவிகை முதலானவைகள முறிந்துவிழுந்தாலும், தவறிப்போனாலும், அவ்வரசனுக்குமரணம்வரும். தேவர்ணங்கள் தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்து ஒருபுறத்தி லொளித்திருந்தால், அந்தராசசியம் அநுமாதங்களுக்குமேல் நாசமடையும். பூமிகாரணமின்றி இரண்டாயப் பிளந்தாலும், அதில் ஓசையுண்டானாலும், கம்பித்தாலும், தவளைகள் பாம்புகளை விழுங்கினாலும், ஒருசமயப்பொழுது வெந்தசோறுபதமாகாமற்போனாலும், கிணறுநீர் பொங்கினாலும், கால்-கைகண் - இவைகள் விகாரமுடைய பிராணிகள பிள்ளைகளை ஸ்திரீகள் பெற்றாலும், யானைகள் ஒட்டகங்களை

யும் - [illegible]ருமைகள் கழுதைகளையும் - பசுக்கள் மந்திகளையும்-பெற்றாலும், அப்போதுதானே அவ்வரசனுக்கு மிகுந்தகேடுவரும்.

ஆகாசத்தில் உற்பாதங்கள் எவையென்றால் - இரவில் வானவில் உண்டாம். பகலில் நக்ஷத்திரம் தெரியும். அகாலத்திற் கிரகணமுண்டாகும். சூரியன் ஒளியிழந்திருப்பன். இப்படிப்பட்ட கெடுதிகளைச் சோதிடத்தின்படி கோள்களுடைய நடையால் அறியவேண்டும். இவ்வாறு உற்பாதங்களுக்கு இறைவனே மூலகாரணமாயிருக்கிறார். எப்படியென்றால் - யாவருக்கும் மேன்மையையாவது - தாழ்மையையாவது - அவர் தமது சித்தத்தின்படி யுண்டாக்குகிறார். ஆதலால் இந்த கிரகங்களுக்கும் அவரே காரணம். நன்மை தீமைகளுக்குக் குறியாக அந்த உற்பாதங்களை யுண்டாக்கி, அந்த கிரகங்களுடைய சாரத்தினால் முன்னதாயவைகளை யறியச்செய்கிறார். அனேகர் [illegible] அனந்த நன்மையையும், பகைவருக்குத் தீமையையுமுண்டாகுமென்று [illegible] கேடுகளையும் [illegible] உண்டாகநேரார். [illegible] ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

சிசுபாலன்வதை.

இனி [illegible] அநேக உற்பாதங்கள் உண்டாக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ! [illegible] [illegible] [illegible] நானாய் இந்த அபிஷேகமாயிருக்கிறது. [illegible] [illegible] டாயிற்று. இப்போதுமேயும் இடமுண்டு. [illegible] [illegible] [illegible]

கிழப்பாவியையும் மூடப்பாண்டவர்களையுங் கொன்று திருப்தி யடைந்து, அரசர்களின் அபகீர்த்தியைப் போக்கடிக்கிறேன். என்றுசொல்லிக் கையிலிருக்கும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு, கூர்மை யுடையவைகளும் - கழுகிறகுகளுடையவைகளும்-பொற்பட்டங்கட்டியவைகளும்-வெகு பளபளப்பையுடைய கூடியவைகளுமாயிருக்கிற அனேகபாணங்களைச் சந்தானஞ்செய்து, அம்பெய்கிறதும் - விடுகிறதும் - தொடுக்கிறதும் - ஒருவருக்குந் தெரியாமலிருக்கும்படியாகிய வேகமாயக், கண்ணனிடத்தே காடமழைபோலப் பொழிந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவைகளை [illegible], தமது சார்ங்கவில்லில அனேகபாணங்களைத் தொடுத்துச், சிசுபாலனை நோக்கி, அடா சிசுபாலா! நீ இத்தனை நாழிகை சாமங்களை வருவித்தாயே; இப்போது நானுன்மேற் செலுத்தும் பாணங்களைப் போக்கடிக்கிறனா: அவைகளின் திறத்தைப் பார் என்றுசொல்லிப், பந்து-இருப்பு - நாலு - ஐயாதி [illegible] கட்டியாயப் பிரயோகித்தார்.

அந்தப் பாணங்கள் இடிவிழுந்தாற்போல் தன் மார்பில் [illegible], அந்தச் சிசுபாலனானவன் [illegible] [illegible] பாணங்களை [illegible]த்தான். [illegible] அவன் [illegible] பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். [illegible] பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அடா [illegible] ! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பாணங்களையும் - [illegible] [illegible], அடா [illegible]

அதமனாகியபேதாய்! ஓடாமல் நின்று உன்சூரத்தனத்தைக்காட்டு. நீ வெகு குணசாலியானபடியினாலேதான் ஜராசந்தன் முதலாகிய சினேகிதருக்குக் கடன்றீர்க்கிறேனென்று புறப்பட்டாய். நீ அநுசாரே. இப்படிக் கடன்றீர்ப்பதைக் காட்டிலும் அவர்களோடு கூடச்சேருவது நன்மையாதலால், ஒரு நிமிஷத்தில் அப்படியே உன்னையனுப்புகிறேன். என்று சொல்லித் தாமும் அவனைப்போலவே மாயையிலே மறைந்து நின்று, அனேக அஸ்திரங்களை விடுத்தார். அவைகளை அவன் பிரதி அஸ்திரங்களாலே தடுத்தான்.

இவ்விதமாக இருவரும் மாயையால் ஆகாசத்தில் மறைந்து, இரண்டு மேகங்கள் ஒன்றோடொன்று யுத்தஞ்செய்வதுபோல் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்க, பூமியிலிருக்கிறபேர்களெல்லாம் வீரர்களைக்காணாமல் அம்புகள்மாத்திரங் கீழேவிழுகிறதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, ஜயாபஜயம் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே திகைத்து, மனதிலே தங்கள் தங்கள் பக்ஷத்திற்கு நன்மைகோரிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே ஆகாசத்திலே தேவர் முதலிய பேர்களெல்லாம், ஓ! ஓ! இப்படிப்பட்ட அதிசயயுத்தத்தை நாம் இதுவரையிற்கண்டதில்லை. ஜெயிப்புந் தோற்பு மிருக்கட்டும். சண்டையைப்பார்க்கவந்த நமக்கு அதுகூடவன்றோ கிடைப்பது அரிதாயிற்று. என்றுசொல்லித் தாங்களும் மாயையினாலே அந்த மாயாயுத்தத்தைக் காண முயன்றார்கள். இப்படியிருக்கச் சிசுபாலன் மூன்று நாராசபாணங்களினாலே கிருஷ்ணனையடித்தான். அவரும் மூன்று நாராசங்களினாலே அவைகளைத் துண்டித்து, வேறிரண்டு நாராசங்களாலே அவன்மார்பில் அடித்தார். அப்படி அடிக்கப்பட்டிருந்த சிசுபாலன் கண்ணனை ஏழுபாணங்களாலே ஒருதரமடித்து, மற்றொரு நாராசத்தினாலே மார்பைப்பிளந்து, வேறு நாலுபாணங்களாலே நான்கு குதிரைகளையும் - ஐந்து பாணங்களினாலே சாரதியையும் - அடித்து அட்டகாசஞ்செய்தான். இப்படியிருவரும் நெடுநேரம்போர் செய்கையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அனேக அம்புகளைப் பொழிந்து சிசுபாலனுடைய தேர் குதிரை - சாரதி - முதலானவைகள் மறைந்துபோகும்படியாகவும், அவன்மெய் சோரும்படியாகவும், அடித்துக் கோபசனைசெய்யவே; அந்தத் தமகோஷபுத்திரன் மிகுந்த கோபமுடையவனாகி, இனி பாணங்களினால் நாம் சண்டைசெய்யத் தரமல்லவென்றெண்ணி யுகாந்தகாலஜ்வாலையையொத்த ஓரம்பிலே ஆக்கினேய அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான். அதைக் கண்ணன் வருணாஸ்திரத்தினாலே தடுத்தார். அவன் குபேராஸ்திரப் பிரயோகம் பண்ணினான். அதையும் அவர் மற்றொரு குபேராஸ்திரத்தால் தடுத்தார். யமாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்தான். அதையமாஸ்திரத்தினாலேயே கெடுத்தார். அவன் காந்தருவாஸ்திரம்பிரயோகித்தான். அதை யவ்வஸ்திரத்தினாலேயேபோக்கடித்தார். மறுபடி அவன்மானவாஸ்திரம்விட, அவர் அதையும் அதனாலேமறுக்க, வாயவ்வாஸ்திரத்தைவிடுக்க, அதையும் வாயவ்வாஸ்திரத்தினால் நிறுத்த, பின்பு அவன் உருத்திராஸ்திரம் விடுத்தான். அதை மற்றொரு உருத்திராஸ்திரத்தால் மடித்தார். உடனே அவன் இந்திராஸ்திரத்தைவிட, அவ்விந்திராஸ்திரத்தை இந்திராஸ்திரத்தினாலேயேயழித்துப், பின்பு அவன் வைணவாஸ்திரம் பிரயோகிக்க, அதையும் மற்றொரு வைணவாஸ்திரத்தாற் குறைத்தார்.

இவ்வாறு சிசுபாலனும் கிருஷ்ணனும் பிரயோகாஸ்திரங்கள் ஐந்நூறும்-உபசம்ஹாராஸ்திரங்கள் ஐந்நூறும் - பிரயோகிக்கவே, அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் ஒன்றையொன்று அழிக்கிற நிர்த்தம் வியர்பித்தலினாலே உலகமெல்லாம் நெருப்புப்பட்டதுபோல் தகித்துநின்றது. அப்போது சிசுபாலன் தான்பிரயோகஞ்செய்த அஸ்திரங்களெல்லாம் கிருஷ்ணனுடைய அஸ்திரங்களாலே நாசமடையக்கண்டு, ஒரு மாயையை விடுத்தான். அந்தமாயையினாலே கதாயுதங்கள் - தண்டாந்தடிகள் - கத்திகள் - குருட்கத்திகள் - சிறுகத்திகள் - பட்டாக்கத்திகள் - ஈட்டிகள் - எறியீட்டிகள் - வல்லயங்கள் - வேலாயுதங்கள் - சூலங்கள் - முதலாகிய சகல ஆயுதங்களும் நாலுபக்கங்களிலுமிருந்து பலசாலிகளாகிய வீரரால் எறியப்பட்டாலெப்படியோ! அப்படிக்கு ஓய்வில்லாமற் கிருஷ்ணன்மீதில் வந்துவிழுந்தன. அப்போது பூமியிலுள்ளோரும் வானத்திலுள்ளோரும் கிருஷ்ணனுக்கு அபாயம் நேரிட்டதென்றஞ்சினார்கள். அந்தப்பகவானோ? அவ்வளவு ஆயுதங்களையுந் தன்மீதில்விழவொட்டாமல் அம்புகளினால் தடுத்து, துண்டந்துண்டமாகத் துணித்துப் பூமியிற்றள்ளினார். பின்பு சேதிராஜன் மற்றொருமாயையைப்பிரயோகித்தான். அதனாலே ஆகாயத்திலிருந்து அனேக பெரியபாறாங்கல்லுகள் வெகுவேகமாய்க் கண்ணன் தேர்மீதிலே வந்துவிழுந்தன. அவைகளையுங் கிருஷ்ணன் வச்சிராஸ்திரப் பிரயோகம்பண்ணிச் சூர்ணமாக்கிப் போட்டார். இப்படிக்கு அநேகமாயைகளைப்போக்கவே அவன் மறுபடியுமொருமாயையைவிடுத்து, மாரிகாலத்திலெப்படிப்பெய்யுமோ? அப்படிக்கு அவர்தாரைதாரையாய் மேல் மழைபொழியச்செய்தான். அதை யவர் வாயுவாஸ்திரத்தினாற் சிதற அடித்தார்.

இவ்வண்ணமாகக் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சிசுபாலனுடைய சகலமாயைகளையும் வென்று, சிங்கம்போல் ஆரவாரஞ்செய்தார். அப்போது கிரகணம் விட்ட சந்திரனைக்கண்டாலெப்படியோ? அப்படிக்குத் தேவர்கள் கண்ணனைக்கண்டு களித்து மலர்களைச்சொரிந்தார்கள். கிருஷ்ணன் கெர்ச்சித்ததைக் கேட்டும் - தன்முயற்சிகள் யாவும்வீணாய்ப் போனதைப்பார்த்தும் - சிசுபாலன் பொறாமைகொண்டு, மறுபடியும் மாயையில்லாமல் வெளிப்படையாகவே வில்லெடுத்துக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். யாதவர்கோம

ணியும் அப்படியே வில்லெடுத்து ஒருமுகூர்த்தகாலஞ்சண்டைசெய்தார். பின்பு சிசுபாலன் அளவில்லாமல் வெகுண்டு கிருஷ்ணனைநோக்கி, அடா இடையா! அடா மூடா! அடா திருடா! அடா மோசக்காரா! அடா வறியா! அடா, அற்பா! நீ இனிமேல் இவ்வுலகத்தைவிட்டு லோகாந்தரமடைந்து புண்ணியபுருஷர் அநுபவிக்கும் மேன்மைகளையும், பாவஞ்செய்வோருக்கீடாக எமதூதர்களிடைக்கும் பயன்களையும்பார்த்து, வயிறெரிந்து நெஞ்சழன்று மெய்சோரப் பலதுன்பங்களையும் அநுபவி. என்று உதடுதுடிக்கவும் மூக்கம் படபடக்கவும்பேசி, பலவித அம்புகளையும் வில்லிற்றொடுத்து விடுத்தான். அந்த அம்புகளினாலே கண்ணனுடைய திருமேனியெல்லாஞ் சல்லடைக்கண்கள்போல் துளைபட்டுப் புண்ணாகி உதிரம்பெருக, மறுபடியும் அப்புண்களிலேயே மேன்மேலும் அம்புகளேற, அக்கண்ணனுக்குக் கண்திறக்கக்கூடாமலும் மூச்சுவிடக்கூடாமலும் போனதுமன்றி, தேரென்றுங் குதிரையென்றும் ஒன்றுந்தெரியாமல் முழுவதும் அம்புகளாகவே காணப்பட்டன. அதனாலே சுவாமி சோர்ந்து, தேர்த்தட்டின் மீதிற் கம்பத்தைக் கைகளாற் பிடித்துக்கொண்டு மெய்பதைத்திருந்தார். இதைக்கண்ட சிசுபாலன் அட்டகாசஞ்செய்து, கிருஷ்ணா, போய்விட்டாயோவென்று சொன்னான். இதையெல்லாம் பார்த்த யாவரும், ஐயையோ! என்ன அநியாயம்? என்று கண்களினின்றும் நீர்வடியக் கதறினார்கள்.

இப்படியாக அன்பர் கதறுவதையும்-பகைவர் களித்துப் பேசுவதையும்-சுவாமி சோர்ந்திருப்பதையும் பார்த்த அவருடைய சாரதியாகிய தாருகன் அவரைநோக்கி, சுவாமி! தேவரீர் பகைவர்களெத்தனை பேர்களோடே யுத்தஞ்செய்யப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருபொழுதும் தேவரீர் இப்படித் தளர்ந்துபோனதில்லை. இப்படிப்பட்ட யுத்தமும் பார்த்ததில்லை. இந்தப்பாவியோ யாவரையும் அதிசயிக்கிறான். இதென்ன ஆச்சரியம்! இப்போது நானும் நினைக்கிறது - தேவரீருடைய மகிமையினாலே உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறோமே யல்லது, எங்களுடைய சக்தியினல்ல. இனிமேல் உயிர்பிழைப்பதும் வருத்தமாயிருக்கிறது. தேவரீருடைய அன்பர் யாவரும் கதறுகிறார்கள். எப்படியும் பேசாமலிருக்கிறீர். தேவரீருடைய பிரபாவத்திற்கு இவனை நீ பொருவீரோ? இப்படிக் கர்வஞ்செய்கைத்த நோக்கினால் ஒரு பயமில்லையென்று காணகிறது. பெலனழிக்கத் தேசமயமன்று. ஆதலால் இந்தப்பாவியை இப்போதே சங்கரித்துவிடவேண்டுமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாரதியைப்பார்த்து, அடா தாருகா! நானிப்போது பேசாதிருக்கவில்லை. மற்றென்னவென்றால் - அவனுக்கு ஆயுளின்முடிவாகிய முகூர்த்தத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இவன் யாரென்றால் - முன்னம் கிருதயுகத்திலே எவன் இரணியகசிபுவாகி யிருந்து, நரசிங்கரூபியாகிய என்னாலே கொல்லப்பட்டுப், பின்பு திரேதாயுகத்தில் இராவணனாயிருந்து, ஸ்ரீராமரூபியாகிய என்னாலேயே கொல்லப்பட்டானே? அவன்தான் இவன். ஆனபடியினாலேதான் இவனுக்கு இவ்வளவு சவுரியமும் - பலமும் - செருக்கும் - இருக்கின்றன. இவன வைகுந்தத்தி லிருக்கும் துவாரபாலகரிலொருவன். துர்வாச மகாமுனியின் சாபத்தினாற் பூமியிற்பிறக்கவேண்டி, எனக்கு மித்திரனாயிருந்து வெகுகாலம் பூமியிலிருப்பதைக் காட்டிலும் சத்துருவாயிருந்து கொலைப்பட்டாற் சீக்கிரத்திலே திவ்வியலோகஞ் சேரலாமென்று சத்துருவாகப் பிறக்கும்படி ஒப்புக்கொண்டு, மூன்றுசென்மங்களுஞ் சத்துருவாகவந்து பிறந்தான். இந்தமுகூர்த்தத்திலே அந்தச்சாபம் விமோசனமாகி, நற்கதியடையப் போகிறான். யாவரும் பார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால் இதோ அவனைச் சங்கரிக்கிறேன் அஞ்சாதேயென்று சொல்லி, உறங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கம் விழித்தவுடன் எவ்வாறு பிடரிமயிர்களைச் சிலிர்த்துநிமிர்ந்து கெர்ச்சிக்குமோ? அவ்வாறு இரதத்தின் தட்டில் இறுமாப்புடனுட்கார்ந்து அட்டகாசஞ்செய்து, சங்கத்தையெடுத்து ஆகாசமுந் திசைகளும் பிளந்துபோகும்படி த்துவனிசெய்யவே யாவரு மனக்களிப்படைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணா ஜயம் ஜயமென்று கூறினார்கள்.

அந்த மங்களகோஷத்தைக் கண்ணன் கேட்டு, வெகு சந்தோஷத்தோடு சுதர்சனமென்னுஞ் சக்கரத்தைக் கையிலெடுத்துப் பிரயோகித்தார். பிரயோகிக்கவே அந்தச்சக்கரமானது அனேககோடி சூரியர் உதித்ததுபோற் சொல்லக்கூடாத பிரகாசம்பொருந்தி, தனது ஆயிரம் அரங்களிலிருந்து ஆயிரஞ் சுவாலைகள் எழும்பித், திசைகளைத்தையு மூடிவிழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஊழித்துவாந்தத்தைத் துறக்கப் புறப்பட்ட பிரளயகால உருத்திரன் அனேகம் வாய்களைத் திறந்து நாக்குகளை நீட்டிக்கொண்டு வருவதுபோற் பயங்கரரூபத்தோடு சொலித்துக்கொண்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றப் புறப்பட, அதைக்கண்ட சிசுபாலனதைப் பயத்தைவிடாமல், தன்வலிமை முழுவதையுங்கொண்டு இன்னதென்றில்லாமற் சகல ஆயுதங்களையுங் கூட்டங்கூட்டமாய் வருஷித்தான். அவைகளையெல்லாம் அந்தச் சக்கரம் விழுங்கிக்கொண்டே சமீபத்தில் வருவதைக் கண்டு சிசுபாலன் மறுபடியும் அனேகவிதமாகிய ஆயுதங்களைப் பொழிய, அவைகளெல்லாம் காய்ந்த இரும்பில் தோய்ந்த நீர்த்துளிகள்போல அச்சக்கராயுதத்திற் சுவறிப்போக, அதைக்கண்டயாவரும் இனிச் சிசுபாலன் பிழைப்பதில்லையென்று கோலாகலமாகப் பேச, அப்பேச்சுகளைக் கேட்டுச் சிசுபாலன் அந்தச்சக்கரத்தினிடத்தில் வெறும்பொறாமைகொண்டவனாகித் தக்கபடியாகப்பிரயத்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கையிலேயே; அந்தத்திவ்வியாயுதமானது சிசுபாலனுடைய சிரத்தையறுத்துக் கீழே த

ள்ளிவிட்டது. வச்சிராயுதத்தினால் வெட்டப் பட்ட பெரியமலையின் சிகரம்போல அந்தத்தலை கிரீடகுண்டலங்களோடு கீழேவிழுந்தபோது, மற்றசத்துருக்களுடையகண்ணீர்த்துளிகளும்பூமியிலேவிழுந்தன. உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மீதில் கருணைநிறைந்தபார்வையாகிய மலர்களோடு தேவர்கள்சொரிந்தகற்பகமலர்களும் விழுந்தன. இவ்வாறு உலகங்களுக்கெல்லாம் பார்வையடித்த ஆணிபோலிருந்த சிசுபாலனைச் சங்கரித்தது கண்ட தேவர்களும் - முனிவர்களும் - அரசர்களும் - ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. அப்சரஸ்திரீகள் ஆடினார்கள். கந்தருவர்பாடினார்கள். பாண்டவர் முதலாகிய இஷ்டர்கள்வந்து ஆலிங்கனஞ் செய்தார்கள். பகைவர்பற்கடித்தும், கையடித்தும், பெருமூச்சுவிட்டுத், தியங்கித்து நோக்கினார்கள்.

இப்படி அந்த அல்லோலகல்லோலமாயிருந்த சமயத்தில் அந்தச் சிசுபாலனுடைய தேகத்தினின்று ஒரு சோதியானது யாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலே வெளிப்பட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி அவர் திருவடியிற் கலந்தது. அதைக்கண்ட சகல ஜனங்களும் ஆச்சரியப்பட்டு இப்பிறவியைக் கண்டு, இந்த அதிசயம் இவ்விதமாய் [illegible] த்திலும் எவருங்கண்டிலர். வியாசாசாரியர் சொல் [illegible] [illegible] பண்டத்து அளித்து அதிர [illegible] பாருக்கு [illegible] [illegible] களிலே [illegible] [illegible] யுந் துதித்தார்கள். [illegible] - வேதியர்களிலே [illegible] செய்தார்கள். கின்னரர்-கிம்புருடர் - சந்திரர் - முதலானோர் யாழிசைத்துப் பாடினார்கள். சித்தர் - சாரணர் - முதலியோர் நின்று கூறினார்கள். இப்படியிருக்கத் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வணங்கி, [illegible] டனே துதித்து, அவர்முகக் குறிப்பினாலே தனக்குப் பின்பிறந்த சகாதேவனை நோக்கி, [illegible] செய்ய வேண்டிய பிரேதகிரியைகளைச் செவ்வையாக நடத்தும்படி [illegible] த்தார். அப்படியே அந்தச் சகாதேவனும், வியாசர் [illegible], அந்தச் [illegible] அவன் புத்திரனாகிய [illegible] [illegible] ராஜ்ஜியத்திற்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தார்கள்.

யாகசமாப்தம்

இவ்விதயாகச் சத்துருசங்கார மானவுடனே தருமபுத்திரர் சகலமுனிவர்கள் - மறையோர்கள் - அரசர்கள் - முதலாகிய பேர்களுடனேகூட யாகத்தை நிறைவேற்றி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற்பூசை செய்த பின் முறையே நாரதர் - பருவதர் - வியாசர் - தவுமியர் - கபிலவர் - சுமந்து - சைமுனி - முதலான பெரியோர்களோடு வணக்கம், பாஹ்லிகன் - சோமதத்தன் - முதலாகிய அரசர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும், சூத்திரருக்குந், தகுந்தபடி பூசைசெய்து, பல தானங்களுந் தக்ஷிணைகளுங் கொடுத்து, யாவருக்கும் அறுசுவையோடுகூடிய சிறந்த அன்ன முதலியவற்றை இடுவித்தார். அந்தயாகத்தில் அன்னங்களும் - கறிகளும் - பலகாரங்களும் - மலைமலையாகக் காணப்பட்டன. நெய் - தயிர் - பால் - முதலானவைகள் மடுமடுவாகத் தேங்கின. வந்த ஜனங்களெல்லாந் தருமவான்களும், கல்வி யுடையவர்களும், நல்லொழுக்க முடையவர்களுமாகவே யிருந்தார்கள். வேதியரெல்லாம் நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும், சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றவர்களாகவே யிருந்தார்கள். மேலும் அவ்வேதியர் முதலானோர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சாஸ்திரங்களில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அந்தயாகத்தில் வைசியர்களும் [illegible] அதற்கு [illegible] [illegible] அப்படி [illegible] [illegible] [illegible] மலிந்தது.

அன்றியும் - [illegible] [illegible] ப் [illegible] மண்டபத், [illegible] [illegible] [illegible] அன்ன [illegible] [illegible] [illegible] யாக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தேவர்களுமே [illegible] [illegible] அந்தயாக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பட்டிருந்தன. [illegible] [illegible] - [illegible] - அதின [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ந்தன. அந்தயாகசாலையைச் சுற்றி [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] தோரணங்களும் பலவித தோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. தானதிரவியங்கள் [illegible] [illegible] சேர்க்கப்பட்டிருந்த [illegible] [illegible] பாக்கிய அனேகம்பாரம் [illegible], திரவியங்களின் [illegible], மற்றும் [illegible] களும், அந்த யாகசாலை [illegible] அபரணம்போ லிருந்தன. இப்படிப்பட்ட பலசிறப்புடனே அந்தயாகத்தை நித்தியசிந்தனை வேதவிதிப்படி ஒருகுறைவுமின்றி ஐந்துதினங்களிலே நிறைவேற்றினார்கள். பின் தருமபுத்திரர் முன்போலவே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முத

லாக யாவருக்கும் பூசைசெய்து, பதினெண்வாத்தியங்கள்முழங்க, கந்திருவர்முதலானோர்வீணைபாட, அப்சரமாதர்கள் நடனஞ்செய்ய, வந்திகள்புகழ, வேதியர்கள் சொஸ்திவாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர, அரசர்களெல்லாருஞ் சத்திரம் - சாமரம் - முதலாகிய பணிவிடைகள் செய்துவர, ஸ்திரீகளும்-புருஷரும்-மங்கல வஸ்துக்களைக் கையிலேந்திக் கோலாகலத்துடன்வர, நால்வகைச்சேனைகளுந் துவசபதாகைகளுடன்சுற்றிக்கொண்டுவர, தமதுபத்தினியுடனே யாகசாலையினின்றும்புறப்பட்டுப், பரிசுத்தமாகியநதியில் அவபிரதஸ்நானஞ்செய்து, வெகுதானங்கள்வழங்கி, யாவரும் சம்ராட்டென்று புகழும்படி விளங்கினார்.

சேனும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாக அந்த இராஜசூயயாகமென்னும் பெருங்கடலைக் கண்ணனென்னுங் கப்பலினாலேகடந்து, தருமமும் புகழுமாகிய பொருள்களைத்தேடி வெற்றிப்பொருந்தி விளங்குகின்ற தருமபுத்திரமகாராஜன் யாவரையுமநோக்கி, உங்களாலே நான் இப்பெருமைபெற்றேனென்று உபசாரமாகச்சொல்லி, அவரவருக்குத் தக்கபடி பரிசோதித்தனுப்பினார். பின்பு வியாசர் - துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமா - பாஹ்லிகன் - சோமதத்தன் - பூரிசிரவஸ்- சல்லியன் - துரியோதனன் - அவன் தம்பிமார்கள் - திருதராஷ்டிரன் - விதுரன் - சகுனி - கர்ணன் - முதலான பேர்களெல்லாம் வெகுசிறப்பாய்ப் பூசைசெய்து கொண்டாடி உபசரித்து, அனேகம் யானைகள் - குதிரைகள் - பசுக்கள் - ஆபரணங்கள் - முதலாகிய பரிசுகளைக்கொடுத்து அனுப்பினார். அப்படியே பலராமர் வசுதேவர் அக்ரூரர் - பிரத்தியும்னன் அநிருத்தன் சாம்பன் கதன் - சாருதேஷ்ணன் முதலான யாதவர்களையும் பூசைசெய்து பரிசோதித்தனுப்பினார். பேர்பெற்ற துருபதன்-பீஷ்மகன் - பாண்டியராஜன் பகதத்தன் விராடன் - ஜயத்ரதன் - திருஷ்டத்யும்னன் முதலானோரையும் பரிசளித்தனுப்பினார். அன்பும் தமது தம்பியர்களை நாலுவரையும், சாத்தகி திருஷ்டத்யும்னன்-முதலான பேர்களையும், தங்களூர்ச் சென்றுபோகின்ற அரசர்களை வழிவிடும்பொருட்டு அனுப்பும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே அவர்களும் அவ்வரசர்களோடுங்கூடி வெகுதூரம்போய் வழிவிட்டுபசரித்து, அவரவர்களிடத்தில் விடைபெற்று வந்தார்கள். அப்பொழுது நாரதர் பருவதர்-தவுமியர் முதலாகிய மகாமுனிவர்களும் [illegible], தாமேகூடப்போய் உபசரித்து வழிவிட்டுவந்தார்.

இவ்வண்ணமாகச் சகலதேசங்களையும் ஜெயித்துக் கொணர்ந்தவைகளும் - யாகத்திற்கு உபாயமாகவந்தவைகளும் - பொக்கிஷத்திலிருந்தவைகளுமாகிய பலபொருள்களையும் யாகத்திற்காகச் செலவுசெய்து, அந்தயாகத்தைக்குறித்து வந்திருந்த யாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு தேரின்மேலேறி நகர்ப்புறத்தையடைந்து, வீதியைவலமாக வந்து மாளிகைசேர்ந்து களித்திருந்தார் தருமபுத்திரர். இப்படியிருக்கையிற் கிருஷ்ணன் அவரைப்பார்த்து, ஓ ராஜாதிராஜனே! நீர் மகானுபாவரானபடியினாலே இந்தப்பெரியயாகத்தை நிறைவேற்றிச் சத்துருக்களில்லாமல் அகண்டமண்டலாதிபராய் உமதுபிதாவின் குறைவையும் நீக்கிவிளங்குகிறீர். நானும் இவ்விடம்வந்து நெடுநாளாயிற்று. உற்சவங்களையெல்லாங் கண்களிக்கப் பார்த்தேன். துவாரகைக்குச்செல்ல விடைதரவேண்டுமென்றுசொல்ல, தருமபுத்திரர்-கிருஷ்ணா! நான் கேவலம் அசேதனத்தோடொத்தவன். எனக்கு, அல்லது என்தம்பிமார்களுக்கு, அல்லது மற்றவருக்குந்தான் மகிமையேது? உமது கிருபாகடாக்ஷம்பெற்ற மகிமையானதிருந்தபடியினாலே மேன்மைகளெல்லாம்வந்தன. உம்மைப் பூசிப்பதற்கும், துதிப்பதற்கும், உமதுபெருமையைப் புகழ்வதற்கும் நானவல்லவனோ? ஓ கிருபாசமுத்திரமே! உம்மைவிட்டுப்பிரிந்து நானிருக்கமாட்டேன். ஆனாலும் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தைத்தடுக்கவுமாட்டேன். என்றுசொல்லிக் கண்களில் நீர்ததும்ப எழுந்து ஆலிங்கனஞ்செய்து, உடல் புளகமுறும்படி ஸ்தம்பம்போல நின்றார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவருடனேகூடக் குந்தியினிடத்திற்போய்த் தெண்டனிட்டு, அத்தாய்! நீ புத்திரரால் வெகுசிறப்புப் பெற்றாய். இனி நான் போய்வருகிறேனென்று சொல்லி அவளிடத்தில் ஆசீர்வாதத்தோடு விடையும் பெற்று, மற்ற பந்துக்களிடத்திலும் விடைபெற்று, ஸாத்தியகி-முதலிய யாதவர்களுடனே பாண்டவர் சூழ்ந்துவரத் தேர்மேலேறிப் புறப்பட்டு, சிறிதுதூரம்போனபின் தருமபுத்திரனைப்பார்த்து, ஓ மகாராஜனே! இராச்சியத்தைச் செவ்வையாய் ஆண்டு, யாவரும் புகழும்படியிருப்பீரென்று புத்திசொல்லித் துவாரகாபுரிக்குப்போய்ச்சேர்ந்தார். தருமபுத்திரர் தம்பிமாருடனேயும் மந்திரிசனங்களுடனேயும்-பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார்.

தருமராஜனுக்குவேதவியாசமுனிவர் பின்வருமுற்பாதங்களை எடுத்தோதல்

அப்பால் ஒருநாள் தருமபுத்திரமகாராஜன் சபையிலிருக்குந்தருணத்தில் ஸ்ரீவேதவியாச மகாமுனிவர் சிஷ்யர்களோடு எழுந்தருளக்கண்டு, தம்பிமார்களுடனே தாமும் எதிர்கொண்டு வழிபாடுசெய்து ஆசனத்திலுட்காரவைத்து, அவருடைய அனுமதியினாலே தாமும் ஆசனத்திலுட்கார்ந்தார். பின்பு வியாசமகாமுனிவர் தருமபுத்திரனைப்பார்த்து, ஓ குருவம்சதிலகனே! தெய்வாதீனமாய் இராஜசூயயாகம் நிறைவேறிற்று. பகைவரெல்லாம் மாண்டார்கள். சகலமானபே

ருங் கொண்டாடும்படியாகச் சம்ராட்டென்னும் பேர் பெற்றீர். இப்படிப்பட்ட விபவத்துடனிராநின்ற உம்மைக் கண்ணாலேகண்டேன். சந்தோஷங்கொண்டேன். உம்மாலே வெகுவாகப் பூசிக்கப்பட்டேன். இனி நான் போகிறேன் செலவுகொடும்மென்றுகேட்க, தருமபுத்திரர் அவரை நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறார்: ஓ சுவாமி! ஓ எங்கள் பிதாமகராகிய வியாசரே! அடியேன்மனதில் ஒருசந்தேகமிருக்கிறது. அதாவது-நாரத முனிவர்பூமியிலும்-ஆகாசத்திலும்-சிலவுற்பாதங்களுண்டாகுமெனவும், அவைகளுக்குப் பலனை இன்னதென்றுஞ் சொன்னார். அப்படியே இப்போது உண்டாகிய உற்பாதங்களுக்குச் சிசுபாலனை மரித்ததே பலனோ? இன்னுமேதேனுமுண்டோ? அதனைச்சொல்லவேண்டுமென்றுவினவ, வியாசர் அருளிச்செய்கிறார்:

கேளும் தருமபுத்திரனே! இப்போது கண்ட உற்பாதங்களின்பயனை இவ்வளவோடு போகவில்லை. இன்னுமுதற பதினாலுவருஷமளவு மிருக்கிறது. பூமியிலிருக்கிற சகலராஜாக்களுந் தங்கள் பரிவாரத்தோடு நாசமடையப்போகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நீர்தான். உமதுடைய தம்பிமார்களுடைய கைகளினாலேயே பெரும்பாலும் மடியப்போகிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் மூலகாரணந் துரியோதனனுடைய கெடுநினைவுதான். அப்படிக் க்ஷத்திரிய விநாசம் வருகிறதற்குமுன்னே, நீர் ஒருசொப்பனங்காணுவீர். அதென்ன சொப்பனமென்றால் - ஒரு விருஷபத்தின்மேலேறிப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடனே தென்றிசைநோக்கிப் போவதாகக்காண்பீர். அப்போதே க்ஷத்திரியருக்கு மிருந்த கேடுவந்ததென்று நினையும். ஆனால் இதுகளுக்கெல்லாம் நாம் காரணமாயினோமே என்று விசனப்படவேண்டாம். அப்படிக்குக்காரண மிருந்தே அமைகிறது. இதெல்லாம் நடக்கவேண்டிய வினைதான். ஆனபடியினாலே நீர் சந்தோஷமாய் இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருமென்றுசொல்லிச், சீஷருடனேகூடத் தவத்திற்குப் போய்விட்டார். பின்பு தருமபுத்திரர் வியாசர்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு, மனதிற் கலக்கத்துடனே இராச்சியத்தைத் தருமவழியினாற்பரிபாலனஞ்செய்துவந்தார். மேலும்அவர் வெகுபயபக்திகளோடு வேதசாஸ்திரங்களையும்-உலகஇயற்கைகளையும்-நீதிநெறிகளையும்-நன்றாய்க்கற்றறிந்து சரியாய் நடக்கத்தக்க வேதியர்களைத் தமதுசபையில் நிரந்தரமாக இருக்கச்செய்து, அவர்களின் அனுமதிப்படியே குடிகளுடைய யோகக்ஷேமங்களை நடத்திவந்தார். இப்படியிருக்கும்போது அந்தந்தக் காலங்களில் தப்பாமல்மழைபெய்து வந்தபடியால் பூமியெல்லாம்பயிரேறி, யாவருங்குறைவற்ற செல்வமடைந்து, தத்தமது நெறிகளில் வழுவாது நடந்துவந்தார்கள். இப்படிச் சுகத்திருக்குமென்னும்படி தருமத்தைப் பூரணமாக நடத்திச் சகலைசுவரியத்தோடு செல்வச்சிறப்போடு தருமபுத்திரர் தமது அரசாட்சியைச் செய்துவந்தார்.

இராஜசூயச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சூதுபோர்ச் சருக்கம்.

கணநாதர்துதி.

அடிஞசமேனிசய்நதவா டண்டோ டடறாரா சனநதித்த நதுன்மொள
சங்கையின மக்ரக ளாயிரங் களுக்குத ராறுசநசயதத துவதகோன
கஙகையி னறனுய காளியன் முடிமுங கானிநதிக கனாயமெ கா பும
பஙகய மலக விரவுநல பகலும பணிநதுபா ரெநதுமன நகிழ.

ஓ ஜெநமேஜயமகாராஜனே! முன்னடந்த வர்க்கு முனிவர்க்கும் பூமண்டபங்களிற யும், மன்தலத்தார்க்கும் வானதலத்தவர்க்கும் வரம் பிராவகைக்கடங்கா, மனுகுலத்தவர்க்கும் பொருந் தெரணமக்கி நாடோறும் புகழ்ந்துகொள்வான, ஜனகுல சந்திர்போற தேய்ந்தொளிமறந்தான் றனைனித்த ருமதுமராசன்" இப்படியிருக்க - துரியோதனனென்பவ ன அந்தத்தருமபுத்திரருடைய இராஜசூயயாகங் கழித்தவுடனே ஒருநாள் அவருடைய சபையைப்பார்க்கச் சகுனியோடுகூட வந்து, தான் தனியேசென்று அதிலுடைய உயர்வையும் - சிறப்பையும் - பிரகாசத்தையும் - நவமணிமயமாகிய வேலைப்பாடுகளையும்- விசித்திரமாகிய விசேஷத்தையுங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அங்கே ஓரிடத்தில் பளிங்கினாலமைக்கப்பட்ட தரையைத் தடாகமென்று, அது சிறுபொருளைக் கீழேபோட்ட னைப்பட்டபடியினாலே அவ்விடத்தில் ஜலமென்று நடந்து அந்நிலம் அழுந்தியபோனான். அந்தக்கண்ட அந்தச்சபையின் காவற்காரராகிய மயன் முதலாய பத்தப்பட்டோர்கள் சிரித்து மகாராஜனுக்குத் தெரிவிக்க, அந்தத் தருமபுத்திரர்வந்து அவனையெடுத்து உலர்ந்த வஸ்திரத்தைக் கொடுத்து கட்டிக்கொள்ளச்சொன்னார். அவனும் ஈரவாடையை அவிழ்த்துப் போட்டு உலர்ந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டு போகுமளவில், அச்சபையிலிருந்த திரௌபதியும்-வீ

மசேனனும் - அர்ச்சுனனும் - இரட்டைப் பிள்ளைகளும் மற்றும் அனேகரும் நகைத்தார்கள். மறுபடியுந் துரியோதனன் வேறுவழியாய்ப் போகுமளவில், அங்கொருபடிக்கக்கல்பூமியிலிருந்தது. அது நீருள்ள தடாகம்போல் தோற்றினபடியினாலே வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல, அதைக்கண்டு வீமார்ச்சுன திரௌபதி முதலானோர் சிரித்தார்கள். துரியோதனன் மறுபடியும் போகும்போது விசித்திரமாக சிற்சில ஸ்தம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவையாகக் காணப்பட்டபடியால், தெரியாமல் அவைகளிலிடித்துக்கொண்டான். அப்போதும் யாவருங் கல்லென்று சிரித்தார்கள். பின்பு சபையின் உட்புறமென்றெண்ணி ஓட்டத்திற்குச் சென்றான். அது சபைக்குப் புறம்பான விடமாயிருந்தது. அங்கேபோய்த் தயங்கிநிற்கக்கண்டயாவரும் நகைத்தார்கள். மறுபடி துரியோதனன் சபைக்குள்வந்து, அதில் ஏறுகிற படிவரிசையைச் சாதாரண விடமாக நினைத்து நடந்துபோமளவில், அதிற் றடுக்கி விழக்கண்டு யாவருஞ் சிரித்தார்கள். இப்படி ககூத் தட்டிக்கெட்டுத் தடுமாறி அந்தச்சபைக்கு ஏறிவந்து யாவரையுங்கண்டு, போய்வருகிறேனென்று சொல்லி விடைபெற்று, மனதிற்கோபமும்-பொறாமையும்-பூரணமாகி நிற்கச் சகுனியுடனேகூடி அத்தினாபுரத்திற்குச்சென்று, தருமபுத்திரனுடைய செல்வத்தையும்-சிறப்பையும் - மேன்மையையும் - பிரபுத்தன்மையையும் - நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவனைப்போல ஒருவரோடும் பேசுவதையும் விட்டு விசனத்திலே தனித்துச் சோர்ந்திருந்தான். இந்தப்படியிருக்கிற துரியோதனனைப் பார்த்துச் சகுனியானவன் சொல்லுகிறான் ஓ துரியோதனா! நீ என்ன காரணத்தினாலே ஒருவரோடும் பேசாமலும் - களிக்காமலும் - எதையோ சிந்தித்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்? அதை யெனக்குச்சொல்லு. நீ வீணாய் மனதிலே யாதொன்றை வைத்து அழுங்கிப் போகவேண்டாம். என்று நன்மையான சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனனானவன் சொல்லுகிறான்.

துரியோதனன் பாண்டவர்செல்வத்தைக் கண்டுபொறாது சகுனியோடு முறையிடுதல்.

ஓ மாமா! என்னுடைய விசனத்தின் காரணத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன்? ஒரு அருச்சுனனாலே பூமிமுழுவதும் ஜெயிக்கப்பட்டுச் சகல ராஜாக்களுந் தொண்டனாகிக் கப்பங்கட்டத் தருமபுத்திரன் ஏகசக்கிராதிபதியாய் அரசாளுகிறான், அவனுடைய சபையிலே தேவர்கள் - தேவஸ்திரீகள் - யக்ஷர் - கின்னரர் - கந்திருவர்-முதலானோர் சேவிக்கவருகிறதும், யாவருந் தருமபுத்திரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறதும், கிருஷ்ணன் அவர்களிடத்திற் சேர்ந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றுகிறதும், பூமியிலிருப்போரெல்லாம் பாண்டவர்களுக்கு மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறதும், யாவரும் அவர்களுக்கே அன்புடன் அடங்கியிருக்கிறதும், சகலசம்பத்துகள் அளவற்றுக்கிடக்கிறதும், இவைகளையெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படி சகிப்பேன்? இதுகளெல்லாமிருக்கட்டும். யானை குதிரைகளைவிற்கவந்தபேர்களுங்கூட அவர்களிடத்திலே போய், நானழைத்தாலும் வராமலிருந்த விஷயத்தை என்ன சொல்லுவேன்? இப்படியே இரத்தினம்முதலாகிய வஸ்துக்களைவிற்கவந்தவர்களுமென்னை லட்சியஞ்செய்யாமற் போனார்களே: நான் வாங்கத்தகாதவனென்று நினைத்தார்களோ? இந்தக் குருவம்சத்தில் நானும் பிறந்தேன். அவரும்பிறந்தார். மேலும்-நான் மூத்தவருடைய புத்திரன். ஆனபடியினாலே நியாயப்படி சிறப்பு எனக்கு வரவேண்டியது. வராமற்போனாலுஞ் சரியாயாவது வரக்கூடாதா? அல்லது கொஞ்சங்குறைவாயாகிலு மிருக்கக்கூடாதா? நானினியும் எதற்காகத் தரித்திருந்து வயிறெரியுவேன்? பேர்பெற்ற சகல மகாராஜாக்களும் இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தின் வாசலிற் காணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, மகாராஜாவினுடைய தரிசனங்கிடைக்குஞ்சமய மெதுவென்று விசாரித்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறார்களே: அந்நகரத்தில் எப்போதுந் தேசாந்தரங்களிலிருந்து வருகிற ராஜாக்களுடைய குதிரைகளும்-யானைகளும்நிறைந்திருக்கின்றனவே: எந்த தேசத்திலும் பாண்டவர்களின்புகழே வியாபித்திருக்கிறதே. மண்டலங்களெல்லாம் அவர்களுடைய ஆக்கினைக்குட்பட்டிருக்கின்றனவே: அவர் யாகத்திற் செலவுசெய்த பொருள்களை ஆதிசேடனுங் கணக்கிடமாட்டானே: அப்படிச்செய்தும் மேன்மேலுந் தனம்வந்து குவிந்திருக்கின்றதே: அதை நினைக்கும்போது என் வயிறு பகீரென்று பற்றிக்கொள்ளுகிறதே:

ஓ மாமா! ஆதரவற்றுச்சென்ற அவர்களுக்கே இவ்வளவுமேன்மையுண்டாயிருந்தால், நமக்கெல்லாம் இனி ஆண்மையெங்கேயிருக்கின்றது? ஏனென்றால்-நானிருக்க, நீயிருக்க, அங்கதேசாதிபதியாகிய அண்ணன் கர்ணனிருக்க, மற்றுமனேக வீரரிருக்க, யாவருக்கும் எதிரிலேயே நம்முடைய நேசனாகிய சிசுபாலனைக் கண்ணனானவன் அநியாயமாய்ச் சங்கரித்தானே: ஆண்மையிருந்தால் யாராவது எழுந்திருந்தார்களா? அப்படிப்பட்ட கண்ணனை அவர்களுக்கு வேலைக்காரனைப்போற் சாத்திருக்கிறானே: இதுகளையெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படி சகித்திருப்பேன்? ஒரு குலத்திற் பிறந்த இருவரில் ஒருவர் அவ்வளவுக்கப்பட்ட சிறப்படைய, மற்றொருத்தன் அதைப்பார்த்து உயிரை வைத்துக்கொண்டு பிழைத்திருப்பதினால் என்ன சுகம்? அதனாலென்ன சந்தோஷம்? நானுங் குருவம்சத்தானென்று வெளியிலவர வெட்கமாயிருக்கிற

தே: நான் யாரோடே என்னபேசவேண்டுவது? ஆதலால் தீயிற் குதித்தாகிலும், பாராங்கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு தண்ணீரில்விழுந்தாகிலும், விஷத்தைக்குடித்தாகிலுமிறந்தாலப்போது தான்சித்தங்குளிர்ந்து சவுக்கியமாயிருப்பேனேயல்லதுவேறில்லை. நானிப்போது பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயும். அந்தச்செல்வத்தைப்பார்த்து அவருக்குச்சரியாயிருக்கிற எவன்தான் உயிர்வைத்துக்கொண்டிருப்பன்? நானிப்போதிருக்கும் நிலையைச்சொல்லுகிறேன் கேளும்: ஒருவிதத்தாலும் நான் பிழைத்திருக்கிறவனுமல்லேன். மரித்தவனுமல்லேன். மனிதனுமல்லேன். மிருகமுமல்லேன். சரமுமல்லேன். அசரமுமல்லேன். இவைகட்கெல்லாம் நான் வேறாவேயிருக்கிறேன். இவ்வளவுதானோ எனது வயிற்றெரிச்சலுக்குக் காரணம்? மற்றும் அனேகமுண்டு. அவைகளையுங் கேளும்: என்தம்பிகள்முதலிய எம்மையும்உம்மையும் ஊழியக்காரரைப்போல் யாகத்தில்வேலைசெய்யச்சொன்னனே அதுவுமன்றி நீருங்கூடவருகையிற் சபையில நான் நீரைநிலமாகவும், நிலத்தை நீராகவுங்கண்டு மயங்கினதன்றி, இன்னும் பலவாறாக மயங்கி விழுந்ததற்குக் காவற்காரர்முதல் யாவருஞ்சிரித்தது தெரியுமே: அது ஒன்றுக்கே நானுயிரை விடவேண்டாமோ? அப்படிப்பட்டசபை தேவர்களுக்குமில்லையே இப்படிக்கெல்லாமிருக்கிறபடியினாலே நானினி உயிரை வைத்திருக்கமாட்டேன். மரணத்திற்கே சித்தமாயிருக்கிறேன். நீரும் அநுமதிசெய்யும். திரிதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்கு இச்செய்தி தெரிவியுமென்றுசொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான். இந்தவார்த்தையைச் சகுனிகேட்டு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா குழந்தாய்! நீ தருமபுத்திரனுடைய சம்பத்தைப்பார்த்து விசனப்படுவானேன்? அவர்கள்செய்த புண்ணியத்தினாலே அவ்வளவு செல்வம் அவர்கட்கு வந்தது. உன் புண்ணியத்தினாலே இவைகளெல்லாம் உனக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொருவருந் தன்தன் நல்வினைப் பயனுக்குத்தக்க பலனை யனுபவிக்கின்றார்கள். இது இயல்பென்றறிந்தும் விசனமேன் பாஸ்தாபப்படுகிறாய்? நீயும் ஆதிமுதல் அவர்களையடக்கி மேலாகவேண்டுமென்று வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தாய். அவை பயன்படாமற்போயின. அவர்கள் எந்தெந்த உபாயங்களினாலே பெருமையடைந்தார்களோ? அந்தந்த உபாயங்களைக் குறித்து நீயும் யத்தனப்பட்டாய். அவையொன்றும் பலிக்கவில்லை. அதற்கென்ன செய்யலாம்? நீ திரௌபதியை மணஞ்செய்ய முயன்றாயே அது சித்திக்காமற்போனது தெய்வத்தின் யத்தனந்தானே. அவர்கள் விவாகஞ் செய்ததினாலே துருபதன் முதலாகிய அனேகர் அவர்களுக்குச் சகாயமானார்கள். கிருஷ்ணனோ? அம்மான்பிள்ளை யானதினால் அவர்கள் அநுசரிப்பினாலும் - அடக்கமுடைமையினாலும் - சகாயமானான். அவனோ? வெகுபுத்தியும் - யுக்தியும் - பராக்கிரமமும் - புகழும் - சாமர்த்தியமுமுள்ளவன். தேவர்-தானவர்-முதலானோரையும் ஜயிக்கவல்லவன். ஒருவனாலும் வெல்லப்படாதவன். அவனுடைய துணையைப்பற்றி அவர்களுக்குச் சகல மேன்மைகளும் வருகின்றன. இதற்கு நாமென்னசெய்யலாம்? அநியாயமாய் அவர்கள் ஒருவருடைய ராச்சியத்தை அடித்துப்பறிக்கவில்லை. நியாயமாய்த்தகப்பனுக்குண்டானபங்கையே அடைந்தார்கள். ஆளுகைசெய்கையிலும் ஒரு அநியாயமுஞ் செய்யவில்லை. யாவருக்கும் நன்மையாகவே நடக்கிறார்கள். காண்டவவனத்தை இந்திரன்முதலான பேர்களைவென்று அக்கினிபகவானுக்குக்கொடுத்தபடியால், அர்ச்சுனன் அற்புதமாகிய தேர்-குதிரை - வில் - முதலானவைகளைப் பெற்று, அதனாலே உலகமெல்லாஞ் செயித்தான். அக்காட்டுத்தீயினின்று மயனைவிமோசனஞ்செய்ததுபற்றி, அவனாற்கற்பனையாகிய உற்பனச்சபையொன்று கண்டான். இதுவெல்லாம் அதிருஷ்டத்தாலே நேரிட்டதுகள். நமக்கப்படிப்பட்ட அதிருஷ்டமில்லை. உனக்கும் வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமன் - கர்னன் - முதலான வீரர் சகாயமாயிருக்கிறார்கள். இருந்துந் தெய்வபலமில்லாமையினாலே ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே விசனப் பொறாமைப்பட்டு மனம்வருந்துவதைவிட, கிடைத்திருக்கிறபட்டிற் சந்தோஷத்தோடிருப்பது நன்மை. அல்லாமல் அந்தச் செல்வத்தையே பெறவேண்டுவாயாகில், அவர்களை எவ்விததந்திரத்தினாலேனும் வெல்லவேண்டும். அதற்கு வீஷ்மதுரோணாதிகளாகிய வீரர் உனக்குச் சகாயமாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களைக்கொண்டு ஜயிக்கயத்தனப்படலாம். ஆயினும் இப்போது அவர்களைப்போர்முகத்தில் வெல்வது அசாத்தியமென்று தோற்றுகிறது. அப்படியிருந்தாலும் நான் ஒருவகையில் அவர்களுடைய சகல சம்பத்துக்களையுங் கவரமாட்டேனோ. அவ்விதநடத்தையில் உனக்குமனமிருந்தால் செய்கிறேன். நீயென்னினைக்கிறாய்? என்றுபேசிய சகுனியின் பேச்சைக்கேட்டுத் துரியோதனன் சிறிதுமனந்தேறிச் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் மாமாவே! பாண்டவர்களை எப்படி ஜயித்து அவர்களுடைய செல்வங்களையெல்லாம் அபகரிப்பேனென்று சொன்னீர் அப்படி நம்முடையவர்களின் பொருளையும் உபத்திரவமில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கவல்லும் உபாயம் யாது? அதைச்சொல்லவேண்டுமென்று துரியோதனன் கேட்க, உடனே சகுனியானவன் அவனைப்பார்த்து, கேளப்பா துரியோதனா! தருமபுத்திரனுக்குச் சூதாடுவதில் மிகவும் பிரியமுண்டு. அதை நன்றாயாடுதற்கோ தெரியாது. எனக்கோ? அதில் ஒப்பற்ற சாமர்த்தியமுண்டு. அவரோ? சூதாடுதற்கழைத்தால் வராமலிருக்கமாட்டார். அந்த ஆட்டத்தில் மெத்தப் பிரமையுடையவர். ஆன

படியினாலே நான் அவருடைய சகல சம்பத்துக்களையுஞ் சூதினால் ஜயித்து உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் அதைக் குறித்து உன்பிதாவாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் சம்மதி வேண்டும். ஆனதால நீயிதை யவருடனே சொல்லி அனுமதி செய்வித்தாயேயாகில், சந்தேகமில்லாமல் அச்செல்வங்களை யுனக்குத் தருகிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட துரியோதனன் - ஐய மாமாவே! நீரே இச்செய்தி அவருக்குத் தெரிவியுமென்று சொன்னான்.

துரியோதனனுஞ் சகுனியும் திரிதராட்டிர னிடஞ்சென்று ஆலோசித்தல்.

தருமத்திலொழுகாது நடப்பவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய செல்வங்களைக்கண்டு பொறாமைகொண்டு பாயலின்றி நகரத்திற் புரண்டுகிடந்த துரியோதன னருகு சமாதானமாய்ப் பேசிய சகுனியானவன், தன்மனதிற் றுக்கமடைந்து வேறுவகையினாலவர்களை வெல்லக்கூடாதாகையாற் சூதாட்டத்திற் பந்தயமாய்ச் சகலசெல்வங்களையும் கைக்கசப்படுத்தி துரியோதனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று உறுதியாகிய நிச்சயமடைந்து புறப்பட்டுத், திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனைக்குட்சென்றான். அந்த-இனிபூமியிலுள்ள சகலராஜாக்களுங் கவுரவிசத்தாரும் பலப்பரிவாரங்களோடு நாசமடையும்படியாகிய ஏதுவைச் சொல்லப்போனதாகத் தோன்றப்பட்டது. அப்படியவன் மனைக்குட்சென்று ராஜாவின் சமீபத்திற் போய்த் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து, பக்கத்திலிருந்த ஓராசனத்தி லுட்கார்ந்து, மாதுர்யமாய் மெள்ள இதனை மொழியலாயினான். ஐய மகாராஜாவே! உமது புத்திரனாகிய துரியோதனன் மிகவும் மனதில் பெரிய விசனமடைந்து, ஆகாரம் நித்திரை [illegible]

[illegible]

ணங்களும் - பொருள்களும் - மற்று மனேகவித வஸ்துக்களும் - நல்லகுதிரைகளும் - யானைகளும் - வாகனங்களும் - சேனைகளும் - விஸ்தாரமிருக்கின்றன. தேவஸ்திரிகளுக்கொப்பாகிய வெகு மங்கையர்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படி உனக்குச் செல்வத்திலும் - போகத்திலும் - ஒருகுறையுங் காணப்படவில்லை. நானும் உன்தாயரும் நீ சம்பாதித்த அன்னவஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாயிருக்கிறோம். மற்ற மனுஷர்கள் யாவரும் உன் கட்டளையின்படியே யிருக்கிறார்கள். உன தாக்கினையை மறுப்பவரொருவருமில்லை. அன்றியும் நீ எட்டு வியாகரணங்களையும் - மற்று மனேக சாஸ்திரங்களையும் - நன்றாய் ஓதியுணர்ந்து, எல்லா வித்துவான்களாலும் புகழப்பட்டிருக்கிறாய். குடிகளையுஞ் செவ்வையாய்க் காத்து, அவர்கள் துதிக்கும்படி யிருக்கிறாய். துரோணாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - பலராமர் - இவர்களிடத்தில் அஸ்திரவித்தை நன்றாய்க் கற்றுமிருக்கிறாய். இவ்வாறாக எல்லாப் போகபாக்கியங்களும் - பெருஞ்செல்வமும் - புகழும் பெற்றுத் தேவேந்திரன் போல விளங்காநின்ற உனக்கு, இப்படிப்பட்ட விசனம் வருவதற்கு காரணம் யாதோ தெரியவில்லை. ஆகையால் அதை நீ எனக்கு இப்போது நன்றாய்த் தெரிவிக்கவேண்டும். என்று பிதா சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் மிகுந்த சோர்வும் அலக்ஷியமுமுள்ள சில வார்த்தை சொல்லுவதாயினான்.

ஐயனே! உண்ணுவதும் - உடுப்பதும் - புசிப்பதும் - யாருக்குத்தான் கிடைக்காது? இவையெல்லாம் ஒரு சந்தோஷத்திற் கேதுவா? ஆனால் இவையெல்லாம் அற்பமாகிய சந்தோஷ ஹேதுக்களே தான். நீர் சொல்லியபடி இராச்சியசம்பத்து முதலானவை இருந்தும், எனக்கு அந்த அற்பமாகிற அவ்வளவு சந்தோஷமுமில்லை. சந்தோஷமில்லாமை மாத்திரமேயன்று. அதற்கு நேர்மாறாய் அளவற்ற துக்கமுண்டாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் - பாண்டவர்களுடைய சம்பத்தையும் - புகழையும் - பார்த்து [illegible] இவையெல்லாம் [illegible] சம்பத்து [illegible] மற்றவருக

குக்கூடுமோ? எவனுடைய செல்வத்தைக்கண்டு எவனுக்குப் பொறாமையுண்டாகுமோ? அவன் அவனை உடனேகொன்று அதைப் பறிக்கவேண்டுவதுதான் க்ஷத்திரியனும் - புத்திசாலியும் - ஆண்மையுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தகுதி. அப்படிக்கில்லாமல் எதிரியின் பாக்கியத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறவன், மூடர்களில் உயர்ந்தவனாக எண்ணப்படுவன். அதைத்தகைக்க சக்தியில்லாதவன மரித்தவனேதான. நானுமப்படியே காலகதியைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நான் செத்துப்போனவனே. வல்லுயிர் போகாமை மாலேதான இப்படித் தினந்தோறும் விசனமென்னும் அக்கினியில்வீழ்ந்து தகித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனி என்னை மரிக்கத் துணிந்தவனென்றே யோசியும். அவனுடைய சம்பத்தென்ன அவ்வளவு சிறந்ததென்கிறீரா! கொஞ்சஞ்சொல்லுகிறேன்கேளும்:

என்னருமைத் தந்தையே! "இந்திரன முதலாவுள்ள விமையவர் சிறப்புச்செய்யச, சந்தரப்போற்றேனவேந்தர் தொழிலபுரிந் தேவைசெய்ய, மந்திர முனிவர்வேள்வி மறைநெறிமுறையிற்செய்யத், தந்திரவெள்ளச்சேனைத் தருமனே தலைவனானான்." மே லும் - அத்தருமன இப்போது ஒருவராலும் நிறைவேற்றக்கூடாத இராஜசூயமென்னும் மகாயாகஞ்செய்தானே: அதில் வந்த காணிக்கைகள் எண்ணக்கூடுமானவையோ? தினந்தோறும் அவன எண்பத்தெண்ணாயிரம் மகாப்பிரமாண குடும்பங்களுக்கும், பதினாயிரஞ் சன்னியாசிகளுக்கும், பஞ்சபக்ஷ பரமான்னங்களோடு போசனமிட்டு வருகிறான. அதனாலே அவனுக்குண்டாயிருக்கிற சிறப்பெனன பெருமையாயிருக்கிறது. அந்தக் குடும்பங்களிலே ஒவ்வொன்றிற்கும் முப்பதுபேர் பரிசாரகரிருக்கிறார்கள். அன்றியும் காம்போஜ தேசாதிபதியாகிய சுதக்ஷிண மகாராஜன பலபல வர்ணங்களாய் விசித்திரமாகிய மெல்லியதும் பளபளப்புடைய அச்சரியப்படத்தக்கவையாயிருக்கின்ற மான்தோல்களில அநேகமாயிரமும், அப்படிப்பட்ட கம்பளங்களில அநேகமாயிரமும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான. அன்றியும் பொற்பணிகளணிந்த நானூறு குதிரைகள் கட்டிய ரதங்களையும், அப்போது கன்று போட்டதாயிருந்த [illegible] கத் தகுந்ததாகிய பசுக்களையும், [illegible] களும், சிந்து - சவுவீரமுதலிய தேசங்களிற் பிறந்து மகாவேகத்தோடு [illegible] குதிரைகளும், அழகும் சாதுரியமுள்ளவர்களாகிய மங்கைப்பருவமுள்ள பதினாயிரங் கன்னிகைகளும், அநேகலக்ஷம் ஒட்டகங்களினின்றும் பலவித இரத்தினங்கள் - ஆபரணங்கள் - முதலியவைகளுங் கொடுத்தான். இவ்வாறாகவே சகலராஜாக்களும் வந்து காணிக்கைகளைக்கொடுத்துப் பணிந்து போனார்கள். அந்த யாகத்தில வந்தபொருள்கள் எவ்வளவோ! அவ்வளவு பொருள்கள் குபேரனிடத்திலுங் கிடையாது. இந்தவிஷயத்திற் சந்தேகமிருந்தால் உமது மந்திரியாகிய சஞ்சயனைக்கேளும்.

அந்த யாகத்திற்குவந்த பிராமணரெல்லாம் வேண்டிய இரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - பொருள்கள் - பசுக்கள் - இன்னும் பலவற்றையும் பெற்றுக் களித்துப்போனார்கள். தேவலோகத்திலுங்கூட இவனைப்போல் யாகஞ்செய்தபோதிலும், பலபலமேன்மையடைந்தவர்களுமில்லையென்று, நாரதர் முதலாகிய பெரியோர்களும் மிகப் புகழ்ந்தார்கள். அன்றியுந் திசைகருவாமென்று பல அரசர்கள் அவர்கள் வெகு ஒட்டகங்களின்மேற் பொருட்பொதிகளைப் போட்டுக்கொண்டு உதிட்டிரனைக் காணச் சமயங்கிடையாமல், அரண்மனைவாசலில் நெடுநேரங் காத்திருந்து வெகு பேர்களைக்கொண்டு தெரியப்படுத்தி, பின்பு அவனைக் கண்டு பணிந்து பலவிதப் பொருள்களையும்-பொற்கலசங்கள் முதலாகிய அநேக பாத்திரங்களையும்-பாற்கடலிற் பிறந்த வெண் பொன்னினாற் செய்யப்பட்டுக் கோடிசூரியப் பிரகாசம் பொருந்தி இந்திரனுக்கு அப்சரஸ்திரீகள் காமதேனுவின் பாலைக்கொடுக்கும்படியாகிய திவ்யபாத்திரங்கள் போன்ற பலவற்றையும் பாதகாணிக்கைகளாக வைத்தார்கள். அவைகளையெல்லாம் பார்த்த எனக்குண்டாகிய வயிற்றெரிச்சலையுந் துக்கத்தையுஞ் சொல்லமுடியாது. அன்றியும் உதிட்டிரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறபொழுது [illegible] சமுத்திரங்களின் ஜலதீர்த்தம் வரவேண்டுமென்று [illegible] சொன்னபடியே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வந்தார்கள். இப்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]! [illegible] [illegible] மாய் அவர் [illegible]! [illegible]! [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

அவர்களுக்கு மயனென்பவன ஒரு சபை நிருமித்திருக்கிறான. அது தங்கத்தினாலும் மணிகளாலும் [illegible] செய்யப்பட்டதாகும், [illegible] [illegible] [illegible] யாயிருக்கிறது. அதில் நான் [illegible] போனபோது, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] காணப்பட்ட படியினாலேயும், தரையைத் தடாகம்போலத் தோற்றினபடியினாலேயும், நிலமானவிடத்தில் துணியைத் தூக்கிக்கொண்டும், நீருள்ளவிடத்திலே துணியைவிட்டுக்கொண்டும் போய்த் தடுமாறினேன். அப்போதென்னைப் பார்த்துப் பாண்டவர்களெல்லோரும் சிரித்தார்கள். அதுகண்டு நனைந்த வஸ்திரங்களை உதிட்டிரன் கொடுத்தான். அவைகளை யுடுத்திக்கொ

ண்டேன். அதனாலே நான் செத்தவனேயல்லது பி
ழைத்திருக்கிறவ னல்லேன். பின்பு மற்றொருவிடத்
திற் கம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவைபோ லிருந்தன.
வாசலில்லாமல் இருந்ததுபோ லிருந்தது. இவ்விடங்
களி லெல்லாம்போய் முட்டிக்கொண்டு காயங்களைய
டைந்தேன். இப்படிக்குப் பலவிதமாக மயங்கி வழி
துறைதெரியாமல் தடுமாறிக்கொண் டிருக்குமளவில்,
வீமசேனனைபார்த்து நகைத்து, இதோவழி இதோவ
ழி யென்றும், இப்படிவரலாம் இப்படிவரலா மென்றுங்
கூப்பிட்டான். அச்சொல் எனக்குருத்தை யறுப்பது
போ லிருந்தது. எனக்குச் சக்தியிருக்குமாகில் அக்க
ணத்திலேயே அவனைக் கொல்லுவேன். இல்லாமை
யாலே பிணம்போலே சும்மா யிருந்தேன். அப்போ
தெல்லாத் திரௌபதியும் மற்றுமனேக ஸ்திரீகளும்
என்னைப்பார்த்து, இவர் தந்தைக்குக் கண்ணில்லை யி
வருக்குங் கண்ணில்லையோவென்று நகைத்தார்கள்.
இன்னுங் கம்பங்களில்லா விடங்களிற் கம்பங்களிருப்
பதாகவெண்ணி மோதுண்டும், சபை யேறுவதற்கா
ன படிவரிசைதெரியாமல் அவர்களுடைய மனிதர்வ
ந்து வழிகாட்டி யழைத்துக்கொண்டுபோக அதிற்
போய், பின்பு தலைகுனிந்துகொண்டே சிலநேரமிரு
ந்து விடைபெற்று வந்துவிட்டேன்.

இப்படிக் கேவலமிருக்க, எனக்கு சுகமேது? சி
றப்பேது? நானிருந்தா லென்ன? வயிறெரிச்சல் தீரு
மோ? சத்துருக்களாய் நம்முடைய பங்காளிகளுக்கு முன்னே
சாவலியப்பட்டிருப்பதினும் சாதலே நன்மை. அப்ப
டி அவமானப்பட்டபோதே உயிரை விட்டுவிடலா
ம். ஆனால் உம்மையுந் தாயையும் நினைத்து, அவ்வூ
ரிலுயிர்விட்டால் பாவமென்றெண்ணி அப்படிச் செய்யா
மற்போனேன். அன்றியும் அந்தத் துக்கம் பொறுக்க
கூடாமையால், உயிர்விடவே இப்போதுந் துணி
ந்திருக்கிறேன். இன்னமொரு அதிசயங் கேட்டீரா?
அவர்கள் யாகசாலையிலே ஒருசங்கிருந்தது. அந்தச
ங்கம் ஆயிரம் பிராமணர் புசித்தா லொருதர மொலிக்கும்.
அப்படிப்பட்ட சங்கம் ஒவ்வொரு நாட்களிலும் அ
நேகந்தரம் ஒலிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறு
அளவில்லாமற் பிராமணர் புசித்துச் சந்தோஷமாக
மனதி லெல்லாரும் பூரணமுடையிருந்து. அந்தப்பிரா
மணர்கள் புகழ்ந்துபோற்ற பெருகினவனாகிய ரா
ஜாதி ராஜர்களும் பெருமையுங் காணமுடியவிட்டு, ப
ரிசாரகர் போலப் பணிவிடை புரிந்தார்கள். கங்கே
ட்டறியாத தேசத்து மன்னரெல்லாம் வந்து காத்
திருந்தார்கள். அவர்களனைவரும் சந்தோஷிக்கும்படி
யாக ஒவ்வொருவரும் பற்பல பரிசுபணிசெய்து வந்
தார்கள். தேவர்கள் - தேவரிஷிகள் - கந்தருவர் -
முதலானவர்களும் வந்திருந்தார்கள். இவர்களெல்லா
அவர்களையும் அவர்கள் செய்யும் யாகாதிகாரியங்களை
யும் வெகுவாய்ப் புகழ்ந்தார்கள். நான் அவர்களிலொ
ருவனாக இருந்தேனே யல்லது வேறில்லை. ஆதலால்
என்னுயிரிருக்குமளவில் அவர்களோ டெதிர்த்துப்
போர்செய்கிறேன். ஜயித்தால் அந்தச் செல்வத்தை
யனுபவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் பிராணனை மாய்க்
கிறேன். இவ்விரண்டுமின்றிச் சும்மாயிருந்தால் என்
துக்கந் தீரமாட்டா தென்றுசொன்னான்.

இப்படி சொல்லிய துரியோதனனைப் பார்த்துச்
சகுனி சொல்லுகிறான்: கேளப்பா துரியோதனா! பா
ண்டவர்கள் வெகுபராக்கிரம சாலிகளாகித், தங்கள்
புஜபலத்தினால் இப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய மடைந்தார்
கள். அதைக்கண்டு நீ வீணாய்ப் பொறாமைப் படுவது
ம், யுத்தத்தினாலே அதைக் கைவசப்படுத்த நினைப்
பதும், [illegible] நன்றா யிருக்கவில்லை. எட்டாத
பெரியமரத்தி னுனியிலிருக்கும் பழத்தை எட்டமுய
லுங் குள்ளன்போல், வீணானமுயற்சியை நீயோசிக்கி
றாய். இப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாய்க்கூடி வ
ந்தாலும், அந்தப்பாண்டவர்களை வெல்லுவது அசாத்
தியமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனபடியினாலே
நீசொல்வது சரியல்ல. ஆனாலதைக் கவருவதற்கு ஒ
ரு உபாயமில்லையோ வென்றால் - உண்டு. அதென
னவெனில், சொக்கட்டானாடுவதில் எனக்கு மிகுந்த
பாண்டித்திய மிருக்கிறது. ஏனெனில் - அக்ஷ இருத
யமென்னும் வித்தையைக் கற்றிருக்கிறேன். அதனாலே எ
ந்தச் சமயத்திலெந்தப் பந்தயம்வேண்டுமோ? அது
விழச்செய்வேன். காய்களை ஆடுவதிலும் மிகுந்த சா
துரியமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்குச்
சமானமாக அவ்வித்தை தெரிந்தவன் பூலோகத்தி
லொருவனுமில்லை. தருமபுத்திரனுக்கோ? இவ்வித்
தையைச் சற்றும் தெரியா திருந்தாலும், இந்தஆட்டத்
தினிடத்தில் மிகுந்த விருப்பமுண்டு. பந்தயம் போட
அழைத்தால் மறுக்கத்தெரியாது. ஆட அழைத்தால
வரமாட்டேனென்று ஓடவுந்தெரியாது. ஆதலால் அ
வனைக்கூட்டிக்கொண்டு அவனையழைத்துச் சூதாட்டத்தில்
எல்லாம் பந்தயமாக வைக்கச்செய்து, அவைகளையெ
ல்லாம் ஜயித்தெடுக்கமாட்டேனா? அப்படிக்க
[illegible] உனக்குக் கொடுக்கிறேன். இந்தப்படியா
கத். [illegible] அதற்குயத்தனப்படு. [illegible]
திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின [illegible]
[illegible] ராஜாக்களின விநாசமாகியமந்திரத்தை வி
தைபோல் நின்ற பேச்சைச் சொன்னான்.

அப்போது துரியோதனன் பிதாவையடைந்து, யா
ம் மாமன் சகுனி சொல்லியதைக் கேட்டான்று
[illegible] இவனைக்கொண்டு தருமபுத்திரனோடு சூ
தாடச்செய்து, அவனதெல்லாம் பெற நினைக்கிறேன்.
அப்படிக்கு நீர் அனுமதி பண்ணவேண்டுமென்று
சொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் தன்மகனைப்பார்
த்துச் சொல்லுகிறான்: கேளடா புத்திரா! நீசொன்ன
காரியத்தை யோசித்துச்செய்யவேணும். அதற்
காக விதுரனை யழைப்பித்து, அவனோடு யோசி, காரிய
த்தின் குறைநிறைகளை நன்றாய் ஆராய்ந்து சொல

னுகிறேன். அவன்வெகு புத்திசாலி. சகலதருமங்களை யு மறிந்தவன். வெகுயோக்கியன். பாண்டவர்களுக்கு ம் - உங்களுக்கும் - பக்ஷபாதமில்லாமல் நன்மையைச்சி ந்திப்பவன். ஆனபடியினாலே அவனோடிதைப்பேசவே ண்டுமென்று சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதன ன் மனம்பொங்கி, தந்தையே! நீர் விதுரரோடு இந்தச்சங்கதியைச் சொன்னால் அவர்சம்மதிக்கப்போ கிறதில்லை. மற்றென்ன சொல்லுவாரென்றால் - சொக்க ட்டான் முதலிய சூதுகளை யாடுதல் நல்லகாரியம ன்றென்றும், பாண்டவர்களுடைய ராச்சியத்தைக் அப கரிப்பது நியாயமன்றென்றுஞ் சொல்லுவர். அதுவே உமக்கு யுக்தமாகத்தோன்றும். அதைக்கேட்டவுடனே நான் உயிர்விடுவேன். இவ்வாறாக நானிறந்தபின் நீரும் விதுரருமாகச் சுகமாயிருங்கள். ஒருவன் போவதினால் உங்களுக்கென்னகுறை? ஆகையாலே நானுயிர்விடுவதே நன்மையென்று பிதாவின் பக் கத்தில் நின்று மிகவும் துக்கப்பட்டான்.

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனோடு ஆலோசித்துத் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்.

கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்படிச் சகு னியின் போதனையினாலே ஆகாத்தியஞ்செய்யாநின்ற மகனைப்பார்த்துத் திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் மனதிற் கிரக்கமுற்று, மந்திரிகளை நோக்கித் துரியோதனனுக்குப் பிரியமாகும்படி ஒருவார்த்தைசொ ல்லுகிறான். ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் இப்போதேசுவர் ணங்களும் ரத்தினங்களும் பதித்து, திவ்வியமாகிய ஓர் சபாமண்டபத்தைக் கட்டி வையுங்கள். அது ஆயிர ஸ்தம்பமாயி, [illegible] உடைய [illegible] தாக்கியதா கவுமுடையதாய், யாவருங்கண்டுமோகிக்கும்படியே [illegible] யமாகத் தக்கதா யிருக்கவேண்டும். அப்படி [illegible] அது [illegible] அதில் [illegible] [illegible] அப்பிட்டு, [illegible] [illegible] இனி இந்த [illegible] பூமியிலு

ள்ள அரசருக்கும்-விநாசகாலங்கிட்டித்தென்று நினை த்துச், சீக்கிரமாக அரண்மனைக்குவந்து ராஜாவைக் கண்டு தெண்டனிட்டு, அவனுக்கிணையினால் உட்கார்ந் து இதனைச் சொல்லுகின்றான்.

வாரீர் மகாராஜாவே! உம்முடைய மனதிலிருக் கும் அபிப்பிராயத்தைச் சிந்தித்துப்பார்த்தேன். அ து மிகவும் நன்றாயிராமையாலே சந்தோஷப்படாமலி ருக்கிறேன். எப்படிப் பட்டவர்களுக்குஞ் சூதாடுதல் இ ழிவாகிய செய்கை. மேலும் அதுகலகமென்னுஞ்செடி க்குக்கிழங்கா யிருக்கின்றது. அப்படிக்குச் சூதாடிவதி னாற் பாண்டவர்களுக்கும் நமக்கும் பெருந்த விரோத முண்டாய், யாவருக்கும் நியமநேரிடும். என்றுசொல் லக்கேட்ட குருட்டு ராஜாவானவன சொல்லுகிறான் ஓ விவேகத்திற்சிறந்த விதுரா! நியாயமாய்ச் சூதாடி னாற் கலகம்வரவேண்டுவதென்ன? மேலும் நாமும் விசுவருமே பக்கத்திலிருக்கக் கலகம்வருமா? ஒருக்கா லும் வராது. அப்படிநேரிடாமலிருக்கும்படி தகு ந்த பிரயத்தனஞ்செய்வோம். தேவர்களும் அநுக்கிரகஞ் செய்வார்கள். அப்படியுங் கலகம் வரவேண்டியிருந் தால், அது நாம் தடுத்து நிற்குமா? வந்துதானே தீரவேண்டும். ஆனபடியினாலே இந்த விஷயத்தி ல் நீ என்பேச்சைமறுத்துப்பேசாதே. இங்கிருந்துடனே போய் யுதிஷ்டிரனை யழைத்துக்கொண்டு வாவென்று பிடிவாதமாய்ப் பேசுவதைக்கண்ட விதுரனானவன், ஓ மகாராஜனே! உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ந டக்க என்னைக்கேட்க வேண்டுவதில்லையே. நீ சொன் னசெய்வீர்? சீக்கிரத்திற் புத்திரனையும் - பந்துக்க ளையும் - செல்வத்தையும் - இழந்து துயரப்படவே ண்டிய காலம் உமக்கு நேரிட்டிருக்கையில், ஒருவரு டைய பேச்சும் இதமாய்த்தோற்றாது. ஆதலால் தே யவர் சொல்லியபடி யாவு நடக்குமென்று சொல்லிப் போட்டு, [illegible] மனை [illegible] அங்கே [illegible] விதுரன் [illegible] [illegible] அவன் [illegible] [illegible].

[illegible] திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் [illegible] [illegible] [illegible] அப்படியே [illegible] [illegible] [illegible] போதும்! [illegible] [illegible] பிடிவாதம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] செய்யவேண்டும். [illegible] [illegible] அதனாலே [illegible] [illegible] [illegible] அவனுக்குச் சமானமாகி ய புத்தியான [illegible]. தேவராஜனாகிய இந்திர

னுக்குப் பிரகஸ்பதி உபதேசித்த நீதிகள்யாவுந்தெரிந்தவன். யாதவர்களுக்கு உத்தவன் எப்படி நன்மையைச்சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறனே? அப்படி நமக்கு நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கிறவன். அவன்பேச்சுக்குப் பலதிருஷ்டாந்தங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் அவன்சம்மதியை மீறிநடப்பது நன்மையாகத்தோற்றவில்லை. நீயோபிடிவாதம்பிடித்துச் சோகப்படுகிறய். அப்படி சோகப்படவேண்டாம். உனக்கென்னகுறை யிருக்கிறது. நம்முடையபூர்விகர் எந்த ராச்சியத்தை யாண்டார்களோ? அந்தராச்சியத்தை நீயுமாளுகிறய். அவர்களுக்கெல்லாங்கிடைத்திலாதசெல்வமும், கொடிஸ்தலாதிபதிப்பட்டமும் உனக்கிருக்கிறது. சகலபோகபாக்கியங்களு நிறைந்திருக்கின்றன. சகலகலைகளுமோதியிருக்கிறய். உனக்குச் சமானமானவன் மற்றொருவனுமில்லை. வீணாய் மனத்திற்கு ஒரு அசந்துஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு தவிக்கிறய். அதைவிட்டு உனக்கிருக்கிற போகபாக்கியங்களை அநுபவித்துச் சுகமாயிரு. இந்தவிஷயத்தில் நீயேவிதுரனைக் கேள். அவன் உனக்கு இதத்தைச்சொல்லுவன். அதின்படி நடந்தாயேயாகில மேன்மேலும் க்ஷேமங்கிடைக்கும். என்று பிதாசொல்லியதைக்கேட்ட துரியோதனன் பெருமூச்சுவிட்டுச் சொல்லுகிறன்:

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனுக்கு இராஜசூயம்நடந்த சிறப்புகூறல்.

கேளும் என்தந்தையே! எப்படியாகிலும் வயிறு வளர்த்தாற்போதுமென் றெண்ணுகிறவனுக்கன்றோ சோறுக்குணிபுயிடைத்தாற்பெருமை. அவ்விதமாய் நாயும் வயிறு வளர்க்கிறது. அப்படி இழிவாக வயிறு வளர்ப்பதைக் காட்டிலும் பிராணனைவிடுவது உத்தமம். எதிரிகளைநாசமாற் பிழைப்பதன்றோ பிழைப்பு. அதிலுஞ்சூராயும் மானியாயுமிருப்பவன் சத்துரு பெருமையடையப் பார்த்திருப்பது நியாயமா? நீர் எனக்கு செல்வங்களைச் சோதித்திருக்கிறீர். ஆகிலும் அவைகளெல்லாம் பாண்டவர்களுடைய செல்வங்களுக்குமுன் அற்பமாகத் தோற்றுகிறபடியால் சந்தோஷகரமாயிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய சம்பத்துகளின் அதிசயத்தை இன்னதென்று சொல்லுகிறேன் கேளும். இராஜசூயயாகத்தில் வருகிற காணிக்கைகளையும்-மற்றுமுள்ள பொருள்களையும்-சேர்த்துவாங்கிவைக்கும்படி எனக்கு யாகசாலையில் அதிகாரங்கொடுத்தார்கள். அதனாலே நான் பூரணமாய்க் கண்டிருக்கிறேன். ஜனங்கள் எவ்வளவுதூரம் பார்க்கிறதுகளோ? அவ்வளவுதூரமும் பொருட்கூட்டங்களாகவே காணப்பட்டன. வரவுவந்த செல்வங்களைக் கணக்குவைக்கக் கூடாமற்போயிற்று. பொக்கசத்துக்காகப் பலவீடுகள் விஸ்தாரங்களாய் நிருமிக்கப்பட்டிருக்கும், அவைகளிலடங்காமல் அதினப்புறங்களிலெல்லாம் மழைபெய்தபோது ஆலங்கட்டிகள் விழுந்திருந்தாலெப்படியோ? அப்படிக்கு இரத்தினங்களும்-பொன்களும் - மற்றுமுண்டான அளவற்றபொருள்களும் இறைந்திருந்தன.

இப்படி கொள்ளாமலிருக்கச் செயும், ஓய்வில்லாமல் நாலுதிக்குகளிலுமிருந்து அளவற்றபொருள்கள் ஆற்றின்வெள்ளம்போல் வந்துகொண்டேயிருந்தன. அதுகளைப்பார்க்குமளவில்யார்தான் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள்? தேவேந்திரன்-குபேரன்-முதலானபேர்களும் பொறாமைப்படாமலிரார்கள். வேலைக்காரர்களுக்கும் எனக்கும் வந்தவஸ்துக்களை வாங்கிவைத்துக் கைகள் சோர்ந்தன. இன்னவிடத்தில் இன்னவைத்தவையுங்களென்றுசொல்லிச்சொல்லி என்வாயுஞ்சலித்தது. அந்தச் சம்பத்துகளுக்குமுன் நமது ராச்சியசம்பத்துகளெல்லாம் ஏகதேசமாகுமா? சபாமண்டபத்திற்குப்போய் நான் தடுமாறினேனே: அந்தப் படிக்குளம் விந்துசரசென்னும் தேவதடாகத்திலிருந்த ரத்தினங்களினுற் செய்யப்பட்ட படியினாலே, மெய்யாகிய தாமரைப் பூக்கள்போலவும் - மீன்கள்போலவும்- மற்றும் நீர்ப்பறவைகள்போலவும் - தெளிந்து அசைந்துகொண்டிருக்குந் தண்ணீர்போலவும் காணப்பட்டது. இவ்வாறாகச் சொல்லத்தரமில்லாத அனேக மாயிரம் விசித்திரங்களுண்டு. இதுகள்தவிர யானை-குதிரை - பசுக்கள் - முதலானவைகளும், ஆசனங்கள்-சயனங்கள்- முதலியவைகளும் அளவற்றுவந்தன. வந்த ராஜாக்கள் யாவரும் வெகுகாணிக்கைகளைக் கொணர்ந்தார்கள். ஆனால் அவைகளை, விவரமாகச்சொல்ல எனக்குத் தெரியாது. அதிலுஞ் சிலவற்றை ஞாபகமுள்ளவரையில் சொல்லுகிறேன்கேளும்.

காம்போஜராஜனும் -இனைகருவரும் - கொணர்ந்த பொருள்களை, முன்னங்கூடியவனாயிற் சொன்னேனல்லவா? மற்றொரு வசாதிகளென்னப் பட்டவர்கள் திக்கிதிலேயனும் பக்ஷிபோற பஞ்சவர்ணங்களுடைத்தாகிய தேகமும் கிளிமூக்கு வன்னமாகியமூக முள்ள அனேகங்குதிரைகளோடும், சுமைகளைகன்றாய் [illegible] பெட்டகங்களையும், பலவகைப்பட்ட வஸ்திரங்களையுங்கொணர்ந்து; ராஜதரிசனமில்லாமல் வெளிப்புறமாய் காத்திருந்தார்கள். இமயமலையிலிருந்து [illegible] சங்கமென்று சொன்ன வந்துகொடுத்தான். [illegible] சந்திரமண்டலத்தைப் போன்று [illegible] பட்டிருந்தது. அதை உதிஷ்டிரன் அர்ச்சுனனுக்குக் [illegible]. அவன் அதை [illegible]. அந்த ஓசையைக்கேட்ட ராஜாக்கள் யாவரும் மூர்ச்சையடைந்தார்கள். பாண்டவர்ஐவரும்-திருஷ்டத்யும்ந-ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்-சாத்யகியும் - இந்த பட்டம்பேர்கள் மாத்திரம் மூர்ச்சையடையவில்லை. நானும் மூர்ச்சையடையக் கண்டு, வீமனும் அர்ச்சுனனும் நகைத்தார்கள். நான் மானமில்லாதவனானபடியினுலே அவர்களைக் கொல்லமாட்

டாமற் போனதுமன்றி, மிகழுந்துயிருக்கிறேன். அந்தப் பிராமணனுக்குத் தருமபுத்திரர் [illegible] ஐந்நூறு விருஷபங்களையும், வெகு பணங்களையும் [illegible] செய்தார்.

[illegible] - [illegible] காணயமாய்ப் [illegible] போட்டிருக்கிற அநேக வகை ஆடைகளையும், பொற்குடங்களில் நிறைந்த அருமையாகிய தேனங்களையும், பல [illegible]களையும், பணங்களையுங்கொண்டு; [illegible] பட்டுப் பின்பு [illegible] பணிந்தார்கள். யவனதேசத்து ராஜாக்கள் [illegible] குதிரைகளிற் பலவு[illegible]யும். [illegible] - [illegible] - பொருந்தி மேல் [illegible] விலையுயர்ந்த [illegible]களையும், பல [illegible] பட்டுவஸ்திரங்களையுங்கொண்டுவந்தார்கள். கலிங்க தேசாதிபதியாகிய [illegible] என்பவன் விலையுயர்ந்த மணிகளையும், திவ்யாலங்காரம் பொருந்தி [illegible] பல [illegible]களையுங் கொண்டு காத்திருந்து கொடுத்தான். வங்கதேசாதிபதி [illegible] [illegible] - [illegible] - பல [illegible] - முதலியவை கொணர்ந்தான். பாண்டியராஜன் [illegible] [illegible] அவ்வளவு [illegible], [illegible] கிண்ணம்போன்ற முத்துமாலைகள் பலவும் [illegible] கொடுத்துப் பணிந்தான். [illegible] ராஜன் [illegible] [illegible] அநேக [illegible] கொடுத்தார்கள். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பொற்பட்டுக் [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தந்தான். கௌசலராஜன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பொன் [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டுவந்து [illegible] [illegible] சொல்லி அவருடைய [illegible] [illegible] [illegible] அவரது [illegible] நின்றான்.

தான். சுசர்மதேசாதிபன் - சேதிதேசாதிபன் - சூரசேனதேசாதிபன - இவர்களும் பணப்பொதிகளைக் கொணர்ந்து காத்திருந்தார்கள். [illegible]ராஜன் [illegible] ஆயிரம் [illegible]களையும், பதினாயிரம் குதிரைகளையும், [illegible] யானைகளையும், பலவன்னப பட்டுகளையுங் கொணர்ந்தான். விதேகராஜன் [illegible] [illegible] கோசலராஜன் [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] பதினாயிரம் [illegible], [illegible] [illegible] கொடுத்திருந்தார்கள். [illegible] என்பவன் பொற்சங்கிலியை [illegible]. [illegible] [illegible] ரதங்களும் ரத்தினசாமரமும் - [illegible] [illegible] [illegible]களைக் கொடுத்தான். [illegible] ராஜன் [illegible] பலவும்பொருந்தியபல்லக்கையும் பொற்பட்டணிந்த ரதங்களில் [illegible], பல பொருள்களைக் கொடுத்தான். [illegible] என்பவன் உயர்ந்த முத்துமாலைகளும், ரத்தினமாலைகளும், சந்திரஹார முதலியவைகளை, [illegible] [illegible] நல்ல யவ்வன [illegible] - [illegible] [illegible] அநேகவாயிரந் தாசிகளையுங் கொணர்ந்து, வாசலில் அடக்கமாய் நின்றான்.

[illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - பட்டுடைகள்- [illegible] அநேக [illegible] [illegible] - பட்டுகள் - இவைகளைக் கொணர்ந்தார்கள். [illegible] [illegible] - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பல [illegible] [illegible] வஸ்துக்களுங் கொடுத்தான். [illegible] அரசன் இலங்கைக்கு [illegible] - [illegible] [illegible] - இன்னும் பல [illegible] வஸ்துக்களோடு, [illegible] ரத்தினக் கட்டிகளுங்

சவ்விரதேசத்தரசன் [illegible] [illegible] கட்டிகள் [illegible], [illegible] பொற்பட்டுகளணிந்து, [illegible] [illegible] [illegible] - பல [illegible] - பொற்சங்கிலிகளும் [illegible], [illegible] [illegible] பதக்கங்களிட்ட, [illegible] [illegible] [illegible] கொணர்ந்து [illegible] காத்திருந்தான். [illegible] [illegible] விலையுயர்ந்த பற்பல மணிகளால் செய்த [illegible] கிரீடங்கள் [illegible] முதலிய பணிகளையும், அநேகந் தாசிகளையும் வருவித்துக்கொடுத்த

கொடுத்தான். புண்டரீகனும், தாமலிப்தரும், பசுங் கர்ப்பூரம் - குங்குமப்பூ - கோரோசனம் - அகில் - தக்கோலம் - இலவங்கம் சாதிக்காய் - முதலான [illegible]களைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

சீனர் - [illegible] - சகர் - காசர் - இவர்களெல்லாரும் [illegible] மலையிலுள்ள [illegible] [illegible] செய்த அநேகம் [illegible] [illegible] அழகிய [illegible] பலவற்றையும் கொண்டுவந்து, [illegible] [illegible] - கம்பளங்களை - [illegible] - பலவகை [illegible] [illegible] கொண்டுவந்து [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] விலும் - மற்றுமனேக வருஷங்களிலும் - [illegible]

லும் - மலைகளிலும் - சாக்களிலும் இருக்கிற, ராஜாக்கள் மிலேச்சர் பில்லர் - வேடர் - கிராதர் - ஊணர் - புற்கசர் - தேவசாதியர் - இவர் முதலானோர் தங்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த சிறப்புப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து [illegible] கிராதியர் [illegible] கைகளில் [illegible] [illegible] போதும் [illegible] வாளையும், இரசமுள்ள போக [illegible] வாளையும், சந்தனமும் [illegible] பழங்களையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து [illegible] இன்னும் [illegible] அருமையான [illegible] களையும், பானங்களையும் கொண்டுவந்தார்கள். அநேகர் [illegible] லோகங்களில் பலவற்றையும், [illegible] கொண்டுவந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காணிக்கை கொண்டுவந்த யாவரும் வாசலிலே காத்து, [illegible]

[illegible]

[illegible] டனே, நாரதர் - பருவதர் - வசிட்டர் - பராசர் - [illegible]

யாசர் - தவுமியர் - முதலான மகாரிஷிகளும், வேத சாஸ்திரங்களை முற்றுங்கற்று - அஸ்திர பாண்டித்தியத்தாற் சிறந்து - விவேக குணங்களினு லுயர்ந்து - அனேகம் யாகங்களைச்செய்து பேர்பெற்று - நல்லொழுக்க முடையோராகிய பலபராக்கிரமங்களில் ஒப்பில்லாத மகாராஜாக்கள் பலருங்கூடி, தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயன்று, கிழக்கு - தெற்கு - மேற்கு என்னும் இம்மூன்று திசைக் கடலினின்றும், ஐந்நூறு மகாநதிகளினின்றுந் தீர்த்தங்களை வருவித்து, திவ்விய ஓஷதிரசஞ்சேர்த்து அபிமந்திரித்து, திவ்விய சிங்காதனத்தி லுட்காரவைத்து, பதினெண் வாத்தியங்கள் முழங்க - நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர் சுவஸ்தி வாசனஞ்சொல்ல - அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்போது கட்டுவதற்குங் கறப்பதற்குமானவெள்ளியினுலாகிய அணைகயிறோடும்-பொன்பாத்திரங்களோடும் - பத்துலக்ஷம் பசுக்களும், மற்றும் வெகு பொருள்களுந் தானம்பண்ணினுன் தருமபுத்திரன். பின்பு வீதிவலம் வரும்பொருட்டுப் பாக்லிகராஜன் வாகனச்சாலையிலிருந்து தானே நவரத்தினகசிதமான தேரைக் கொண்டுவந்தான். சுதக்ஷணமகாராஜன் அந்தத்தேரில் நான்கு குதிரைகளைக் கட்டினுன். சுனீதராஜன் அத்தேரின் மேலேற உதிஷ்டிரனுக்குக் கைலாகு கொடுத்துவந்தான். சேதிராஜன் துவஜங்கொண்டு வந்தான். தக்ஷிணராஜன் திவ்வியகவசத்தை அவர்தேகத்திற்பூட்டினுன். மகதராஜன் மகாகிரீடத்தை அவர்முடியிலலங்கரித்துப் பூமாலைகளையுஞ் சூட்டினுன். வசுதானராஜன் பட்டத்துயானையை அலங்கரித்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். விராடராஜன் குதிரையைச் சீனிவைத்து அலங்கரித்துப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். ஏகலைவன் மணிகளிழைத்த பாதுகைகளைக் கொண்டுவந்து அவர்பாதங்களிற் பூட்டினுன். அவந்திராஜன் பூரணகலச மெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். சேகிதானன் அம்புப்புட்டில்களைக் கொணர்ந்து வைத்தான். காசிராஜன் வில்லெடுத்துக் கொண்டு வந்தான். சல்லியராஜன் மணிமயமாகிய பிடிபோட்ட கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து வைத்தான்.

இப்படிக்கு யாவரும் பலவந்தமாய் மேல்விழுந்து ஒவ்வொருதவியஞ் செய்தார்கள். இதையோசித்தால் அடித்துக்கொண்டுவந்து தேரிற் சட்டவேண்டிய குதிரைகள், தாமே ஓடிவந்து நுகத்தடியைக் கழுத்திற் பூட்டிக்கொண்டதுபோலிருந்தது. பின்பு அந்த திவ்வியரதத்திலேறி விளங்கிய தருமபுத்திரனுக்குச் சாத்தகி வெண்குடை பிடித்தான். அர்ச்சுனன் விசித்திரமாகிய வெண்சாமரை வீசினன். வீமசேனன் வாசனையாயிருக்கின்ற சிற்றாலவட்டம் வீசினுன். நகுலசகாதேவர் பின்புறத்திலின்று சாமரம்போட்டார்கள். முன்னம் ஒரு பிராமணன் மகாசங்கமொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று சொன்னேனே: அந்தச்சங்கத்தை அர்ச்சுனன் ஊதினுன். அந்தச்சங்கத்தின் வரலாற்றைக்கேளும்: பூர்வம் பிரமலோகத்திலிருந்தது. அதைப்பிரமதேவன் இந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் வருணனிடத்தில் வைத்திருந்தான். தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேக மாகிறபோது இந்திரன் வருணனிடத்தி லிருந்துவாங்கி, வெகுரத்தினங்களோடு உலுப்பையாகக் கொடுத்தனுப்பினுன். அதையுதிஷ்டிரனறிந்து அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். இவ்வண்ணமாக அவனுக்குச் சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. மனு - மாந்தாதா - அரிச்சந்திரன் - பிருது - முதலாகிய பேர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட சிறப்பு நடக்கவில்லையென்று பெரியோர்களெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள். அதனாற் பூலோக தேவேந்திரனென்று சொல்லும்படி விளங்கினுன். இதையெல்லாம்பார்த்து என்வயிறுங் குடலும் மண்டி எரிகிறது. மனந்தவிக்கிறது. ஆகாரநித்திரைகள் இல்லை. இந்தத்துக்கத்தை உம்முடனே சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன். சொன்னேன். இனி உயிர்வைத்திருக்க எனக்கு மனமில்லை. என்று மகன்சொல்லிய வசனங்களைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் மகாவிருத்தத்தோடு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

திரிதராஷ்டிரன் துரியோதனன்கருத்தைக்கடிய அவனைத்தேளாது வாதித்தல்.

அடா துரியோதனா! உன் யோசனையையும் உன்கருத்தையும் நோக்கினுல், ஒன்றிற்கொன்று மாறுபட்டிருக்கின்றது. நீ எல்லா நூல்களையுந் துறைவறக் கற்றவன். அவைகளின் உட்கருத்தையுந் தெரிந்துணர்ந்தவன். உலகநீதிகளையும் நன்றாயறிந்தவன். நற்குணங்களு முடையவன். இப்படி எல்லாவகைகளினுலும் மேம்பட்டவனாயிருந்தும் - உனக்குப் பிராதாக்களாயும், தருமசீலமுடையவர்களாயும், வணக்கமொழி முதலிய நற்குணங்களுள்ளவர்களாயும், பலபராக்கிரமங்களுடையவர்களாயும், என்னிடத்திலே அன்புள்ளவர்களாயுமிருக்கிற பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப்பார்த்துப் பொறுமையைப் பகைப்பது தகாததல்லவோ? பொறாமையினாலேயே அவர்களைப் பகைக்கலாமா. பெருங்காரண மொன்றுமில்லையே: அவர்களைப் பகைப்பது வெகு அநியாயமல்லவோ! இதை நீயென்ன காரணமாக நினைக்கிறாய்? நல்லதாகட்டும். இப்போது நீ நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் பகையினாலே பயனென்னவாகுமென்றுபார்! அதனால் உனக்கு வருவதான சாம்ராஜ்யமேதும் இருக்கிறதா? இல்லையே: இப்படி நீ செய்துகொண்டிருக்கிற எண்ணத்தால் மரணந்தமாகிய பொல்லாங்கு நேரிடும். அறியாமையாலே அவர்களின் பகையை நீசம்பாதிப்பதினுல், இப்போதி

ருக்கிற செல்வத்தையுஞ் சுகத்தையும் இழந்துபோவாய். வேண்டாம். எப்போதும் நல்வழியிற்செல்ல நினை. அப்போது செல்வந்தனக்குத்தானே வளரும். உன்னுடைய அபிவிர்த்தியை உள்ளநாள்வரைக்கும் உயரக்கோருபவனாகிய என் புத்தியைக்கேள். அவர்கள் யாகமொன்று செய்தார்களே யென்றால், நீயும் ஒருயாகஞ்செய். அவர்களுக்கு அரசர்கப்பங்கட்டினார்களேயென்றால், அவர்களிடத்திற் பயத்தினாற் கொடுத்தால், உன்னிடத்திற்பிரீதியினாற் கொடுப்பார்கள். சந்தேகமில்லை. சபைவேண்டுமென்றால் - அதையும் வெகுவிசித்திரமாய் நிருமிக்கச்சொன்னேன்.

அடாகுழந்தாய்! இந்தப்பூமி அரசர்களெல்லாம் பாரியை. இதைவீரியமில்லாதவன் அநுபவிக்கமாட்டான். கூரிய புத்தியுடைய வீரியசாலிக்கு நல்லபெண்ணைப்போல இனிப்பாயிருக்கும். நீயோவெகு வீரியமுடையவன். உனக்குப் பூமி வெகுபலனைகளைக்கொடுக்கும். மேலும் உனக்கு வெகுவிசுவாசமாயிருக்கிறார்கள். நிறைந்த சேனைகளிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இந்தப்பூமிமுழுவதும் உனக்குச்சுவாதீனமானதுதான. உன்பூமியைத்தான் சகலராஜாக்களும் ஆளுகிறார்கள். ஆகையால் உனக்குக்கப்பங்கொடாமற்போகமாட்டார்கள். உனக்கென்னகுறை யிருக்கிறது? ஆனதுபற்றி நீ எல்லாவிஷயத்திலுஞ் சந்தோஷப்படவேண்டியதுதான். பாண்டவர்களைப்போல நீயும் உன் புஜபலத்தினாற பூமியினின்று வெகுதனங்களைச் சம்பாதித்து, இஷ்டப்படி செலவுசெய்ய வேண்டாமென்று யார்சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிச்செய்யாமல் அயலாருடைய சம்பத்தைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டு, அதையபகரிக்க யெத்தனப்படுவதினால்; இம்மையில் அபகீர்த்தியும்-அசவுக்கியமும்-அடைவதன்றி, மறுமையில் இழிவும் நரகமுங்கிடைக்கும். அப்பா துரியோதனா! நானுனக்கு நன்மையைச்சொல்லுவேனே யல்லது வேறு சொல்லமாட்டேன். நீயிதை நன்றாயுணர்ந்து, அயலார்செல்வத்தின் பொறாமையைத் துறந்து, உனக்குள்ளதைவைத்துக்கொண்டு, ஜனங்களை நியாயமாய்ப் பரிபாலனம் பண்ணி, சகலபோகங்களையும் [illegible] நீ ராஜகாரியங்களிற் செய்யவேண்டியதை விதுரன் முதலான மந்திரிகளின் யோசனைப்படி நடந்து, புஜபலத்தினால் வேண்டிய சம்பத்தைச் சம்பாதித்து, யாகமுதலாகிய தருமங்களைச் செய்து, அதில் [illegible] நல்லோர்களைப் பரிபாலித்து. இப்படிச்செய்வாயானால் உனக்கு மிகவும் நன்மையுண்டாகும் [illegible] சமாதானப்படாமல், அவன் [illegible] யோசிக்கக்கூடிய பேச்சைச்சொல்ல வாரம்பித்தான்.

ஓ ராஜனே! நீர்சொல்லிய பேச்சுகளெல்லாம் படித்தவன் விவேகமிழந்து சொல்லுஞ் சொற்களைப்போலிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட பேச்சுகளை நீர் சொல்வதற்குக்காரணம் அவிவேகமோ? எங்களைமோசப்பிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தோ? எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை. இவ்வாறு நீர் உபதேசிக்க ஆரம்பித்ததினால், இனி நாங்களெல்லாம் நாசமடையுங்காலம் நேருமென்று நினைக்கிறேன். நீர் இனிவரப்போகிறதை எவ்வளவுஞ் சிந்திக்காமலே பேசுகிறீர். உமக்குச் சுயமான புத்தியில்லை. அன்னியருடைய புத்தியைக்கேட்கவேண்டுகிறீர். அந்த அன்னியனோ? சத்துருபக்ஷத்திலிருக்கும் விதுரன். அவன்பேச்சைக்கேட்டு நீர் எனக்குப் புத்திசொல்லத் துணிந்தால், நாங்களெப்படி மின்னுக்குவருவோம்? ஆனால்-நான் என்னசுத்தமுடனே தருமங்களறியாதவனே, எனகிறீரா? இல்லை நீர் புத்திமான்தான. ஆனால் உம்முடைய வார்த்தை தருமவிருத்தத்தை யநுசரித்ததும், இராஜவிருத்தத்தை விரோதித்ததுமாயிருக்கிறது. பிரகஸ்பதிசெய்த நூலைப்பாரும். தருமவிருத்தமென்றும்-ராஜவிருத்தமென்றும் - இரண்டுவகைப்பட்ட சாத்திரஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில தருமவிருத்தம் வேதியர் முதலானோருக்கே யன்றி, அரசருக்கு முக்கியமல்ல. ராஜவிருத்தமே அரசருக்கு முக்கியம். ஆனபடியினால் சத்துருவின் செல்வத்தைக் கவருவது நியாயமானாலும் அநியாயமானாலுந் தருமந்தான். எப்போதவனைக் கொல்லவேண்டுமோ? அப்போதவனை எவ்விதத்தினாலாகிலும் கொல்லவேண்டும். அப்படிசெய்யாமற்போவது பெருங்குற்றம். சத்துருவளர்ந்துவருவதைப்பார்த்து உபேக்ஷைசெய்பவன், தன்தேகத்தில் வியாதிவளர்ந்துவருவதை உபேக்ஷிப்பவன்போலாகிறான். அரசனுக்குச் சத்துருவென்பவன் யாரென்றால் - எவன் தனக்குச் சரியாயிருப்பவனோ? எவன் தனக்கு அதிகப்பட்டிருப்பவனோ? அவன்தான் சத்துரு.

இதுவன்றி அபகாரஞ்செய்தவனென்பது லோகவிருத்தமாகும். ஏனென்றால் - எல்லாரிலும் மேலாயிருப்பதைக் கோரவேண்டுவது அரசர்களின் தன்மை. அதற்கு அவ்விருவரும் விரோதிகளா யிருப்பவராதலாற் சத்துருவென்னப்படுகிறார்கள். ஆகையினாலே அப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வகையினாலாகிலும் கீழ்ப்படுத்தி, அவர்செல்வங்களையபகரித்து அநுபவிக்கவேண்டும். [illegible] அநியாயம் நியாயங்களைச் சிந்திப்பது தப்பிதம். எப்போதும் அரசன் செல்வத்தில் இவ்வளவுபோதுமென்று திருப்தியடையக்கூடாது. மேன்மேலும் விருப்பமுடையவனாகவே இருக்கவேண்டும். சத்துருவையபகரிப்பதே யுக்தமே [illegible] உபாயந்தான். முன்னம் இந்திரன் பிரகஸ்பதியின் நீதிகளைக்கேட்காமல் தருமப்படி நடந்துவந்தான். அப்போதவனை இராசசியத்தை நமுசியென்னும் அசுரன் அக்கிரமித்தான். அதற்குப்பின் பிரகஸ்பதியின் நீதியைக்கேட்டு அவ்வசுரனோடு சிலகாலம் சிநேகித்துச் சமாதானமாயிருந்து, பின்பு அவனைச்சமயம்பார்த்துக்கொன்று போட்டான்.

இப்படி தேவேந்திரனே அரசர் நடக்கவேண்டிய நடையைத் தான்நடந்துகாட்டியிருக்க, அதற்குமா றுபாடாய் நடப்பது தருமமாகாமற் போவதுமன்றி வறுமையையுங் கொடுக்கும். சத்துரு அற்பபலமுள் ளவனாயிருந்தாலும் உபேக்ஷை செய்யவொண்ணாது. அந்த உபேக்ஷையானது மரத்தின்வேரில்வைத்தபுற் றைப்போல் நாசத்திற்குக்காரணமாகும். முன்னிருந் தராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களை நன்றாய்ச் சிந்தித் துப்பாரும். எல்லாவற்றையு மறிந்தவுமக்கு இப்படிப் பட்ட புத்தியுண்டானது எங்களுடைய துர்ப்பாக்கிய ந்தான். எனக்கு எல்லா விதத்திலுஞ் சத்துருக்க ளாகிய பாண்டவர்களின் செல்வம் வளர்கிறதைப்பார்த் து, நெருப்பைமிதித்தாலெப்படியோ அப்படிதுடி த்துக்கொண்டு, எவ்விதமாய் அதை அபகரிப்போமெ ன்று நீர்முயலாமல், எங்களைக் கெடுக்கத்தக்கபேச் சைசொன்னீரே: இது நியாயமா? இப்போதான்று சொல்லுகிறேன்கேளும்: எதிரிகளுடைய சம்பத்தைய பகரித்து அநுபவித்துக்கொண் டிருக்க வேண்டும். இல்லையாகில் அவர்களாற் கொல்லப்பட்டுச் சாகவே ண்டும். இந்த இரண்டுமில்லாமல் அவர்களின் மேன் மையைச் சும்மாபார்த்துக்கொண் டிருக்கமாட்டேன். இது நிச்சயமென்று பிடிவாதமாய்ச் சொன்னான்.

அப்போதுசகுனி துரியோதனனைப் பார்த்து, முன்சொன்னதுபோல மறுபடி சொல்லுகிறான்: கேள ப்பா துரியோதனா! நான்சூதினால் அவர்களுடையசெல் வத்தையெல்லாங் கவர்ந்துகொடுக்கிறேனென்றதை நீ நம்பு. அதிலெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை. இதைவிட்டு வீணாயுத்தம்பண்ணித்தேகமெல்லாங் காயமடையவே ண்டியதில்லை. பொருள்களும் படைகளும் அழிந்து ஜயவேண்டுவதில்லை. சுலபமாய்ச் சூதாகிய உபாயத் தினால் செயிக்கிறவீரனநானிருக்கிறேன். சொக்கட்டா னாட்டத்தில் ஏற்படுத்துகிற பந்தயமே வில். பாசா க்கைகளேயுநட்டுவைத்த அம்புகள். அக்ஷ இருதயத்தை யறிந்திருப்பதுவேநாரி. அந்தக் காய்களைவைப்பதற காரப் பூமியில் பரப்பப்பட் டிருக்கும் ஓர்பலகையே இரதம். இதுகளை எல்லாமுடைய நானொருவீரனா யா வையுஞ் செயித்துத்தருகிறே னென்று உனக்குக்கே ட்டும், நீ இன்னும் ஆலோசனையெல்லாம் ஏனசெய்கி றாய்? என்று சகுனிசொல்லியதைக்கேட்ட துரியோத னன் பிதாவைப்பார்த்து, ஐயா! இந்தமாமாசகுனி சூதாட்டத்தில் வெகுவல்லமையுடையவனாதலால், அ தைக்கொண்டு அவர்களைச் செயிப்பர். அப்படி செய் யும்படிக்கு நீர் அநுமதி செய்யவேண்டுமேயல்லது, மறுப்பன்றும் யோசிக்க வேண்டாம். ஐயோ! ஒரு வருக்கு எவ்வளவானாலும் மேன்மை கிடைக்கிற வழி யொன்றிருந்தால், அதையலட்சியமாய் விருக்கலாமா! இதை என்னத்தும் நீர் யோசிக்கவில்லையென்று சொல் லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்: அடாது ரியோதனா! நீயெனக்குமூத்தபிள்ளை. மேலும் எனக்

கு எல்லாரிலும் மிகப்பிரியமாகியவன். ஆனபடியினா லே உனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பேனே யல்லது, விரோதத்தைச் சிந்திக்கமாட்டேன். அன்றியும் நான் ஒருவர் பேச்சையுங்கேளேன். ஆனால் விதுரனுடைய பேச்சை மாத்திரம் முக்கியமாய்க் கேட்பேன். ஏனெ ன்றால் - அவன் எனக்குத்தம்பி. சகலதருமங்களுந் தெரிந்தவன். தருமவிருத்தம் - லோகவிருத்தம் - ராஜவிருத்தம் - என்கிறயாவும் அவனுக்குத்தெரியும். பக்ஷபாதமில்லாமற்பேசுகிறவன். உள்ளும் புறமுமொ த்து நடக்கிறவன். ஆனபடியினாலே எனக்குகாரியமிரு ந்தாலும் அவனோடுசொல்லுவேன். அதற்கவன் எப்ப டிசொல்லுவனோ? அப்படியேகேட்பேன். அவன்வார் த்தைக்குமாறுபாடாய் நடக்கமாட்டேன். நீயிப்போ து சொல்லுகிற இந்தக்காரியத்தைக்குறித்து அவன் சொல்லுகிறபடியே நடக்கவேண்டுமே யல்லது, உன் சொற்படி நடக்க எனக்கிஷ்டமில்லையென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு முடிவில்லாத அசூயையையுடைய துரி யோதனன் சொல்லுகிறான்:

ஐயா! மகாராஜாவே! ஸ்ரீவேதவியாசரைப்போ லவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்போலவும், விதுரனும் புத்தி மான்தான். ஆனாலும் இந்தக்காரியத்தை அவனோடு நீர் சொல்லுவீராயாகில், அவர் ஒருபோதும் சம்மதி ப்பட போகிறதில்லை. தருமத்திற்கிசைந்த பேச் சையே சொல்லுவர். அதுராஜநீதிக்கு இசையா து. ஆனதுபற்றி நீர் சொந்த ஆலோசனையினால் இந் தக்காரியத்தை நடத்தவேண்டுமே யல்லாது, ஒருவ ருடைய யோசனையைக்கேட்டு நடத்தக்கூடாது. ந மது மனதின்படி இசையத்தக்கவனாயிருந்தா ல் அவனோடு சொல்லலாம். விதுரர் நம்முடைய பக் ஷ இசையமாட்டார். லோகத்தில் ஒருவன் வித்தைப் போல மறைந்திருக்கவேண்டும். அன்றியும் விதுரருக் குப் பாண்டவர்களிடத்தில் மிகுந்த அபிமானமிருக்கிற து. எங்களிடத்தி லப்படியில்லை. ஆனபடியினால் இதற்கவர் சம்மதிக்கப் போகிறதில்லை. நிச்சயந்தா ன். ஒருபுருஷனுக்கு நன்மை எந்தஉபாயத்தினால் வருமோ? அதைக்குறித்து விசாரித்து செய்யவேண்டுமே தவிர ஆலோசிக்கவும்கூடாது. அவனுக்கு இ[illegible] [illegible]

[illegible]

அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் புத்திரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: அப்பா மக னே! உனக்கு பலவான்களாகிய பிராதாக்களோடு

ஒருநாளும் விரோதம்வேண்டாமடா. அதும்குந்த கேட்டுக்குக்காரணமாகுமடா. அப்படிப்பட்ட தீமையாகிய காரியத்தை நீ நல்லதாக நினைக்கிறாயே: விஷம் பார்வைக்குச் சலம்போற் குளிர்ந்திருக்கும். அது ஒன்றைப் பற்றிக்கொள்ளுமானால் பிரமாதத்திற கிடம்பண்ணுமே: தீர்க்க ஆலோசனைசெய்து பாரடாமகனே: நீசெய்கிற அனர்த்தம் வெகுபேர்களைக் கெடுக்கும்போலிருக்கிறதே: கடைசியில் அது ஆயுதங்களுக்குப் பிராணனை இரையாகக் கொடுக்குமே: ஆனபடியினாலே அந்தக்கருத்தை அகத்திற்கொள்ளாது விட்டுவிடடா என்னருமைச் செல்வனே: என்று சொன்ன தந்தையை மறுத்துப், பின்னுமவன் மனதுசம்மதிக்கும்படி துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்:

கேளீர் பிதாவே! உமக்கு ஏன் மிகுந்த பயம்பிடித்திருக்கிறது? சூதாடவேண்டுமென்றால் நீரதற்கேன் விரோதஞ்சொல்லுகிறீர்? லோகத்திற் சூதென்பது ஏன் உண்டாயிருக்கிறது? நம்போலிகள் வேடிக்கையாய்ப்பொழுதுபோக்குகிறதற்கன்றோ பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்? அதை முன்னோர்களில வெகுபேர்கள் ஆடினார்களே: அதனாலே யாருக்கென்ன கேடுவந்தது? இக்காலத்திலும் அனேகராடுகின்றார்கள். அவர்களுக்குள்ளே தான் ஏதாகிலும் விரோதமிருக்கிறதா? அதுவென்ன ஆயுதங்களைக்கையிலெடுத்து கொண்டு சண்டைபோடுகிற வியாபாரமா? வேடிக்கையான ஆட்டம். ஆனால் அதிற் சிலருக்குப் பொருட்சேதமவரும். சிலருக்குப் பொருள்விருத்தியாகும். அப்படி நமக்குப்பொருள் கொஞ்சம் போனாலுந்தானென்ன குறையாமா? சாதாரணமாகிய போகங்களன்றோ அது சௌக்யம்: அப்படிக்கு எனக்கு ஒருநாளும் தோற்பவராது. ஏனென்றால் எனதுடைய அம்மான் சகுனியினுதவியிருக்கிறது. இவருடைய சாமர்த்தியமெப்படிப்பட்டதென்றால் - எதைமனதில் உத்தேசித்துப் பாசிகையை யுருட்டுகிறாரோ? அந்தப் பந்தயம் விழும். ஆனபடியினாலே பாண்டவர்களை இராச்சியத்தைப் பந்தயமாய் வைக்கச்செய்து சுலபமாய் அபகரிக்கிறேன. இதுவேயன்றி மனமடங்கிறதில்லை. அண்ணாலே! விளாவில் என்னபிப்பிராயப்படி செய்ய அனுமதி பண்ணுமென்று சொல்லியவனைப்பார்த்து வெகுவெறுப்புடனே திருதராஷ்டிரன் சொல்லுகின்றான்: மகனே! உனக்குச் சுயபுத்தியில்லை. ஒருவர் சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை. ஒன்றையிதையோதான் செய்கிறாய். இதன்பிரயோசனம உனக்குப் பிற்காலத்தில் தெரியப்போகிறது. அப்போ தனிக்கப்போகிறாய். உனனாலே இப்படிப்பட்ட அனர்த்தம் விளையுமென்று தீர்க்க தரிசியாகிய விதுரன் வெகுநாட்களுக்கு முன்னே சொல்லியிருக்கிறான். அது சரியாய்வந்தது. போ. போ: உனனிஷ்டம். என்னசொல்லியும் உன்துர்க்குணத்தைச் சீறிதும்விடாவிட்டால் அதற்குநான்யாதுசெய்வேன்? தெய்வச்செயல் யாராலேதடுக்கக்கூடுமானது? நடக்கவேண்டியது நடந்தேதீருமென்று நினைத்து விசனமடைந்து, சபையைச் செவ்வையாய் நிருமாணம் பண்ணும்படிக்குத் திட்டஞ்செய்து, விதுரனை அழைத்து வரும்படி தூதனையனுப்பினான். மந்திரிகள் சிற்பிகள் இவர்களெல்லாரு சபையை நன்றாய் நிருமித்து அச்சேதி தெரிவித்தார்கள். அந்த விதுரனும் தூதன் பேசசைக் கேட்டவுடனே அரண்மனைக்குவந்து, இராஜாவைப்பணிந்து உட்கார்ந்தான். அவனைப்பார்த்துக் குருட்டரசன சொல்லுகிறான்:

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனைக்கொண்டு பாண்டவரையழைப்பித்தல்.

தம்பீ! இப்போதே இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப் போய், இந்தநகரியில் நாம் புதியசபையொன்று நிருமாணம் பண்ணியிருக்கிறோமே இதைப்பார்ப்பதற்கும், இதிற் பிராதாக்களாகிய துரியோதனாதிகளோடு விளையாடுகிறதற்கும், சகலபரிவாரங்களுடனே இவ்விடத்திற்குவரும்படி நான்சொல்லியதாகச் சொல்லிப், பாண்டவர்களைச்சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டுவாவென்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தான. அதுகேட்ட விதுரனசொல்லுகிறான்: ஓ மகாராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் ஒருவனுக்குப் பின்னே கேடுவருவதாயிருந்தால் முன்னே புத்திகெடுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியப்படி, இப்போது உமக்குப் புத்திகெட்டிருக்கின்றது. அதனாலேதான இப்படிக்குச் சொன்னீர். உமதுவார்த்தையைக் கேட்டதினால எனக்கு மிகுந்த விசனமுண்டாகிறது. அவர்களை நீர் மனமறிய மோசஞ்செய்வதற்கன்றோ அழைத்து வரச் சொல்லுகிறீர்? இதை உமதுமனம் ஒப்புக்கொண்டதற்கு ஆச்சரியப்படுகிறேன. இப்படி நீர் வஞ்சனைசெய்வதினால் அவர்களுக்கொரு குறைவுமுண்டாகிறதில்லை. உமக்குத்தான் குலநாசம் வரப்போகிறது. இதற்கு எள்ளத்தனையுஞ் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் - அவர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைகொண்ட உமதுபுத்திரன, அச்செல்வங்களையெல்லாம் அபகரிக்கிறதற்காக மோசமாய்ச் சூதாட யத்தனப்பட்டிருக்கிறான. அப்படியினாலே அவர்களுக்கும் உமதுபுத்திரருக்கும் வெகுவிரோதம் உண்டாகும். அவர்கள் பலவானாகளானபடியினாலே பலஹீனரான உம்முடைய பிள்ளைகளைப் பரிகாரமாய்க் கொல்லுவார்கள். இது இப்போதில்லாவிட்டாலும் கொஞ்சகாலங்கழித்தாவது நடக்கும். அப்பால் நீர் புத்திரசோகத்தில் விழுந்து தவிப்பீர். ஆகையாலே இந்த யோசனையைவிட்டுவிடும் க்ஷேமப்படலாம். என்றுசொல்லியதைத் திருதராஷ்டிரன்கேட்டுச் சொல்லுகிறான்:

ஓ என்தம்பி விதுரா! நாமசூதாடும்படி நியமிக்கிறோமேயன்றி, யுத்தஞ்செய்ய நியமிக்கவில்லை. அப்

படியிருக்கக் கலகமெப்படிவரும் ? நாமும் வீஷ்மர் முதலானபேர்களும் பக்கத்திலேயே இருப்போமன்றோ ? ஆனபடியினாலே வித்தியாசம் ஒன்றும் வராமற் பார்த்துக்கொள்ளுவோமே யல்லது கலகம்வரப் பார்ப்போமா ? தெய்வமும் நமக்கு அனுகூலமா யிருக்கிறபக்ஷத்தில், ஒருகேடும் வரப்போகிறதில்லை. அது பிரதிகூலமா யிருக்கிறபக்ஷத்தில், வரவேண்டிய கேட்டை மறுக்கக்கூடுமோ ? பிரமன்முதற் பிபீலிகை வரையிலுள்ள சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் உண்டான சுகதுக்காதிகளனைத்துந் தெய்வத்தின்வசத்திலிருக்கிறதேயல்லது நமது சுதந்தரமல்லவே. ஆனபடியினாலே எனபேச்சை மறுக்காமற்போய், உதிஷ்டிரனை அழைத்துவாவென்று சொன்னான், கண்ணில்லாவரசன். இப்படி சொல்லியதைக்கேட்ட விதுரன் தெய்வத்தின்செயலைத் தடுப்பது கூடாதென்றுநினைத்து, மனதிற் சந்துஷ்டியில்லாமல் ரதமேறிக்கொண்டு, இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்குப்போய் அவ்விடத்திலிருக்கிற பேர்களாலே தகுந்தபடி பூசிக்கப்பட்டு; குபேரனுடைய மனைக்குச் சமானமாகிய உதிஷ்டிரருடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவன்வந்தசேதி தெரிந்தமாத்திரத்திலே உதிஷ்டிரர் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய் தகுந்தமரியாதைசெய்து, அர்க்கியபாத்திய ஆசமனீய மதுபர்க்கங்கள் கொடுத்து வினவுகிறார்: ஐயா விதுரரே ! உம்மைப் பார்க்குமளவில் விசனமுற்றவரைப்போற் காணப்படுகிறது. அப்படி காணப்படுவதற்கு முகாந்தரம் என்னகாரணமோ தெரியவில்லை. மூப்பராகிய நமதுபிதாவும் அவருடைய புத்திரரும் க்ஷேமமா யிருக்கிறார்களா? அவர்களெல்லாம் பிதாவுக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறார்களா ? நீர் அவர்களால் தீங்கில்லாமல் வந்தீரா? ஆயினும் நீர் சந்தோஷமா யிராததகாரணத்தை சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, விதுரன் சொல்லுகிறான்:

கேளும் உதிஷ்டிரமகாராஜனே ! உமது பிதாவாகியும் ஞானக்கண்ணை யுடையவராகியு மிராநின்ற திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவும்; அவருடைய சகலபந்துக்களும், க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள். அவருடைய குமாரர்களும் அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து வருகிறார்கள். அந்தமூப்பராகிய ராஜா உம்முடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கும்படியாகவும், தாம் உமது சபைபோல் நிகராய் நிருமித்திருக்கிற புதியசபையைநீங்கள் பணிவுடன் பார்த்துகளித்து அதில் இஷ்டர்களோடு சூதாட வேண்டுவதற்காகவும், உம்மை அழைத்துவரும்படியாக எனக்கு நியமித்தார். மேலும் அப்படிக்கு நீர் வருகிறபோது, தம்பிமார்களோடும் - பாரியைகளோடும் - மற்றுஞ் சகல பந்துக்களோடும் - அச்சபைக்கு வரவேண்டுமென்று தமக்கு வெகு ஆசையிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லச்சொன்னார். இப்போது அந்தச்சபையிலே சகலமானபேரும் வந்திருக்கிறார்கள். சூதாடுகிற அனேகருஞ்சித்தமா யிருக்கிறார்கள். நீர் வரவேண்டுவதொன்றுதான்குறை. இந்தப்படிக்கு அவர்சொல்லி ஆக்கியாபித்தவண்ணஞ் சொன்னேன். அப்பால் உமது சித்தப்படியே நடவும். என்று கூறக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார்: ஓ விதுரரே ! சூதாடுவதற்காக என்னை ராஜாவரும்படி கட்டளையிட்டாரோ. அப்படியேநான் அவிடம்வந்து சூதாடும்வேளையில் நமக்கும் அவர்களுக்கும் மிகுந்தகலகம் நேரிடுமன்றோ ? ஆனபடியினாலே அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நானெப்படியங்கீகரிப்பேன்? நல்லது உமக்குச் சம்மதியாகில் அப்படி செய்கிறேன். எப்போதும் நீர் சொல்வதைக்கேட்டு நடக்க எனக்கு மனதிருப்தியா யிருக்கின்றது. ஆனபடியினாலே நீர் சொல்லுமென்ன. அதற்கு விதுரன்கூறுகின்றான்.

ஓ உதிஷ்டிரரே ! சூது எல்லாப் பொல்லாங்குகளுக்கும் மூலகாரணமென்று யோசித்துத்தான், இம்முயற்சி வேண்டாமென்று நான் மகாராஜாவுக்கு வெகுவாய்ச் சொன்னேன். அவர்கேளாமல் உம்மையழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். நீர் சகலமுந்தெரிந்தவரானபடியினாலே எப்படி நடப்பது நன்மையோ அப்படி நடக்கலாமென்று கூறியதைக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர்-ஓவிதுரரே! அச்சபையிற் சூதாட்டத்தில்வல்லமையுடையவர்கள் யாராயிருக்கிறார்கள் ? என்னோடு கூடயாவராடப்போகிறார்கள் ? இந்தச்சங்கதிசொல்லவேண்டுமென்னவே விதுரன்சொல்லுகிறான்: அந்தச்சபையிற் காந்தாரதேசத்து ராஜனாகிய சகுனியிருக்கிறான். அவனோ? தனக்குவேண்டிய விருத்தம் போடவல்லவன். அவனுக்குச்சரியாய்ச்சூதாடவல்லவர் ஒருவருமில்லை. இவன்தான் தலைவன். அன்றியும் விவிம்சதி- சித்திரசேனன் - சத்தியவிரதன்- புருமித்திரன்- ஜயன்-இவ்வளவுபேருமிருக்கிறார்கள். இவர்களுஞ் சூதில் வல்லவர்கள். இவ்வளவுமன்றியிறரெல்லோரும்வேடிக்கை பார்க்கவந்திருக்கிறவர்கள். என்று கூறக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா ! அவர்களெல்லாம் வெகுமாயாவிகள். கபடமாய்ச்சூதாடிமோசஞ் செய்கிறவர்கள். அவர்களுடனேசூதாடல் மிகவும் அபாயகரமாகிய காரியம். நானும் அதைக்குறித்து எனக்குத் தோற்றுகிற தென்னவென்றால் - திரிதராஷ்டிரமகாராஜா பெரியபிதாவானதினால் எனக்குக்கேட்டைச் செய்யமாட்டாரன்றோ ? அவரோ யிச்சூதாடும்படி இட்டகட்டளையை மீறிநடப்பது நன்மையல்லவே: ஆனபடியால் வருகிறேன். சூதுமாடுகிறேன். ஆனாற் சகுனியோடே ஆடச்சம்மதியில்லை. ஆகிலும் ஆடவென்றழைத்தால் மாட்டேனென்று சொல்லவல்லவனல்லேன். அப்படி யெனக்கு விரதம். வரவேண்டியது விதிப்படியாகையால் அதனால் என்ன வந்தாலுஞ்சரிதானென்றுசொல்லித், தமது சேவகர்களை நோக்கி அஸ்தினாபுரிக்குப் போகவேண்டுவதற்காக வாகனங்களும் - சேனைகளும் - சன்னத்தப்படுத்துங்களென்று கட்டளையிட்டார். அவர்களும் - அப்படி

யே சகலசேனா பரிவாரங்களைச் சன்னத்தப்படுத்தி, இரதங்களையுங் கொண்டுவந்து நிறுத்தித் தருமராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

பாண்டவர் அஸ்தினபுரம்வருதல்.

பின்பு தருமபுத்திரர் புரோகிதரை முன்னிட்டு வேதியர்களைப்பணிந்து ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, திவ்வியமாகிய கசெகிரீட குண்டல கேயூரஹார முதலாகிய ஆபரணங்களைப் பூண்டு புறப்பட்டு, அரண்மனை வாசலில்வந்து, இராஜசூயத்திற் பாஞ்சாலதேச ராஜாகொடுத்த ஒப்பற்ற அநேகவித அலங்காரங்களாலே விளங்காநின்ற ரதத்தின்மேலேறி, கங்காப் பிரவாகம் போன்ற வெண்சாமரை யிருபுறங்களில் வீசவும், எதிரிற் பதினெண்வாத்தியங்கள் முழங்கவும், ஆலவட்டங்கள் - பதாகைகள்-மகரதோரணங்கள் - முதலான விருதுகள் முன்னும்பின்னும் விளங்கவும், வந்தியர் துதிக்கவும், மாகதர் விருதுகூறவும், நால்வகைச்சேனைகள் படைசூழ்ந்துவரவும், அநேகவீரர் ஆயுதங்களையேந்திச் சுற்றிலுங்காத்துவரவும், முன்புறத் தேரின்மீதில் வீமசேனனும், பின்புறத்தேரின்மீதில அர்ச்சுனனும், இருபார்சுவங்களிலுள்ள இரண்டு தேரின்மீதில் நகுலசகாதேவர்களுமாகவிருந்து நாற்புறத்துங் காப்பாயவரவும், இவ்வகையாய மகாவிபவத்துடனே புறப்பட்டார். திரௌபதி முதலாகிய மாதர்கள் சிவிகைகளிலேறி, அநேகங்குதிரைவீரர்கள் சூழ்ந்துவரப் புறப்பட்டார்கள். இப்படி தேவேந்திரன சகலதேவர்களாலுஞ் சூழப்பட்டு ஐராவதத்திலேறிப் புறப்படுவதுபோற் பாண்டவராஜன் சகலபரிவாரங்களோடும் புறப்பட்டு, வழிகளிலுள்ள நதிகளையுங்காடுகளையும் மலைகளையுந்தாண்டி, அஸ்தினாபுரிக்குச் சமீபத்தில்வந்து, சமபூமியாய் ஜலசம்ருத்திமுதலிய சகலவளங்களுமமைந்த தோட்டத்திற் சேனைகளை யிறங்கி, அன்று அங்கேயேவாசஞ்செய்தார். அப்போது விதுரன் இவர்களுடைய சர்வாங்கங்களை நோக்கி வெகு ஆனந்தமடைந்து, ஐயா! இப்படி ஒருக்கபடில்லாத பிதாவின் ஆணையாலே வராநின்ற சுகுணநிதியாகிய இவனாவதிசித்துக்கொண்டு உன்னை அழைக்கின்றனே இதென்ன அபிப்பிராயமென்று மனஸ்தாபப்பட்டு, உதிஷ்டிரரோடு, துரியோதனனை யனுமதிப்பட்டதும், திருதராஷ்டிரன அனுமதியாச் சகுனியைச் சொண்டு சூதாடுவித்துச் செல்வங்களைக் கவரத்தினைப்பட்டிருக்கிறதும், ஆகிய எல்லாச் சங்கதிகளையுஞ் சொன்னான்.

அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் விசனங்களை யடக்கிக்கொண்டு விதுரனை நோக்கி, ஐயாவிதுரரே! இவ்வளவு கபடத்தை மனதில்வைத்து இராஜாவென்னை அழைப்பித்தாரன்றே? ஆனாலும் நான் விசனப்படவில்லை: ஏனென்றால் - லோகத்திலே அவனவன் கருத்துவெவ்வேறாக இருக்கிறது. அதற்குத்தக்கபடி யவனவன் செய்கிறான். நமக்குத்தோற்றினபடி நாமுஞ் செய்யலாமே: நம்மை இராஜாவரவேண்டுமென்று அழைக்க மாட்டுவரோயன்றி, வலிமையிலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாரே: அவரழைத்தபடி நான்வராமற் போனாலும், வந்து சூதாடாமற்போனாலும், அவர்களுடைய எண்ணம் வீணாகுமன்றோ? இவ்வளவுதானே யிருக்கிறது. ஆகையால இது ஒருயோசனையா? ஆனால் ஒன்றிருக்கிறது. சூதாட வழைத்தால் வரமாட்டேனென்று சொல்லக்கூடாத விரதமொன்று எனக்கிருக்கிறது. அதனாலேதான்வந்தேன். இல்லாவிட்டால் தீமையை விளைவிக்கும்படியாகிய சூதாடுதற்கு நான் வரமாட்டேன். இனியாடித்தான தீரவேண்டும். அதில் நன்மைவந்தாலும்-சரி தீமைவந்தாலும்-சரி: தெய்வச்செயலன்றோபெரிது? நாம்செய்வதென்ன? ஆனால் ஜனங்களுக்கும் பிராமணருக்கும்-கோக்களுக்கும்-மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்பது மாத்திரந்தான் நம்மால் கோரத்தக்கது. என்றுசொல்லி மறுநாட்காலையிற் சேனைசன்னாகங்களுடனே புறப்பட்டுப் போகையில் விதுரனைப்பார்த்து, ஐயா! சூரியன் தன்னைப் பார்ப்பவர்களின் கண்ணைப் பழுதுறச்செய்வதுபோல், தெய்வமானது சங்கடம்வரவேண்டிய காலத்தில் மனிதனுடைய புத்தியையழிக்கும். யாவும் எல்லாவகைகளினாலுந் தெய்வத்தின் வசத்தி லிருக்கின்றனவேயன்றி, நம்முடையவசத்திலும்-நம்முடைய சுதந்திரத்திலும்-ஒன்றுமில்லை.

ஆனபடியினாலே இப்போதெனக்குச் சூதாடும்படி நேரிட்டது தெய்வசெயலென்றெண்ணுகிறேன். ஏனென்றால் - சூதாடலினால் வருவதுகேடென்றறிந்திருந்தும் அதைவிலக்குவோமென்றால், தந்தைசொல்லைத்தடுப்பது அதிலும் பெருங்கேடா யிருக்கின்றது. நானென்னசெய்வேன்? வருவதையநுபவிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டே யாவருஞ் சூழ்ந்துவர நகரத்திற்சென்று, அரண்மனைக்குட்போய் திருதராஷ்டிரன் - வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர்-அசுவத்தாமா - சோமதத்தன -காந்தாரி-முதலியபெரியோர்களைக்கண்டு தண்டனிட்டு, அவர்களா லாசிர்வதிக்கப்பட்டு, துரியோதனன் முதலானோரையுங்கண்டு யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து, மற்ற யாவரையாவரை யெப்படி மரியாதை செய்யவேண்டுமோ? அப்படி மரியாதை செய்து, அவரவர்களாலுந்தக்கபடி பூசிக்கப்பட்டார். வீமசேனன முதலாயினோரும் அப்படியேபெரியோர்களைப்பணிந்து ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு, மற்றப்பேர்களையுந் தக்கபடி யுபசரித்தார்கள். திரௌபதியும் மாமனார்மாமியார் முதலானோரைப்பணிந்து ஆசிர்வாதம் பெற்றுத், துரியோதனன்முதலானோருடைய மனைவிகளைக்கண்டு குசலத்தை வினவினள். அவர்கள் இவளுடைய செல்வப்பெருக்கைப்பார்த்துப் பொறாமைப்பட்டார்கள். பின்பு பாண்டவர்கள் தமது பத்தினி

களோடுகூட திவ்வியமாகிய ஒருமனையிற்சென்று, ராஜாவின் அநுமதிப்படிக் குஸ்நானமுதலானவை நிறைவேற்றி, எல்லாப் பந்துக்களோடுங்கூட விநோதமாகிய அன்னத்தைப் புசித்து, சந்தனமுதலிய சுகந்தங்களைப்பூசி வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்து, இராத்திரியில் வீணைமுதலானவெகு இனியவாத்தியங்கள் பாடககேட்டுக்களித்துச் சயனித்திருந்தார்கள்.

தருமராஜனோடு தூரியோதனனும் சகுனியும் சூதாட வாலோசித்தல்.

உதிஷ்டிரர் தம்பிமாரோடு பொழுதுவிடிந்த உடனே எழுந்திருந்து, நித்தியாநுஷ்டானங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றித், திரிதராஷ்டிரனை வந்துபணிந்து, அவனுடைய உத்தரவின்படி சபைக்குப்போனார். அங்கேமோசஞ்செய்வதற்காகச் சகுனியுடன் சித்தமாயிருக்குந் தூரியோதனனானவன் உதிஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓ அண்ணா திஷ்டிரமகாராஜனே! இச்சபையைப்பாரும். இதிலநமமுடைய இஷ்டர்களெல்லாரும்வந்துசேர்ந்திருக்கிறார்கள். நீரும் வந்து சேர்ந்தீர். இனியொருகுறைவுமில்லை. ஆனால் எனக்கொரு கருத்திருக்கிறது. அதென்னவென்றால்-இஷ்டர்களெல்லாருஞ் சேர்ந்திருக்கிறபடியினாலே நாம்போஜனத்திற்குப்போகுமளவும் போதுபோகவேண்டியதாகையால், கள்ளங்கபடு சூதுவாதுகளிலொன்றுமறியாத மனத்தினையுடைய எனதுமாமனும் நீருமாகச்சொக்கட்டானாடவேண்டுமென்பதுதான். இதை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும். ஆனால் அதிலொன்றிருக்கிறது. அதாவது - ஆடவேண்டிய ஆட்டம் இன்னயின்னபடி என்னென்றும், அவ்வாட்டத்திற் பந்தயமவைப்பது இன்னயின்னதை என்றும், ஓர்கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆகையால் இதைக்குறித்து நீர் சொல்லுமென்று சொல்லியதைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார். கேளுந்தம்பி தூரியோதனா! சூதாடலென்பது நல்லதல்ல. அதில் வஞ்சனையாயாடுவது பெருந்தப்பு. க்ஷத்திரியர் ஒருவரையொருவர் வெல்லுவது பராக்கிரமத்தாலேயன்றி, சூதினால் வெல்லுவது தருமமல்ல. இராஜநீதியுஞ் சூதை விலக்கியிருக்கின்றது. இப்படியே பலசாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பட்டிருப்பதனாலும் பதிதருஷகாரணமாகிய அந்தச்சூதாடலை நீ நாடாதேயுதிக்கிறாய். பெரியோர்கள் எவ்வளவும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஆனபடியினாலே எனக்குஞ் சம்மதியில்லை. நல்லது சும்மா பொழுதுபோக்காக ஆடுவோமென்றால், நீங்கள் வஞ்சனையாயாடுகிறீர்கள். அப்படிக்கு என்னை வஞ்சிப்பது உங்களுக்கு நியாயமல்ல என்று சொல்லியதைக்கேட்ட சகுனியானவன் தருமராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

ஓ உதிஷ்டிரரே! லோகத்தில் அனேகிதனால் லாபம் நேரிட்டாலும் - நஷ்டம் நேரிட்டாலும் - சினேகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமேயல்லது, லாபநஷ்டங்களைப் பார்க்கலாகாது. அப்படிப்பட்டநேசமுடையவர்கள் தான் ஒருத்தரோடொருத்தர் சூதாடலாம். இப்போது நீருமைப்பதைப் பார்த்தால் எங்களை மோசக்காரரென்று நினைத்து, இவர்களோடு ஆடினால் நாம் ஏமாறுவோம்: அதனாற் பொருள் கெட்டொழிந்து போகும் என்று பயப்படுகிறதாய்க் காண்கிறது. அப்படி பயமிருந்தால் நீ ராடவேண்டாம். ஆடவந்தால் சரியாய் ஆடித்தீரவேண்டும். அதிற் பந்தயம்வைக்காமற் சும்மா ஆடுவது நன்மையல்ல. ஆடுமளவில் தோற்பும்-ஜெயிப்பும்-ஒருவன்பங்கல்ல. இருவருக்கும் பிரமாணம் நேரிடும். அதில் உமக்குத் துயிரியமிருந்தால் ஆடவாரும். இல்லாவிட்டால் வேண்டாமென்று சொன்னேன். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர்-ஓ சகுனிராஜனே! உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேள்: முன்பு அறிதரும்-தேவரும்-சொல்லியிருக்கிறதென்னவென்றால், க்ஷத்திரியனானவன் சுவர்க்கத்தில் ஒருவாசனுண்டு. அதென்னவெனில், தருமமாகியுத்தம் பண்ணிச் சம்பாதித்து ராச்சியத்தைச் சத்தியத்துடன் ஆள்வதுதான். அப்படியே நரகத்திலும் ஒருவாசலுண்டு. அதாவது, வஞ்சனைசெய்து எதிரியின் ராசியத்தை அபகரித்துத் துர்நீதியாய் அரசாள்வதுதான். அன்றியும் க்ஷத்திரியன் தருமயுத்தஞ்செய்து ஜயித்தால் சுவர்க்கம். [illegible] நரகம். கபடத்தினால் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்தால் பழியுண்டாவதன்றி, கெடுதலும் நரகம். சூதினால் [illegible] கெட்டுப்போகும். அதனால் நரகமுண்டு. என்று பலவாறு அந்தப்பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். [illegible] நமக்குள்ளாட்டமே [illegible] ராசியத்தைத் தருமமாய்ப் பரிபாலனஞ்செய்து பிரமாணமாக [illegible] வேண்டும். இவ்வளவுதான் எனதிஷ்டம். இதுவேயன்றி அநியாயமாய் ஒருவரைப்பந்தையும் [illegible] மாட்டேன். இப்படிப்பட்ட [illegible] நீ வஞ்சனையாய சூதாடவேண்டாம். [illegible] வஞ்சனையாய்ச் [illegible] ஆகாது. அப்படி வஞ்சனையாய்ச் [illegible] எதிரியின் [illegible] [illegible] சம்மதமில்லை. [illegible] சகுனியானவன் சொல்லுகிறான்:

ஓய் ராஜனே! [illegible] [illegible] அறியாமலா [illegible] விளையாடினாய்? [illegible] [illegible] தருக்கினையா? அப்படியே [illegible] சூதாடத்தொடங்கினவன் [illegible] [illegible] பந்தயங்களையுங் கெலிப்பான். [illegible] [illegible]. அதை வஞ்சனையென்று சொல்லலாமா? இருவர்சேர்ந்து சூதாடினால்: ஒருவன் சயித்திருப்பான். ஒருவன் தோல்வியடைந்தவனாயிருப்பான். அதனாலே ஒருவனையொருவன் வஞ்சனைசெய்தானென்று யார்சொல்லுவார்கள்? அப்படித்தான் நீரும் நானுஞ் சூதாடினால் அதில்வஞ்ச

னையுண்டென்று எப்படிச்சொல்லலாம். ஆனால் நீர் பயப்படுகிறபடியினாலேயும், பொருட்போய விடுமென்னும் பீதி உமக்கிருக்கிறபடியினாலேயும், நானறிந்தமட்டும் நீர் வெகு நாளைய உலோபியானபடியினாலேயும், என்னோடு நீர் ஆடவேண்டாம் போம்: என்று சகுனி துதிக்கூறினான். அப்படி சொல்லியதைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் சொல்லுகிறார்: ஐயா சகுனிராஜனே! உலகத்தில் யாருக்காயினும் சூதாடுதல் சகுனமென்று பொதுவாகச் சொன்னால், உனக்கென்ன அதில் மனஸ்தாபம்! நானோ உலோபி? நானோ பயமும் பீதியுமுடையவன்? அப்படி ஒருக்காலும் நினைக்கவேண்டாம். யாராயினும் ஒருகாரியார்த்தமாய் என்னை வேண்டி அழைப்பார்களாகில், அக்காரியம் எனக்குப் பயனில்லாததாகுமாயினும் உடம்படாமலிருக்கமாட்டேன். அது என் விரதம். ஆனபடியினாலே உனதிஷ்டப்படி இப்போது ஆடுகிறேன். அதனாலே என்ன வருமோ அதையும் அனுபவிக்கிறேன். தெய்வமிருக்கிறது. அது இஷ்டம்போலென்று சொல்லியும் கேளாவிட்டால், நானென்ன செய்யமாட்டேன்? ஆனால் இவ்விடத்தில் யாரோடே யாராட வேண்டுவது? யார் பந்தயம் வைக்கவேண்டுவது? இதைச் சொல்லென்று சொல்லிய தருமபுத்திரரை நோக்கித் துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! தனங்களினாலும், ரத்தினங்களினாலும், [illegible] வேண்டியதோ! அவைகளையெல்லாம் பந்தயம் நான் வைக்கிறேன். என் மாமன் சகுனி உம்மோடு சூதாடுவான். [illegible] என்று சொன்னதைக் கேட்ட தருமபுத்திரர், அப்பா துரியோதனா! ஒருவன் பந்தயம் வைக்க ஒருவன் ஆடுவது [illegible] யில்லை. ஒருவனுக்காக மற்றொருவன் ஆடக்கூடாது. நீயே பந்தயம் வை. நீயே ஆடு. என்று சொன்னதைக்கேட்ட துரியோதனன் - ஓ அண்ணா! என்னுடைய [illegible] ஆடுகிறபடி [illegible] வைக்கிறேன்.

தருமராஜனும் சகுனியும் சூதாடுதல்.

இப்படி [illegible] சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் [illegible] சபையில் [illegible] துரோணர் - கிருபர் - முதலிய பெரியோர் [illegible] சந்தோஷமாய் [illegible] ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். [illegible] சாஸ்திரங்களை [illegible] அந்த சபை [illegible] தேவசபையைப் போல விளங்கிற்று. [illegible] தருமபுத்திரர் [illegible] சொல்லுகிறார்: கேளாய் துரியோதனா! எனக்கு அநேக ரத்தினங்களும் பணங்களுமுடைய ராசிகளும் அணைக்கலாம லிருக்கின்றன. அவைகளை நான் பந்தயமாக வைக்கிறேன். நீ வைக்கவேண்டிய சொல்லென்று சொல்லியதற்குப் பதில் துரியோதனன் சொல்லுகிறான்: கேளும் அண்ணா! எனக்கும் வெகு பொருட்கூட்டங்களிருக்கின்றன. ரத்தினக் குப்பைகளுமிருக்கின்றன. பொருட்செல்வமுடையவர்களுக்குள் நானே சிறந்தவன். அவைகளையெல்லாம் பந்தயமாய் வைக்கிறேன். என்று சொல்லக்கேட்டுத் தருமபுத்திரர் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டார். இப்படி இருவரும் பந்தயம் வைத்தபின்பு, சகுனியானவன் கையில் பாச்சிகைகளை எடுத்துக்கொண்டு சபையிலிருப்போரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! நீங்கள் யாவரும் என் பேச்சைக் கேளுங்கள். துரியோதனனுக்காக நானாடுகிறேன். [illegible] தருமபுத்திர ராஜரே! இருவராலும் பந்தயங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்னுடைய [illegible] பாச்சிகைகளை எடுத்திருக்கும் வேளை [illegible]? அந்த விருத்தம் [illegible] நானடிவேனாகில், நான் ஜயித்தவன். இல்லாவிட்டால் தோற்றவன். தோற்றவன் வைத்திருக்கும் பந்தயங்களை ஜெயித்தவன் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. இந்த ஏற்பாட்டை யாவரும் அங்கீகரியுங்களென்று சொல்லி, கையிலிருக்கும் பாச்சிகைகளை யுருட்டினான். இவன் எண்ணத்தின்படி விருத்தம் [illegible] அந்த விருத்தங்களே அந்தப் பாச்சிகைகளி லிருந்தன.

இப்படியாக ஜயித்துத் தருமபுத்திரரை நோக்கி, ஓ ராஜனே! உமது பந்தயத்தை எடுத்துக்கொண்டேனென்றான். தருமபுத்திரர் அதைக்கேட்டு, ஓ சகுனி! சரிதான். நான் இப்போது வைத்த பந்தயத்தை நீ ஜயித்து எடுத்துக்கொண்டாய். அதுபோகட்டும், இதோ அநேக பொற்பாத்திரங்கள் - வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் - இரத்தினப் பாத்திரங்கள் - ஆபரணங்கள் [illegible] இவைகளையெல்லாம் சேர்ந்து இப்பந்தயம் வைக்கிறேனென்று எடுத்துவைத்தார். சகுனியும் முன்போல பாச்சிகை போட்டு ஜயித்தான். பின்பு [illegible] பொற்சங்கிலிகளாலும் அலங்கரித்து, [illegible] யுத்தங்களுக்கு [illegible] நின்றுகொண்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். சகுனியும் பாச்சிகையை உருட்டி ஜயித்தேனென்றான். பின்பு தருமபுத்திரர் மற்றொருகாற் சொல்லுவார் [illegible] எப்படிப்பட்ட யுத்தங்களில் தாக்கினாலும் எதிர்ப்படாதனவாய், அக்காலத்தில் [illegible] களாய், அருவிசலம்போல மதம்பெருக்கெடுக்கக் கூடியவைகளாய், மகா வீரர்கள் ஏறுவதற்குத் தகுந்தவைகளாய், பொற்பணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவாய், உயர்ந்த

பட்டினாலாகிய மேலங்கி போர்த்தவைகளுமாகிய ஆயிரம் ஆண்யானைகளும் ஆயிரம் பெண்யானைகளுமிருக்கின்றன. அவ்விரண்டாயிரம் யானைகளையும் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். மேற் கூறலாகிய அந்தச் சகுனியும் முன்போலவே பாசிகையால் சொன்ன விருத்தம் போட்டு ஜயித்தேனென்றான்.

அதன்பின் தருமபுத்திரர் பொல்லாத விதிவசத்தால் பேய்பிடித்தவர்போல் அசூயையில் ஓர் ஆவேசங் கொண்டு, ஐயா சகுனிராஜனே! என்னிடத்தில் லக்ஷந் தாசிகளிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லோரும் பதினாறு வயதுள்ள யௌவனப்பருவமுடையவர்கள். ரூபலாவணிய சவுந்தரியங்களில் சிறந்தவர்கள். நாட்டியங்களிலும் கீதத்திலும் தேர்ந்தவர்கள். மெருகிட்ட தங்கம்போன்ற மேனியுடையவர்கள். உயர்ந்த பணிகளும் வஸ்திரங்களும் தரித்திருக்கிறவர்கள். சுகந்தமுடைய தேகமுள்ளவர்கள். சங்கீதத்திலும் - பரதத்திலும் - வெகுசாமர்த்தியமுடையவர்கள். எனக்கும் என்னோடு கூடப் போசனம்பண்ணுகிற பெரியோர்களுக்குஞ் சாலத்த ஸ்வாகதங்களைப் பாடுகிறவர்கள். அப்படிப்பட்ட அந்தலக்ஷந் தாசிகளையும் பந்தயம் வைத்தேனென்ன அதைக்கேட்ட சகுனியும் பாசிகையாடி ஒருநொடியில் ஜயித்தேனென்றான். உதிஷ்டிரர் மறுபடியும் - ஓ சகுனிராஜனே! இந்தத்தாசிகளையெல்லாம் ஜயித்தாயே. இவ்வளவு என்னிடத்தில் முன்சொல்லிய தாசிகளைப்போல அடிவருகிருக்கவேண்டிய சகல சுகுணங்களையுமுடையவராய், ஆண்டையினிடத்தில் விசுவாசத்தோடு பணிசெய்யத் தக்கவர்களுமாக இலக்ஷந் தாசர்களிருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பந்தயமாக வைக்கிறேனென்னவே, காந்தாரராஜன் மகனாகிய சகுனி பாசிகையுருட்டி ஜயித்தேனென்றான்.

பின்பு உதிஷ்டிரர் யுத்தத்திற்கு உபயோகமானவைகளாயுஞ் சகலவித அலங்காரங்களையும் பெற்றுள்ள [illegible] தங்கத்தினால் கட்டிகளில் நன்றாய்க் கட்டப்பட்ட மணிகள் போகிறாற்போல் [illegible] தேரை [illegible] ருக்கிறார். அந்தத் தேர்களின் சாரதிகளெவரும் [illegible] அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் [illegible] தத்தில் [illegible] சம்பளம் [illegible] வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட [illegible] அந்தச் சூதுகளைத் தேர்களையும் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். அதைக் கேட்ட சகுனி - [illegible]! இதோபார் அந்தத் தேர்களை [illegible] வாசனைப்படி [illegible] அடிச்செய்தான். [illegible] னவர் [illegible] ஜன [illegible] திப்பருதியுள்ள [illegible] பயந்திருக்கிறபோர் பன்னிரண்டாயிரம் நாற்பதினாயிரமானிந்த குதிரைகளைப் பந்தயமாக்கினார். அவைகளையுஞ் சகுனி அட்டகாசத்துடனே ஜயித்தான். மறுபடியும் பாண்டவராஜாவானவர் தமக்கிருக்கிற தேர்கள் - [illegible] - [illegible] முதலாகிய சகலவாகனங்களையும் [illegible] பந்த

யமாகவும், நானூறு கடாரங்களில் நிரம்பவைத்திருக்கிற பொருள்களை யொருபந்தயமாகவும் வைக்க; அவைகளையுஞ் சகுனி இரண்டுதரம் பாசிகையையுருட்டிச் ஜயித்தான்.

திருதராஷ்டிரனோடு விதுரன் வெறுத்துரைத்தல்.

இவ்விதமாய்ப் பாண்டவராஜன் பெருஞ்செல்வங்களைப் பந்தயமாகவைத்துத் தோற்கவும், சகுனி அவைகளைக் கபடமாய்ப் பாசிகையாடி மனதில் வெளவுகிற கர்வமில்லாமல் ஜயிக்கவும் இருக்கக்கண்ட விதுரன் மனம் பொறாமல், திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ ராஜாவே! நானிந்த வார்த்தை சொல்லுகிறேன் அதைநீர் ஏற்றுக்கொள்வது வருத்தந்தான். மரணவியாதியுற்றிருந்து சாகப்போகிறவனுக்கு நல்லமருந்தைக் கொடுத்தால் அவன் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டானன்றோ? வலுவில் வாயிற்போட்டாலும் உமிழ்ந்துவிடுவான். அதுபோல நான்சொல்லும்பேச்சு உம்முடைய மனதில் உறைப்பது வருத்தமாயிருக்கும். ஆனாலும் உம்மிடத்திலிருக்கும் பக்தியினாலே அதைச்சொல்லாமலிருக்கக்கூடவில்லை. நீர் என்னிடத்தில் தயைசெய்து அங்கீகரிக்கவேண்டும். அதென்னவென்றால் - உம்முடைய குமாரனாகிய துரியோதனன் பிறந்தபோது நரிபோற்கூவினானே அதனாலே அவனையப்போதே கொண்டுபோய்க் காட்டில் எறிந்துவிடவேண்டுமென்றும், அவனிருந்தால் சகலசங்கருக்கு நாசஅனர்த்தங்களும் [illegible] உண்டாகுமென்றுஞ் சொன்னேனே. அதைக்கேட்காமற்போனீர். பின்பு அவனை இராஜ்யத்திற் கதிகாரியாக்கவேண்டாமென்று சொன்னேன், அதையும் கேளாமற்போனீர். பின்பு சூதாட்டத்தினம் வேண்டாமென்று சொன்னேன். அதையும் [illegible] அகோரமாய்ப் போயிற்று. நீர் துரியோதனனைப் [illegible] [illegible]. அப்படி [illegible]. [illegible] [illegible]. அவன் [illegible] [illegible] போலத் [illegible]. அவனை [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] அவனிருக்கிறான் [illegible]. அதனாலே அதனுடைய [illegible] [illegible] யமாட்டாது.

ஓ மகாராஜனே! ஒருவன் [illegible] தம் [illegible] தனக்கிட்டிருக்கிறதைப் பார்த்து ஒருவன் அதனருமை [illegible], [illegible] மலையிலும் [illegible], [illegible] போய்; அதற்கேற்ற [illegible] தவறிவிழுந்து [illegible] யாரே லெப்படியோ? அப்படியே இந்தத்துரியோதனனும் பாண்டவர்களின் ராச்சியத்தை யபகரிக்க

பழிக்கேதுவாகிய காரியங்களில் முயன்று, முடிவில் அதைச் செவ்வையாய் அனுபவிக்காமல் நசிக்கப்போகிறான். இராஜநீதியிலுந் தருமசாஸ்திரத்திலுஞ் சொல்லியபடி, பராக்கிரமத்தைக் கொண்டு ஜயித்தால் நியாயம். மோசஞ்செய்வதினால் அபகீர்த்தியும் நரகமும் கிடைக்கும். ஆகையால்-ஓ அண்ணனே! இப்படிப்பட்ட முயற்சியை விட்டுவிடும். நன்மைக்குக் காரணமாகிய வழியில் நடவும். உமது புத்திரனை நம்பாதேயும். அவன் மகாபழிகாரன். சகுனியோ வஞ்சகன். அகங்காரமும் பொறாமையும் குடிகொண்டவன். இவன் பாண்டவ ராஜ்யத்தைக்கவர நினைத்தால் கொடுப்பார்களா? தலையை வெட்டிப் போடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட துஷ்டன் பேச்சுக்கு நீர் சிறிதும் இடங்கொடாமல், யாதவர்கள் தங்கள் குலத்திற்கு விரோதியாகிய கம்சனை ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக்கொண்டு கொல்வித்துத் தர்மத்தில் யாவரும் அவ்வவர்களுடைய புத்திர மித்திராதி வர்க்கங்களோடு எவ்வாறு சுகமாயிருக்கின்றார்களோ? அவ்வாறு நாமுந் துரியோதனனை அர்ச்சுனனைக்கொண்டு நிக்கிரகஞ்செய்து சுகமாயிருப்போம். உலகத்திலிப்படியுஞ் செய்வதுண்டா வென்கிறீரா? அதற்கு நியாயஞ்சொல்லுகிறேன் கேளும்: ஒருவனாலே ஒரு குலத்திற்குக் கேடுவருமாகில் அவனைத் துறக்கலாம். கொல்ல வேண்டினாலுங் கொல்லலாம். பாவமில்லை பழியில்லை. ஒரு குடும்பத்தினாலே ஒரு கிராமத்திற்குக் கேடுவருமாகில், அக்குடும்பத்தையுந் துறக்கலாம். ஒரு கிராமத்தினாலே ஒரு நாட்டுக்கே கேடுவருமாகில், அக்கிராமத்தையுந் துறக்கலாம். தன்மக்கு [illegible] பூமியையுந் துறக்கலாம். என்றிப்படிச் சுக்கிராசாரியார் [illegible] சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனபடியினாலே [illegible] பாண்டவர்களுடைய [illegible] யும். [illegible] துரத்தி [illegible] விடாதேயும். [illegible] [illegible] றனிய [illegible] [illegible] குருக்கிற [illegible] யனடைவீர். [illegible] துபோற; பாண்டவர்களை [illegible] ரும். அப்படி [illegible] செடிகளைச் சட்டப்படி [illegible] குடாவிட்டால் [illegible] வதுபோல, நாமும் [illegible] சொன்னேன். நான் உமது சகோதரன் [illegible] யத்தில் என்னைப் பேசுவதற்கு [illegible] பேசக் அப்படத்தில் [illegible] சொல்லைப்போல விழுதலாகப் போகாமல், என் [illegible] ல்லதனைத்தையும் கவனித்துக்கேட்டு ஆலோசியும். [illegible]

மாறவேண்டாம். ஆனாற் பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப் பெறவேண்டுவதற்காக யுத்தஞ்செய்வோமென்கிறீரா? சமயந்தாம். அது நியாயமாகிய உபாயந்தான். ஆனாலும் நீர் பயனடைவது வருத்தம். ஏனென்றாற் பாண்டவர்களை இந்திரன் முதலிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் ஒருமித்துவந்து எதிர்த்தாலும் ஜயிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆனபடியினாலே ராஜநீதியிற் சொல்லியபடி பலவான்களைப் பகைக்காமல் சிநேகித்து ஒரு குறைவுமின்றி க்ஷேமமாயிரும். என்று சொல்லிவிதுரன் மறுபடியுஞ் சொல்லத் துவங்கினான்.

ஓ திருதராஷ்டிர மகாராஜனே! இன்னுங் கேளும்: இப்போது துரியோதனன் செய்கிற அநியாயத்தினாலே அவன்மாத்திரங் கெட்டுப்போவானென்பதில்லை. இச்சபையிலிருக்குங் கவுரவ வம்சத்தாரெல்லாரும் நசிப்பார்கள். துரியோதனன் இப்போ செய்யுஞ் செய்கை எப்படியிருக்கிறதென்றால்-ஒரு விருக்ஷம் [illegible] தன் கொம்பாடிருந்து போதுமென்பதை [illegible] மலையைத் தன் கொம்பால் முட்டிவதும் போலிருக்கிறது. விவேகமில்லாமல் துஷ்டனுடைய புத்தியைக்கேட்டு நடப்பவன், பேதையாகிய ஓடக்காரனேறும் ஓடத்திலேறிப் போகிறவனுக்கொப்பாயிருக்கிறான். அப்படியே நீர்செய்கிறீர். வெகுவிசனத்தை யநுபவிக்கப்போகிறீர். இப்போது மகன் வஞ்சனையாய்ச் சூதாடி வெகுசெல்வங்களைத் தேடுகிறானென்று சந்தோஷப்படுகிறீர். அப்படி சந்தோஷப்பட வேண்டாம். அவன் தேடுகிற பொருளெல்லாம் பொருளாகாது. விசனங்களுக்கு நிமித்தம். இனியிதனாலேமகா கலகம் நேரிட்டு, உமது மக்கள் ஒருவரொருவருடைய மரிக்க [illegible] விசனப்பட வேண்டிவரும். என [illegible] பேசாதே [illegible]-துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமா-[illegible]-பாலிகர்-சோமதத்தன்-[illegible]-[illegible] நவர்-இவர்கள் யாவரும் கேட்கட்டும். உலகத்திற் சொல்லுகின்ற நியாயமறியப்போய விழுவதுபோலத் [illegible] இந்த [illegible] நாட்டிற் [illegible] தர்மன்-அர்ச்சுனன்-நகுலன்-சகாதேவன்-இவர்களும். பஞ்சபாண்டவர்களென்று நினைக்கவேணும். [illegible] ஒருபோதும் [illegible].

[illegible] மகாராஜனே! விநாயகத்தை [illegible] பொருளில்லையா? [illegible] மகாராஜாவா [illegible] உமது பொருளின்மேல் [illegible] உமக்கிருக்கிறசெல [illegible]? அனபடியினாலே [illegible] நியாயமாய் உண்டாயிருக்கிற செல்வத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு க்ஷேமமாயிரும். அதிக ஆசைவேண்டாம். அந்தப்பொருள் [illegible] அந்தப்பொருளைத் தேடுவதை [illegible] உமக்குத் தகுமையில்லை. பாண்டவர்களா

கிய பொருள்களைத் தேடிவைப்பீரோயாகில், நன்மையும் - மேன்மையும் - சவுக்கியமுங் கிடைக்கும். இந்தச் சகுனி சூதில் வல்லவனாயிருந்து ஜயிக்கிறானென்று நினைக்கிறீரன்றோ? இதெல்லாம் நமக்கே உதவாது. காசிராஜனொருவனிருக்கிறான். பர்வதராஜனொருவனிருக்கிறான் - இவர்கள் சூதாட்டத்தில் வல்லவர். அவரோடுகூட ஆடி ஜயிப்பானேயாகில், அப்போதான் இவன்சாமர்த்தியவான். அவ்வாட்டந்தெரியாதவரோடு ஆடுவதிற பயனென்ன? சமானனோடு எதிர்த்துச் செயிப்பவனே தான் சூரன்; அவனே தான் புத்திமான். அப்படியின்றி வழியடித்துப் பறிப்பவர்போல மோசஞ்செய்வதை நீரொரு சாமர்த்தியமென்று நினைக்கவேண்டாம். என்றிப்படி திருதராஷ்டிரனோடு விதுரன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக்கேட்ட துரியோதனனானவன், அவனைப்பார்த்து மிகுந்தகோபத்தை யடைந்தவனாகிக், கண்கள் சிவக்க உதடுதுடிக்க இதனைப்பேசலாயினான்.

துரியோதனனுக்கும் விதுரனுக்கும்வாது.

ஓய் விதுரரே! அன்னியருடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து நம்மைத் தூஷிக்கிறதே உமது தன்மையாயிருக்கின்றது. எப்போதும் எம்மைப் பார்ப்பதற்கு உமக்கு இஷ்டமில்லை. நீர் நமக்கு நித்திய சத்துருவாயிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலேதான் எம்மைப் பாலகனைப்போலெண்ணி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுகிறீர். நாம் பலதரமும் பொறுத்துக் கொண்டோம். இப்போது சபையிலே பயமில்லாமல் எம்மை அவமதியஞ்செய்து பேசினீர். உம்மைச்சொல்லவேண்டுவதில்லை. ஒருவன் தனக்கெதிரியின் பக்ஷத்திலிருக்கிறவனென்றறிந்தும், அவனைச்சேர்த்து அவன்பேச்சைக் கேட்கிறானே; அப்படிப்பட்டவனை நிந்திக்கவேண்டும். இப்படிக்கு யாரேயானாலும் சத்துருபக்ஷத்திலிருப்பவனுடைய குணங்களை யறியாமல் அவனைச் சேர்ப்பதினாலே மிகுந்த இடறுகள் நேரிடும். இதனாலேதான் நீர் திருஷ்டாந்தம். எப்போதும் இவ்விதமான அனேகம் பேச்சுகளாலே என்னையும் என்தகப்பனாரையும் பயமுறுத்தி, எனபக்ஷத்துக்கு விரோதமாய் நிந்தித்து வருகிறீரன்றோ? உம்மாலே எமக்கொருகாலும் க்ஷேமமில்லை. அதுபோலவே ஒருவன் தன்மடியிலே சர்ப்பத்தை வைத்துக்கொண்டதுபோல், உமது சபத்தைப்பார்த்து நாமெல்லோரும் சேர்ந்ததற்குப் பயன் என்னவென்றால், எனக்குக் கேடுதான் விளைகிறது.

ஓய் விதுரரே! இன்னமுமிந்நேரம் பூனையை விட்டிலே வளர்த்தால் அந்தப்பூனை அவ்விட்டிலிருக்கிற பேர்களெல்லாம் எப்போது கண்மூடுவார்கள் பாலதயிர் முதலானதுகளைப் பயமின்றி என்றைக்குக் குடிப்போமென்றெண்ணுவதுபோல், நீர் அன்னங்கொடுத்துக் காப்பவர்களை நாசமடையும்படி கோருகிறீர். ஆனபடியினாலே நீர் சுவாமித்துரோகியானீர். உம்முடைய பாவம் இவ்விதமா யிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட உமது துர்க்குணங்களை யறியாமல் உலகம் உம்மை நல்லவனென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தைரியத்தினாலேதான் வாயில்வந்தபடியெல்லாம் பிதற்றுகிறீர். நீர் பேதையென்று ராஜா உபேக்ஷைசெய்து வருகிறபடியினாலே அவரிடத்திற்பேச நிர்ப்பயமாயிருக்கிறீர். அந்தமட்டும் நீர்செய்த உபகாரம் போதும். இனியொன்றும் சொல்லவேண்டாம். பாண்டவர்களை நாங்கள் ஜயித்ததும், அவர்களுடைய சொத்துக்களைச் சம்பாதித்ததும், இவ்விரண்டும் க்ஷத்திரியநியாயந்தான். நீரோ அநியாயமென்று சொல்லுகிறீர்? என்ன அநியாயத்தைக் கண்டீர்? உம்முடைய பேச்சைக்கேட்க எனக்கு ருசியில்லை. வாயை மூடிக்கொள்ளும். சத்துருபக்ஷத்திற்கு இதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்று உமக்கு மனமிருக்கிறதே, அதை அன்னியருக்குத் தெரியாமலாகிலும் பேசுகிறீரா? மூடருக்குந் தெரியும்படியாகத்தானே பேசுகிறீர். இப்படிப்பட்ட உம்மைப் புத்திசாலியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்! நம்மை யடித்தவரெதிர்த்தோமென்று நானசும்மா யிருக்கையிலுக்க நீர் கர்வத்தை யடைந்து, எல்லாஞ் சுயாசக்தியாலே நடக்கிறதாய் நினைக்கிறீர். நீர் சுத்தமாய்ப் புத்தியில்லாதவர். பெரியோரையடுத்துப் புத்திகேட்டுக் கொண்டுவாரும்.

ஓய் விதுரரே! இத்தனைநாள் அரசனிடத்திற் சென்றுப் பெற்ற கொடூரகீர்த்தியையும் போக்கிக் கொள்ளாதேயும். புத்திமான் நாமொருவனுதானென்று செருக்கடைந்திருக்கிறீர். அதைவிட்டுவிடும். அநியாயஞ் செய்யவேண்டாம். சேவகனாய்ப் பிழையும். இனிநான் உம்மைக் குணதோஷங்கள் கேட்பதுமில்லை. நீர் ஒருபேச்சுஞ் சொல்லவும் வேண்டாம். யாவருக்கும் புத்தியைச் சொல்லவே இப்பொழுதுண்டாக்கினார். எனக்கு மப்படியே புத்திசொல்லத் திருக்கிறீர். அந்த ஈஸ்வரன் விதித்தபடியன்றி வேறுநடவாது. நீர் சொல்லக்கேட்டா நான் நடக்கப் போகிறேன்! வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தைப் பாலருந்தலியலைகளைக் குடிக்கும்படி புத்தி சொல்லக்கூடுமோ? ஆனபடியினாலே தெய்வம் அவனவனுக்குக் கொடுத்த புத்தியைக் கொண்டே அவனவன் பிழைப்பான், நீரேன் விசனப்படுத்துகிறீர்! வெகுதூரம் பொறுத்தேன். இனிமேலிப்படிப் பேசவேண்டாமென்று துரியோதனன் சொன்னதைக்கேட்ட விதுரன்பொறுமையோடு மறுபடிச் சொல்லுகிறான்.

அப்பா துரியோதனா! நீசொன்ன பேச்சுக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் யதார்த்தந்தான். எனக்கொருவரும் புத்திசொல்லவேண்டாமென்றாய். அதுசரியே. லோகத்திலே ஒருவன் மலையைத் தலையிலே மூட்டித் தள்ள முயலுகிறான். மற்றொருவன் கைகளுத்தாலே

பூமியைப்பறிக்க நினைக்கிறான். இவ்விருவருக்கும் புத்தி மீற்றொருவராலுஞ் சொல்லத்தகாது. அவர்களொருத்தருக்கொருத்தரே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்குப் புத்திசொல்ல முயலுகிறவன்மூடனேயாவான். பகைவனுமாவான். நீ பூமியை நகத்தினாற் பறிக்கிறவன். சகுனி மலையைத் தலையால் முட்டுகிறவன். உங்களுக்குப் புத்திசொல்லவந்த நான் மூடனுஞ் சத்துருவுமானேன். ஆனாலும் நீமாத்திரம் என்னைச் சத்துருவாக நினைத்தாயேயல்லது, நானுன்னை யப்படி நினைக்கவில்லை. நீ க்ஷேமப் படவேண்டுமென்றே இதத்தைச் சொன்னேன். என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் மறுபடியும் மிகுந்தகோபத்தோடு அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓய் விதுரரே! நீர் இத்தனைநாள் காரியங்களிலே விரோதஞ் செய்தாலும் மேலுக்கு இதமாக இருந்தீர். இப்போது வெளிப்படையாய்ச் சத்துருப்போல் நின்றுபேசத் தலைப்பட்ட படியினாலே, இனி யிவ்விடத்திலிருக்க யோக்கியரல்லீர். விபசாரஞ் செய்யும் பெண்ணுக்குப் பந்துக்கள் எவ்வளவு நாள் புத்திசொல்லியடக்குவார்களென்றால் - வெளிப்படையாகிற வரைக்குந்தான். பின்பு துரத்தவேண்டுவதுதான். ஆனபடியினாலே நீர் இப்போதுதானே இவ்விடம்விட்டு உமக்கிஷ்டமான விடத்திறகுப் போய்ச்சேரும் என்றான். அதுகேட்டு விதுரன் சொல்லுகிறான்:

அடா துரியோதனா! நீ என்னைத் திரஸ்காரமாய்ப்பேசி போகச்சொல்லியபடி நான்போகிறேன். அதிருக்கட்டும். லோகத்திலே ஒருவன் இதத்தைச் சொல்லுவனேயாகில், அவனையெல்லா வகையாலும் பூசிக்கவேண்டும். அதுதான் [illegible]. நீயோ அப்படிசெய்யாமற் போனதுமன்றி, கோபித்துத் துரத்த யத்தனப்பட்டாய். [illegible]. இப்படிப்பட்ட உனக்கு [illegible] எனக்கு நன்மைதான். அன்றியும் [illegible] ஒருவனிடத்திலும் [illegible] கள். வாயினால் [illegible] பார்கள். சமயத்தில் [illegible]. அது அவர்களுடைய [illegible]. இப்படி [illegible] நீ துர்க்குணங்க [illegible] சன். ஆனபடியினாலே [illegible] விட்டது நன்மை. ஏனென்றால் இந்தநாளும் யோக்கியனென்று கொண்டாடி வைத்திருந்து, இப்போது அயோக்கியனென்றும் புத்தியில்லாதவனென்றுஞ் சொல்லுகிறாயே; நீயே புத்தியில்லாதவனாயினாய். எப்படியென்றால் - அரசன் தனனிடத்திற் சேர்ந்த சேவகர்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து, அவர்களுடைய நற்குணங்களை யறிந்து சேர்க்கவேண்டுமன்றோ?

அடா துரியோதனா! நீ அரசாட்சி செய்து [illegible] வங்களை யநுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறாய்: ஐயோ! இவைகளெல்லாம் அநுபவிக்காமற் சீக்கிரத்தில் நசிக்கப்போகிறாயே: என்று பரிதாபத்தினாலே உனக்குப்புத்திசொன்னேனேயல்லது வேறில்லை. இந்தநற்புத்தி உனக்கினிக்கவில்லை. விபசாரிகளுக்குப் பதிவிரதா தருமங்கேட்க ருசியிராது. உனக்குமாத்திரமன்று. உன்பிதாவுக்கும் அது ருசிக்கவில்லை. ஏனென்றால்-நீங்களெல்லாம் நசிக்கவும், அக்காலத்தில்அவர்பெருந்துயரநுபவிக்கவும், வேண்டியகருமங்கள்காத்திருக்கின்றன. சாகப்போகிறவனுக்கு நல்லஅவுஷதம்வேண்டியிராது. நான்சொன்ன பேச்சுகளெல்லாங் குமரியைப்பார்த்துக் கிழவனைப் புணரச்சொன்னதெப்படியோ அப்படி உங்களுக்கு இனப்பப்படாமற் போயினவன்றோ? இதெல்லாம் தெய்வத்தின்செயல்தான். என்னை இதனல்லனென்று நினைத்தாய். மடைமையுள்ள மாதவையும் - பாலகனையும்-பேதைகளையுங்கேட்பாயேயாகில், நான் இதனோ? அகிதனோ? அதை அவர்களுனக்குச்சொல்லுவார்கள். உலகத்தில் முகஸ்துதியாகச் செவிக்கினிப்பாய்ப் பேசுகிறவர்கள் வெகுபேர்கள் கிடைப்பார்கள். அந்தப் பேச்சுகள் இம்மைமறுமைகளில் நற்பயனைத்தாராமற் போவதுமன்றி, கேட்டையுந்தரும். சிலர் உரிமையோடுகலந்து செவிக்கினியாதசொல்லைச் சொல்லுவார்கள். அச்சொல்லோ இரண்டிடங்களிலும் நன்மையைப் பயக்கும். (சிரிக்கச்சொல்வார் சிறியர். அழச்சொல்வார் அறிஞர்.) என்று பெரியோர்களுஞ் சொல்லுகிறார்களல்லவா? ஆனால் இப்படிசொல்லுகிறவர்கள் கிடைப்பது அருமை. இதைக் கவனித்துக்கேட்பவன் கிடைப்பது மிகவுமருமை.

அடா துரியோதனா! இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். என்முகஸ்துதியாய்ப் பேசாமலும், நியாயத்தைப் பேசுவதனாலுனக்கு இதமாயிராதே அதனாலே [illegible] போலே [illegible] சனியைப்போலே என்று நினைத்துச் சும்மாயிராமலும் இதமேசொல்லுகிறேனே? அவன் தான் உலக [illegible] பாத்திரன், அவன்தான்பந்து. அவன்தான் [illegible]. அவன்தான் தெய்வம். அப்படிப்பட்ட [illegible] பேச்சைத் தடையின்றிக் கேட்பவனே [illegible]சாலி. நன்மைக்கும் பாத்திரன். எல்லாவிதத்திலும் குணசாலி. அப்படியல்லாதவன் மூடனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உலகத்திலெல்லாருக்கும் ஆப்தனுடைய பேச்சு எப்படியிருக்குமென்றால் - முதலிலே [illegible] துர்க்கந்தமுடையதாய், முடிவில் வியாதியிலுள்ள [illegible] தைப் போக்கித் தேகத்திற் [illegible] பலத்தையும் - தேஜஸையும் - பயக்கின்ற திவ்விய அவுஷதம்போலிருக்கும். புத்திமான அந்த அவுஷதத்தைச் சாப்பிடவேண்டும். அது நாவுக்குருசியில்லையென்று மறுப்பானாகில் மரணத்தையடைவன். அதைப்போற் கேள்விக்கு நன்றாயிராமலும், தருமத்திற்கும் - கீர்த்திக்கும் - வாழ்வுக்கும் - ஏதுவாகியுமிருக்கின்ற ஆப்தருடைய பேச்சைக்கேட்டுக் கோபதாபங்

களில்லாமற் பொறுமையோடு நடந்தால்; ஓர் ஆபத்தையு மடையாமற் சுகத்தை யடையலாம். ஆப்தனைத் திரஸ்காரஞ் செய்வது நன்மையன்று. உன் வாழ்வைக் குறித்தே இவ்வளவும் நான் சொன்னேன். வேண்டாமென்னச் செய்யும் வலுவிற் சொல்லுவானே னென்றால்- மகாராஜாவாகிய திருதராஷ்டிரருக்கு ஒரு துன்பமும் நேரிடாம லிருக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலேதான். தாயாதிகளும் ராஜகுருமாகிய அவருக்கு வருங்குறைவு உனக்குண்டானதானபடியினாலே, நீ திரஸ்காரஞ்செய்து கேட்காமற் போனாலுஞ் சண்டையிட்டுச்சொன்னேன். பின்னும்பின்னும் நூறுதரஞ் சொன்னேன். அப்படியில்லாமற் போனால் எனக்கென்னவந்தது? ஆர்கெட்டாலென்ன? ஆர்வாழ்ந்தாலென்ன? என்று விதுரராஜன் சொல்லக்கேட்ட துர்ப்புத்தியும் அகந்தையுமுள்ள துரியோதனன் அதைச் சட்டைசெய்யாமல், மறுபடியுஞ் சூதாடவாரம்பித்தான்.

தருமனுக்கும் சகுனிக்கும் நடந்த இரண்டாவதாட்டம்.

அப்போது சகுனியானவன் உதிஷ்டிரனைப்பார்த்து, ஓய் ராஜாதிராஜனே! இதுவரையிலும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீரே: இவ்வளவுதானோ உம்முடைய செல்வங்கள்? தம்பிமார்களைக்கொண்டு பூமியெல்லாஞ் ஜெயித்து வெகுதிரவியங்களைச் சம்பாதித்தீரென்றும், இராஜசூயயாகத்தில் உபாயமாய் வெகு திரவியங்கள் வந்ததென்றும் புகழுண்டாயிருக்கிறதே. அதெல்லாம் இவ்வளவுதானோ? அல்லது தோற்றுப் போகிறோமென்று பயந்து [illegible] சூதாட மனமில்லையோ? அப்படி பயமிருந்தால் [illegible] தோற்றதுபோதும். நீர் பணம்போகுமென்று [illegible] யமாட்டீரோ. இப்போது [illegible] அப்படிப்பட்ட [illegible] பணம் [illegible] [illegible] சகுனியைநோக்கி, அப்பா சகுனி! [illegible] பொருள் [illegible] ரம் வைடூரியம் - [illegible] - புஷ்பராகம் - [illegible] பாரத்தைய - [illegible] ருள்களிருக்கின்றன. அவை [illegible] பந்தயமா[illegible] வைக்கிறேன் [illegible].

அதுகேட்ட சகுனி [illegible] ஜயித்தேன் [illegible] போட்டான். அதுகண்ட உதிஷ்டிர [illegible] னே! எனக்கு அளவற்ற பசுக்[illegible] - [illegible] யானைகளும் - குதிரைகளும் - காலாட்களுமிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயமாக வைக்கிறேன். என்னவே அவைகளையுஞ் ஜெயித்தேனென்றான். மறுபடி தருமபுத்திரர் எனக்கு வெகு கிராமங்களும் - பட்டணங்களும் - ஆங்காங்கு பல அரண்மனைகளு மிருக்கின்றன. அவைகளில் தேவதாயம் பிரமதாயந்தவிர, மற்றவையாவையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களோடுகூடப் பந்தயம் வைக்கிறேனென்றார். அதைக்கேட்டுக் காந்தாரராஜன் மோசத்தை யாசரித்து, இதோ பாருமையா நானவையாற் சொன்ன விருத்தம் போட்டேனென்று சொல்லி ஜயித்தான். பின்பு தருமபுத்திரர் - ஆ! ஆ! சகுனி! மகாராஜகுமாரர்கள் அணியத்தக்கவையாகிய குண்டலங்கள் - தோள்வளைகள் - பதக்கங்கள் - மணிமாலைகள் - முத்துமாலைகள் - கடகங்கள் - மோதிரங்கள் - இப்படிப்பட்ட சகல ஆபரணங்களும் பந்தயமாக வைக்கப்பட்டனவென்றார். சகுனியும் பாசிகையை யுருட்டிச் ஜெயித்தேனென்றான். இவ்விதமாய் இவர் பந்தயம் வைக்கவைக்க, அவன் அக்ஷத்துவமென்னும் வித்தையறிந்தவனாகையாலே தனக்கிஷ்டமான விருத்தந் தனக்கு விழும்படியாகவும், அவரிஷ்டப்பட்ட விருத்தம் அவருக்கு விழாமலிருக்கும்படியாகவும் மோசஞ்செய்து ஜயிக்கவே, தருமபுத்திரரானவர் மறுபடி பந்தயம்வைக்க ஒருபொருளுமில்லாமையினாலே, கிராமங்கள் நகரங்கள் பட்டணங்கள் முதலான சகலசம்பத்துகளையுந் தோற்றோமே இதுவரையில் என்னதருமமிருந்தது? இனிநாமுந் தம்பியருந்தானே மிஞ்சினோம். போனதுபோகட்டும். இனியும் பார்ப்போமென்று மனதில் நினைத்துச் சகுனியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ காந்தாரதேசாதிபதி! இதோபார் என்னுடைய கடைசித்தம்பி சகாதேவனென்கிறவ னிருக்கிறான். இவன் எப்போதுந் தருமப்பிரகாரஞ் செய்கிறவன். வெகு ஞானவான். எனக்கு [illegible] யானவன். இவனையொரு பந்தயமாகவும், இவனுக்கு மூத்தவனாகிய நகுலன் மகாசமர்த்தன். குணங்களில் அதிப்பட்டவன். இவனையொரு பந்தயமாகவும் வைக்கிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு, சகுனி அப்படியாகட்டுமென்று சொல்லிப் பாசிகையை யுருட்டி [illegible] தருமராஜனைநோக்கி, ஓய் பாண்டவராஜனே! நீ பந்தயம்வைத்த தம்பிமார்களையும் ஜெயித்தேன். [illegible] மற்றிரு[illegible] பீமார்ச்சுனர்களென்னும் - அவர்கள் மகாபலசாலிகள். சுத்தவீரர்கள். [illegible] மனைவி. இவர்களோ! மாற்றாந்தாயின் மக்களானபடியால், உம்மைவிட மேற்றோ [illegible] களான [illegible] நீர் பந்தயம்வைக்க இசைந்தார்கள். அப்படிக்கு அவர்கள் இசைவார்களா? [illegible] உமக்கு அவர்களிடத்திலிருக்கிற அன்புபோல் இவர்களிடத்தி லிருக்கமாட்டாது. ஆகையால் இனிநீர் எதைவைத்து ஆடப்போகிறீரென்று சொன்னான். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் - அடா சகுனி! நீயென்ன மித்திரபேதமான பேச்சைப்பேசுகிறாய்! இதனாலே ஒன்றும் பயனில்லை.

நீகற்ற வஞ்சனைவித்தையைத் தயையின்றி முற்றுஞ் செலுத்தென்று தருமர்சொல்ல, அதற்குச் சகுனி- அய்யா தருமபூபதி! மூடன் நீரில்விழுந்தால் முழுகிப் போவன். சமர்த்தன் கரையேறுவன். வாயாலேபேசுவதிற் பயனென்ன? நீர்பெரியவர்தான். ஓர் மனிதன் சொப்பனத்திற் காணும் பொருளை நித்திரையின் முடிவிற் காணமற்போகுமென்று நினைக்கிறானோ? இல்லையே: அப்படி நீர்செய்கிற காரியங்களில் நிச்சயப்புத்தியில்லாதவராயிருக்கிறீர். நல்லது உமக்குநமஸ்காரம். மேலேநடக்கவேண்டியதென்னவென்றான்.

உதிஷ்டிரர் அதுகேட்டு, ஓ எனது சத்துருக்களிற்சிறந்தசகுனிராஜனே! எந்தத்தம்பியெங்களைவெகு ஆபத்துகளிற் கரையேற்றத் தக்கவனோ? எவன் சகலசத்துருக்களையும் ஜெயிக்க வல்லவனோ? எவன் உத்தரகுருவரையிற்போய் யாவரையுஞ் செயித்து வேண்டிய தனங்களைக் கொணர்ந்தவனோ? எவன் தனஞ்செயனென்கிற பேரைப்பெற்றவனோ? எவன் வலதுகையினாலும் இடதுகையினாலும் பாணப்பிரயோகஞ் செய்து ஸவ்யஸாசி எனகிறபேரைப் பெற்றவனோ? அப்படிப்பட்ட அர்ச்சுனனைப் பந்தயம்வைக்கிறேனென்றார். சகுனி அவனையுஞ் ஜெயித்தேனென்றான். அதற்குப்பின்பு தருமபுத்திரர் இதோ யிருக்கிறானே எனக்கு நேரிளையவன், இவன் ஒப்பற்ற பலமும்-தைரியமும்-பராக்கிரமமும்பெற்று, கதாயுத்தத்திலே யாவருக்குஞ்சிரேஷ்டன். மதயானைக் கன்றுபோற் கம்பீரமான ரூபமுடையவன். யுத்தமென்றால் அலக்ஷியஞ்செய்து முனைமேற் புறப்படுகிறவன். ரூபத்தினாலேயே சத்துருக்களுடைய மனத்தைக் கலக்கஞ்செய்யத்தக்கவன். அதலால் இந்த வீமசேனனையும் பந்தயம்வைத்தேனென அதைக்கேட்டு, சகுனியானவன் மிகுந்த இறுமாப்புடனே பாச்சிகையை யாடிச் செயித்து, அவனுள்ள [illegible] ஓ சபையாரே! பாருங்கள் இப்போது உதிஷ்டிரருடைய [illegible] லான செல்வங்களையன்றி, [illegible] அவர் தம்பிமார்களையும் ஜெயித்தேன். என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் பார்த்துச் செருக்குடையவனாய்ச் சொல்லுகிறான்

ஓய் ராஜாவே! நீர் பெருந்தனங்களையுஞ் சகோதரர்களையும் ஒப்பற்ற தம்பிமார்களையும் பந்தயம்வைத்துத் தோற்றீர். இனி உமக்கென்ன இருக்கிறது? இன்ன பொருளிலும் அருமையாயிருந்தால் அதையும் வைத்தாடும். ஒருவேளை ஜயிப்பீர். என்று செருக்கோடு கூடிய பேச்சுகளைப் பேசவிட்டு, உதிஷ்டிரர்-நல்லதாகட்டும். இன்னமுமெனக்கு [illegible] எவ்வளவோ? அவ்வளவையுங் காட்டு. யாவரும் விரும்பும்படியாகிய என்னையே பந்தயமாக வைக்கிறேனென்று சொன்னார். அப்போது சகுனி பாச்சிகையை யுருட்டியாடி- இதோ ஜயித்தேன் பாரும் உதிஷ்டிரரே யென்று சொல்லிச் சபையாரைப்பார்த்து, கேளுங்கள் சபையாரே! பாண்டவர் ஐவரும் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். இனி எங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டிய முறையானார்கள். இதை நீங்கள் யாவரும் அறிந்திருங்கள். என்று மனதிற் சந்தோஷம் பொங்க உரக்கச் சொல்லிப், பின்பு தருமராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓய் பயித்தியக்கார அரசனே! எல்லாப்பொருளையுந் தோற்றபின்பன்றோ உம்மை பந்தயம்வைக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல் முன்னமேநீரேன் முறியாயினீர்? உமக்குப்பந்தயம்வைக்க இன்னுமோர் சொத்திருக்கிறதே: அதையேன் பத்திரமாய் வைத்துவிட்டீர்? அது யாதென்று கேட்கிறீரோ? பாஞ்சாலராஜனுடைய மகளாகிய திரௌபதி இருக்கிறாளே அவளைவைத் தாடக்கூடாதா? மறந்துபோனீராக்கலும். போகட்டும். இப்போதாகிலும் அவளைவைத்தாடும். அவளாலேயாகிலும் ஜயத்தை யடையலாமென்று துரியோதனாதிக ளெல்லாம் புன்னகைகொண்டிருக்கப் பரிகாசமாகப் பேசினான்.

அதுகேட்ட மகாபுத்தியானாகிய உதிஷ்டிரரும் ஊழினாற் பேதையாக்கப்பட்டு, செய்வினை தவிர்வினை தோற்றமற் சகுனியைப்பார்த்து, ஓ சகுனிராஜனே! அப்படியேயாகட்டும். இரதிபோற் கொஞ்சங் கருநிறமுள்ளவளும், மிகவும் உயரமுங்குள்ளமுமில்லாதவளும், சகலலக்ஷணங்களமைந்து, வெகுசுந்தரமாகிய தேகமுடையவளாகிய திரௌபதியைப்பந்தயம் வைத்தேனென்னவே: அச்சபையிலிருந்தபேர்களெல்லாம் சீ!சீ! இந்த உதிஷ்டிரருக்கு என்ன இப்படி புத்திகெட்டுப் போயிற்று? ஐயோ! மிகவும்மூடராயிருப்போருங்கூட இப்படிப்பந்தயம் வைக்கமாட்டார்களே என்றார்கள். சிலர் இதென்னநீதி இவருக்கென்றார்கள். சிலர் சகுனி செய்யும் வஞ்சனை மிகக்கொடியதென்றார்கள். வீஷ்மர் - துரோணர் - முதலானோர்கள் மிகுந்த மனவேதனையையடைந்து, தேகமெல்லாம் வேர்வைவிட நின்றார்கள். விதுரர் மகாதுக்கத்தோடே தலையைவணங்கி நின்றார். கர்ணன் அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். துரியோதனன் சந்தோஷ மிகுதியினால் ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் துள்ளிக்கொண்டிருந்தான். துச்சாதனன் மனமகிழ்ச்சியோடு கர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரன் - குழந்தாய் துரியோதனா! என்ன என்ன ஜயித்தாய் என்றுகேட்டுச் சந்தோஷமாய் வினவிக்கொண்டிருந்தான். இப்படிக்கு அச்சபை துக்கத்தையுஞ் சந்தோஷத்தையும் பொருந்தி இருக்கையில், சகுனியானவன் பாச்சிகையைக் கையிலெடுத்து, ஓய் உதிஷ்டிரரே! இதோ முடிவான ஜயம் பாருமென்று ஆடித், திரௌபதியையுஞ் ஜெயித்தேனென்று யாவரும் கேட்கச்சொன்னான். அக்கால் துரியோதனன் முதலானோர் திரௌபதி ஜெயிக்கப்பட்டாளென்று கைகொட்டிக் கடலைப்போற் கதறிச் சொன்னார்கள். மற்றவரெல்லாம் விசனக்கடலிலாழ்ந்து நின்றார்கள்.

விதுரன் துரியோதனனைக்கண்டித்தல்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! மகாபாவியாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களுடைய சகலசம்பத்துக்களும்-அவர்களும்-திரௌபதியும்-ஜெயிக்கப்பட்டுப்போகவே மதங்கொண்டு அட்டகாசஞ்செய்து, சபையிலிருக்கிற யாவரும் இதென்ன விபரீதமென்று தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கையில் விதுரனை நோக்கி, ஓ விதுரனே! பாண்டவர்களுக்கு இஷ்டநாயகியாகிய திரௌபதி நமக்கு அடிமையானாள். ஆகையால் அவளை இப்போதே இவ்விடத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு வாரும். அவள் நமது அரண்மனையில் மற்றுமுள்ள வெள்ளாட்டிகளோடு வீட்டைத் துடைப்பதால் விளக்குவது முதலாகிய பணிவிடைகளைச் செய்வது நமக்கு மிகவும் இஷ்டம். என்றுசொல்லக்கேட்ட அந்த விதுரனானவன் வெகு விசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்: அடா துரியோதனா! நீ இதுவரையில் எப்படிப்பட்ட கொடுமையுள்ளவருஞ் செய்யாத செய்கையைச் செய்ய முயலுகிறாய். அதைக்குறித்து உனக்கு எவ்வளவும் மனங்கூசவில்லை. ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இயமனுடைய பாசங் கழுத்திற் சுற்றிக்கொண்டபடியினாலே உனக்குப் புத்தி விபரீதப்பட்டது. இவ்விதமான பாவச்செய்கையினால் உடனே நரகக்குழியில் விழுகிற உன்னாத்துமாவைக் காக்கச் சற்றேனும் உனக்கு அறிவில்லை.

மேலும் ஒரு அற்பமிருகமானது தனக்குவரும் அபாயந்தெரியாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிங்கத்தைக்கிட்டிச் சேஷ்டை செய்வதுபோல, நீ பாண்டவர்கள் விஷயத்திற் செய்கிறாய். பாண்டவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் தெரியுமா? கோபமாகிய விஷமும், பாணங்களாகிய தீக்ஷண்யமான பற்களுமுடைய கொடிய சர்ப்பங்களென்று நினை. சர்ப்பங்களைக் கோபிக்கச்செய்தால் மரணம் உடனே வரும். வேண்டாம். கொடியசெய்கை செய்யாதே. உயிரை இழக்காதே. நரகில் விழாதே. திரௌபதி உனக்குத் தாசியாகவில்லை. எப்படியென்கிறாயா? முன்னம் யுதிஷ்டிரர் தன்னைத் தோற்றுப்பின்பே திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்தார். அப்படியாயின் அவருக்கு அதிகாரமில்லை. இந்தத் திருதராஷ்டிர மகாராஜாவானவர் அநியாயம் நடப்பதை விலக்காமல் உபேக்ஷை செய்கிறார். மூங்கிற் காடு ஒன்றோடொன்று உரைந்து தீப்பற்றிக்கொண்டு நாசமடைவதுபோல், இந்தக் கௌரவ குலமெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலகப்பட்டு அழியும்படியாகக் காலம் நேரிட்டது. இந்தத் திருதராஷ்டிரராஜன் மகாபாவி. ஏனென்றால்-தன்மகன் அக்கிரமத்தை நடத்தச் சம்மதித்திருக்கிறானன்றோ! ஆதலால் அவனுக்கு மிகுந்த விசனமநுபவிக்கும்படியாகிய விதியிருக்கிறது. உலகத்தில் எவனும் எப்படிப்பட்டவனையுங் குரூரமாகிய சொல்லினால் வையக்கூடாது. அம்பினெய்வதைக் காட்டிலுஞ் சொல்லினாலெய்வது வெகு கொடுமை. அம்பு மார்பிலே தைக்கும். சொல் இதயத்திலே தைக்கும். சொல்லம்பினாலாகிய மனப்புண் ஆறாது. ஆகையாலே நீ பாண்டவர்களுக்குச் சகிக்கக்கூடாத கொடுமையுள்ள சொல்லைச் சொல்லாதே. உனக்குத் தகாது. அதனால் இம்மையுமன்றி மறுமையுங் கெடும். பாண்டவரோ மகாபுருஷர். அவர் எங்கு எப்படியிருந்தாலும் மேன்மையுள்ளவர்கள். நீறுபூத்த நெருப்பினைப்போன்றவர்கள். அவர்களிலும் யுதிஷ்டிரர் மகானுபாவர். நல்லொழுக்கமுடையவர். அப்படிப்பட்டவருடைய மனம் நோகும்படி செய்யாதே. அவர்களைப்பார்த்து இகழ்ச்சியாகிய பேச்சுக்களைப் பேசுவது மலையைப்பார்த்து நாய் குலைப்பதுபோலிருக்கிறது.

அடா துரியோதனா! நீ இப்படி செய்வதெல்லாம் பெருமையென்று நினைக்கிறாய். அப்படியல்ல. இயமகிங்கரர் வெகு நரகங்களைச் சிருஷ்டித்து வாசலைத் திறந்து, நீ புத்திரர் - மித்திரர் - பந்துக்கள் - முதலானவர்களோடு எப்போது வருவாயென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது உனக்குத் தெரியவில்லை. உனக்குத் துணைப்பட்டவர்களும் உன்னோடுகூடவே வருவார்கள். அடா மூடா! வீணேயேன் கெட்டுப்போகிறாய்? கர்வப்படாதே. எப்படியும் அவர்கள் ஜெயிப்பார்கள். நீதான் கெடுவாய். ஆனால் இப்போது சூதாகிய [illegible] கல் அமிழ்ந்து போகிறது. தூண்டிலின் முனையிலிருக்கும் மாமிசத்திற்கு ஆசைப்பட்டு மீன் உயிரையிழப்பதுபோல், நீ பாண்டவருடைய செல்வத்திற் காசைப்பட்டு நாசமடையப் போகிறாய். எத்தனை சொன்னாலும் உனக்கு ருசியாததுபோல [illegible]. அவனைப்பற்றி இந்த வம்சம் நாசமடையப் போகிறது. ஐயோ! மகாபெருமையுள்ள இந்த [illegible] இப்படிப்பட்ட கேடுவரலாமோ [illegible] விசனத்தில் விழுந்து தவிக்கிறேன். [illegible] என்ன செய்வேன்? வரவேண்டியது வந்தே தீரும். யாதொன்றும் செய்யமாட்டேனென்று சொல்லி வாயைமூடிக்கொண்டான். அதுகேட்ட துரியோதனன் கோபதாபத்தினாலே சீறிக்கொண்டு எழுந்து, சீ! சீ! சீ! இந்த விதுரனென்றைக்கும் நமக்குச் சத்துரு. வெகுதுஷ்டன். இவன் பிழைப்பைக் கெடுக்கவேண்டும். நமக்குண்டாகுஞ் செல்வத்தைச் சகிக்கமாட்டான். இவன் கெட்டான். இவன் முகத்திலும் விழிக்கலாகாது. என்றுசொல்லிப் பின்பு தன்சாரதியாகிய பிரதிகாமி யென்பவனைப் பார்த்து, அடா பிரதிகாமி! நீபோய்த் திரௌபதியை இச்சபைக்கு அழைத்துக் கொண்டுவா. பாண்டவர்களிடத்திற் பயப்படாதே. விதுரனை வெகுதுஷ்டன். நமக்கு விரோதி. அவனுக்கு அவர்களிடத்திற் பக்ஷபாதமுண்டு. ஆதலால் நீ சீக்கிரம்போய் அழைத்துக்கொண்டு வா

வென்றான். அந்தச்சாரதி அப்பேச்சைக்கேட்டு, மனதில் மகாதுயரத்தோடு திரௌபதி யிருக்கு மிடத்திற்குச்சென்றான். சேனும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மகாபராக்கிரம சாலிகள் அந்தப்பாண்டவர்கள். அந்தத் துரியோதனன் முதலானோருடையகொடிய செய்கையையும், தங்களுக்கு நேரிட்டவியசனத்தையும், திரௌபதிக்கு வந்த ஆபத்தையும், அவர்கள் அக்காலத்தி லெப்படி அநுபவித்தார்களோ தெரியாது. எனக்குச்சொல்ல வாயெழவில்லை. ஆகிலும் முக்கியமாய் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: என்று வைசம்பாயனர் சொல்லி மேலநடந்த சரித்திரத்தைச் சொல்ல வாரம்பித்தார்.

திரௌபதிதுரியோதனன்சபைக்குவருதல்

ஓ அரசனே! அந்தப்பிராதிகாமி யென்னுஞ் சாரதி திரௌபதி இருந்தவிடஞ் சென்று, திரௌபதியைப்பார்த்து, அம்மா! உமதுகணவராகிய உதிஷ்டிர மகாராஜன் சூதாடத்தொடங்கி, அதிலாசை தலைமண்டகொண்டு, இராச்சிய முதலாய்ச் சகல சொத்துக்களையும் பந்தயம்வைத்துத் தோற்று, மறுபடியு மொழியாமல் மறைறிய தம்பிமார்நால்வரையுந் தம்மையுந் தோற்றுப், பின்பு உம்மையும் வைத்துத்தோற்றார். யாவற்றையுந் துரியோதனன் ஜெயித்தான். நீரும் அவனாலே ஜயிக்கப்பட்ட படியினாலே, சபைக்கு உம்மை யழைத்துவரும்படி என்னை யனுப்பினான். நான் சுதந்திர முடையவனானாலும் கட்டளையை மீறமாட்டாமல் வந்தேனென்று சொல்லியதைக் கேட்ட திரௌபதியானவள், அப்பா பிராதிகாமி! நீசொன்னவார்த்தையைக் கேட்டேன். லோகத்திலே யாராகிலும் பெண்டாட்டியைப் பந்தயம்வைத்து ஆடினவர்களுண்டா? மகாபுத்திமானாகிய உதிஷ்டிரர் என்னைவைத்தாடியது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இருக்கட்டும். அவர் யார்க்காகவேனும் பந்தயம் வைக்கத்தகாதவராய் இருக்கையில் என்னைப் பந்தயம் வைத்தாரா? இல்லையெனில் துரியோதனனிடம் ஏதாகிலும் பேரம் செய்தார்களா? அதை எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டுமென்றாள். அச்சாரதி - சௌம்ய பாஞ்சாலராஜன் புத்திரியே! அரசர் ஆடுகையில் வஞ்சனை செய்யவில்லை. இவர் அதிகாரமோசமி யாவையுந் தோற்றுத் தம்மையுந் தோற்றுப் பின்னர் உம்மைத் தோற்றாரென்றான். அதைக்கேட்ட திரௌபதி அவனைப்பார்த்து, அப்பா சாரதி! நீ போய் உம்மைப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றபின் என்னைப் பந்தயம்வைத்தீரா? அல்லது என்னை முன்னாலே பந்தயம்வைத்துத் தோற்றீரா? என்று அந்த உதிஷ்டிரரைக் கேட்டறிந்து வந்துசொல். பின்பு என்னை யழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்று சொல்ல, அந்தச்சாரதி சபைக்குவந்து தருமபுத்திரரைப் பார்த்துத் திரௌபதி சொன்னதைச் சொல்ல, அவர் வெட்கமும் விசனமும் மிகுந்து ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல், தலையை வணங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது துரியோதனன் சாரதியைப் பார்த்து, அடா பிராதிகாமி! இன்னமும் அவளுக்கு அந்தப் புரமோ? இங்கேவந்து யாவருமறியச் சொல்லவேண்டியவைகளைச் சொல்லிக், கேட்கவேண்டியவைகளைக் கேட்கட்டும். சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வாவென்ன; சாரதிகேட்டு மறுபடியுந் திரௌபதியினிடத்திற்கு வந்து, விசனத்தினால் வாயெழாமல் அவளைப்பார்த்து, அம்மா! நானென்னசொல்லுவேன்? உன்பர்த்தா செய்தகாரியம் அப்படிப்பட்டதாயிருந்தது. எதுகேட்கவேண்டுமானாலுஞ் சபையில்வந்து கேட்கட்டும் அழைத்துக் கொண்டுவாவென்று துரியோதனன் சொன்னான். உன்பர்த்தா ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தலையை வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் துரியோதனன் சகல பந்துக்களோடும் நாசமடைவனேயல்லது, இனி செல்வத்தை யநுபவிக்க மாட்டானென்று தோற்றுகிறது. கேடுகாலங் கிட்டினபடியினாலே தான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி யவனுக்கு உண்டாயிற்று. என்று சொன்னதைக்கேட்ட பாஞ்சாலபுத்திரியானவள், ஆம் தன்பமென்னாலு தெய்வத்தினாலே செய்யப்பட்டது. அதுயிருக்கட்டும். அதை ஆடினதான் என்ன? அறிவும் தருமாதருமங்க ளிரண்டுமில்லையோ! அவ்விரண்டில் எவன் தருமத்தைவிடாமற் காத்துவருகிறானோ? அவன் என்னைக்காப்பன். இதிற் சந்தேகமில்லை. ஒருவனாலேயும் ஆற்றலில்லை. என்பொல்லாத விதி அப்படியிருந்தது. நான் பாவத்தைச் செய்யப்பண்ணிப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன். வந்ததையெல்லாம் அநுபவிக்க வேண்டுமேயல்லது வேண்டாமென்றால் போகுமோ! அப்பா சாரதி! சகலராஜாக்களும் பெரியோர்களுமிருக்கிற சபையில் நான் எப்படி வருவேனென்று சொல்லி, மிகுந்த விசனத்தினால் முகங்கவிழ்ந்து கண்ணீர்விட்டுத் தனதுயரத்தை நினைந்திருந்தாள். உதிஷ்டிரர் திரௌபதியைச் சபைக்கு வரும்படி இங்கு நடந்த நிலைமையைச் சொல்லியனுப்பினார். அவன் வந்து திரௌபதிக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்த மாத்திரத்திலே, திரௌபதி விசனாக்கிராந்தையாய் எழுந்து, மெய்யெல்லாம்போர்த்து நடந்துவந்து, தலைமயிர் விரிந்து கலைந்துப்போன நிலையில், இப்படியான காலம் தருமமே இப்படியிருக்கிறதா? ஆகிலும் பாதகர் வார்த்தையைப் பங்கிக்கலாகாதென்று சொல்லி, அப்போது ருதுஸ்நானம் பண்ணாமலிருந்த ஒரு வஸ்திரத்தோடே பெண்களுக்கு அவமானமான கோலமாக அழுதுகொண்டு, மாமனாராகிய திருதராஷ்டிரன் முதலானோர் இருக்குமிடத்தில் வந்துநின்றாள்.

துச்சாதனன் திரௌபதியின் கூந்தலைப் பற்றி இழுத்துவருதல்.

இப்படி நடந்த கதைகளினின்றும் புத்திமானின் மேல் நீர்வழிய வெட்கத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு திரௌபதி சபைக்குவந்தவுடனே அன்னமொத்து

துரியோதனனை மனதிலு மிகழ்ந்தார்கள். பாண்டவர்கள் ஒன்றுந் தோற்றாமல் தலையிறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவளை ஒருவரும் கண்திறந்து பார்க்கவில்லை. துரியோதனன் முதலான நான்கு துஷ்டர்களும் பார்த்துச் சிரித்துப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி இருக்கிற துரியோதனன் பிரதிகாமியைப் பார்த்து, அடா சாரதி! அவள் அங்கே ஒதுங்கி நிற்பானேன்? என்னிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுவா. அவள் வினவவேண்டுவதை யாவரும் அறிய வினவட்டும். உதிஷ்டிரரும் இங்கேயே அதற்கு விடைதரட்டும். அவ்விருவரும் பேசுவதை யாவரும் பார்க்கட்டும். ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற்கு வரச்சொல்லென்றான். அதுகேட்டு அந்தப் பிராதிகாமி மனதில் வெருத்துக்கத்தையடைந்து, அவள் சபிப்பாளென்று பயந்து, இந்த விதுரர் முதலான [illegible]ரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே: ஐயோ! இதென்ன அநியாயமென்று மனதிற் சொல்லிக்கொண்டு சும்மாவிருந்தான். அதுகண்ட துரியோதனன் தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனை நோக்கித், தம்பி துச்சாதனா! இந்தச்சாரதி வீமசேனனுக்காகப் பயந்து அவளை யழைத்துவரமாட்டாமலிருக்கிறான். நீயோ அவர்களுக்குப் பயப்படாதவனல்லவா? பராதீனராகிய அவர்கள் நம்மை என்ன செய்வார்கள்? நீயோ வெகுதீரன். ஆனபடியினாலே அவளையிங்கே இழுத்துக்கொண்டுவாவென்று சொல்லவே, மகாபாவியாகிய அந்தத் துச்சாதனன் அப்படியே செய்கிறேன் அண்ணாவென்று சொல்லி எழுந்திருந்து, துரோபதியினிடத்திற்குப் போய் சற்றுநேரம் அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடி திரௌபதி! என்ன தலைகுனிந்து நிற்கிறாய்! உனக்கு மானமோ? என்னைக்கண்டு வெட்கப்படவேண்டாம். நீ எங்களாலே ஜயிக்கப்பட்ட படியினாலே எங்களுக்குத் தாசியானாய். துரியோதன மகாராஜனை வந்து கண்டுபணி. அவர் [illegible] சபைத்தில் வரவழைக்கிறார். இந்தச் [illegible] யாரிடத்திலிருப்போமோ அவர்[illegible]. என்று சொல்லிச் சிரித்துக் கையைப்பிடித்து இழுக்கத் தொடங்கினான். அந்தத் திரௌபதியானவள் [illegible] கோவென்றுகதறி [illegible] முறையிட்டு [illegible] நோக்கி ஓடினாள். அதுகண்ட அந்தப்பாவி பின்றொடர்ந்து, அடி [illegible]! உனக்கு மானமென்ன? [illegible]? வெட்கமென்ன? என் [illegible] ஓடாதே. நாங்கள் வெள்ளாட்டி[illegible] கொண்டுபோவோம். இப்படியா [illegible] சொன்னவே [illegible] போய், [illegible] மயிற்றோகைபோல [illegible]-படலினைப்போன்ற காந்தியையுடையதாய்ப்படிப்படியாகவளைந்துவிளங்காநின்ற அவளுடைய கூந்தலினைப்பற்றியிழுத்தான். இராஜசூயமாகிசாம்பிராச்சியபட்டாபிஷேகஞ்செய்யும்போது சகலபுண்ணிய தீர்த்தங்களினின்றுங் கொண்டுவந்து திவ்விய ஔஷதிரசங்களோடுசேர்த்து அபிமந்திரிக்கப்பட்ட மகாதீர்த்தங்களைப் பெரியோர்களெந்தக்கூந்தலின்மீதிற்புரோக்ஷித்தார்களோ? அப்படிப்பட்டகூந்தலை அந்தக்கொடும்பாவி கைகூசாமற்பற்றி இழுக்குமளவில், சகலஸ்திரிகளும் - ஆ! ஆ! வென்று கையைப் பிசைந்துகொண்டு மார்மேலடித்து, இது அநியாயம்: இது அநியாயம்: என்றுகூவினார்கள். வீஷ்மராதியோர் மனப்பதைக்க-பூகம்பமுண்டாக - பூமியின்மீதில் விரலைத்துத் திகைத்து, இதென்னவிபரீதகாலம்? இதென்னகொடுமை! என்றுசொல்லித் தங்களுக்குள்ளாகவேதாங்கள் அடக்கற்கரியதான அளவற்ற வருத்தங்கொண்டிருந்தார்கள்.

திரௌபதிசபையாரைநோக்கிச் சொல்லுதல்

இவ்விதமாய்ச் செல்வமும்-ஆயுவும்-நாசமடையும்படியாகிய துச்சாதனன சகலவிதத்தாலும் பூஜிக்கத்தக்க மகாராஜ பத்தினியாகிய பாஞ்சாலியை இழுக்க, அவள வஸ்திரம்ஒருபுறம்அவிழ்ந்து அங்கங்கள்வெளிப்பட, உடனே அவள் நாணத்தினால் மெய்சுருங்கி, கைகளினால் அவயவத்தை மறைத்துக்கொண்டு, கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகக் கோவென்று கூவியழுது அவனைப்பார்த்து, அடா பாவி! என்னை இழுக்காதே. நான் இப்போது [illegible]. ஒற்றைவஸ்திரந் தரித்திருக்கிறேன். அநியாயஞ் செய்யவேண்டாம். [illegible] நரகம் அநுபவிக்க வேண்டும். [illegible] அநியாயஞ் செய்து [illegible] நன்மையடை[illegible]. உனக்கு [illegible] மானமில்லையா? என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்தப்பாதகன், அடி [illegible] ! [illegible] பாஞ்சாலி! [illegible] மானமென்ன? நாணமென்ன? [illegible] வெள்ளாட்டியாய் [illegible] புண்ணியவதி[illegible]? [illegible] அடி பேதை! [illegible] ராஜாக்கள். அப்படி[illegible] செய்யவேண்டும். [illegible] யார்? இப்போது தருமனையும்-வீமார்ச்சுனாதிகளையும் கூவியழைத்து [illegible] சொல்லடி. தாசியாகிய நீ துரியோதனமகாராஜன் அண்டையில் வந்து அவர்பேச்சைக் கேட்டு அவரிட்டப்படி நடக்கவேண்டும். உன்னைத்திருவாணமாய் நிறுத்திப்பார்க்க அவருக்கு மனமிருக்கு

மாகிலும் நீயப்படியே இருக்கவேண்டும். அதோபாரடி வெள்ளாட்டி உன்புருஷர் குரும்பாடுகள்போல் தலையைக் குனிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் எங்கள் காலாலிட்டவேலையைத் தலையால் நிறைவேற்றவேண்டிய முறிகளானார்கள். இன்னு முனக்கென்ன இறுமாப்பு ! என்றிப்படி மனம்போனபடி பிதற்றியழுக்கவே, அவள் நடுநடுங்கி யொன்றுந் தோற்றாமல் வியசனத்தில் மூழ்கிப்போய், அவிழாநின்ற கூந்தலைக் கையாலணைத்துக்கொண்டு, காந்தாரியாகியமாமியைக் கூவித், தொண்டையும் வரண்டு, அந்தச் சபையிலிருப்பவர்களையெல்லா நோக்கி மெள்ள ஒருவார்த்தை சொல்லுவதாயினாள்.

ஐயோ ! இந்தச் சபையிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் வேதசாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் படித்தவர்கள். யாவருந் தருமவான்கள். மகாசூரர். இப்படிப்பட்டவர்கள் முன்னிலையில் இந்தப்பாதகன் என்னை யிப்படி அனியாயஞ்செய்து இழுக்கிறானே: இந்தக்காலத்தில் இவ்விதமாய்ப்பெரியோர்களிடத்தில் நான்வரலாகுமா? இக்கொடிய செய்கையை யொருவருந் தடுப்பாரில்லையோ ? இது வீணாய்ப்போகாது. இவனுக்குத்தேவேந்திரன் சகாயமாய் வந்தாலும் பாண்டவரிடத்தினின்றும் இவன்தப்பமாட்டான். அவர்களின் ஆயுதத்திற்கு இரையாகப் போகிறான். சந்தேகமில்லை. இப்போது அவர்கள் தருமமென்னுங் கயிற்றினாற் கட்டுண்டு சும்மாவிருக்கிறார்கள். தருமத்தின் சூக்ஷமம் அவர்களறிந்தவனென்பது பெரியோர்களுக்கேதெரியும். இவர்கள் சும்மாயிருந்தாலுந் தெய்வஞ் சும்மாயிராது. இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை நானடைவதற்குக் காரணம் என்பொல்லாத விதியேயன்றிவேறன்று. ஒருவர்மீதிலும் பழியில்லை. இல்லாவிட்டால் அசகாயசூரராகிய பாண்டவர்களின் இஷ்டபத்தினியாகிய என்னை ஒரு அற்பன்சபைநடுவில் இழுக்கும்படியிருக்குமா? இந்தத்துராத்துமாவினுடைய பலத்தை யார்புகழ்வார்கள்! சீ ! சீ ! இவனையும் இவனை ஏவி இப்படிசெய்யச் சொன்னவனையுஞ் சுடவேண்டாமோ ! பரதகுலத்தில் நிலைபெற்றிருந்த தருமம் இன்றுதான் நாசமடைந்தது. இராஜதருமமும் பாழாயிற்று. குலதருமமென்னுங் கடலுங்கரையைக் கடந்தது. இப்படியில்லாமற் போனால் மகானுபாவராகிய வீஷ்மரும் - துரோணரும் - சத்தியம் பேசாமலிருப்பார்களா ! திரிதராஷ்டிரருஞ் சும்மாவிருப்பாரா? ஓ ! ஓ ! இச்சபையில் தருமமறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லையென்று நினைக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. இருந்தால் இவ்வனியாயத்தை உபேக்ஷை செய்வார்களா ? அவர்களாய்ச்சொல்ல மனமில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் யான் ஒன்றுவினவுகிறேன்: அதற்கு விடையாகிலுஞ் சொல்லவேண்டும். என்று பிரலாபித்துப் பின்னுஞ் சபையாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே ! ஓ ஆசாரியர்களே ! ஓ தருமவான்களே ! ஓ ஞானவான்களே! இவர்களால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேனா? ஜயிக்கப்படவில்லையா ! இதைத் தருமத்திற்கு ஒத்தபடி சொல்லுங்கள். என்றுசொல்லி வியசனாக்கினியினு மிரட்டித்த கோபாக்கினியைப் பொருந்தியிருக்குந் தன்கணவரை, வெகுதீக்ஷண்யமாகியகடைக்கண்ணினால் நோக்கினாள். அந்நோக்கம் பட்டமாத்திரத்திலே பாண்டவர்களுக்கு இராச்சியமுதலாகிய செல்வங்களைப் போக்கடித்தபோதும் உண்டாகாத மகாதுக்கமொன்றுபொங்கிப்பாயவே, நெய்யாகுதி செய்யப்பட்டதுபோற் கோபாக்கினியானது திகுதிகென்று சொலித்தது. அப்போது துச்சாதனன் இவள்நோக்கிய குறிப்பும் அவர்கள் வெகுண்ட நெறிப்புமறிந்து, திரௌபதியைச்-சீ ! வாடி வெள்ளாட்டி. தருமமும் - சத்தியமும்- உனக்கேது ? என்னமோ மயக்குகிறாய். வாடியிங்கே என்று பிடித்திழுத்துக் கல்லென்றுசிரித்தான். அப்போது கர்ணன் - அடா துச்சாதனா ! சரி: சரி: நன்றாய்ச் செய்தாயென்றான். சகுனியானவன் இவனுக்குச் சமானமாகிய தைரியசாலி கிடையாது. இவனே புத்திசாலியென்றான். துரியோதனன்-துச்சாதனா! இப்போதுதான் நீ எனக்குத் தம்பியென்று மெச்சினேனென்றான். குருடன் முகமலர்ச்சியோடு புன்னகைகொண்டிருந்தான். மற்றையவெல்லாரும் விசனக்கடலிலாழ்ந்து போனார்கள். இப்படியிருக்கையில் வீஷ்மர் துரோபதியைப் பார்த்து, அம்மா சௌபாக்கியவதியாகிய பெண்ணரசே ! நாங்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதவர்களா யிருக்கிறோம். இப்போது நீ கேட்டவினாவுக்குத் தருமசூக்குமத்தைநோக்கி ஒன்றுஞ் சொல்லக்கூடவில்லை. அதென்னவென்றால் - ஸ்திரீயாயிருக்கிறவள் தற்சுதந்தரியாகாமற் பர்த்தாவுக்குச் சொத்தா யிருக்கிறாள். அந்தப்பர்த்தா ஜெயிக்கப்பட்டபோதே அவளுஞ் ஜெயிக்கப் பட்டவள்தான். யுதிஷ்டிரனோ? எதைத்துறந்தாலுந் தருமத்தைத் துறக்காதவன். அவனை நான் ஜெயிக்கப்பட்டே னென்கிறபோதே நீயும் ஜயிக்கப்பட்டவள்தான். ஆகிலும் இன்னுமதில் ஓர் சூக்ஷமமிருக்கிறது. அஃதெனக்கு இப்போது தோற்றவில்லை. ஆனபடியினாலேதான் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிறேன் என்று சொன்னார். அப்படி சொல்லக்கேட்ட திரௌபதி சொல்லுகிறாள்:

கேளுங்கள் சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! உதிஷ்டிரமகாராஜா வலுவில்வந்து சூதாடவில்லை. அவர்பாட்டுக்கவர் இராசசூயத்திலிருந்து தருமபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய செல்வங்களைக் கவரவேண்டுமென்று துஷ்டரும் - வஞ்சகரும் - அசத்திய வான்களுமாகிய இவர்களெல்லாந் துராலோசனைசெய்து, மந்திரியைக்கொண்டு அழைப்பித்து, சூதாடுவதில் இஷ்டமில்லாதவரும் அதிற்சாமர்த்திய மில்லாதவருமாகிய அந்தத் தருமராஜாவை வலுவிலாடவைத்து, மோசத்தினாற் சகலத்தையும் அபகரித்து, மனமறிய அன்னியாயஞ் செய்தார்கள்.

அவருக்கோ? சூதாடல் நன்றாய்த்தெரியாது. இப்பாவிகளோ? அதில் வல்லவர்கள். அவரோ? கபடில்லாதவர். இவர்களோ? கபட்டின அவதாரங்கள். அவரோ? சத்தியசந்தர். இவர்களோ? பொய்பேசுகிறவர்கள். அவரோ? அவ்வாட்டத்தில் விருப்பமில்லாதவர். இவர்களோ? அவ்விருப்பமுள்ளவர்கள். இப்படி ஒரு தன்மையாலும் பொருத்தமில்லாமலிருக்க, அவரோடு இவர்கள் சூதாடியது நியாயமா? இப்படிப்பட்ட நியாயத்தை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுமா? தருமந்தானேற்குமா? போகட்டும். பொருள்களையும் ராச்சியத்தையும் பறித்தது போதாமல், அப்பொருள் முதலியவற்றை வைத்தாடிய அவரையும் ஆடிவென்றிகொண்டோமென்றுசொல்லி இப்படிப்பட்ட கொடிய அநியாயஞ்செய்கிறீர்களே: இதுவுந் தருமந்தானா? இதுமனிதரொருவருமில்லாத காடல்லவே: சகலதருமங்களையும் நியாயங்களையு மறிந்த பெரியோர்களின் சபையல்லவோ? இத்தன்மையான சபையில் தருமாதருமமும்- நியாயா நியாயமும் - தேறாமற்போனால், மற்றெங்கே தான்தேறும்! இங்கே இருக்கிறபேர்களெல்லாம் மக்களைப்பெற்றுப் பெண்டீரோடுகூடி எல்லாச்சுகதுக்கங்களையும் அறிந்தவர்களேயன்றி, ஒன்றுந்தெரியாதவர்களல்லவே இப்படிக்கிருக்கிறபடியினாலே என்கேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இச்சபையாருக்கும் பெரும்பாவம் வரும். இவ்விஷயத்திற் பெரியோர்கள் சொல்லிய சாஸ்திரத்தைக் கேளுங்கள். எந்தச்சபையில் அறிவினால் முதிர்ந்தவர்களில்லையோ? அது சபையன்று. எவர்கள் தருமத்தைச்சொல்லாமலிருப்பார்களோ? அவர்கள் அறிவினால் முதிர்ந்தவர்களல்லர். எதிற் சத்தியமென்பதில்லையோ? அது தருமமன்று. எது மோசத்தோடு கூடியதோ? அது சத்தியமல்ல. இந்த வசனத்தின்படி யானகேட்ட தருமவிசாரணைக்கு மறுமொழி சொல்லாமற்போனால், இதுசபையுமல்ல. இவர்கள் பெரியோர்களுமல்ல. நடந்தசரித்திரந் தருமமுஞ்சத்தியமுமுள்ளதல்ல. ஆதலாற் காரணத்தைதன்றாய்ச்சோதித்து, தாட்சணியப் படாமலும் - பயப்படாமலும் - தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையு நோக்கி உத்தரஞ்சொல்லுங்கள். என்று பாஞ்சாலி சொல்லிக்கொண்டே மிட்டிய கண்டுகண்ணீருகுத்தவண்ணங் கோபவிரைநாள்.

வீமசேனன் தருமராஜனை வெறுக்க அருச்சுனன்தேற்றுதல்.

ஹிஂ

இப்படியிருக்க-சாசபையைப் போகிறவரையிலுந்தானும் பொறுத்திருந்த சொல்லைமுடிக்கொள்ளாத்தக்கதான கொந்தச்சொற்களைக் கேளாநின. இருக்கிறதும் அடிக்கிறதுமாக வேகு தொந்தரவுகளையுஞ் செய்தான். இப்படிக்கு வெறுத்தாய் அவமானப்பட்டுநின்ற திரௌபதியைப்பார்த்த வீமசேனனானவன் மனஞ்சகிக்காமல், அடங்காத விசனத்தையுங் கோபத்தையுமடைந்து, சமீபத்திலிருக்குந் தமையனைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்து, உதடுதுடிக்கச்சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! நீர் எல்லாந்தெரிந்தவராயிருந்தும் மூடருங்கூடி செய்யாதசெய்கைகளைச் செய்தீர். லோகத்திலே சூதாடுகிறவர் வெகுபேர்களுண்டு. அவர்களெல்லாம் பொருள் - இரத்தினம் - வாகனம்- முதலானவைகளை வைத்தாடுவார்களேயல்லது, தங்களுடைய தாசிதாசர்களைக்கூட வைத்தாடமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அடித்தவர்களாகிய தாசிதாசரிடத்திலிருக்கிற அவ்வளவு மானமுந் தயையும், பாணிக்கிரகணஞ்செய்த பத்தினியினிடத்தில் உமக்கில்லாமற்போச்சுது. கொண்ட பெண்டாட்டியைப் பந்தயம் வைத்தாடியதைக் கண்ணினாற் பார்த்ததுமில்லை. காதினாற்கேட்டதுமில்லை. நாம் திக்குவிஜயஞ்செய்து சேகரித்துவந்த பொருட்குவைகளையும், பலவரசர் காணிக்கையாய்க் கொடுத்த திரவியங்கள் - ரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - உபகரணங்கள் - வாகனங்கள்- முதலானவைகளையும், கோட்டை - வீடு-வாசல்-தோட்டம் - சபை முதலியவைகளையும் பந்தயம் வைத்துத்தோற்றீர். அதனாலே எனக்கு அவ்வளவும் விசனமில்லை. ஏனென்றால் - இப்படி அநேகம் பொருள்களை நினைத்தபோதே சம்பாதிக்கலாம். அவைகளைத் தோற்றதனாலுந் துக்கமில்லை. நாங்களோ? சூரர். இராஜாதிராஜராகிய உம்மைத்தோற்றதற்குக் கிஞ்சித்து விசனப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது.

இவையெல்லாமிருக்கட்டும். திரௌபதியானவள் ஸ்திரிசாதி. மகாராஜகுமாரி. நம்மைமணம்புரிந்தவள். நம்மையே நம்பினவள். அப்படிப்பட்டவளை இந்தப் பாதகர்கையிலொப்புவித்தீர்: இதைக்குறித்து உமக்குக் காலபலத்தினாற் புத்திகெட்டதெனறு நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் நமது உயிரினுஞ்சிறந்தவளாகிய பாஞ்சாலியை வேண்டியபடி யவமானங்கள் செய்யவும், நாம் எதிரிற் சும்மா பார்த்திருக்கவும், பெரியோர்களெல்லாம் வருந்தி எதுவும் பேசாமற் சும்மாயிருக்கக் கேட்டதைக்காட்டிலும் வேறு துக்கமுமுண்டோ? நீர் மகாராஜா. சகலத்திற்குஞ் சுதந்தரர். பந்தச்சொத்தை யெப்படி செய்யவேண்டுமென்றாலுந் தடுப்பார் யாருமில்லை. ஆகிலும் கெட்டாளாய வெளிக்கு உபயோகப்படவைத்திருந்த நல்ல பொருள்களைக் கோவைதசெய்யுந்தனமிடங்கையிலொப்புவித்ததுபோல், இவளை அவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்தது அதருமம். நீர் இப்பொழுதுசெய்த காரியமெல்லாம் பாவத்திற்குக் காரணமாகிய காரியமேயன்றி நற்செய்கையன்று. நீ தரும மறிந்தவருமன்று. திரௌபதியைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்த நிமிஷத்திலேயே அந்தப்பாதகரைக் கைமேலெங்கிய கதாயுதத்தினாலே இருந்தவிடந்தெரியாமற்போகும்படி செய்வேன். என்னைப் பாராதினநுங்கிவிட்டீர். என்கோபத்

தையும் - பராக்ரமத்தையும்-இந்தச்சபையி லுபயோகமாகாதபடி பாழாக்கினீர். அதிலுஞ் சகிக்கக்கூடவில்லை. இப்போதென்னசெய்யவேண்டு மென்றால், நீர் எந்தக் கையினாலே பாச்சிகை யாடினீரோ? அந்தக்கையைத் தீயிற்கொளுத்திச் சாம்பராக்கவேண்டு மென்றுசொல்லிக் கோபாவேசங்கொண்டு, சகாதேவனை நோக்கி, ஓ சகாதேவா! நீ இப்போதேபோய் நெருப்புக்கொண்டு வா. இந்தக்கெட்டகையைக்கொளுத்திப் போடுகிறேனென்று திரஸ்காரமாய்ச் சொன்னான்.

அதுகேட்ட அர்ச்சுனன்வீமசேனனைப்பார்த்து, அண்ணா! நீயேன்கொஞ்சமும் யோசிக்காமல மகாராஜாவாயும் - நமக்கு மூத்தவனாயும் - மகாதருமசீலராகியு மிருக்கிற யுதிஷ்டிரனைக் குறித்துக் கொடுமையாய்ப் பேசுகிறாய்? ஒருபோதும் நீ இப்படிச் சொன்னதில்லையே: இப்போதும் உன்மீதிற் குற்றமில்லை. நமக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் பகையாக வேண்டுமென்று சத்துருக்கள் உனக்கிப்படிப்பட்ட கோபம்வரும்படி செய்ததினாலே, நீயிந்தபடி நிறைவேற்ற முயன்றாய். ஏதேது வரவேண்டுமோ அதெல்லாம் வந்துதானே தீரும். ஆகிலும் நீபகைச்சத்துருக்களின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாதே. தருமத்தின்மீதில் திருஷ்டிவைத்து இனியாகிலும் வாயைமூடு. இதைக்கேட்டால் நமதுபகைவர் நகைப்பார்கள். மகாபுண்ணியவானாகிய தமயனைத் திரஸ்காரஞ் செய்யாதே. இந்தத் துஷ்டர் வெகுதருமசீலருஞ் சத்தியசந்தருமாகிய நமது தமயனை வலுவிற்சூதாட அழைத்து மோசஞ் செய்து, எல்லாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டார்கள். இதனாலே நமக்கு அவமானமில்லை. கையிலாகாமற் பறிகொடுத்தால் அதுதான் அவமானமாம். இவர்தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையும் பொறுமையையுமிச் சகலத்தையும் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறார். இது இவருக்கு மகாமகிமைக்கு இடமாகிறது. நாமும் அப்படியே அவரை அநுசரித்திருக்கவேண்டுமேயல்லது, மீறலாகாது என்றுசொன்னான். பின்பு வீமன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, நீசொல்லிய தெல்லாஞ் சரிதான. எனக்குந் தெரியும். ஆனாலுந் திரௌபதையைப் பந்தயம்வைத் தாடியதைக் [illegible] லது, பூர்வகத்தை [illegible] கோபத்தினா லிப்படிச்சொன்னேனென்று சொன்னான்.

திரௌபதிக்காக விகர்ணன்பேசக் கர்ணன் மறுத்தல்.

இப்படிப்பட்ட விதமாக [illegible] தருமத்தையினாலும் திரௌபதியை [illegible] னன் கொடுமையாய்ப் பற்றியிழுத்துக் [illegible] றதும், சபையார் ஒன்றுஞ்சொல்லாம லிருக்கிறதை பார்த்து; திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரரில் ஒருவனாகிய கர்ணனென்பவன் வெகு கோபங்கொண்டு, சபையிலிருக்கும் வீஷ்மர்முதலாகிய பெரியோர்களைப்பார்த்து, மிகவும் பரிதாபத்தோடு இதனைச்சொல்லுகிறான்: ஓ சபையாரே! நீங்கள் திரௌபதிசொல்லிய பேச்சைக் கேட்டு ஏன்பிரதியுத்தரஞ் சொல்லாமலிருக்கிறீர்கள்? அவிவேகத்தினால் நீங்களுஞ் சொல்லாமல் உங்களைப் பார்த்து நாங்களுஞ் சொல்லாமலிருந்தால், யாவருக்கும் இப்போதே நரகம்வருமன்றோ? வீஷ்மரும் - திருதராஷ்டிரரும் - புத்திமான்களுட் சிறந்தவராகிய விதுரரும் - மற்றக்குருவரும்-ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிற காரணமென்ன? இவர்களிருக்கட்டும். பிராமணோத்தமரும் ஆசாரியருமாகிய துரோணரும் - கிருபரும் - எந்தத் தாக்ஷணியத்தினால் வாயைமூடிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்? இவர்களுமிருக்கட்டும். பலதேசத்தரசர்களும் ஏன்வாயை மூடிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்? இத்தனைநாழிகை சும்மா விருந்ததுபோதும். இனியாவரும் அச்சம் - அபிமானம் - தாக்ஷணியம் - குரோதம் - முதலியவைகளை விட்டுத், தங்கள்தங்கள் புத்தியுள்ளவளவாக்கும் யோசித்து, தந்தமது கருத்தை வெளியிடுங்கள். என்றிப்படி பலதரம் விகர்ணன் சொல்லியும், ஒருவரும் பேசாமலிருந்தார்கள். அதுகண்டு அதிககோபங்கொண்ட அந்த விகர்ணன் ஒருகையின்மேல மற்றொருகையை வைத்தறைந்து, சபையைப்பார்த்து மறுபடி சொல்லுகிறான்:

"முறையோ வென்றென றவனிதல முழுதுமுடையான முடித்தேவி, நிறையோடழிந்து வினவுநீர் நினைவுற்றிருந்தீர் நினைவற்றீர், வினையோன முனிவு மெனநினைந்தோ விருந்தாலுறுதியெடுத்தியம்பல், குறையா கணகண்டநாளுங் குலத்துப் பிறந்தோர் கடனன்றோ. தனனைவிலைசெய்திட்ட தருமன் றனமனைத்தைக்கத்தக்கதெல்லா, முன்னேதோற்றுத் தங்களையு முறையேதோற்று முடிவுற்றான், சொன்னனேருகைகுத் தான்பிறர்க்குத் தொண்டாய்விட்டுச் சிறுமையுறப், பின்னேதோறக வுரிமையினாற் பெறுமோவென்று பேசீரோ" ஓ சபையாரே! நான் இப்போது தருமத்தைக் கேட்டால் நீங்கள் சும்மா விருக்கிறீர்கள். நீங்கள் சும்மா விருங்கள். எனக்குத் தோற்றியதை நான் சொல்லுகிறேன் அதைக் கேட்பீர்களாக. உலகத்தில் அரசருக்கு நான்கு பெருங்குற்றங்களுண்டு. அவையாவன - ஓயாமற் கட்குடித்தல். ஓயாமல வேட்டையாடல். ஓயாமற் சூதாடல். ஓயாமல் பெண்களையாளுதல். இவைகளுக்குட்பட்டவன் தருமாதருமங்களை யறியான். அநியாயத்திற்கே உடன்படுவான். உலகத்தாரும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். இந்த சகுனியோ? எப்போதுஞ் சூதாடுந் தொழிலுடையவன். அவனுக்கு வெகுகாலமாய் [illegible] அதைப்பற்றி அவன் தருமத்தைக் கொஞ்சமும் மதியான். இப்போது அப்படியே பாண்டவர்களை வலுவிற் சூதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து, எல்லாச் செல்வங்களையுங் கவர்ந்துகொண்டு, அவர்களையுந்

ஜெயித்ததாகவேற்படுத்திவிட்டான். இந்த ஏற்பாடு மோசச்செய்கையாலுண்டானதேயன்றி, நியாயப்படியுண்டானதல்ல. ஈதிப்படியிருக்க - இவ்வளவோடே நிற்காமற், பாஞ்சாலியைவைத்து ஆடச்சொல்லி அவருக்குப் போதித்து, அவளையுஞ் செயித்ததாய்ப் பராக்கிரமித்தான். அவரோ அச்சூதில் வெறிபிடித்து, அவன்மோசத்திற் குட்பட்டுத் தருமமா யாடினர். அற்றவையெல்லா மிருக்கட்டும். திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க அவருக்கு அதிகாரமில்லை. அவர் முன்னமே தம்மைத்தோற்றார். ஆகையால் அவளைச் செயித்தேனென்றது சத்தியமன்று. இச்சபையில் ஒற்றையாடையோ டிருக்கிற அவளை அன்னியாயமா யிழுத்துவந்தது தருமமன்று. என்றுசொல்லிச் சும்மாவிருந்தான்.

அதுகேட்டுச் சபையிலிருப்பவர்கள் விகர்னன் சொல்லியது சரிதான் என்று அவனைத் துதித்துச் சகுனியைத் தூஷித்தார்கள். அப்போது சிலநேரஞ் சபையானது ஒலிவடிவா யிருந்தது. அந்தக்கோவமோய்ந்தபின் கர்னன் விகர்னனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அடா விகர்ண! உனக்கெப்போதும் இப்படிப்பட்ட வெறிகுண முள்ளதுதானே: இன்றைக்குப் புதிதல்லவே: தேகத்தி லிருக்கும் நோயானது அந்தத்தேகத்தின்கணுள்ள ஆத்துமாவுக்குந் துக்கமுண்டாகும்படி செய்வதுபோல், நீ கூடப்பிறந்தவனாகிய துரியோதனனுக்குக் கேடுவரும்படி யத்தனிக்கிறாய். மேலும் அந்தவியாதி தேகத்தினின்றுமே பிறந்து அதை யழிப்பதுபோலவும், அரணியத்தி னின்றும் பிறந்தஅனல் அவ்வரணியத்தை யழிப்பது போலவும், நீ திரிதராஷ்டிரருக்குப் புத்திரனாயிருந்து அவனைத் துக்கக்கடலிலமிழ்த்த முயலுகிறாய். உனது கெட்ட சுபாவத்தையே காட்டுகிறாய். வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமா - பாகிலீகர் - சோமதத்தர் - பூரிச்சிரவர் - பூரி - விதுரர் - திரிதராஷ்டிரர் - காந்தாரி - முதலாகிய தருமவான்க ளனேகர் இச்சபையி லிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லா மறியாத தருமத்தையா நீ யறிந்திருக்கிறாய்! அவர்களுக்கெல்லா மில்லாத நற்குணமுனக்கிருக்கிறதா? அவர்களை யன்றோ திரௌபதி வினவினள்! அவர்களே விடைதராமலிருக்க, நீயேன் சொல்லப்புறப்பட்டாய்? அவர்களெல்லாந் திரௌபதி தருமமாய்ச் ஜெயிக்கப்பட்டாளென்று சொல்லியிருக்க, நீ வேறாய்ச்சொன்னையே உனக்கென்ன தெரியும்? நீ சிறுவன். ஆனபடியினாலேதான் பெரியோர்களுக்குமுன்கூச்சமின்றித் தருமத்தை அதருமமென்று சொல்லுகிறாய்.

அன்றியும் உதிஷ்டிரர் மனமொப்பி வைத்த பந்தயங்கள் யாவையுஞ் செயித்தது போலவே இந்தத் திரௌபதியையுஞ் சகுனிசெயித்தான். யாவரும் பார்த்துக்கொண்டுதானே யிருக்கிறார்கள். பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டுதானே யிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க உனக்குமாத்திரம் அவள் ஜயிக்கப்படவில்லையென்றும், அது அனியாயமென்றும், எப்படி தோன்றிற்று! ஒற்றையாடையோ டிருப்பவளைச் சபையில் இழுத்து அவமானஞ்செய்வது அனியாயமென்றாய். அதைக்குறித்துச் சொல்லுகிறேன்கேள். கடவுளானவர் பெண்களுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வமென்று நிருமித்து, ஒருத்திக்கு ஒருபர்த்தாவா யிருக்கும்படி கட்டளையிட் டிருக்கிறார். அதின்படி உலகத்திற் சகலபெண்களும் ஒருபுருஷனையே யடங்கிருக்கிறார்கள். மற்றொருவனைக் கண்ணினாற் பார்த்தாலும் விபசாரதோஷமுண்டு. அப்படியிருக்க - இந்தத் திரௌபதி ஐவரைப் புணருகிறாள். இப்பேர்ப்பட்டவளுக்குத் தருமமெங்கே யிருக்கிறது! வேசிபோலாகி வருடத்திற்கொரு வைப்பாளனோடு இருக்கப்பட்டவள் ஐவரைச் சேர்ந்தாலென்ன? ஐம்பதுபேரைப் புணர்ந்தாலென்ன? எப்படியும் இவள் பொதுமாதுதான். இவளைச் சபையில் வரவழைப்பது குற்றமன்று. மேலும் இவளுடைய பர்த்தாக்களும் நம்மால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அதனாலேயே இவளும் அயிக்கப்பட்டாள். தனியாகவும் நமக்கடிமையானாள். இந்த வெள்ளாட்டியைக்குறித்துத் தருமாதருமங்களை விசாரிப்பதுண்டோ! இவள் ஒருவஸ்திரந் தரித்திருந்தாலுஞ் சரிதான்: நிருவாணமாயிருந்தாலுஞ் சரிதான்: இவளை யெதுவேண்டுமோ அது செய்யலாம். இதி லெவ்வளவேனும் பாவமில்லை. என்றுசொல்லித் துர்ச்சாதனனை நோக்கி, அப்பா துச்சாதன! இந்தவிகர்னன் என்றைக்கும் இப்படிதான் பிதற்றுவன். இவன்பேச்சைக் கேட்பாரில்லை. இப்போது நீ பாண்டவர் தரித்திருக்கும்வஸ்திரத்தையும், திரௌபதிதரித்திருக்கும் வஸ்திரத்தையும் உரியென்றான்.

துச்சாதனன் திரௌபதியின் துகிலுரிதல்.

ஓ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அதைக்கேட்ட மாத்திரத்திலே அத்துச்சாதனனென்னு மகாபாதகன் செய்யப்புகுந்த கொடுமைகளைச் சொல்ல வெனக்கு நாவெழவில்லை. ஆகிலுஞ் சொல்லவேண்டிய சரித்திரத்தைச் சோர்வுபடாமற் கூறவேண்டிய நியதியைப் பற்றி, மகாபதிவிரதையின் மகத்துவத்தையும்-ஸ்ரீவேதவியாச மூர்த்தியினுடைய திருவடியையும்- சிந்தித்துச் சொல்லுகிறேன்கேளும். பாண்டவர்கள் கர்னன் கூறியனுப்பிய வார்த்தையையும், அதற்குத் தக்கபடி துரியோதனாதியர்கள் கொண்டிருக்கிற கருத்தையும் அறிந்துகொண்டவர்களாய், உடனே தாங்க ளுடுத்திக்கொண் டிருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்து எறிந்து விட்டார்கள். இப்பால் நிகிஷ்ட சிரோமணியாகிய துச்சாதனன் அஞ்சாமல், திரௌபதியின் துகிலையுரிய வாரம்பித்தான். அப்போது அந்தத் திரௌபதி தனதுகையாற் கலையைப்பற்றிக்கொண்டு, அளவற்ற விசனத்தையடைந்து கண்ணீர்சொரிந்து, தன்

மனதைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு ஒன்று சொன்னாள். ஓ மனமே! முன்னே வசிஷ்டர் சொல்லிய வாக்கிய மொன்றைப் பெரியோரிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன். அஃதென்னவெனில் - மனுஷர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட ஆபத்துகள் நேரிட்டாலும் பகவானாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தித்தால் அவ்வாபத்தை நீக்கிக் காப்பாற்றுவார். மறந்திருந்தால் ஒருவராலும் மாற்றமுடியாது. அஃதிப்போது எனது நினைவுக்கு வந்தது. முதலிலே அப்படியே செய்கிறேன். மற்றப்படி இப்போது என் பர்த்தாக்கள் முதலானோரால் இனி நடக்கப் போகிற தருமம் ஒன்றுமில்லை. என்று சொல்லி அநந்தத் திருமகள் கேள்வனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவடித் தாமரைகளை நினைத்துத் துதிப்பாளாயினள்.

ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ணா! ஓ கோவிந்தா! ஓ நாராயணா! ஓ ஆபத்தில் உன்னையே சரணமாக அடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பவனே! ஓ சகல லோகங்களுக்கும் [illegible] கர்த்தாவாகிய சதுர்முகன் தந்தையே! ஓ [illegible]! [illegible]! இப்போது என் பர்த்தாக்களும், வீஷ்மர் - துரோணர் முதலியோர்களும், மற்றுமிவர் போன்ற மகா [illegible] சக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். யானொருத்தி நிற்கிறேன். [illegible] நடுங்குகிறேன். [illegible] வருகின்றது. [illegible] திருவடிகளைப் பற்றி. [illegible] பெரியோர் [illegible] தியானம் பண்ணுகிறது, [illegible] - [illegible] - [illegible] முதலாகிய [illegible] ருளியருளினை. [illegible] லோகநாயகா! ஓ [illegible] ஆபத்து [illegible] அபயங்கொடுத்து [illegible] பாவனே! ஓ மெய்யடியார்கள்! [illegible] அடியார்களைக் காக்கும். [illegible] [illegible] [illegible] ஓ [illegible] பதிவிரதை [illegible] பட்ட [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible].

அப்போது [illegible] [illegible] [illegible] கருணையென்னும் கடலில் [illegible] ஸ்திரங்களை அவளிடையில் [illegible] ஞி. அதுதெரிந்தவுடனே திரௌபதியானவள் [illegible] திரத்தைப் பிடித்திருந்த கையையும் தேகாபிமானத்தையும் விட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனையே துதித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதுகண்ட துச்சாதனன் இனிசுலபமாய் இவள் துகிலையுரியலாமென்று நினைத்து, விவேகிகளாயினோர் தங்கள் வல்வினைகள் நீங்கி சுவர்க்காதி போகங்களையடைய வேண்டித் தேவாலயத்தை எவ்வாறு பலமுறை சுற்றிச் சுற்றி வலம்வருவார்களோ? அவ்வாறு இம்மகாபாதகனும் தனது நல்வினைகள் நீங்கி நரகாதி கோரங்களை யடையவேண்டித் திரௌபதா தேவியை வலமாக [illegible] போற் சுற்றிச் சுற்றி மகா அட்டகாசத்தோடு துகிலையுரிவதானான். அவ்வாறுரியவுரிய அவ்வாடையிலிருந்து மற்றும் பல வஸ்திரங்காண, அதையுமுரிய, மறுபடியும் பொன்னொன்றானது, இதுவு [illegible] என்று நினைத்து சந்தோஷத்தோடு [illegible] இப்படி அவிழக்கக் [illegible] பல வண்ணமான - [illegible] கண்டறியாததாய் தெய்வத்திரமென்னத்தக்க [illegible] ஆச்சரியப்படத்தக்கதான [illegible] வஸ்திரங்கள் அவளிடையிற் பெருகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. இவ்விதமாய் [illegible] வஸ்திரங்களை எல்லாம் [illegible] துச்சாதனன் உரிந்துரிந்து, [illegible] கைசோர்ந்து பெருமூச்செறிந்து [illegible] முகங்கவிழ்ந்து [illegible] ட்டான். அப்போது சபையிலிருந்த வீஷ்மர் - துரோணர் - முதலிய பெரியோர்களும், ஆசாரியர்களும், பின்பு புண்ணியவானான விதுராஜன் முதலிய சிலபேர்களும் [illegible] [illegible] திரௌபதியை [illegible] கொண்டு, ஓ! ஓ! துரியோதனன் செய்வதுபோல் அநியாயம்! அநியாயம்! ஐயோ!! திரிலோகத்திலும் கற்பென்று சொல்லப்படுவதான மேன்மைபொருந்தியதும், இக்குருவம்சத்திற்கு, இந்தப் பதிவிரதாசிரோமணியே தெய்வம். இதுபோல் [illegible] நிகழ்ந்ததுமில்லை. சீ! சீ! இப்பாவிகள் [illegible] சம்பவித்திருக்கின்றது. [illegible] வருத்தப்பட்டார்கள். இவ்வற்புதத்தை அந்தரத்தினின்று கண்டு கொண்டிருந்த தேவர்கள் [illegible] புஷ்பவர்ஷம் [illegible] முதலியவைகளை [illegible] கற்பகத்தினின்று இத்திரௌபதியின் [illegible] மலர்களை [illegible] [illegible] அப்போது [illegible] [illegible] ப்பட்ட [illegible].

விதுராஜன் விரோசனனுக்கும் சுதன்வாவுக்கும் நடந்த சமவாதங்கூறல்

இப்படி [illegible] பாவனைகளையும் கூச்சலையும் [illegible] சொல்லுகிறான்.

ஓ சபையிலிருக்கும் புண்ணிய புருஷர்களே! நமக்கெல்லாஞ் சட்டனையிடத் தக்கவளாகிய திரௌபதி சில யோக்கியர் இச்சபையிலிருக்கிறார்களென்றும், தருமங்களையறிவார்களென்றும், பக்ஷபாதமின்றி நம்முடிலே சொல்லுவார்களென்றும் நினைத்து; ஒருபிரசனங்கேட்டாளே: அந்தக்கேள்வி ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியென்று நினைக்கத்தக்கது. அது உங்கள் மீதில் விழுந்திருக்கிறது. அதை யவிக்காமற்போனால் சமூலமாயத் தேகம் பண்ணும். அதைச் சத்திய வாக்கென்னுந் தண்ணீராலன்றோ அவிக்கவேண்டும்! அப்படிசெய்யாமற்சும்மாவிருக்கின்றீர்களே நீங்களெப்படி தருமவான்களாவீர்கள்? மநுசொல்லியபடிக்குத் தருமமறிந்த பெரியோர்களே யொருவன் தருமசந்தேகங் கேட்டு அதற்கவர் விடைதராமலிருந்தால், பொய்சொல்லுவோனுக்குண்டாகும் பாவத்திற் பாதி பெறுவார்கள். யதார்த்தஞ் சொல்லாமற் போவார்களேயாகில், முழுப்பாவத்தையும் பெறுவார்கள். இதைப்பற்றியே விகர்ணன் தன்புத்திக்குத் தோற்றியபடி சத்தியத்தைச்சொன்னான். அப்படிக்கு நீங்களுந் தருமத்தைச்சொல்ல வேண்டும். சத்தியத்தை அநுசரிக்க வேண்டும். ஒருவனாகிலும் பக்ஷபாதஞ் செய்யக்கூடாது. இவ்விஷயமாய் முற்காலத்திற் பிரகலாதபுத்திரனாகிய விரோசனனுக்கும் - சுதந்வாவென்பவனுக்கும் - நடந்த சம்வாதத்தைப்பற்றிய சரித்திரமொன்று நடந்திருக்கிறதென்று பெரியோர்களிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன். அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சபையாரைநோக்கிச் சொல்லுகிறான் விதுரமகாராஜன்.

ஓ சபையார்களே! பிரகலாதன் புத்திரனாகிய விரோசனனும்-சுதந்வாவெனனும் பிராமணனும்-ஒருஸ்திரீ நிமித்தம் நீ பெரியவனா? நான்பெரியவனா? என்று விவாதப்பட்டு, நமக்குள் யார்பெரியவனோ அவனுக்கு மற்றொருவனை தன்னுயிரைக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு, இதைக்குறித்து யாரைவினவுவோமென்றார்கள். அதற்குச் சுதந்வாவானவன் பிரகலாதனையே வினவுவோம். அவர் சத்தியசந்தர். அவர்சொல்லுவதே நமக்கிருவருக்கும் ஒப்பன்றோ. அதைவிரோசனன் ஒப்புக்கொண்டபடியினாலே இருவரும் பிரகலாதனிடத்திற்குப்போய், வாரீர் பிரகலாதரே! எங்களிருவரில் யார்பெரியவன்? அதை நீர்சொல்லவேண்டுமென்றார்கள். அதைக்கேட்ட பிரகலாதன் பயந்தவனாய், சுதந்வாவின் முகத்தைச் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தப் பிரகலாதனைச் சுதந்வாவென்பவன்பார்த்து, ஓ பிரகலாதரே! நீர் இப்போது பக்ஷபாதஞ்சொன்னாலும், ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் சும்மா விருந்தாலும், உமது சிரம் ஆயிரஞ்சுக்கலாய் வெடிக்கும் என்றான். அவன் இதையெல்லாங் கேட்டுப் பெருங்காற்றில் ஆடும் அரசிலைபோல் தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற்று, இவ்விஷயத்தைக் குறித்துக் கசியபப் பிரஜாபதியைக் கேட்கவேண்டுமென்று அவரிடத்திற்குப்போய், அவரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: சுவாமி காசியபரே! தேவரீர் சகலமானபேருக்குங் குருவாயிருக்கிறீர். எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்தவர். ஆகையாலே தேவரீரை அடியேன் ஒருசந்தேகங்கேட்கிறேன். ஒருவன்கேட்ட வினாவிற்குமெய்யாய் விடைதராமற்போவானாகில் எந்த உலகங்கிடைக்கும்? விடைதராது சும்மாவிருந்தால் எந்தவுலகங்கிடைக்கும்? அதை அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டுமென்று வினவியதைக்கேட்ட கசியபப்பிரஜாபதியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் பிரகலாதரே! சபையிலானாலும் மற்றொருவிடத்திலானாலுந் தருமந்தெரிந்திருக்க எவன்கேட்டவனுக்குத் தருமஞ்சொல்லாமலிருக்கிறானோ? அவன் வருணபாசங்களில் ஆயிரம்வருஷங்களால் தன்னாத்துமாவைக்கட்டுண்ணச்செய்கிறான். பயம்-பக்ஷபாதம்-முதலிய எந்தக்காரணங்களினாலாகிலுஞ் சரியே: அந்தப்பாசங்களினாற் கட்டுண்டே தீரவேண்டும். ஆனால் அவைகளை நிவர்த்திசெய்துகொள்ள நினைப்பவனுக்கு சாஸ்திரஞானிகள் ஒரு பிராயச்சித்தமேற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதென்னவென்றால் - கோகர்ணசிதிலம் என்றொரு விரதமுண்டு. அதையொருவனநுஷ்டித்தால் அந்தப்பாசங்களிலொன்று நீங்கும். ஆகையாலே அவ்விரதத்தை ஆயிரம்வருஷம் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். சத்தியத்தைச் சொல்லாமற்போனால் இதிலிரட்டிப்பாய்ப் பாவங்கிடைக்கும். ஆனதுபற்றித் தருமத்தைக் கேட்டாற் சத்தியமாய்ச் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்லாதபோது அந்தப்பாவத்திற் பாதி அரசனையும், கால்பங்கு சபையாரையும், கால்பங்கு செய்தவனையுஞ் சேரும். அந்நியாயமாகிய பயங்களையுந் தருமாதருமங்களையும் பகுத்து, அநியாயஞ் செய்தவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை செய்தால் சபையாருக்கும் அரசனுக்கும் பாவமில்லை. அன்றியுஞ் சத்தியமாயத் தருமஞ்சொல்லாமற் போகிறவனுக்கு அசுவமேதமுதலிய யாகங்களையும், தேவாலயம் அக்கிரகாரம் - தடாகம்- முதலாகிய தருமகாரியங்களையுஞ் செய்தவனுக்கு எந்தப்பாவமுண்டோ? அந்தப்பாவமுண்டுமென்று வேதத்திலிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவனைத் தனக்கு முன்னேழு தலைமுறைகளையும், பின்னேழு தலைமுறைகளையும், முடிவற்றன்னையும் நரகத்திலமிழ்த்தத்தக்கவனாகிறான்.

அன்றியும் அப்படி அநியாயத்தைச் சொல்லியவனை சகலசொத்துக்களைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும், புத்திரனைச் சாகக்கொடுத்தவனுக்கும், பகைவர்கையிலகப்பட்டவனுக்கும், அநியாயமாய்க் காவலிற்போடப்பட்டவனுக்கும், நல்லபருவத்திற் கணவனை யிழந்தவளுக்கும், எழுகாடிப் பொய்சாக்ஷி பலத்தினாலநியாய மிழந்தவனுக்கும் உண்டாகுந் துக்கமெது

லோ! அத்தருக்கத்தைத் தடையின்றி யடைவன். என்று கசியபர் சொல்லக்கேட்ட பிரகலாதன் விரோசனனொரு சுதன்வாவு மிருவருக்கு மிடத்திலேவந்து, தனதுமகனாகிய விரோசனனைப்பார்த்து, அப்பாமகனே! உன்னைக்காட்டிலும் சுதன்வாவே உயர்ந்தவன். என்னைக்காட்டிலும் அவன்பிதா உயர்ந்தவர். உனதாயைக்காட்டிலும் சுதன்வாவினுடைய தாய் உயர்ந்தவள். இதுசத்தியம். ஆகையாலே உன்னுடைய உயிர் சுதன்வாவினுடையதுதான் என்றுசொன்னான். இப்படி தனப்புத்திரனென்கிற பக்ஷபாதமில்லாமற் சத்தியத்தைச் சொல்லக்கேட்ட சுதன்வாவானவன் பெருசந்தோஷமடைந்து, பிரகலாதனைப் பார்த்து, ஐயா! நீர் பக்ஷபாதமன்றி சத்தியத்தைச்சொல்லியபடியால், உமக்கு உமது புத்திரனைக் கொடுத்தேனென்று சொல்லிப்போனான். ஆகையால் - கேட்டீர்களோ சபையார்களே! இப்போது நீங்களுந் திரௌபதிகேட்ட வினவுக்குத் தருமத்தைப் யோசித்து விடைசொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் வருணபாசம் [illegible] ஒருவரையும் ஒருக்காலும் விடாது. என்று விதுரன்சொல்லியும், அச்சபையிலிருந்தபேர்களெல்லாரு சும்மாவிருந்தார்கள்.

திரௌபதிசபையாரைப் பணிந்துகேட்ட சிலவற்றிற்குவீஷ்மர்விடைதரல்.

இப்படியிருக்க கர்ணன் துச்சாதனனைப்பார்த்து, தாசியாகிய இந்தத் திரௌபதியை மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவென்றான். அதைக்கேட்ட அவனும் சபையிலிருந்து [illegible] இப்படியிழுக்கும்போது திரௌபதி [illegible] சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! [illegible] செய்யவேண்டிய [illegible] அதைக்கேட்டு [illegible] தான். [illegible] அப்பாவியோ! [illegible] ன். [illegible] ரும் - [illegible] ராஜாக்களே! [illegible] கண்டதெப்போதென்றால் [illegible] போது கண்டார்கள். அதற்கு முன்பு சபையில் [illegible] இப்போது யாவருமாகச் சபையிலே இப்படி நேரிட்டது. இது நாம் செய்த தீவினையேயல்லது ஒருவரிடத்திலுங் குற்றமல்ல. அந்தப்புரத்திலிருக்கையிற் சூரியனும் வாயுவுங்கூடக் கண்டறியாதவளாகிய என்னைச், சேவகர்களுங்கூடக் காணும்படி பார்க்கும்படி நேரிட்டது. அதை என்பார்த்தாக்களும் வீஷ்மர் முதலானோரும் பார்த்துச் சும்மாவிருப்பது வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இதுவும் ஏதோவொரு காலகதிதான். இல்லாவிட்டால் மருமகளாகிய என்னை இப்படி க்லேசப்படப்பார்த்து உபேக்ஷை செய்வார்களா? நான்கேட்ட கேள்விக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருப்பார்களா? அந்தப்புரத்திலிருக்கத்தக்க ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்தபின் அரசருக்குத் தருமமென்பதெங்கிருக்கின்றது? சிறிதேனுமில்லையென்பது நிச்சயமாயிற்று. எப்போ தருமமில்லையோ? இனி அதருமத்தாற் சகலரும் அழியவேவேண்டும்.

ஓ கண்ணியவான்களே! வீஷ்மர் முதலானோருக்கு மருமகளும், சத்தியசந்தனராகிய பாண்டவர்களுக்கு மனையாளும், துருபதனுக்குமகளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அன்பியும், அக்கினியிற் பிறந்தவளுமாகிய யான் இவ்விதமாய சபையிலேவர நேரிட்டபோது, உலகமரியாதையென் குலமரியாதையென்னுஞ் சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டும் நாசமடைந்தன. நான் பேதை என்ன சொல்லமாட்டுவேன்? இராஜசூயயாகஞ்செய்து சாம்பிராச்சிய பட்டாபிஷேகம்பெற்ற மகாராஜாவின் பத்தினியாகிய என்னைத் தோப்பாகர் குலத்திலவளராத இந்தக்கர்ணன் அடிக்கடி வெள்ளாட்டி வெள்ளாட்டி என்கிறான். இதுநியாயந்தானா? இவன் சூதுகிலிருக்கும் என்னை இவன் அறியாமல் மற்றவர்களை இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவது தருமமா? நான்வெள்ளாட்டியோ? அல்லவோ? இதையாவது நீங்கள் [illegible] சொன்னால், வெள்ளாட்டியாகில் அதற்குரிய பணிசெய்கிறேன். அல்லவாகில் அதற்கேற்றபடி [illegible] ஆ! பெண்மணியே! நீ கேட்ட [illegible] இந்தச்சபையில் [illegible] நீ கேட்ட கேள்விக்கு [illegible] அறிந்தபடி தெரியாமல் [illegible] இராஜ்ஜியம் [illegible] நாசமடை [illegible] நீ பதிவிரதை [illegible] நீ கேட்ட விஷயத்தை [illegible] சொல்லி முடித்தார்.

துரியோதனன் தனதுதொடையைக் காட்டித் திரௌபதியை யழைத்தல்.

அப்போது யாவராலும் அடைக்கலமென்னத் [illegible] தகும்படியாகிய துரியோதனன் மிகவும் புலம்புகின்ற பாஞ்சாலியைக் கோபங்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டு, அடி திரௌபதி! முன்னமே நீ சபையாரைக்கே

ள்விகேட்டதற்கு ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமற் போனார்களே: மறுபடியும் அவர்களை யேன் கேட்கிறாய்? உன்பர்த்தாக்களாகிய வீமார்ச்சுன நகுல சகாதேவர்களைக்கேள். அல்லது உதிஷ்டிரனைக்கேள். அவர்கள் நீ தாசியல்லவென்று சொல்லுவார்களாகில் சும்மாவிரு. இல்லாவிடில் பணிவிடைசெய். சபையார் ஏன்சொல்லவில்லை யென்றால் - பாண்டவருக்குக் கஷ்டம் நேரிட்டதே. நாம் இவ்விஷயத்திலேதுஞ்சொன்னாலும் அவர்களுக்கே தீங்காகுமென்று வாயைமூடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்று வணங்காமுடியோன் சொல்லக்கேட்ட ராஜாக்களெல்லாருஞ் சிறிது முகவாட்டமில்லாதவர்களாகி, உதிஷ்டிரர் என்னசொல்லப்போகிறாரோவென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க வீமசேனனானவன் எழுந்து, கேளுங்கள் பெரியோர்களே! இந்த மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் எங்களுடைய தேகங்களுக்கும் - பிராணன்களுக்கும் - எசமானராயிருப்பதினாலே, அவர் - தாமே ஜெயிக்கப்பட்டோமென்று ஒப்புக்கொண்டபடியே, நாங்களும் ஜெயிக்கப் பட்டவர்களாயினோம். இல்லாவிட்டால் இவர்கள் செய்யும் அநியாயத்தைப் பொறுப்போமா? திரௌபதியின் கூந்தலைக் கையினாற் பரிசித்தவன் இவ்வளவுநேரம் பிழைத்திருக்கும்படி பார்ப்போமா? கதாயுதங்களைப்போன்ற என்புஜங்களினிடையில் அகப்பட்டவன் தேவேந்திரனானாலும் உயிரோடு பிழைப்பானோ? நான் தருமமென்னுங் கயிற்றால் கட்டுண்டிருக்கிறபடியினாலும், உதிஷ்டிரரிடத்து நாங்கள் வைத்திருக்கும் [illegible]த்தினாலும், அடிக்கடி அர்ச்சுனன் செய்கிற சமாதானத்தினாலும், இந்த அவமானத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினான்.

அப்போது அந்த வீமசேனனுடைய கோபத்தைப்பார்த்தும், அவன்பேச்சைக்கேட்டும், வீஷ்மர் - துரோணர் - முதலானோர்கள் சமாதானஞ்செய்ய அவன் கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டான். அப்போது திரௌபதியை நோக்கிக் கர்ணன் சொல்லுகிறான். ஏடி திரௌபதி! [illegible] வருவாள். அவர்கள் யாராயினும் [illegible]. [illegible] அந்தச் சொத்திலுள்ள [illegible] [illegible]. இப்போது பாண்டவர்கள் [illegible] [illegible], [illegible] சொத்தாகும். [illegible] திற்சம்பந்தமில்லை. அடி பெண்ணே! [illegible] [illegible]. [illegible] யார் தாசிகளாயிருக்கிறார்கள். அவர்களை யாரிடம்போய்? அப்படி [illegible] யடைவோய்? அவைகளைக் [illegible] [illegible]. ஆதலால் இப்போது பாண்டவர்கள் [illegible] [illegible]கொண்டதினாலே செ

ள்ளாட்டியானாயே: அப்படியாகாமலிருக்கும்படி சேர். உன்னைப் பந்தயம்வைத்தாடித் தோற்றபோதே உதிஷ்டிரர் உனக்குப் பர்த்தாவுமல்லர். நீயவருக்குப் பாரியையுமல்லை. இப்படிப்பட்ட காரியஞ் செய்தவருக்கு இன்னமும் ஆண்மை யிருக்கிறதோ? பெண்ணே! நீயேன் சும்மாநிற்கிறாய்? துரியோதன மகாராஜாவின் அரண்மனையிற் சென்று பணிவிடைசெய் யென்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட வீமசேனன் கோபாக்கினியினாற் கர்ணனை யெரிக்கிறவனைப்போற் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உதிஷ்டிரனைக் கண்ணுற்று, அண்ணா! என்னகாரியஞ் செய்தீர்? அற்பனெல்லாம் இப்படி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசவும், நாம் அதைக்கேட்டுக்கொண்டு சும்மாவிருக்கவுஞ் செய்தீரே: உம்மைவைத்தாடாம லிருந்தால் ஒன்றுமில்லையே யென்று விசனத்தோடு சொன்னான். அப்போது துரியோதனன் சொல்லியதாவது - ஓ தருமபுத்திரரே! பாரும்: உம்முடைய தம்பிமார்களெல்லாரும் உமதாக்கினைக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றார்கள். உமதுமனைவியாகிய இவளமாத்திரம் மீறி நடக்கிறாள். அவளுக்குத் தெரியச்சொல்லும். நீர் அவளை வைத்தாடித் தோற்றதுண்டா? இல்லையா? என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது விதுரனவனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா! உனக்கு அவர் உத்தரஞ் சொல்லும்படியாயில்லை. வீணாய் பழியைச் சுமந்துகொள்ளாதே. இனியாகிலும் விட்டுவிடு. என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன் - கேளும் விதுரரே! அவரில்லாவிட்டாலும் வீமசேனன் முதலியநால்வருஞ் சொன்னால், திரௌபதி வெள்ளாட்டியல்லவென்று சொன்னால் [illegible]. அதுகேட்டு அர்ச்சுனன் சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் பெரியோர்களே! எங்களெல்லாருக்குந் தருமபுத்திரர் எஜமான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவர் எங்களைப் பந்தயம்வைத்தாடியதுண்டு. [illegible]. ஆனால் அவர் தம்மைத் தோற்றுப் பின்னர் என்னையும் [illegible] வைத்தாட யோக்கியதை யுடையவரா? அதைத் தீர்மானஞ்சொல்லுங்கள் என்றான். அர்ச்சுனன் சொல்லியதைக்கேட்ட கர்ணன் துச்சாதனனை நோக்கி, ஓ துச்சாதனா! நாம் [illegible]. [illegible] பாண்டவர்களுந் திரௌபதியும் [illegible]. இவர்களை நாம் [illegible] [illegible]? இவளை [illegible] அரண்மனையில் வேலைசெய்யக் கொண்டுபோ என்றான்.

அதைக்கேட்ட துச்சாதனன் ஓ ஸ்திரீயே! நீசொன்ன பேச்சுக்கு [illegible] என்றுசொல்லித், திரௌபதியை [illegible] இழுத்தான். இழுக்கவே அவள் கதறிக்கொண்டு, அங்கிருக்கும் வீஷ்மர் முதலிய பெரியோர்களைப்பார்த்து, ஓ பாண்டவருக்கு [illegible] பாட்டனாகிய வீஷ்மரே! ஓ ஆசாரியராகிய துரோணரே! ஓ கிருபரே! ஓ சகல த

குருமங்களையு மறிந்த விதுரரே! ஓ மாமனாராகிய திரிதராஷ்டிரரே! ஓ மாமியாராகிய காந்தாரிதேவி! ஓ குந்திதேவி! இவ்விதமாய் துயரப்படாநின்ற உங்கள மருமகளாகிய என்னையாராகிலுங் காக்கக்கூடாதா? ஓ தருமராஜனே! ஓ வாயுபகவானே! ஓ தேவராஜனே! அசுவினித்தேவர்களே! நீங்களாகிலும் என்னைக காப்பாற்றுங்கள். ஐயோ! என்னசெய்வேன்? என்றிப்படி பலவிதமாகப் புலம்பினாள். அதுகண்டவிதுரன் ஆற்றமாட்டாத வியசனத்தை யுடையவனாய, அம்மா பதிவிரதா சிகாமணியே! நானென்னசெய்வேன்? என் பேச்சை இந்தத் துரியோதனன் அல்லது திரிதராஷ்டிரன் ஒருவரும் கேட்கவில்லையே: நீகேட்டகேள்விக்கு உன்கணவர்களும் ஒன்றுஞ்சொல்ல வில்லையே: ஆகையினாலே கொஞ்சநேரம் நீதுக்கத்தைப்பொறுத்திரு. பகவான் உன்னைக்காப்பார். அநியாயஞ்செய்தவனைத் தண்டிப்பார். என்றுசொல்லித் துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பா துரியோதனா! அநியாயஞ்செய்ததுபோதும். இனியாகிலும் அதையொழித்து நன்மையாய்நட. வீணாய்க் கெடவேண்டாம். மிகவுமதிகமாய்ப் பாவஞ்செய்தாற் சீக்கிரத்திற்பலிக்கும். முன்னமும் ஒருவிசைசொல்லியிருக்கிறேன். இப்பவுஞ்சொன்னேன். ஆகையால் இச்செய்கையை விட்டுவிடு. என்றுரைத்துத்திரிதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, ஓ ராஜாவே! நீர் உமது பிள்ளைகளோடுசேர்ந்து பாவங்களைச் செய்கிறீரே: இதனால் வெகுதுக்கங்களை யநுபவிப்பீர். நல்ல சிந்தையோடிரும். பிள்ளைகளைத் தண்டியும். இந்தக்குலத்தைக் கெடுக்காதேயும். இவளைச் சமாதானப்படுத்துங் கொஞ்சநாளாகிலும் வாழலாமென்று கூறினான். இப்படிசொல்லக்கேட்டும் குருடன ஊமையாயிருந்தான். துரியோதனனோ! அத்திரௌபதியைப் பார்த்து, அடிபாஞ்சாலி! அயமேயேன் அலர்த்துகிறாய்! இதோ யானைத்துதிக்கைபோலிராநின்ற எனது தொடையிருக்கிறதே. இதில் எல்லாருநிற்கவும் கொள்ளைகொண்ட இன்றைப்படியானமத்திலுடைய அம் சங்கோசமடைந்து பார்த்தாலைப்போல் இனிமேருபர்த்தாயிருக்கின்றார். ஆதலால் அவரும் உனக்கிந்த ஜவமோடுஅடிமையாயிருக்கவேண்டி ஆனசயருந்தால், இவ்விடத்திலவர் நிற்கார். சவுக்கியப்படுவாய். என்றிடக்கடி தனக்கபருள்ளார்த்துவைத் தானே காட்டுவானபோல வஸ்திரத்தை யடக்கித் தொடையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திரௌபதிசபதம்.

அப்போது திரௌபதியானவள் வெகுவாய் மனக்கொதிப்பையடைந்து, அடாபாதகா! கொஞ்சமாகிலும் பயமில்லாமல் எந்தத்தொடையைக் காட்டி என்னை உட்காரச்சொன்னாயோ? அந்தத்தொடையில் என் வாக்கின்படியே உனக்குமிர்த்யு உண்டாகும். இதுவல்லாமல். "அரசவையிலெனையேற்றி யஞ்சாமற்றுகிலுரிஞ்சியளகந்தீண்டி, வினைசெய்ஞ்சியினம்படிதார் வேந்தனொடிந்தகாதனவே விளம்புவோனைப், பொருசமரின் முடிதுணித்துப் புலாலுறுவெங்குருதி பொழியவெற்றி, முரசறையும் பொழுதல்லால் விரித்தகுழலினியெடுத்து முடியேன்கண்டீர்." ஓ சபையார்களே! அளவற்ற பெரியோர்களும் - ஆசாரியர்களும் - மகாராஜாக்களும் இன்னுமுண்டான பல பிரமுகாளிருக்கின்ற இந்த மகாசபையில் என்னைக் குலப்பெண்ணென்று சற்றும் யோசிக்காமலும், தன்மானம் பிறமான மென்பதில்லாமலும், தருமா தருமத்தை நோக்காமலும், இந்தப்பொல்லாத் துஷ்டபாதகனாகிய துச்சாதனனால் மகா அக்கிரமத்தோடு மென்னை யழைப்பித்து, மகாராஜபுத்திரியென்று சிறிதுமதிக்காமல், அஞ்சிக்கையெனபது மனுவேணு மில்லாமல, அநியாயமாயெனது அளகத்தையுந் துகிலையும் பலவாறலைய விழுத்துக்களைந்து, தகாத வார்த்தைகளெல்லாம்பேசி, பஞ்சகாத்தாக்களாக கொப்பாகிய எனது பர்த்தாக்களெதிரில் ஆக்கிரமித்து அக்கிரமஞ்செய்பத் தலைப்பட்ட அற்பர்கள யார்யாரோ? அவர்களையும், அதனைக் கூடவிருந்து உபேக்ஷைசெய்த பேர்களையும்; நான் கேட்டகேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்காமலும், அக்கிரமத்திற் குடம்பட்ட துஷ்டர்களை அடக்கிவைக்காமலும், ஊமைபோலொன்றும் பேசாமற் சும்மாயிருந்த பாவிகளையும்; இனி நடக்கப்போகின்ற யுத்தகளத்தில் அவ்வவர்களுடைய முடிகளெல்லா மறுபட்டுச் சிதறி நாற்றிசையினும் உதிரவாறுகள் பெருகும்படியான அக்காலத்திற், பாண்டவர்களுடைய ஜயமுரசைகேட்ட அப்பொழுது இக்கூந்தலை வாரிமுடிப்பேனேயல்லது, இந்திராதிகளே முதலிய தேவர்களெல்லாங் கூடிவந்து எவ்வித சமாதானஞ்செய்தாலும் ஒருக்காலும் இதனைவில் நான் முடியேன். இதைச சத்தியசபதமாக இங்குள்ள சகலமான பேருங் கேட்டியாமாம்பக்கடவீர்கள் என்று சொன்னாள்.

வீமசேனன் சபதம்.

அதுகேட்டவீமசேனன் தானும் உடனே வெகுண்டவனாய், அச்சபை நடுங்கும்படியொன்று சொல்லுகிறான். "வண்டாருங்குழல்பிடித்துத் துகிலுரிந்தோனுடற் குருதிவாரியள்ளி, யுண்டாகங் குளிர்வதன்முன் னிகரத்தார் னுண்ணே னொருகாலென்கைத், தண்டால்வெம் புனலேற்றி மிதேழுந்துளிபூந்திவலை தணவிராக, கொண்டாவிபுரக்கிலே னிதுவிரதமெனக்கறிமின் கோட்டியுள்ளீர்." இதுவனாயிலும் இனிமேலும் ஒருவருஞ்சொல்லாமலுஞ் செய்யாமலுமிருக்கும்படியாகிய பேச்சொன்று சொல்லுகிறேன். சொல்லியபடி நிறை வேற்றுவேன். இந்தத்துராத்துமாவாகிய துச்சாதனன், கொஞ்சமாகிலும் மானம் - வெட்கம் - பயம் - இரக்கம் - ஒன்றுமில்லாமல், திரௌபதியைச் சபையினடுவி லிழுத்துப் பலவிதமாக உபத்திர

வித்தானல்லவோ? ஆகையாலே நான்யுத்தத்தில் என்கதையினால் அவன்மார்பைப் பிளந்து, அந்தவழியிற் பெருகும் உதிரத்தைக் குடிப்பேன். அதுவரையில் ஜலத்தைக்கையிலெடேன். ஒருக்கால் தாகமேலிட்டால், இதோ என்கையிலிருக்குந் தண்டாயுதத்தினால்ஜலத்தையடித்து, அப்போது மேலெழும்புந்துளிகளை அங்காந்து எனது நாவால் உட்கொண்டு உயிரைக்காத்திருப்பேன். இது சத்தியமான பிரதிக்ஞை. அன்றியும் இந்தத் துரியோதனன் எந்தத் தொடையைக்காட்டித்திரௌபதியையுட்காரச்சொன்னானோ? அந்தத் தொடையையுத்தத்திற் கதாயுதத்தினாற் சின்னபின்னமாய்ப் பிளக்கக்கடவேன். அப்படிக்குச் செய்யாமற் போவேனாகில், இக்குருகுலத்தோர் சேர்ந்த புண்ணியலோகஞ் சேராமல் நரகில்விழக் கடவேன். என்றுசொல்லி முகத்திற் கோபாக்கினிச் சுவாலைகளை யெழும்படி நின்றான். அப்போது சபையிலிருப்போரிற் சிலர் வீமனைப்பார்த்து, ஓ மாருதிகுமாரா! நன்றாய்ச்சொன்னாய்: தகும். தகும். என்று சொல்லித்துரியோதனனையும் துச்சாதனனையும், சீ! சீ! என்று இகழ்ந்தார்கள். உடனே விதுரன் வீமனைக்காட்டிச் சபையாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: கேளீர் கனவான்களே! முன்னம் பலிச்சக்கிரவர்த்திக்கு விஷ்ணுவின் ஆக்கினையால் வருணபாசக்கட்டு நேரிட்டதுபோல், இந்த வீமசேனனாலேயே உங்களுக்கெல்லாம் யமபாசக்கட்டு நேரிட்டதென்று நினையுங்கள். இவ்வளவுகாலத்திலும் இந்தக்குலத்தில் அனியாயமுண்டானதில்லை. இப்போது பாவச்செய்கையில் உங்களுக்குப் புத்திவந்து, சூதாட்டத்தினப்பட்டு, ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்து அனியாயம் பண்ணினீர்கள் என்றோ? இதனாலே உங்களுக்குச் சகலசௌக்கியங்களும் அழிந்தன. நீங்களெல்லாந் திரௌபதியைச் செயித்ததாய் நினைத்திருக்கிறதெப்படியிருக்கிறதென்னில்? கனவிற்கண்டபொருளையொருபேதை தனதென்று நம்பிக் களிப்பதுபோலிருக்கிறது. ஏனென்றால் - தருமபுத்திரர் தம்மைத் தோற்றுப் பராதீனராகியபின், திரௌபதியைவைத்தாட யோக்கியதையில்லாதவரா யிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் பந்தயம் வைத்தாடினதினால் அவளை நீங்கள் செயித்தேனென்பது சத்தியமன்று. இவையெல்லாஞ் சகுனிசெய்த மோசம். இனி அவைகளைக் குறித்துப் பேசுவதில் என்னலாபம்? கௌரவகுலத்திற்குக் கெடுதி கேளாமலே சம்பவித்து விட்டது. (அரசமரத்தைப்பிடித்தசனி அதினடியிலுள்ள ஐயனார் முதலிய அனைவரையும் பிடித்தது.) என்கிற பழமொழிபோலாச்சுது, இப்போது திரௌபதியும் வீமசேனனுஞ் செய்துகொண்ட சபதமென்று சொன்னான்.

அருச்சுனன் சபதம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விருவர் சபதமிவ்வாறாக "பகலவன்றன் மதலையுயிர் பகைப்புலத்துக்கவர்வனெனப் பார்த்தன்சொன்னான், வன்குலனுமற்றென்கரத்தாற் சௌபலநாயகனுயிர்க்குநாசமென்றான், சகுனிதனை யிமைப்பொழுதிற் சகாதேவன் றுணித்திடுவேன்சமரிலென்றான், விகனிருபர்வர்மொழிகேட்டெளிதோவிக் கொடும்பழியென் றேங்கினாரோ." அஃதெப்படியென்றால் - திரௌபதியும்-வீமசேனனும் - சபதஞ்செய்து முடித்த அப்போது, அர்ச்சுனன் கெம்பீரமாய் வீமனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாராய்வீமசேனா! இவர்களில் ஒருத்தருந் தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறதில்லை. உன்னுடைய கோபத்திற்கு இலக்கானபோதே நசித்தார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாம் யுத்தத்தின் பெருமை யறியாதவர்கள். வீட்டிலிருந்து கறிகளையும் - சோற்றையும் - மற்றுமுண்டான உணவுகளையும்-ருசிபார்த்துத் தின்றுகொண்டு வேடிக்கையாய்ப்பேசி விளையாடுகிறவர்கள். அதனாலேதான் நீ பிரதிக்ஞைசெய்ததைப் பார்த்திருந்தும் அஞ்சாமலிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய காயத்திலுள்ள உதிரத்தைப் பூமிதேவி கொஞ்சக்காலத்திற் பானம்பண்ணுவள். இன்னுஞ்சொல்லுகிறேன்கேளுமண்ணாவென்று பின்னுஞ்சொல்லுகிறான். இப்போது நீபிரதிக்ஞைசெய்தபடி, மிகவுந்துஷ்டனாகியும் அகங்காரம்பிடித்தவனுமாகிய கர்ணனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையுஞ் சங்கரிப்பேன். இந்தத் துரியோதனனுக்கு உபயமாய் வருகிறபேர்களெல்லாரையு முடிப்பேன். இமாலய பருவதம் அசைந்தாலும் அசையும். சூரியன் ஒளிமழுங்கிப்போனாலும் போகும். சந்திரன் தண்மையைத்துறந்தாலுந் துறப்பன். நான் சொல்லிய பேச்சோ? ஒருநாளும் வீணாய்ப்போகாது. என்று இராஜசபையாவும் பேரக் கர்ஜித்து நின்றான்.

நகுலசகாதேவர் சபதம்.

உடனே நகுலன் சொல்லுகிறான் கேளுங்கள் சபையாரே! திரௌபதியைக் கொடுமைசெய்து அஞ்சாமல் வாய்க்குவந்தபடி கடுஞ்சொற்களைப் பேசியவர்களாகிய துரியோதனனுடைய தம்பிமார்களையும், இந்தச் சூதாடும் வைகர்த்தனுடைய புத்திரனாகிய உலூகனையுஞ் சங்கரிக்காமற் போகமாட்டேன். போனேனாகில், எனக்கு மூத்தவர்களுடையகதி கிடைக்காமற்போகட்டும். என்று சொல்லியபின் சகாதேவன் சொல்லுகிறான் யாவருங்கேளுங்கள்-இந்தப்பாவியாகிய சகுனி, இவன் வேசியானவள் தனவான்களுக்குத்தனது ஸ்தனமுதலாகியவைகளைக்காட்டி மயக்கிப்பிடித்துப் பணம் பறிப்பதுபோல், சூதாட்டத்தினால் மயக்கிப் பறிக்கிறவன். இவன் திருடருக்குச் சமானமானவன். இவனுக்குப் பாசிகையைக் கையிலெடுத்துக் கர்ஜிக்கத்தெரியும். அம்பென்றால் அதுவம்பென்றேங்குவன். இப்படிப்பட்ட வஞ்சகனைச் சமரிலே கூர்மையுள்ள அம்புகளினாலே தாக்கி நரகக்குழியிற் போடுவேன்.

அப்படி செய்யாமற்போனால், வீரருடைய லோகத்தை யடையாமற் போகக்கடவேன் என்று பிரதிக்கினை செய்து ஓய்ந்தான். அப்போது ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பவருஷம் விழுந்தது. அதைப்பார்த்து யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் திரௌபதியையும் பாண்டவர்களையுந் துதித்தார்கள். துரியோதனாதிகளை வெகுவாய்க் கண்டவர்கண்டபடி நிந்தித்தார்கள்.

தருமராஜன் அருச்சுனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ்சொல்லுதல்.

இப்படியிருக்க அர்ச்சுனன் மீட்டும் வெகுண்டு சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் சபையாரே! துரியோதனன் எவனுடையபலத்தைப்பற்றி அதிககெருவத்தை யடைந்து சகல அநியாயங்களையுஞ் செய்கிறானோ அப்படிப்பட்ட கர்ணனையும்- அவன்மகனையும்- சேனையையும்- விகர்ணனையும்- இப்போதே கொல்லுவேன். இப்போதெனக்கு அடங்காத கோபமுண்டாகின்றது. இக்கோபமாகிய அக்கினியாஸ்திரத்தை இங்கிருக்கிற மகா துஷ்டர்மேல் இப்போதே விடுவேன். யாவரையும் நாசம்பண்ணிப் போடுவேன். மகாதயாளுவாகிய இந்த மகாராஜாவினுடைய அதாரத் தடையுண்டாயிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இதுவரையிலும் உயிரோடிருக்கமாட்டார்கள். என்றுசொல்லிக் கோபமென்னும் மகாக்கினிச் சுவாலைகள் முகத்திற் பிரகாசிக்க, கண்கள் சுழல, உதடுதுடிக்க, கண்ணினின்று யாவரையுந் தகிப்பதுபோல் விஜயன் தீப்ப்ரகாசமேயையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சபையிலிருந்தவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி, ஒன்றும் பேசாமலிருந்துவிட்டார்கள். அந்த அர்ச்சுனன் அதிகமாய்வெகுண்டு பெருமூச்செறிந்து அடிக்கடி சபையாரைப் பார்க்கிறதும், வில்லைப்பார்க்கிறதும், சீறுகிறதும், தமயனைப்பார்க்கிறதுமாக இருந்தான். அப்போதவனை தகைப்பிரதாபத்தின் யானத்தை நாசம்பண்ணும் பழையதாகிய ருத்திரமூர்த்தியைப் போன்றவராக நினைத்து, யாவரும் நடுநடுங்கி, இவன் என்னாய் முடியுமோ! விட்டிரா ஒருவரை சம்காரம்பண்ண அவ்வளவு பயப்படுவோர்? அர்ச்சுனனால் நாமெல்லாம் பிராணனை யிழப்போமோ! என்னப்போமென்றுநினைத்துப் பயங்களைப்போல் நடுநடுங்கமாட்டாமலிருந்தார்கள். பூமியும் நடுங்கிற்று. சமுத்திரங் கலங்கின. மேகங்களும் ஸ்தம்பித்துப் போயின. சூரியனும் பிரகாசிக்கமாட்டாமற் போனான். காற்றும் வீசமாட்டாமற் போயிற்று.

இவ்வண்ணமாய் உலகமெல்லாம் நடுநடுங்கும்படி காலாந்தகன்போல் நிற்கிற அர்ச்சுனனைப்பார்த்து வீமசேனன், தானுங் கோபாவேசங்கொண்டு யுத்தசன்னத்தையடைந்தான். இவ்விருவரும் இவ்வாறிருக்கிறதைக்கண்ட பாஞ்சாலி மனதிற் களிப்பையடைந்தாள். இப்படிக்குப் பிரளய காலாக்கினியைப்போற் கோபத்தினாலே சொலிக்கின்ற அர்ச்சுனனைப்பார்த்து உதிஷ்டிரர் சொல்லுகிறார்: குழந்தாய் அர்ச்சுனா! உன்னைப் போன்று ஒருவரும் இப்படி சகாயஞ்செய்யமாட்டார்களே. நீயேன் கீர்த்தியை வீணாக்குகிறாய்? எல்லாந்தெரிந்த நீயே பாலகனைப்போற கோபத்திற் கிடங்கொடுக்கலாமா? நான் நினைத்தால் இந்தப்பாவிகளை யொரு நொடியில் நாசஞ்செய்யமாட்டேனா? தெய்வச் செயலாய் அவர்களுக்கு விநாசம் வரட்டுமென்று பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நீயும் பொறுத்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லக்கேட்டு, அர்ச்சுனன் சாந்தமாயிருந்தான். அதுகண்டு சபையிலிருக்கிறவர்களெல்லாருஞ் சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். வீமசேனன் மாத்திரஞ் சத்துருக்களை இப்போதே நாசஞ்செய்யக் கூடாமற்போயிற்றேயென்று விசனப்பட்டான்.

திருதராஷ்டிரன் திரௌபதிக்கு வரங்கொடுத்தல்.

இங்கே இப்படியிருக்க -திருதராஷ்டிரனுடைய அக்கினிசாலையிலே நரிகள் வந்து ஊளையிட்டதுகள். கழுதைகள் கதறிக்கூவின. இன்னும் வெகு அபசகுனங்கள் காணப்பட்டன. இவைகளை விதுரனுங் காந்தாரியுங்கண்டு சொல்லத்தெரிந்த வியாசர் முதலானோர்கள் ஓடிவந்து போனார்கள். இச்செய்தியைத் திருதராஷ்டிரனுங் கேட்டு வெகு பயத்தையடைந்து, துரியோதனனைப்பார்த்து, அப்பா மகனே! உனக்கு கேடுகாலங் கிட்டித்தான பாண்டவர்களுடைய பத்தினியைச் சபையிலிழுத்து அவமானஞ் செய்தாய். பாண்டவர்களுடைய பாரியை ஓர் சாதாரண மானவளானாலும், இப்படி செய்யத்தகாது. இந்தத் திரௌபதியோ? சகல குணங்களிலுஞ் சிறந்தவள். அக்கினியிற் பிறந்தவள். மாமங்கையைப் பெற்றவள். இப்படிப்பட்டவளை அநியாயமாய் அவமானஞ் செய்தபோதே நீங்கள் மடிந்தவர்களென்றே நினைக்கிறேன். இனியாகிலும் நம்மையிரட்சிக்கவேண்டுமென்று சொல்லித் திரௌபதியை நோக்கி, அம்மா எனது நாட்டுப்பெண்ணாகியவளே! நீ எனக்கு புத்திரியாகவே தோன்றுகின்றாய். உலகநீதிக்கு முக்கிய ஆதாரமானவள். பதிவிரதத்திலுஞ் சிறந்தவள். இப்படிப்பட்ட உன்னை மூடர் தெரியாமல் அவமானஞ்செய்தார்கள். ஆகிலும் மனதிலே கொண்டாடத் தக்கவளாயிருக்கிறாய். ஆகையினாலே உனக்கொரு வரந்தருகிறேன் கேளென்று சொன்னான்.

அப்படி சொல்லக்கேட்ட திரௌபதியானவள்- ஐயா தனமாமனாராகிய மகாராஜனே! உமக்கு வரங்கொடுக்கத் திருவுளமானால், சகலராஜாக்களுக்குஞ் சிரோபூஷணமாகியும் - சாம்ராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பெற்றவராகியும் - சற்குணங்களை யுடையவருமாகிய உதிஷ்டிர மகாராஜாவை நாயகனாக வுடையவளாகியபே

கள் முறியென்று சொல்லுகிறார்களே: அவருடைய குமாரனும் ஒப்பற்றவனுமாகிய பிரதிவிந்தியனைத் தாசிபுத்திரன் என்று சொல்லுகிறார்களே: இவ்விரண்டு சொற்களுமில்லாமலிருக்கும்படி வரந்தரவேண்டுமென்றாள். அதற்கு அந்தராஜனும் அப்படியேயாகட்டும். உனக்கு இவ்வொரு வரமாத்திரங் கொடுப்பது போதாது. மற்றொருவரமுந் தருகிறேன் கேளென்றான். மறுபடியும் பாஞ்சாலியானவள் - ஐயா! அகங்கனந் திருவுளமாகில், வீமசேனன் முதலிய நால்வரும் அவர்களுடைய குமாரரும் முறித்தனையினின்றும் விடுபட்டு, வாகனங்களோடும் ஆயுதங்களோடுஞ் சுதந்திரராகவேண்டும் என்று வேண்டினாள். அவ்வரசனும் அப்படியேயாகட்டும். இன்னொருவரமுந் தருகிறேன் கேளென்று சொல்ல, அந்தப் பாண்டவர் தலைவி சொல்லுகின்றாள்: ஐயா! எவர்க்கும் அதிக ஆசையாகாது. அது வெகு கேடுகளைப் பயக்கும். தனக்குத் தகுமானமட்டும் விரும்பலாகுமேயல்லது, கரும்பு ருசியாயிருக்கிறதென்று வேரோடு கெல்லலாகாது. உமது சித்தத்தின்படி இரண்டு வரங்களைப் பெற்றேன். என்கணவர்களின் முறிதீர்ந்ததே போதும். இனியவர்கள் உலகமெல்லாம் வெல்லவல்லவர்கள். மேலும் வைசியர் ஒருவரத்தை வேண்டலாம். அரசர் இரண்டு வரங்களை வேண்டலாம். வேதியர் நூறுவரங்களை வேண்டலாம். ஆனதுபற்றி அடியாள் மூன்றுவதுவரம் வேண்டுவது தகுதியன்று. என்று சொல்ல அதுகேட்டு யாவருஞ் சந்தோஷித்தார்கள்.

அருச்சுனன் வீமசேனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ்சொல்லுதல்.

அப்போது கர்னன் துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: கேட்டாயோ துரியோதன மகாராஜனே! உலகத்திலனேகம் ரூபவதிகளான மகளிருண்டு. அவர்களுடைய திறமைகளைப்பார்த்திருக்கிறோம். கேட்டுமிருக்கிறோம். ஆகிலும் இவளைப்போலே திறமையொருவருக்குமில்லை. பாண்டவர் நம்மாலவமானம் பண்ணப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போது வெகு பொறுமையாயிருந்து, இப்போது எப்படியோ மாயாவிசெய்து மயங்கிக் கிழவரிடத்தில் வரம்பெற்றுத் துக்கமென்னுங் கடலிலாழ்ந்த தன்பர்த்தாக்களுக்கு ஓடம்போலானாள். இவ்வளவு சாமர்த்தியமுள்ள பெண்டாட்டியையடைந்தபடியால் அவர்களும் இவ்வாபத்தினின்றுங் கரையேறினார்கள். என்றுசொல்லக்கேட்ட வீமன அர்ச்சுனனைநோக்கி, அர்ச்சுனா! கேட்டாயோ? இந்தத்தேர்ப்பாகன் நமக்குப் பெண்டாட்டியே ஓர் கதியாயிற்றென்று பிதற்றினானே: இவன் நாவையறுக்கவேண்டும். ஆகிலும் உனக்கு என்ன [illegible] செய்யலாமென்று தோற்றுகிறது சொல். அப்படியேசெய்கிறேன். மனிதனுக்கு மூன்று பவுருஷங்களிருக்கவேண்டும். எவையென்றால் - போரில் முன்வைத்தகாலைப் பின்வைக்காமலிருப்பதும், ஒருவீரன் சண்டைக்கு அழைத்தவுடனே சந்தோஷமாய்ப் போவதும், தன்பாரியையை அயலான்தொட்டால் அவனைத் தண்டிப்பதுமாம். இம்மூன்றிலுங் கடைபடு பவுருஷம்அற்பருக்குஞ் சகசமானது. அதையும்நாம் செலுத்தக் கூடாமலிருக்கும்படி நம்முடைய மகாராஜா நம்மை அஸ்வாதீனராக்கினர். ஆகிலும் என்னசெய்யலாஞ் சொல்லென்ன, அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனனானவன் வீமனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:

அண்ணலே! நீ சொல்லியது சத்தியந்தான். உலகத்தில ஒருவனுக்கொருவன் சத்துருவாயிருந்தால் அனேகவிதமாய்ச் சொல்வதுஞ் சகசந்தான். மேலும் அந்தக கர்னன் இயல்பாய் துஷ்டன். உள்ளிப்பூண்டுக்கு எத்தனை வாசனை கட்டினாலுந் துர்க்கந்தத்தையே வீசும். எதிரிகள் பலத்தினாற்செய்கைக, நாம் வையிலாசாமல் அவமானப் பட்டுக்கொண்டிருந்தால் அப்போது நமக்கு இஷ்டம். மேலும் அவர்கள் மாத்திரம் நம்மைச் சத்துருக்களென்று நினைக்கிறார்கள். நாமோ அப்படி நினைக்கக்கூடாது. ஏனென்றால்,- நமக்கு மிகவுந் தாழ்ந்தவர்களை உபேக்ஷிக்கவேண்டுமென்பதே நியாயமல்லவோ? துஷ்டப்பூச்சிகள் கடிக்கிறபோது அவைகளை நசுக்க எவ்வளவுநேரம் பிடிக்கும்? ஆகிலும் நமது மகாராஜாவின் கருத்தை யனுசரித்து நாம் துயரின்றியிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னான். அதற்கு வீமசேனன்சொல்லுகிறான்: அர்ச்சுனா! இந்தப்பாவிகள்விஷயத்தில நியாயா நியாயங்கள்கூட விசாரிக்கவேண்டுமா? ஆயுதத்தை யெடுத்து நிமிஷத்தில் தொம்சஞ்செய்துபோடுவோம். அதனாற்பாவம்வராது. வீணாய்க் கிலேசத்தை யனுபவிப்பதேன்? இவர்களைப பரிவாரங்களோடு நாசஞ்செய்து இராச்சியத்தை மகாராஜாவுக்குக் கொடுத்துவிடுவோம். என்றுசொல்லித் தம்பிமார்களுடனே தன் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுக்கலுற்றான். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் இந்தச் சமயத்தில் இவனைத் தடுக்காமற் போவோமாகில, யாவரையும் இந்நிமிஷத்தில இங்குதானே நாசஞ்செய்துபோடுவனென்று வெருவினதாய்ச் சமாதானஞ்செய்தான். ஆகிலும் அவ்வீமசேனன அடங்காமல், மூக்கில் சுவாலைகள் எழும்ப, தேகமெல்லாம் வேர்த்து நடுங்க, உதடு துடிக்கப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருந்தான.

திரிதராஷ்டிரன் தருமனைச்சமாதானப் படுத்திமீட்டுமரசுகொடுத் தனுப்புதல்.

இப்படியிருக்க உதிஷ்டிரரும் வீமனுக்குக் கோபமு சாந்தமாகும்படி வெகுவாய்ச் சமாதானங்களைச் சொல்லி, திரிதராஷ்டிரனிருக்குமிடத்திற்குவந்து கைகூப்பிநின்றார். அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் இவரு

அடக்கம் வணக்கம் முதலான குணங்களைக் கண்டு, இவர் விஷயத்திற்செய்த தீங்குக்காக நாணமும் விசனமுமுற்றுச் சும்மாவிருக்க; அவர் மீட்டும் அப்பெரிய தகப்பனாரை நோக்கி, ஐயா மகாராஜாவே! உமது கட்டளையின்படி அடியேன் இவ்விடம்வந்து செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்தேன். இன்னமேதாகிலுஞ் செய்யவேண்டுமாகிற் சுகமாய்க் கட்டளையிடலாமென்றுரைத்தார். அதுகேட்ட குருட்டரசன் - ஓ குழந்தாய் அஜாதசத்துருவே! உனக்கு எல்லா நன்மைகளு முண்டாகும். நீ சூதிலே தோற்ற இராச்சிய முதலியவைகளை மறுபடியு முனக்குத்தந்தேன். ஆனபடியினாலே நீ தம்பிகளோடும்-பத்தினியோடும்-இரதகஜதுரக பதாதிகள்சூழ இராச்சியத்திற்குப்போய தருமபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிரு. இப்போது நானொருபேச்சு சொல்லுகிறேன. அதைக்கேட்டு அப்படியே நீ நடக்கவேண்டும். அதனாலே உனக்கு மேன் மேலும் நன்மையுண்டாகும். உனக்குத் தெரியாததல்ல. நீ சகலதருமங்களையு மறிந்தவன். வெகு பெரியோர்களிடத்திற் பணிவிடைசெய்து தருமசூக்ஷுமங்களைக் கேட்டவன. வணக்கமொடுக்க முதலான சகல நற்குணங்களமைந்தவன். ஆனபடியினாலே உனக்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. ஆகிலுஞ்சொல்லுகிறேன கேள். நீ வீமன்முதலான தம்பிமாரிடத்தில எப்படி அன்புடையவனாயிருக்கிறாயோ? அப்படியே துரியோதனன் முதலானோரிடத்திலு மிருக்கவேண்டும். கொஞ்சமுங் கோபஞ்செய்யாமலிருக்கக் கோருகிறேன். லோகத்திலே ஒருவன் அபகாரஞ்செய்தால அவன்மீதிற் கோபமுண்டாகுமற் போகமாட்டாது. ஆனாலும் அதைப் பாத்திராபாத்திரமறிந்து விடவேணடும். அவனேபுத்திமான. அவனே தருமசீலன.

மேலும் கோடாலியானது எதின்மீதி லெறியப்பட்டாலும் அதைப்பிளக்கும். ஆனாலுங்கல்லின்மீதிற் போட்டாற்கைகளுக்கு வெகுசிரமமுண்டாவதுமன்றி, கல்லும்பிளவாது. கோடாலியுங் கூர்மழுங்கிப்போம். அப்படிப்போலவே கோபமெனனுங் கோடாலியைப் பெருந்தன்மையுள்ளவர்களெனனுங் கல்லின்மீது போட்டாற் பின்பு வெகுவிசனத்திற்கு இடமுண்டாவதேயன்றி, அவர்களுக்கு அதினால் அபாயமுண்டாகாது. ஏனென்றால்-இந்தக்கோபமாகிய கோடாலி அவர்கள்மீதில் எறியப்பட்டபோதே கூர்மழுங்கிப் போகின்றது. அல்லது ஒருவேளை மழுங்காமல அபாயத்தைத்தான உண்டாக்கினாலும், இவ்வுலகத்து அதனால் கீர்த்தியும் பாவமும் வராமல் நீங்கமாட்டாது. மேலும் பெரியோர்கள் அபகாரியினிடத்திலும் நன்மையே செய்வார்களல்லவோ? என்புத்திரர் வெகுமூடர். அகங்காரம்பிடித்தவர். ஆனதுபற்றி உனவிஷயத்திற் செய்யத்தகாத பொல்லாங்கைச் செய்தார்கள். அதை எவ்வளவுநினைக்கவேண்டாம். அந்தகனாயும் மூப்பனாயு மிருக்கிற என்னையுங் காந்தாரியையும் பார்த்து, எத்தனையப ராதங்க ளிருந்தாலும் பொறுக்கவேண்டும். [illegible] னிருவரும் உங்களுக்கு நன்மையைச் [illegible] ண் டிருக்கிறபேர்கள். இப்படிக்கு இதிற் [illegible] ரிடுமென்று தெரிந்திருந்தால், இக்காரியத்தை [illegible] பிக்கமாட்டேன். புதியசபையொன்று விசித்திரமாய்க் கட்டினோமே: அதில நமது குழந்தைகள் வேடிக்கையாய் விளையாடட்டுமென்று நினைத்து உங்களையழைப்பித்தேன். யாருக்கும் வரவேண்டுவது வழிமற்றுங்காது. இவன் உங்கள் விஷயத்திற்செய்த பிழையினாலே வீமசேனனுடைய கோபத்திற்கு யாவரும் இப்போதே இலக்காவார்கள். ஆனால் நீ யிருந்தபடியினாலே அப்படியாகவில்லை.

மேலும் எப்போதும் எனக்குக்குறைவில்லையென் றெண்ணிக்கொண் டிருக்கிறேன், ஏனென்றால்-என்பிள்ளைகள் துஷ்டரானாலும் அவர்களுக்கு ஒருதீங்குமில்லாமற் காப்பாற்றவும், குடிகளுக்குக் கொஞ்சமுங் குறைவில்லாமல் இராசசிய பரிபாலனஞ்செய்யவும் நீயிருக்கிறாய். நன்மை நிலைகளை யறிவிக்கவிதுர னிருக்கிறன். நீயோ தருமசீலன். உன்தம்பிகள் வெகுபராக்கிரமமுடையவர்கள். இரட்டைப்பிள்ளைகளோ? வணக்கமுதலிய சுகுணங்களுடையவர்கள். ஆனதுபற்றி உனக்கு எப்போதும் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும்: அப்பா உதிஷ்டிரா! நீ சகல க்ஷேமசந்தோஷத்தோடு உன்பட்டணத்துக்குப்போய்வா. என்றுபிதா சொல்லியதைக்கேட்ட உதிஷ்டிரர்பிதாவைப்பார்த்து, ஐயா! உமதுகட்டளையை மீறி நடப்பவனல்லவென்றுசொல்லி நமஸ்காரஞ்செய்து, சகல பரிவாரங்களோடும் இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குப் போகப் பிரயாணமானார். இப்படிக்குச் சொல்லிவராநின்ற வைசம்பாயன முனிவரைநோக்கி ஜெனமேஜெயமகாராஜன்வினவுகிறன். சுவாமி வைசம்பாயனமகாமுனிவரே! திரிதராஷ்டிரமகாராஜன கபடமாயப் பாண்டவரை யழைப்பித்துத் தனபிள்ளைகள் முதலானோர்களைக் கொண்டு சூதாடுவித்து எல்லாப் பொருள்களையும் பறித்துத் திரௌபதியையும்வேண்டியபடிக்கு அவமானஞ்செய்தவனபின, அவர்களுடையமகிமையைக் கண்டும் அபசகுனங்களைப் பார்த்தும் பயந்து, மறுபடியுஞ் சகல சம்பத்துகளோடு இராச்சியத்துக்குப் போகும்படி செய்தானே அப்போது துரியோதனனமுதலானோருடையசித்தமெப்படியிருந்தது? என்னசெய்தார்கள்? இவைகளையருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனிடஞ்சென்று முறையிடல்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! திரிதராஷ்டிரன பாண்டவருக்கு யாவையுங் கொடுத்து அனுப்பியதைக்கண்ட துச்சாதனன் முகங்கன்றி அண்ணன

னிடத்திற்குவந்து, அண்ணே! கிழவனாகிய நமதுபிதா
செய்ததைக்கேட்டீரா? நமக்குக் கனவிலுஞ் செயித்
தற்கரிதாகிய பாண்டவர்களின் செல்வத்தை எவ்வள
வோ தந்திரஞ்செய்து சம்பாதித்தோமே: அவர்களு
டைய ஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தைப் பயன்படவொ
ட்டாமல் தருமமானவழியின் பெருளல்லே ஏர்ப்படு
த்தி, அவர்களே இராச்சியத்தை யெல்லாம் விட்டுத்
தங்களுடம்புகள் மாத்திரஞ் சுவாதீனங்களானாற்போ
துமென்று நம்மை வேண்டிக்கொள்ளும்படி செய்தோ
மே (குயவனுக்குப் பலநாள்வேலை தடிக்காரனுக்கு
ஒருநொடி வேலை.) என்கிறபடி அத்தனை வருத்தத்
தையும் பாழாக்கி, மறுபடியும் அவர்களுக்கு இராச்சிய
த்தைக்கொடுத்தனுப்பினார். இனி நாம் பிழைப்போ
து? நாளைக்கேவந்துபுகுந்துகொல்லுவார்களே. அப்
போது நாமெல்லாம் என்னசெய்வோ மென்று சொன்
னான். அதுகேட்ட துரியோதனனானவன், கர்னன்-
சகுனி - துச்சாதனன் - என்கிற மூவருடனே யோ
சித்து, தந்தையினிடத்துக்குவந்து, ஐயா! என்ன
காரியஞ் செய்தீர்? சத்துருக்களுக்கு மேன்மையுண்
டாகப் பார்க்கலாமா? நீர் மகாராசாதான். ஆகிலும்ரா
ஜநீதி எவ்வளவுமறியீர். சாமதானபேத தண்டமென்
னு நான்குபாயங்களினாலெனிலுஞ் சத்துருக்களைத்
தாழ்த்த வேண்டுவது அரசருடையகடமையென்று
பிரகற்பதி சொல்லியிருக்கிறதை நீருணரவில்லை. எவ்
வகையால் தேடினால்தானென்ன செல்வஞ் செல்வமா
காமற்போகுமா? அல்லது சுகத்தை யுண்டாக்காதா?
எப்படியாவது பாண்டவர்களின் இராச்சியத்தை அப
கரித்து, அரசரெல்லாருஞ் சுவாதீனராக்கிப், பூமி மு
ழுவதையும் ஏகசக்கிராதிபதியாய் ஆளலாமென்றெண
ணிச்செய்து கூடிவந்த காரியத்தைக் கெடுத்தீரோ த
ன்மக்களுக்குக் கேடுநினைப்பாருமுண்டா? அச்செல்வ
மெப்படியாகிலு மிருக்கட்டும். நாளைக்கு இவ்விரோ
தங்களையெல்லாம் உள்ளத்திற்றானே வைத்துக்கொ
ண்டிருந்துவந்து, எங்களை வேரோடுங்கெல்லி யெறிந்
துவிடுவார்களே. ஐயோ! இனி இதற்கென்ன செய்கி
றது? என்று துக்கித்துப் பின்னுஞ்சொல்லுகிறான்.

ஓ என்பிதாவே! சுபாவமாய் அவர்கள் நமக்குச
சத்துருக்கள். மேலுமவசுவாய் அபகாரஞ்செய்யப்
பட்டார்கள். ஆனபடியினாலே எங்களை யுயிரோடுவை
க்கார்கள். ஆனால் மலமெயானாலுஞ் செய்யார்களா. அ
தனாலே நீர் அவர்களை ஆதரணைசெய்தீர். கோபமு
முள்ள பாம்பைப்பிடித்து மீட்டும் விடலாகாது. விட்
டால் வெகுதீங்குகள் நேரிடும். பிடித்தவுடனே நசுக்
கிப்போடவேண்டும். நீர் உமதுமக்களைக் கடித்துக்
கொல்லுமென்றெண்ணி நகைக்கிற குரூரமாகிய சர்
ப்பத்தைப் பால்புகட்டி வளர்க்கிறீர். இப்படிப்பட்ட
செய்கையைப் பயித்தியகாரனுஞ் செய்யான். அவர்
களில் நால்வருஞ் சும்மாவிருந்தாலும் பொறுப்பார்கள். அர்ச்சு
னன் சும்மாவிருக்க மாட்டான். அவன் சுபாவத்திற்
பாகுபலமுள்ளவன். சவுரியமுள்ளவன். ஆயுதவித்தை
யில்வல்லவன். அவனுக்குயாராலும் வெல்லக்கூடாத
தேர்-குதிரை-கொடி-வில்-அம்புப்புட்டில்- முதலான
சாதனங்களுமிருக்கின்றன. ஆயிரங்கைகள் படைத்த கா
ர்த்த வீரியார்ச்சுனன்செய்யுஞ் செய்கையை, இவன் இ
ரண்டு கைகளினாலே செய்கிறான், நம்மிடத்திலிருக்கிற
வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா - கர்
னன் - சகுனி - சோமதத்தன் - முதலாகிய வீரரெல்
லாம் ஒருமித்துச் சண்டைசெய்தாலும் அவனாலேவெல்
லப் படுவார்களேயன்றி, அவனைக்கொல்ல மாட்டார்
கள். அவனுடைய சாமர்த்தியம் நிகரில்லாதது. அப்
படிப்பட்டவர் நடுவிலே எங்களை விழச்செய்தீர். என்
னசெய்வோம்? என்றுமிகவும் விசனத்துடனே சொல்
லாநின்ற மகனுடைய பேச்சைக்கேட்ட திருதராஷ்டி
ரன் அம்மகனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் சரித்திரம்.

ஓ என்னருமை மகனே! ஆயிரங் கைகளோடுங்
கூடிய கார்த்தவீரியார்ச்சுன னென்கிறவனியார்? அ
வன் எத்தன்மையானவன்? அதைச் சொல்லென்று
கேட்டான். அப்போ துரியோதனன் சொல்லுகிறான்.
ஐயா! மகாவிஷ்ணுவின் உந்தித்தாமரை மலரினிட
த்திலுதித்த நான்முகத் தேவனுக்கு அத்திரிமகா
ரிஷி யென்கிற புத்திரரொருவருண்டானார். அவரிடத்
தினின்று சந்திரனுண்டானான். அவன்மகன் புதன்.
அவன்மகன் புரூரவன். அவனுக்கு ஆயுவென்னும்புத்
திரன் பிறந்தான். அவன்புத்திரன் நகுஷன். அவன்
புத்திரன் யயாதி. அவனுக்கு மூத்தபுத்திரன் யதும
காராஜன். அவன் குமாரன் சகஸ்ரோசன். அவன்புத்
திரன் சதசித்தாசன். அவனிடத்தினின்றும் ஹேஹ
யன். அவனிடத்தினின்று தருமன். அவனுக்குக்கார்
த்தன். அவன்புத்திரன் கிருதவீரியன். அவனுடைய
குமாரன் அர்ச்சுனன். இவனேகார்த்தவீரியார்ச்சுன
ன். இவன் தத்தாத்திரேய ரென்கிற மகாயோகியை
நோக்கிப் பதினாயிரத்தைந்நூறு வருஷமளவும் உக்
கிரமாகிய தவஞ்செய்து, அவருடைய அநுக்கிரகத்தி
னாலே ஆயிரங்கைகளையும் மற்றுமைசுவரியங்களையு ம
டைந்து, பூமியெல்லாஞ் சுவாதீனமாக்கி நிகரில்லாமல்
ஆளுகைசெய்தான். இப்படியிருக்க - ஒருகாலத்திலே
அக்கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் நருமதாநதியிலே மகளிர்களோடு ஜலக்கி
ரீடை செய்யப்போய், ஆற்றிலோடுகிற ஜலம் போதா
மையால் ஐந்நூறுகைகளால் ஆற்றினை யோடவொ
ட்டாமல் மறித்து, மற்ற ஐந்நூறுகைகளால் ஸ்திரீ
களுடைய குயாசலங்களைத் தழுவி விளையாடிக்கொ
ண்டிருந்தான்.

அப்போது இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவண
ன் இவனைச்செயிக்க வேண்டுமென்று யுத்தத்திற்குவ
ந்து, இவனிருக்கிற கோலாகலத்தைக்கண்டு, நல்லது
இவன் சலக்கிரீடைசெய்து வரட்டும். நாம் அதற்குள்

னாகச் சிவபூசைபண்ணிக்கொண்ணுவோ யென்று ஸ்நானஞ்செய்து, மிருத்திகாலிங்கம் பிடித்துப்பற்பல புஷ்பங்களைச்சாத்திப்பூசித்துத் தோத்தியானத்திலிருக்க; அப்போது கார்த்தவீரியன் விளையாட்டு முடிந்து, நீரைத்தடுத்திருந்த கையை யெடுத்துவிட்டு ஸ்திரீகளுடன் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தான். அவன்கைகளால் அடைபட்டிருந்த ஜலமானது பெருவெள்ளம் வருவதுபோல் இருகரையு மொருகரையாய்ப் புரண்டுவந்து, இராவணனையும் அவன் பூசித்த மணலிலிங்கத்தையும் வாரிக்கொண்டு போய்ச் சமுத்திரத்திற் போட்டுவிட்டது. அதனால் இராவணன் மெத்தவும் வருத்தப்பட்டு வெட்கமுற்று, இன்று பிழைத்தோமென்று இலங்கைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பாலொருநாள் அந்தராவணன் எவ்விதத்திலேயும் இக்கார்த்தவீரியனை வெல்லவேண்டுமென்று ஆலோசித்தவனாய், உடனே அவனிடத்து வந்து சண்டைசெய்யவழைக்க, கார்த்தவீரியன்மிகவும் வெகுண்டு, அந்தராவணனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனைத் தன்வில்நாரியினாற் கட்டிக் காவலிற்போட்டான். அச்செய்தியைச் சாரணராற் கேள்வியுற்ற அந்த இராவணனுடைய பாட்டனாகிய புலஸ்தியர், கார்த்தவீரியனிடத்திற்குவந்து வேண்டிக்கொண்டு தன்பேரனை விடுவித்தார்.

இத்தன்மையாகிய சவுரியமுடைய கார்த்தவீரியன் மற்றொரு காலத்திற் சமுத்திரத்தின்மேற் சராமாரிபொழியவே, அச்சமுத்திரராஜன் புருஷரூபமாய் வந்து, அப்பா மஹாராஜாவே! நானுனக்கு ஒரு அபராதமுஞ் செய்யாமலிருக்க, நீயேன் இவ்வாறு என்னை யுபத்திரவப் படுத்துகிறாயென்று சொல்லினன். அதைக் கேட்ட அவ்வர்ச்சுனனானவன் நீயென்னோடு போர்செய்ய வரவேண்டும். அல்லது என்னுடன் போர்செய்யத் தகுந்தவனின்னானென்று சொல்லவேண்டுமென்றான். அப்போது சமுத்திரராஜன் நான் சாமர்த்தியமில்லாதவன். உன்னோடு யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன். ஜமதக்கினியென்பவருடைய குமாரர்பரசுராமரென்கிறவரிருக்கிறார். மஹாசவுரியசாலி. ஆனதால் அவரோடு நீயுத்தஞ் செய்யலாமென்று சொன்னான். அதுகேட்ட கார்த்தவீரியன் உடனே அவராச்சிரமத்திற்குவந்து, அவருக்குக் கோபம்வரும்படி செய்து அகோரமான யுத்தஞ்செய்யுமளவில்; அவரால் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான். அவன் ஆயிரங்கைகளினாலும் ஐந்நூறுவிற்களைப்பிடித்து எத்தனையம்புகளையெய்வனோ? அத்தனையம்புகளை இந்தவிஜயன் இரண்டுகைகளால் ஒருவிற்பிடித்து எய்கிறான். இன்னுமிந்த அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியங்களைச் சொல்லுகிறேன் ஞாபகமாய்க் கேளும்.

ஆதியிற் குருதக்ஷிணைக்காகப் பாஞ்சாலராஜனை யுத்தத்தில் ஜயித்துக்கைப்பிடியாகப் பிடித்துத் தேரிற்கட்டிக் கொணர்ந்தான். பின்பு திரௌபதி சுயம்வரத்திற் சல்லியன் - ஜராசந்தன் - நான்-கர்னன்-முதலானோரும் வளைக்கமாட்டாமற்போனவில்லை விளையாட்டால் வளைத்து நாணேற்றி, வெகுபிரயாசமும் அசாத்தியமுமாயிருந்த குறியையுமடித்துத், திரௌபதியால் மாலைசூட்டப்பட்டான். அப்போது நானுங் கர்னன் முதலானோருமெதிர்த்தோம். லக்ஷியஞ்செய்யாமல் துரத்தியடித்துக் கர்னனைப் புறங்காட்டியோடச்செய்தான். எங்களோடுகூடவந்த அனேகராஜாக்களை வெகுவாய்ப் பங்கப்படுத்தினான். பின்பு தீர்த்தயாத்திரை செய்தபோது துவாரகையில்வந்து கிருஷ்ணனுடைய தங்கையாகிய சுபத்திரையை ரகசியத் திருக்கலியாணஞ்செய்து, அதற்காக எதிர்த்த சாம்பன் சாருதேஷ்ணியன் - முதலான யாதவவீரரையும் அம்புகளினால் கண்விழிக்க வொட்டாமலடித்துச்செயித்தான். இப்படிக்கு அவன்செய்த காரியங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவைகளெல்லாமிருக்கட்டும். சாக்ஷாத் தேவேந்திரனுடைய காண்டவவனத்தைக் கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே அக்கினிதேவனுக்கு எரிக்கும்படிகொடுத்து, அதினிமித்தஞ் சண்டைக்குவந்த இந்திரன்- வருணன் - முதலாகிய சகல தேவர்களையுஞ் சொல்லாமலோடும்படி யடித்தான். எல்லாத்தேவர்களும் ஓடியபின் இந்திரன் தனித்து வெகுவாய் யுத்தம்பண்ணி அனேகமலைகளையுங் கல்லுகளையும் வருஷிக்க, அவைகளை யெல்லாம் ஒருநொடிப்போதிற் சூரணமாகப்போட்டான்.

அன்றியும் அவ்வனலை யவிக்கும்பொருட்டுச் சப்தமேகங்களும் பொழிந்தமழையில் ஒருதுளியும் அதில் விழவொட்டாமற் சரக்கூடுகட்டினான். அதைக்கண்டு தேவர்கள் வெகு சந்தோஷமடைந்தார்கள். இவ்விதமாய்த் தேவர்களைச் செயித்து, துஷ்டமிருகங்கள் - பக்ஷிகள் - அசுரர் - பிசாசர் - இராக்ஷதர் - முதலானோரையவ்வனலிற் றள்ளியெரித்தான். இவ்வாறு அக்கினிக்குத் திருப்தி செய்தபடியினாலே அவன் திவ்விய ரதமுதலானவைகளைக் கொடுக்கப் பெற்றான். மேலும் மயனென்பவனை யவ்வபத்தினின்றுங் காப்பாற்றிய படியினாலே சிறந்த வொருசபையை யுண்டாக்கிக்கொண்டான். பின்பு திக்குவிசயஞ் செய்யும்பொருட்டு வடதிசையிற் சென்றபோது, இந்தப் பாரதவருஷமன்றிக் கிம்புருடவருஷம் - பத்திராச்சுவவருஷம் - கேதுமாலவருஷம் - இரம்யகவருஷம் - உத்தரவருஷம் - குருவருஷம்- இளாவிருதவருஷம் - இவைகளுக்கும்போய், அங்கிருந்தவரையெல்லாம் ஜயித்துக் கப்பம் வாங்கிவந்தான். இவ்விதமாகிய மகாபலபராக்கிரமங்களுடையவனாகிய அர்ச்சுனனை நினைத்தால், என இதயம் நடுங்குகிறது. இரவில் தூக்கத்திலுங் காண்டீவமென்னும் வில்லுடனேகூட அவனைக் காணுகிறேன். அந்த வில்லுடனே அவனைக் காணும்போது பாசத்தோடுகூடிய இயமனைப்போலிருக்கிறது. அவனில்லாமலிருக்கையிலும் எத்திசையிலும் அவனிருக்கிறதாகவே தோற்றுகிறது. அகரத்தை முத

லெழுத்தாயுடையநாமங்களைக்கேட்கும்போதெல்லாம் அவன்நினைப்பே யுண்டாகிறது. ஆகையாலே இனி நாங்கள் பிழைப்பதில்லை. நீயோ சுகமாய் அரசாளலாம். என்று சொல்லி விசனப்படக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்.

அடா துரியோதனா! நீயே இப்படி அர்ச்சுனனுடைய சக்தியை அறிவாயல்லவா? ஆனபடியினாலே அவனோடு பகைக்காதே. இதுவரைக்கும் அவர்களுக்கு நீசெய்த தீங்குக்காக, அவர்கள் உன்னை ஒன்றுஞ் செய்யாமலிருக்கும்படி நான் செய்கிறேன். பயப்படாதே. இனி யவர்களோடு பகையாதே. அப்பா! நீ சிறுவனாயின் அவனுடைய பராக்கிரமத்தையும் மற்றவர்களுடைய சாமர்த்தியங்களையும் அறியாமலே போகிறா யென்றிருந்தேன். இப்போது நீ சகலமும் அறிந்தவனாயிருக்கும்போது, அவனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் விகற்பமில்லாமல் சேர்த்திருக்க வேண்டுமல்லவோ? அப்படியிருக்க நீ யவர்களிடத்தில் அபகாரங்களைச் செய்ய நினைப்பது நியாயமா? இனியாகிலும் அவர்களை விரோதிக்காமற் சும்மாவிரு. என்று கூறக்கேட்ட துரியோதனன் பிதாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஐயா! நாம் அவர்களுக்கு வெகுவாய் அபகாரங்களைச் செய்திருக்கிறோமாகையால், நமக்கும் அவர்களுக்குஞ் சிநேகமுண்டாகமாட்டாது. மறுபடியும்வஞ்சனைசெய்து அவர்களின் செல்வத்தை யெல்லாம் பறிக்கவேண்டுமே யல்லது, சும்மாவிருக்கக் கூடாதென்று சொல்ல; பிதாவானவன்-அடா குழந்தாய்! உனக்கேன் இந்தத் துர்ப்புத்தி யுண்டாகிறது? இனி அதைவிட்டுவிடு. நீங்கள்செய்த பிழைகளை அவர்கள் மனதில் எவ்வளவும் நினைக்கவில்லை. தருமத்தையே பெரிதாயெண்ணி உங்களுக்கும் நன்மையைத்தான் சிந்திக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை நீங்கள் விரோதிப்பது பாவத்திற்கிடமாகும். சகலபந்துக்களோடும் இன்னுஞ் சிலகாலம் பூமியில் வாழவேண்டுமென்கிற கருத்திருந்தாற் பாண்டவர்களை சேர்த்திருங்கள். ஒருசண்டையும் போடாமற் சுகமாயிருக்கலாமென்று சொன்னான்.

திரிதராஷ்டிரன் மறுசூதாடத் தருமனை வரவழைத்தல்.

அதுகேட்ட துரியோதனன் சம்மதியாமல், மீட்டும் தன்தந்தைக்கு மனந்திரும்பும்படி [illegible] அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் - அர்ச்சுனன் தயவையும் - எவ்வகையிலாகிலும் பகைவரை யடக்கவேண்டுமென்கிற நீதியையுஞ் சொல்லி; ஆனாலிப்போதென்ன செய்யவேண்டுமென்றால் - முன்போலவே வஞ்சனையாய்ச் சூதாட அழைத்து, அதில் முன்போலவே தோற்றுத் தங்களாற் பெற்றுக்கொண்ட இராச்சியமுதலாகிய சகலசம்பத்துக்களை மீட்டும் பந்தயமாய் வைக்கச் சொல்லுவோம். மறுபடி தோற்றால் அவைகளை அவர்கட்கு ஒப்புவிக்கமாட்டோம் - தோற்றால் தரித்திரப் பனிரண்டுவருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தித் தந்திரமாயத் துரத்திவிடுவோம். இதில் அவர்கட்கும் மற்றையர்க்கும் நம்மேற் சொல்லவேண்டிய தோஷம் ஒன்றுமில்லாமற்போம். இப்படி ஒருயேற்பாடுசெய்து தற்காலத்தில் விடவேண்டுமேயல்லது, சும்மாவிருக்கக்கூடாது. நானோ? சகுனியின் சகாயத்தினால் தோற்கமாட்டேன். ஒருவேளை அந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களுங் கழித்துவந்தால், அப்போது யுத்தஞ்செய்வோம். அதுவரையவர்கள் நெடுநாள் காட்டிலிருந்தபடியால் அன்னமுதலான சவுக்கியக் குறைவினாலேயும், சேனைமுதலான பலங்களில்லாமையினாலேயும், சுலபமாய் ஜயிக்கப் படுவார்கள். நாம் அதற்குள்ளே யாவருக்குமேலாகி உறுதியாயிருப்போம். அப்படிசெய்ய நீர் எவ்விதத்திலேயும் மனதுபொருந்தி அனுமதி செய்யவேண்டுமென்றுசொன்னான். அதுகேட்ட அப்பிறவிக்குருடன் சம்மதித்து, தருமபுத்திரர் பாதிவழி போயிருந்தாலும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி பிரதிகாமியென்னுந் தூதனையேவினான்.

அப்போது வீஷ்மர் - துரோணர் - சோமதத்தன்-முதலானபேர்களெல்லோரும் மறுபடி யப்படிப்பட்ட காரியம் வேண்டாமென்று வெகுவாய்த் தடுத்துச் சொல்லியும், அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் கேளாமல் வாளாயிருந்தான். துரியோதனன் வீஷ்மர் முதலானோரை நோக்கி, நீங்கள் இதற்கு விரோதமாய் ஒன்றும் பேசவேண்டாம். நான் உங்களை ஒன்றும் வினவவில்லை. உங்கள்காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மாவிருங்கள் என்று சொன்னான். அக்காலத்தில் திரிதராஷ்டிரன் அங்கீகாரஞ் செய்ததற்குச் சம்மதித்துப் பாண்டவரைச் சீக்கிரத்தில் அழைத்துவரும்படி மன்னராயத் தூதனுக்குக் கட்டளையிட்டதைக் கண்ட காந்தாரியானவள் தன்கணவனை நோக்கி யுரைக்கிறாள்: ஓ ராஜராஜனே! இந்தத் துரியோதனன் பிறந்தபோது நரியைப்போற் கூவியதைக் கண்ட மகாத்மாவாகிய விதுரர், இவன் இக்குலத்தைக் கெடுக்கப் பிறந்தவனென்றும் - இவனை யுயிரோடு வைத்திருக்கலாகாதென்றும் - அப்போதே நமக்குத் தெரிவித்திருக்கின்றார். அவர்பேச்சைக் கேளாமற்போன பலன் அநுபவிக்கின்றோம். இப்போது அந்தத் துஷ்டனுடைய பேச்சைக்கேட்டு நீர் அழிவுக்கிடமாகிய சூதாட்டத்தை நடத்தி வெகு அனர்த்தங்களை யுண்டாக்குகிறீர். இவ்வளவுபோதாதா! மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட காரியத்திற்கேன் முயலுகிறீர்? வீஷ்மர் முதலாகிய பெரியோர்களுடைய பேச்சைக் கேளும். இக்குலம் நாசமாவதற்கு நீரே காரணமாக வேண்டாம். [illegible] விட்டுவிடும்.

மேலும் இப்போதுதான் அவர்கள் பலர்முன்னிலையிலும் அவமானப்பட்டு உம்மால் அடங்கிச் செல்கிறார்கள். அப்படி அடங்கியிருக்கிற அக்கினியை யேன் மறுபடியும் ஊதிப்பற்றும்படி விடுகிறீர்? நீரோ இக்கொடுமைக்குக் காரணமென்று தெரிந்தும் அப்பாண்டவர்கள் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பேர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறுபாதகமில்லை. நீரோ? சகலகலைகளையு மோதியுணர்ந்தவர். பெரியோர்களிடத்தில் வெகுகேள்வி கேட்டவர். வயதில முதிர்ந்தவர். தருமவான்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர். அனியாயத்தை நடத்துகிறவர்களைத் தண்டிக்கத்தக்கவர். இப்படிப்பட்ட நீரே வஞ்சனைக்கு ஆரம்பித்தால் உமக்கு யார் புத்திசொல்லத்தக்கவரிருக்கிறார்கள்? இவ்விடத்தில் நீர் ஒருவனுடைய தண்டனைக்கு உட்படாமற் போனாலும், யமனுடைய தண்டனைவிடாது. சகலமுந்தெரிந்த உமக்கு நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்? உமது புத்திரனாலும் பாண்டுபுத்திரனாலும் பேதமெண்ணிப் பக்ஷபாதஞ் செய்யவேண்டாம். நான்சொல்லுவதற்குக் கோபிக்கவேண்டாம். இதுவரையிலும் துரியோதனனைக் கொடுமையுள்ளவனென்று தோன்றுகிறார்கள். இனிமேல் அந்தச்சொல் உம்மையே தொடரும். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன். எப்படியாகிலும் பாண்டவர் விஷயத்தில் வஞ்சனைசெய்ய வேண்டாம். எனறு காந்தாரி சொல்லியதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான். கேளடி காந்தாரி! நீசொல்லியது சரிதான். நானென்ன செய்வேன்? உன்மகன் வெகுவாய் நிர்ப்பந்தஞ்செய்கிறான். இதனாலே பாவம் வந்தாலுஞ்சரி. புண்ணியம் வந்தாலுஞ்சரி. குலம்நசித்தாலுஞ்சரி. நலம்வளர்ந்தாலுஞ்சரி. யார் செத்தாலுஞ்சரி. யார்பிழைத்தாலுஞ்சரி. இவன் ஒருபடியாய் தமயசூதாடவேண்டுமென்பதை நான் வேண்டாமென்று சொல்லமாட்டேன். தெய்வச்செயலால் வரவேண்டியவைகளெல்லாம் வரட்டுமென்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான்.

தருமராஜன்மீட்டும் அத்தினபுரம்வந்து சூதாடுதல்.

இப்படியிருக்க திருதராஷ்டிரன் அனுப்பப்பட்ட தூதனாகிய ப்ராதிகாமி என்பவன் இந்திரப்பிரஸ்தத்துக்குச் சென்று பாண்டவர்களைக் கண்டு, திருதராஷ்டிரன் சொல்லியபடி யுதிஷ்டிரரோடு சொன்னான். யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டு, சகுனியினால் நடக்கவேண்டிய விபரீதத்தை நாம் தடுக்கக்கூடுமோ? இது தெய்வச்செயல். இதனால் நமக்கு வரப்போகிற கதி இவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதும், சகுனியின் வஞ்சனையும் - துரியோதனனுடைய பொறாமையும் - திருதராஷ்டிரனுடைய கபடமும் - இவ்வகைப் பட்டதென்று தெரிந்திருக்கின்றன. ஆயினும் நாமென்ன செய்யலாம்? வரத்தக்க நன்மைதீமைகளை யனுபவித்தே தீரவேண்டும். யாரென்ன சொன்னாலும் என்பிதாவாகிய திருதராஷ்டிர மகாராஜாவின் வார்த்தையைத் தாண்டமாட்டேன். அவரேவிட்டமழைக்கிற போயேதான் தீருவேனென்று சொல்லித், தம்பிமார் முதலான பேர்களோடு திரும்பி, அத்தினபுரிக்கு வந்து சபையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது அவரைக்கண்ட விதுரர் முதலானபேர்கள் மிகவும் விசனப்பட்டார்கள். சபையிலிருந்தவர்களொருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இவ்வாறு இராஜசபை ஓசையற்றிருக்குமளவில், சகல ராஜகுடும்பங்களுக்கும் - துரியோதனாதிகளுக்கும் - தனக்கும் நாசத்தை யுண்டுபண்ணத் தலைப்பட்டவனாகிய சகுனியானவன் தரும புத்திரனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்:

ஏனும் உதிஷ்டிர மகாராஜனே! முன்னேநான் உம்மோடே சூதாடிச்செயித்த சகல சம்பத்துக்களையும் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனதின்படி உமக்குக்கொடுத்து விட்டார். ஆனபடியினாலே நான்ஜயித்ததற் கென்னபயன்? மறுபடி உம்மோடாடிச் சில செல்வங்களைச்சம்பாதித்தாலும் அவைகளையும் ராஜா உமக்குக் கொடுத்துவிடுவார். மேலுந் தரித்திரனுக்குச் சிலபொருள்வந்தாற் சந்தோஷமுண்டாகும். சிலபொருளபோனால்துக்கமுண்டாகும். நமக்கோவந்தாலும் போனாலும் அது ஒரு விஷயமல்ல. ஆனபடியினாலே நாம இனிமேல இப்படிப்பட்ட பந்தயங்களை வைக்கக்கூடாது. மற்றென்ன வென்றால்-தோற்றவன் இராச்சியத்தை விட்டுத் தவசிபோல மரவுரி மானதோலைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, பன்னிரண்டு வருஷமளவும் வனவாசஞ்செய்து, பின்பொருவருஷம் இன்னவிடத்திலிருக்கிறார்களென்பது தெரியாமல் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டும். இதுதான் பந்தயமாயிருக்கட்டும். உமக்குச் சம்மதியாகில் என்னோடு மறுபடியும் ஆடுமென்று சொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரனானவர் சகுனியைப் பார்த்து, ஓ காந்தாரராஜனே! நீசொன்னது சரிதான். நானோ? சூதாட அழைத்தால் வருவேனென்கிற விரதமுடையவனானதால், இப்போதும் பின்னிடையாமல் அப்படியேயாடுகிறேன். நீயினி நம்மை நாசஞ்செய்யாமல் சேஷமபடவேண்டும்: அதையேபார்த்துக்கொண்டிருவென்று சொன்னார். அதைக்கண்டசபையார் உதிஷ்டிரனனுக்கும் சகுனியின் கொடுமைக்கும் விசனப்பட்டார்கள். அப்போது துரோணாசாரியரானவர் அரசனது கருத்தையறிந்தவராய் உதிஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

ஏனும் தருமராஜனே! இப்போது சகுனிசொல்லியபிரகாரம் நீர மறுபடியும் ஆடித் தோற்பீராகில், நீயகளைவரும திரௌபதியும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்த அஞ்ஞாதவாசத்தில் ஒரு

வர்களாலுக்குமஅகப்படாமலிருக்கவேண்டுமென்
றும், அப்படி அகப்பட்டாலமறுபடியும இப்படி பிதி
ன்முன்னுவருஷம் வனவாசஞ்செய்யும்படி அனுப்பப்
படவேண்டியதென்று ஆரியோதனராஜன் சொல்ல,
அதற்குத் திரிதராஷ்டிரமகாராஜன சம்மதியிருல ம
றுபடி உம்மையாட அழைத்துவரச் சொன்னார் வேறில்லை.
ஆகையால் இவ்வாட்டத்தில ஒருவேளை நீர் தோற்று
டும், இப்போது அவ்வண்ணப்படியே வனம்போய
வந்து, பிறகு உமது ராஜ்யத்தை பெற்றுக்கொள்ளலாம்.
முன்னம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் வனவாசஞ்செய்து,
பிறகு அயோத்திமாநகரை யாளவில்லையா? அதுபோ
ல நீங்களும வனம்போய்வந்தவுடனே உத்தமமடைவீர்.
அப்போதுதிரௌபதையானவள் சொல்லுகிறாள். ஐயா
துரோணரே! நாங்களடிமைப்பட்டு வனம்போவது
தகுதியன்று. முதலால இந்த அடிமைத்தனந் தீர
வே இன்னமொருதரஞ் சூதாடுதல் நன்றல்லவென்று
சொன்னாள். இவ்வாறு திரௌபதி சொன்னவுடனே
கேட்டு தருமராஜன சேட்டை சொல்லுகிறான்: அடிமைப்
பட்ட நீங்கள் வனம்போயல்லது [illegible]
தை நீக்கலாம், அடிமைப்பட்டவர்களுக்கு இராசய
மேதென்று வழக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகை
யால் அடிமைத்தனத்தை இன்னமொருதரம் [illegible]
வேண்டுமென்று சொன்னார். [illegible]
ய துரோணர் முதலியசபை [illegible]
ப் [illegible]கொண்டார்கள். அப்போது அந்த [illegible]
[illegible] சொன்னது [illegible]
னே! அடிமைத்தனத்தில் [illegible]
யமானவத் தடுப்போகிறாய் [illegible]. அ
தைக்கேட்ட தருமராஜன் சொல்லுகிறார். ஓ [illegible]
ராஜனே! நானசெய்த [illegible] பந்தயம
வைக்கிறேன். நீ [illegible]
ன்றது. [illegible]
[illegible] சொல்ல, அதற்கு [illegible]
ஒப்புக்கொள்ள, இருவரும் [illegible] போட.
அவ்விருத்தகத்தில் [illegible]
கிருத்தில் முன் சொன்னபடி [illegible] அடிமை
செய்ய வகைவித்துக் [illegible] வனத்
திற்குப்போகச் சித்தமாகயிருந்தார். [illegible]
[illegible]
கள். மற்றவர்களும் [illegible].

துச்சாதனனுடைய செருக்கு

—— 0 ——

இப்பால் பாண்டவர்கள் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சேவகனே! இவர். பாண்டவர்களுடைய
கவசகிரீடாதிகளையும் வஸ்திரங்களையும் வாங்கு.
மற்றொரு சேவகனுடைய! இவர்களுக்கு மரவுரிகளும்
கிருஷ்ணாஜினங்களும் விரைவிற் கொணர்ந்துகொடு.
நேசங்கள் சபையாரே! இன்றுதான் பாண்டவர்கள்
சகலசம்பத்துக்களையும்-சுகங்களையும்- பெருமைகளை
யும் இழந்தார்கள். இன்றுதான் துரியோதனமகாராஜன்
ராஜ்யாதிபதியானார். அன்றியும் மூத்தவர்குமாரர்
[illegible]ராகவும், இளையவர்குமாரர் [illegible]ராகவும்
ஆனதால், இப்போதுதான நியாயமென்பது உலகத்
திற்பரவப்பட்டது. இனிப்பாண்டவர் நெடுநாள்துக்க
த்தைய[illegible] அனுபவிக்கப்போகிறார்கள். அவர்களா
லே பயந்தையடைந்தவர்களெல்லாம் இனிச் சந்தோஷ
த்தை அனுபவிப்பார்கள். வெகுநாளாய்வளர்ந்த சத்
[illegible] வேரோடிங்களைந்து பறிந்
தோம். [illegible] விழுந்துபோனதால்
அவர்களுக்கு [illegible] இரண்டுங் கெட்டது. அ
[illegible] அதிகார
[illegible]. அவர் இந்தப் பேச்சுகளைக் கேட்டு
[illegible] அருகையாயப்போற்றுதல மாளைச
[illegible]. அப்பாப்பட்டவரோ [illegible]
[illegible] அதையானவர்கப்பா
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சொல்லுகிறான்.

அ [illegible]! [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
தாகிறார்கள். [illegible]
சோர்ந்தாலும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்துபோவே
ஆகத்திற கிடைக்கமாட்டாது. [illegible]

போ லிராநின்ற இப்பாண்டவருக்கு வஸ்திரங்கூட இல்லை. அன்றியுமில்லை. மரவுரியுடுத்திக்கொண்டு காயிழுங்குகளைத் தின்னப் போகின்றார்கள். அவர்கள் காகங்கள்போல் ஒருமித்துச் சேர்ந்திருந்தாலுஞ் சமயத்திலுபயோகமில்லை. அன்படியினாலே நீ சவுக்கியப் படும்படியான வழிதேடென்று சொல்லி மரமேராவங்கொண்டு, சபையிலிருந்துபோர்களிற சலீர் சபாசென்று பேசசவும், கலா கிசசியென்று துசசவும பிதற்றினன். அதுகேட்ட வீமசேனனென்பவன் பொறுமையுஞ் சோபமுமடைந்து, சகுனியையும் துசசாதனனையும அதட்டிச்சொல்லுகிறான்.

வீமனுடைய விக்கிரமம்

அடா துராத்துமாவே! சூதாடி மோசஞ்செய்த மாத்திரத்திலே வெற்றமாத்தலாக நினைத்து [illegible] னாகத்துகிறாய? இதனாலே சூரனாவாயோ? நாங்கள் தருமத்திற கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம் [illegible] ராவாக இருக்கிறது. உன்னைப்போலே இப்போது [illegible] னவாயிருந்தோலே சொல்லமாட்டேன். [illegible] யுத்தத்தில் உன்னைக் கொல்லும்போது நீசொன்ன சொற்களையும், செய்தசெய்கைகளையுஞ் சொல்லிப்பாட்டுச் [illegible] [illegible] செய்வேன். [illegible] [illegible] [illegible] கொழுத்த பெரியோர்களெல்லாம் [illegible] கூட வேயமில்லா [illegible] [illegible] [illegible]. இப்படியில் நீங்கள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] வீமசேனன் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] அவனைத் [illegible]

உடனே துரியோதனன் [illegible] சொல்லுகிறான் அடாவீம! [illegible] சந்தேகமில்லை. கொண்ட பெண்டாட்டி [illegible] மானபங்கஞ் செய்யுமளவில [illegible]

நதது. யாவருக்குந்தெரியும். இன்னமேன் பயமுறுத்தப் பேசுகிறாய? நீசொல்லியபேச்சு நடக்கமாட்டாது. மற்றெது நடக்குமென்றால் - உன்சகோதரனை நான்கொன்று, உன்னையுந்தத் துக்காவுபவத்தோடு தவிக்கும்படி செய்ய நினைத்திருக்கிறேன் இதுதான் சந்தேகமின்றி நிறைவேறும். போடா பயித்தியக்காரா வென்று துரியோதனன் சொல்ல, அதைவீமசேனன் கேட்டு, [illegible] அக்கினிபோற சொலியாநின்ற கோபத்தக் [illegible] முகத்தையுடையவனாயிறக, அதாண்ட அரசன்ன-நகுலசகாதேவா-இம்மூவருந் திரௌபதியும் அடங்கிநின்றார்கள் கூடாத [illegible] [illegible] தயுடையவர்களாய, ஒவ்வொருவருந் தாங்கள் [illegible] செய்துசொண்ட சபதங்களை [illegible] [illegible] சபைக்குமுன்னிலையிற்சொல்லி, ஆ! ஆ! என்னமமதை? ஓ தந்தைதமுதல்ய பெரியோர்களே! முன்னிட்டத்திற செய்த அக்கிரமங்களாலுண்டாகிய எங்கள்சபதங்களை [illegible] இவ்வாட்டத் திறஞ்செய்த ஒருவித ஏற்பாட்டில் [illegible] போயவிட்டதென்று நினைக்கவேண்டாம். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நமாறுசெய்யுமமாறு. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மகாகோபத்தோடு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கட்டளையின்படி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. ஆகையால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - அசுவத்தாமா [illegible] [illegible] - [illegible] - பூரிசிரவன்-விதுரன்- [illegible] - [illegible] - [illegible] முதலானோர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. அப்போது [illegible] ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல் [illegible] [illegible] அவர்களுக்குச் சமூ [illegible] [illegible] [illegible]. ஆனால் விதுரர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ர்ச்சுன னறிந்தவன். பொருளைத்தேடு முபாயத்தை நகுலனறிந்தவன். தத்துவநிச்சயத்தைச் சகாதேவன் நன்றாயறிந்தவன். புரோகிதராகிய தவுமியர் எல்லாவற்றையுநன்றாய்த்தெரிந்தவர். பாரியையாகிய திரௌபதி மகாபுத்திசாலி. சகலகுணங்களு முடையவள். இப்படிக்கிருக்கிற படியினாலே உங்களுக்கொரு குறைவும்நேரிடாது. எல்லாநன்மைகளுந் தானேவரும். இப்படிப்பட்ட சன்மார்க்கங்களோ டிருக்கிற உம்மை இந்திரனுஞ் செயிக்க மாட்டான். இமாசலத்தில் மேருசாவர்ணியென்பவர் உமக்கு வெகு தருமங்களையும் நீதிகளையும் உபதேசித்திருக்கிறார். வாரணாவதத்திலே வியாசர் வெகுதருமங்களை உமக்குச்சொன்னார். பிருபுச்சந்தமென்னு மிடத்திலே பரசுராமர் உமக்கு அனேக தரும சூக்ஷமங்களை யறிவித்தார். திருஷத்துவதியின் கரையிலே சிவன் சகலதருமங்களையும் உபதேசித்திருக்கிறார். அசிதருஞ் சில தருமங்களை உபதேசித்தார். இப்படிக்கு அனேகம் பெரியோர்கள் உபதேசித்தவைகளை யுணர்ந்தவருக்கு என்னகுறைவுவரும்? மேலும் நாரதமகாமுனி யிடத்திலும் பற்பல தருமங்களைக் கேட்டிருக்கிறீர். ஆதலால் நீர் ஒன்றுக்கும் விசனப்பட வேண்டுவதில்லை. இந்தப்பூமி முழுவதும் உமக்கு நினைத்தமாத்திரத்தில வரும். இப்படியுணர்ந்த உமக்கு எதிலேசுகம்? எதிலேதுக்கம்? புத்திசக்தி - தருமநிட்டை-இந்திரியஜயம் - கொடை - ஆளுகைத்திறம் - பொறுமை - முதலாகிய சகலநற்குணங்களினாலே யாவரிலும் மேலாயிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலே அஞ்சாமற் சுகமாய்ப் போய்வாருமென்று விதுரன் சொல்லியதைக்கேட்டு, உதிஷ்டிரர் சந்தோஷித்துப் புறப்பட்டார்.

தருமனாதியர் வனவாசக்கோலத்தோடு வெளிப்புறம்படும்போது பட்டினத்தார் பிரலாபம்.

அப்போது நகரியிலிருக்கிறவர்களெல்லாம் பாண்டவரைப்பார்க்க வெகு அபேக்ஷையுடையவர்களாய், ஒருவேளை அவர்கள் சொல்லாமல ரகசியமாய்ப் போவார்களோ என்னமோவென்று சந்தேகமுற்று, வீடுகள்மீதிலும - மதில்கள் மீதிலும் - கோபுரங்கள் மீதிலும் - சுவர்கள்மீதிலும் - வீதிகளிலும் - வெளிகளிலும் - கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து நின்றார்கள். அப்போது பாண்டவர்கள் ஆபரணமுதலியவையில்லாமல இடையில மரவுரிகளைத் தரித்து, மேலே பழைய உத்தரீயங்களைப் போர்த்துக்கொண்டு, வறிஞர்போற் காலாலேநடந்து வீதியில்வந்தார்கள். அதைக்கண்ட ஜனங்களெல்லாரு சோகத்தையும் - மோகத்தையும - அடைந்து சொல்லுகிறார்கள். ஓ ! ஓ ! என்னகாலம் ? எந்த உதிஷ்டிரனை இரதகஜதுரகபதாதிகளும் - மந்திரிகளும் - சேனாநாயகரும் - விருதுகூறுவோரும் - வாத்திய முழக்குவோரும் - சூழ்ந்துவருவார்களோ ! அப்படிப்பட்ட மகாராஜாவாகிய உதிஷ்டிரர் தம்பிமார் நால்வரோடு புரோகிதர்மாத்திரம் பின்றொடர, வெண்குடை - வெண்சாமரை - முதலானவையில்லாமலும், பூஷணமுங் கவசகிரீடாதிகளுமில்லாமலும், நல்லவஸ்திரங்க ளில்லாமலும், ஏழைகளாய் வீதியில வருகிறாரோ: ஐயோ ! எவ்வளவோ ஆகாச சஞ்சாரிகளுங் கண்டிருக்க மாட்டார்களோ ? அப்படிப்பட்ட திரௌபதிதேவி யாவருங்காணச் சாதாரணமாய் வரும்படியாச்சுதே: மகாமேன்மையுஞ் சுகந்தமு முள்ள சாந்துபூசி, நாணயமாகிய வஸ்திராபரணங்களை யணிந்து, பஞ்சணையிலும் மலரணையிலும் படுக்குமளவிற கன்றும்படியாகிய இம்மங்கை யரசின்மேனி; வெய்யிலிலுங் காற்றிலுமடிபட்டு, முள்ளிலுங் கல்லிலுமுராய்ந்து, தூளிகள்படிந்து வாடி யொளிமழுங்கும்படி நேரிட்டதே: இது மிகவுமாச்சரியம்.

மேலும் இப்படிப்பட்ட மகாவீரரைப்பெற்று ஒப்பற்ற மருமகளைப்படைத்த குந்திதேவியானவள் வெகு தைரியசாலியாயினாள். இல்லாவிடில் இவர்களிவ்வாறு செல்கையிற்கண்டு மனதுடைந்து மார்பபிளந்து மரிக்கமாட்டாளோ ? அவளிருக்கட்டும். நாமெல்லாம் மகாபாவிகள். ஆகையாலே தான் உலகத்துக்குத் தந்தைபோலவும் - தாய்போலவும் - மகன்போலவும் - பலவகையினும் நன்மையைப் பயக்கும் மகாராஜர் இவ்வண்ணஞ் செலலப்பார்த்து உயிர்வைத்துக்கொண் டிருக்கிறோம். ஐஐயோ !! என்னசெய்வோம் ? இந்தத்துயரத்தை எப்படிச் சகிப்போம் ? அருள் - பொறை - நன்றியறிதல - பெரியோர்க்கு வழிபடுதல - கலவி - அறிவு - சவுரியம் - சத்தியம்- முதலிய நற்குணங்களால் அலங்கார முடையோராகிய இந்த மகாநுபாவனை வருத்தித்துப், பலவகையினுந் துன்பப்படுத்திக் காட்டுக்குப்போகும்படி திருதராஷ்டிரன் முதலாகிய பாதகர்செய்த படியினாலன்றோ? நாமெல்லாஞ் சுகமிழந்து பெருந்துயரென்னுங் கடலிலாழும்படி யாயிற்று. ஆதலால இக்கொடியசெங்கோல மன்னனது நாட்டில் நாமிருப்பது தகுதியன்று. ஓர்மரம் வேரற்றபின அதிலுள்ள கிளைகளும்-இலைகளும் மலர்களும-வாடாமலிருக்குமோ? இந்த உலகமென்னும் மரத்திற்கு உதிஷ்டிரமகாராஜா வேர். நாமெல்லாங் கிளைமுதலானவை. அன்றியும இவ்வுலகமாகிய மகாவிருக்ஷத்துக்கு தண்ணீர்போன்றவர் பாண்டவர். நாம அம்மரத்தின் இலைகளாயுள்ளோம். நீரற்றபின் இலைகளெப்படி பிழைக்கும் ? ஆதலாற் பாண்டவர்போகுமிடத்திற்கே நாமும்போகவேண்டும். அப்படிசெய்யாமல இப்பாவியினது நாட்டில இருப்போமேயாகிற் சுகங்கெடுவது மாத்திரமன்றி நரகமுங் கிடைக்கும்.

அன்றியும் இப்பாவிப் பட்டணத்தில் நமக்குவீடுகளும் வேண்டாம். நிலங்களும் வேண்டாம். செல்வங்களும் வேண்டாம். வாகனங்களும் வேண்டாம். இப்படி

யே மைந்தரோடும் மனைவிகளோடும் பாண்டவரைப் பின்றொடருவோம். பாண்டவர் வாசஞ்செய்யுங் கானகம் நாடாகட்டும். இந்நகரங் காடாகட்டும். நாமெல்லாம் விட்டு நீங்குவதினாலே இங்குள்ள எல்லா வீதிகளும் பாழ்த்து, வைதிக ஹோமங்களும் மங்கலச்சடங்குகளுமில்லாமல், மயானம்போற் காக்கைகளுங் கழுகுகளும் வட்டமிட, நாய்களும்-நரிகளும்-பேய்களும்-தெருக்களிலுலாவ, இப்பட்டணம் ஒளியற்று நாசமடையட்டும். என்று பலவகையாய ஜனங்கள் பேசுகிறதைக் கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர்கள் போகுமளவில், நால்வகைச் சாதியாருஞ் சகுடும்பமாகப் பின்றொடர்ந்தார்கள். அப்போது ஸ்திரீகளெல்லாந் திரௌபதி ஒற்றையாடையோடு கூந்தல் விரிந்து பின்புறத்திற் புரளக் காலால் நடந்துபோவதைக் கண்டு, ஹா! ஹா! என்று கூவி மார்பிலடித்துக்கொண்டு, துரியோதனாதிகளை வைதார்கள். அந்நகரிலெல்லா அரண்மனையிலும் அழுகைக் கூச்சலுண்டாயிற்று. இவ்வகையாய் யாவரும் வருந்தும்படி கானகத்திற்குப் புறப்பட்ட பாண்டவர்கள் பெரியோர்களையெல்லாம் வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்று விதுரனிலவராகின்ற திரௌபதியைக் குந்திதேவி நோக்கி, கண்ணீர்வடியக் குரலிட்டழுதுகொண்டு, அடி பாவாய்! அடி என் கண்மணியே! உன்னைப் பிரிந்திருக்குங் காலம் நேரிட்டதே என்ன செய்வேன்? ஆகிலும் இனியமையாது வருவனவற்றிற்குப் புத்தியுடையோர் சோரலாகாது. நீயோ சகல தருமங்களும் உணர்ந்தவள். மகாபுத்தியுடையவள். நன்னடையுடையவள். உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டுவதொன்றுமில்லை. ஆயினும் என் மனக்குறை தீரச் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய் என் செல்வச் செழுந்திருவே என்றுஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ என் தருமமருமகளே! நீ பர்த்தாக்களையே தெய்வமாக எண்ணி, அவர்களோடுகூட இருந்து பணிவிடை செய்வதே தருமமென்றும் சுகமென்றும் நினைத்து, வனவாசஞ் செய்வதில் துக்கப்படாமலிரு. உனக்கொரு குறைவும் வராது. உன் குணத்தினால் இரண்டு குலங்களும் விளக்கமுற்றிருக்கின்றன. நீ வெகு பொறுமையுள்ளவள். இல்லாவிட்டால் அந்தத் துராத்துமாக்கள் உன்னை அவமானஞ் செய்தபோதே சாபத்தினால் சாம்பலாக்கியிருப்பாய். நீ பொறுத்ததே நன்மை (பொறுத்தவர் பூமியாள்வர்) என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். மற்றொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். சகாதேவன் என்றால் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். அவன் வளர்க்கப்பட்டவன். பாலகன். அவனை நீ வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் போஷிக்க வேண்டும். என்னையவன் நினையாமலிருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும். உனக்கென்ன பாக்கியக்குறை? இப்போது குறைநேரிட்டதாய் நினையாதே. விரைவில் சுபங்களையடைவாய். ஆதலால் சுகமாய்ப் போய்வா என்று சொல்லி மருமகளைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீருகுத்தாள். அந்தத் திரௌபதியும் வெகுவாய்க் கண்ணீருகுத்துத் துக்கித்து, மாமியாரை வலம்வந்து அடி தொழுது விடைபெற்றுப் போக, அந்தக் குந்தியுஞ் சிலதூரம் பின்றொடர்ந்துவந்து, தன் புதல்வரைக் கண்டு அளவில்லாத துக்கத்தினால் இப்படிச் சொல்லுகிறாள்.

ஆ! ஆ! இதென்ன காலத்தின் விபரீதம்? தருமந் தவறாமல் நடக்குங் குணவான்களாகிய என் புத்திரர் இப்படித் தாழ்ந்துபோகவும், தருமத்தைப் பகைக்குந் துஷ்டர் மேன்மையடையவுமாச்சுதே. இது அவர்களின் விதியுமல்ல. தெய்வத்தின் கொடுமையுமல்ல. மற்றென்னவென்றால் - நான் செய்த தீவினையேதான். இந்தக் கதி வருமென்று தெரிந்திருந்தால், ஆதியிலேயே காட்டிலிருந்து இவ்விடம் வரமாட்டேன். அங்கேயேயிருந்தால் இப்போதுபட்ட துயரப்பட வேண்டியதில்லையே. இந்தத் துக்கங்களையெல்லாமனுபவிக்காமல் மக்களுண்டாமென்கிற களிப்போடு அந்தப் பாண்டுமகாராஜன் சுவர்க்கமடைந்தார். மாத்திரியானவள் மகாஞானவதி. வருவதையறிந்து தான் பதியுடன் சகமனஞ்செய்து சுகப்பட்டுப்போனாள். ஆனால் அதை யெனக்குச் சொல்லாமல் மறைந்தாள். நான் துக்கப்படவே பெண்பிறந்தேன். ஓ குழந்தைகளே! உங்களைப்பிரிந்து நானெப்படியிருப்பேன்? இந்தத் துக்காக்கினியினாற் சிறிதும் பிளவாமலிருப்பது பற்றி என்னெஞ்சு கல்லினும் வலிது. நானுங் கூட வருகிறேன். அல்லது சகாதேவனாவது இவ்விடத்திலிருக்கட்டும். நீங்கள் வனத்திற்செய்யுந் தவப்பயன் அவன் இங்கிருந்து எனக்குப் பணிவிடை செய்வதினால் கிடைக்காமற் போகாது. என்றிப்படி வெகுவாய் அலறியழுது பிரலாபித்த தாயைக்கண்டு, பாண்டவர் மகாதுக்கத்தோடு பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டழுது, பலபல விதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்கள்.

இப்படியிருக்க விதுரன் அவர்களுக்கிரங்கி, பாண்டவர்களுக்குங் குந்திக்கும் அனேக திடஞ்சொல்லி, குந்தியை மிகவும் உபசாரத்துடனே வீட்டுக்கனுப்புவித்தான். அப்போது அந்தப்புரத்தில் ஸ்திரீகளெல்லாம் வாய்விட்டழுதார்கள். வீதிகளில் ஜனங்களுமழுதார்கள். அவ்விரண்டு கோஷமும் ஆகாயமெல்லாம் பரவிற்று. இந்தக் கோஷத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர் தலைகுனிந்து செல்லுமளவில், ஸ்திரீகள் ஒருமிப்பாயும் - புருஷர் ஒருமிப்பாயும் - சோகத்தைக் கொண்டு சூழ்ந்து சென்றார்கள். அந்தச் சனங்களையெல்லாம் பார்த்துத் தருமபுத்திரர் மிகவும் விசனப்பட்டு, அவர்களைத் திரும்பிப்போகும்படி வெகுவிதத் தருமங்களைச் சொல்லியும் அவர்கள் திரும்பாமற் சூழ்ந்துவர, வர்த்தமானமென்று சொல்லப்பட்ட பட்டணத்தின் வாசலினிடத்திற்குப் போனார். அவ்விடத்திலும் ஜனங்கள் தொடர்ந்து வரக்கண்டு உதிஷ்டிரர் சற்று நின்று, அவர்களை நோக்கி மகா வணக்கமாய் அவரவரிடத்திற்குப் போய்ச் சேரும்படி சொல்லியும், அவர்கள் கேளாமற் சூழ்ந்து யாவருஞ் சங்கேத

மாய் நாம்இவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கக் கடவோமென்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டு மிகவும் விசனப்பட்டார்கள்.

மேலும் - சிலர் தருமராஜனுடைய நற்குணங்களையும், சிலர் வீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தையும், சிலர் அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியத்தையும், சிலர் நகுலனுடைய நற்புத்தியையும், சிலர் சகாதேவனுடைய விவேகத்தையும், சிலர் திரௌபதியினது கற்பையும் புகழ்ந்தெடுத்துப்பேசி; இவர்களை நம்மைப்படிப் பிரிந்திருப்போமென்று அழுதார்கள். இவ்வாறாய் விசனப்படாநின்ற ஜனங்களை உதிஷ்டிரர்பார்த்து,ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார்; ஓ ஜனங்களே! நீங்களெல்லாம் எனக்கு வெகுபிரியமானவர்கள். எனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பவர்கள். ஆதலாலே என்பேச்சைக் கேட்டுத் திரும்புங்கள். லோகத்திலே மனிதனுக்குத் தருமமேபெரிது. அதைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும். என்பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜா கட்டளையிட்டதை நான் மீறலாகாது. அவர் என்னிடத்திலதிக தயவுடையவர். எப்போதும் இதத்தையே செய்கிறவர். ஆனதுபற்றி அவர்கட்டளையின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஞ்ஞாத வாசமுஞ்செய்து, புனிதனாய் இவ்விடம் வந்து உங்களைக் காணுகிறேன். விசனப்படவேண்டாம். எங்களுக்கு நன்மையுண்டாகவேண்டுமென்று சிந்தித்து ப்பரிவுடனே விடைகொடுத்து எங்களைவலமாயச் சுற்றிக்கொண்டு அவரவாகளிடம்போய்ச் சேருங்கள். என்று வெகுவிதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்.

அந்நகரத்து வேதியர் திரிதராஷ்டிரனை நிந்தித்துத் தருமனிடஞ்செல்ல அவர்சமாதானங்கூறியனுப்புதல்.

இவ்விதமாய்ச் சனங்கள் சூழ்ந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதையும், குந்திமுதலானோர் துக்கப்படுவதையும்,பாண்டவர்மகா ஏழ்மையோடுசெல்வதையும், துரியோதனாதிகளாகிய பகைவர் வேடிக்கையாய்ப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கண்டவீஷ்மர்-துரோணர்-முதலானோர் தாபத்தினால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல், பாண்டவர்களுக்காக விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சில பிராமணர்கள் மாத்திரம் அடங்காமல் துரியோதனாதிகளுடைய துற்குணங்களை யெடுத்துக்காக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.வாரீர் மகா பெரியோர்களும்-ஆசாரியர்களும்-செங்கோல் மன்னவருமாகிய பிரபுக்களே! யாவருங் கேளுங்கள். இந்தத் துரியோதனாதியர் மிகவும்பொல்லாதவர்கள். மனமறியப் பாண்டவர்களை மோசமாய் அழைப்பித்துச்சூதாடி யாவையும் பறித்துக்கொண்டதுமன்றி, பலவகையிலும் அவமானஞ்செய்து, சபையிலே ஸ்திரீயைக்கொணர்ந்து மானபங்கம் புரிந்து, அவமானப்படுத்தியதுமல்லாமல் மறுபடியுஞ்சூதாடிக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டார்களன்றோ? இவர்கள் நெடுநாள் வாழமாட்டார்கள். சீக்கிரத்தில் மரித்து நரகமடைவார்கள். இவ்வகையாகிய கொடுந்துஷ்டப்பிள்ளைகளின் மனதின்படியே வயதுமுதிர்ந்த திரிதராஷ்டிரனும் நடக்கத்தலைப்பட்டானல்லவோ? அவனுக்குப் பெருந்துய ரனுபவிக்கவேண்டிய காலம் நேரிட்டபடியினாலேதான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தியுண்டாயிற்று. பாலகனுக்குங் கூட இப்படிப்பட்ட மடமையிராது. தமோகுணமே இவ்வுருக்கொண்டு பிறந்தது. வெளியில் எப்படி குருடனோ? அப்படியே உள்ளுங் குருடன். இந்தப் பாவியொருவன் பிறந்ததனாலே இக்குலமும்-அரசரும்-மற்றுமனேகருங் கெடும்படியாயிற்று.

மேலும்-கல்விகளைக் கற்றுணர்ந்து வயதுமுதிர்ந்து பெரியோர்களோடுபழகி அரசாட்சிசெய்யாநின்ற இதகுருடன், அறிவில்லாமை - பொறாமை-கொடுமை-முதலிய சகலதுர்க்குணங்களும் பொருந்திய தன்பிள்ளைகளுடைய பேச்சைக்கேட்டுத், துராத்துமாவாகிய சகுனியினுடைய வஞ்சனைக்கு நற்குணக்கடலாகிய உதிஷ்டிரனையுட்படுத்திக்காட்டுக்குத் துரத்தினானே: இப்படிப்பட்ட அனியாயத்தை யார்செய்வார்கள்? இவனிருக்கட்டும். ஆதியிலே தன்பிள்ளைகளைப்போலே ஜனங்களைக்காத்துப் பின்பு தம்பியாகிய விசித்திரவீரியனைக்கொண்டு காக்கச்செய்து தருமமே பிரதானமாயிருந்த இந்த வீஷ்மரும், பிராமணகுலத்திற்பிறந்து சகலகலைகளையு மோதியுணர்ந்து இருதிறப்பிள்ளைகட்கும் வில்லாசிரியராயிருந்தவர்களாகிய துரோணரும், கிருபரும், தருமம்தப்பாமல் நடக்கிறவனாகிய சோமதத்தன் முதலாயினோரும், இந்த அனியாயத்தைப் பார்த்துத்தடுக்காமற் சும்மாவிருந்தார்களல்லவோ! இவர்கள் எல்லாவகைகளினாலும் தடுக்க வல்லமையுள்ளவர். இப்படியிருந்தும்,அகம்பாவகுணவரசர் கஷ்டமகண்டளிக்குநெறியுநேசமனையுமே பெரிதாயெண்ணித் தாட்சணியப்பட்டு அதருமத்திற்கு உள்ளாகினார்கள். அதனாலே இவர்களும்பாபத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். இவர்களுக்கும் விநாசகாலம் நேரிட்டபடியினாலேதான விபரீதபுத்தியுண்டாயிற்று. ஓ! ஓ! ஓ! இதென்னமோ காலக்கொடுமை. இந்தமகாபாவியாகிய திரிதராஷ்டிரனதுராசியத்தில நாமனைவிருப்பது நல்லதன்று. பாண்டவர்களோடு காட்டுக்கே போவோம். அவர்களோடு கூடவேயிருப்போம். என்று சொல்லி நிச்சயித்துக்கொண்டே வந்து உதிஷ்டிரரோடு கலந்தார்கள். அதைக்கண்ட உதிஷ்டிரர் அவர்களைப்பார்த்து இதனைச்சொல்லுகிறார். ஓபிராமணோத்தமர்களே! நீங்கள் என்னிடத்தில் பரிவுள்ளவர்கள். ஆனாலும் என்பேச்சைக்கேட்கவேண்டும். இவ்விடத்தினின்றும் நீங்கள் குடும்பங்களோடு திரும்பி மனைகட்குச்சென்று எனக்கு நன்மையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப்பதின்மூன்று

வருஷங்களுங் கழித்தவுடனே உங்களைக்கண்டு சந்தோஷிப்பேன். என்றுசொல்லி யாவரையுஞ்சமாதானஞ்செய்தனுப்பிக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்.

திரிதராஷ்டிரனுக்குவிதுரன்பாண்டவராதியர் கருத்துணர்த்த நாரதர் அதுநிச்சயமென்றுசொல்லி மறைதல்.

இவ்வண்ணமாய் உதிஷ்டிர மகாராஜன் காட்டுக்குச்செல்ல, சகலமானஜனங்களும் - பந்துக்களும் - ஊழியக்காரரும்- அரசரும்-முன்பு ஸ்ரீராமர் அயோத்தியைவிட்டுக் காட்டிற்குப்போகும்வேளையில் அந்நகரத்தாரெல்லாம் எப்படிவிசனப்பட்டார்களோ? அப்படி ஆறுதலில்லா விசனத்தினாற் கண்ணீர்பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டு, வாய்விட்டழுதுகொண்டே சிலதூரம் பின்றொடர்ந்துபோய், அக்கால் அயோத்தியா நகரத்துச்சனங்கள் கைகேசியை நிந்தித்ததுபோல் திரிதராஷ்டிரனை நிந்தித்து, உயிரிழந்தவர்போல் ஒளியிழந்து திரும்பினார்கள். அப்படியிருக்க- திரிதராஷ்டிரமகாராஜன பாண்டவர்களின் மகிமையையும் அவர்கள்பிரதிக்கினை செய்ததையும்யோசித்து, மனதிற் பயமுண்டாகித் திகிலடைந்து பரதவித்து விதுரனை யழைப்பிக்க, அவனும் வந்தெதிரிலுட்கார, அவனைப்பார்த்து வினவுகிறான்: அப்பா விதுரா! தருமனுடையபாண்டவர்கள் வனத்துக்குப்போகின்றார்களே அவர்களுந்திரௌபதியுந் தௌமியரும் எப்படி போனார்கள்? என்னசொன்னார்கள்? என்னவினைத்துக்கொண்டு செல்கிறார்கள்? இவைகளை நன்றாய்ச்சொல்லக் கேட்கவேண்டுமென்று கூறக்கேட்ட விதுரன் சொல்லத்தொடங்கினான். கேளுமையா மகாராஜாவே! உதிஷ்டிரன் வஸ்திரத்தினாலே முகத்தை மூடிக்கொண்டு மெதுவாய்ச் சந்தோஷத்தோடு போனார். ஏனென்றால் - உமது துஷ்டப்பிள்ளைகள் பலவகையில் அபராதஞ்செய்திருக்கச்செய்யும் அதையெவ்வளவும் மனதில் நினையாமல், அப்படியிருந்தாலுந் தருமநோக்குள்ள கண்களாலே அவர்களைப்பார்த்தால் அவர்கள் எரிந்துபோவார்களானபடியினாலே முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு போனார்.

இப்பால் வீமசேனனோ தனக்கிருந்த வீரமும் அழகும்பொருந்திய கைகளைத் தோள்களைப் பார்த்துக்கொண்டே போனான். ஏனென்றால் - இந்தக் கைகளினாலே தருமபுத்திரருக்கு விரோதிகளைச் சீக்கிரத்திற் சங்கரிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலவ்வாறுபோனான். அர்ச்சுனன் கால்களால் மணல்களை யிறைத்துக்கொண்டு போனான். அதற்குக் காரணம் யாதென்றால் - இந்தக்காலிலுள்ள மணலை யிறைக்குமளவில் இது எப்படி சிதறி நாற்புறமும் வியாபிக்கிறதோ! அப்படியே திரிதராஷ்டிர சேனையிற் சரங்களை யிறைப்பேனென்கிற கருத்தேயாம். நகுலன் தனுடம்பெல்லாம் புழுதிபடிந்து மாறுபட்டிருக்கும்படி போனான். அதன்கருத்தியாதென்றால் - எனது வடிவை மங்கையர்கண்டு மயங்குவார்கள். அப்படியாகவேண்டாமென்பதேயாம். சகாதேவன் கைகளாலே முகத்தை மூடிக்கொண்டு போனான். அதற்கு ஏதுவென்னவென்றால் - முகத்தினுதியாநின்ற கோபாக்கினி வெளியிற் பரவவேண்டாமென்கிற எண்ணமேயாம். பாஞ்சாலி புஷ்பிணியாக ஒற்றையாடையோடு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு சென்றாள். அவள்கருத்தென்னவெனில் - இப்போது நானெப்படிப் போகிறேனோ? அவ்விதமாகவே இதற்குப் பதினான்காவது வருஷத்திலே துரியோதனாதிகளின் மனைவிகள் தங்கள் கணவரும் மக்களும் யுத்தத்தில் மடிய, அவர்மீதில் விழுந்தழுது அவ்வுதிரங்க ளாடைகளிற் பட்டுத் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு துயரப்படுவார்களென்பதுதான். புரோகிதராகிய தௌமியர் தருப்பைகளைக் கையிலேந்தி, யமசாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, இதற்குப் பதினான்காவதாண்டிலே மடிந்த அரசர்களுக்கு முன்னிருப்பவர் கிரியைசெய்வார்களென்று எண்ணிக்கொண்டே போனார்.

அன்றியும் அந்தப் புரோகிதர் பதினாலாம் வருஷத்திற் குருடன் சந்ததியற்றுப் போவானென்றும் உணர்த்தார். என்றுசொல்லவே இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் அஞ்சி, விதுரா! ஜனங்களென்ன சொன்னார்களென்று வினவ, விதுரன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான்: ஓ மகாராஜாவே! ஜனங்களெல்லாம் பாண்டவர் வனம்போக மனம்பொறாமற் குடும்பத்தோடும்வெகுதூரங் கூடவேபோய், அவர்களாற் பலவகையாற் சமாதானஞ் செய்யப்பட்டு, கன்றுகளைவிட்டுப் பிரிந்த பசுக்கள்போற் கதறிக்கொண்டே தங்கள் மனைகளைச் சேர்ந்து, உம்முடையவும் உமது புத்திரர் முதலானோருடையவுமாகிய பலதுர்க்குணங்களை யெடுத்துப் பழிப்பதும், பாண்டவர்களின் நற்குணங்களை யெடுத்துப் புகழ்வதுமாக மிகுந்த விசனத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, அன்னாகாரமில்லாமல் இவ்விராச்சியத்திலிருக்க மனமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். பலவித அபசகுனங்களாகின்றன. மேகங்கள் உதிரத்தைப் பொழிகின்றன. வானத்தினின்றும் சுறைக்கொள்ளிகள் விழுகின்றன. வீதிகளில் நரிகள்வந்து ஊளையிடுகின்றன. கழுகுகளும் பருந்துகளும் வட்டமிடுகின்றன. இவ்வகையாய் இப்போதிந்த நகரமானது ஸ்ரீராமர் வனவாசம் போகும்போது திருவயோத்திமாநகர் எப்படியிருந்ததோ? அப்படியிருக்கின்றது. என்றுசொல்லி வாயைமூடிக்கொண்டான். இப்படியிருக்க - நாரத மகாமுனியானவர் அநேக முனிவர்குழாங்கள் சூழத் திரிதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து, அவனா லுபசரிக்கப்பட்டபின் அவனைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! உனது துராலோசனையினாலும் - உன்புத்திரருடைய கொடிய செய்கைகளினாலும்-

பதினன்காவ தாண்டிலே உன்வம்சம் நாசமாய்ப்போமென்றுசொல்லி மறைந்துவிட்டார்.

துரியோதனன் துரோணரை அடைக்கலம் புகுதல்.

இவ்விதமாய் விதுரரும் - நாரதரும் சொல்லக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரனும் மற்ற யாவரும் பயமடைந்து யோசித்து, ஒன்றுந் தோற்றாம லிருந்தார்கள். துரியோதனனுடைய துச்சாதனன் - கர்ணன்-சகுனி- இவர்களோடு துரோணாசாரியரிடத்திற்குவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, ஐயா ஆசாரியரே ! அடியேனையும் இவ்விராச்சியத்தையுந் தேவரீர் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தேன். இவ்விரண்டும் பகைவர்கையி லகப்படாவண்ணங் காத்தருள வேண்டுமென்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட துரோணர் - கேளப்பா துரியோதனா! பாண்டவர் ஒருவராலுஞ் சங்கரிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆதலால் அவர்களை ஜெயிக்க என்னால் ஆகாது. ஆனாலும் நீ யென்னைச் சரணமாக வந்தடைந்ததுபற்றி உன்னையுங் காக்கவேண்டும். அதற்காக ஒன்று சொல்லுகிறேன்கேள். என்னுயி ரிருக்கிறவரையில் உன்னைச் சத்துருக்கள்கையி லகப்படவொட்டாமற் காப்பாற்றுவேன். எனக்கோ முன்னமே மிருத்துண்டா யிருக்கிறது. அஃது யாதென்றால் - துருபத மகாராஜன் என்னிடத்தில் உண்டான விரோதத்தினால் யாஜோபயாஜரை யநுசரித்து, அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்க ஒருபெண்ணையும் என்னைக்கொல்ல ஒருபிள்ளையையும் பெற்றான். அந்தப்பெண் திரௌபதி. அந்தப்பிள்ளை திருஷ்டத்துய்மனன். அவன் கவசகுண்டலங்களோடும் வில்லோடும் அக்கினியினின்று தித்தான். அவனை நினைத்தால் என்மனம் பதைக்கின்றது. அவனோ பாண்டவர்களின் பக்ஷத்திலிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே அவனால் நான் கொல்லப்படுவேன். உங்களுக்குங் காலங் குறுகிற்று

அன்றியும் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களையும் ஒருகணப்பொழுதாய்ப் போக்கிப் பாண்டவர் உங்களிடத்திற்குவந்து இராச்சியத்தைக்கேட்பார்கள். நீங்கள் துர்ப்புத்தியினால் கொடுக்கப் போகிறதில்லை. அதனாலே யுத்தமுண்டாகும். அதில் அவர்கள் பிரதிக்ஞை செய்தபடி நிறைவேற்றுவார்கள். சந்தேகமில்லை. விதிவசத்தை யாராலே தடுக்கமாட்டுவார்கள்? பாண்டவர்களது செல்வம் உங்கட்குச் சதமன்று. ஆதலால் அச்செல்வங் கைவிட்டுப் போகாமுன்னமே மறுமைக்குவேண்டிய தருமங்களைச் செய்யுங்கள். நீங்களிதுவரையில் வெகுபாவங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள். அவைகளைத் தருமஞ்செய்து போக்கடித்துக் கொள்ளுங்களென்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் மிகுந்த விசனமடைந்து புத்திரனைப் பார்த்து, அடா துரியோதனா ! ஆ! ஆ! என்னவிபரீதங்களை யுண்டாக்கி விட்டாய் ! ஐயோ ! இனியேனும் அக்கிரமங்களையெல்லாம் விட்டு, பாண்டவர் கோபம் நமக்குக்கேட்டிற்கு ஏதுவென்றுசொல்லுகிறபடியினாலே நீ இப்போதே விதுரனையனுப்பிப் பாண்டவரை வனம்போகாமல் வரும்படிசொல். அப்படியவர்கள் திரும்பாவிடில் அனேக இரதகஜதுரகபதாதிகளையும் - ரத்தினங்களையும் - தனங்களையுங் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துச் சமாதானம் பண்ணியாகிலும் வரச்சொல்லென்று சொன்னான். இப்படியாகச்சொல்லி மனம் நிலைபெறாமல் திரிதராஷ்டிரன் தவித்துக்கொண்டிருக்க, சஞ்சயன் அவ்வரசனிடத்திற்கு வந்துபணிந்து தன்னையறிவித்து, அவனனுமதிப்படி யுட்கார்ந்து, அவனைப்பார்த்து இதனைச் சொல்லுகிறான்.

திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயன் கடிவதைக் கேட்டு பரிதாபித்தல்.

ஓ மகாராஜாவே ! நீரோ உமதுபிள்ளைகளின் ஆலோசனைக் குட்பட்டு, பாண்டவர்களுக்கு வஞ்சனையாற்குதாடஞ்செய்து, பலவிதமாய் அவமானப்படுத்தி, அவர்கள் செல்வங்கள் யாவையும் பறித்துக்கொண்டு, மரவுரி மான்றோல்களோடு காட்டில துரத்திவிட்டீரோ: மனதிலிருந்த கோரிகைகை நிறைவேறிற்றே: இன்னமேன் விசனப்படுகிறீர் ? என்ன அவர்களிடத்தினின்றும் பறித்துக்கொள்ள வேண்டிய பொருள்களிற் குறைவு பட்டதென்றுபரதவிக்கிறீர்? உமது எண்ணத்திற்கும் உமதுபிள்ளைகள் அபிப்பிராயத்திற்கும் என்ன குறைவுண்டாகியதென்று பெருமூச்செறிகிறீர் ? இன்னுமென்ன செய்யவேண்டும் ? என்று சஞ்சயன்சொல்ல, அதற்கு அவ்வரசன்-ஓ சஞ்சயனே ! சூரரும், வெல்லப்படாதவரும், யுத்தத்தில் வல்லவரும், தருமவான்களும், வெகுசகாய சம்பத்தோடு கூடியவருமாகிய பாண்டவரோடு பேதைகளாகிய என்மக்களுக்குப் பகைநேரிட்டிருக்க; எப்படி சிந்தைபடாமலும் விசனப்படாமலு மிருப்பேன் ! என்றதைக்கேட்ட சஞ்சயன - ஓய் ராஜாவே ! நீர் மனமறிய அநியாயத்தைச்செய்து பாண்டவர்களோடு பகைசம்பாதித்துக்கொண்டு இப்போதேன் விசனப்படுகிறீர் ! விசனப்பட வேண்டுவதாகிய காலம் இனியிருக்கிறது. அப்போது விசனப்படலாம். புஷ்பிணியாயிருந்த பாஞ்சாலியைச் சபையி லிழுத்துக்கொண்டு வரச்செய்லி உமதுமூத்தமகன் ரவ, இளையவ னப்படி இழுத்துத்துகிலுரிய, வீஷ்மர் துரோணர் முதலானோர் வேண்டாமென்று சொன்னதையுங் கேளாமல் மனம்பூரித்துச் சும்மாவிருந்தீரோ: அதற்குப்பயனாய் அந்தத்துச்சாதனன மார்பை வீமன் கதாயுதத்தினாற் பிளந்து உதிரபானஞ்செய்யக் கேட்கப் போகின்றீரோ: அப்போது வெண்டுமானமட்டும் விசனப்படலாம். பாண்டுபுத்திரர்விரோத மாகாதென்றுமகருத் தோற்றியிருந்தால, அன்று விதுரர்சொல்லிய பேச்சையும் விஷ்

மர் முதலானோர் சொல்லிய பேச்சையுங் கேட்டீரா ? வீணா யிப்போதேன் சிந்தைப்படுகிறீ ரென்றான்.

அதுகேட்ட குருட்டரசன் - ஓ சஞ்சயனே ! தெய்வம் எவனைக்கெடுக்க நினைக்கிறதோ ? அவன்விவேகத்தை முன் அதுமே பறித்துவிடுகிறது. யாரை விருத்திசெய்ய நினைக்கிறதோ ? அவனைக் குணசாலியாக்கும். காலமும் புத்தியைக்கெடுத்து நசிக்கச் செய்கிறதே யல்லது, ஆயுதத்தை யெடுத்துக் கொல்லுகிறதில்லை. அப்படிதான் எனக்கும் நேரிட்டதென்று சொல்லக்கேட்ட சஞ்சயனனவன் - ஓய் ராஜாவே ! வந்துவிட்டதுபயம். இனி செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை. இல்லாவிட்டால் உம்முடைய குமாரர் கர்னனோடுஞ் சகுனியோடுங்கூடிக்கொண்டு, கற்புடைய மங்கையர்க்குச் சிரோமணியாகிய திரௌபதியைச் சொல்லாதுஞ்சொல்லிச் செய்யாதுஞ்செய்து அவமானப் படுத்துவார்களா ? ராஜாதிராஜாகிய பாண்டவரை அடிமைகளென்றும் நபும்சகரென்றும் பலவாறாய்த் தூஷிப்பார்களா ! இப்படிசெய்திருக்கவும், அவர்கள் தருமத்திற் கட்டுப்பட்டு உமது கட்டளையை மீறாமற் காட்டிற் சென்றார்களே: அந்தப் பொறுமை யென்னுந் தீயே பகைவரைச்சுடும். என்று சொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் அச்சஞ்சயனோடு பின்னுஞ் சிலபேச்சுகளைச்சொல்லி பரதவிக்கிறான்.

ஓ சஞ்சயா ! துஷ்டப்பிள்ளைகள் என்பேச்சைக் கேட்கவில்லை. சூது வேண்டாமென்று தடுத்தேன. பின்பு திரௌபதியைச் சபையிலிழுக்கும்போது காந்தாரி முதலானோர் மிகவும் விசனப்பட்டு என்னோடு சொன்னார்கள். விதுரனுஞ் சொன்னான். அனேக அபசகுனங்களு முண்டாயின. இவையெல்லாங்கண்டு நான் அவனுக்கு இஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்துப், பாண்டவர்களுக்குஞ் செல்வங்களை முன்போற் கொடுத்து இராச்சியத்திற்கு அனுப்பினேன். மறுபடியும் இந்தத்துஷ்டர் அழைப்பித்து இப்படிசெய்தார்கள். அப்பா சஞ்சயா ! நானென்னசெய்வேன் ! இதனாலே துருபத மகாராஜனுங் கிருஷ்ணன் முதலானோரும் நமக்குப் பகையாளிக ளானார்களல்லவோ ? சஞ்சயா ! நானென்ன செய்யப்போகிறேன் ? இனி துருபதமகாராஜனும், வீஷ்மருக்குச் சத்துருவாகிய சிகண்டி - துரோணருக்குச் சத்துருவாகிய திருஷ்டத்துய்மனன்-முதலான துருபதகுமாரரும், விருஷ்ணிகள் - அந்தகர் - போசர் - குகுரர் - தாசார்கர் - சாத்துவதர்- யாதவர் - முதலானோர்களும் புடைசூழ; இந்திர தனுசுக்கொப்பாகிய காண்டவத்தை வளைத்து நாணேற்றி நாணோசைகொண்டு அர்ச்சுனன வருவானே: காலதண்டம்போன்ற கதையைக் கையிலேந்தி வீமன்வருவானே: இவர்களெதிரில் நின்று யார் தடுக்கமாட்டுவார்கள் ? நானு மெத்தனையோவிசை பாண்டவர் பகையாகாதென்று சொல்லியுங் கேட்காமற்போனானே: அரசர்க்குள் பலசாலி ஜராசந்தன். அவன் வீமன்கையால் மாண்டான். இதுகளையெல்லா மன்றோ விதுரனுஞ் சொன்னான். அதைக் கேளாமற் புத்தியீனனாகிய நான் ஆபத்தைக் கொணர்ந்து விட்டுக்கொண்டேன். என்று திருதராஷ்டிரன் சஞ்சயனோடுசொல்லி வெகுவாய் விசனப் பட்டானென்று வைசம்பாயனமுனிவர் ஜெனமேஜெய மகாராஜனுக்குச் சொல்லி நிறுத்தினார்.

— 29
— 238
137
404

சூதுபோர்ச் சருக்கத்தோடு,

சபாபர்வம் - முற்றிற்று.